

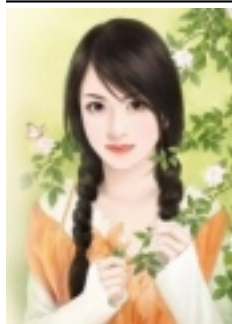
Trọn Đời Bên Em

Contents

Trọn Đời Bên Em	2
1. Chương 1: Kỳ Ngộ (gặp Lại Trên Máy Báy)	2
2. Chương 2: Đại Chiến Vô Mồm	6
3. Chương 4: Lão Út Nhà Họ Hạ	11
4. Chương 5: Anh Họ Em Họ	14
5. Chương 6: Công Tử Nhà Giàu	18
6. Chương 7: Đi Xem Mắt Dẫn Đến Vụ Đắm Máu	22
7. Chương 8: Miệng Của Thỏ Con Không Dễ Hôn Đầu	26
8. Chương 9: Sự Khác Nhau Giữa Trận Chiến Của Đàn Ông Và Đàn Bà	30
9. Chương 10: Trở Về Trường Học Cũ	34
10. Chương 11: Nơi Chôn Cất Tuổi Xuân	38
11. Chương 12: Công Dụng Của Bánh Ngọt	42
12. Chương 13: Cãi Nhau	45
13. Chương 14: Lam Tiểu Hạ & Trịnh Tịnh Viên	49
14. Chương 15: Nằm Viện	52
15. Chương 16: Lần Đầu Tiên Trong Trí Nhớ	58
16. Chương 17: Thất Bại Trong Vui Vẻ	61
17. Chương 18: Ra Đi Trong Đêm Bình An	65
18. Chương 19: Ném Tuyết	69
19. Chương 20: Thỏ Con Trợ Giúp	73
20. Chương 21: Đêm Giao Thừa Đi Qua	76
21. Chương 22: Sự Thật Của Năm Năm Trước	81
22. Chương 23: Hẹn Lối	85
23. Chương 24: Lên Núi	89
24. Chương 25: Sợ Hải	93
25. Chương 26: Đưa Tiền Tại Sân Bay	97
26. Chương 27: Đối Dịch	100
27. Chương 28: Tổ Tình	105
28. Chương 29: Quan Hệ Thân Mật	108
29. Chương 30: Tòa Án	111
30. Chương 31: Lần Thứ Ba Say Rượu	115
31. Chương 32: Phòng Tắm	119
32. Chương 33: Lần Thứ Ba Ngủ Chung	122
33. Chương 34: Mỹ Nam Đột Ngột Đến Nhà	126
34. Chương 35: Nói Chuyện Giữa Hai Anh Em	129
35. Chương 36: Nguyên Nhân	133
36. Chương 37: Kết Quả	137
37. Chương 38: Ăn Lẩu	141
38. Chương 39: Nhấn *3*	144
39. Chương 40: Trong Một Ngày	148
40. Chương 41: Ôm Cây Đợi Thỏ	152
41. Chương 42: Phản Đối	156

42. Chương 43: Lòng Mang Quỷ Kế	159
43. Chương 44: Cạm Bẫy	163
44. Chương 45: Đêm Ba Mươi	168
45. Chương 46: Mộ Viên	172
46. Chương 47: Tan Vỡ	177
47. Chương 48: Lễ Tình Nhân	180
48. Chương 49: Cô Ấy Chưa Chết	185
49. Chương 50: Họa Vô Đơn Chí	188
50. Chương 51: Bằng Chứng Vô Cùng Xác Thực	191
51. Chương 52: Nếu Như Mọi Thứ	195
52. Chương 53: Quanh Co	199
53. Chương 54: Hai Nhà Hướng Bạch	202
54. Chương 55: Phong Ba Lại Nổi Lên	206
55. Chương 56: Cô Ấy Là Lam Tiểu Tình	210
56. Chương 57: Phía Sau Ván Cờ	213
57. Chương 58: Lưới Trời Lồng Lộng	217
58. Chương 59: Tương Nhu Dĩ Mạt (chương Cuối)	221
59. Chương 60: Giản Quân Phàm	225
60. Chương 61: Hạnh Phúc Ngọt Ngào	228
61. Chương 62: Phiên Ngoại Cuối Cùng	231

Trọn Đời Bên Em

Giới thiệu

Trong cuộc đời Bạch Dĩ Mạt ba lần uống rượu say, cả ba lần đều gây ra sai lầm: Lần đầu tiên là ngủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-ben-em>

1. Chương 1: Kỳ Ngộ (gặp Lại Trên Máy Bay)

Bạch Dĩ Mạt liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, sau đó theo quán tính kéo tấm mạng che mắt xuống.

Nơi đây cách mặt đất ba nghìn thước Anh, cô không sợ độ cao, cũng không say máy bay, không gặp phải luồng khí lưu lạ nào, thân thể cũng sẽ không có phản ứng gì xấu. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cô tuyệt đối sẽ không chọn lên máy bay, chỉ vì trước sau cô không làm rõ, đây rõ ràng là chuyến bay từ Hồng Kông đến thành phố S, vậy sao cái món hàng vốn bay thẳng từ Mĩ đến thành phố S lại ngồi cạnh cô...

Tai nghe bị kéo mạnh xuống, bên tai vang lên âm thanh dịu nhẹ như tiếng nhạc vừa phát: “Đại Bạch Thỏ, sao cậu có thể như thế chứ, gặp lại tớ không hề khóc lóc nhớ nhung, thật khiến cho người ta thất vọng mà!”

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt kéo ra một nụ cười lạnh cực kỳ châm chọc, huyết thái dương day day, nhưng cô vẫn duy trì trạng thái đề phòng cao độ – giả vờ như xác chết, không rảnh để trả lời.

Trước mắt bỗng chói lòa, miếng che mặt trên mắt cũng bị giật mạnh xuống, Bạch Dĩ Mạt yếu ớt mở to mắt, một đôi mắt sáng ngời trong suốt lộ ra tia nhìn buồn bực, thanh nhiên nhìn chăm chú Hường Nhu, sau đó lại đội miếng che mặt tiếp tục chết.

“Tuy chúng ta đã lâu không gặp nhau, nhưng cậu cũng không cần dùng ánh mắt ẩn tình ấy nhìn tớ đây chứ?” Hường Nhu cố ý xuyên tạc hàm ý muốn giết người kia của Bạch Dĩ Mạt.

“Đồ phóng đãng, đừng nói đến chuyện tình cảm dạt dào, vài năm nay đã chẳng có chuyện gì rồi.” Trong đôi mắt trong trẻo của Bạch Dĩ Mạt hiện lên một tia lưỡi biếng, lại còn mang ý trào phúng.

“Phóng đãng? Cậu tặng tớ một từ trẻ trung như thế, tớ rất thích.” Âm thanh hài hước của Hường Nhu vang lên, đồng thời cũng giật lấy vật che trên mắt của Bạch Dĩ Mạt.

“Đủ rồi! Tôi biết cậu đại nhân, nhưng cậu có làm bậy cũng nhìn xem đối phương là ai, và nhìn rõ sức mạnh có thể phá vỡ tấm phòng ngừa lang sói không! Mẹ kiếp, đồ cầm thú đi mà chơi với mấy em tiếp viên đi!”

Một hơi ba câu day dỗ xong, đầu thả lỏng, vừa nhắm mắt tiếp tục dưỡng thần.

“Công phu của cậu thật không bị thụt lùi tí nào! Công lực chữ người đứng là nâng cao lên thật.” Hường Nhu ngược lại liên tục khen ngợi.

“Thật sao? Chẳng qua lúc nào cũng phải nói lời độc địa, cho nên bây giờ cơ thể tự động tiết kháng thể trị độc rồi.”

“Tớ bảo này, sao cậu không ngạc nhiên khi thấy tớ ở đây?” Thật ra mới sáng sớm Hường Nhu đã biết hôm nay Bạch Dĩ Mạt sẽ về nước, cho nên muốn để cô tiếp giá, ai biết được Bạch Dĩ Mạt người ta còn không chú ý đến mình, cho nên mới có cảnh gặp nhau ngẫu nhiên như ngoài ý muốn thế này.

Bạch Dĩ Mạt lạnh lùng hừ một tiếng, còn phải tò mò sao? Người này sớm đã khua chiêng gõ trống nói muốn trở về, chỉ thiếu chút nữa lên TV quảng cáo. Tính ngày, cô vừa mới đi công tác ở Hồng Kông về, vốn là ngày mai mới về, ai biết được công việc đột nhiên kết thúc sớm, vậy nên rõ ràng phải quay về, ai biết được trùng hợp thế nào lại gặp Hường Nhu trên máy bay, thật ra cái chuyện trở trêu này đều là vì người khác.

“Có gì phải ngạc nhiên, Hường thiếu gia anh không phải từ trước đến nay không có gì không làm được sao?”

Hường Nhu cười ha ha, trong mắt Bạch Dĩ Mạt đúng là đồ yêu quái, đồ phóng đãng...

Muốn biết hai người có quan hệ gì không, nói ra thật đúng là chuyện cũ rích từ thời nào, trong tiểu thuyết có một loại mẩu chốt rất nóng gọi là thanh mai trúc mã.

Bởi vì trước đây từ khi hai nhà quen biết nhau đã có quan hệ siêu phàm, cho nên các ông bố hai nhà khi hai đứa trẻ sinh ra không bao lâu liền cao hứng phần chần, tình nguyện ôm bát tự đi cầu, kết quả thầy bói phê mệnh – bát tự không hợp, tương sinh tương khắc.

Hường lão gia lúc này cảm thấy ông thầy bói nói không chính xác, vì vậy mà đi học cái gì gọi là toán mệnh tây phương, cuối cùng theo như 12 cung hoàng đạo nói, chòm sao Sư Tử VS chòm sao Bọ Cạp, xứng đôi vừa lứa nhất, chẳng qua là đếm ngược từ dưới lên.

Lão gia tự mình an ủi, thứ thuật bói này tin thì có không tin thì thôi, dù sao vậy giờ cũng là Trung Quốc thời đại mới, cho nên tàn dư phong kiến mê tín này cần phải kiên quyết vứt bỏ.

Nhưng không ngờ hai đứa trẻ lại thật ứng với mệnh này, từ khi sinh ra đã không hề vừa ý nhau, như là môn thân bị đảo ngược, thường hay đối nghịch, mà Hường gia đối với cô cháu nhỏ nhà Bạch gia mà nói, phải thuận theo ý của người lớn, chủ yếu là thuận theo ý của ông Hường. Nhưng đến lượt hai người này, liền biến thành nhất trí hướng ra ngoài đối chiến.

Cho nên nói, bọn họ là đối thủ cũng là chiến hữu.

“Đại Bạch Thỏ, chẳng lẽ cậu không hề có cảm giác vui mừng sau bao ngày gặp lại sao?” Những lời này tựa hồ được Hường Nhu nói tăng thêm vài phần ấm đậm.

Bạch Dĩ Mạt nghe thấy lời này, hơi mở mắt, quay đầu liếc Hướng Nhu, hắn ta vẫn cứ để nhìn như vậy, từ nhỏ đến lớn đã thế, đẹp đến nỗi ngay cả con gái cũng ghen tị. Hắn có một đôi mắt đào hoa rất đẹp, trong sâu thẳm mang vài phần mỉa mai, chiếc mũi cao thẳng, hơi lai, đôi môi mỏng hơi gợi lên, bộ âu phục màu xám có số lượng của một nhãn hiệu nổi tiếng nào đó rất vừa với dáng người, toát ra ba phần du côn bảy phần khí khái.

Cô dời mắt đi chỗ khác, tất cả những thứ này cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, dung mạo hắn sinh ra chẳng qua chỉ là một kiểu thịnh hành trong muôn vàn nam nữ già trẻ, một ngày ghen tuông oán giận, còn Bạch Dĩ Mạt quá hiểu rõ hắn, chỉ biết tặng hắn một câu – bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa.

Nếu như nói phong lưu cũng là bệnh, thì hắn ta đã sớm bị nguy kịch rồi...

“Vui mừng? Vui đến nỗi suýt nữa tôi đi chào Diêm Vương rồi.” Bạch Dĩ Mạt lại làm ra vẻ mặt không cho là đúng.

“Tớ là hoa lê dưới mưa¹, lúc chia tay nước mắt lưng tròng vui mừng lưu luyến, bây giờ ngẫm lại cảm thấy có chút buồn...”

(1: hoa lê hái vứt, chỉ vẻ đẹp của Dương Quý Phi khi khóc)

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu, loại người không biết xấu hổ đã từng gặp, nhưng cái kiểu xấu hổ đến độ mặt dày thật đúng là chỉ có một mình Hướng Nhu hắn mới làm được.

“Đúng thế! Buồn như vậy thật không nỡ, cứ trở về đi! Ở bên kia nhất định rất tốt, tin tức ngày ngày còn hơn hân minh tinh, đúng là phong cách của người phương Tây!”

Cặp mắt đào hoa của Hướng Nhu hí lại, nói: “Xem ra cậu thật sự để ý đến tớ! Tớ nghĩ hắn phải làm gì đấy để bày tỏ đúng sự quan tâm đối với tớ, đúng không! Nhưng mà cái loại tương tư này chỉ nhìn mà không dám sờ thì thật là thảm, à, bây giờ cả người tớ đều ở trước mặt cậu, chỉ bằng dang hiến để cậu đỡ thèm.” Nói xong đúng là tiến đến gần Bạch Dĩ Mạt thật.

“Chứng vọng tưởng của cậu thật đúng là nghiêm trọng, quả nhiên ý nghĩ khác với người thường!” Bạch Dĩ Mạt dè bĩu.

Khóe miệng Hướng Nhu vẽ lên một độ cong càng lúc càng lớn, đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt thần sắc bình thản bên cạnh, rõ ràng đã hai mươi lăm tuổi, nhưng nhìn qua chỉ giống như sinh viên vừa bước vào cửa trường đại học, mái tóc dài màu đen uốn xoắn buông xõa trước ngực, chiếc áo da sặc sỡ phối với quần jean, đôi giày kị sĩ màu đen ở trên chân, trông rất lão luyện, nhìn thế nào cũng không giống với cái nghề luật sư mang tính chặt chẽ cẩn thận.

Giây phút này cô mím chặt môi, thấp thoáng để lộ đôi má lúm đồng tiền xinh xắn, lông mày hơi nhíu lại, khuôn mặt trắng nõn không hề trang điểm, trong đôi mắt trong suốt kia không hề có tí ảm áp nào, nhưng lại có cảm giác lưỡi nhắc bữa bãi.

Nhìn cô vô hại như vậy, nhưng mồm miệng dẻo quẹo, công phu ăn nói cực nhanh, ngăn cho bạn hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Ngay lúc Hướng Nhu còn đang soi mói, Bạch Dĩ Mạt đã đứng dậy từ trên cao nhìn xuống: “Làm phiền nhường đường chút, một trong ba việc khẩn.”

Hướng Nhu cười, người khẽ chuyển, để lộ ra một lối đi nhỏ, trong lòng Bạch Dĩ Mạt thầm mắng tên này lưu giả danh trí thức, một bên chạm phải đầu gối anh, cuối cùng mở con đường máu, nện từng bước đi về phía nhà vệ sinh.

— thời gian trôi qua từng phút từng giây —

Hướng Nhu đang cảm thấy buồn bực, cô nàng này đi cũng lâu quá đấy! Đang định đứng lên đi tìm Đại Bạch Thỏ lạc đường kia thì một thân ảnh nhẹ nhàng đi đến.

Hướng Nhu chưa nhìn rõ ai đã mở miệng: “Tớ còn tưởng cậu ngắt trong nhà vệ sinh rồi chứ? Đang chuẩn bị lấy lưới đánh cá đi vớt cậu đây.”

Sau đó định chống lại ánh mắt phun lửa của ai kia, nhưng không ngờ đi đến là một người có thân hình làm cho người khác bốc lửa phun máu: “Thật ngại quá, vị tiểu thư kia đã đổi chỗ ngồi với tôi, anh không để ý đấy chứ!”

Mỹ nữ nói xong liền chỉ về vị trí hơi chệch ở phía sau, Hướng Nhu nhìn theo ngón tay kia, bắt gặp ánh mắt khiêu khích của Bạch Dĩ Mạt, dùng khẩu hình nói: “You are we e.”

Hướng Nhu rất có phong độ lịch sự đứng dậy, mời mỹ nữ ngồi xuống, sau đó mỉm cười quay về phía Bạch Dĩ Mạt cũng mấp máy khẩu hình: “Thank you, I like it”.

Ai đó từng nói trên máy bay là nơi rất tốt để phát triển JQ, điều này thật đúng đạo lý, thiên thời địa lợi nhân hòa, thật tốt! Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy tên lưu manh đang cùng cô em chậm rãi nói chuyện, nữ mất xinh mà đẹp, nam phong tỏa yêu nghiệt, chắc chắn đang nói tới chuyện xuống máy bay sẽ đến nhà ai hay là tìm khách sạn quanh vùng này rồi! Xem hai người kia vung tay vung chân, bộ dạng nóng lòng muốn thử, cận bã, thật sự là cận bã.

Người xưa có câu nói như thế này, nữ theo đuổi nam chỉ cách một bức sa, riêng với tên lưu manh hàng năm trà trộn chốn phong hoa mà nói, ngay cả màn sa cũng trực tiếp bỏ đi.

Nhớ tới vừa rồi, Bạch Dĩ Mạt vừa đi toilet xong, mới ra đến cửa đã có mỹ nữ đứng bên ngoài chờ, rất rõ ràng nói thẳng cô cảm thấy rất có hứng thú với tên phong lưu Hướng Nhu kia, có thể đổi chỗ ngồi với cô không, vừa hay Bạch Dĩ Mạt cầu còn không được, lập tức đồng ý. Nhưng mà cô thật sự không rõ, rõ là tên kia chỉ là một hầm lửa thôi mà sao lại có nhiều cô gái vội vã nhảy vào như thế?

Tiếp tục nhìn đôi nam nữ phía trước, cô không nói gì lúc đầu, nam đề tiện + nữ lẳng lơ (chỉ số hợp nhau = 250%)

“Cô lương (cô nương), tôi cảm thấy cô thật không tệ (tôi cảm thấy cô thật không tệ), lai la con gai nha lạnh (lại là con gái nhà lạnh), ừm, tôi rất thích (tôi rất thích).” Bên tai truyền đến một giọng nói vừa giống tiếng phổ thông lại không giống tiếng phổ thông.

Lúc này Bạch Dĩ Mạt mới kịp phản ứng, ngồi bên cạnh cô là một cơ thể sống, đầu to cổ thô, y như một căn nhà bị nổ, mặt béo phì, nhưng lại ăn kiêng. Nhìn sợi dây chuyền vàng còn to hơn ngón tay cô đang nằm trên cô hân, rồi lại nhìn sóng ngầm trong đôi mắt hạt vừng kia, trong mắt toát lên vẻ mê đắm, hơn nữa cô mãi không bắt chước được cái tiếng phổ thông nặng nề kia, cho nên tặng cho bốn chữ – cực phẩm nhân gian.

Đợi đã, cái gì mà giống con gai nha lạnh, rõ ràng chính là...

“Quá khen, tôi rất thích từ này để hình dung.” Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt khẽ kéo lên.

Tên đầu heo kia vừa nghe thấy cô trả lời, bắt đầu mặt mày hớn hở nói tiếp: “Cò xem dăng tội dầy (cò xem đáng tội đây), chính la ke có tiên (chính là kẻ có tiền), toi cai gi cụng có (tôi cái gì cũng có), chỉ là thiếu vợ ma thôi (chỉ là thiếu vợ mà thôi), lần nay tôi trở về thành phố S vì muốn đi xem mặt đối tượng (lần này tôi trở về thành phố S vì muốn đi xem mặt đối tượng). Tôi cam thấy cò rất được (tôi cảm thấy cô rất được), không tệ (không tệ), dăng ve rất khong tệ (đáng vẻ rất không tệ), thân thể cụng không tòi (thân thể cũng không tồi), nhưng mà vợ khâu vì cựa tội (nhưng mà với khẩu vị của tôi), thi quạ thật cò gầy một chút (thì quả thật có gầy một chút), nhưng không sao (nhưng không sao), sang sớm mai tội sẽ lấp đầy bụng cò với bao ngư (sáng sớm mai tôi sẽ lấp đầy bụng cô với bào ngư), nhưng hươu tội yển (nhưng hươu tổ yến), rất đầy đủ dinh dưỡng (rất đầy đủ dinh dưỡng), neu không sào lại trạch đôi tường hai bên (nếu không sao lại trách đối tượng hai bên)?”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe, khóe miệng hơi cong cong, hừ lạnh một tiếng, vừa mới chạy khỏi phải một gã nam đề tiện, bây giờ lại đụng phải một con ngựa ừm

“... Không ngờ anh thật thẳng thắn.”

Heo béo vỗ móng tay heo, nói: “Tôi là người không có nhiều ưu điểm lắm (tôi là người không có nhiều ưu điểm lắm), chỉ là rất ngay thẳng (chỉ là rất ngay thẳng), không có tâm địa gì xấu (không có tâm địa gì xấu), nêu cô đồng ý (nếu cô đồng ý), chúng ta xuống máy bay hãy trở về (chúng ta xuống máy bay hãy trở về), đi gặp người nhà của tôi (đi gặp người nhà của tôi), tat ca có ba bà sậu thiệp, bầy đứa cháu và một bà mẹ! (tất cả có ba bà sáu thiệp, bảy đứa cháu và một bà mẹ!) Bon hò dạ bạo (bọn họ đã bảo), khi chúng ta kết

hôn (khi chúng ta kết hôn), công việc của cô không cần nữa (công việc của cô không cần nữa), tôi có rất nhiều tiền (tôi có rất nhiều tiền), cô chỉ cần sinh cho tôi một đứa bé (cô chỉ cần sinh cho tôi một đứa bé), càng nhiều càng tốt (càng nhiều càng tốt), cô nhìn tôi xem, nhất định là người có tiền, dĩ nhiên là có thể nuôi nổi), cô sinh bao nhiêu, tôi nuôi bấy nhiêu (cô sinh bao nhiêu, tôi nuôi bấy nhiêu).”

Bạch Dĩ Mạt nghe xong lời này mà , thì ra đây không phải tìm vợ, mà là tìm nuôi nhốt heo! Là người cần hòng sung, đừng có trách cô.

“Nếu đã vậy, tôi cũng có việc muốn thăng thần cùng anh.” Bạch Dĩ Mạt thu hồi nụ cười tươi, làm ra bộ dạng thành khẩn.

“Chuyện gì thế (chuyện gì thế)?” Heo béo rất khí khái.

“Đây là... tôi bị vô sinh.” Bạch Dĩ Mạt tiến đến bên tai heo béo nhả ra mấy chữ, thoáng chốc mặt hân hoan rồi lại xanh, cô tiếp tục thêm mắm thêm muối: “Ài, cha tôi là xã hội đen, cả nhà có dây dưa với tòa án, ài! Từ nhỏ tôi đã sống trong hoàn cảnh đầm đía, ài! Ly hôn cũng đã năm lần rồi, không biết đã mất bao nhiêu đứa, cho nên bây giờ có muốn sinh cũng không được, nhưng mà bây giờ tôi đã hoàn lương, nếu anh không để ý, thì tôi sẽ gả cho anh. A, đúng rồi, anh đừng nhìn thấy tôi trẻ trung tươi sáng thế này, thật ra đã ngoài ba mươi rồi đấy.”

Sau đó mặt heo béo còn xanh hơn cả lá cây, khoe miệng Bạch Dĩ Mạt nhếch lên cao...

—O()o—

Cùng lúc đó, Bạch Thụy vừa bước xuống máy bay vào thành phố S thì không khỏi siết chặt khăn quàng cổ lông dê trên cổ, tự nhủ: “Ày, mùa đông năm nay thật đúng là lạnh quá đi!”

2. Chương 2: Đại Chiến Võ Mồm

Sân bay quốc tế thành phố S.

“Cháu dâu.” Một ông cụ tinh thần phần chấn bước đến tặng Bạch Dĩ Mạt một cái ôm, sau đó kéo cô ra nhìn trái nhìn phải, trong mắt tràn ngập ý cười.

“Cháu dâu ta càng ngày càng đẹp ra.”

“Ông à, con đã nói nhiều rồi mà, đừng gọi con là cháu dâu, con tên là Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt...” Bạch Dĩ Mạt bĩu môi, nhìn ông cụ bảy mươi tuổi vẻ mặt ghen ngào trước mặt, sau đó liếc mắt sang một thân chính khí bên cạnh ông, vệ sĩ đứng gác như tùng, điệu bộ này đúng là hơi quá.

Hướng lão gia xoa bóp khuôn mặt Bạch Dĩ Mạt, nói: “Nha đầu này, chẳng qua ta gọi đã thành quen, con lại không muốn làm cháu dâu ta, còn không cho phép ta gọi là tự an ủi mình?”

“Ông à, ông cứ an ủi mình thế, đến tai người khác lại xem con đúng là cháu dâu Hướng gia thật, thì làm sao con lấy chồng được!” Bạch Dĩ Mạt vẫn mỉm cười như trước, nhưng vẫn thua xa vẻ mặt hồ hững trên máy bay.

Ông Hướng xoa xoa mặt Bạch Dĩ Mạt: “Gả cho tên tiểu tử nhà ông không phải là xong sao, tuy nó còn trẻ vẫn ham chơi bời, nhưng mà...”

“Ông, không nói nữa, hình như con trông thấy bố con...” Bạch Dĩ Mạt trông thấy giữa đám người một người đàn ông đã quá tuổi đời mà cô độc, trông nháy mắt đã thu hút sự chú ý của ông lão đang còn khoe khoang.

Bạch Dĩ Mạt lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Thụy...

“Ông già, bố đang ở đâu đấy?”

“Con đoán có một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp đang nhìn chăm chăm bố đấy...”

“Thật mà, con có thiên lý nhãn.”

“Vậy bố cứ nhìn về phía mười giờ đi.”

Nói xong cô nhìn thấy Bạch Thụy xoay người về hướng mười giờ thật, cô giơ điện thoại trong tay lên lắc lắc, khoe miệng hiện lên nụ cười ngọt ngào, hai lúm đồng tiền dính trên khuôn mặt, con người trong suốt không hề giống với những cô gái xinh đẹp thích trang điểm đậm hiện nay.

Về mặt Bạch Thụy nghi ngờ đi về phía này, đứng trước mặt bọn họ: “Ồ, chú Hường, trùng hợp thế?”

“Anh từ đâu đến đây?” Ông Hường nhìn lên gương mặt đầy bụi trần mà giản dị của Bạch Thụy.

“Không phải trên trời xuống sao?”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe, cười ha ha: “Thật là một lão yêu tinh.”

Bạch Thụy gõ đầu Bạch Dĩ Mạt: “Đang nói chuyện với ai đấy? Tiểu Bạch...”

Bạch Dĩ Mạt trừng mắt nhìn ông: “Với ông bố như thằng nhóc Shin ạ!”

Ông Hường cười ha ha, vừa cười vừa vỗ vai Bạch Thụy: “Hai cha con anh đúng là hài hước.”

“Chú Hường, có phải chú đang chửi người không?”

Bạch Thụy vẫn ra vẻ trẻ con như cũ, không hề có tí chững chạc nào mà một người bố nên có.

“Cái anh này! Đúng rồi, cháu dâu à! Con xem có nhìn thấy tên tiểu tử nhà ông đâu không, nghe bảo nó ngồi cùng khoang máy bay với con!” Ông Hường nhìn xung quanh, tìm kiếm Hường Nhu.

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe, nhất thời thở dài một hơi, không biết ba chữ cháu dâu này muốn thành cái tiêu đề tới khi nào đây?

(1 Trong Hán Việt cháu dâu là tôn tức phụ)

“Ai biết hắn ở đâu chứ?” Nói không chừng đang gươm tuốt vỏ nỏ giương dây với ai đó rồi không chừng...

Vào đúng lúc này, cửa lớn sân bay xôn xao một hồi. Không lâu sau, bốn người đẹp đã hold toàn bộ ánh mắt của mọi người trong sân bay bước đến lối đi đặc biệt, kia dáng người ma quỷ, kia khuôn mặt thiên sứ, trang điểm hoặc gợi cảm hoặc tao nhã, làm cho ánh mắt đàn ông không tự chủ được liếc nhìn.

Hường Nhu theo lối đi đặc biệt đi đến nhóm tứ vị mỹ nữ đang bị vây quanh, hắn cười rạng rỡ, hoa đào nở rộ, dẫn người đẹp đi ra cửa lớn sân bay, còn nhìn không chớp mắt, Bạch Dĩ Mạt trông thấy rõ ràng khoe miệng hắn vẽ lên một nét cười thuộc loại yêu nghiệt. Cảnh tượng trước mắt này, thật sự làm cho đàn ông không ngừng ngưỡng mộ, khiến phụ nữ ghen ghét...

Bạch Dĩ Mạt vỗ vỗ Bạch Thụy đứng bên cạnh, “Tên kia mới đúng là con trai của bố!” Giống ông y chang.

“Bản thân bố cũng muốn thế, nhưng mà so với ông anh khối băng mạnh mẽ kia, thì người ta đây mới chỉ gọi là sắc sở thôi!”

“Cái tên kia còn huênh hoang khắp nơi...” Ông lão dựng râu trềng mắt (nghệ thuật nói quá, không có râu nhưng đúng là trềng mắt), tay xòe ra, một chiếc điện thoại đã đặt trên tay.

Còn bên này điện thoại Hường Nhu vang lên, vừa nhìn tên hiển thị người gọi, miệng hắn khê nhướn lên, chấp nhận cuộc gọi.

“Alo?”

“Alo cái đầu mày! Tiểu tử thôi, Chính sự lâu quá nhỉ? Trong trăm triệu bông hoa, mày có bao giờ nghĩ đến lá không dính thân chưa hả!”

Bạch Dĩ Mạt, ông Hường thật đúng là trẻ đến muốn nổ tung mắt, không nói đến tư thế nói chuyện lên đến mười phần, còn cải biên ngôn từ, xem ra cũng thường giả làm người trẻ tuổi trên diễn đàn đây!

“Ông à, bình tĩnh nào, đừng tức giận, cẩn thận vỡ mạch máu mắt!”

“Tiểu tử thói như mày dám nguyên rửa ta hả! Ngay tức khắc mau cút đến trước mặt ta!”

“Con ở ngoài sân bay, không tiện quay lại.”

“Đứng tại chỗ đợi lệnh.”

“Tuân lệnh.”

Gác điện thoại, ông Hường khôi phục vẻ mặt tươi cười, ánh mắt giảo hoạt liếc Bạch Dĩ Mạt nói: “Cháu dâu, đi ăn cơm với ông thôi!”

Bạch Dĩ Mạt cũng biết ông già này tuyệt không dễ dàng buông tha cô, cho nên cô trưng ra biểu cảm ai oán quay đầu nhìn Bạch Thụy phía sau, ông bố kia thân đang tại Tào mà tâm lại ở Hán, không hề để ý đến ánh mắt cầu cứu của con gái.

“Cũng tốt, giúp bố tiếp chuyện với chú Hường, Tiểu Bạch cùng đi thôi!”

“Quyết định như vậy đi! Nhìn xem, con không để ý đến ông, khiến ông gầy sọp đi.” Ông Hường vội vàng nói tiếp, còn làm ra vẻ đáng thương như mấy đứa nhỏ.

“Ông gầy ở đâu ạ?” Bạch Dĩ Mạt trên dưới trái phải đánh giá ông Hường một phen, “Ngược lại còn mập hơn đấy chứ.”

Ông Hường liền giải thích: “Chỗ nào cũng gầy cả, cháu trai cháu dâu không đứa nào ở bên cạnh pha trò cho lão già này vui vẻ cả, tâm không vui, đương nhiên sẽ gầy đi.”

Bạch Dĩ Mạt mù mờ nhìn ông Hường đang tự bào chữa, cảm giác cả thế giới này đều có thể bị ông nói mà lặn một vòng, chết cũng có thể bị ông nói là sống.

“Tốt lắm, cứ vậy đi, ăn một bữa cơm con cũng chẳng chết được đâu!” Nhưng thật ra bố Bạch lại làm ra vẻ phách lối.

Bạch Dĩ Mạt khóc không ra nước mắt, cô chỉ có thể nói: Người bố đang đào hố kia! Ông bố kia! Người mà bố đang đẩy xuống hố là con gái của bố đấy!

Ra khỏi sân bay, ba người nhìn thấy một chiếc xe quân đội đứng cách đó không xa, người lái xe đứng bên trông giống hệt một cái cây. Bỗng một chiếc Mercedes-Benz màu xám dừng lại phía trước, Hường Nhu bước xuống từ trên xe, đi đến trước mặt bọn họ.

“Ông già, con nhớ ông chết đi được, chú Bạch, đã lâu không gặp.” Nói xong tiến đến tặng hai người hai cái ôm gấp lại sau bao ngày.

Bạch Dĩ Mạt không nói gì, quả nhiên không phải người một nhà không vào một cửa, đến hình thức gấp lại sau nhiều ngày xa cách cũng giống nhau.

Ông Hường hất móng vuốt đang đặt trên vai ông ra, vẻ mặt không vui, “Đừng có lời kéo làm quen ta ở chỗ này, mày dám vứt bỏ cháu dâu ta, cái mạng nhỏ này của mày còn muốn hay không hả?”

Hường Nhu quét một vòng nhìn Bạch Dĩ Mạt cười còn khó coi hơn cả khóc, kéo dài giọng nói: “Cháu – dâu? Làm sao con dám trêu chọc cháu dâu của ông chứ! Sẽ khiến ông đây đánh con chết mất! Nhưng mà hình như cháu dâu của ông không muốn chào đón cháu trai của ông chút nào cả.”

Nụ cười của Bạch Dĩ Mạt cứng đờ, tròng mắt cũng nhanh chóng trừng lên, nhưng lại ngại trước mặt trưởng bối nên mới không dám làm bậy, chỉ có thể dùng diễn cảm này nói cho tên yêu nghiệt kia, chớ chọc giận khi con bà đây...

Ông liếc nhìn Hường Nhu, lại tiếp tục nhìn Bạch Dĩ Mạt, trong chốc lát khôi phục vẻ tự nhiên: “Cháu dâu lên ngồi xe với tên tiểu tử thói này đi, để bố con ngồi với ông.”

“Tại sao?” Bạch Dĩ Mạt nhanh chóng cực lực đấu tranh, sao ông có thể rõ ràng như thế.

“Ài, tên tiểu tử này đã nhiều năm không về nước, sợ không biết đường, cứ coi như con dẫn đường cho nó đi, lát nữa gặp nhau ở Trần Uyển, cứ như vậy đi.” Nói xong, mấy người bọn họ không ai để ý đến Bạch Dĩ Mạt cũng không dám phản đối, dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn vào trong xe.

Bạch Dĩ Mạt đang định nói không phải có GPS sao? Nhưng lời này chưa được thốt ra, xe đã chuyển bánh. Hường Nhu buồn cười liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt đang còn kinh ngạc, đường đường là một luật sư biết ăn nói, lại bị một ông già chỉ định này nọ, quả thật... rất thú vị.

“Dẫn đường nào... Vợ à, đi thôi!” Hường Nhu cầm lấy tay Bạch Dĩ Mạt dắt đến hướng chiếc xe.

Bạch Dĩ Mạt đi lên liếc nhìn Hường Nhu một cái, bỏ tay hất ra: “Nếu cậu cứ tiếp tục gọi bậy bạ nữa, tôi sẽ cắt lưỡi của cậu đấy.”

“Thế cậu không quan tâm đến việc tớ gọi bậy dẫn đường hay là vợ?”

“Cậu cứ nói thử xem?” Bạch Dĩ Mạt rất muốn bốc hỏa.

“À, có phải là... Vợ!”

“Đúng thế!”

“Cậu trả lời tớ như thế, nghĩa là cậu không phải không muốn làm vợ tớ?”

“Cậu... Đúng là không có thuốc nào cứu được...”

“Không phải đã sớm có được thạch vô linh đó sao?”

“Đến giao lộ phía trước thì rẽ trái...”

“Tuân lệnh...”

——Tôi là đường phân cách có chút nóng nảy ——

“Đúng rồi, tớ đại mỹ nhân của cậu đâu?” Ở trên xe, Bạch Dĩ Mạt chế nhạo nói.

Hường Nhu vừa lái xe, vừa không nghiêm chỉnh trả lời: “Hồi cung rồi!”

Bạch Dĩ Mạt tiếp tục lái nhai: “Cô gái trên máy bay thì sao? Cũng đã sắp xếp đến trong cung rồi ư?”

“À, sao em cứ cố quan tâm đến vấn đề tình cảm của người anh trai này thế! Sao vậy? Không phải là đang ghen đó chứ?”

Bạch Dĩ Mạt xì một tiếng khinh miệt, chế nhạo nói: “Chẳng qua là sợ chậm trễ chính sự của cậu thôi, nín nhịn mãi cũng tổn thương cơ thể, chính là cái thứ có thể to có thể nhỏ ấy, không sao, tôi hiểu mà, nếu không tôi sẽ cho cậu mượn mấy đồ cứng, hương khói Hường gia tuy có vấn đề, nhưng ông sẽ không tức giận đâu...”

Hường Nhu cười giễu, vặn hỏi lại: “Không phải cậu cũng muốn ứng phó với cái tên mặt đầy mỡ nhà giàu nứt vách kia sao? Hay là muốn làm cô vợ xấu đi gặp bố mẹ chồng, nếu đúng như thế, tớ cũng sẽ cho cậu mượn đồ cứng.”

“Chuyện của tôi không phiền cậu đại giá, khoan đã, cậu bảo ai xấu?”

“Xin hỏi lúc này còn có một cô vợ khác của tớ sao?”

Bạch Dĩ Mạt nắm chặt tay, quả đúng là, võ mồm của cô nàng không tệ, sống đến bây giờ cô chưa từng bị bại trận lần nào, tuy thời gian làm luật sư không nhiều, nhưng cũng chưa bao giờ thua. Có điều, chỉ riêng người này thực lực tương đương cô, thường khiến cô phải xù lông.

“Hường Nhu, chứng ảo tưởng của cậu lại nghiêm trọng rồi! Đừng có mở miệng là vợ này vợ nọ, nghe thế nào cũng rất khó chịu.”

“Ồ, cậu thật đúng là một nha đầu vong ân bội nghĩa, nhớ năm đó nhờ có ba chữ cô vợ trẻ của tớ mà đã giúp cậu ngăn không ít vệ tinh, đúng là đồ bất lương, xem như cậu không cảm ơn tớ, còn bảo là khó chịu ư? Học cách qua cầu rút ván cũng ra hồn đấy!”

Bạch Dĩ Mạt nhẹ ‘hừ’ một tiếng: “Được, cậu cũng đừng có nhớ lại cái bộ dạng đức hạnh ân thâm nghĩa nặng của mình năm đó, rốt cuộc là ai lợi dụng ai, lại còn trách móc này nọ.”

Hường Nhu trước kia từ cậu nhóc đi nhà trẻ đầu đội mũ rơm cho đến lúc tốt nghiệp trung học, tính tình dí dỏm hài hước, thành tích học tập lại rất tốt, được rất nhiều nữ sinh hoan nghênh, người theo đuổi như

rồng như rắn, nhưng nếu hấn không thích ai, sẽ đem Bạch Dĩ Mạt ra làm tấm chắn: “Thật ngại quá, cậu đi hỏi ý cô ấy đã.”

Khi đó tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ là một đôi, đều tại vì hai người cả ngày toàn tranh cãi bởi móc nhau, nhưng ngày hôm sau lại hi hi ha ha đến trường. Mà bên cạnh Hường Nhu có vô vàn mỹ nữ vây quanh, vài ngày lại thay đổi, chỉ duy nhất Bạch Dĩ Mạt là không hề biến đi đâu, quan hệ này trong mắt người khác được gọi là khó bề phân biệt, thuộc loại hồ sơ tuyệt mật!

“Cậu đừng có dọa dẫm tớ, đừng làm ra bộ dạng hiên ngang lắm liệt ấy, tâm tình cậu không vui thì đổ cho tớ nói hươu nói vượn, hại tớ phải ăn măng tre xào thịt* không ít, khoản nợ này tớ tìm ai để tính đây.”

(*Bị đánh bằng roi tre)

“Ai bảo cậu cứ phong lưu phóng khoáng như thế, tinh lực thịnh vượng...” Chữ ‘tinh’ đặc biệt được nhấn mạnh.

“Đại Bạch Thỏ, cậu cứ thối như thế sẽ giết chết tớ đấy!”

“Ừm, cũng khó nói quá! Không chừng sẽ chết thật...”

“Cậu ngủ đủ rồi phải không?” Hường Nhu liếc xéo Bạch Dĩ Mạt, khoe miệng hiện lên nụ cười gian tà như có như không.

“Hình như thế...” Bạch Dĩ Mạt không hề để ý đến vẻ mặt của Hường Nhu, giọng điệu ra vẻ mảy biết điều là tốt rồi.

Hường Nhu thẳng gấp một cái, Bạch Dĩ Mạt suýt nữa đụng vào cửa kính chắn gió: “Á, cậu...”

Từ ‘bị bệnh’ còn chưa thoát ra khỏi miệng đã cảm thấy một luồng áp lực xông đến, Hường Nhu đặt một tay trước vai cô, khó chặt hai tay cô, tay kia thì nắm lấy cằm cô, mùi vị nhạt nhẽo bên người hấn quanh quẩn ở chóp mũi cô. Người ngoài nhìn vào, cái tư thế này cần bao nhiêu mồ hôi thì có bấy nhiêu mồ hôi.

Bạch Dĩ Mạt dùng sức giãy dụa nhưng không có kết quả, cả hai phương diện đều bị trói buộc, đầu tiên là dây an toàn, sau đó là bị tên Hường Nhu này đè cánh tay lại, hoàn toàn không nhúc nhích nổi.

“Hường Nhu, đừng ép tôi đánh cậu.” Trong mắt Bạch Dĩ Mạt đầy cảnh báo.

Hường Nhu nở nụ cười tà khí, đôi môi mỏng chậm áp tới, Bạch Dĩ Mạt quay đầu, Hường Nhu liền rơi vào khoảng không, đôi môi vừa vịn rơi xuống bên tai cô.

“Cậu đánh tớ được sao?”

“Dùng cái chiêu thức tóm chặt tay phụ nữ để đối phó tôi, cái này thật không có chút tác dụng nào cả.” Bạch Dĩ Mạt cố giả vờ bình tĩnh, trong giọng nói mang theo ý mỉa mai.

“Tớ nói này, Đại Bạch Thỏ.” Hường Nhu thoáng nhìn Bạch Dĩ Mạt mở túi xách ra, bên trong có rất nhiều kẹo sữa Đại Bạch Thỏ2.

“...”

“Vẫn còn thích ăn Đại Bạch Thỏ sao?”

“Cậu quản được tôi sao? Tôi không bỏ được, cũng giống như cậu nghiện gái mà thôi.”

“Ăn nhiều kẹo sữa như vậy, có dậy thì nổi không?” Hường Nhu di chuyển con mắt xuống dưới.

Bạch Dĩ Mạt cúi đầu nhìn theo ánh mắt của Hường Nhu, trong nháy mắt đã rõ ý tứ của hấn ta, quát lớn một tiếng khinh thường: “Đồ lưu manh, cút ngay.”

Hường Nhu bật cười, buông Bạch Dĩ Mạt ra, đôi mắt thâm thúy hơi nheo lại, trên khoe miệng vẫn duy trì một độ cong, cứ cười như vậy này giờ, biểu tình quái gở này làm cho Bạch Dĩ Mạt rất khó hiểu.

2: Kẹo sữa Đại Bạch Thỏ là đây: *Note: phần nói thêm nằm trong dấu (..) là của tác giả, còn phần tự sướng YY của tớ thì có đề tên hấn hoi =))

3. Chương 4: Lão Út Nhà Họ Hạ

Ước chừng lại qua một giờ, cuối cùng Hường Nhu cũng nhìn thấy Hạ Nhất Bắc lộ mặt xuất hiện ngoài cửa xe, đang vẫy tay với hắn, hắn liền vỗ vỗ người bên cạnh.

Bạch Dĩ Mạt dụi mắt, cực kỳ khó chịu liếc Hường Nhu, cô ngủ còn chưa đã giấc, nếu đang ngủ mà bị gọi dậy, cô không bảo đảm mình có thể đánh người hay không, nhìn lại mới thấy chiếc áo khoác trên người, được rồi, coi như nhà người cũng còn chút lương tâm.

“Nếu không cậu cứ ngủ tiếp, tớ đi trước.” Hường Nhu mặc kệ cô trừng mắt, trưng ra nụ cười đạt tiêu chuẩn vô liêm sỉ, sau đó bước xuống xe, Bạch Dĩ Mạt cũng theo sát phía sau.

“Á à, em còn lại vì sao lại bảo em đây đến đón, thật đúng là mở rộng tầm mắt, đặc biệt vô cùng! Lại còn chạy đến cái nơi mà chim nó còn chẳng thèm ỉa, tên sát thủ biến thái cỡ nào cũng không nghĩ ra một nơi giết người hay như vậy đâu!”

Bạch Dĩ Mạt nhờ ánh đèn xe mà có thể thấy rõ diện mạo của người này, lớn lên trông cũng khá tuấn tú, so với Hường Nhu thì thấp hơn một chút, nhưng dù gì cũng hơn một mét tám, chiếc áo da màu đen khoác lên trên chiếc áo len tím đậm cổ chữ V, khoe miệng nhếch lên nụ cười đều giả, có vẻ có chút nói năng tùy tiện, dáng điệu như nam diễn viên bại gia trong phim thần tượng, người này chính là Hạ Nhất Bắc ư?

“Haha, đây không phải là Đại Bạch Thỏ sao, còn nhớ tôi không thể?” Hạ Nhất Bắc vòng qua hướng Nhu, đi đến trước mặt Bạch Dĩ Mạt, dùng cái ánh mắt nhìn xuyên cơ thể đánh giá cô.

“Nhớ chứ, Hạ Nhất Bôi, đúng không! Là em út Hạ nhỏ hơn chị mười lăm ngày.” Bạch Dĩ Mạt bị cậu ta nhìn đến run lên, lớn như vậy rồi cô còn chưa bao giờ bị cái ánh mắt máy móc này quét qua cả!

Hạ Nhất Bắc bị cười nhạo cũng không phản bác, ngược lại lại ôm lấy Hường Nhu: “Anh à, em nói anh này cô dâu nuôi từ bé của anh miệng mồm sao vẫn độc địa như thế chứ! Ai là Hạ Nhất Bôi? Ai là em út?”

Bạch Dĩ Mạt lập tức đáp lại: “Cậu nói ai là cô dâu nuôi từ bé?”

“Lại còn giả vờ, có ai không biết cô là cô dâu nhỏ của anh tôi chứ, hai người còn định sinh em bé cơ mà? Đúng không anh trai.” Một tay Hạ Nhất Bắc đặt trên vai Hường Nhu, vẻ mặt sắc nhìn lên Hường Nhu.

“Tiểu Bắc, ăn nói cũng không tệ đâu nhé!” Lòng mảy Hường Nhu nhú lại, nở nụ cười yêu nghiệt.

Hạ Nhất Bắc chợt cảm thấy lạnh sống lưng, chủ động buông móng của mình, cái kiểu cười này của Hường Nhu thật làm cho người ta hoảng sợ, cậu ta vội khoát tay, nói: “Anh chị, đưa em này đặc biệt đến đón tiếp hai người, mời mau lên xe, chân của em đã sớm bị đông lại rồi, em còn chưa muốn bỏ nó đi.”

Bạch Dĩ Mạt giật mình, người này nói ba câu thì không rời khỏi tứ chi cơ thể, ánh mắt vẫn còn rất máy móc: “Cậu học y à?”

Hạ Nhất Bắc vừa nghe, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, một bộ ra vẻ hận cô vì biết quá muộn, liền hỏi: “Cô nhìn ra à?”

“Nhất định là bác sĩ thú y!”

Hạ Nhất Bắc đỏ mặt, cô đã từng gặp qua một vị bác sĩ thú y nào đẹp trai như thế này chưa?

Hường Nhu cười vỗ vỗ đỉnh đầu Hạ Nhất Bắc, nói: “Đừng có làm ra vẻ như giẫm phải phân thế chứ, so tài ăn nói với luật sư không phải là cậu tìm đến chỗ chết sao! Nhanh chóng đi thôi.”

Hạ Nhất Bắc liền gật đầu, sau đó ba người một chuyến ngồi trên Bentley của cậu ta. Vốn là Hường Nhu định ngồi phía sau với Bạch Dĩ Mạt, nhưng Hạ Nhất Bắc âm thầm tỏ ra khó chịu, nào có người như vậy, cậu ta cũng không phải là xe taxi.

Không ngờ đến chính là, Bạch Dĩ Mạt người ta vừa lên xe một cái đã “rầm” một tiếng đem cửa xe phía sau đóng lại, Hường Nhu bị từ chối, vốn là một chuyện rất mất mặt, thế nhưng Hường thiếu gia nở nụ cười vẫn đậm phong khinh, mở cửa xe bên ghế phụ tự nhiên ngồi xuống...

Đọc đường đi, Bạch Dĩ Mạt luôn cảm thấy trong kính chiếu hậu có một ánh mắt nhìn cô chăm chú, khiến cô vô cùng không thoải mái.

“Anh tài, tôi đề nghị anh lúc trở về phải kiểm tra lại điều lệ quản lý an toàn giao thông công cộng, hoặc là ôn tập để thi lấy bằng lái, anh như vậy thì làm thế nào hành khách có thể đem sinh mạng phó thác cho anh chứ.”

Hạ Nhất Bắc chỉ còn kém phun máu không phun thành năm sao cờ đỏ, cái cô Đại Bạch Thỏ này cũng thật là giỏi tài ăn nói, cô đã gặp qua một tài xế nào vừa đẹp trai lại đi Bentley chưa? Mắt thổ của cô mù rồi hả!

Trong thâm tâm thầm oán trách, nhưng ngoài miệng không dám hó hé gì, tuy từ nhỏ Hường Nhu thường xuyên đánh nhau với Bạch Dĩ Mạt, nhưng cậu ta cũng hiểu rõ, ngoại trừ Hường Nhu có thể bắt nạt Bạch Dĩ Mạt ra, thì không ai được phép chạm tới cô nàng cả. Hường hồ Bạch Dĩ Mạt này cũng không phải để mặc cho người ta dễ dàng bắt nạt, chưa đánh gãy chân thiếu tay thì không thể gọi là họa vô đơn chí được.

“Cũng đã lâu rồi không gặp lại cô, tôi chỉ muốn nhìn cô nhiều hơn tí thôi mà! Bao lâu không gặp, đứng là đẹp lên không ít...” Hạ Nhất Bắc giả bộ đơn thuần cười.

“Khách khí quá, vẫn không để cậu nhận ra sớm hơn.” Bạch Dĩ Mạt liếc nhìn nơi kính chiếu hậu.

Hạ Nhất Bắc dè dặt kích động bất hòa nơi cô nàng, nghiêm túc hỏi: “Này, con mắt nào của cô nói tôi là bác sĩ thú y chứ? Tôi rõ ràng là...”

“Không cần đến mắt cũng biết, đều là đồng loại cả.”

“Anh à, cô, cô ta miệng mồm quá độc, quá độc.” Hạ Nhất Bắc ai oán hướng đôi mắt nhỏ về phía Hường nhu cầu cứu.

Hường Nhu từ phía sau liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt, giải thích: “Tiểu Bắc là bác sĩ thực tập ở khoa ngoại bệnh viện Lăng Vân, người ta là sinh viên tài cao bác học uyên thâm, còn liên tục nhảy lớp, rất nhanh đã có thể tự mình đảm đương.”

“Thật à? Mà cũng chẳng liên quan đến tôi.” Bạch Dĩ Mạt dè bủ, có ai không biết Lăng Vân là bệnh viện tư cao cấp ở thành phố S, có ai không biết bác sĩ y tá trong đó đều là con em cán bộ hoặc con nhà phú gia chứ! Có ai không biết trên mặt hắn ta viết rõ ba chữ đi cửa sau!

“Cũng không thể nói như vậy, ngộ nhỡ sau này cô có chuyện gì...” Hai chữ ‘không hay’ còn chưa thốt ra khỏi miệng đã bị ánh mắt sắc bén giết chết, cậu ta quyết định vẫn nên là một tài xế ngoan ngoãn của anh ta.

Bạch Dĩ Mạt đi công tác hơn một tuần trở về được ông chủ vô cùng có nhân tính đặc xá cho nghỉ hai ngày ở nhà, cho nên Bạch Dĩ Mạt không quay về căn nhà trọ của mình mà là về bên Bạch Thụy.

Vừa đến nhà trông thấy cảnh tối lửa tắt đèn, chỉ biết ông bố kia nhất định chưa quay về, hơn một nửa là bị ông Hường kể chuyện thắng năm quang vinh của ông.

Một mỗi cả ngày, cả người khó chịu, tắm rửa, bóc một viên Đại Bạch Thỏ cho vào miệng, nằm trên phòng ngủ trong giường thì nhận được hai tin nhắn, mở tin thứ nhất lên, là bạn tốt Mộc Du Du.

Nội dung hiển thị: Dĩ Mạt, về nhà rồi sao?

Bạch Dĩ Mạt miệng chẹp chẹp mấy cái, ngón tay mảnh khảnh bấm bấm trên màn hình, sau đó dừng một chút, bấm nút quay về, trực tiếp gọi đến số lúc này.

“Đây đây, từ từ nào!” Âm thanh vốn trong trẻo dễ nghe của Bạch Dĩ Mạt giờ phút này bị sự ử rử bao phủ.

“Bạch Dĩ Mạt, mày gửi một cái tin nhắn đi thì sẽ chết sao! Ai mà làm bạn trai mày nhất định sẽ buồn đến chết mất thôi, một chút thú vị cũng chả có.” Âm thanh ngọt ngào đầu bên kia hoàn toàn không tương xứng với những từ đã thốt ra kia.

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt thần nhiên kéo lên, nói: “Mày biết tao không thích nhắn tin mà, phiền phức.”

“Mày mệt lắm à? Nghe giọng như chết không muốn sống ấy nhỉ?”

“Ừ thì có hơi mệt chút.”

Đầu bên kia im lặng vài giây, sau đó giọng nói kia lại xuất hiện: “Hôm nay mày bị làm sao thế? Có chuyện gì còn quan trọng hơn ăn cơm với tao?”

Bạch Dĩ Mạt nghĩ lại mà trong lòng bật cười, cô bạn này thật đúng là, hứng thú với chuyện của cô còn hơn của chính mình, rõ ràng bản thân cũng chỉ là một con nhóc mơ mơ hồ hồ, thế nhưng lúc nào cũng làm ra vẻ giáo huấn kẻ khác, cô đơn giản như một tờ giấy trắng không nhiễm bụi trần.

Trong đời của cô chỉ có hai người bạn thân có thể tâm tình thổ lộ, một trong đó là Mộc Du Du, mà người kia...

Mộc Du Du là nguyên nhân đầu tiên đưa cô đến nhóm tỷ muội khuê mật, không ngờ đến năm 3 đại học, Bạch Dĩ Mạt đánh bạn trai của cô ấy, rồi sau đó hai người lại biến thành bạn tốt không có gì giấu nhau.

“Hương Nhu về rồi.” Bạch Dĩ Mạt xoa xoa huyết thái dương, có chút đau đầu.

“Hương...Nhu.” Bên kia im lặng, rồi đột nhiên cất cao giọng: “A! Chính là cái gã trúc mã của mày ấ hả?”

“Nói nhỏ chút.” Bạch Dĩ Mạt ngăn lại: “Lúc này vừa bị bắt đi mời nhà hân ăn cơm, kết quả đi nhầm đường không về kịp.”

“A! Hai người... đã xảy ra chuyện gì? Mau thành thật khai báo đi.” Âm thanh của Mộc Du Du bỗng nhiên được phóng đại lên gấp mấy lần, trong lời nói tràn ngập tò mò.

Bạch Dĩ Mạt đưa điện thoại ra xa, không để lỡ tai bị sư tử rống phá hỏng, cô đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn thành phố chìm trong sắc hồng, lại đưa điện thoại đến bên tai, nói: “Có thể có chuyện gì cơ chứ! Chỉ là đầu hơi đau một chút.”

“Không thể nào! Mày bị hân ta làm đến nỗi đau đầu luôn à!”

Trên đầu Bạch Dĩ Mạt đầy vạch đen, cảm giác đau càng lớn dần, nhau đầu kia nói chuyện không lọc qua đại não chút gì sao? Cái gì mà bị hân làm chứ, có biết ý nghĩa trong đó ghê gớm như thế nào không hả?

“Hôm nay tao bị lạnh, bây giờ thì ốm rồi.” Vẫn còn chút kiên nhẫn giải thích.

“À! Được rồi! Mày uống thuốc rồi nghỉ ngơi sớm đi!” Mộc Du Du ở bên kia nói xong, bên này Bạch Dĩ Mạt liền cười cười, từ khi nào đã không còn hét âm lên thế?

“Ừ, mày cũng đi ngủ sớm đi, nếu không học trò của tao mà trông thấy một cô giáo gấu trúc sẽ cười nhạo mày chết đấy.”

“Tao là giáo viên nhưng lại để mày ề đầu cưới cổ tao, nên tao quyết định bây giờ sẽ ngay lập tức gác điện thoại đi học một khóa bổ túc môn ‘độc mồm độc miệng’, bái bai.”

“Bai...”

Cúp điện thoại, Bạch Dĩ Mạt tiện tay mở tin nhắn ra, ở đây vẫn còn một tin chưa đọc, dãy số đấy đến bây giờ vẫn không đổi, mở lên, bên trong chỉ có một câu: Đại Bạch Thỏ, nghỉ sớm chút đi, đừng để cảm lạnh vì tớ, tớ sẽ không sống nổi mất! Nhớ uống thuốc đấy...

Bạch Dĩ Mạt cười cười, nhấn nút trở về, ném điện thoại lên trên giường, nghe thấy động tĩnh dưới lầu, cô liền mở cửa phòng ngủ bước xuống phòng khách.

“Lại bị ông ấy quán lấy rồi!” Bạch Dĩ Mạt đi đến trước mặt Bạch Thụy, đón lấy món đồ ngọt trong tay ông, ngồi trên salon bắt đầu ăn.

“Còn phải nói, nếu không thì...” Bạch Thủy giả bộ nhún mày, làm ra vẻ đau khổ.

Bạch Dĩ Mạt không ngắt đầu, chuyên tâm đối phó với món bánh hạnh nhân¹ trên tay: “Giả vờ ít thôi, so về độ nói nhiều, còn ai cùng cấp bậc với bố chứ!”

(1: nguyên văn là -song da nãi, món ăn làm từ sữa)

“Thôi, đừng nói bố nữa, hôm nay con với Hường Nhu làm sao thế, lại chạy biến đi đằng nào, con không biết lúc ông Hường nghe nói các con không tới được, miệng đã nhanh ném ra sau đầu. Bố nói trước, bố không hề thích tên tiểu tử thối kia, không chút chứng chạc, chơi bởi vợ vắn, lại trắng hoa thành thói, mấy năm nay người ở nước ngoài không ít tin đồn thế này, con xem hôm nay ở sân bay bị kẻ trước người sau ôm lấy, rất không khuôn phép, bố không đồng ý!”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe, miễn cưỡng trả lời: “Lão Bạch, bố có tư cách gì nói con nhà người ta, bố với hần ta cũng cùng một giuộc cả, sao chứ, hăm mô tên phóng đảng kia làm việc suôn sẻ hả, thế bố cũng đi tìm một người đi, con thật sự không có ý kiến gì, đặc biệt ủng hộ! Giơ hai tay hai chân ủng hộ!”

“Con không phải thích thằng nhãi kia rồi đấy chứ! Sao lại nói đỡ giùm nó.”

“Con nói đỡ hồi nào chứ, bố yên tâm, nếu muốn ở bên nhau thì đã làm từ sớm rồi, việc gì phải dùng dằng đến tận bây giờ, hần ta xem con là em gái, con cũng coi hần là anh trai thôi, yên tâm đi!” Làm sao hần có thể thích mình cơ chứ, trong lòng hần có thể chứa một người sao!

“Bố cảm thấy không ổn, vẫn là Quân Phàm tốt hơn, không biết con muốn gì nữa, một người tốt đẹp như thế lại không cần, con định độc thân cả đời đấy à! Con làm ta tức chết đi được!”

Bạch Dĩ Mạt cắn môi, “Con chỉ sợ bố tức mà không chết thôi, con nói lại lần nữa, con với Giản Quân Phàm chỉ là bạn bè, con buồn ngủ rồi bố để con về phòng đi...”

Bạch Thụy âm thầm thở dài, đứng lên: “Được, bố không nói nữa, mỗi lần nói đến chuyện này con lại nóng nảy, bố không thể động vào còn trốn đi chẳng được...”

Nói xong liền đi lên lầu, trong tích tắc cửa đóng lại, Bạch Dĩ Mạt dụi dụi mắt, trong mắt ánh lên nỗi mệt mỏi, đi vào phòng bếp, lấy ly nước xuống, tìm thuốc đau đầu...

4. Chương 5: Anh Họ Em Họ

Nghỉ ngơi một tuần lễ, cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng bị ông chủ đoạt mệnh truy hồn call về sở, gần đây ngoại trừ lúc ăn cơm trò chuyện ở nhà ông Hường thì mới thấy mặt Hường nhu, còn lại hai người thật không có liên lạc gì, trước mặt trưởng bối kẻ xướng người họa với nhau mặc dù cái hình ảnh đấy nó khắp khiêng đến thế nào.

Với Bạch Dĩ Mạt mà nói, cô với Hường Nhu sớm đã không có khả năng trong sáng đơn giản như trước, cho dù ở ngoài giả vờ thân mật, ăn ý mười phần, cô cũng hiểu rõ, thật ra tất cả đều đã thay đổi.

Cô có cuộc sống của cô, hần ta cũng có việc riêng của mình, cô có bí mật có thể nói có thể không, hần ta cũng có những chuyện đau đầu không thể nói.

Quý Phi Dương nhìn chằm chằm Bạch Dĩ Mạt thất thần ngồi trước mặt, lòng mảy may không khỏi chau lại thành hình chữ Xuyên¹, nha đầu kia càng ngày càng không đem sự phụ là anh để vào mắt.

(1: Chữ Xuyên viết là 𡇗, nhìn như nếp nhăn ở trán)

“Bạch Dĩ Mạt, cho cô nghỉ một tuần lễ vẫn chưa đủ phải không? Nếu không thì nghỉ tiếp đi.”

Bạch Dĩ Mạt cười ngọt, “Tốt quá! Nói thật, đúng là đã lâu em cũng không nghỉ ngơi gì, cảm giác này thật đúng là khá tốt, chỉ cần sự phụ đồng ý, em sẽ nghỉ tiếp cỡ ba năm bảy ngày gì đấy, cả tháng cũng được.”

Quý Phi Dương cầm một tập giấy tờ lên ném về phía Bạch Dĩ Mạt, “Cô có mà mơ đi, không đuổi việc cô là đã tốt lắm rồi, nên tiết kiệm thời gian và công sức đi.”

“Hả, đuổi việc em ư? Vậy sự phụ đi đâu tìm ra một đồ đệ ăn nói giỏi, biết điều hiểu chuyện, chịu cực tốt như em!” Bạch Dĩ Mạt không nhanh không chậm gỡ gỡ đồng giấy tờ vừa bay đến.

“Đừng ra vẻ nghèo hèn với tôi, nói vào chuyện chính. Sáng mai cô sang tòa án một chuyến, vụ chạy án quy trình, chuyện này giao cho cô.” Quý Phi Dương chỉ vào tập hồ sơ nói.

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, đồng ý ngay: “Được, vụ án này cũng chẳng khó khăn gì.”

“Loại người lười như cô, rất thích hợp để xử lý vụ không khó nhằn này, trời ơi, sao tôi có thể thu nhận một đồ đệ lười như thế chứ!” Quý Phi Dương có chút chán nản day day huyết thái dương.

“Có thể thu nhận một đồ đệ như em, là lão tổ tiên anh tích đức, tạo phúc, vô cùng quang vinh.” Bạch Dĩ Mạt gật đầu, sau đó đứng lên, “Đi trước.”

“Tạo phúc? Có mà tôi tạo nghiệp chướng mới đúng!” Bạch Dĩ Mạt đóng cửa lại đồng thời để những lời Quý Phi Dương nghiêng rằng nghiêng lợi nói tan mất trong lỗ tai.

Sau khi Bạch Dĩ Mạt đàm phán xong vụ án với người phụ trách bên tòa, chuẩn bị rời đi thì vô tình đụng phải một người, bộ đồ cảnh sát mặc trên người anh khiến anh trở nên vô cùng đẹp trai cực kỳ đẹp trai, lập tức cô phò ra vẻ mặt cung kính.

“Đồng chí cảnh sát, tôi muốn báo án.”

“Vị tiểu thư này muốn báo án gì?” Người cảnh sát liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt trước mặt hỏi.

Bạch Dĩ Mạt ừ một tiếng, nói: “Tôi có một người bạn mất tích đã lâu, sống chết không rõ, tôi tính chuẩn bị một vụ án tốt.”

Người cảnh sát lại liếc Bạch Dĩ Mạt, một bộ thật sự thụ lý vụ án này: “Xin hỏi tên, tuổi, giới tính, nghề nghiệp, diện mạo của bạn cô...”

“Tên Giản Quân Phàm, tuổi khoảng 27, giới tính nam, hiện làm đội trưởng hình sự cục công an thành phố, anh ấy còn trông rất giống...”

“Một tay chơi?” Giản Quân Phàm vòng hai tay trước ngực, làm ra vẻ thăm vắn phạm nhân.

Bạch Dĩ Mạt bật cười, nói: “Đúng rồi, gần như là thế.”

“Trở về lúc nào?”

“Đã được một tuần rồi, nghe nói anh đi công tác, sao thế, gần đây nhiều vụ lắm à?” Trông Giản Quân Phàm gầy đi rõ thấy, cô chỉ biết gần đây anh bề bộn nhiều việc, người này luôn không ỉnh chút thời gian nghỉ ngơi, dùng lời của anh mà nói thì là anh đang nghỉ ngơi, thế nên có người đành quấy rối.

Giản Quân Phàm trông thấy sự quan tâm trong mắt Bạch Dĩ Mạt, nhưng ngoài cái quan tâm đấy ra thì chẳng còn gì khác, anh nói lảng sang chuyện khác: “

“Lúc nào cũng vậy, đúng rồi, lại có vụ khác muốn xử lý!”

Bạch Dĩ Mạt giơ tập hồ sơ trong tay lên nói: “Mệt rồi đây!”

“Quý Phi Dương thật đúng là xem em thành con trai mất rồi!” Giản Quân Phàm trêu chọc cô.

Bạch Dĩ Mạt lại gật đầu: “Hắn ta chính là bóc lột người lao động, lúc thì biến phụ nữ thành đàn ông, lại có lúc biến đàn ông thành súc sinh, một lòng với cục trưởng các anh.”

Giản Quân Phàm bị Bạch Dĩ Mạt chọc cho đến phát cười, nói: “Nha đầu lắm mồm, tóm được gì thì nói cái này, chẳng biết kiêng kỵ gì cả.”

“Vâng vâng, là miệng em bị bể, không biết khi nào thì được cảnh sát Giản hân hạnh mời con nha đầu miệng bể là em một bữa cơm đây?”

“Vây hôm nay đi, cũng lâu rồi anh không gặp chú Bạch.”

“OK, tan làm em đi mua thức ăn, anh phụ trách nấu cơm, ông già đảm nhận việc ăn.”

“Xong việc anh sẽ đến thẳng nhà em, anh đây còn có việc đi trước.”

Hai người mỗi người một ngã, Bạch Dĩ Mạt trở lại sở chuẩn bị đầy đủ để ngày mốt mở phiên tòa, sau đó hết giờ liền đi mua đồ.

Mua xong liền về đến nhà, vừa vào cửa chính, Bạch Dĩ Mạt đã choáng váng, cái người ngồi trên salon phòng khách sao lại quen mắt đến thế, tên này sao lại đến nhà cô?

“Định đứng đây làm thần giữ cửa sao? Nhưng vẫn chưa đến năm mới cơ mà?” Hường Nhu nghiêng đầu cười tươi, cả người áo len xanh lá cổ chữ V thấy thế nào vẫn rất yêu nghiệt.

Bạch Dĩ Mạt còn đang mù mờ, không kịp phản ứng Hường Nhu, cứ thế đi tới phòng bếp đem đồ ăn cất kỹ, đứng một lúc lâu trong nhà bếp mới định thần lại, không đúng, tên này làm sao lại vào cửa nhà nàng.

“Tôi hỏi cậu sao cậu lại xuất hiện ở nhà tôi?” Bạch Dĩ Mạt đi đến trước mặt Hường Nhu hỏi.

“Nếu tớ nói tự bản thân mình mở khóa, cậu có tin không?” Hường Nhu cầm lấy bảng điều khiển, ánh mắt vừa chuyển đã thấy Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt đương nhiên tin, tên này nhìn thế chứ cũng không phải là kẻ không có đầu óc, còn nhớ rõ trước đây tan học tới nhà người ta xem mời người đến mở khóa, Hường Nhu đã rất hứng thú, sống chết đòi chú đó dạy hắn mở khóa, thế nhưng cái thứ này sao có thể dạy tùy tiện được? Hường Nhu không phục, không có chuyện gì thì dùng một thanh sắt nhỏ hay gì gì đó chọc vào ổ khóa nhà mình, dần dà, ổ khóa này cũng không dùng được, sau đó lại biết đầu sở gây chuyện là Hường Nhu, cho nên không thể thiếu đòn roi của chú Hường được.

Nhưng mà, hẳn thật sự đã học thành tài, thành công không để lại dấu vết mở hết khóa nhỏ khóa to nhà mình, càng về sau ông Hường còn cười nói, nếu hắn mà đi làm trộm thì phải hơn phân nửa nhà chính phải bao phủ bằng điện.

“Tôi hỏi là làm sao cậu lại đến nhà tôi, cậu không đi làm sao?”

“Cậu đã gặp qua ông chủ nào chín giờ đi làm năm giờ tan việc chưa, huống hồ bây giờ cũng đã sớm tan làm, tại sao lại không thể đến nhà cậu?”

Hắn ta trở về đã lâu như vậy rồi, nhiều lần thấy hắn giống như đang chơi đùa thì đúng hơn, nếu không phải cùng ông luyện công buổi sáng, thì cũng là cùng ai đó đến chỗ nào đó thưởng thức bữa tối dưới ánh nến, tham dự tiệc rượu, hoặc là lái xe ra về phong lưu đi lang thang đây đó.

Tóm lại chính là không hề nghe anh nói về công ty mình như thế nào, nhưng thần kỳ chính là, lúc nào cũng có thể nghe thấy tin tức về công ty hắn, lúc thì thành công nghiên phát cái gì đó, lúc thì lại là nâng giá một mảnh đất nào đó, lúc thì lại hợp tác với công ty đất đai nào đó, lúc thì lại nổi hứng làm từ thiện, khởi xướng các loại hoạt động từ thiện.

Không phải hắn ta ngoại trừ chuyện chính là tán gái, tại sao có thể có thời gian xử lý chuyện công ty đây?

Bạch Dĩ Mạt hắng giọng một cái, hai tay vòng trước ngực, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Hường Nhu: “Tôi hỏi cậu tới nhà tôi làm gì? Không phải cậu dùng cái thủ đoạn hạ lưu kia cạy cửa nhà tôi chứ?”

Khóe miệng Hường Nhu tràn ngập ý cười, đôi mắt đảo híp lại, “Đã lâu không nhìn thấy Thỏ Con, nhớ lắm, đến xem đã chết hay chưa...”

“Bạch Dĩ Mạt trừng mắt, “Nhà tôi chẳng có thỏ nào cả, trước mắt chỉ có một tên cầm thú...”

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Bạch Dĩ Mạt xoay người đi mở cửa, Giản Quân Phàm đứng trước cửa mỉm cười với Bạch Dĩ Mạt.

“Đến đây, vào đi! Phòng bếp có thể nhường lại cho anh rồi.” Bạch Dĩ Mạt bật người thay đổi diện mạo.

Giản Quân Phàm vừa bước vào vừa nói: “Được thôi, anh sẽ không để sự nghiệp tăng cân của em uống phí đâu.”

“Anh xem em là heo sao!”

“Cứ cho là vậy đi.”

Hai người dọc đường hi hi ha ha, hoàn toàn không để mắt đến vật thể sống còn ngồi giữa phòng khách, khi đi đến trước mặt mới phát hiện ra Hướng Nhu đặc biệt cười sâu xa, Bạch Dĩ Mạt rõ ràng cảm giác được Giản Quân Phàm đang tươi cười bên người nhất thời cứng lại.

Bạch Dĩ Mạt rất không tình nguyện giới thiệu: “Hướng Nhu, Giản Quân Phàm.”

“Anh họ, đã lâu không gặp!” Hướng Nhu đứng lên làm ra vẻ trùng phùng sau từ biệt, nhìn thấy trong mắt Bạch Dĩ Mạt một loại cảm giác nói không nên lời, giống như là hai người có gì đó, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nói ra được rốt cuộc có chuyện gì?

Giản Quân Phàm cười cười: “Em họ không phải đang ở Mỹ sao? Về lúc nào thế?”

“Một tháng rồi, định đi tìm anh họ ôn chuyện hàn huyên, ai biết được anh lại bận như vậy, không ngờ lại xuất hiện ở đây, đúng rồi, anh và Thỏ Con đây? Cô ấy không thể là chị dâu em!”

“Đương nhiên không phải.” Bạch Dĩ Mạt liếc ngang Hướng Nhu, có chút ‘thật có lỗi’ nhìn Giản Quân Phàm, thử hỏi: “Hai người là... họ hàng?”

“Không nghe thấy tớ gọi là anh họ sao?” Hướng Nhu thở ra một hơi, trận này chẳng phải đã rõ ràng ra thế rồi còn gì.

“Hắn ta thật là em họ anh?” Bạch Dĩ Mạt nhìn Giản Quân Phàm, muốn xác định một lần nữa.

“Đương nhiên.” Giản Quân Phàm cũng nhất trí với Hướng Nhu.

Trong phòng bếp, Giản Quân Phàm cất đồ ăn, Bạch Dĩ Mạt giống như trộm chuồn vào bếp, dựa vào tủ lạnh nhìn chăm chú Giản Quân Phàm bận rộn.

“Em đang trông chừng sao?” Giản Quân Phàm không hề ngẩng đầu.

“Không dám. Nhất định không cần giúp đỡ?”

“Có việc muốn hỏi anh sao?” Giản Quân Phàm trực tiếp bỏ qua tâm tư bị đục khoét của Bạch Dĩ Mạt.

“Ừm... cái đó... chính là...” Bạch Dĩ Mạt ấp úng không biết mở miệng như thế nào.

“Muốn giúp đỡ sao?” Không biết khi nào Hướng Nhu đã chạy đến cắt đứt lời Bạch Dĩ Mạt vừa muốn hỏi.

“Tốt!” Giản Quân Phàm đáp ứng.

Bạch Dĩ Mạt liếc nhìn Hướng Nhu, rất hoài nghi hỏi: “Đồ cậu làm, có thể ăn được?”

Hướng Nhu nhắc tay phải nắm lấy cánh tay Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt quay người lại liền đứng phía trước Hướng Nhu, hai tay Hướng Nhu đặt trên vai cô, đôi môi mỏng dán bên tai cô: “Đến lúc đó đừng có nuốt luôn lưỡi mình.”

Nói xong lại đẩy Bạch Dĩ Mạt ra, đóng cửa, sau đó quay người lại tránh ánh mắt ngờ vực vì hành động của mình của Giản Quân Phàm. “Để cho hai anh em ta cùng chế biến đồ ăn phong phú cho buổi tối nào.”

Nụ cười trên mặt Giản Quân Phàm dần dần xuất hiện, vùi đầu tiếp tục xắt đồ trong tay.

Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy cửa bếp đóng chặt, tâm lý bất ổn, bọn họ tính làm gì đây?

Đúng lúc này, bố Bạch đã về, đương nhiên vào theo bố Bạch còn có ông Hướng, Bạch Dĩ Mạt không khỏi đau đầu, một ba chưa yên một ba lại khởi!

“Chào bố, chào ông.” Bạch Dĩ Mạt đi đến đón lấy chai rượu trong tay bố Bạch.

“Cháu dâu.” Ông Hướng cười cười gọi Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt ngoài việc cười ngây ngô vẫn là cười ngây ngô, bây giờ tâm tư của cô đã đặt vào phòng bếp hết cả rồi...

Hướng Nhu vừa đặt cá vào nồi, một bên lật cá, một bên làm như vô tình hỏi: “Anh quen Bạch Dĩ Mạt lâu rồi ư?”

Bàn tay thái rau của Giản Quân Phàm dừng lại, sau đó tiếp tục, “Cũng gần năm sáu năm rồi...”

“Chưa thấy anh nhắc đến bao giờ.” Hường Nhu lật con cá trong nồi lại.

“Như nhau cả thôi...”

“Đúng thật là, tuy hai ta chỉ là anh em họ, nhưng cũng khó mà gặp được nhau, không ngờ chúng ta đều có duyên với Thổ Con, nếu không phải hôm nay thì không biết khi nào mới gặp mặt một lần đây?”

Giản Quân Phàm đang trang trí đồ ăn trên bàn, “Đúng rồi, khi nào thì em về lại Mỹ?”

Hường Nhu tiếp lời ngay lập tức: “Không về nữa.”

“Tại sao...”

Hường Nhu cười tươi rói, lúc này cửa phòng bếp bỗng mở ra, bố Bạch và ông Hường đứng ở cửa xem chừng, vừa mới nghe Bạch Dĩ Mạt nói Hường Nhu và Giản Quân Phàm đang ở trong bếp làm đồ ăn, hai người bọn họ còn chưa tin, nay vừa trông thấy, quả nhiên đúng như lời cô nói.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, dường như cũng đang tự hỏi đồ ăn của Hường đại thiếu gia có thể ăn được không.

5. Chương 6: Công Tử Nhà Giàu

Nhìn thấy một bàn đồ ăn sắc hương đầy đủ vị, ba người có chút giật mình quăng ném ánh mắt không thể tin nổi về phía Hường Nhu và Giản Quân Phàm, đầu năm nay đàn ông có thể vào bếp hơi bị ít, mà Hường thiếu gia chưa từng học nấu ăn bao giờ, thế nên thời gian ở trong bếp cũng theo đó mà ít đi.

Hường Nhu đặc biệt tự hào khi ông nội và Bạch Thụy nhìn chăm chăm hẳn: “Nhìn con làm gì chứ nhìn như thế có thể ăn no sao? Nào nếm thử đi!”

Ông Hường cầm lấy đũa không do dự gấp một miếng sườn chua ngọt cho vào miệng, hài lòng gật đầu: “Ừm, không tệ, món này ai làm?”

“Vừa nhìn đã biết là do Quân Phàm làm rồi, nha đầu kia thích ăn món này nên lần nào cũng phải làm.” Trong ánh mắt Bạch Thụy ngập đầy tán thưởng.

Bạch Dĩ Mạt gấp một miếng thịt bò lên, Hường Nhu nhìn cô chăm chú, tựa như đang đợi cô đánh giá.

“Thì ra làm cũng chín tới...” Thật không ngờ một thiếu gia trước kia ngay đến nước tương và dấm chua còn chẳng phân biệt nổi lại có thể nấu ngon đến vậy.

Khóe miệng Hường Nhu giật giật, mặt mày nhẵn lại, hẳn sớm biết Bạch Dĩ Mạt sẽ không khen ngợi gì mình, hẳn cũng đã quá quen với cái cách cô đánh giá mình.

Bạch Thụy và ông Hường nghe thế cũng gấp lấy ăn, độ cong nơi miệng ông Hường càng lúc càng lớn, rất vừa lòng: “Ai dà, không ngờ tiểu tử mày cũng có tay nghề đấy! Hôm nay nhờ phúc của con bé đây mới có thể được ăn đồ ăn tên tiểu tử này làm.”

Bạch Thụy cũng tán đồng gật đầu: “Quân Phàm nấu ăn ngon thì bố không thấy có gì lạ, nhưng cũng chẳng nghĩ Tiểu Nhu lại có thể làm ra mấy món ngon như thế này, cậu học nấu ăn bao giờ thế?”

“Ở bên Mỹ ăn cơm Tây chán quá rồi nên tự mình ở nhà học nấu ăn, chẳng qua là có cơ hội thôi!” Nói xong còn vô tình đưa mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt, nhưng toàn bộ lực chú ý của nha đầu kia đều đặt vào đồ ăn trên bàn.

Suy cho cùng thì cô nàng là đồ vô tâm vô phế hay là trí nhớ giảm sút? Năm trước không phải cô nàng thất tình chạy đến Mỹ tìm hân khốc lóc kể lẻ thuận tiện ghé chơi, còn sống chết muốn ăn đồ ăn của Trần Uyển, hẳn vì bất đắc dĩ mới đi tìm chú Trần xin giúp đỡ, xem video giảng dạy, học nhiều ngày lắm mới có thể làm một bàn đồ ăn, ấy vậy mà cô lại có thể quên đi.

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn thấy hướng Nhu đang tươi cười với mình, trong lòng cô nhất thời muốn bóp cổ hắn: “Tôi thấy mấy món Giản Quân Phàm làm ăn rất ngon, còn mấy món kia cậu làm có thể gọi là món ăn sao?”

Sau đó cô đặc biệt chú ý đến nụ cười nơi khóe miệng Hướng Nhu có chút run rẩy...

Một bữa cơm tán gẫu chuyện thường kết thúc, ông Hướng lôi Bạch Thụy đến thư phòng chơi cờ, Hướng Nhu và Giản Quân Phàm ngồi một bên làm khán giả. Bạch Dĩ Mạt tắm xong rồi cắt hoa quả đem vào, cũng đứng sang một bên nhìn hai người đang đấu qua đấu lại trên bàn cờ.

Cuối cùng ván cờ cũng đến hồi kết, ông Hướng nhìn đồng hồ cười ha ha: “Ồ, đã trễ thế này rồi cơ à, lão già ta không chịu nổi nữa rồi, phải về thôi.”

Tiến ra đến cửa, ông Hướng vỗ vỗ vai Giản Quân Phàm nói: “Đã lâu không gặp bố mẹ cháu, lại bay đi đâu rồi sao?”

“Hai ngày trước vừa bay sang Đức ạ.” Giản Quân Phàm trả lời.

“Chờ bọn họ quay về chúng ta lại gặp nhau.” Giản Quân Phàm gật đầu đồng ý, ông Hướng yên vị ngồi vào trên xe, Hướng Nhu giúp anh đóng cửa xe thì ông Hướng ghé vào tai hắn nói vài câu, sau đó bảo lái xe lái đi.

Bạch Thụy đứng ở ngoài sân, nói: “Tiểu Bạch, hôm nay con phải về sao?”

“Vâng ạ!” Nhà trọ cô ở rất gần tòa nhà luật sư, cô lại thích làm biếng, cho nên dù chỉ cần hơn mười phút đi bộ thì vẫn đến muộn.

“Con cũng biết đường về nhà rồi! Không cần bố đưa con đi chứ! Tự túc là hạnh phúc! Chúc con ngủ ngon!” Bố Bạch nói xong quay người đi vào, để lại Bạch Dĩ Mạt với vẻ mặt không còn gì để nói, ông bố này thật sự là nhân tài...

“Để anh tiễn em về.” Giản Quân Phàm đi đến trước mặt Bạch Dĩ Mạt, cười nhẹ nhàng.

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, mắt liếc nhìn Hướng Nhu đang dựa vào xe, bước đến dừng lại trước mặt hắn: “Bây giờ mới bắt đầu cuộc sống về đêm của anh, tôi sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh đâu, nhưng chơi cũng vừa phải thôi, đừng để đến lúc bác Hướng phạt anh...”

Hướng Nhu cười ha ha, “Tớ bảo này nhà cậu có phải ở biển không đấy, chuyện gì cũng quản được...”

Bạch Dĩ Mạt khinh thường hừ một tiếng, quay người ngồi vào xe của Giản Quân Phàm, Hướng Nhu luôn nhìn theo cỗ Land Rover màu đen kia cho đến khi biến mất trong màn đêm mờ mịt, lúc đó mới ngồi vào xe của mình.

“Tiểu tử thôi, nếu mày không cướp lại được cháu dâu về cho ông, thì ông sẽ bắn chết mày.”

Nhớ đến những lời ông nội vừa nói với hắn, đôi môi mỏng mím chặt lại, khóe miệng hơi cong, đôi mắt hoa đào lập lòe lửa sáng, cháu dâu này của ông cũng không phải là người dễ cướp về đâu! Ít nhất, cũng phải mất đến mấy năm rồi...

Bạch Dĩ Mạt và Giản Quân Phàm ngồi trên xe mà không nói gì, ngoài giọng nói dễ nghe của MC phát ra từ radio thì không thấy động tĩnh nào khác, dường như cả hai đều có tâm sự riêng.

Tới cửa nhà trọ, Bạch Dĩ Mạt tháo dây an toàn ra nhưng không bước xuống, ngược lại nghiêng người nhìn Giản Quân Phàm.

“Muốn hỏi anh gì sao?” Nín nhịn cả đêm vẫn không nhịn nổi.

Bạch Dĩ Mạt thản nhiên hít một hơi: “Anh là anh họ của Hướng Nhu, vậy tức là, anh là thái tử gia của tập đoàn Giản thị?”

Giản Quân Phàm mặt không đổi sắc trả lời ngắn gọn: “Đúng vậy.”

“Vậy anh công tử nhà giàu thì không làm, chạy đến đây làm đầy tớ của nhân dân làm gì?”

“Đây là lý tưởng của anh.”

“À, thật vĩ đại...” Bạch Dĩ Mạt có chút đùa cợt rộ lên, không ngờ rằng anh chính là thái tử gia của tập đoàn Giản thị khổng lồ của thành phố Y, cô càng không nghĩ đến một người thừa kế xuất thân to lớn lại đồng ý làm một chức cảnh sát nho nhỏ.

Giản Quân Phàm thấy Bạch Dĩ Mạt cười sang sảng, trong lòng tự nhiên cũng thoải mái đi một chút, nhưng anh không có ý định nói cho cô biết nguyên nhân làm cảnh sát thực sự của mình.

“Em và Hướng Nhu rất thân nhau sao?”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe thấy thế thì nụ cười chợt thay đổi, tuy nói là đang cười, nhưng nụ cười đó lại ẩn chứa một cảm xúc khác thường nào đó.

“Từ lúc mới sinh ra bọn em đã quen nhau rồi, anh nói bọn em thân nhau như thế nào đây?”

Giản Quân Phàm nắm chặt vô lăng, trên mặt vẫn duy trì nét thản nhiên: “Lúc anh quen em, hình như cũng vừa trở về từ Mỹ không lâu, nếu anh không nhớ nhầm, thì vừa khéo lúc đó Hướng Nhu còn đang du học ở đó, với quan hệ của hai đứa, như vậy...”

“Không phải.” Bạch Dĩ Mạt quả quyết ngắt lời anh, cảnh sát! Thật là đáng sợ! Khả năng trinh thám tìm hiểu nguồn gốc, lòng dạ hiểu rõ chân tướng mọi việc kia thật không ai sánh bằng.

Trong con người đen láy của Giản Quân Phàm hiện lên một tia khác lạ, lập tức lại khôi phục lại sự bình tĩnh: “Em biết anh đang nghĩ gì ư? Vội vã phủ nhận như vậy, không phải là anh đã đoán đúng chứ?”

Nụ cười trên mặt Bạch Dĩ Mạt cuối cùng cũng không nín nhịn được nữa, ở trước mặt ai cô cũng có thể giả vờ, chỉ riêng với con người cô đã quen biết năm năm này, dường như có thể nhìn thấu thế giới nội tâm của cô vậy.

“Mặc kệ anh đoán là gì thì cũng không phải, năm đó em không nói gì, bây giờ chuyện đã qua sẽ càng không bàn đến nữa, Giản Quân Phàm, xin anh tôn trọng em.”

Giản Quân Phàm trông thấy Bạch Dĩ Mạt nghiêm túc như vậy lại có chút buồn cười, đã bao lâu không thấy cô như vậy, phía sau đôi mắt trong suốt kia lộ ra vẻ khẩn cầu, mặc dù năm đó cũng không thấy cô để lộ ra vẻ mặt như vậy, anh đưa bàn tay phải ra nắm lấy tay Bạch Dĩ Mạt, cảm giác lạnh buốt nhất thời rơi vào trong lòng bàn tay anh, nắm lấy ngón tay, đầu ngón tay có chút run rẩy.

“Được, anh tôn trọng em.”

Bạch Dĩ Mạt cúi đầu mấp máy môi, lúc ngẩng đầu lên đã trở về với vẻ cười tươi: “Được rồi, cảm ơn người đây tớ vĩ đại của nhân dân đã đưa em về, thượng lộ bình an, chúc ngủ ngon.” Bạch Dĩ Mạt đã khôi phục lại bộ dạng cười sảng khoái kia của cô, còn cúi đầu lễ phép với Giản Quân Phàm.

Giản Quân Phàm cười gật đầu, nhìn theo Bạch Dĩ Mạt xuống xe, sau đó bóng lưng dần dần biến mất mới nổ máy cho xe chạy đi...

Bên này thành phố, ngập trong vàng son, cuộc sống về đêm đầy bộn bề phồn hoa đang tiếp diễn, những con người khác nhau sẽ quy tụ với nhau nơi đây, mà nổi tiếng chính là là hội sở tư nhân Thời Quang, đây là nơi chỉ có những người gọi là đệ tử nhà giàu mới có thể thoải mái mua say chốn này.

Bên trong không hề xa hoa trụy lạc ồn ào loạn lạc như những quán bar bình thường khác. Ở đây đều là gian phòng, từng gian một giống như một quán bar mini, có quầy bar, có sàn nhảy, có sảnh giải trí, có phòng nghỉ, có bartender riêng, DJ đang đợi.

“Yo, thật đúng là náo nhiệt!”

Hướng Nhu đẩy cửa gian phòng ra, trên ghế sa lon ba nam một nữ đang uống rượu trêu ghẹo, đám người kia đi ra ngoài thì áo mũ chỉnh tề, vạn người nhìn chăm chú, nhưng thật ra cũng chỉ là những kẻ thích chơi bởi trác táng, đừng nhìn bộ dạng sự nghiệp thành công của bọn họ, nếu tụ tập lại với nhau thì giống như những lũ điên.

“Người anh em cuối cùng cũng chịu quay trở về tổ quốc thân thương rồi sao? Hoan nghênh!” Tướng Quân nâng hai ly rượu lên, một ly đưa cho Hướng Nhu, một ly nắm trong tay, sau khi nói xong thì cụng ly với Hướng Nhu một cái, ngửa đầu, một hơi uống cạn sạch.

Hướng Nhu nở nụ cười tươi rói, cũng đem ly rượu trong tay uống đến không còn một giọt, sau đó ngồi xuống chỗ trống trên ghế sa lon.

“Nha đầu Bạch Dĩ Mạt kia đâu rồi? Sao lại không đi cùng với cậu? Không thì gọi cô ấy đến đây đi, cũng đã lâu bọn này không gặp cô ấy rồi.” Tướng Quân vuốt vuốt ly rượu trong tay, ánh mắt có ngụ ý khác.

“Quân lão đại, từ khi nào anh đã để ý đến Thỏ Con rồi thế, không phải là thương thầm trộm mến người ta rồi chứ?” Hướng Nhu chặc chặc hai tiếng, mặt mày hớn hở đùa cợt.

“Bản thân anh mà có ý nghĩ đó, e chỉ sợ lúc đó có người không được vui.” Tướng Quân mặt không đổi sắc tìm không thấy, trên mặt vẫn là bộ dạng không nóng không lạnh.

Hướng Nhu giả vờ dùng ánh mắt quét một vòng, cố ý hỏi: “Ai ai ai, nói mau, các cậu ai không vui?”

“Được rồi, nói đi, mau đem nha đầu kia ra gặp mặt nào!” Hạ Nhất Triển ở một bên lên tiếng, núi băng hàng năm lại thêm tê liệt, chỉ có trước mặt anh em mới dịu bớt đi.

Hạ Nhất Bắc tiến đến trước mặt anh mình, mặt tươi như hoa biểu diễn: “Anh hai, anh không biết đấy chứ, Thỏ Con bây giờ so với trước kia còn độc mồm tự mãn hơn nhiều, cũng ngang ngửa với vị ấy đấy.” Nói đến đây ánh mắt không tự giác liếc Hướng Nhu, cảm hất hất.

Vừa nói xong, bỗng một cái tát giáng xuống: “Nói đến tự mãn, mày thì không có như vậy chắc.”

“Hạ Nhất Phỉ, muốn đánh nhau phải không?” Hạ Nhất Bắc nghiêng răng nghiêng lời trừng mắt với Hạ Nhất Phỉ mặt mày giông gộc cậu.

Hạ Nhất Phỉ hừ một tiếng, mở miệng dạy dỗ: “Tên của tao có thể để mày gọi như thế sao? Gọi là chị!”

“Xi, chẳng phải cô cũng chỉ ra sớm hơn tôi có vài giây thôi sao, nếu bảo tôi gọi, thì tôi phải gọi cô là em gái!”

“Mày, mày muốn chết phải không...” Nói xong hai bàn tay dài nhỏ trắng nõn kia trực tiếp đặt lên cổ Hạ Nhất Bắc.

Những người khác nhìn thấy hai chị em này cãi lộn, cũng không hát đệm gì, cứ thế uống rượu, nhìn cuộc vui, giống như cái cảnh này bọn họ đã sớm nhàm chán, đã thành thói quen.

Chờ hai người đánh nhau xong, Hạ Nhất Phỉ lắc lắc cổ tay, tiến lên trước mặt Hướng Nhu: “Thế nào, sao còn chưa gọi điện đi! Hiếm lắm mới gặp được nhau, nay chỉ thiếu mỗi Bạch Dĩ Mạt thôi.”

Hướng Nhu lấy điện thoại ra vất lên trên bàn, nói: “Đây, mấy người ai thích gọi thì cứ việc gọi, lúc này xem ra Thỏ Con đang ngủ sóng chết ở nhà, ai không sợ chết thì cứ việc thử xem.”

Mọi người im lặng hai giây, đột nhiên cười lên ha hả, Bạch Dĩ Mạt quả nhiên vẫn không thay đổi, vẫn cứ là một con thỏ thích ngủ, ai quấy rầy thì người đó cứ đợi đến lượt bị cắn...

Hồi nhỏ, đương lúc mấy người anh trai bọn họ ở trong sân chơi, Bạch Dĩ Mạt đều nằm trong chăn ngủ, đến sớm giật cũng vẫn không bắt động.

Mà mấy tên này không có việc gì làm, lại đi trêu Bạch Dĩ Mạt chơi, cuối cùng không những không chính được Bạch Dĩ Mạt, ngược lại còn bị Bạch Dĩ Mạt cắn không buông miệng, dấu răng trên tay Hướng Nhu cũng phải rất lâu sau đó mới dần biến mất.

Từ đó về sau, không còn ai dám trêu chọc Thỏ Con đang ngủ say nữa...

6. Chương 7: Đi Xem Mắt Dẫn Đến Vụ Đắm Máu

Vụ tố tụng đã đi đến con đường cuối cùng, phán quyết được đưa ra, thêm nữa Bạch Dĩ Mạt vô cùng tin tưởng vào vụ kiện lần này, cho nên kết quả tuyên án cũng nằm trong dự liệu.

Sau khi tuyên án vụ kiện, phó tổng Hàn Thiên Hoàng bắt tay Bạch Dĩ Mạt, đồng thời rút rút cảm ơn, tuy trong mắt cô những điều này cũng chỉ là xuất phát từ phép lịch sự cơ bản, nhưng cô vẫn mỉm cười mặc cho người khác đồn dập cô bằng những lời cảm ơn.

Có đôi khi ngẫm lại, nếu như cô thua cuộc, thì đương sự của cô sẽ là hạng người gì đây? Tuy trên mặt vẫn mỉm cười với đối phương, nhưng trong lòng sớm đã ném hấn ta lên chín tầng mây.

“Luật sư Bạch, tôi đã đặt chỗ ở khách sạn Thiên Vận rồi, tôi rất mong cô nhận cho bữa cơm đêm nay, nếu không có cô, chẳng biết vụ án lần này kéo dài đến bao giờ.”

Bạch Dĩ Mạt cùng vị phó tổng Hoàng này đi ra khỏi toà án, vừa đi một bên vừa nói: “Phó tổng Hoàng không cần khách khí vậy đâu, đây vốn dĩ là việc tôi phải làm.”

Phó tổng Hoàng nghe thấy vậy vội tiếp lời: “Như vậy đâu được, tôi nhất định phải cảm ơn cô đáng hoàng, còn có cả luật sư Quý nữa, quyết định vậy đi, đêm nay xin đợi hai người đại giá.”

“Anh khách khí quá rồi.” Bạch Dĩ Mạt mỉm cười bảo, xem ra bữa cơm này nhất định phải ăn rồi, đến Quý Phi Dương người ta cũng đem ra.

Hai người khách khí với nhau trong chốc lát, rồi tự lên xe mỗi người đi một ngã.

Hiếm thấy khi Bạch Dĩ Mạt lái chiếc xe bám đầy bụi trong garage, cô gọi điện cho Quý Phi Dương.

“Sư phụ, vụ án đã xong rồi.”

“Anh biết rồi.” Ngữ khí bên kia hồ hững, nhưng lại rất dễ nghe.

Bạch Dĩ Mạt lầm rầm mấy từ, nói tiếp: “Xem ra hiệu suất làm việc của vị phó tổng Hoàng này vẫn còn rất cao, nhanh như thế đã báo cáo lại cho anh.”

Bên kia cười cười: “Người ta là gọi riêng đặc biệt cảm ơn, cô cũng thật đúng là, đến trang điểm làm đẹp mà cũng lười nữa thì thôi vậy.”

“Lão đại à, em đây là đã nể mặt mũi cho anh lắm rồi, em đã đồng ý nhận lời bữa tiệc tối của phó tổng Hoàng rồi, anh đừng nói là không đi đó nha! Đúng là em giữ thể diện cho anh rồi, nhưng cũng không ngại làm mất mặt anh đâu.”

“Biết rồi, à này, cô đừng có ăn mặc tùy tiện như bình thường nhé, chú ý hình tượng, biết không?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn trang phục đi làm của mình, bắt đầu dĩ lắc đầu, nếu không phải vì ra tòa, cô tuyệt đối sẽ không ăn mặc như vậy. Bình thường đi làm lẽ ra phải mặc đồng phục công sở, nhưng từ trước đến nay cô không hề đụng vào, từ trước đến nay chỉ ăn mặc sao cho thoải mái nhất, cũng vì chuyện này mà không biết đã bị Quý Phi Dương nói bao nhiêu lần, sau lại bị nói dữ hơn mới chịu thay đổi, nhưng cũng chỉ mặc mấy bộ trang phục công sở đến chỗ làm, còn lại thì vẫn thế.

“Rồi rồi, dài dòng quá.” Ở cái chỗ Thiên Vận kia, không ăn mặc nghiêm túc thì sao có thể vào?

Bạch Dĩ Mạt về đến nhà, tắm rửa thay quần áo, đeo mấy món đồ trang sức lên, đứng ở trước gương ngắm ngắm, bĩu môi, sau đó cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa gọi điện cho Quý Phi Dương, tiếp đó lái xe hướng đến khách sạn Thiên Vận...

Đến nơi đã trông thấy phó tổng Hoàng và Quý Phi Dương đã đến, Bạch Dĩ Mạt bước đến mỉm cười bắt tay với phó tổng Hoàng.

“Ngại quá, đã để anh đợi lâu.”

Phó tổng Hoàng cười nói: “Không sao, đàn ông đợi phụ nữ là điều hiển nhiên.”

“Anh khách khí quá rồi.” Bạch Dĩ Mạt thật sự không thích cái giọng điệu nịnh nọt kiểu quan chức như thế này.

“Tổng giám đốc đã sớm đợi chúng ta rồi, xin mời hai vị qua bên trong.” Nói xong đưa tay ra làm động tác mời, ba người một hàng đi vào bên trong.

Khi nhìn thấy ngài tổng giám đốc trong truyền thuyết kia thì cũng là lúc nghe thấy vị tổng giám đốc gọi Quý Phi Dương là học trưởng một cách thân thiết, Bạch Dĩ Mạt mới phát hiện ông chủ aka sư phụ mình dường như đang treo cô lên, bữa cơm ngày hôm nay chắc chắn sẽ biến thành một buổi xem mắt.

Lúc ấy cô cảm thấy có chút kì quái, đây chỉ là một vụ án tranh cãi hợp đồng nho nhỏ, cần gì phải giống trống khua chiêng rầm rộ mời cơm, lại còn cả tổng giám đốc công ty tự mình đến đây, bây giờ nhìn như thế này, đã nhất thời rõ ràng, hèn gì bảo cô ăn vận quý củ trang điểm xinh đẹp, thì ra là dự mưu đã lâu.

Đương lúc Bạch Dĩ Mạt dùng ánh mắt phóng mũi tên đến Quý Phi Dương thì anh làm bộ như không phát hiện ra: “Giới thiệu đã nào, đây là độ đệ của anh, cũng chính là luật sư đại diện cho vụ tranh cãi hợp đồng này của công ty các cậu – Bạch Dĩ Mạt, còn đây là tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thiên, cũng là học đệ của anh – Hàn Thượng Phong.”

“Xin chào luật sư Bạch, lần này thật sự cảm ơn cô.” Hàn Thượng Phong rất có phong độ thân sĩ giơ tay ra.

“Chào tổng giám đốc Hàn.” Tuy trong lòng Bạch Dĩ Mạt cảm nhận được mùi vị không thích hợp, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Quý Phi Dương vỗ hai người, cười nói: “Bây giờ cũng đã tan làm rồi, đừng có gọi nhau xa lạ như vậy, đều là người trẻ tuổi kia mà.”

Hàn Thượng Phong gật đầu chào lại: “Học trưởng, Dĩ Mạt, đã đến rồi thì ngồi xuống trò chuyện đi.”

Lúc này vị phó tổng Hoàng nhận được một cú điện thoại, nói bên tai Hàn Thượng Phong vài câu, rồi quay sang Bạch Dĩ Mạt và Quý Phi Dương xin lỗi bảo có việc gấp rồi rời đi.

Ăn cơm đến một nửa, Bạch Dĩ Mạt có chút chịu không nổi, sao đến bây giờ cô mới thấy Quý Phi Dương cũng có tiềm chất làm bà mối cơ chứ, liên tiếp ám chỉ cô và Hàn Thượng Phong xứng đôi như thế nào, rất có duyên, rất thích hợp...

Mà Hàn Thượng Phong thì là một thân sĩ chính hiệu gật đầu mỉm cười phối hợp...

“Thật ngại quá, tôi phải vào nhà vệ sinh đã.” Bạch Dĩ Mạt trừng mắt liếc Quý Phi Dương, đứng dậy rời đi.

Đi đến góc rẽ, chỉ nghe thấy trong phòng bao bên phải phía trước truyền ra tiếng cười, nghe kĩ lại thì cảm thấy rất quen.

Vừa đúng lúc này người phục vụ bưng đồ ăn đến phòng bao kia, cửa phòng mở ra, Bạch Dĩ Mạt liền trông thấy Hường Nhu ngồi bên trong, một người đẹp nhẹ nhàng dựa vào hần cười ha ha, tay hần đặt vòng lên đằng sau chiếc ghế người đẹp ngồi, cứ như vậy, một bàn lớn cả trai lẫn gái cười không ngừng.

Bạch Dĩ Mạt âm thầm oán thầm: thật đúng là chọn đúng chỗ mà, ở chỗ này ăn no, đợi chút nữa thể nào cũng đi lên lầu tiếp tục ăn...

Cô không đi vào chào hỏi mà chỉ nhìn không chớp mắt vào cánh cửa phòng kia từ từ khép lại, hoàn toàn bỏ luôn người ngồi bên trong.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, chứng kiến Hường Nhu tựa vào tường, hai tay vòng trước ngực cười cười với cô.

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt nhếch lên, lúm đồng tiền trên mặt thấp thoáng xuất hiện: “Tổng giám đốc Hường phong lưu phóng khoáng, sao lại xuất hiện ở nhà vệ sinh nơi này thế?”

Hường Nhu cười sáng khoái, giống như có người khích lệ hần vậy: “Tớ bảo này, sao mấy ngày hôm nay lại ăn mặc ra dáng thiếu nữ thế?”

“Đương nhiên là vì hẹn hò rồi!”

“Thật sao? Kẻ nào không có mặt lại nhầm trùng cậu vậy?” Tia sáng trong con mắt Hường Nhu dưới ánh đèn khách sạn lại càng lóe sáng.

Bạch Dĩ Mạt đi đến trước mặt Hường Nhu, dùng ngón trở ngoắc ngoắc, Hường Nhu cười, cúi thấp đầu, Bạch Dĩ Mạt cố ý đè nén âm lượng: “Muốn biết phải không! Tôi sẽ không cho cậu biết đâu.”

Nói xong liền xoay người đi về phía phòng bao, Hường Nhu ngẩng đầu cười sâu xa, nếu đúng cô tự nguyện đi hẹn hò thì sẽ không có cái nhìn mắt kiên nhẫn như thế, Bạch Dĩ Mạt, chớ quên ai là người đã cùng cậu lớn lên từ nhỏ.

Vào đến cửa chỉ thấy còn lại mỗi Hàn Thượng Phong ngồi bên trong, Quý Phi Dương không biết sớm đã mất tích nơi nào.

“Sư phụ tôi đâu?”

“Học trưởng vừa nhận được cuộc gọi, hình như là có việc gấp gì đó, bảo tôi nói với cô một tiếng anh ấy đi trước.”

Bạch Dĩ Mạt đương nhiên biết dụng ý của Quý Phi Dương, cô gật gật đầu: “Ra vậy! Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên về thôi!”

“Tốt lắm, đi thôi!” Xem chừng đêm nay Hàn Thượng Phong uống không ít rượu, tuy nhìn qua cũng xem như là tỉnh táo, nhưng Bạch Dĩ Mạt khẳng định chắc chắn anh ta đang say.

Hai người đi ra khỏi cửa nhà hàng, Bạch Dĩ Mạt nhìn lướt qua Hàn Thượng Phong bên cạnh, hỏi: “Tổng giám đốc Hàn, tôi đi trước, anh về cẩn thận.”

“Cô cũng uống rượu, đừng lái xe nữa, để tôi tiễn cô về!”

“Thật sự không cần đâu, tôi uống không được bao nhiêu, không sao đâu.” Bạch Dĩ Mạt như đinh đóng cột từ chối.

“Cô cũng đừng có áp lực như vậy, tôi chỉ là đã đồng ý với học trưởng hộ tống cô về nhà, cũng không thể nói không giữ lời được! Huống hồ cô uống rượu rồi lái xe thì thật sự nguy hiểm, không nói đến nguy hiểm bản thân, nhưng cũng sẽ đe dọa tính mạng của người khác.”

Đột nhiên Bạch Dĩ Mạt cảm thấy người này rõ ràng đã say nhưng vẫn có thể dùng câu từ trật tự rõ ràng thuyết phục cô, tài ăn nói quả không tệ, cũng khó trách, bằng không một tập đoàn Hàn Thiên lớn như vậy không thể đứng đó làm cảnh được, người này thật sự có bản lĩnh.

“Vậy thì cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí.”

Xe của Hàn Thượng Phong là một chiếc xe dài cao cấp có rèm che, lái xe điều khiển đẩy tấm ngăn lên, xe chậm rãi khởi hành trên đường cái.

Hàn Thượng Phong ngồi rất gần Bạch Dĩ Mạt, thấy trên người cô tỏa ra một mùi thơm nhạt, thật làm cho người ta mê muội.

Lúc đó, sau khi Quý Phi Dương đưa ảnh Bạch Dĩ Mạt cho anh ta xem, anh ta đã cảm thấy có hứng thú với cô gái nhìn rất sáng sủa trong hình này rồi, vừa mới tiếp xúc, càng thêm chắc chắn cô gái này không giống những người khác, toàn thân toát lên hơi thở làm cho người ta không sao đoán ra, ở trên mặt cô khiêm tốn hữu lễ, nhưng lúc nói chuyện với nhau mới cảm thấy những lời cô nói sắc bén đến đâu.

Mà điều quan trọng hơn một chút là những người khác khi nhìn thấy anh ta thì cứ bu đến như ong thấy mật, còn cô thì luôn cố ý duy trì một khoảng cách với anh ta, anh ta thừa nhận mình có ý tứ với cô gái này.

“Dĩ Mạt, tôi cảm thấy cô là một cô gái khiến cho người ta đoán không ra.”

Bạch Dĩ Mạt cứ tưởng Hàn Thượng Phong đang nằm ngủ, bỗng thành linh anh ta hỏi một câu như thế, khiến Bạch Dĩ Mạt trong khoảng thời gian ngắn không sao trả lời được.

“Em đồng ý làm bạn gái của anh chứ?”

“Tổng giám đốc Hàn, anh uống say rồi!” Mới gặp mặt lần đầu tiên đã hỏi vấn đề này, người này có lẽ cũng cách xa mấy cái tin đồn tốt đẹp bên ngoài lắm!

“Anh không say.” Đột nhiên Hàn Thượng Phong bật dậy, hai tay đặt phía sau tấm đệm dựa của Bạch Dĩ Mạt, cả người cô bị vòng trước ngực anh ta.

“Tổng giám đốc Hàn, xin anh hãy tự trọng một chút.” Ngữ khí của Bạch Dĩ Mạt bỗng trở nên lãnh đạm, cũng không kích động, điều này làm cho Hàn Thượng Phong cảm thấy thất bại, chưa từng có người con gái nào dám dùng ngữ khí giọng điệu như vậy nói với anh ta.

“Dĩ Mạt, em có biết em hấp dẫn đến thế nào không?” Chỉ là một nhất cử nhất động không chút để ý lại có thể ảnh hưởng đến hàng loạt dây thần kinh của cô.

Ngữ khí của Bạch Dĩ Mạt càng ngày càng lạnh: “Dừng xe.”

Con người trước mắt này dường như đã không còn nho nhả lễ độ như lúc trước, mà lại sinh ra một cảm giác mạnh mẽ, trong con người lộ ra thần sắc nguy hiểm kiểu cầm thú đang khóa lấy con mồi.

“Dĩ Mạt...”

“Tôi nói dừng... ưm...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị người trước mắt bịt lại, bá đạo mút lấy môi cô, chà chà cắn cắn, hai tay bị khóa chặt trước người hấn ta, giống như muốn cô dung nhập vào thân thể mình.

Bạch Dĩ Mạt quỳ gối tấn công phía bụng dưới của hấn, Hàn Thượng Phong bị đau bụng lỏng môi Bạch Dĩ Mạt ra, nhưng một tay vẫn còn ở trên eo Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt trở tay, dùng sức bẻ rau sau, chỉ nghe thấy Hàn Thượng Phong ‘a’ lên một tiếng, nằm một bên không đứng dậy được.

Bạch Dĩ Mạt dùng tay quẹt qua miệng mình, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Thượng Phong đang đổ mồ hôi lạnh: “Tôi nói lại lần nữa, dừng, xe.”

Hàn Thượng Phong bảo tên lái xe dừng lại, Bạch Dĩ Mạt trước khi bước xuống thì trừng mắt với Hàn Thượng Phong nói: “Nể mặt anh là học đệ của Quý Phi Dương và anh cũng đã uống say mấy phần, tôi sẽ không nói chuyện pháp luật với anh, hôm nay xem như là bài học nhỏ.”

Xuống xe, cô mặt không đổi sắc liếc nhìn tên lái xe: “Đưa ông chủ của các anh đến bệnh viện đi!” Nói xong quay người bỏ đi một mạch.

Khi Bạch Dĩ Mạt đi từ phía sau tới trước, Hàn Thượng Phong đã tỉnh rượu, liền nói với Bạch Dĩ Mạt: “Xin lỗi, anh...”

Bạch Dĩ Mạt dừng lại, cười lạnh: “Trong phim truyền hình cũng nói, nếu xin lỗi thật sự có tác dụng, thì còn gọi cảnh sát để làm gì!” Nói xong liền đi nhanh lên phía trước.

Lái xe về mặt mờ mịt đi ra phía sau, trông thấy Hàn Thượng Phong về mặt đau đớn nằm trên ghế, liền tiến lên kéo anh ta.

Hàn Thượng Phong ‘a’ một tiếng, chút men rượu đã sớm bay đi mất, nhe răng nói: “Đi bệnh viện.”

Bạch Dĩ Mạt mặt lạnh quan sát nhìn chiếc xe có rèm che kia được lái đi, khoe miệng cong lên ra vẻ tươi cười, còn đối với chiếc xe thể thao màu trắng đứng bên đường, một người đẹp trai mang đôi mắt hoa đào đang hút thuốc dựa vào xe nhìn Bạch Dĩ Mạt, trong nháy mắt Bạch Dĩ Mạt nhớ lại một câu thành ngữ – tiên phong đạo cốt...

(*) Tiên phong đạo cốt là phong cách của người tu tiên, chỉ ví anh Hương rất ra dáng một vị tiên *lãng nhăng lỏng bóng ăn chơi lol =))*

7. Chương 8: Miệng Của Thỏ Con Không Dễ Hôn Đâu

Bạch Dĩ Mạt trông thấy khuôn mặt phong lưu phía đối diện của Hường Nhu đang nhìn mình chăm chú, cô đi về phía hắn, Hường Nhu dập đầu thuốc, hai tay bỏ vào túi quần, Bạch Dĩ Mạt cứ như vậy nhìn về phía hắn mà bước tới.

“Thế nào? Xem đủ chưa?” Bạch Dĩ Mạt bước đến trước mặt Hường Nhu, xoay người lại, đứng bên cạnh hắn, tựa người vào xe.

Hường Nhu bật cười, trên mặt cũng tựa hồ hiện lên vẻ bông đùa : “Rất tuyệt, nếu bỏ lỡ thì e cả đời tiếc nuối mất, bọn trẻ thời nay gọi là cái gì ấy nhỉ? À, gọi là Đại Bạch Thỏ buổi đêm đánh báo gấm, thế nào?”

“Cậu ăn đập đủ rồi phải không ?”

“Đến đây nào, để anh trai nhìn qua một cái nào, sao miệng lại hồng hào thế này?” Hường Nhu quay đầu sang, nâng cằm Bạch Dĩ Mạt lên nhìn nhìn.

Bạch Dĩ Mạt gạt tay Hường Nhu : “Liên quan đến nhà cậu.”

Hường Nhu bấu môi : “Con gái mở miệng ra nói chuyện đừng có dẻo này dẻo nọ như thế chứ, thật khó nghe.”

“Tôi thích, cậu quần nổi tôi sao!” Bạch Dĩ Mạt lườm Hường Nhu một cái.

Hường Nhu thu lại dáng vẻ cười cợt phóng đãng, hỏi : “Có bị thương gì không?”

“Cậu cảm thấy thế nào?” Bạch Dĩ Mạt khinh thường hừ một tiếng.

“Hắn là hắn ta bị thương nặng rồi nhỉ?” Hường Nhu hiểu rất rõ Bạch Dĩ Mạt, việc cô không muốn thì ai cũng không có biện pháp nào bức nổi cô.

“Tay phải trật khớp, hạ bộ chịu trận, thế là thủ hạ lưu tình rồi!”

“Một chiêu này của cậu thật là độc! Nhưng mà ngộ nhỡ, không phải là khiến cho người ta đoạn tử tuyệt tôn rồi sao?” Hường Nhu ngoài mặt thì nói thế, nhưng cũng thầm đồng cảm với Hàn Thượng Phong.

“Diễn cho cậu xem xong rồi, bây giờ chở tôi về.” Lần đầu tiên Bạch Dĩ Mạt không ghét bỏ chiếc xe A này của Hường Nhu, tự mình chui vào.

Hường Nhu dường như có thâm ý khác, liếc mắt nhìn con đường như mắc cửi thẳng cánh cò bay, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh lẽo, sau đó xoay người, mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

“Tớ nói này, đừng ở đó mà chịu buồn bực một mình, để tớ mang cậu đi gặp vài đứa bạn.” Hường Nhu cũng không phải là đang dò hỏi ý, mà chính là tự mình quyết định, hiếm khi thấy Bạch Dĩ Mạt đồng tình như lúc này, thế lại càng giống với con thỏ nhỏ người gặp người mền.

Hường Nhu đưa Bạch Dĩ Mạt đến đúng giờ, tiến về phía phòng bao của bọn họ, người ở bên trong vừa nhìn thấy cửa bị đẩy ra, không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn sang, sau đó nở nụ cười.

“Ôi, xem cái nào, là ai đây chứ!” Hạ Nhất Bắc bắt đầu thấy cực xúc xắc, ánh mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt chăm chú.

Bạch Dĩ Mạt thò tay ra khỏi túi áo khoác, ngón tay cái chỉ vào mình mà bảo : “Không phải là bà cô của cậu đây sao, còn không mau qua đây vấn an!”

Lời này vừa bật ra, trong phòng tất cả mọi người đều cười ha hả, Bạch Dĩ Mạt cũng cười, sự không thoải mái lúc trước tạm thời bị ném ra đằng sau.

“Dĩ Mạt, cậu thật không có suy nghĩ, nhiều năm như vậy rồi mà cũng không thêm liên lạc với tớ.”

Một người mặc chiếc áo len đan màu xanh ngọc, quần bò màu khói bụi, ủng ngắn màu đen, mái tóc ngắn xinh đẹp nhẹ nhàng, trẻ trung mà không mất đi vẻ trẻ con nữ tính, kéo cánh tay Bạch Dĩ Mạt ngồi xuống, đánh giá từ trái qua phải, hai mắt to cười híp lại thành hình trăng khuyết.

“Nhất Phi?” Bạch Dĩ Mạt reo lên, khuôn mặt cô cùng Hạ Nhất Bắc có vài điểm tương đồng.

Hạ Nhất Phỉ vừa lòng gật đầu, nói : “Coi như cậu cũng còn có một chút lương tâm, không hề quên tớ.”

“Sao có thể chứ! Dù có quên ai thì cũng làm sao có thể quên cậu, đúng không!”

“A, nghe khẩu khí này, vậy nếu là chúng ta thì đều có thể quên đi, phải không! Hường Nhu?” Tưởng Quân ngồi một bên bông đùa.

Hường Nhu cởi áo khoác, thả người vào ghế sa lon, nghiêng về bên đồng rượu, hiện lên vài phần đắc ý : “Đừng tính tôi vào trong đấy! Tôi không dễ bị quên đâu.”

“Dem cậu thổi bay đi!” Hạ Nhất Triển liếc xéo Hường Nhu một cái, ngẩng lên nhìn Bạch Dĩ Mạt : “Bạch Dĩ Mạt, phạt ba chén đi.”

“Dựa vào cái gì chứ?”

Hạ Nhất Triển khoe miệng nhếch lại, nói : “Dựa vào việc hôm nay có người bỏ lại bạn gái cùng bạn tốt, khiến cho bọn họ phải đợi lâu đến như vậy, không phải là vì ...cậu sao!”

“Chuẩn! Cậu đâu có biết, bọn tôi còn phải mất bao công sức để ra lệnh cho cậu ta mời được cậu đến đây đấy!” Hạ Nhất Bắc bổ sung nói.

Bạch Dĩ Mạt nghe vậy, biết bọn họ đang ám chỉ rành rành Hường Nhu, còn quay đầu lại nhìn Hường Nhu, Hường Nhu vừa hớp một ngụm rượu, còn chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa đã bị lời nói của hai anh em làm cho chết sặc.

Hắn nuốt ngụm rượu kia xuống, vội nói : “Đừng, tôi chỉ muốn đi xem cảnh náo nhiệt mà thôi.”

Tưởng Quân vỗ vỗ vai Hường Nhu, ý vị thâm trường mà thở dài : “Ày, anh bảo này cậu nhiệt tình kích động cái gì, hai người từ nhỏ đến lớn đều như vậy....Như hình với bóng, có chút vội vàng cũng là điều dĩ nhiên, phải không, Dĩ Mạt!”

“Cậu ta thì có chỗ nào vội vàng chứ, hơn nữa, là cậu ta bỏ lại các người, sao lại phạt tôi uống rượu?”

Hường Nhu trừng mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt : “Đáng ra hôm nay tớ không nên lôi cậu đến đây, sao bỗng dưng lại có cảm giác đào cái hố khiến mình phải nhảy qua nhỉ?”

Mọi người lại được một trận cười vang, đúng lúc này, điện thoại của Hạ Nhất Bắc bỗng reo lên, Hạ Nhất Bắc tiếp điện thoại, vẻ mặt không được vui.

“Ai, bệnh viện gọi tôi, bảo tôi phải trở về.” Nói xong túm lấy áo khoác mặc vào, đứng dậy tỏ ý muốn đi, bước tới bên cạnh Bạch Dĩ Mạt : “Bạch Dĩ Mạt, phần rượu của tôi, lần sau tìm cậu đòi lại gấp đôi.”

Bạch Dĩ Mạt cười ha hả : “Để xem cậu có bản lĩnh này hay không đã?”

Hạ Nhất Bắc vẫy vẫy tay, đi ra ngoài : “Cứ chờ đấy!”

Mấy người hi hi ha ha uống rượu nói chuyện phiếm, chơi trò chơi, tù tì đến rạng sáng, bấy giờ ai nấy mới chịu lê thân ai về nhà người nấy.

Bởi vì tất cả mọi người đều uống rượu, nên phải tìm người thay mình lái xe.

Bạch Dĩ Mạt hầu như không đụng đến giọt rượu nào, xã giao thông thường hay gì gì đó bắt buộc phải uống, nhưng cũng sẽ một vừa hai phải, không để cho bản thân bị chuốc say. Mà Hường Nhu cũng không phải là kẻ dễ dàng say, trong ấn tượng của cô, số lần hắn uống say có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hường Nhu đưa Bạch Dĩ Mạt về nhà xong, trở về tắm rửa, ghé qua ban công phòng ngủ, tựa vào lan can hút thuốc, điều thuốc kẹp trên ngón tay, khói nhẹ vẩn vút trong không khí xung quanh, mà khuôn mặt cột nhà phóng đảng thường ngày của người kia đã biến đâu mất, khuôn mặt hé ra nét tuần dật phong thần, không chút tươi cười, sâu thẳm trong đôi mắt đào hoa thâm trầm không thấy đáy.

Hắn rút điện thoại ra, bấm số gọi cho Lâm Thắng Nam.

“Sếp.” Bên kia là một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh ngắt, không hề có độ ấm, nhưng lại rất tôn kính, lúc nửa đêm có thể phát ra khí tức tĩnh lạnh như vậy, chỉ có mình cô mà thôi.

“Vụ của Hàn Thiên tiến hành đàm phán đến đâu rồi?”

“Chỉ cần đàm phán chi tiết tỉ mỉ nữa mà thôi, tôi nghĩ đại thể cũng không còn vấn đề gì, chi tiết đảm bảo xong là có thể ký hợp đồng.”

“Hủy bỏ đi.”

Lâm Thắng Nam nghe thấy vậy, nhất thời ngẩn người, vụ làm ăn này có thể mang đến rất nhiều lợi tức, hơn nữa, đất đai thuộc quyền sở hữu của Hàn Thiên có địa vị không thể khinh thường, miếng thịt mỡ này, nói không cần là không cần được sao?

“Sếp à, tuy rằng chúng ta đã đem tâm phúc của công ty thành công hòa nhập vào thị trường thành phố S, ngoài mấy công ty con của chúng ta tạm thời không nhắc đến, thì điền sản này trước mặt vẫn là chưa hoàn chỉnh, mà sự hợp tác lần này là một cơ hội cực kì tốt để đẩy điền sản của chúng ta lên một vị trí đặc biệt, anh sao có thể nói hủy bỏ là hủy bỏ được.”

“Tôi nói hủy là hủy, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

Lâm Thắng Nam cúp điện thoại, nhưng vẫn không tài nào ngủ lại được, trong mắt cô, đừng nhìn bộ dáng thường ngày của Hướng Nhu luôn hi hi ha ha không chút đứng đắn, ấy mà trên thương trường, từ trước đến giờ, chỉ cần có cơ hội tập kích, anh ta sẽ không bao giờ chịu bỏ qua.

Năm đó hần gặp được cô, cũng không đem chức vị hấp dẫn hay mức lương một năm của công ty ra mà thâu kéo, chỉ nói đúng một câu : Tôi không đánh giá cô qua bằng cấp hay kinh nghiệm, mà là sự tự tin hiện lên trong ánh mắt cũng như trên khuôn mặt cô.

Chỉ đúng một câu nói như vậy, mặc cho ai cũng hiểu không nổi, cô đã quyết định bỏ qua bao càn ô-liu1 béo bở mà ở lại bên cạnh cam tâm tình nguyện phò tá hần.

1 Càn ô-liu tượng trưng cho hòa bình, ý ở đây chỉ chị ấy bỏ lại công việc vốn đang yên ổn chạy sang bên này

Vậy mà, bất thành linh hần lại đưa ra một quyết định vô cùng kì quái, không chút nguyên do, hoàn toàn không giống với tác phong ứng xử thường ngày, người này rốt cục có phải là bị trúng gió rồi không thể...

Hướng Nhu dập diếu thuốc lá, ánh nhìn hướng về bầu trời tối đen như mực, suy nghĩ lại trôi nổi về hướng xa xăm...

Thực ra hần đã sớm nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt, cô mặc bộ váy liền áo màu vàng nhạt, vận đồ trang sức rất nền nã, bên cạnh là một người đàn ông, chính là Quý Phi Dương, trong giới luật sư là một người rất có danh tiếng, bởi vì công việc nên cũng đã từng giao tiếp qua vài ba lần, ngoài ra, còn có một người đàn ông trung niên nữa, cư xử với bọn họ rất khách khách khí.

Thật tình thì hần cũng chẳng để tâm lắm, nhưng khi phát hiện ra Bạch Dĩ Mạt đứng ngoài cửa nhìn vào, hần cũng giả vờ như không nhìn thấy, nhưng trong lòng liền gợn lên một tia khó chịu, vì vậy mới kiếm cớ đi vệ sinh, chuẩn bị xem Bạch Dĩ Mạt đang làm cái quỷ gì một chút.

Quả nhiên, thứ hần thấy không phải là sự vui vẻ hò hẹn như Bạch Dĩ Mạt nói, mà là sự mệt mỏi không kiên nhẫn lộ ra trong đôi mắt của cô.

Lúc hần rời đi thì trùng hợp chứng kiến cảnh Bạch Dĩ Mạt với tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thiên, Hàn Thượng Phong ở cùng một chỗ, mà sư phụ Quý Phi Dương của nàng cùng người đàn ông trung niên kia đã biến đâu mất tiêu, hần liền sinh nghi, chẳng lẽ bọn họ thực sự hẹn hò ?

Tiếp tục nhìn nhìn, lại thấy Hàn Thượng Phong đứng bên cạnh Bạch Dĩ Mạt nói gì đó, lại nhìn thấy ánh mắt cô nóng bỏng mà nhiệt tình, trên mặt rành rành là giả vờ cười cười, Hướng Nhu càng thêm xác định, Bạch Dĩ Mạt là bị bức không trâu bắt chó đi cày, đến ứng phó với cái gọi là hẹn hò này.

Nhưng hần vẫn để cô lên xe của Hàn Thượng Phong, vì thế chuyện sau đó hần không biết như thế nào, liền vất lại mũi nữ với bọn tướng Quân, lái xe đuổi theo sau chiếc xe màu đen có rèm che.

Lái được một nửa, hấn trông thấy chiếc xe phía trước dừng lại, Bạch Dĩ Mạt vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn người trong xe như đang bảo cái gì, sau đó lại quay về phía lái xe nói gì đó.

Hấn vốn nghĩ bước về phía trước xem, không ngờ trong xe lại kêu to một tiếng, nhìn thấy khuôn mặt Bạch Dĩ Mạt vốn lạnh lẽo, nay khuôn miệng lại hiện lên vẻ tươi cười, hấn liền ngộ ra mọi lo lắng của mình đều chỉ là thừa thãi, cô tự có thừa năng lực để bảo vệ tốt cho bản thân.

Hấn cũng không chút hoang mang, đem xe dừng ở đối diện, tựa vào xe hút thuốc, nhìn xem nha đầu kia đến khi nào mới phát hiện ra mình, ai dè lúc nàng đi tới, hấn mới nhìn thấy trên đôi môi mềm mại xinh đẹp lại có chút sưng đỏ, trong lòng liền bắt đầu bưng bưng lửa giận, tên tiện nhân kia dám khi dễ nàng, từ nhỏ tới lớn, bất kể là ai, kẻ nào dám đụng tới Bạch Dĩ Mạt, hấn nhất định sẽ không bỏ qua.

Lúc này đây, dù là tập đoàn Hàn Thiên, hấn Hướng Nhu cũng không thêm quan tâm...

++

Sáng sớm hôm sau, Quý Phi Dương cảm thấy không khí xung quanh không được đúng lắm, anh đứng trước mặt Bạch Dĩ Mạt bước tới bước lui mấy lần, người này hoàn toàn phớt lờ anh.

“Bạch Dĩ Mạt, vào phòng làm việc của anh.”

Bạch Dĩ Mạt đứng dậy, đi theo anh vào phòng.

“Cô bị làm sao vậy, cứ thờ ơ thế là sao?” Quý Phi Dương nhíu mày.

Bạch Dĩ Mạt bất thành linh trợn mắt trừng người đối diện : “Quý Phi Dương, sau này anh còn dám chưa có sự đồng ý của tôi mà giới thiệu bạn trai, tôi sẽ túm anh đi gặp mấy anh đẹp trai mà chị Tâm giới thiệu.”

“Thượng Phong người ta rất chuẩn mà, cần tướng mạo có tướng mạo, cần gia thế có gia thế, đối nhân xử thế khiên nhường nhã nhặn hữu lễ, thực ra cô không hài lòng ở điểm nào cơ chứ?” Quý Phi Dương một lòng tận tình khuyên bảo.

“Em không có, anh yêu thích hấn ta như vậy, thì đi mà brokeback2 với hấn đi!”

2 Brokeback = đoạn, gãy -> đoạn tụ, BẠN MẠT ám chỉ sự phụ thích thì đi tìm Hàn Thượng Phong BL đi =))

Quý Phi Dương đập bàn cái “rầm” : “Bạch Dĩ Mạt, cô bảo cái gì hả? Dám nói chuyện với sự phụ như thế sao?”

“Vậy làm phiền anh cũng ra dáng sự phụ một tí đi, không có chuyện gì anh nhiều chuyện làm gì ? Em có khi nào bảo em thiếu đàn ông đâu? Anh hăng hái như vậy để làm gì cơ chứ?”

Bạch Dĩ Mạt với Quý Phi Dương lại một phen om sòm ầm ĩ là chuyện cơm bữa, từ làm việc đến sinh hoạt đều cùng náo loạn, hai người mặc dù là thầy trò, nhưng kỳ thực tuổi tác cũng không quá hơn kém nhau, trông lại càng giống bạn bè nhiều hơn, cứ như vậy nhao nhao cọ cái, mọi người ở ngoài nghe thấy cũng đã sớm không còn lấy làm điều lạ.

“Rốt cuộc là sao lại thế này ? Hôm nay anh gọi điện cho Thượng Phong, thấy cậu ta cứ ấp úng, cái gì cũng không nói.”

Bạch Dĩ Mạt hừ một tiếng : “Hấn còn dám nói sao?”

Quý Phi Dương vừa nghe được đã cảm thấy không bình thường : “Cô đã làm gì cậu ta?”

“Đánh ột trận.” Bạch Dĩ Mạt vân đạm phong khinh thuật lại.

“Dù có không thích cũng không cần phải động thủ với cậu ta chứ!”

“Hấn dám ép hôn em, em mà không bẻ gãy chân tay hấn, thì đúng là tự khinh bỉ bản thân mình.”

“Không thể nào, Thượng Phong không phải là loại người như vậy.” Quý Phi Dương tuyệt đối không tin, sao cậu ta dám làm ra đến cả loại sự việc này.

“Tự anh hỏi hấn mà xem, coi em có đổ oan cho hấn hay không?” Bạch Dĩ Mạt chỉ chỉ điện thoại.

Quý Phi Dương nhìn kĩ môi của Dĩ Mạt, vẫn hoài nghi hỏi lại : “Thật chứ?”

Bạch Dĩ Mạt đứng dậy, hướng về Quý Phi Dương mà hét : “Đồ con lợn!” rồi tung cửa mà đi ra

++

Cùng lúc đó, trên tầng thứ hai mươi tám của Duệ Phong Quốc tế, trong phòng làm việc tổng giám đốc, một mỹ nữ rất khí chất đang hướng về phía ông chủ đang ngồi chơi máy tính báo cáo gì đó.

Lâm Thắng Nam đem công việc sắp xếp đầu vào đây, báo cáo lại với Hướng Nhu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn người đàn ông tâm tư hoàn toàn đặt trên màn hình.

“Việc cuối cùng, buổi sáng tôi đã đại diện cho công ty chính thức cự tuyệt dự án hợp tác với Hàn Thiên bên kia, nhưng bọn họ cứ khăng khăng muốn đích thân gặp anh, tôi đã thay mặt anh đồng ý rồi, ba giờ chiều bọn họ sẽ đến.”

Hướng Nhu cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt luôn duy trì một sắc thái bình tĩnh, sau đó ôn nhu cười với nàng : “Vậy sao? Cô nói thế thì nhân tiện luôn đi.”

Lâm Thắng Nam nhìn tác phong tươi cười này của Hướng Nhu, liền ngầm hiểu ý đằng sau là như thế nào. Người này có một đặc điểm, anh ta là người càng căm ghét ai bao nhiêu, thì đối với người kia lại càng khách khí, cười càng dịu dàng bấy nhiêu, nhưng sâu trong đáy mắt sắc bén kia lại không hề có chút độ ẩm.

Mà bây giờ anh ta nghe được sự tình bên Hàn Thiên, đột nhiên lại nở nụ cười như thế, nàng sợ rằng người nào đó bên Hàn Thiên đã không biết mà đắc tội gì đó với ông chủ yêu nghiệt rồi.

“Sếp, tôi còn một câu nữa, tôi thực sự không tán thành việc chúng ta hủy bỏ hợp tác cùng với bên Hàn Thiên.”

Hướng Nhu tươi cười ngả ngón, tàn khốc nơi đáy mắt lúc trước cũng chậm chậm tan biến : “Àya, Thắng Nam, tôi nói này, cô đừng mang cái biểu tình phụ huynh khiến cho người ta lạnh cóng như vậy, cái khẩu khí cường ép tình lang, cô tên là Thắng Nam, thực chất còn hơn cả đàn ông, nhưng có mấy thằng đàn ông nào thích thế chứ, đừng có lạnh như băng thế, không đáng yêu tí nào đâu!”

Lâm Thắng Nam nhú mày, ngữ khí lạnh hơn cả trước, cảnh báo: “Những gì cần báo cáo tôi đã báo cáo hết rồi, không có việc gì, tôi ra ngoài trước, nhớ rõ, chiều nay ba giờ gặp.”

Hướng Nhu khoát khoát tay: “Được rồi, cô cứ sắp xếp đi.”

Sau khi Lâm Thắng Nam rời khỏi, Hướng Nhu liền gọi điện cho Tưởng Quân...

“Quân lão đại, anh đang có hứng thú với mảnh đất phía trước của bọn em đúng không?”

Ha, bán cho anh? Sao có thể, nhưng mà việc hợp tác còn cần phải thêm thời gian suy nghĩ.

Anh đúng là công phu ‘sư tử ngoạm’ nhể! Người ta là mỹ nhân trong ban thư ký đặc biệt, nếu đem ra so sánh với tổng giám đốc, có khi còn cao hơn một bậc, cho anh ư?

Thôi được, chỉ cần cổ đồng ý, em sẽ không có ý kiến gì...”

Bạn nhỏ Lâm Thắng Nam không biết mô tê gì, mới vừa quay trở về văn phòng, liền liên tiếp hắt hơi mấy cái, làm sao nghĩ được rằng, chính ông chủ mình đã tự tay đem mình bán đi mất rồi....

8. Chương 9: Sự Khác Nhau Giữa Trận Chiến Của Đàn Ông Và Đàn Bà

Hướng Nhu thật không ngờ người đứng đầu Hàn Thiên lại là Hàn Khởi, xem ra lần này đúng là Hàn Thiên cần phải hợp tác với bọn hắn, chỉ sợ là còn đến bước đường cùng ấy chứ!

Nói đến Hàn Khởi, lúc còn trẻ ở trong thương trường cũng là một con báo đen đầu đàn, nhưng từ hai năm trước tim có vấn đề, liền rút lui đem công ty giao lại cho hai đứa con trai, đứa con lớn Hàn Thượng Thanh

là một tay ăn chơi trác táng, dốt nát, cả ngày chỉ biết tán gái gặp đủ thứ rắc rối. Tên tiểu tử Hàn Thượng Phong mặc dù có chút năng lực, nhưng cuối cùng sau khi tiếp nhận thì công ty đã bị người anh tốt kia đem bộ máy chủ chốt biến thành rối tung rối mù cả lên.

Bây giờ vất vả lắm mới tìm được cơ hội có thể khiến công ty vượt qua nguy cơ, đâu ai ngờ lại bị Hường Nhu quấy phá, vì vậy phải đứng ra hợp tác cùng với Duệ Phong, nhưng lại vướng phải chuyện với Bạch Dĩ Mạt đã gián tiếp đắc tội với Hường Nhu, cho nên mọi chuyện hoàn toàn bị phá rối...

Hàn Khởi đặt ly trà Hường Nhu đưa inh xuống, liếc nhìn Hường Nhu nói: “Cháu Hường này, chú cũng đi thẳng vào vấn đề luôn, hi vọng cháu có thể một lần nữa xem xét cân nhắc việc hợp tác với công ty bọn chú.”

Nụ cười khách khí của Hường Nhu lại xuất hiện: “Chú Hàn à, cháu mới về nước cũng không bao lâu, điền sản này càng là địa điểm mới, lúc ấy cháu cũng nghĩ đến mặt mũi chú Hàn mới xem xét việc hợp tác, nhưng cháu sao biết được trong toàn khoản của quý công ty lại lộn xộn thế chứ? Cháu là người nói chuyện thẳng thắn, chú không cần đề nghị gì, nhưng bây giờ chú đã sớm giao công ty lại cho hai công tử bên nhà xử lý, nghe nói đại công tử vừa đây lại dính phải tin đồn thất thiệt, mà nhị công tử tuy không có tin đồn xấu gì, nhưng nghe nói ngày hôm qua hình như phải nhập viện...”

Hường Nhu nhìn thấy trong mắt Hàn Khởi lóe lên một tia khác thường, đang định giải thích gì đấy, nhưng người nào đó lại không cho cơ hội, nói tiếp: “Chú Hàn đừng hiểu lầm, cháu cũng không phải là cố tính điều tra công ty bọn chú, cháu có rất nhiều bạn bè, đi một vòng thì mọi tin tức đã nằm trong tai cả ngồi, chuyện tối qua nhị công tử phải vào viện, là cháu không cẩn thận đã nghe được. Đúng rồi, cậu ấy vẫn nằm ở viện hay là về nhà nghỉ dưỡng thế? Cháu không thể không tới thăm được.”

“Khách khí quá rồi, nó không có gì đáng lo, không cần phiền đến cháu lo lắng đâu...” Nói xong mặt mày hơi nhú, có ý thờ dài, “Hãy, Hai đứa con trai này không để cho chú được tinh tâm bao giờ, đâu có được tài giỏi như cháu chứ!”

Nụ cười trên mặt Hường Nhu càng dịu dàng, nhưng sâu trong con mắt lại không hề có ý cười, hần chỉ nghe qua, nâng tách trà lên nhấp nhấp từ từ, không nói nhiều, chỉ là đem mỗi tiếng nói cử động của đối phương để trong lòng mà thôi.

Lâm Thắng Nam ngồi bên cạnh đem biểu tình của Hường Nhu thu hết vào trong mắt, âm thầm oán hận, một Hường tổng quyết đoán sát phạt, xử sự trầm ổn lại xuất hiện rồi.

Hàn Khởi liếc nhìn Hường Nhu dương dương tự đắc, biết hần là trái tim sắt đá, vì thế đành phải lật ngược chiêu thức: “Chú với bố cháu cũng có giao tình, mấy năm nay thân thể chú không tốt, công việc của bố cháu lại khá bận rộn, khó được gặp mặt một lần, lúc nào rảnh mới có thể gặp mặt, con người này vẫn cứ như vậy, không lui tới nhiều lắm mới thật sự lấy làm lạ.”

Hường Nhu làm sao có thể không biết Hàn Khởi giở thủ đoạn chứ, vì thế hần cũng tiếp lời: “Đúng thế, bố cháu một lòng muốn cháu đi theo chính trị, nhưng ông cháu lại muốn cháu đi theo quân ngũ, kết quả là không đạt được kết quả. Cho nên ngay từ đầu lúc kinh doanh cũng không thiếu ý bóng gió của hai người họ, nhưng chế giễu thì cũng chỉ là chế giễu, bọn họ cũng chưa bao giờ hỏi qua cháu chuyện làm ăn. Nói cho cùng, vẫn là chú Thúc tốt nhất, thừa kế nghiệp cha.”

Hàn Khởi không phải là người không có đầu óc, ý tại ngôn ngoại của Hường Nhu ông ta nghe có thể không hiểu sao? Ý nói là chuyện này mang ra thì hai người già nhà cậu ta cũng chẳng thêm đưa mắt đến, công ty của mình mình cậu ta làm chủ.

Hàn Khởi gật đầu, bắt đầu dùng khổ nhục kế: “Cháu Hường đã nói đến đây, thôi thì chú cũng nói cho cháu biết rõ! Xem chừng chuyện gì của Hàn Thiên cháu cũng nghe rõ ràng. Cháu nói chú tốt, chú thì có gì tốt chứ, hai đứa con trai đều không có tiền đồ, đầu năm kia chú phải phẫu thuật tim, căn bệnh nặng nhẹ này e không qua được, thân thể cũng chẳng được như hồi trước.

Hàn Thiên này là do một tay chú lập nên, chú thật sự không muốn nhìn nó sụp đổ! Xem như cháu cho trưởng bối chú đây mặt mũi, xem như dựa vào giao tình giữa hai nhà nhiều năm qua, giúp chú vượt qua cửa ải khó khăn này, tận đáy lòng chú rất cảm kích cháu!”

Nói xong liền nắm lấy tay Hường Nhu, còn đổ mấy giọt nước mắt già nua một phen, lão hồ ly chính là lão

hồ ly, năm đó nuốt chứng công ty của người khác, làm cho người ta suýt nữa nhảy lầu tự vẫn, sao không thấy ông ta giúp đỡ ai.

Hương Nhu đưa mắt liếc nhìn Lâm Thắng Nam ngồi bên cạnh, cô gạt đầu ra hiệu, sau đó nói: “Hương tổng, mười phút nữa anh phải mở cuộc họp rồi.”

Hương Nhu rút tay ra khỏi Hàn Khởi, nói: “Chú Hàn, không phải cháu không muốn giúp chú, dù sao công ty cũng không phải một mình cháu quyết định. Bây giờ cháu phải lập tức mở cuộc họp cổ đông, cháu nghĩ chuyện chúng ta sau này hãy nói. Thư ký Lâm, giúp tôi tiễn chú Hàn về.”

Hoàn toàn không để cho Hàn Khởi bất kỳ cơ hội nào, đáng nhẽ chuyện hợp tác quả thật không có vấn đề gì, muốn trách thì phải trách đứa con trai bao bổi của ông làm chuyện không nên làm...

++

Về phía Bạch Dĩ Mạt, gần đây ngày nào cô cũng nhận được rất nhiều hoa, mỗi ngày một loại, càng ngày càng đắt, bên trong đều nhét tấm thiệp chỉ có một câu đơn giản “rất xin lỗi”, nhưng những đóa hoa đó đều được đưa vào trong thùng rác tiêu hóa.

Vốn mỗi ngày nhận được hoa đã đủ để người khác đổ kỵ rồi, ai mà biết được Bạch Dĩ Mạt sắc mặt rất không tốt, toàn bộ đều bảo người trợ lý xử lý sạch, hành động này trong mắt người khác liền biến thành là cô cố ý khoe khoang.

“Chị nói xem Bạch Dĩ Mạt đem công ty thành nơi nào chứ, là nơi để nói chuyện yêu đương sao?”

Bạch Dĩ Mạt tính ra phía sau cầu thang hít thở không khí, ai dè bữa nay người ta không nói xấu trong toilet nữa mà chuyển sang lúc uống trà, người còn cảnh đối.

Cánh tay định đẩy cửa ra nhưng lại lặng lẽ rút lại, dựa vào tường xem bản thân ở trong miệng người ta được suy diễn đến độ phản kích tuyệt vời ông mặt trời như thế nào.

“Cô cũng đừng có không phục chứ, ai bảo người ta là đệ tử của sếp chứ? Cô là thèm muốn mà không được đấy.” Một người khác đáp lại, trong lời nói có vẻ rất khinh thường.

“Hừ, còn chẳng biết cô ta sử dụng thủ đoạn gì nữa? Sếp mình với cô ta có hơn nhau mấy tuổi đâu, chị không nghe thấy cô ta trước sư phụ sau sư phụ sao, cái giọng đó mẹ kiếp thật là phóng đảng.”

“Ha ha, cũng phải, thời gian trước lúc nào ở trong phòng làm việc cũng cãi nhau gay gắt cả, bây giờ thì ổn rồi, không có chuyện gì cả, hết hi vọng đi, cái chiêu này cô không học được đâu.”

“Em học theo cô ta? Không phải chỉ là ý vào cái mã ngoài của mình mà không coi ai ra gì sao? Nghe nói cô ta đến cả thực tập cũng chẳng cần, trực tiếp vào làm luật sư, sếp còn đặc biệt chú ý đến ả, có vụ gì cũng đều lựa chọn kỹ càng rồi mới giao cho cô ta, cô xem vài năm qua ả có thua kiện lần nào không? Nếu không phải có người bảo vệ, thì dựa vào một mình ả có thể thắng kiện được sao? Em thèm vào! Cứ ra vẻ không tranh sự đời, vẻ mặt tươi cười, Em đã thấy rất ghê tởm rồi.”

“Vậy thì cô cứ ở đấy mà ghê tởm tiếp đi! Đừng có đắc tội với người ta, cẩn thận có người cho cô giáng chức đấy, còn không biết sao?”

“Có làm gì đáng lo đâu cơ chứ! Tôi sợ gì!”

“Này, hôm trước tôi nghe thấy...”

Hai người dập đầu thuốc, vừa bước lên cầu thang, vừa mở cửa ra, trông thấy Bạch Dĩ Mạt đứng dựa vào cửa liên trắng cả mặt, nhưng vẫn phải cố giả vờ điềm tĩnh, làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng những biểu tình xoắn xít này trong mắt Bạch Dĩ Mạt lại trở nên vô cùng tức cười.

Bạch Dĩ Mạt thẳng người đứng giữa cửa, ngăn cho hai người kia chạy trốn, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, lúm đồng tiền nhợt nhạt như ẩn như hiện.

“Thật ngại quá, tôi muốn hỏi chút, cô nói tôi giả vờ không tranh sự đời, vẻ mặt tươi cười, có phải chính là như tôi bây giờ không?”

Bị Bạch Dĩ Mạt nhìn chăm chú như vậy, sắc mặt Thương Lăng cực kỳ khó coi, miệng sừng sốt nói không nên lời, cứ như những lời vừa rồi không phải phát ra từ miệng của cô ta vậy.

“Ừm, chị Anh này, chị nói là ai mời hai người xuống chúc thể! Tôi phòng bị rất tốt mà.”

Bạch Dĩ Mạt liếc nhìn bà cô thư ký Hoàng Anh gần bốn mươi tuổi, vẻ mặt khiêm tốn hỏi han.

Dù sao Hoàng Anh cũng là người làm lâu năm, cho dù bị đụng phải, nghĩ bản thân hẳn cũng có mấy phần nắm chắc cứu vãn cục diện, tốt xấu gì cũng phải nể mặt mình!

“Là bọn tôi nói vớ vẩn thôi, luật sư Bạch chớ để trong lòng, Tiểu Thương vừa tới không bao lâu, con gái ấy mà, không biết che giấu miệng mồm, cô cũng đừng chấp nhặt gì với con bé.”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe thấy thế, cũng gật đầu: “Chị Anh nói rất có lý, nhưng mà chị Anh cũng là tiền bối của chúng ta, mặc dù tính chất công việc của mọi người có khác nhau, sớm không thấy thì muộn cũng thấy, nếu như theo chị nói là không chấp nhặt bọn tiểu bối này, thì có vẻ chị rất không có phẩm chất rồi.”

Hoàng Anh liên tục xua tay, nụ cười kia cần bao nhiêu giả tạo là có bấy nhiêu giả tạo, đến nỗi có thể thấy những run rẩy nhẹ trên mặt.

“Tôi không phải là có ý này.”

“Vậy thì chị có ý gì?”

“Luật sư Bạch à, cô cũng đừng làm khó chị Anh chứ!” Thương Lăng ngập ngừng nói.

Từ sớm Bạch Dĩ Mạt đã biết Thương Lăng này thích khoe môi múa mép, cũng may cô ta làm việc không qua loa, cho nên cũng không bị để ý, hôm nay vừa khéo nghe được, Hoàng Anh này thì ra còn lợi hại hơn, bình thường đối đãi với cô rất tốt, nhưng ai ngờ sau lưng người ta ẩn chứa hiểm hóc mười tám đời tổ tông nhà cô, cô còn cảm ơn người ta.

Thật ra cô cũng không phải dạng người tính toán, người ta nhiều chuyện, bạn có quản được không? Bình thường không nghe thấy thì không tính, hôm nay xem như thần xui quỷ khiến gặp được, lại còn nói những lời rất khó nghe, cô chắc chắn sẽ không quên được, không trừng trị những người như thế này, sau này khó đảm bảo sẽ không có người nào như thế.

Bạch Dĩ Mạt thôi không cười nữa, đưa mắt nhìn hai người trước mặt: “Tôi đạo đức giả cũng tốt, làm ra vẻ cũng thế, sau này lỡ có phiền toái gì thì có thể che giấu, cô gái này thích tám chuyện tôi hiểu tôi thông cảm, nhưng mà không ngờ trong nội dung lại có ba chữ Bạch Dĩ Mạt tên tôi, tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, không khí âm ỉ đối với ai cũng không tốt, đúng không?”

Hai người nhìn nhau một cái, thần nhiên gật đầu, tuy trong mắt rõ có ý không phục, nhưng bọn họ biết chuyện này cũng không phải có thể kết thúc đơn giản, hơn nữa Quý Phi Dương đối với Bạch Dĩ Mạt rất đặc biệt, đến cuối người có hại không chừng chính là bọn họ.

“Xem như hôm nay tai tôi được ăn no, cảm ơn!”

Bạch Dĩ Mạt đột nhiên nở nụ cười, nhưng nhìn trong mắt bọn họ lại thấy hốt hoảng cẩn trọng, nụ cười khiếp cười như thế, so với giận tái mặt càng làm cho người ta hốt hoảng thêm...

Quý Phi Dương vừa lên ban công đã chứng kiến cách đó không xa xa đầy giấy bọc kẹo Đại Bạch Thỏ, Bạch Dĩ Mạt dựa vào lan can mặc cho những cơn gió lạnh lướt qua.

“Cô thích bị đông cứng lại hả.”

Bạch Dĩ Mạt xoay người nhìn thấy Quý Phi Dương anh đi đến, người cũng như tên, như một cơn gió nhẹ nhàng nhảy múa, người này cái gì cũng có thể cư xử ôn hòa, đúng là dĩ hòa vi quý mà!

“Không phải là anh dạy em sao? Một khi đông lạnh thì đầu óc mới rõ ràng được.”

“Cô chỉ thích xuyên tạc ý của anh, anh nói là động, là vận động1.”

1Đông () trong đông lạnh và động () trong vận động đều có phát âm giống nhau.

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt nhếch lên: “Giống nhau cả thôi, bây giờ đầu óc em rất linh hoạt! Anh muốn nói chuyện thì em sẽ chăm chú lắng nghe.”

“Sao cô không biết nhịn một chút chứ?”

Quý Phi Dương nói một câu không đầu không đuôi, Bạch Dĩ Mạt nở nụ cười, xem ra nghe lên không chỉ có mình cô, những chuyện nhỏ nhặt thế này thì tự ai cũng sẽ lảm mồm thôi.

“Không nhịn được, ngứa miệng.” Bạch Dĩ Mạt chỉ vào miệng mình.

“Cô cũng thật là! Đúng là miệng mồm không bao giờ chịu thua.” Quý Phi Dương bó tay, cô giống như cây xương rồng, có đâm thì đâm thương người khác, không đâm thì lại tổn thương mình, “Thượng Phong ngày nào cũng xin lỗi rồi, cô còn muốn thế nào nữa?”

“Chẳng ra gì cả, em cũng không bắt hấn ta tặng hoa xin lỗi, anh nói với hấn sau này đừng đưa nữa, em không chịu nổi.”

“Cô cũng không còn nhỏ nữa, bây giờ cô có thể chọn người khác, nhưng sau này đừng nghĩ rằng người ta lại chọn cô, nha đầu cô sao không biết phân biệt nhỉ!” Quý Phi Dương hơi có chút cảm giác hận không thể rèn sắt thành thép.

Bạch Dĩ Mạt một tay khoác lên vai Quý Phi Dương, cười nhẹ nhàng: “Nói thật nhé! Nếu thật sự không ai muốn em, thì hai người thầy trò chúng ta yêu nhau luôn đi, vừa hay chúc thực lời đồn của người khác, thế nào?”

Quý Phi Dương bước lui sau, cảnh cáo nói: “Cô đừng có đánh vào chủ ý của anh! Chị Tâm cô là một bình gốm chưa cực to đấy, cô ấy à, là một nữ yêu tinh, đừng để anh thành con thiêu thân chứ.”

Nói xong quay người chạy đi, Bạch Dĩ Mạt cười ha hả, đối phó với Quý Phi Dương chỉ cần một chiêu này là đủ, rất hiệu quả lại có thu hoạch lớn....

9. Chương 10: Trở Về Trường Học Cũ

Ra khỏi văn phòng luật sư, Bạch Dĩ Mạt đã trông thấy Hường Nhu đứng dưới lầu cười với cô, cho dù bây giờ đang là mùa đông giá rét, trên người hấn cũng tỏa ra một luồng sức sống dồi dào, dường như có thể khiến vạn vật sống lại.

Bạch Dĩ Mạt bước đến gần hấn, siết chặt khăn choàng cổ, hai tay vòng trước ngực: “Cậu chạy đến đây làm gì, còn lái con xe A này nữa, ăn mặc lờ lợt như thế đúng là làm ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố.”

Hường Nhu nhìn lại mình, hôm nay ăn mặc cực kỳ khiêm tốn, áo sơ mi màu xám cùng với áo khoác màu tím, người này nói hấn lờ lợt, lờ lợt ở chỗ nào?

“Đừng lảm lời nữa, tớ đến đón cậu.” Hường Nhu không muốn nói nhiều với cô, hôm nay là có chính sự phải giải quyết.

Bạch Dĩ Mạt sửng sốt một giây, nhưng sau đó liền quay người bỏ đi, Hường Nhu thấy mình bị bơ đẹp thì lập tức tiến lên tóm lấy tay Bạch Dĩ Mạt, kéo về hướng chiếc xe.

“Ồi ời, tôi không phải là kẻ gian, chiếc xe xa hoa kia của cậu tôi không ngồi nổi.”

“Nếu cậu muốn để đồng nghiệp chứng kiến cảnh chúng ta thân mật, thì tớ cũng không ngại chơi thêm tí nữa đâu!” Bình thường cô rất tùy tiện, nhưng hấn biết ở chỗ làm mà lôi kéo với đàn ông là một cấm kỵ của cô, cô tuyệt đối không muốn để người khác mượn cớ nói xằng, cho nên chiêu này xài cả trăm lần cũng linh ứng.

Bạch Dĩ Mạt âm thầm mắng Hường Nhu đê tiện, nhưng vẫn để hấn nhét cô vào trong xe, sau đó hấn quay về bên ghế lái, khóe miệng nhướn lên, giống như đang khoe thắng lợi của mình.

“Rất cuộc là đi đâu? Buổi chiều tôi còn phải quay về văn phòng.” Bạch Dĩ Mạt không kiên nhẫn hỏi, vừa dứt câu liền giơ túi xách lên đập một cái lên người Hướng Nhu, đâu ai ngờ túi xách không khóa, son phấn hoa màu bên trong đều rơi xuống trước ngực.

Hướng Nhu nhìn không chớp mắt, cũng không tức giận, lượm mấy thứ đồ cho vào túi ngăn nắp, trên mặt vẫn nở nụ cười: “Không phải cậu đã quên hôm nay là sinh nhật thầy Tập rồi chứ! Bánh sinh nhật và rượu vang tớ đã chuẩn bị xong hết rồi, bây giờ đến trường tặng thầy ấy ngạc nhiên thôi.”

Vừa mới nói xong, trong tay đã cầm một cái card, nụ cười trên mặt nhất thời cứng lại: “Này, ai là Đạo Khiêm Ca? Còn ‘trân trọng’ cho cậu thế nữa.”

Bạch Dĩ Mạt nghe thế thì nghiêng đầu nhìn, biểu hiện trên mặt vẫn không thay đổi: “Không cẩn thận bị cho vào túi xách! Là một người nhầm chán!”

“À? Thế thì để tớ vất đi.” Chưa nói xong thì tấm card đã bị Hướng Nhu ném ra ngoài cửa sổ.

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu châm chọc: “Tôi phải giả vờ không quen cậu thôi, lẽ độ văn minh không hiểu cái gì, vứt bậy bạ ra đường.”

Một tay Hướng Nhu ấn gáy Bạch Dĩ Mạt xuống, tay kia đặt lên cửa kính: “Nhìn rõ đi, đồ bỏ đi đương nhiên phải nằm trong thùng rác.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn kỹ, quả nhiên chệch về phía trước có thùng rác, nhưng mà khoảng cách, cũng... xa quá đấy!

Bạch Dĩ Mạt thoát khỏi móng vuốt của Hướng Nhu, ngồi lại đằng hoàng: “Thế có đi hay không!”

Hướng Nhu nhìn Bạch Dĩ Mạt một cái, đôi môi mỏng mím lại, thấp giọng nói thầm: “Thân mình còn không lo được lại còn muốn xông lên, đúng là chỉ có con thỏ đáng chết này.”

“Cậu nói cái gì?”

“Không có gì, tớ nói cậu có nên nghĩ mua cho thầy Tập quà gì không?”

“À, đúng rồi!”

Thầy Tập là giáo viên chủ nhiệm của Hướng Nhu và Bạch Dĩ Mạt hồi học trung học, chính ông là người nhìn quá trình hai người lớn lên, cho nên trong mắt bọn họ, thầy Tập không chỉ là thầy của bọn họ, mà còn là người bạn, một người bạn có thể tâm sự điều gì, một người bạn mặc dù khác biệt tuổi tác nhưng không khác biệt về tâm hồn.

Sau khi tốt nghiệp, bọn họ đã giao ước lúc thầy Tập sinh nhật tuổi năm mươi, bất kể là thân xác đang ở đâu, cũng nhất định phải trở về chúc mừng thầy...

Rất nhanh đã đến trường trung học A Đại phụ thuộc bộ trung học, Bạch Dĩ Mạt để Hướng Nhu đem xe vào bãi đậu xe ở gần đấy, Hướng Nhu không lay chuyển được Bạch Dĩ Mạt, hẳn cũng biết là sân trường không quá cao cấp như vậy, nên đặc biệt đổi thành chiếc BMW màu trắng, ai ngờ lại bị Bạch Dĩ Mạt châm chọc.

Hai người xuống xe, Bạch Dĩ Mạt nhìn đồng hồ còn sớm, vì thế kéo Hướng Nhu đi chọn quà.

Đạo một vòng trong cửa hàng, Bạch Dĩ Mạt không hài lòng với thứ gì cả, cuối cùng lại tay không trở về.

“Cậu cũng nên cho chút ý kiến đi chứ! Bình thường không phải nói nhiều lắm sao?” Bạch Dĩ Mạt vào một cửa tiệm, Hướng Nhu đi theo phía sau, không nói nhiều lời, cô đi thế nào thì hẳn theo thế đó, cô hỏi hẳn thứ gì hẳn cũng đều gật đầu tươi cười, không chọn bất kỳ món đồ nào nhưng ngược lại nhìn rất rõ ánh mắt ngưỡng mộ của những người phục vụ trong tiệm này.

Hướng Nhu nhún vai, làm ra vẻ không có vấn đề gì: “Là cậu muốn mua quà chứ không phải tớ, đương nhiên là do chính cậu chọn rồi.”

“Cậu cho là thầy Tập sẽ thích mấy cái bánh với thứ rượu kia của cậu sao! Ngay đến lòng thành còn chả có.”

“Tắm lòng thì phải nhìn vào tâm, không nên mua đồ quý giá lắm, cái chính là để hưởng thụ, tớ cảm thấy món quà của tớ rất ổn.” Bánh ngọt là do chính hắn làm, rượu vang kia cũng không phải có tiền mà mua được, không ngờ đến lượt cô lại biến thành thứ đồ chẳng có lòng thành.

Bạch Dĩ Mạt lườm hắn một cái, thoáng nhìn thấy tiệm đồ cổ trong ngõ, nơi đó không thu hút lắm, nhưng đã hấp dẫn được sự chú ý của Bạch Dĩ Mạt.

Quả nhiên, nơi này có thứ tốt, Bạch Dĩ Mạt mua một chiếc chén Lưu Ly, sau đó vô cùng hài lòng trả tiền rời đi, Hướng Nhu cười, nha đầu kia đúng là rất biết nhìn hàng.

Đi tới cổng trường, một luồng hơi thở lâu ngày không gặp theo gió bay tới, ở đây chứ đầy kỉ niệm tuổi trẻ của họ, cũng là nơi chôn cất tuổi xuân trong những năm tháng vô tận, xa cách nhiều năm lần nữa quay lại, dường như có cảm giác, giống như mùa thu năm mười lăm tuổi năm ấy, bọn họ sách bọc trên lưng bước vào cánh cổng trường, cảm giác như đó chỉ mới là chuyện của ngày hôm qua...

Mười năm tuổi trẻ, trong nháy mắt, họ đã già hơn trong hồi ức, trưởng thành hơn trong trí nhớ, điều không thay đổi chỉ là không thể xóa đi cảm giác trong lòng...

Từ mấy năm trước thầy Tập đã vinh dự trở thành thầy hiệu trưởng, tới trường mới biết ông đang họp, hai người dạo bước đến sân bóng rổ vừa tu sửa, không thể không cảm thán vừa rời đi vài năm, ngôi trường đã thay đổi quá nhiều, đầy đủ phương tiện mọi thứ.

Nghe thấy người bên trong ồn ào, đi vào mới phát hiện đang có cuộc thi đấu hữu nghị với trường khác, người đến xem rất nhiều, hai người nhìn nhau cười, tìm hai chỗ ngồi trống, gia nhập vào biển người đến xem.

Cuộc thi đấu kiểu như thế này, luôn là như thế, liếc mắt một cái đã thấy trên khán đài phần lớn đều là nữ sinh, ánh mắt hoặc sùng bái hoặc ái mộ đều không dứt ra khỏi trận bóng rổ, từng đợt rồi lại từng đợt ghi điểm, dấy lên một trận rồi lại một trận hét chói tai.

Bạch Dĩ Mạt cũng chuyên tâm quan sát trận đấu, miệng tấm tắc tán thưởng: “Nhìn mấy cậu em này tràn đầy sức sống, mùa đông đến nơi rồi mà vẫn lộ tay lộ chân, hầy, sao tôi đột nhiên cảm thấy chúng ta đã già rồi nhỉ, cũng không làm được!”

Hướng Nhu hừ một tiếng: “Chỉ có mình cậu già thôi, tớ đây vẫn luôn còn trẻ nhé. Nhớ năm đó, ông đây còn đang rong ruổi nơi này, không biết mấy đứa chip hôi này đã cai sữa chưa không biết?”

Bạch Dĩ Mạt xì một tiếng rồi bật cười: “Ôi ôi ôi, để nhìn một cái xem nào, cũng nhớ năm đó, cậu còn chưa già, tự an ủi mình cũng không rõ thế này, đúng không!”

“Tớ cần à?” Hướng Nhu liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt, trong đôi mắt đào hoa tràn ngập sự tự tin.

Bạch Dĩ Mạt nhìn người bên cạnh mặt mũi héch lên, khoe miệng khe khẽ nhẹ, trừng mắt với hắn một cái: “Nói suông thì ít gì, có bản lĩnh thì bây giờ thể hiện luôn đi!”

Hai người cô mĩa mai một câu, tôi đùa cợt một tiếng, cứ thế đã thu hút được sự chú ý của mấy tiểu muội muội gần đó, câu cuối cùng của Bạch Dĩ Mạt lại không lớn không nhỏ, càng khiến cho nhiều người quay đầu nhìn. Nhìn thế cũng không sao, nhưng Bạch Dĩ Mạt thấy rất rõ một em gái khuôn mặt đỏ ửng lên lút chỉ trở vào tên yêu nghiệt này.

Khoe miệng với thái dương Bạch Dĩ Mạt giật giật, không phải là bọn họ đã quá lộ liễu rồi sao, hay là, do hắn ta quá khoa trương?

Hướng Nhu mỉm cười với nhóm nữ sinh kia, sau đó quay đầu lại nói với Bạch Dĩ Mạt: “Thấy không? Đấy là mị lực, vừa rồi cậu nói gì nhỉ? Để tớ vào sân? Tớ chỉ sợ khiến mấy tên tiểu tử kia tàn phế thôi.”

“Khẩu khí cũng khá nhỉ, sao không xem lại mình đáng giá mấy cân đi.” Trước mắt rõ ràng là ngôi sao của đội bóng của trường năm đó, nhưng cô không muốn thừa nhận, khi đó cô luôn nói hắn tự mãn như vậy không phải là vì lừa mấy em xinh đẹp sao, quả nhiên, đúng là lừa được không ít mỹ nữ.

Nhưng mà bây giờ, có thể ra sân sao? Nực cười...

Hướng Nhu bật cười sảng khoái, đứng dậy đi về phía sân bóng, trao đổi vài câu với huấn luyện viên nhìn rất quen mắt, rồi sau đó thế chỗ của một cậu nam sinh.

Trận bóng đã diễn ra được một nửa, nghỉ ngơi giữa trận, nhìn điểm số thì đội trường thua hơn ba mươi quả, bây giờ tất cả mọi người đang trao đổi chiến lược, Bạch Dĩ Mạt cảm thấy nhàm chán, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Mộc Du Du biết cô đang ở trường học của bọn họ, vừa mới gửi xong chợt nghe thấy một tiếng hét thất thanh, tiếp đó cô thấy Hường Nhu đi tới ra một bên, mặc áo chơi bóng chạy ra giữa sân, những người trên sân đều nhìn thấy hần đều sửng sốt cả kinh.

Bạch Dĩ Mạt không thể không thừa nhận Hường Nhu mặc bộ y phục này thật sự rất tuần tú, còn chưa kể đến như vậy còn có vài phần sắc màu của lứa tuổi học trò.

Hình dáng kia tựa điêu khắc, đường nét cơ thể rõ ràng cùng các thớ thịt săn chắc, trên gương mặt đẹp trai còn đóng mác nụ cười chính hăng du côn, không nói đến mấy cô em mê cái đẹp kia, trong lòng cô bỗng tồn tại cảm giác đập loạn chưa bao giờ có, đặc biệt trước khi tiếng còi của trọng tài vang lên hần còn nháy mắt với cô, Bạch Dĩ Mạt cảm giác hai bên tai mình bỗng nóng lên, tên phóng đảng khôn kiếp, trời lạnh thế này cũng không ổn định.

Cô âm thầm cầu véo mình, mấy anh đẹp trai còn ngấm ít ư! Có như vậy mà cũng bị hần dùng ánh mắt trêu chọc, thật đúng là có tiền đồ!

Tiếng còi vang lên, Hường Nhu lợi dụng ưu thế người cao đi trước một nước, dẫn đầu đoạt bóng tiến công, đường bóng hoàn mỹ, động tác gọn gàng, giống như hành văn dứt khoát ném bóng vào rổ ăn điểm, từng tiếng hét chói tai thổi bay cả sân bóng rổ, theo sau đó là tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Sau đó dường như cả sân bóng đều được Hường Nhu khống chế, giữ bóng, chuyển bóng, không quen biết đồng đội nhưng lại ăn ý ô cùng, cả cục diện cứ như vậy mà quay ngược lại ba trăm sáu mươi độ, thế trận vốn bị dẫn trước bây giờ có chiều thay đổi, vài giây cuối cùng, Hường Nhu dùng tư thế tuyệt mỹ đánh ba quả vào rổ, cuối cùng dẫn trước một điểm, toàn trường vỗ tay như sấm.

Bạch Dĩ Mạt cũng không tự chủ được mà vỗ tay theo, năm đó trận chung kết với trường trung học thành phố cũng có kết quả như thế này, Hường Nhu cũng nhờ ba cú úp rổ này mà dẫn trước một điểm, thành công chiến thắng trong trận đó, sau lại Hường Nhu ở trường bao lâu, thì cái tên quán quân bóng rổ cũng duy trì bấy lâu.

Nhớ đến lúc ấy Bạch Dĩ Mạt còn hỏi hần, thật ra hần hoàn toàn có thể ăn nhiều quả hơn nữa, thế thì tại sao cục diện lại như thế, nhưng hần vô cùng liêm sỉ mà nói: “Cũng giống như lúc thi chỉ được năm mươi chín điểm vậy, phải khiến cho người ta hối hận mới vui.”

Từ đó trở đi, Bạch Dĩ Mạt chỉ biết người này nhìn ngoài mặt thì cười hề hề không mũi không da, nhưng trên thực tế là một kẻ tiểu nhân âm hiểm đầy mình.

Giống như hồi đấy có học trong giờ sinh vật, côn trùng hay rắn rít càng sắc thái sắc sỡ, xinh đẹp lóa mắt thì độc tính càng lớn, lấy ra để so sánh với Hường Nhu rất thích hợp.

Hường Nhu bị mấy cậu em khóa dưới vây quanh nói chuyện, hần vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy Bạch Dĩ Mạt ngẩn người, thế là liền chạy lên trước mặt Bạch Dĩ Mạt vỗ tay mấy tiếng.

“Hồi hồn đi! Không phải là bị phong thái của tớ mê hoặc rồi đấy chứ! Tớ hiểu mà, đàn ông trên sân bóng trong mắt phụ nữ giống như là thần thánh mà sùng bái vậy, sùng bái tớ đi sùng bái tớ đi!”

Bạch Dĩ Mạt mặt không thay đổi liếc Hường Nhu, sau đó vung tay đập cho hần một cái, cười nói: “Bà đéo! Tôi có sùng bái thì cũng là người khác, làm sao có thể đến lượt cậu để mà sùng bái?”

“Sùng bái ai?” Sắc mặt Hường Nhu đen đi không ít.

Bạch Dĩ Mạt gơ mấy ngón tay lên bắt đầu đếm: “Ừm, anh hai tôi này, sư phụ tôi này, còn cả Giản Quân Phàm nữa, bọn họ đều rất đáng để so tài với cậu.”

Sắc mặt Hường Nhu nhất thời lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần sau xem tớ hạ gục bọn họ thế nào.”

“Bản thân tôi là muốn nhìn cậu bị hạ gục như thế nào.” Bạch Dĩ Mạt nhìn xuống mấy nam nữ sinh phía dưới đang nhìn bọn họ, ánh mắt kia còn đặc biệt không hề trong sáng.

“Lạ thật bọn họ nhìn chúng ta thế làm gì chứ! Đúng rồi, vì sao cậu có thể vào sân?”

Hướng Nhu vốn còn lạnh lùng nay chợt cười cười: “Đi, đi xem có phải người quen không.”

Nói xong liền nắm lấy cổ tay Bạch Dĩ Mạt đi đến phía đám người kia...

10. Chương 11: Nơi Chôn Cất Tuổi Xuân

“Học trưởng, bạn gái của anh rất xinh đấy!” Một nam sinh trong đó nhìn lướt qua hai người, ánh mắt chờ đợi của bọn họ như muốn hỏi gì đó.

Hướng Nhu cũng không vội giải thích, chỉ nhún mày cười, sau đó lại liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt đang tròn mắt, mở miệng nói: “Là... học... tỷ.”

Mọi người giả vờ như vừa tỉnh lại a lên một tiếng, âm cuối còn kéo dài, ý tứ trong đó rất rõ ràng, chỉ cần hiểu ngầm không cần nói miệng.

“Bạch Dĩ Mạt.” Từ bên kia một thầy giáo đi đến kêu lên thành tiếng, sau đó đi tới chỗ bọn họ.

Bạch Dĩ Mạt nhìn người thầy này, sớm đã cảm thấy rất quen mắt, bây giờ càng nhìn càng rõ.

“Á, thầy... Lý?” Cô gọi một tiếng dò la.

“Khà khà, may cho nha đầu em còn nhớ rõ thầy.” Thầy Lý cười ha hả.

Nụ cười của Bạch Dĩ Mạt từ mơ màng thành vui vẻ: “Sao em có thể quên được chứ?”

“Ài, Từ lúc mấy đứa tốt nghiệp để bây giờ cũng là bảy tám năm rồi! Đúng là năm tháng không chịu buông tha con người ta, không gặp lại mấy trò nữa! Cũng không biết mình đã thành một ông già rồi!” Đột nhiên thầy Lý cảm khái.

Bạch Dĩ Mạt nhìn thầy Lý, cũng tràn đầy cảm xúc, năm đó thầy Lý vừa tốt nghiệp đại học liền vào trường bọn họ dạy thể dục, khi đó Bạch Dĩ Mạt rất kém trong khoản chạy cự li dài, còn thầy Lý đứng nhìn vẻ ngoài là chàng trai mới hơn hai mươi tuổi mà để bị lừa, người này cực kỳ tàn nhẫn lại rất mạnh mẽ! Thông không nhắc đến nữa, thật đúng là dọa người ta mà, đừng tưởng rằng bạn là nữ sinh thì sẽ tha cho bạn cái mạng còm này, xin lỗi nhé, không có cửa đâu.

Cho nên hồi đấy lần nào thấy thầy Lý là Bạch Dĩ Mạt đều đi đường vòng, giống như chuột thấy mèo vậy, có tránh cũng không kịp, nhưng mà trước sau gì cũng đến, kì thi học kỳ trốn không xong.

Mỗi lần thi chạy cự li dài, lúc cô sắp không chống đỡ nổi chuẩn bị ngã xuống, Hướng Nhu sẽ chạy cùng cô bên cạnh, còn cố ý khích bác vài câu, cô thì không chịu nổi kích thích, liền liên tục đuổi theo Hướng Nhu, ai biết được cuối cùng mình bất tri bất giác đã chạy xong, còn đạt tiêu chuẩn nữa.

Cho nên, cô biết tuy phương pháp của Hướng Nhu có đáng ghét chút, nhưng điểm xuất phát cũng chỉ là muốn tốt cho cô, có điều cái giá phải trả là bị ăn đập túi bụi.

“Không phải thầy Lý đẹp trai mê người như vậy sao, làm sao có thể già được.” Bạch Dĩ Mạt khen ngợi một câu.

Hướng Nhu vỗ vỗ Bạch Dĩ Mạt, giọng khó nghe: “Đừng làm chậm trễ thầy Lý người ta, thầy Lý, chúng em còn có việc, xin đi trước.” Nói xong dắt Bạch Dĩ Mạt đến phòng thay quần áo, thầy Lý nhìn bóng lưng của bọn họ, lắc đầu cười cười.

Bạch Dĩ Mạt gạt tay Hướng Nhu ra, chỉ vào cửa phòng thay đồ tức giận nói: “Phòng thay đồ nam, cậu đưa tôi tới đây để làm gì!”

“Để làm gì? Cậu có biết một người con gái hỏi một thằng con trai để làm gì có ý như thế nào không?” Hướng Nhu cách Bạch Dĩ Mạt rất gần, giọng nói trầm thấp mê người, hơi thở hai người hòa quyện vào nhau, mức độ mờ ám trong không khí xung quanh tăng lên level max.

Bạch Dĩ Mạt đẩy Hướng Nhu ra, trừng mắt nhìn hấn: “Thật là lưu manh không phân biệt tuổi tác, cứ thích đùa giỡn từ nhỏ đến lớn.”

Hướng Nhu bật cười, xoay người đi vào phòng thay đồ, có phải vừa nãy Thỏ Con mới đỏ mặt không? Nhưng nghĩ lại, sao cô ấy lại vì mình mà đỏ mặt được nhỉ? Nụ cười trên mặt thoát cái chuyển thành cười lạnh tự giễu cợt mình.

Bạch Dĩ Mạt xoay người đi ra ngoài, đi tới cửa thì cảm thấy một cơn gió lạnh ủa đến, vừa rồi không khí bên trong thật quái dị, mình cũng vậy, đỏ mặt làm gì chứ, cũng không phải chưa bao giờ nhìn thấy hấn giờ trò lưu manh với mình, sợ cái gì?

Hướng Nhu vừa thay quần áo xong, đi ra đúng lúc bắt gặp Bạch Dĩ Mạt đứng ở bên phải ăn kẹo sữa đường, trên tay hình như còn nắm chặt mấy vỏ kẹo nhãn nhúm nhủ?

Hướng Nhu cướp lấy vỏ bọc kẹo còn chưa nhãn trong tay Bạch Dĩ Mạt, sau đó vò vò lại, không đầy một lát sau một viên tròn đã xuất hiện trước mắt Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt thản nhiên nhìn ngón tay dài nhỏ đang cầm đồ, rất khinh thường nói: “Làm ơn ra vẻ khôn ngoan tí đi.”

Sau đó không thèm để ý đến Hướng Nhu nữa, bước về phía sân thể dục bên kia, Hướng Nhu cất vỏ kẹo vào trong túi quần, đuổi nhanh theo phía sau.

Trước đây sân thể dục đảm nhận chức vụ là nơi dạy học, hai người đi trên bãi tập, một người hai tay bỏ vào túi, một người hai tay vòng trước ngực, một người vẽ mặt tươi cười, một người mắt mở trừng trừng, hai người như vậy trên sân thu hút không ít cái quay đầu của nhiều người.

Đúng lúc này, một cô gái từ phía trước đi đến, đôi mắt to sinh động như làn trong xanh, bộ dạng tươi trẻ, cười vô cùng thoải mái, bộ quần áo màu đỏ rất là chói mắt, ăn mặc như thế này vừa nhìn là biết không phải là học trò.

“Bạch Dĩ Mạt.” Cô gái kia vừa trông thấy Bạch Dĩ Mạt liền lao đến: “Tao đã bảo là tao chuyển đến đây cũng một tháng rồi mà! Nghĩ thế nào mà lại đến trường học tìm tao thế?”

“Có phải tao chưa nói ày biết đây là trường cũ của tao không!” Bạch Dĩ Mạt liếc nhìn cô gái kia.

“A! Thật không? Đúng là mày chưa nói với tao bao giờ cả! Thế mày đến đây không phải để tìm tao hả!” Khóe miệng cô gái kia hơi cong lên, nhìn rất đáng yêu.

Hướng Nhu đứng một bên nhìn hai chị em bọn họ làm vẻ lâu ngày gặp lại, không khỏi có chút khó chịu, một người đẹp trai thế này đứng ở đây, lại hoàn toàn bị coi thường.

Hấn chọc chọc vào người Bạch Dĩ Mạt, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào cô gái kia, nói: “Người này chính là?”

Bạch Dĩ Mạt lườm hấn một cái, tức giận giơ tay lên: “Người này là bạn tốt Mộc Du Du của tôi, là cô giáo, đây là Hướng Nhu, một người nhàm chán.”

“Xin chào!” Hướng Nhu lịch thiệp giơ tay ra.

“Xin chào.” Mộc Du Du nhẹ nhàng cầm tay hấn, trong đám thanh mai trúc mã của Bạch Dĩ Mạt, quả nhiên có một anh chàng đẹp trai.

“Mộc đầu, U U, tên của cô thật có ý nghĩa.” Hướng Nhu đọc từng chữ lên, tên này sửa lại thật đúng là có cá tính.

“Là Mộc Du Du, Mộc trong Như Mộc Xuân Phong, Du trong Du Nhiên Tự Đắc.” Bạch Dĩ Mạt đính chính.

Hướng Nhu à một tiếng, gật đầu, liếc nhìn con người trong veo của Bạch Dĩ Mạt.

Mộc Du Du nhìn hai người, sau đó ánh mắt lại liếc qua liếc lại, dường như nhìn thấy điều gì đó, tiếp đây nói với Bạch Dĩ Mạt một câu đợi cô một chút, rồi quay người đi đến chỗ khác.

Hương Nhu liếc nhìn bóng lưng lửa đỏ, ngón tay chỉ về phía đấy: “Trông cũng không tệ!”

Bạch Dĩ Mạt đá Hương Nhu một cái, cảnh cáo nói: “Không được để mắt đến cô ấy.”

Bóng dáng màu đỏ kia đi đến trước mặt cậu học trò đẹp trai phong nhã, hình như là người trong đội bóng rổ vừa rồi, đi theo bên cạnh cậu ta là một đám cả trai lẫn gái, Mộc Du Du không nói hai lời bước lên cầm lấy cuốn sách trong tay đánh vào người cậu học trò kia, cậu ta chỉ có thể chịu đòn, còn bạn học của cậu ta cũng chỉ đứng một bên chứ không dám nói lời nào.

Hương Nhu thấy vậy rất tò mò, vừa lúc này còn rất thực nữ, sao chớp mắt cái lại thành tục nữ rồi? Hắn tò mò hỏi Bạch Dĩ Mạt bên cạnh: “Này, thầy cô giáo có thể đánh học trò sao?”

“Không thể.” Bạch Dĩ Mạt cười cười xem cuộc vui.

“Nhưng sao cô ấy lại đánh?” Hương Nhu trở ngón tay về phía đấy.

“Cậu cầu xin tôi đi! Van xin tôi nói cho cậu biết.”

Đôi mắt đào hoa của Hương Nhu vừa chuyển, một cánh tay khoát lên vai Bạch Dĩ Mạt: “Tớ sẽ lập tức hỏi cô ấy, tớ rất thích nói chuyện với mỹ nữ.”

Bạch Dĩ Mạt cắn răng một cái, trợn mắt nhìn Hương Nhu, rốt cuộc ý tứ khi hắn hỏi cô là như thế nào, cô rất rõ ràng.

“Đó là cháu của cô ấy, có lẽ lại trốn học!”

“À, thì ra là cháu!” Cái bản tính yêu nghiệt của ai đó được thực hiện thành công, nụ cười phải gọi là Như Mộc Xuân Phong.

Mắt thấy cậu học trò kia mặt mày xám tro đi theo sau Mộc Du Du bước về phía bọn họ, Bạch Dĩ Mạt mỉm cười tiến lên.

“Chào hỏi người ta nhanh.” Mộc Du Du trừng mắt với cậu cháu phía sau, trong khẩu khí tràn đầy thần sắc của một vị giáo viên nghiêm túc và ngữ điệu mệnh lệnh.

“Chị Bạch.” Cậu cảm thấy mất mặt, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Bạch Dĩ Mạt, sau đó con ngươi di chuyển đến trên người Hương Nhu đang cười nhạt đứng bên cạnh Bạch Dĩ Mạt, giọng nói bỗng cao lên: “Học trưởng?”

Trận bóng vừa rồi cậu và Hương Nhu phối hợp rất ăn ý nhau, với cậu mà nói đã sớm sùng bái mất rồi.

“Tiểu Phong, lại bị cô cậu đánh nữa à!” Bạch Dĩ Mạt trêu đùa, nếu tính ra thì Mộc Du Du chẳng qua cũng chỉ hơn Tiểu Phong mấy tuổi, nhưng mà do vai vế họ hàng, nên cũng hết cách.

“Hầy... Gia môn bất hạnh...” Tiểu Phong thở dài một hơi như người lão luyện, quay đầu liếc nhìn Hương Nhu: “Học trưởng, là em! Là người vừa nãy đánh tiên phong ấy.”

“A, ra là cậu! Lúc nãy chơi xong không nhận ra cậu.” Hương Nhu nói.

Tiểu Phong liếc nhìn Mộc Du Du, ánh mắt u oán, không phải là do nhận được tin cô giáo Mộc chạy tới bắt người, kết quả trận bóng vừa kết thúc là bỏ chạy sao, ai biết xui xẻo thế nào lại bị tóm ở đây.

Tiếng chuông vào học vang lên, Tiểu Phong bật người như chiếm được lệnh đặc xá: “Em đi học đã, hẹn gặp lại.” Sau đó nhanh như chớp liền chạy thoát.

Mộc Du Du nhìn bóng lưng của Tiểu Phong, nói nhỏ: “Để xem lúc về tôi trừng trị cậu thế nào.”

Bạch Dĩ Mạt vỗ vào người cô, cười nói: “Tao bảo này, tốt xấu gì mày cũng là giáo viên, trước nhiều người như thế liệu thích hợp sao?”

Mộc Du Du đương nhiên biết điều Bạch Dĩ Mạt ám chỉ là gì, sau đó liền ngay lập tức đổi thành bộ dạng đáng yêu tươi cười nói: “Tên tiểu tử này thiếu đòn roi quá rồi, một trong những nguyên nhân tố chuyển về đây không phải là do nó sao, không xem chừng nó, ngày hôm nay có thể ày đâm chọc lỗ thủng sao.”

Hướng Nhu bật cười: “Chỉ sợ là tức nước vỡ bờ thôi.”

Mộc Du Du nhìn Hướng Nhu, người này quả nhiên không đứng đắn như những gì Bạch Dĩ Mạt đã nói, rồi lại nhìn Bạch Dĩ Mạt: “Đúng rồi, mày bảo mày đến đây làm gì?”

Ánh mắt Bạch Dĩ Mạt vừa chuyển, ngón tay chỉ về phía đám người cách đó không xa, nói: “Ừm, đến thăm ân sư.”

“À, công việc của anh ấy khi nào đã vượt đến tận nhà trường rồi thế.” Khóe miệng Hướng Nhu cong lên, đôi mắt đào hoa nhìn chăm chú vào người đàn ông tuấn tú siêu phàm, mặc giày Tây trong cái đám phía trước kia.

Mộc Du Du cũng nhìn sang, nhìn không nhầm đây là cấp trên của lãnh đạo nhà trường, thêm vào câu nói của Hướng Nhu, khiến cô nắm chặt cuốn sách giáo khoa trong tay, nói với Bạch Dĩ Mạt: “Cái này, tao còn phải lên lớp, chúng mày cứ làm việc của mình đi.”

Nói xong di chuyển theo hướng ngược lại để chạy trốn.

Bạch Dĩ Mạt bồn chồn, than thở nói: “Chạy làm gì chứ? Có phải chó đuổi mày đâu, ơ mà này, không phải giảng đường ở bên kia sao?”

Hướng Nhu nhìn thoáng qua đã phân biệt được hai mục tiêu, nụ cười rất sâu xa.

Đoàn người vừa nói vừa rời đi, thỉnh thoảng lại chỉ trở vào nhà lầu đất trống bên kia. Hướng Nhu cười hi hi đi tới, Bạch Dĩ Mạt cũng theo sát phía sau.

“Không ngờ lại có thể gặp được ông bạn ở chỗ này.” Tưởng Quân trông thấy hai người, trên mặt vẫn duy trì nụ cười tươi rói, anh ta xoay người để thư ký với trợ lý đi trước, rồi sau đó lại nói với thầy Tập: “Hiệu trưởng à, công việc của chúng ta hôm nay nói đến đây thôi!”

Thầy Tập đã sớm trông thấy hai người, nhưng mà do trước mắt có vật cản nên đành chờ, không ngờ Tưởng Quân cũng quen bọn họ, quả thật khiến ông rất bất ngờ, thế giới này đúng là nhỏ bé làm sao!

Ông với phó hiệu trưởng và chủ nhiệm căn dặn vài đầu, đám người vừa mới đó đã tản ra, chỉ còn lại thầy Tập và Tưởng Quân.

“Tưởng tổng, sao lại gặp ở đây!?” Hướng Nhu đùa giỡn hỏi.

“Tại sao không được chứ! Tôi thăm trường cũ của cậu chút, thuận tiện đóng góp chút sức lực.” Tưởng Quân nở một nụ cười nhạt.

“Thầy Tập à, không phải Tưởng tổng của chúng ta bảo là phá trường đi xây lại chứ?”

Thầy Tập cười lắc đầu: “Tiểu tử cậu vẫn chẳng đứng đắn gì cả, Tưởng tổng người ta cho xây lại phòng thí nghiệm trong trường, đúng rồi, mấy cậu quen nhau sao?”

“Thầy Tập, thầy không biết đấy chứ, hồi nhỏ bọn họ có quan hệ thân thiết lắm.” Bạch Dĩ Mạt đột nhiên nhảy ra nói.

“Haha, Bạch Dĩ Mạt, nha đầu con cũng vẫn không thay đổi.”

“Chúc thầy mạnh khỏe, bọn em đã sắp xếp chỗ rồi, đặc biệt tới đón thầy, thầy đã tan việc rồi chứ? Có phải nên đi rồi không?” Bạch Dĩ Mạt cũng không muốn đứng đây nói mát nữa, cô đã sớm đói bụng từ lâu.

“À, Tưởng tổng cũng cùng đi đi!” Thầy Tập xuất phát từ lễ phép mời.

Tưởng Quân thần nhiên lắc đầu, từ chối: “Hôm nay xin được miễn vậy, mọi người thầy trò ôn lại chuyện cũ, có tôi ở đây không hay lắm, còn rất nhiều thời gian khác dùng bữa mà, đúng không, Hướng đại thiếu gia?”

“Đúng thế đúng thế, hôm nay cũng không tính đến phần của anh.” Hướng Nhu cố ý làm vẻ mặt ghét bỏ.

Thầy Tập thấy quan hệ của hai người không hề bình thường, cũng không nói thêm gì nữa, mấy người còn lại nói vài câu, rồi sau đó mỗi người một ngã.

11. Chương 12: Công Dụng Của Bánh Ngọt

Ba người đi đến trước cổng trường, sắc trời cũng dần tối lại, Hương Nhu nói với thầy Tập và Bạch Dĩ Mạt: “Em đi trước ra lấy xe, hai người chờ em một tí!”

Thầy Tập khoát tay: “Không sao đâu, cũng không cần ăn ở bên ngoài, hai đứa còn nhớ rõ sinh nhật của ông già này là thầy đã vui rồi, nếu không hay là ghé qua nhà thầy để sư mẫu mấy đứa làm vài món ăn?”

Bạch Dĩ Mạt ném cho Hương Nhu một ánh mắt, Hương Nhu lập tức ngẫm hiểu: “Tốt quá, hai người cũng đi trước đi, đợi em lấy chút đồ trên xe.”

Thầy Tập gật đầu nói địa chỉ cho Hương Nhu, rất gần, cách trường học khoảng mười phút đi bộ, khu nhà đây hình như là nơi mà công ty Tướng Quân mở rộng, Hương Nhu vâng lời, quay người đi bằng qua đường, Bạch Dĩ Mạt cùng thầy Tập đi dọc theo vỉa hè trở về.

“Bạch Dĩ Mạt, bây giờ em đang làm gì?” Thầy Tập ôn tồn hỏi.

Bạch Dĩ Mạt cười nói: “Làm luật sư ạ!”

“Thừa kế nghiệp cha, không tồi, đúng là không tồi.” Nỗi nghi ngờ của thầy Tập được ăn ủy phần nào, ông sợ lần này học em tặng ông mấy món đồ tốt, cũng là nhân cơ hội cướp đi nơi phát triển tốt nhất hiện nay.

“Cứ xem là vậy đi ạ! Đúng rồi, sức khỏe thầy Tập có khỏe không ạ!” Bạch Dĩ Mạt nhìn thầy Tập bên cạnh nằm nay đã năm mươi, không khỏi so sánh với Bạch Thụy, giường như người này càng giống một người bố hơn.

Thầy Tập cũng gật đầu: “Cũng không tệ lắm, lớn tuổi rồi, cũng có mấy thứ bệnh thường, không có gì đâu.”

“Thế sư mẫu có khỏe không? Em thật nhớ đồ ăn cô làm quá!”

“Thế thì lát nữa ăn nhiều chút đi, em xem em gầy thế này, công việc có vất vả cũng phải chú ý đến thân thể, nếu đồ bệnh thì sau này còn lấy cái gì mà nói nữa.”

Bạch Dĩ Mạt cười ha ha: “Thầy Tập, có đôi lúc, em cảm thấy thầy giống bố của em hơn!”

Thầy Tập dẫn Bạch Dĩ Mạt rẽ sang bên phải, vừa đi vừa nói: “Huyền thuyền quá đi! Đúng rồi, bây giờ em có bạn trai chưa?”

Bạch Dĩ Mạt cố ý trưng ra vẻ mặt đáng thương: “Không có ạ! Thầy Tập có quen ai thích hợp không, giới thiệu cho em đi!”

“Nhìn em với tên tiểu tử Hương Nhu đó ăn ý như vậy, cứ tưởng hai đứa đã ở với nhau rồi chứ.”

Lời vừa thốt ra, dưới lòng bàn chân Bạch Dĩ Mạt suýt nữa trượt ngã, may mà còn bám lại được, nếu không thì té ngã nhào như chó ra rồi: “Không có đâu! Làm sao em ở với hắn được, không đáng tin chút nào.”

Thầy Tập nhìn ra chút kích động của Bạch Dĩ Mạt nhưng không hỏi nhiều lắm, ông chỉ vào nhà trọ phía trước: “Tới rồi, đi thôi!”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, đi theo thầy Tập bước vào.

Hương Nhu đã đến chỗ của thầy Tập, sau đó gọi điện cho Bạch Dĩ Mạt, lúc này Bạch Dĩ Mạt đang ở trong bếp giúp sư mẫu, nhận được điện thoại của hắn, cô nói với thầy Tập và sư mẫu là đi đón Hương Nhu, sư mẫu dịu dàng gật đầu rồi quay sang nhìn thầy Tập, trong ánh mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt tràn ngập ý tứ khác.

Bạch Dĩ Mạt xuống dưới nhà đã trông thấy Hường Nhu dừng xe phía bên này, bầu trời đã sớm nhuộm đen, ngọn đèn trong tiểu khu chiếu thẳng vào người hắn, có cảm giác phong thái mê người nói không nên lời, mùa đông, ban đêm, đèn đường, Hường Nhu, lời nói của thầy Tập, cô, trở mắt sững sờ.

Hường Nhu bước đến trước mặt cô, đưa túi quà tặng đang cầm trong tay cho cô: “Nhìn cái gì đó?”

Bạch Dĩ Mạt lấy lại tinh thần, giơ tay lên đón: “Không có gì, mau lên đi! Lạnh muốn chết à!”

Hường Nhu cười cười, đi theo sau bóng dáng mảnh khảnh kia vào trong.

Vừa vào cửa, Hường Nhu liền bắt đầu phát huy tinh thần không xấu hổ mà nịnh nọt: “Ồi sư mẫu, có phải cô đang đi ngược lại với thời gian không thể? Nhìn rất giống mấy cô bé trẻ tuổi nha.”

Sư mẫu vỗ vào người Hường Nhu, cười nói: “Em ý, chỉ được cái dẻo mềm, cô đã lớn tuổi thế này rồi, còn có thể giống cô bé nào chứ?”

Bạch Dĩ Mạt rung mình một cái, không thèm để ý đến hắn nữa, đưa lễ vật trong tay cho thầy Tập: “Thầy Tập, sinh nhật vui vẻ.”

Thầy Tập nhận muons quà: “Ai zà, còn tặng quà làm gì chứ, thật là.”

“Thầy Tập, quà của em rất thực tế, vừa ăn vừa uống.” Hường Nhu nói xong đặt món đồ lên trên bàn.

“Ồi dồi, em gửi thấy mùi thơm rồi nhé, sư mẫu, có cần giúp đỡ gì không ạ?” Hường Nhu cởi áo ngoài ra, vừa xắn tay áo lên vừa đi theo sư mẫu vào phòng bếp.

“Không cần không cần đâu, hai đứa cứ ngồi chơi đi, xong ngay đây.” Sư mẫu vội xua tay.

Bạch Dĩ Mạt cũng chạy đến cửa bếp, đẩy mạnh Hường Nhu vào: “Sư mẫu, để cho hắn ta giúp cô, nếu không lại thành kẻ vô ích mất.” Nói xong liền chạy đi.

Hường Nhu lấy tạp dề mặc vào: “Không sao đâu sư mẫu, cô không biết đấy chứ, bây giờ nấu ăn cũng là một trong tay nghề của em đấy.”

Sư mẫu nhìn thấy người đẹp trai như thế lại mặc tạp dề thì không khỏi mỉm cười: “Ài, Dĩ Mạt này cũng thật là may mắn!”

Hường Nhu cười nhạt, thu lại cái vẻ bất cần đời, đi đến trước bếp cầm lấy dao bắt đầu xắt rau.

Trong thư phòng, Bạch Dĩ Mạt tràn đầy vui mừng nhìn ngó thầy Tập nghiên cứu món quà của cô, cả phòng tràn ngập mùi thơm của mực, bốn bức tường xung quanh đều có chữ viết bằng bút lông.

“Em mua được ở đâu đấy?” Thầy Tập nghiên cứu xong liền hỏi một câu như vậy.

Bạch Dĩ Mạt không hề nghĩ ngợi buột miệng nói: “Là tiệm đồ cổ gần đây ạ.”

Thầy Tập cười nói: “Nha đầu, em mua được báu vật rồi.”

Bạch Dĩ Mạt không có đi sâu vào những việc này, thấy thuận mắt thì mua thôi, có ai ngờ là vật quý chứ?

Thầy Tập vẫy tay, bắt đầu giảng giải cho Bạch Dĩ Mạt: “Thứ này ít nhất cũng có đến trăm năm lịch sử, quan trọng nhất là hoa văn trên chiếc chén lưu ly này, thầy đoán cũng phải là đồ sản xuất từ trong cung, thứ này chính là đồ cổ chính hiệu!”

“Ăn cơm thôi!” Bên ngoài sư mẫu cất tiếng gọi.

“Thầy Tập, thầy thích là tốt rồi, chúng ta ra ăn cơm đi.” Vội vàng chạy ra, cơn đói bụng đã đánh ngực vào lưng mất rồi.

Bạch Dĩ Mạt đi đến nhà ăn, trông thấy trên bàn thức ăn bốc hơi nóng, không khỏi mím môi, động tác ham ăn này vừa hay bị Hường Nhu nhìn thấy hết.

Hắn cười khê, đặt món thịt kho tàu trong tay xuống, sau đó cởi tạp dề ra, chờ thầy Tập và sư mẫu ngồi vào.

“Mau ngồi mau ngồi đi.” Sư mẫu vội đi đến tiếp đón hai người an vị, Bạch Dĩ Mạt kéo ghế ra ngồi xuống, Hường Nhu cũng ngồi xuống cạnh cô.

Ổ giữa đặt chiếc bánh Hương Nhu tặng, bên trên cắm đầy nến.

Thầy Tập trông thấy ngọn nến trên bánh thì không khỏi cảm thán: “Ài, thật sự cũng già đầu rồi, em xem nhiều nến như vậy, đếm có một nửa cũng không xong.”

Sư mẫu lườm ông một cái: “Học em của ông đều thành công trong sự nghiệp, thành gia lập nghiệp, ông còn không thừa nhận đi.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy bộ dạng của sư mẫu, ánh mắt bỗng dưng chua xót, nếu mẹ cô còn đó, thì cũng có thể quở trách ông Bạch như vậy! Có khi còn hăng hơn!

Hương Nhu nhìn lướt qua bắt gặp Bạch Dĩ Mạt ánh mắt ngưỡng mộ, khẽ mím môi, hân hoan vội vàng vỗ tay hét lớn hát bài happy birthday: “Chúc thầy sinh nhật vui vẻ...”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe cũng vỗ tay nhập cuộc theo: “Chúc thầy sinh nhật vui vẻ, chúc thầy sinh nhật vui vẻ, chúc thầy sinh nhật vui vẻ!”

“Thầy Tập mau mau cầu nguyện đi.”

Thầy Tập thản nhiên cười rồi nhắm mắt lại, chốc lát sau liền mở to mắt, dưới sự giúp đỡ của Bạch Dĩ Mạt và Hương Nhu cùng nhau thổi tắt nến.

Sư mẫu đặt bánh sang một bên, nói: “Được rồi, ăn cơm trước đã, bánh sinh nhật cứ để làm món tráng miệng.”

Bạch Dĩ Mạt cầm lấy đĩa, ngược nhìn thầy Tập: “Quý ông cao tuổi, nhanh nhanh ăn một miếng đi, như thế bọn em mới có thể ăn được.”

Thầy Tập bó tay trước ý đồ xấu của nha đầu này, cầm đĩa lên, Bạch Dĩ Mạt cười, sau đó cũng bắt đầu ăn.

Hương Nhu nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt hoàn toàn không để ý đến hình tượng thực nữ lúc ăn uống, khẽ nhắc nhở cô: “Cậu là quý đối đầu thai à!”

Bạch Dĩ Mạt gấp một con tôm lên, nói: “Cậu thì biết cái gì? Đây mới gọi là cuộc sống, ngày nào ở ngoài cũng giả bộ thực nữ thân sĩ thì hay lắm sao? Đúng là giả tạo.”

Sư mẫu cười tỏ vẻ đồng ý: “Đúng rồi, ở đây chúng ta không cần phải có quy tắc ăn cơm nào hết, muốn ăn thế nào thì cứ ăn đi.”

Bạch Dĩ Mạt “vâng” một tiếng thật to, tiếp tục chiến đấu.

Ăn cơm xong, Bạch Dĩ Mạt và sư mẫu vào trong bếp cắt bánh ngọt, rửa hoa quả, thầy Tập ngồi trong phòng khách nói chuyện cùng Hương Nhu.

“Dĩ Mạt, con định khi nào thì bàn chuyện hôn sự với Hương Nhu đây?”

Con dao trong tay Bạch Dĩ Mạt đang cắt bánh bỗng lệch đi, miếng bánh bị sút một góc: “Sư mẫu nói vậy thế? Làm sao em có thể có gì với hân ta chứ.”

Sư mẫu cười nói: “À, thì ra, hai đứa không ở với nhau!”

Bạch Dĩ Mạt tiếp tục cắt bánh, vì cái gì mà cả thầy Tập với sư mẫu đều cho là bọn họ sống chung với nhau? Bọn họ có thể sao?

“Em với hân ấy, là bát can không đến, bát tự không hợp!”

Sư mẫu đi đến trước mắt Bạch Dĩ Mạt, nhìn thấy mâm bánh hỗn độn liền nhận lấy con dao trong tay cô, tự mình động thủ.

“Em qua bên xếp hoa quả lại đi! Chiếc bánh này nếu bị em làm lãng phí như vậy thì không còn để ăn đâu.”

“Vâng!” Bạch Dĩ Mạt nhanh nhẹn chạy đến bên kia, đem mấy miếng hoa quả đã cắt gọn gàng xếp vào đĩa trái cây.

“Chiếc bánh này cũng trông đẹp mắt đấy, ăn cũng ngon nữa, nói cho cùng thì chiếc bánh này nếu thiếu phần bánh hay bơ cũng không được, có nhiều thứ nhất định là đôi trời sinh. Phía trên trang trí cho dù có cầu kì

đến đâu thì cũng chỉ là thứ trang trí, hôm nay có thể là sô-cô-la, ngày mai có thể là hoa quả, ngày mốt có thể nước ép, ngày nào cũng thay đổi cả, nhưng cũng chỉ là khách qua đường mà thôi, duy nhất không thay đổi chính là nguyên liệu chủ chốt, thiếu thứ gì cũng không hoàn chỉnh cả, cũng không phải là cô ở đó nhìn thấy bánh sinh nhật. Đúng rồi, Dĩ Mạt, em thích ăn phần bánh hay là bơ?”

“Bơ ạ.” Bạch Dĩ Mạt trả lời không suy nghĩ.

Sư mẫu cắt bánh xong đem tới trước mặt Bạch Dĩ Mạt: “Vừa hay, Hường Nhu nói em ấy thích ăn phần bánh.”

Bạch Dĩ Mạt sững sốt, là ý tại ngôn ngoại sao...

“Cắt xong rồi, mau đem ra ngoài đi!”

Bạch Dĩ Mạt không kịp suy nghĩ nhiều, vâng một tiếng, đem bánh trong tay bưng ra ngoài.

Hường Nhu nhận lấy khay bánh đưa cho thầy Tập: “Thầy Tập ném thử đi, đây là lần đầu em làm, chỉ sợ cũng là tác phẩm cuối cùng!”

Bạch Dĩ Mạt không thèm quần bộ dạng tranh công của Hường Nhu, bây giờ trông đầu cô đầy ắp lý luận bánh ngọt của sư mẫu, cô vừa há miệng nhét vào một miếng bơ, vừa như có suy nghĩ gì đó.

Hường Nhu nhìn thấy biểu cảm kia của Bạch Dĩ Mạt liền tới gần cô hỏi: “Tác phẩm nghệ thuật ăn có ngon không?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn lại miếng bánh trong tay, lớp bơ phía trên đã bị cô cạo hết, cô đặt đĩa xuống, sau đó đưa tay lấy hoa quả ăn.

“Tác phẩm của nghệ thuật gia đã mất mới đáng giá! Hay, vẫn là hoa quả nội địa ăn ngon hơn.”

Hường Nhu thản nhiên hứ một tiếng: “Đồ vịt chết còn mạnh miếng.” Sau đó cầm phần của mình lên ăn hết phôi bánh, Bạch Dĩ Mạt quay đầu liếc nhìn Hường Nhu, không cần thận nhìn sang sư mẫu, sư mẫu đang cười sâu xa nhìn hai người họ...

Hai người ăn uống xong, nói chuyện với thầy Tập và sư mẫu một lát rồi cáo từ rời đi.

12. Chương 13: Cãi Nhau

Trên đường trở về, Bạch Dĩ Mạt một tay chống đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe, tò mò hỏi: “Lúc này trong phòng khách cậu nói chuyện gì với thầy Tập thế?”

“Không có gì! Nhắc lại chuyện cũ thôi! Cậu cũng biết hồi trước bọn mình hay bị phạt mà.” Hường Nhu nhìn phía trước cột nhà trả lời.

“À, đúng thế! Khi đó xem chút nữa bị thầy Tập phạt rồi.”

“Cậu cũng thế!”

Đúng lúc đó, điện thoại Hường Nhu vang lên, ánh mắt của Bạch Dĩ Mạt đang nhìn ra ngoài cửa xe thu về, hiệu quả cách âm trong xe thật là tốt, tốt đến mức Bạch Dĩ Mạt có thể nghe rõ âm thanh bên đầu kia rất quen tai.

Ngữ khí của Hường Nhu hờ hững ừ vài tiếng rồi để lại một câu: “Đến lúc đó anh tìm em nói chuyện sau” sau đó khác điện thoại.

Lúc hần quay đầu lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt không kịp thu về của Bạch Dĩ Mạt: “Ánh mắt kia của cậu là ý gì?”

Bạch Dĩ Mạt lập tức ngoảnh đầu sang chỗ khác, ánh mắt tập trung nhìn vào phía trước: “Ánh mắt gì chứ?”

“Đúng rồi, nghe bảo cậu rất thạo mấy vụ hợp đồng quyền tài sản thì phải.” Hường Nhu bỗng dưng nói sang chuyện khác.

“Đừng có nói với tôi bằng cái miệng lưỡi hách dịch như thế, nói chuyện chính đi.” Hấn sẽ không vô duyên vô cớ mà nói chuyện làm ăn với cô, đặc biệt là bây giờ.

“Người đẹp à, giúp một việc thôi!” Hường Nhu tiến công phát huy tinh thần không biết xấu hổ của mình.

“Hế là chuyện của người phụ nữ bên cậu, hai chữ này, không có cửa đâu.”

“Ha, thế cậu không phải là phụ nữ sao! Phụ nữ với nhau tội tình gì phải làm khó nhau.”

Bạch Dĩ Mạt khinh thường hừ một tiếng: “Hường Nhu đại thiếu gia, cậu định cho tôi thêm phiền phức sao! Mấy vụ trong tay tôi bây giờ cũng chưa xong, tại sao tôi phải nể mặt cái người thích chuyện bé xé ra to như cậu chứ.”

Hường Nhu cười nịnh bợ: “Ai dám để cậu nể mặt chứ! Có dám không?”

Bạch Dĩ Mạt cảm thấy bất an, trong lúc nhất thời không nói ra được, khẩu khí của cô có phần dịu đi: “Tại sao cậu phải tìm tôi, cái kiểu kiêu căng tự đắc này còn có khối người cũng làm được, muốn nổi tiếng có nổi tiếng, muốn giàu có có giàu có, muốn ăn nói có ăn nói.”

“Là tớ chỉ quen mình cậu!”

“Đừng có giả vờ, cái bản mặt Hường tổng anh dù ở đâu cũng được xem như là tổ tông mà hầu hạ, ai dám không quen biết với anh! Huống hồ giá thu của tôi vô cùng cao, cậu cũng biết tôi là kiểu người càng là người quen càng chém mả.”

Hường Nhu bật cười, giống như là nghe câu chuyện cười nào đó vậy: “Là ông nội tớ đồng ý, còn đặc biệt đồng ý chịu để cậu chém, có biết không?”

Bạch Dĩ Mạt bế tắc lườm hấn một cái: “Nói đi! Ai?”

“Trịnh Tịnh Viên.”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe, thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, khoe miệng vốn cong lên giờ đông cứng lại, dần dần trầm xuống.

“Đại minh tinh! Không bàn nữa.”

Hường Nhu nhìn thoáng qua khuôn mặt cúi gằm của Bạch Dĩ Mạt, hỏi: “Sao cậu vừa nói đã trở mặt rồi.”

“Tôi trở mặt thì đã sao, mặt của tôi tôi muốn trở thế nào là việc của tôi, cậu quản được sao!”

“Không nể mặt thầy tu thì cũng phải nể mặt phật tổ, cậu bảo giữ lại khuôn mặt này cho tớ, thì cũng phải nể mặt chứ!” Hường Nhu thay đổi sách lược, bắt đầu quấy rầy rồi cứng rắn.

Trong con người trong suốt của Bạch Dĩ Mạt không hề có một tia ấm áp nào, miệng lạnh băng: “Mặt tăng mặt phật tôi không nhận ra, mặt mũi của cậu trị giá bao nhiêu đồng, tôi đây xưa nay hoàn toàn không có cửa VIP.”

“Này, sao cậu lại thế chứ? Cậu nói thật cho tớ vì sao cậu lại không chào đón cô ấy?”

“Người ta là đại minh tinh, tôi nào dám không chào đón cô ta? Chỉ nói đến số lượng fans của cô ta nhé, mỗi người mà chỉ cần một miếng nước bọt thôi cũng đủ để nhấn chìm tôi, cái kiểu này không lấy lòng thì tôi sống thế nào đây?”

“Bạch Dĩ Mạt, không phải là cậu đổ kị với người ta đấy chứ! Hay là ghen tức rồi! Hoặc là do cô ấy còn là... của tớ” (-> câu văn bên Trung ngược lại với bên mình, như tiếng Việt là “xx của oo” thì bên đây lại là “oo đích xx”, nguyên câu trên là ‘cô ấy là của tớ...’, để phù hợp vs văn phong tớ chuyển dấu ba chấm lên trên.)

“Dừng xe.” Bạch Dĩ Mạt lập tức cắt đứt giả thuyết của hấn, ngữ khí quyết đoán.

“Đang trên đường cái, cậu nổi điên làm gì, chẳng hiểu cậu ra sao cả!” Hường Nhu cũng không nhịn nổi, cô gái này một giây trước còn rất tốt, nói nói cười cười, sao trong chốc lát lại quay ngoắt lại thế?

Ánh mắt Bạch Dĩ Mạt khép lại, hét lên: “Mẹ kiếp tôi là kẻ điên đấy, cậu dừng xe cho tôi.”

Chân phanh được Hường Nhu giãm lên, không đợi xe dừng lại hoàn toàn Bạch Dĩ Mạt đã vội vàng nhảy xuống, cũng không thèm để ý đến hấn nữa, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Hường Nhu chậm rãi đi theo sau cô, đến lúc nhìn thấy cô vẫy một chiếc taxi rồi mới yên tâm lái đi.

++

Hường Nhu buồn bực nốc một ngụm rượu, Tưởng Quân ở một bên tỉnh bơ liếc hần.

“Em nói này, anh nhìn em cũng đủ rồi, mau uống rượu đi.” Hường Nhu đặt ly rượu xuống, vừa hay đụng phải nụ cười như có như không của Tưởng Quân.

Tưởng Quân cầm ly rượu lên trong tay lắc lư, ánh mắt không để lọt qua bất kỳ diễn cảm nào của Hường Nhu: “Nói cho anh hai biết, là ai trêu chú?”

“Còn có thể là ai được nữa? Bị Thỏ Con cắn!” Hường Nhu uống đã hơi say, vội chồm tới nói với Tưởng Quân “Quân lão đại, anh nói thử xem phụ nữ một ngày nghĩ cái gì? Trở mặt còn nhanh hơn cả trở trời.”

“Không ngờ chú thế này mà lại bị Bạch Dĩ Mạt dắt mũi, anh nói chú vẫn chỉ là một tên tiểu tử mà thôi! Động một chút là giận dữ. Huống hồ, bản lĩnh của chú trong đám con gái có phải không thành thạo đâu chứ, sao đến lượt Bạch Dĩ Mạt thì lại mất hiệu lực rồi?”

Tưởng Quân đã quen với việc Hường Nhu bị Bạch Dĩ Mạt chọc tức đến giậm chân, cũng biết khắp thiên hạ có thể làm cho con hổ mặt cười này xù lông lên thì chỉ có một con thỏ kia thôi.

Hường Nhu ngửa đầu uống rượu rồi đặt ly xuống, khoát tay nói: “Không phải em gây sự với cô ấy! Em với cô ấy nói chuyện chính sự mà! Biết Trịnh Tịnh Viên không, cô ấy muốn về nước phát triển, hợp đồng bên kia có chút vấn đề, sống chết cũng không chịu buông người, em nghĩ Bạch Dĩ Mạt không phải là người nhà nghề trong phương diện này sao? Cũng chỉ là nhờ cô ấy giúp một việc thôi! Lúc bắt đầu cũng đã đồng ý rồi, nhưng vừa nghe là Trịnh Tịnh Viên thì lại lật lọng, cũng chẳng biết bọn họ có thâm cừu đại hận gì nữa!”

Tưởng Quân bật cười: “Tiểu tử như chú mặc dù dạo chơi trong bụi hoa nhiều năm, phụ nữ cũng nhiều chứ không ít, sợ là đến ngay bản thân chú cũng không nhớ nổi, nhưng anh thì còn nhớ rất rõ, cô bạn gái chính thức của chú sau Lam Tiểu Hạ thì chính là đại minh tinh Trịnh Tịnh Viên!”

Hường Nhu thở dài gật đầu: “Anh cũng biết chuyện của Trịnh Tịnh Viên là do em cảm thấy nợ cô ấy, tuy đã sớm chia tay nhưng vẫn có thể giúp đỡ.”

Tưởng Quân cười vỗ vai hấn: “Mấy năm nay chú cũng giúp cô ấy không ít, cô ấy có thể đi đến ngày hôm nay, đều chẳng phải là do chú ở ngoài sáng trong tối giúp đỡ sao, huống hồ chú nợ cô ấy cái gì, trâu không uống nước vẫn cứ cổ chấp ấn đầu xuống sao? Đây cũng không phải là chuyện cần chú giúp.”

“Anh cũng biết em không thích nợ người ta mà.” Đặc biệt là Trịnh Tịnh Viên.

“Nợ! Đúng rồi, không phải chú nói khi đó Bạch Dĩ Mạt ở với hai người sao? Cô ấy biết rồi ư?”

Hường Nhu lắc đầu: “Không có đâu! Ngủ một mạch cho đến trưa hôm sau, cũng chẳng biết chuyện gì.”

“Tại sao anh lại thấy hai người rất giống một đôi nam nữ si tình vậy nhỉ? Chú với Trịnh Tịnh Viên chia tay cũng đã lâu, thật sự không không nghĩ đến nha đầu Bạch Dĩ Mạt kia ư?”

Tưởng Quân rất hiểu rõ người anh em trong nhóm của mình, Bạch Dĩ Mạt này trong mắt Hường Nhu tuyệt đối không giống như thế, tuy hấn luôn mồm bảo là do ông nội bắt ép phải đối tốt với Bạch Dĩ Mạt, nhưng chỉ cần là người sáng suốt vừa nhìn cũng biết có ai bị bắt ép còn giống hấn lại cam tâm tình nguyện như thế không?

Mà Tưởng Quân vừa nói thế, trong lòng Hường Nhu bỗng hồi hộp không ít, hấn chỉ biết Bạch Dĩ Mạt trong lòng hấn chiếm một vị trí đặc biệt, hấn không nhắc đến không có nghĩa là hấn không biết rõ như thế nào sao? Nhưng từ nhỏ đến lớn, nha đầu kia dường như chỉ xem hấn như anh em bạn bè, thậm chí còn giúp hấn thảo luận nữ sinh nào xinh xắn, nữ sinh nào thích hợp với hấn, cao hơn một tí là còn giúp hấn dắt dúi tơ hồng luôn.

Hắn cũng là người kiêu ngạo, nếu Bạch Dĩ Mạt đã thích sự nghiệp bà mối như vậy thì hắn cũng giúp cô thỏa ước. Cho nên, dần dần hắn ở trong miệng người khác là một hoa hoa công tử, ăn coi trác táng, tuy nhiên hắn không quan tâm, hắn chỉ cần biết phản ứng của Bạch Dĩ Mạt đối với những chuyện này, nhưng điều làm hắn thất vọng chính là, cô không có phản ứng gì.

Nếu đã như vậy, thì cứ cãi nhau tiếp đi! Ít nhất phụ nữ bên hắn có thay đổi thì trước sau Bạch Dĩ Mạt vẫn luôn ở cạnh hắn, thế là đủ rồi.

“Thế thì sao chứ, cô ấy chính là con thỏ không tim không phổi phiền lụy khôn kiếp, không nhắc đến cô ấy nữa, nào, uống rượu.”

“Đúng rồi, cậu thật sự không cho Hàn Thiên cơ hội hợp tác sao? Bọn họ vẫn còn dựa vào cậu đấy?” Tưởng Quân lànhaan tài kiệt xuất của công ty sở hữu đất đai trong thành phố S, không giống Hường Nhu phạm vi nào cũng vươn tay đến, cho nên cũng giống như tập đoàn Hàn Thiên kinh doanh đất đai, Tưởng Quân anh sao có thể không rõ rốt cuộc đang xảy ra vấn đề gì cứ.

Hường Nhu dựa vào ghế salon hút một hơi thuốc: “Tình huống Hàn Thiên trước mắt là miệng cộp gan thỏ, vốn dựa dẫm giá mảnh đất kia tăng lên hồng trở mình, ai ngờ lại bị em cắt mất râu, bọn họ liền bàn bạc hợp tác với bọn em, vốn em nghĩ vụ này cũng cần có đối tượng hợp tác, mặc dù bên trong Hàn Thiên có vấn đề, nhưng Hàn Thượng Phong đúng là một nhân tài, hợp tác với anh ta thì chẳng khác gì tạo cục diện song doanh, chỉ có điều, em không thích.”

Tưởng Quân lắc ly rượu trong tay, cười nói: “Cậu đâu chỉ là cắt mất râu của bọn họ, cậu đừng nói với anh là cậu không biết anh cũng nhắm vào mảnh đất kia.”

Hường Nhu thở ra vòng khói, thản nhiên nói: “Cho nên bây giờ là lập công chuộc tội, tìm lão đại anh hợp tác thôi!”

Tưởng Quân lắc đầu: “Anh nói rồi cậu đem cho anh trợ thủ đắc lực của cậu, anh sẽ suy xét lại.”

Khóe miệng Hường Nhu cong lên, nói: “Cũng không phải là em không muốn, nhiều năm như vậy những công ty muốn săn đầu cô ấy còn ít sao, người ta chỉ thích làm trợ lý cho em.”

“Người như vậy mà ngày nào cũng phải giúp cậu xử lý mấy chuyện vớ vẩn của cậu, đúng là nhân tài không được trọng dụng! À này, không phải là cô ấy thích cậu không?”

“Cô ấy? Không có đâu, kiểu người quanh năm chỉ có một vẻ mặt như thế không bao giờ thích hợp với em, mà cô ấy cũng đã cảnh cáo em không được phép thích cô ấy.”

Đây cũng là chuyện khiến Hường Nhu cảm thấy thất bại, không có một người phụ nữ nào có thể chạy thoát khỏi bàn tay hắn, thế nhưng hắn lại gặp được hai người, một là Bạch Dĩ Mạt, một là Lâm Thắng Nam.

Tưởng Quân lại lắc ly rượu, một tia xẹt qua trong đầu, liếc nhìn Hường Nhu: “Không cần cô ấy cũn được, bình rượu Vương gia tặng lại cho anh đi.”

Ngón trỏ Hường Nhu lắc lắc, nói: “Anh đừng có nhắm vào nó, đó là bảo bối của em, dù là ai cũng không cho được.”

Tưởng Quân cười hừ một tiếng, để xem đến lúc đó bảo bối của cậu tìm cậu muốn cậu cho hay là không.

“Không đùa với cậu nữa, hành động này của cậu, không phải là gián tiếp giết tập đoàn Hàn Thiên người ta, hơn nữa Hàn Khởi với ông già nhà cậu cũng có giao tình, cậu thật sự không nể tình?”

“Ông già nhà em với ai mà không có giao tình chứ, hướng chỉ, lão hồ ly kia đến tìm em, vừa đâm vừa xoa, ân uy như nhau, đến khổ nhục kế hay chiêu bài thâm tình lão cũng đưa ra. Em sao không biết đến âm mưu của ông ta, dựa vào em để kê ván lên bờ, sau khi xác định đã đứng vững liền qua cầu rút ván, trước đây em cũng không quan tâm nhiều, dù sao em cũng chẳng thiệt thòi gì, nhưng bây giờ bọn họ làm như vậy, em thật sự không muốn cứu bọn họ, là tự sinh tự diệt mà thôi!”

“Hường Nhu, đừng đùa với lửa, cẩn thận lại cháy luôn cả mình, dù sao cũng phải chừa inh một con đường...” Ánh mắt thương nhân của Tưởng Quân là độc nhất vô nhị, mỗi lời nói của hắn đều khiến người ta phải cân nhắc mãi.

Hương Nhu ngồi dậy, búng tàn thuốc, sâu trong con mắt tràn ngập đủ các tia sắc màu: “Yên tâm đi, một tập đoàn lớn như vậy không thể chết trong chốc lát được, bọn họ muốn chơi, nhưng em thì không có thời gian rồi đâu.” Dù sao cũng đã ra rồi.

Tướng Quân mỉm cười, dừng nhìn bộ mặt phật cười của Hương Nhu thế này, thật ra chính là một con ngựa hoang không có dây cương, chỉ có một người có thể ngồi lên lưng ngựa phục tùng hẳn, trước mắt xem ra chỉ là vấn đề thời gian.

Mà Hương Nhu tiêu diệt sạch Hàn Thiên quả thật bị Tướng Quân nói trúng, chính hắn cũng không ngờ rõ ràng là trút giận thay Bạch Dĩ Mạt, kết quả lại gián tiếp hại cô.

Đương nhiên, đây là chuyện của sau này...

13. Chương 14: Lam Tiểu Hạ & Trịnh Tịnh Viên

Cách đây rất lâu rất lâu, nhưng cũng không phải lâu lắm, kiểu nói thế này như lời mở đầu của truyện cổ Grimm quá.

Nhưng mà có một số việc, đối với Bạch Dĩ Mạt mà nói, quả thật giống như đã xảy ra lâu lắm rồi, lâu đến nỗi khiến cô nghĩ là việc của tổ tông nhà mình không chừng.

Như mọi người đều biết, từ nhỏ Hương Nhu đã có một khuôn mặt yêu nghiệt hại người, đặc biệt là cặp mắt đào hoa thâm sâu kia, rất thích trêu hoa ghẹo nguyệt, cho nên cái cảnh tượng bọn con gái ve vãn bên cạnh hắn trong mắt Bạch Dĩ Mạt đã là chuyện rất bình thường.

Đáng ghét nhất là, Hương Nhu còn đặt biệt rất thích đưa mấy cái thư tình mà bọn con gái viết cho hắn ra hơ hơ trước mắt Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt dứt khoát giật lấy bức thư rồi đồng dạng đọc to, còn sửa lỗi sai, cách diễn đạt trên đây, nói cho hắn biết cô gái này hành văn rất không ổn, cô gái này viết chữ quá xấu, cô nhất nhất đánh giá nữ sinh nào thích hợp hay không thích hợp với hắn.

Mà từ lần vô tình khiêu khích đó, Hương Nhu chỉ cần vừa cầm thư tình là đã ném cho Bạch Dĩ Mạt giúp hắn phân loại, chọn lọc, tuy Bạch Dĩ Mạt vô cùng không muốn, nhưng trong thâm tâm vẫn rất tò mò ai là người thích hắn ta.

Sau đó, Hương Nhu không thèm tự mình nhận thư nữa, phàm là những nữ sinh thổ lộ với hắn đều giao cho Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt đồng ý người nào thì hắn cũng chấp nhận, còn không được thì sẽ đi từ chối họ.

Trái lại, nam sinh nào thích cô, Hương Nhu sẽ giúp cô đối phó, hiệu suất làm việc cũng không tệ so với cô, hồi đấy có rất nhiều nam sinh cô chưa từng gặp mặt đã bị Hương Nhu trực tiếp giải quyết.

Tuy cảnh hoa đào của Hương Nhu rải đầy trời, lên lớp thì ngủ, tan học lại chơi, cà lơ phất phơ không đứng đắn, nhưng thành tích vẫn luôn ở vị trí số một, thành tích của Bạch Dĩ Mạt cũng rất tốt, nhưng dù thế nào cũng không vượt được Hương Nhu.

Hai người họ cùng nhau thi lên trường cấp ba A Đại, không hề lo lắng mà chuyển thẳng lên ban xã hội, lớp mười hai năm ấy, cô có quen biết với một người mà cả đời này e rằng sẽ không bao giờ quên được, Lam Tiểu Hạ.

Lam Tiểu Hạ người cũng như tên, thuần khiết, trong sáng, xinh đẹp, giống như làn gió mát mê người giữa ngày hè, khoan thai tự đắc, từ loại khí chất nào mà nói, cũng có vài phần tương tự Bạch Dĩ Mạt, cho nên hai người con gái này có cảm giác hận khi gặp nhau quá muộn cũng là chuyện đương nhiên.

Thế chất của Bạch Dĩ Mạt từ trước đến nay không tốt lắm, cho nên ngay từ đầu năm lớp mười Bạch Dĩ Mạt đã tự bắt mình đi học karate, tuy không có anh trai ở bên cạnh, nhưng cô chưa từng vắng một buổi học nào, học hơn hai năm cũng coi như là có chút vốn liếng.

Sau này lại quen biết với Lam Tiểu Hạ ở đạo quán, cũng là đánh nhau xong mới trở thành bạn bè, quan hệ giữa hai người cũng từ từ tốt lên, bởi vì cô cảm thấy đôi khi nhìn Lam Tiểu Hạ cô lại thấy hình bóng của mình, dường như cô ấy cũng rất hiểu cô.

Cũng bởi vì có quan hệ với Bạch Dĩ Mạt mà Lam Tiểu Hạ cũng quen biết Hường Nhu, vì vậy dưới tác dụng kích thích của chất hóa học có tên là Phenylalanine¹, cuối cùng Lam Tiểu Hạ đã nói ra mấy chữ cô ấy thích Hường Nhu trước mặt Bạch Dĩ Mạt.

(1Phenylalanine là một acid amin, sau khi mã hóa sẽ chuyển thành các hormone kích thích tình cảm nam nữ. mn tìm hiểu thêm tại đây)

Hồng nhan của mình đi thích lam nham tri kỉ, quả nhiên là cầu huyết trong kinh kịch mà.

Bạch Dĩ Mạt cũng hiểu, loại nam sinh như Hường Nhu, có nữ sinh nào mà không dao động chứ? Nhưng mà Lam Tiểu Hạ cũng có chỗ khác biệt với các cô gái khác, cô sẽ không biểu lộ vẻ mặt ái mộ trước mặt Hường Nhu, đối với ai cũng luôn cười thản nhiên, nhưng cô cũng rất thần bí, thần bí đến mức không ai biết đến gia đình của cô ấy, từ trước đến nay những cô gái trước kia Bạch Dĩ Mạt hoàn toàn không thèm đặt vào trong mắt, bởi vì cô biết những người đó trong mắt Hường Nhu thật ra đều như nhau, nhưng Lam Tiểu Hạ này, cô khẳng định cô ấy không giống như thế.

Mỗi lần thấy Hường Nhu và Lam Tiểu Hạ nói chuyện, cô liền nhớ lại những lời mà Lam Tiểu Hạ đã nói, tớ vẫn cố gắng xem như nhìn mà không thấy.

Cô cũng không nhớ rõ đó là lúc nào, chỉ nhớ hôm đó thời tiết âm u, giống như sự yên tĩnh trước khi cơn bão đổ bộ vậy.

Hường Nhu nói cho cô biết Lam Tiểu Hạ đã tỏ tình với hần ta.

Rốt cuộc Bạch Dĩ Mạt cũng hiểu ra cái cảm giác không yên lòng này là gì, nhưng cô chỉ cười hờ hững: “Thế sao? Vậy là tốt rồi!”

Sâu trong đôi mắt đào hoa của Hường Nhu nổi lên gợn sóng khó mà phát hiện, nhưng trong mắt Bạch Dĩ Mạt lại cho rằng đó là một sự khó hiểu, hần hỏi cô: “Cậu hi vọng tớ sẽ đồng ý?”

Bạch Dĩ Mạt vẫn nở nụ cười, dùng sức gật đầu: “Đương nhiên, cô ấy là một cô gái tốt, rất đáng để được cậu thích.”

Đột nhiên Hường Nhu bật cười lớn, đáy mắt bắt đầu trở nên trầm tĩnh: “Được, tớ sẽ cho cậu toại nguyện.”

Vào năm tốt nghiệp đó, Hường Nhu đã qua lại với Lam Tiểu Hạ, nhìn thấy mười ngón tay đan xen vào nhau, hạnh phúc mỉm cười với nhau, Bạch Dĩ Mạt chỉ có thể làm như không có việc gì mà chúc mừng bọn họ.

Tốt nghiệp, Bạch Dĩ Mạt thi đậu vào hệ chính trị và luật pháp của đại học A, còn Hường Nhu do bị bố bắt buộc mà ghi danh vào trường quân đội Lục Hàng, thế nhưng không ngờ Lam Tiểu Hạ cũng đậu vào trường quân đội Lục Hàng.

Khi đó, Bạch Dĩ Mạt còn cười Lam Tiểu Hạ chồng đè vợ xướng, quả nhiên là sức mạnh của tình yêu, Hường Nhu trước sau vẫn duy trì bộ mặt tươi cười đùa giỡn, Lam Tiểu Hạ cũng cười theo, nhưng trong nụ cười kia có chút sắc thái mà cô không thể nào hiểu nổi.

Cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ, Bạch Dĩ Mạt cũng bắt đầu nói chuyện yêu đương, nhưng vì học hai lĩnh vực nên thời gian cũng không còn nhiều, sau đó dần dần cũng không muốn yêu đương, không có cảm giác thành thịch, thì làm sao cảm thấy được mùi vị của tình yêu.

Huấn luyện viên trường quân đội lại cực kì nghiêm khắc, chỉ không cẩn thận một tí là đã bỏ mạng. Thời gian gặp mặt giữa bọn họ dần ít đi, bình thường chỉ có kì nghỉ với dịp Tết mới có thể tụ họp, Bạch Dĩ Mạt và Hường Nhu luôn luôn có chuyện không nói hết, cô cũng cảm thấy rất rõ ràng Lam Tiểu Hạ không yên lòng cũng không vui.

Cô bí mật hỏi Lam Tiểu Hạ có phải có vấn đề gì với Hường Nhu không, nhưng Lam Tiểu Hạ chỉ trả lời qua quýt là bọn họ vẫn ổn, không có vấn đề gì, chỉ là tập huấn quá vất vả.

Bạch Dĩ Mạt cũng không còn để ý nữa, cho đến khi vào một buổi tối của hai năm sau, cô nhận được điện thoại của Lam Tiểu Hạ, cô biết là trong lúc huấn luyện không được phép sử dụng công cụ truyền tin nào, hơn nữa âm thanh của cô ấy nghe có gì đó không đúng, Bạch Dĩ Mạt hỏi cô ấy có chuyện gì mà lại gọi cho cô, nhưng cô ấy vẫn im lặng không nói.

Im lặng thật lâu, đến mức Bạch Dĩ Mạt còn tưởng bên kia có phải đã ngủ rồi hay không thì đột nhiên cô ấy lại đưa ra một vấn đề mang tính bùng nổ, cô ấy hỏi: “Dĩ Mạt, thật ra... cậu thích Hường Nhu đúng không?”

Bạch Dĩ Mạt im lặng, tiếp tục im lặng, trong điện thoại ngoài im lặng ra không nghe thấy gì, chỉ vài giây ngắn ngủi lại như đã xuyên qua mấy thế kỷ.

Trong lúc cô chuẩn bị nói không phải, thì bên kia lại cất tiếng cười, tiếng cười lộ rõ sự thê lương, cô ấy để lại vài câu rồi gác điện thoại.

“Dĩ Mạt, rất xin lỗi, tổ tác thành cho hai người...”

—— Dĩ Mạt, rất xin lỗi, tổ tác thành cho hai người...

Bạch Dĩ Mạt bỗng dưng mở to mắt, ngăn người nhìn trần nhà, khóe mắt ươn ướt, thấm ướt vào gối...

Lam Tiểu Hạ, Tiểu Hạ à, sự tác thành của cậu để cho tổ cả đời này sống trong áy náy, làm sao tổ có thể nhận sự tác thành này đây...

++

Sáng ngày thứ hai, Bạch Dĩ Mạt vác cặp mắt sưng húp đi làm, gặp đương sự, chỉnh sửa văn kiện, thoáng cái đã đến giữa trưa, đang chuẩn bị ăn cơm thì nhận được cú điện thoại của một người không mời mà đến, hẹn gặp cô tại câu lạc bộ VIP gần văn phòng luật sư ăn cơm.

Cô định trực tiếp từ chối, nhưng nghĩ lại, hôm nay không gặp, thì sớm muộn gì cũng phải gặp mặt thôi. Con người này, trước mặt cô lúc nào cũng đóng kịch, nhưng ở trước mặt người khác, cô cũng không buồn vạch trần bộ mặt giả dối của cô ta.

Cho nên, nếu trước sau gì cũng tới, không bằng giải quyết nhanh chóng, gặp một lần cho xong chuyện.

Cô đến địa điểm hẹn, người quản lý của câu lạc bộ dẫn cô vào phòng, Trịnh Tịnh Viên đã sớm ngồi chờ trên ghế salon.

“Thật xin lỗi, trước khi đi phải gặp mặt đương sự nên tới trễ.” Bạch Dĩ Mạt mỉm cười, biểu cảm máy móc giống như đang nói với khách hàng của mình.

Người trước mắt cực kỳ xinh đẹp, so với trong TV càng đẹp hơn, so với cái vẻ ngây ngô của năm năm trước, bây giờ được mài giũa trong giới nghệ sĩ đã trở thành một đóa hoa mỹ lệ rung rinh trong gió, đầy sức sống không ai bì được, cái khí chất lóa mắt này tỏa ra từ trong ra ngoài, không gì sánh kịp.

Trịnh Tịnh Viên để lộ ra hàm răng trắng tinh, nói: “Không sao, mình cũng vừa đến thôi, gọi chút đồ ăn rồi, không biết có hợp miệng với cậu hay không, nhưng mà mình nghĩ khẩu vị của chúng ta chắc cũng còn giống nhau, đúng không!”

Bạch Dĩ Mạt tiếp tục cười trả lời: “Chỉ là một bữa cơm thôi mà, không có gì đáng để tâm cả, vấn đề khẩu vị được quyết định bởi hoàn cảnh với người cùng ăn, cậu giải quyết là được rồi!”

Trịnh Tịnh Viên khoan thai đứng lên, nói với quản lý: “Mau chuẩn bị mang thức ăn lên đi!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy người quản lý lễ độ cung kính lui xuống, ấu đó ngồi vào một bên ghế, cô liền thu lại vẻ mặt tươi cười: “Nói đi! Tìm mình có chuyện gì?”

Trịnh Tịnh Viên sắp lại vị trí đối diện Bạch Dĩ Mạt ngồi xuống: “Mình nghĩ chuyện của mình, hẳn là Hường Nhu đều đã nói với cậu rồi chứ?”

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt nhếch lên cười tươi: “Mình cũng muốn biết đây là ý của cậu, hay là ý của Hường Nhu.”

Trịnh Tịnh Viên vờ về mái tóc, nói: “Thật sự không gạt cậu, là mình nhờ Hường Nhu tìm cậu giúp đỡ.”

“Chẳng qua cậu cũng chỉ là xem hán ta đối với cậu có còn cần được ước thấy hay không mà thôi!”

“Làm sao cậu có thể nói như vậy? Là mình muốn cho người bạn cũ là cậu một cơ hội thành danh cơ mà.” Âm thanh của Trịnh Tịnh Viên vẫn dịu dàng như cũ, nhưng trong câu chữ lại để lộ ra cảm giác vênh vao.

“Mình chỉ là một luật sư quen, làm sao có thể làm bạn được với một minh tinh như cậu chứ? Huống hồ con người ta luôn luôn khiêm tốn, mỗi lần đứng trước ông kính là tớ lại run rẩy, cậu nói mình như thế làm sao có thể thành danh?” Bạch Dĩ Mạt cũng đáp lại đúng mực, ý rõ ràng là không muốn, nhưng cũng khó mà để nói từ chối.

“Bạch Dĩ Mạt, phụ nữ quá thông minh là một điều cấm kỵ, cho dù là thông minh cũng phải bắt mình giả ngu, cậu không biết sao?” Trịnh Tịnh Viên chum miệng lại.

Bạch Dĩ Mạt hừ cười nói: “Chỉ sợ là cậu coi trọng mình quá rồi, cho tới bây giờ mình chẳng phải là loại người như cậu nói, mình cũng không thông minh đâu, chẳng qua, có một số việc vừa nhìn thôi mình đã tương đối rõ ràng rồi, cho nên, mình khuyên cậu vẫn nên đi tìm người khác thì hay hơn, chúng ta cũng biết ông say là nhờ ở rượu.”

Trịnh Tịnh Viên lắc đầu: “Haha, cậu đã nói như vậy, thôi thì mình cũng không vòng quanh nữa, mình muốn nói cho cậu biết, cho tới ngày nay mình ở trong làng điện ảnh cũng đủ rồi, đột nhiên mình cảm thấy đây là thời điểm rất thích hợp để ngấm nghĩ thay đổi vấn đề, ví dụ như... làm vợ của nhà họ Hướng.”

Biểu cảm trên mặt Bạch Dĩ Mạt vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng đã mơ hồ dậy sấm, Trịnh Tịnh Viên người này rất am hiểu tâm kế, như chúng ta vẫn hay nói là người đẹp độc địa.

“Này, cậu không cần nói với mình, đây là chuyện của mấy người.”

“Không, đây là mình muốn cậu phải chứng kiến chuyện này.” Trong âm thanh dịu dàng của Trịnh Tịnh Viên có chút sắc nhọn.

Bạch Dĩ Mạt đứng dậy: “Thật xin lỗi, mình không có hứng thú để nhìn ngó, càng không có hứng thú tham dự.” Nói xong xoay người chuẩn bị đi.

“Bạch Dĩ Mạt” Trịnh Tịnh Viên gọi giật theo bóng dáng mảnh khảnh kia, nói từ phía sau lưng: “Một lần nữa mình sẽ khiến Hướng Nhu quay về bên cạnh mình.”

Bạch Dĩ Mạt xoay người lại mỉm cười: “Theo mình thì không có vấn đề gì.”

Nói xong cô kéo cửa ra, bước nhân tiến nhanh về phía trước, nụ cười trên mặt cũng nhạt dần, cô sẽ không bao giờ quên cảnh sau khi chia tay Hướng Nhu cô ta chạy đến tìm cô, những nho nhả điềm đậm, dịu dàng khách khí trước kia đã bay đâu mất, thay vào đó là sự chất vấn hung tợn, từ đấy về sau, cô chỉ biết Trịnh Tịnh Viên là một diễn viên rất giỏi, trừ lúc đứng trước mặt cô...

Khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Tịnh Viên ửng hồng, ánh mắt vẫn không rời khỏi cánh cửa, Bạch Dĩ Mạt, cô đừng có đắc ý, tôi sẽ không để cho cô được hạnh phúc đâu, bởi vì, tôi không hạnh phúc, thì cô cũng đừng hồng...

14. Chương 15: Năm Viên

Bữa cơm trưa không ra gì đấy cuối cùng cũng kết thúc, quan trọng nhất là lãng phí thời gian mà chưa có ăn cơm. Trước mắt cô chỉ có thể lôi mấy món ăn vặt trong ngăn kéo ra lót tạm dạ dày, ai bảo cô đắc tội với người nào đó, khiến cô lo không nổi vụ kiện.

Sau đó vài ngày, Bạch Dĩ Mạt đều không có lấy nổi một bữa cơm tử tế, trong tay là một vụ án rất khó giải quyết, phải chuẩn bị tư liệu cho thật tốt, Bạch Dĩ Mạt vươn vai đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã tới, những ngọn đèn đường bật sáng trưng.

Cô cầm điện thoại trong tay mà ngẩn người, tên Hướng Nhu thói tha này đúng là trọng sắc kinh bạn, không phải là đã quay lại với Trịnh Tịnh Viên rồi chứ? Mấy ngày nay đến cả cú điện thoại giải thích cũng không có, có bản lĩnh thì đừng liên hệ nữa đi, cứ như vậy cả đời này hai ta không qua lại nữa.

Quý Phi Dương đi từ văn phòng ra, nhìn thấy bóng người đứng sát cửa sổ, khẽ cười rồi bước đến.

“Sao thế? Vụ này khó đến thế sao? Vẫn chưa về à?”

Bạch Dĩ Mạt không quay đầu lại, trong mắt chỉ có ánh đèn điện, cô cười nhạo hỏi: “Nếu khó giải quyết, có phải có nghĩa là không thể giải quyết ư?”

Quý Phi Dương quơ lấy tạp chí trong tay gõ lên đầu Bạch Dĩ Mạt: “Cô nói thử xem? Chính cô là người kéo dây, bây giờ mũi tên đã ở trên dây rồi, không thể vì cô nói không bắn là không bắn được.”

“Em chỉ là nói vậy thôi, anh đừng có lúc nào cũng dùng vũ lực thế chứ! Nếu không phải em là người biết tôn sư trọng đạo, thì anh đã sớm đến bệnh viện trình diện rồi!”

Bàn tay phải của Bạch Dĩ Mạt không tự chủ được mà dờn đến bụng, ánh mắt dừng lại trên ảnh bìa tạp chí trong tay Quý Phi Dương, đó là một gương mặt vô cùng tuần tú, đôi mắt đào hoa sâu xa hơi nhướn lên, chiếc áo đuôi tôm vừa người càng làm nổi bật vóc dáng cao to anh tuấn, một cánh tay được một người con gái khoác lấy, bộ lễ phục đuôi cá màu tím nhạt cùng với trang sức lộng lẫy càng tôn lên dáng người hoàn hảo, trên gương mặt điển trai là một nụ cười vừa phải, dưới ánh đèn nhìn như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo bậc nhất vậy.

Quý Phi Dương chú ý đến ánh mắt của Bạch Dĩ Mạt, đưa mắt theo nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hướng tổng nổi danh của Duệ Phong Quốc Tế quả nhiên có tin đồn với minh tinh điện ảnh Trịnh Tịnh Viên... Quả nhiên là có chuyện!”

“Thì ra tám chuyện cũng không phải là đặc quyền của phụ nữ, đàn ông khi lắng chuyện còn ghê hơn phụ nữ.” Ngữ khí của Bạch Dĩ Mạt ra vẻ thoải mái, nhưng bàn tay xoa xoa cái bụng lại mơ hồ run rẩy lên.

“Cô với cậu ta không phải bạn tốt sao?” Tuy Quý Phi Dương không hiểu Hướng Nhu lắm, nhưng nghe nhiều người nói cũng biết chút ít sự tình, đặc biệt là Bạch Dĩ Hạo khi nhắc đến Hướng Nhu thì vẻ mặt không vui tí nào.

“Giao tình của em với hắn đâu được dùng từ tốt này mà hình dung chứ, từ nhỏ đến lớn bọn em rất hay cãi nhau.”

“Cô đừng có trưng ra cái mặt không có việc gì như thế, đừng quên cô là một luật sư, nhìn xem bây giờ cô đã thành cái gì rồi?” Nhìn người trước mặt ăn mặc tùy ý, nhất thời anh cảm thấy một nỗi bất lực.

“Lão đại à, làm luật sư đâu phải là nhìn bề ngoài, mà là tư chất bên trong cơ, hự...” Tay trái Bạch Dĩ Mạt chống lên tấm kính, sắc mặt ngày lúc càng khó coi.

Hàng lông mày mỏng của Quý Phi Dương chau lại, anh tiến lên đỡ lấy Bạch Dĩ Mạt, nói: “Cô làm sao thế?”

“Hôm nay là ngày nào?” Trên trán Bạch Dĩ Mạt lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt dọa người.

“Mười sáu tháng mười hai.” Quý Phi Dương trả lời theo bản năng, nói xong mới kịp phản ứng, giọng nói tăng vọt mấy quãng la mắng: “Nha đầu cô không để cho anh bớt lo tí nào cả, có phải quên uống thuốc không?”

Bạch Dĩ Mạt khó khăn cố nặn ra nụ cười: “Còn không phải... anh giao em vụ... rất khó giải quyết sao, vì vội quá... nên quên.”

Bàn tay vốn đang đỡ ở bụng vì đau quá, bỗng nhiên mất đi lực mà buông thông xuống, cả người ngã vào trong lòng Quý Phi Dương.

“Dĩ Mạt, cô chịu khó chút đi, anh đưa cô đến bệnh viện.” Quý Phi Dương nói xong liền công Bạch Dĩ Mạt chạy về phía bãi đậu xe, chiếc xe nhanh chóng lao đi, vừa đúng lúc chạy lướt qua Hướng Nhu, hắn nhìn rõ hai người trong xe, quan trọng nhất là nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Bạch Dĩ Mạt.

Hắn không lo mình đang đi ngược chiều, đến lúc thích hợp liền bẻ ngoặt tay lái, chạy sát theo sau xe của Quý Phi Dương...

++

Khi Bạch Dĩ Mạt tỉnh lại, đập vào mắt không ngờ là bộ mặt yêu nghiệt của Hướng Nhu, lên trên một tí, là đôi mắt đào hoa hơi ửng đỏ.

“Tỉnh rồi sao?” Hướng Nhu trông thấy Bạch Dĩ Mạt mở mắt, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ồ, sao Hướng đại thiếu gia lại có thời gian rảnh đến bệnh viện thăm bệnh thể này!” Bạch Dĩ Mạt nhớ đến trận cãi nhau của hai người lúc trước, cô liền bắt đầu trả đũa, cho dù là giọng nói vẫn còn khàn: “À, tôi biết rồi, không phải có cô y tá mỹ nữ nào đó lọt vào mắt xanh của cậu chứ?”

Hướng Nhu nhìn người trước mắt vẫn còn tái nhợt, thể nhưng câu đầu tiên sau khi tỉnh lại cũng không quên xỏ xiên hắn, nhất thời có chút dở khóc dở cười, oan gia, quả nhiên là oan gia trời sinh.

“Cậu nói rất đúng, y tá ở đây thật rất ngon mắt, cái cô y tá lúc nãy truyền nước có cậu ý, ối chà, thật là trông thật là hấp dẫn.”

“À! Thì ra có người bây giờ không thích mình tỉnh nữa rồi, đã bị bộ đồng phục kia hấp dẫn rồi sao? Khẩu vị thật đúng là đa dạng!”

“Tở đây phong lưu phóng khoáng, phong tư trác tuyệt, đương nhiên phải đem tình yêu ban phát khắp nơi, như thế mới không có lỗi với vẻ đẹp tuấn tú độc nhất vô nhị của tớ rồi!”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe thấy thế thì rất muốn nôn thẳng lên cái người mặt dày này, may cũng nhờ hắn không biết xấu hổ nói như vậy, làm người ngoài đều cảm thấy dọa người.

“Ở đây ít người người bị bệnh thôi, cút đi.”

“Bảo ai cút đi thế?” Quý Phi Dương vừa đẩy cửa bước vào thì nghe thấy Bạch Dĩ Mạt nói cút đi.

“Có câu yêu phong ở nơi này gào thét, yêu khí nồng nặc, đương nhiên lo mà cút đi.” Vừa nói ánh mắt vừa trợn nhìn Hướng Nhu.

Hướng Nhu nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của Bạch Dĩ Mạt, tức giận đứng dậy mặc áo vào: “Thằng này này ngay lập tức sẽ cút đi tìm y tá mỹ nữ tán gẫu đây.”

Lúc lướt qua Quý Phi Dương thì hắn gật đầu cười, sau đó mở cửa bước ra.

Quý Phi Dương ngồi bên ghế cạnh giường bệnh, liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt không nói lời nào, nhưng sâu trong ánh mắt lộ rõ sự quan tâm và trách cứ.

“Quý Phi Dương, dừng ngay cái vẻ mặt này lại đi, anh mà còn lặp lại thêm lần nữa em sẽ không nương tay đâu.”

Bình thường Quý Phi Dương không bao giờ để lộ ra biểu tình khiến người ta không hiểu như thế này, dù có để lộ nhiều cảm xúc cũng nhanh chóng được anh che dấu đi, nhưng mà cái kiểu thần nhiên im lặng này so với đánh người thì càng làm cho người khác tìm đập nhanh hơn.

“Cô nói đây là lần thứ mấy của cô? Cơ thể này là của cô, tự mình không biết chăm sóc, chẳng lẽ cô còn trông cậy người khác tới chăm sóc giùm cô?”

Bạch Dĩ Mạt liếc nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, hỏi: “Sao hắn ta lại đến đây, không phải là anh đi nói với hắn đấy chứ!”

“Tối qua sau khi cô hôn mê thì cậu ta xuất hiện liền, cả đêm đều túc trực không hề đi đâu, bây giờ thì vừa bị cô mắng nên bỏ đi rồi.”

Quý Phi Dương nhớ lại tối qua thấy Bạch Dĩ Mạt đau đớn bất tỉnh, anh không cẩn thận mà không đỡ được Bạch Dĩ Mạt, còn tưởng cô suýt nữa thì ngã sõng soài lên mặt đất thì lại được Hướng Nhu nhanh chóng đỡ vào lòng.

Hắn lo lắng hỏi Quý Phi Dương chuyện gì xảy ra, nhưng Quý Phi Dương chỉ lắc đầu không nói gì.

“Anh nói với hần ta cái gì?” Bạch Dĩ Mạt căng thẳng nhìn Quý Phi Dương.

Quý Phi Dương hừ một tiếng: “Cô nghĩ là anh sẽ nói gì, nếu không muốn để cho người ta biết thì nên uống thuốc đúng dịp chứ, cơn đau khi không uống thuốc cũng chẳng phải là lần đầu tiên cô nếm qua, tại sao không chịu nhớ gì thế?”

“Xin lỗi mà.” Mỗi lần bị anh mắng như vậy, cô cũng chỉ biết nói ba chữ kia, giống như là kim bài miễn chết vậy, không chỉ hữu hiệu với Quý Phi Dương, mà cũng có hiệu quả y hệt với Bạch Dĩ Hạo.

Quả nhiên khẩu khí của Quý Phi Dương đã dịu đi: “Được rồi, lần nào cũng lại cái trò này.”

Bạch Dĩ Mạt nhanh trí cười cười: “Anh không nói cho Bạch Dĩ Hạo chứ!”

“Bây giờ thì biết sợ rồi chứ gì, từ sớm đã thế rồi, đã giấu diếm bố với anh trai cô rồi, yên tâm chứ? Anh về trước có việc, truyền nước xong sẽ đón cô về nhà.”

Bạch Dĩ Mạt cười sảng khoái, trong sáng trẻ con như tờ giấy không chút bẩn: “Không cần đâu, đi thông thả né sự phụ, không tiền sự phụ.”

Quý Phi Dương vừa lắc đầu vừa nghĩ: Bạch Dĩ Hạo làm gì mà không mau đem tiểu tử này về đi, để anh không còn phải lần nào cũng bị bom tạc đến choáng váng đầu óc nữa.

Quý Phi Dương đi chưa được lâu thì Giản Quân Phàm lại đến, Bạch Dĩ Mạt trông thấy bộ đồ cảnh phục của anh là biết người này còn chưa kịp về nhà thay quần áo đã đến đây, Quý Phi Dương, anh không ọi người biết thì không hài lòng đúng không!

Bạch Dĩ Mạt vẫy tay với Giản Quân Phàm, cười nói: “Lại thêm một người nữa đến kiểm tra, là em biết lỗi rồi, xin đồng chí cảnh sát xử lý khê khàng.”

Giản Quân Phàm đưa mắt nhìn khuôn mặt không có chút huyết sắc của Bạch Dĩ Mạt, trong lòng có cảm giác không phải, cô vốn không cần phải chịu khổ như thế, nhưng mà ông trời lại cố tình muốn cô phải nhận sự đau đớn này.

“Đang nói chuyện với anh đấy! Nếu không thì anh cứ mắng em đi! Xin anh đừng có giở vế mặt này ra nữa!” Trên gương mặt đẹp trai giống như điêu khắc đầy nhìn không ra gợn sóng vì không đồng tình mà nổi lên, cô suy nghĩ không nổi.

“Dĩ Mạt, để anh chăm sóc em nhé.” Giản Quân Phàm bước lại gần Bạch Dĩ Mạt, trong đáy mắt đen bóng lộ ra vẻ thương tiếc với đau lòng.

Bạch Dĩ Mạt ngẩn ra, rồi lại tiếp tục cười: “Lần nào em đau anh cũng nói như vậy, đừng đùa nữa, lỡ có một ngày em tưởng thật thì anh chạy không thoát đâu.”

Ngữ điệu của Giản Quân Phàm có chút châm chọc: “Em cảm thấy là anh đang đùa sao? Em cảm thấy như thế sao? Bạch Dĩ Mạt, rốt cuộc là em cố chấp giữ cái gì?”

“Em không có cố chấp cái gì cả, chỉ là...” Như vậy có công bằng với anh sao?

Giản Quân Phàm ngồi xuống thở dài: “Em thu mình lại, không cho người khác đến gần, ngoài mặt thì tỏ ra lì lợm, bách độc bất xâm, nhưng em có bao giờ mở to mắt ra mà nhìn bên trong mình có phải đã sớm mơ hồ huyết nhục?”

“Em là chú gián Tiểu Cường đánh không chết, có đau cũng không chết được người, chỉ cần lần sau em uống thuốc đúng giờ là được, như thế sẽ không gặp phải tình huống như hôm nọ nữa, không nghiêm trọng thế đâu, không cần anh chăm sóc.”

Cô chỉ sợ nợ anh ngày càng nhiều, đến lúc đó thật sự không biết phải trả như thế nào.

Giản Quân Phàm không lay chuyển được cô, đành phải thôi, nói chuyện vài câu thì nhận được điện thoại của cục, Bạch Dĩ Mạt liền đuổi anh mau về, anh bất đắc dĩ dặn dò vài câu rồi đứng dậy đi...

++

Hướng Nhu bị Bạch Dĩ Mạt mắng đến nổi bỏ đi, nhưng càng nghĩ lại càng không đúng, liền chạy đến khoa phụ sản, vừa khéo gặp được Hạ Nhất Bắc.

“Ha, em bảo anh đây là ý gì chứ! Chạy tới đây tán gái sao!” Hạ Nhất Bắc thấy Hướng Nhu liền giỡn chọc anh.

“Tiểu tử như cậu sao cũng ở đây, không phải là bị lão gia nhà cậu sung quân đến biên cương đảm đương làm bạn với đàn bà con gái sao!” Hướng Nhu không hề cho cậu có cơ hội nói móc.

Hạ Nhất Bắc xì một tiếng khinh miệt, nói: “Em tới đây thăm bạn, đứng đắn hơn anh nhiều.”

“Bạn của cậu ở khoa phụ sản? Hay là giúp bạn đến khoa phụ sản?”

“Nói bậy gì thế! Được, em cho anh chút kiến thức cái gì gọi là phù sa không nhuộm màu, cái gì gọi là thanh lệ thoát tục!” Nói xong liền khoác vai Hướng Nhu đi đến một gian phòng.

(Nguyên văn là ‘không nhân gian khói lửa’, ý chỉ bếp núc, mn đều ăn cơm, chỉ có thần tiên là ko ăn, cho nên dùng cụm từ trên để chỉ những cô gái thanh lệ thoát tục, có một sức hấp dẫn ko vương bụi trần, giống như tiên tử ko ăn cơm nhân gian vậy.)

“Đậu Dao.” Hạ Nhất Bắc chào hỏi với một cô gái xinh đẹp tuyệt trần nhưng lại có vẻ lạnh lùng, quả nhiên đúng như lời cậu nói, rất giống một đóa sen trắng, gần bùn mà chẳng hôi tanh, nhìn tựa tiên nữ, đúng là thanh lệ thoát tục.

“Hạ Nhất Bắc, sao cậu lại đến đây.” Đậu Dao đứng dậy ngược nhìn hai người con trai tuấn tú đứng ở cửa.

“Đến đây nghiên cứu học thuật mà, vừa mới kết thúc còn dư chút thời gian nên ghé qua đây thăm chị.”

Đậu Dao liếc nhìn Hướng Nhu, hỏi: “Tiên sinh, đây là khoa phụ sản.”

Hạ Nhất Bắc liên tục xua tay giới thiệu: “Hiểu lầm rồi, đây là anh trai Hướng Nhu của em, còn đây là đàn chị của em, Đậu Dao.”

Hai người bắt tay chào hỏi, Đậu Dao cười trêu chọc Hạ Nhất Bắc: “Huynh đệ tỷ muội của cậu cũng đúng là nhiều quá đấy!”

Hạ Nhất Bắc vội giải thích: “Không có huyết thống đâu, chỉ là anh em lớn lên với nhau thôi.”

Hướng Nhu nhìn Đậu Dao mà không chớp mắt, Hạ Nhất Bắc thấy thế thì có chút vội vã, người này làm sao cứ gặp mỹ nữ thì lại hăng hái thế rồi?

cậu dùng tay huých Hướng Nhu, Hướng Nhu trừng mắt liếc Hạ Nhất Bắc, rồi quay sang hỏi Đậu Dao: “Bác sĩ Đậu, tối qua có phải cô xem bệnh cho bệnh nhân nào tên là Bạch Dĩ Mạt không?”

Đậu Dao nghĩ ngợi chốc lát rồi gật đầu, nói: “Đúng thế, là tôi.”

“Cô ấy bị bệnh gì?”

“Đây là chuyện riêng của bệnh nhân, không thể tiết lộ.”

Khóe miệng Hướng Nhu bỗng dưng hiện lên nét cười yêu nghiệt: “Là thế này, thật ra tôi là chồng sắp cưới của cô ấy, người nhà có quyền lợi biết bệnh tình của người bệnh chứ!”

Hạ Nhất Bắc vừa nghe suýt nữa đã không đứng vững, đập đầu vào góc bàn rồi, cái người này nói dối không hề đỏ mặt tím da tí nào.

Đậu Dao đánh giá Hướng Nhu một lượt, trên gương mặt trong trẻo lạnh lùng ấy nở nụ cười: “Anh có bằng chứng gì chứng minh anh là chồng sắp cưới của bệnh nhân đây?”

Hướng Nhu suýt ngã, ai nói là đóa sen trắng chứ, rõ ràng là bông hồng có gai...

“Bác sĩ Đậu thật chuyên nghiệp! Hoàn toàn không để tâm đến sự lo lắng của người nhà bệnh nhân.”

Đậu Dao cười đầy thú vị, xoay người ngồi lại trên ghế, ngẩng đầu liếc nhìn Hướng Nhu: “Thứ nhất, chuyện riêng của bệnh nhân cho dù là bác sĩ cũng không được phép dễ dàng tiết lộ cho người khác.

Thứ hai, tôi có quen biết với Bạch Dĩ Mạt đã nhiều năm, chưa bao giờ nghe thấy cô ấy nhắc đến chồng sắp cưới nào cả, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng gặp anh.

Thứ ba, một anh chàng công tử như anh, tôi chắc phải cởi áo blue ra mà đánh cho anh một trận mới được.” Dám mê hoặc mấy cô nàng y tá ở đây, suýt nữa là xảy ratai nạn chết người rồi.

Cho đến bây giờ Hường Nhu chưa bao giờ gặp qua cô gái nào lạnh lùng thanh nhã như thế, vừa mở miệng đã đầy sắc nhọn, quả thật chính là Bạch Dĩ Mạt thứ hai, không, so với Bạch Dĩ Mạt thì càng khó hơn, ít nhất hẳn cũng coi như hiểu rõ Bạch Dĩ Mạt.

Mà cô gái này quả thật muối mỡ chẳng vào khuôn, làm sao lúc đầu hẳn lại cho rằng đây là tiên tử được chứ? Không nên nhìn mặt mà bắt hình dong, thật là thâm thúy quá mà...

“Được rồi, đây là chỗ làm việc của tôi, phiền hai vị từ đầu tới thì rút về đó đi, đừng có ở đây làm chuyện gây trở ngại cho tôi.” Đậu Dao đưa tay tỏ vẻ tiễn khách.

Hạ Nhất Bắc còn đang cười trộm, vừa nghe thấy Đậu Dao muốn đuổi bọn họ đi thì bật người mở miệng: “Không phải, là em tới gặp chị, không có liên quan đến anh ấy.”

Đậu Dao dùng ngón trỏ vạch một vòng tròn trong không khí, sau đó nói: “Gặp đủ chưa! Bây giờ có thể đi rồi.”

“Nhưng em, ôi a... Anh đừng có kéo em...”

Còn chưa nói xong đã bị Hường Nhu tóm lấy cổ áo kéo ra ngoài, vừa kéo vừa nói: “Bác sĩ Đậu, sau này chúng ta còn gặp lại.”

Khóe miệng Đậu Dao nhếch lên, luồng suy nghĩ quay trở lại năm năm trước, khi đó cô còn là bác sĩ thực tập, lần đầu gặp Bạch Dĩ Mạt đã nảy sinh hứng thú với cô bé này, cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đó chính là người trong câu chuyện năm xưa.

Còn buổi tối này cũng là lần đầu tiên cô gặp một mỹ nam lạnh tựa núi băng trong tiểu thuyết, hơn nữa, người này đang ở bãi cỏ sau bệnh viện đánh ột người đàn ông cũng rất tuần tú khác không dám đánh trả.

++

Hường Nhu lôi Hạ Nhất Bắc đi thẳng đến sân cỏ sau bệnh viện mới buông ra.

“Hạ Nhất Bắc, đàn chị của cậu là thứ gì kia, lạnh lùng như băng, không hiểu chuyện tình.”

Hạ Nhất Bắc nhất thời cười to, chỉ cần là chuyện liên quan đến Bạch Dĩ Mạt là người này lại nôn nóng như thế.

“Anh à, đây cũng là chuyện bình thường thôi mà, anh hỏi bác sĩ làm gì, anh có hỏi Bạch Dĩ Mạt, cô ấy cũng không trả lời anh đâu!”

Hường Nhu nhớ đến vẻ mặt không chút huyết sắc của Bạch Dĩ Mạt, liền buồn bực: “Hạ Nhất Bắc, cậu nghe anh hỏi rõ đây, rốt cuộc Bạch Dĩ Mạt bị bệnh gì?” Vì chuyện gì mà lại nói đã gặp cô ấy vài năm ở bệnh viện? Cơ thể của cô ấy rốt cuộc là làm sao?

“Anh còn không biết mình mà đến hỏi sao! Chỉ cần anh chịu thì đến viện trưởng kia còn không nể mặt anh ư? Nhưng mà em không dám chắc là Đậu Dao có thể nghe lời viện trưởng.

Đừng nhìn Đậu Dao ngoài mặt thế này, thật ra bên trong cũng như thế, là người thông minh đáo để đến cùng, không bao giờ thay đổi ý của mình, nói dễ nghe là nguyên tắc, còn khó nghe thì là cố chấp.

“Anh không muốn lợi dụng thân phận của ông già, thôi vậy, chuyện này cậu nhất định phải làm cho anh.”

Hạ Nhất Bắc vung tay lên không để ý đến Hường Nhu quay người đi, âm thanh dương dương tự đắc của hắn ta từ phía sau vang lên: “Anh nghe nói gần đây nhị thiếu gia họ Hạ chơi chứng khoán rất sôi, cậu nói xem nếu ông già cậu ta biết chuyện, hậu quả sẽ thế nào?”

Hạ Nhất Bắc nghiêng răng nghiêng lợi: “Hường Nhu, anh thật độc ác.”

Cánh môi mỏng của Hường Nhu mấp máy, khóe miệng nhếch lên, trong mắt lộ ra tia sáng giảo hoạt: “Cậu có thể không giúp.”

Hạ Nhất Bắc xoay người trừng mắt với người đang cười xán lạn kia, nhứt chí nói: “Em giúp là được chứ gì? Nhưng mà anh cũng biết em có nhiều chuyện gấp lắm, phải từ từ mà đợi đi!”

Nói xong không đợi Hường Nhu lên cơn, cậu đã chuồn mất...

15. Chương 16: Lần Đầu Tiên Trong Trí Nhớ

Hường Nhu ra ngoài mua một ít đồ ăn rồi trở lại bệnh viện, đến phòng bệnh đơn nơi Bạch Dĩ Mạt đang nằm, nhẹ nhàng mở cửa bước vào trong, nhìn thấy người nằm trên giường bệnh quả nhiên vẫn đang ngủ, trên tay còn cầm kim truyền dịch.

Hắn đặt túi đồ trong tay xuống, cũng không rời đi mà ngồi xuống ghế sofa, sau đó cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Dĩ Mạt tuy đã tốt hơn một chút nhưng vẫn không có chút sắc huyết nào, cặp lông mi dày đen nhánh che đi đôi mắt trong trẻo, mày hơi nhíu lại, đôi môi đỏ hồng thường ngày giờ này cũng trở nên nhợt nhạt.

Hường Nhu không còn vẽ ngang ngược, hung hăng càn quấy ngạo mạn nữa, cặp mắt vẫn được cho là phong lưu trở nên âm trầm, cô từ lúc nào lại tiêu tụy như vậy, giống như quay về lại năm ấy...

Sau khi Lam Tiểu Hạ mất, hắn tự động xin giải ngũ, kỳ thật cấp trên muốn cho hắn một cơ hội, dù sao thủ trưởng cũng biết Hường Nhu hắn cũng là một nhân tài khó gặp, không ai muốn để hắn đi, nhưng hắn lại lần đầu tiên bỏ qua bản thân mình.

Sau khi trở về, Bạch Dĩ Mạt ở lại trường không về nhà, nhưng hắn luôn có cảm giác cô đang trốn tránh hắn, hắn tới trường của cô đi tìm, tuy thấy hắn cô vẫn bình thường, nhưng vẻ ưu thương trong đáy mắt và khuôn mặt tiêu tụy của cô không qua được mắt hắn.

Hắn biết cô khó chịu, cũng có thể cô đang trách hắn, trách hắn khiến Lam Tiểu Hạ chết.

Hắn cuối cùng không trốn nữa, gây sự với Hường Thiên Hoa một chút, sau khi xong, Hường Thiên Hoa quyết định đồng ý, để hắn ra nước ngoài du học.

Năm đầu tiên ra nước ngoài, Bạch Dĩ Mạt chạy tới, cô nói cô thất tình, nhân lúc được nghỉ liền xuất ngoại giải sầu, cũng không biết có trùng hợp hay không, bởi hắn nhớ rõ, hôm ấy vừa đúng là ngày giỗ Lam Tiểu Hạ...

++

“Sao cậu còn chưa đi?” Câu hỏi của Bạch Dĩ Mạt cắt đứt dòng hồi tưởng của hắn.

Hường Nhu dựa vào sô pha, đôi mắt híp lại, liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt đang chậm rãi ngồi dậy.

“Thấy cậu nằm viện một mình thật đáng thương nên đến chơi, đối tốt với cậu chắc cậu không phản đối chứ!”

Bạch Dĩ Mạt lườm hắn một cái, nói: “Tôi truyền nước xong sẽ xuất viện, cậu có thể đừng luôn lợi dụng tôi thế chứ, cái kế hoạch tán gái lâu dài xem ra đã chết trong trứng nước rồi.”

Bạch Dĩ Mạt lườm hắn, nói: “Truyền xong bình này là tôi có thể ra viện rồi, anh khỏi phải quan tâm tôi kéo kế hoạch tán gái của anh lại chết từ trong trứng nước luôn đấy.”

“Tớ nói này, cậu đừng có xem tớ như là một kẻ trọng sắc khinh bạn có được không vậy?”

“Nhưng tôi thì thấy cậu chính là một kẻ trọng sắc khinh bạn đấy!” Bạch Dĩ Mạt cuối cùng cũng khôi phục được một chút khí lực, đủ sức đầu võ miệng với ai kia.

Hương Nhu đứng dậy, ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường bệnh, hơi tới gần Bạch Dĩ Mạt: “Nói tớ nghe một chút thôi, là bệnh gì vậy? Nếu là bệnh nan y, tớ cam đoan sau này sẽ không cãi nhau với cậu nữa, để cho cậu sống vui vẻ thoải mái cả đời luôn.”

Bạch Dĩ Mạt xì một tiếng, mắng: “Cái mồm độc địa của cậu đi chết đi, cậu muốn tôi hết đường cũng không được đâu, bà đây cơ thể vô cùng khỏe mạnh, luôn luôn khỏe mạnh!”

Hương Nhu nhìn Bạch Dĩ Mạt như một con thỏ nóng nảy, cười hỏi: “Vậy là bệnh gì? Ung thư dạ dày hay là ung thư tá tràng? Hay là phụ...”

“Ngậm cái miệng quạ đen của cậu lại, tôi...đau...là đau bụng kinh, không phải ung thư!” Bạch Dĩ Mạt hét lên, sau đó phát hiện một y tá đang sững sờ đứng trước cửa, cứng lưỡi nhìn hai người bọn họ.

Ánh mắt kia như đang nói: vị tiểu thư này, giống trống khua chiêng nói với một người con trai là mình đau bụng kinh có thích hợp không vậy?

Bạch Dĩ Mạt nhất thời xấu hổ, cười cười hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Y tá cười tươi như hoa với Hương Nhu, mặt hơi đỏ lên, sau đó quay sang Bạch Dĩ Mạt, nói: “Truyền xong rồi, tôi giúp cô rút kim tiêm ra, cô nằm nghỉ một lúc là có thể xuất viện.”

Nói xong liền thành thạo rút kim tiêm trên tay Bạch Dĩ Mạt, chuẩn bị đầu vào đây, dặn dò chuyện ăn uống một chút, sau đó lại liếc mắt nhìn Hương Nhu một cái rồi mới ngượng ngùng rời đi.

Nhất cử nhất động của y tá vừa rồi cùng vẻ thẹn thùng của cô ta, mỗi cái nhẩn mày mỗi nụ cười đều lọt hết vào mắt Bạch Dĩ Mạt. Chờ cho y tá kia đi khỏi phòng bệnh, Bạch Dĩ Mạt khinh thường nói: “Yêu khí tận trời, đúng là hết thuốc chữa, hết thuốc chữa!”

Hương Nhu bật cười, hiện giờ tinh thần của Bạch Dĩ Mạt đã tốt hơn, cho dù cô đang mắng chửi hằn, hằn cũng vui vẻ, ít nhất là cô còn khỏe mạnh.

“Bệnh cũ của cậu vẫn không giảm bớt, ngược lại còn ngày một nghiêm trọng thế sao? Trước kia không phải đã điều trị Đông y một thời gian rồi sao? Không có tác dụng à?”

Bạch Dĩ Mạt với tay lấy giỏ hoa quả trên bàn, lấy ra một quả táo đưa cho Hương Nhu, trả lời qua loa: “Một quả, à, gọt vỏ giùm cái.”

Hương Nhu cầm lấy quả táo, lấy dao gọt trái cây trong ngăn kéo, ngoan ngoãn gọt vỏ, trong đầu lại nhớ đến lần đầu tiên của cô khiến cho hằn suốt đời khó quên.

Năm hai trung học, vì Hương Nhu học thêm cùng Lý Dao, hai bọn họ đã cãi nhau một trận lớn.

Chuyện Lý Dao thích Hương Nhu đã không phải là bí mật gì, khi đó thầy chủ nhiệm thực hiện hình thức học tập theo nhóm, người vốn học kém môn Vật Lý như Lý Dao được Hương Nhu phụ đạo, sau tiết tự học thường học thêm một tiết phụ đạo nữa.

Bạch Dĩ Mạt lúc ấy còn chưa biết đi xe đạp, vì thế mỗi ngày đi học đều do Hương Nhu đưa đón, dần dà, tính ỷ lại của Bạch Dĩ Mạt đối với vị tài xế không công này ngày càng mạnh.

Chỉ là, từ lúc đó, Lý Dao thường lấy cớ học phụ đạo để quần lấy Hương Nhu, Bạch Dĩ Mạt đương nhiên không thoải mái. Một tuần lễ trôi qua, mỗi ngày đều đợi như vậy, cô cũng bực mình lắm chứ, trùng hợp là bạn cùng bàn Ngô Thiên Hàng nói sẽ đưa cô về, vậy là cô sáng khoái đồng ý.

Sáng ngày hôm sau, khi Hương Nhu tới đón Bạch Dĩ Mạt đến trường liền trực tiếp chất vấn dồn dập, ngữ khí cũng thay đổi, bình thường trên mặt cũng không có vẻ giận dữ như vậy.

“Vì sao hôm qua cậu không đợi tớ?”

Mới sáng sớm đã bị hằn chất vấn, tâm tình Bạch Dĩ Mạt hiển nhiên không vui vẻ chút nào.

“Vì sao tôi phải chờ cậu? Tôi không có nghĩa vụ phải chờ cậu về nhà!”

“Vậy nên cậu để Ngô Thiên Hàng đưa về?”

“Tiện đường thôi.”

“Tiện đường? Cậu gốc đây à? Nhà Ngô Thiên Hàng so với nhà chúng ta như là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, làm gì có chuyện tiện đường? Với ai cậu cũng không cảnh giác tí nào, bị người ta lừa cũng không biết.”

“Ai đưa tôi về nhà là chuyện của tôi, mẹ nó nữa chứ, cậu dựa vào cái gì...” Bạch Dĩ Mạt tròn mắt, ngữ khí nặng nề.

“Dựa vào việc cậu là...em gái tớ, ông nội có dặn, tớ có trách nhiệm phải chăm sóc cậu, quản thúc cậu.”

“Em gái? Hừ, chúng ta đâu cùng họ, tôi so với cậu không nhỏ hơn bao nhiêu, cậu đừng có tỏ vẻ người lớn, nếu muốn làm anh trai thì đứng giữa trường mà hét to một tiếng, sẽ có một đàn em gái xếp hàng từ cửa lớp đến cổng trường luôn.” Bạch Dĩ Mạt nổi giận.

Hướng Nhu với lấy cặp sách trên lưng Bạch Dĩ Mạt, bỏ vào giỏ xe, sau đó ra lệnh: “Lên xe.”

Từ trước đến giờ Bạch Dĩ Mạt không phải là người biết nhẫn nhịn chịu đựng, cô giành lấy cặp sách rồi bước đi, hoàn toàn không thèm để ý đến Hướng Nhu đang kêu to ở đằng sau. Hôm ấy mặt trời có lẽ mọc đằng Tây, hai học sinh gương mẫu như bọn họ lại đến muộn một cách lỳ kỳ.

Một lúc sau, hai người bọn họ không nói chuyện với nhau nữa, Hướng Nhu thấy ai cũng cười hì hì, chỉ khi nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt thì đổi sắc mặt, mà Bạch Dĩ Mạt thì lại tỏ vẻ không quan tâm, tự nhiên sẽ không bị ai đó làm ảnh hưởng, trực tiếp che chắn diện mạo đáng ghét của ai kia.

Người lớn hai nhà thấy hai đứa nhỏ không thèm nhìn nhau cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng ngẫm lại, có lẽ vì học tập quá mệt mỏi nên cũng không hỏi nhiều.

Một tuần sau đó hai người bọn họ mới làm hòa. Lần đầu Bạch Dĩ Mạt hành kinh, tuy trong khóa học sinh lý đã nói qua, nhưng tự mình trải nghiệm vẫn khiến cô sợ hãi, sau khi trở về từ WC, sắc mặt Bạch Dĩ Mạt trắng bệch, ôm mặt nằm trên bàn khóc, tiết sau là tiết tự học, lớp học ồn ào náo nhiệt, không ai chú ý tới sự thay đổi của Bạch Dĩ Mạt, ngoại trừ Hướng Nhu vừa mới bước vào lớp.

Hắn đi đến trước mặt Bạch Dĩ Mạt, gõ gõ vào bàn học của cô, ngữ khí lạnh lùng hỏi: “Làm sao thế?”

Bạch Dĩ Mạt ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, tủi thân nhìn lên Hướng Nhu, hắn vừa thấy thế liền choáng váng, nha đầu này sao lại khóc thế này? Sắc mặt còn trắng nhợt dọa người đến như vậy...

Hắn ngồi xổm xuống, có chút lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là cậu bị gì thế? Ai bắt nạt cậu à?”

Bạch Dĩ Mạt ghé sát tai Hướng Nhu, lí nhí nói: “Tôi bị chảy máu, đau quá.”

Hướng Nhu vừa nghe thấy, nhất thời hoảng hốt, vội vàng nhìn từ đầu đến chân cô: “Bị thương à? Thế nào thế nào rồi, để tớ xem xem.”

“Không phải...là tôi...tôi đang đến ngày...tôi đau bụng quá...” Bạch Dĩ Mạt xấu hổ tìm từ để diễn tả.

Hướng Nhu sững sốt, sau đó tỉnh ngộ, thấy Bạch Dĩ Mạt đau đến phát run, vội nói: “Vậy để tớ đưa cậu về nhà, để tớ đi xin phép thầy Hướng.”

“Còn một tiết nữa cơ mà?” Học trò ngoan như Bạch Dĩ Mạt sao có thể bỏ tiết chứ.

Hướng Nhu nhướn mày, tròng mắt: “Vậy cậu muốn đau đến chết sao?” Nói xong liền chạy khỏi phòng học.

Chỉ chốc lát sau, Hướng Nhu quay về thu dọn cặp sách, lại giúp Bạch Dĩ Mạt cất sách, sau đó đỡ cô dậy, ai ngờ, hắn bỗng dưng quăng cặp xuống đất, cởi đồng phục ra buộc quanh lưng Bạch Dĩ Mạt rồi mới nhặt cặp sách lên, đỡ Bạch Dĩ Mạt ra khỏi lớp. Cảnh này khiến cho lớp học đang ồn ào bỗng yên tĩnh lại, đồng thời cũng khiến những người khác cảm thấy khó hiểu, chẳng nhẽ Hướng Nhu làm Bạch Dĩ Mạt khóc?

Về đến nhà, bố mẹ Hướng và Bạch Thụy vẫn chưa về, ông Hướng lại hẹn mấy lão chiến hữu đi ôn chuyện, trong nhà không có ai, vì thế Hướng Nhu bắt đầu lục tung tìm băng vệ sinh. Tìm mãi mà không thấy, lại nhìn Bạch Dĩ Mạt đau đến mức ngã vào ghế salon khóc lớn, hắn cũng sốt ruột vô cùng, sau đó cầm chìa khóa, dặn cô chờ một lát rồi chạy ra ngoài.

Khi trở về, Hướng Nhu cầm theo một túi nhựa, sau đó lấy băng vệ sinh trong túi ra đưa cho Bạch Dĩ Mạt.

“Đi thay nhanh lên.”

“Ừm.” Bạch Dĩ Mạt nức nở nhận lấy, gương mặt trắng bệch hơi ửng đỏ, ngoan ngoãn vào WC.

Đợi lúc cô đi ra, Hường Nhu đưa cho cô một ly nước, dịu dàng nói: “Đây là nước đường đỏ, uống vào sẽ cảm thấy thoải mái hơn, uống xong thì lên giường ngủ một giấc đi.”

Bạch Dĩ Mạt hai mắt nhắm lệ mông lung liếc lên Hường Nhu, sau đó uống hết ly nước đường đỏ, không thừa một giọt.

Vừa mới nằm xuống giường, Hường Nhu đã đem một túi chườm nước ấm tới, đưa cho cô, bảo: “Đặt nó lên bụng, sẽ không đau nữa.”

Bạch Dĩ Mạt nghe theo, sau đó mơ màng thiếp đi.

Qua chuyện này, không hiểu sao bọn họ lại hòa thuận như lúc đầu. Thời gian nghỉ hè, Hường Nhu dạy Bạch Dĩ Mạt đi xe đạp, hẳn vừa mắng cô ngu ngốc vừa kiên nhẫn dạy cô, hơn nửa tháng sau, cô cuối cùng cũng có thể đi xe đạp.

Sau khi khai giảng, Bạch Thụy mua cho con gái một cái xe đạp, Hường Nhu không làm tài xế không công nữa, nhưng lại thêm một người đồng hành.

Sau này, Bạch Dĩ Mạt cũng có hỏi Hường Nhu vì sao lúc ấy lại biết nhiều như vậy. Hường Nhu liếc mắt nhìn cô, không giải thích. Hẳn đương nhiên sẽ không bảo rằng, khi đó gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, xấu hổ chạy tới hỏi bà chủ hàng tạp hóa, dưới sự nhiệt tình giảng giải của dì ấy mới có thể làm thỏa đáng như vậy. Lần đầu tiên hẳn cảm thấy mình thật sự may mắn, may mắn vì là con trai.

16. Chương 17: Thất Bại Trong Vui Vẻ

Bạch Dĩ Mạt nhìn Hường Nhu cười ngây ngô ở một bên, thuận tay lấy một quả quýt ném tới: “Nghĩ gì thế? Cười ngốc nghếch như thế, không phải là đang YY cái gì không lành mạnh đấy chứ?”

Hường Nhu nhanh tay bắt lấy, đưa quả táo đã gọt vỏ sang cho cô, rồi chậm rãi híp mắt hỏi: “Nè, cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên của cậu không?”

Hàm răng còn chưa đụng vào quả táo, Bạch Dĩ Mạt đã ngẩng đầu lên nhìn về phía hẳn, con người trong suốt sâu không thấy đáy: “Lần đầu tiên cái gì chứ? Cậu có ý gì?”

“Này, không phải cậu đã quên rồi chứ!” Hường Nhu hơi phẫn nộ nhìn chăm chú vào Bạch Dĩ Mạt.

“Đồ điên, nói chuyện lần đầu tiên với phụ nữ, chắc cũng chỉ có cậu mới làm được.”

Hường Nhu nghe vậy nhất thời cười to, hẳn chỉ vào Bạch Dĩ Mạt rồi làm ra vẻ sâu xa nói: “Cậu còn nói tớ trong đầu nghĩ gì ư? Có đầu óc cậu mới không trong sáng ý! Chuyện tớ nói là lần đầu tiên bà dì của cậu ghé thăm kia, cậu lại dám quên.”

Sắc mặt Bạch Dĩ Mạt trở lại bình thường, cắn một miếng táo: “Hứ, ai bảo cậu nói chuyện không rõ ràng, không phải chỉ là làm bẩn đồng phục của cậu thôi sao, đáng để giận đến vậy à, đều là chuyện cũ năm xưa, dĩ nhiên bây giờ tôi vẫn nhớ.”

“Tớ hỏi cậu cậu có phải con gái không, đến chuyện này mà cậu cũng có thể bình thản rồi chia vui với một thằng con trai, ông trời của tôi ơi!” Hường Nhu nhìn trời, hai tay giơ về phía trước, vẻ mặt phải gọi là phong phú đa dạng.

“Trời trời cái lòng ấy! Có lúc nào cậu xem tôi là con gái chứ, cái đồ tự mãn!” Bạch Dĩ Mạt trừng mắt liếc hẳn một cái, Bạch Dĩ Mạt trừng mắt liếc hẳn một cái, đặt quả táo xuống, khởi động gân cốt rồi đứng lên đi vào nhà vệ sinh.

Hương Nhu đứng dựa vào cửa nhà vệ sinh nói với người bên trong: “Bạch Dĩ Mạt, có phải cậu có chuyện gì giấu tớ không? Tớ cảm thấy dường như cậu có gì đó rất mờ ám.”

Trước bồn rửa tay, Bạch Dĩ Mạt nhìn vào mình trong gương, cả nửa ngày mới trả lời: “Tôi giấu cậu nhiều chuyện lắm, cậu muốn nói đến vấn đề nào?”

Hương Nhu ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi chậm rãi mở miệng: “Ừm... Ví dụ như, cậu quen Giản Quân Phàm lúc nào sao không thấy nói với tớ? Tại sao cậu lại quen anh ta, quen lúc nào, vì sao anh ta lại đối xử tốt với cậu đến vậy, vân vân...”

Bạch Dĩ Mạt mở cửa ra, nhìn Hương Nhu nói: “Tôi quen ai tại sao phải thông báo lại với cậu chứ. Huồng hồ, tôi cũng chưa bao giờ hỏi những chuyện về bạn bè của cậu như thế này!” Lúc nói cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘bạn bè’.

“Nè, không phải là do tớ quan tâm cậu hay sao!” Hương Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt không để ý đến, nhưng trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

“Cám ơn, nhưng cậu thế này gọi là chớ lại bắt chuột, xen vào việc của người khác.”

“Đồ ngốc không biết phân biệt gì cả, này, cậu đi đâu thế, định về thật à! Cậu không đợi tớ sao... này....”

Hương Nhu tiễn Bạch Dĩ Mạt về nhà, trên đường hai người không tranh cãi với nhau nữa, Bạch Dĩ Mạt nhìn một bên khuôn mặt hoàn mỹ của Hương Nhu, nhất thời từ khuôn mặt này nhảy đến một khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh được cũng như thế, đồng thời lại liên tưởng đến hai người thân mật với nhau trên cuốn tạp chí kia.

“Cái đó, chuyện của Trịnh Tịnh Viên là thế nào?” Cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng mở miệng hỏi, đôi lúc cô rất hận mình tại sao không thể dứt khoát một chút, không cần phải lăm chuyen như thế này.

Hương Nhu nghe thấy thế, có chút quái dị nhìn cô, giống như đang nghiên cứu vật gì quý hiếm vậy.

“Nhìn tớ làm gì! Đang hỏi cậu đấy!” Bạch Dĩ Mạt vỗ một cái vào đầu hấn.

Hương Nhu quay đầu nhìn về phía trước, làm ra vẻ nhe răng trợn mắt: “Nói chuyện thì nói chuyện, động tay động chân làm gì! Chuyện của cô ấy thu xếp xong rồi.”

Bạch Dĩ Mạt vốn đang còn cười bây giờ đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ: “Hiệu suất rất cao, khó trách.”

“Cậu đừng nghĩ lung tung! Chuyện này tớ còn chưa kịp nhúng tay vào.” Hương Nhu biết Bạch Dĩ Mạt đang nghĩ gì, thật ra bình thường mấy kiểu vui chơi thế này hấn cũng đâu ít, mọi người cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng mà, người này, hấn cũng không rõ vì sao Bạch Dĩ Mạt lại đặc biệt miễn cảm như thế, không chịu chấp nhận như vậy.

“Hương Nhu này, có thật là...”

Nhưng cuối cùng Bạch Dĩ Mạt không nói ra những lời “Có thật là cậu yêu Trịnh Tịnh Viên không” này...

“Thật cái gì cơ?”

“Không có gì!” Bạch Dĩ Mạt nói sang chuyện khác: “Tôi hỏi cậu, hai người ly hôn, vốn là người chồng ngoại tình, nhưng sau đó lại phát hiện ra người đi quá chính là cô gái đó, vậy người chồng chẳng qua là bị dồn ép sao?”

Hương Nhu không hiểu mô tê gì cả, người này có lối suy nghĩ thật sự là rất thâm sâu.

“Điều này nói lên cuộc hôn nhân kia sớm chỉ tồn tại trên danh nghĩa, bây giờ chuyện này nhiều lắm, đặc biệt là trong giới kẻ có tiền, cũng không có gì lạ cả.”

Bạch Dĩ Mạt bĩu môi: “Thế còn đứa con của họ, đứa bé đó làm sao sống tốt trong hoàn cảnh này đây?”

Hương Nhu nghi ngờ nhìn Bạch Dĩ Mạt, cô chưa bao giờ nghiêm túc nói với hấn những việc này, hấn biết đây là vụ kiện trong tay cô, hấn cũng biết cô là người công bằng, ngay thẳng, có lương tâm, cho nên khi biết chân tướng của một số việc, cô liền xoắn xuýt rồi tung lên.

“Nếu không thấy vui thì đừng làm nữa, đừng có ép mình phải làm những chuyện mà bản thân không muốn.” Hấn nhìn khuôn mặt vẫn như cũ của Bạch Dĩ Mạt, suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Nếu không, đến công ty tớ giữ chức vụ cố vấn luật pháp đi! Tiền lương tùy cậu muốn!”

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt dẩu lên, nói: “Được, cứ thế đi! Nhưng mà, gặp chuyện chạy trốn không phải là phong cách của tôi, hơn nữa cậu cũng đã đủ việc rồi, tôi mà đến công ty cậu, không nhìn thấy cậu mỗi ngày là tôi không thể phạm tội được.”

Hướng Nhu chán nản nói: “Tớ bảo cậu là người không biết phân biệt phải không! Người ta đều ước ngày ngày có thể gặp được tớ, còn cậu thì ngược lại, còn ghét tớ đến thế, đừng có quên, chúng ta chính là chiến hữu.”

“Đừng lại, ai là chiến hữu của cậu, là đối thủ mới đúng!”

“Lên tinh thần rồi sao?”

“Luôn luôn lên sẵn tinh thần...”

++

Gần đây Bạch Dĩ Mạt đang vội cái gì? Thật ra chính là vụ án tranh chấp tài sản sau khi ly hôn, hai người đều là nhân vật có chút tiếng tăm ở thành phố S, vốn là nhà trai ngoại tình, cô làm luật sư cho nhà gái, giúp nhà gái đòi lại bồi thường hợp lý, nhưng cách đây không lâu, lại bị cô phát hiện được thì ra thân chủ của cô mới là người ăn vụng bên ngoài, còn chồng của cô ấy chỉ là người bị hại.

“Luật sư Bạch, ngày mai sau khi vụ kiện này giải quyết xong, tôi sẽ không bạc đãi cô đâu.” Một người phụ nữ ăn mặc bình thường, không tô phấn son, nhìn qua có chút đáng thương, nhưng trong lời nói lại chứa sự đắc ý kiêu căng.

Trước đây Bạch Dĩ Mạt là bị bộ dạng đáng thương kia của cô ta đánh lừa: “Tôi cũng hi vọng nhanh chóng kết thúc.”

Cặp mắt quyến rũ của người phụ nữ kia liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt đánh giá: “Nghe nói luật sư Bạch vì vụ này mà mệt mỏi đến nỗi vào viện, tôi không biết phải cảm ơn cô thế nào nữa.”

Bạch Dĩ Mạt hơi tự giấu nhìn cô ta, cố nặn ra nụ cười: “Không liên quan đâu, là tôi có chút vấn đề mà thôi.”

“Vậy là tốt rồi, vậy đi, hẹn gặp cô ngày mai ở tòa.” Người phụ nữ kia nói xong rồi đứng dậy bước đi.

Bạch Dĩ Mạt nhìn theo bóng lưng của cô ta rồi hỏi: “Cô có từng nghĩ đến đứa con của cô không? Cậu bé mới ba tuổi.”

Người phụ nữ xoay người, nhìn thẳng vào vị luật sư còn rất trẻ trước mắt, nói: “Luật sư Bạch, cô chưa làm mẹ, nên cô không hiểu đâu.”

Nhìn người phụ nữ bên ngoài vô hại bên trong giả dối kia, trong lòng Bạch Dĩ Mạt có gì đó không đúng, đứa bé đi theo người mẹ như vậy có thể lớn lên khỏe mạnh sao?

Cô ngồi trong phòng hội nghị thật lâu, lâu đến mức Quý Phi Dương đi vào cô hoàn toàn không biết.

“Bạch Dĩ Mạt, đang giờ làm việc, cô lại mất tập trung rồi.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn bóng người cao lớn tuấn tú trước mặt, người ngốc nghếch: “Anh nói thử xem lúc đấy sao em lại nhất thời muốn khoe tài chút, càng muốn nhận vụ kiện này, bây giờ đúng là tự chuốc khổ ỉnh.”

Quý Phi Dương kéo chiếc ghế bên cạnh Bạch Dĩ Mạt rồi ngồi xuống: “Nếu quả thật không muốn đánh án nữa thì bây giờ từ chối vẫn còn kịp.”

“Sư phụ, như vậy em sẽ phá hỏng văn phòng luật sư của anh mất.”

“Chút chuyện con con ấy thì đâu đến mức gì.”

Bỗng nhiên Bạch Dĩ Mạt hơi sùng bái Quý Phi Dương: “Này, Quý Phi Dương, anh đừng có đối tốt với em như thế, cẩn thận em sẽ yêu anh đấy.”

Quý Phi Dương bất đắc dĩ cười: “Đúng thật là, bây giờ cô có tâm trạng mà nói đùa rồi đây.”

“Bình đến tướng camp, yên tâm đi, em có chừng mực mà.” Bạch Dĩ Mạt ném cho anh một ánh mắt yên tâm, sâu trong ánh mắt trong suốt như nước kia, anh thấy rõ ý kiên định không dễ lay chuyển, từ trước đến nay cô làm việc sẽ không để cho người khác lo lắng bao giờ.

++

Vốn đã có định án của vụ tranh chấp tài sản ly hôn, nhưng không ngờ lại có bước ngoặt, bị cáo đưa ra chứng cứ mới, tuy không phù hợp với trình tự khuôn phép, nhưng đã thông qua phiên xét xử, bàn bạc khắp nơi, nên bằng chứng hùng hồn này có thể trở thành vật chứng trình lên.

Cuối cùng, tố tụng bên nguyên cáo thua kiện, đưa con về với người bố, một vụ kiện quanh co, thế nhưng lại dấy lên cơn sóng không nhỏ trong giới luật sư.

Tướng quân toàn thắng Bạch Dĩ Mạt lần đầu nếm thử mùi vị thất bại, nhưng trong mắt mọi người lại nhìn thấy cô như trút bỏ được gánh nặng, bộ dạng vẫn đậm phong khinh, hoàn toàn không có chút gì lấy làm vẻ khó chịu khi bị thua.

Người phụ nữ bị thua kiện về mặt không thể tin được, cô ta kéo giật Bạch Dĩ Mạt lại, mắt đi về điệu dàng giả dối của ngày trước: “Cô không phải là tướng quân toàn thắng sao, cô không phải là vô cùng tin tưởng sao? Vì sao lại có chứng cứ mới, vì sao lại thua kiện? Tôi mặc kệ, tôi muốn chống án, tôi nhất định phải chống án.”

Bạch Dĩ Mạt mỉm cười nhìn người phụ nữ trước mắt vẫn không chịu từ bỏ, nói lời chính nghĩa: “Kim phu nhân, tôi nghĩ trong chúng ta cũng không ai ngờ tới thì ra thật sự chuyện mỗi người làm ông trời đều nhìn thấu hết, rất xin lỗi, tôi nghĩ tôi không giúp được cô.”

“Lời này của cô là có ý gì?” Vị Kim phu nhân kia sững sờ ngây ngốc.

Bạch Dĩ Mạt nhìn về đám người phía đối diện, nói: “Không có gì cả, chỉ là tôi nghĩ, cuối cùng cô cũng có thể quay về làm chính cô, đúng không!”

Nói xong cô cười lạnh lùng, sau đó không thèm để ý đến người phụ nữ đang trở mặt lên, lập tức đi ra ngoài, đứng ở cửa lớn, lần đầu tiên cảm thấy ánh nắng mùa đông có thể làm cho tâm tình người ta dễ chịu đến như vậy.

“Bạch Dĩ Mạt.” Phía sau có người gọi cô.

Bạch Dĩ Mạt xoay người lại, không phải là người lúc nãy trên tòa đấu với cô sao?

“Luật sư Tần, xin chúc mừng!”

Tần Dật đi tới quan sát người trước mắt vừa quen thuộc lại xa lạ này, cười nói: “Cám ơn.”

Bạch Dĩ Mạt cười rồi đi ra ngoài, Tần Dật đi sát bên người: “Chúng ta giao chiến cũng rất nhiều lần rồi! Cuối cùng lần này cũng được mở mày mở mặt một phen!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn bạn học cũ xuất sắc này, nhất thời bông đùa nói: “Đắc ý cái gì chứ? Thắng một cô gái mà cũng tính sao?”

Tần Dật bật cười: “Này, trước kia cậu thì thế nào chứ, đừng tưởng là con gái thì mình sẽ hạ thủ lưu tình, so với người nào đó mình còn mạnh hơn nhiều.” Anh cố ý bắt chước khẩu khí Bạch Dĩ Mạt.

“Đồ tự mãn.” Bạch Dĩ Mạt cũng cười theo.

Tần Dật nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt một chút cũng không để ý, nổi bần khoản trong lòng càng lớn: “Tổn thất mất không biết sao cậu thua kiện mà không có chút khổ sở nào, ngược lại còn rất vui vẻ thế.”

“Không có đâu! Cảm thấy thắng thua không phải thứ quan trọng, quan trọng nhất là không thẹn với lương tâm.” Bạch Dĩ Mạt đi đến bãi đậu xe, nhưng sau đó lại quay người nói với Tần Dật: “Bây giờ mình về văn phòng thế nào cũng bị mắng, còn cậu e rằng được chúc mừng ấy chứ!”

Tần Dật thản nhiên lắc đầu, nói: “Được rồi, một thời gian nữa là họp mặt lớp, cậu có đến không?”

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt khẽ chúm lại: “Ừm, biết rồi, liên lạc sau vậy.”

Nói xong rồi lên xe, lướt nhanh trên con đường rải nhựa, cuối cùng cô cũng hiểu được, tranh giành vị trí thứ nhất, vĩnh viễn bất bại thật ra không được vui vẻ như mọi người nghĩ.

Vui vẻ nhất chính là cho dù ngoài mặt có thua, nhưng nội tâm lại thắng, vô cùng thoải mái, điều này so với nhìn như thắng lại càng thêm làm cho người ta cảm thấy thư thái không thẹn với lương tâm.

17. Chương 18: Ra Đi Trong Đêm Bình An

Tần Dật luôn vô cùng băn khoăn, rốt cuộc là ai mới sáng sớm đã gửi cho anh bức đồ không đề tên, bên trong là một đoạn ghi âm cùng với ảnh chụp mà nhân vật chính chính là anh trong vụ tố tụng Kim phu nhân lần này.

Vụ kiện vốn đã thua cuối cùng chuyển bại thành thắng.

Mà chứng kiến luật sư của đối phương là Bạch Dĩ Mạt thua tòa lại có vẻ thản nhiên như thế, anh có chút nghi ngờ người này từ lúc bắt đầu không phải là đứng đối lập với anh đấy chứ?

++

Bạch Dĩ Mạt trở lại văn phòng luật sư, trong ánh mắt chế giễu cùng với tiếng thì thầm bàn tán, đi thẳng vào văn phòng Quý Phi Dương.

Quý Phi Dương đưa tay ý bảo cô ngồi trước, sau đó vội vàng xử lý chuyện trong tay, Bạch Dĩ Mạt lấy Ipad ra vào mạng.

“Quả nhiên là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm!” Bạch Dĩ Mạt nhìn vào màn hình giọng mỉa mai.

Quý Phi Dương ngẩng đầu nói: “Gì cơ?”

Bạch Dĩ Mạt đưa thứ đồ trong tay cho anh, tiêu điểm tin tức bốn phía đều vây quanh vụ kiện lần này, quả nhiên là người sợ nổi tiếng heo sợ khỏe mạnh, đây chẳng qua cũng chỉ là giúp người có tiếng tăm đánh án, bây giờ cũng trở nên có chút danh tiếng, mặc dù là tiêu cực.

“Người phụ nữ này không đơn giản đâu, cô cẩn thận một chút.” Quý Phi Dương chứng kiến đầu đề đưa tin thì rơi vào im lặng.

Mạng lưới danh nhân đưa tin: Phú thương XX ngoại tình thật ra là bị vợ vu cáo hãm hại, cuối cùng chân tướng cũng nổi lên mặt nước.

Mạng lưới báo thành phố: Phu nhân XX sau lưng thế lực lớn mạnh, quan hệ rất rộng, không phục phán quyết, đưa tin chống án.

Trang báo mạng chính trị và pháp luật: Tướng quân toàn thắng Bạch Dĩ Mạt cuối cùng bị đặt bẫy tính kế, bị đương sự ác ý lừa gạt, làm cho cái tên toàn thắng bị phá hủy.

...

Bạch Dĩ Mạt lấy lại Ipad, tắc lưỡi nói thẳng: “Lực lượng mạng lưới quả nhiên hùng mạnh, có điều thật thật giả giả, giả giả thật thật, xem vậy là được rồi, đừng quá nghiêm trọng là được.”

“Xem ư? Tự cô cũng nhìn xem, người đàn bà kia nói thế nào với cô?” Quý Phi Dương chỉ vào một góc trên màn hình, Bạch Dĩ Mạt đưa mắt sang, Kim phu nhân bị phóng viên vây quanh chặn đường, cuối cùng chửi ầm lên, mắng đối phương vu cáo hãm hại, chửi luật sư của mình không chuyên nghiệp như thế nào, nói cô nhất định đã bị mua chuộc, chỉ nhận tiền không nhận người, luật sư như thế này thật là mất mặt.

Bạch Dĩ Mạt tắt máy, nhìn Quý Phi Dương nói: “Thường thì thua kiện trong lòng dao động rất lớn, người Trung Quốc mau quên, không lâu sau chuyện này cũng chẳng còn sót lại tí gì trong đầu người ta đâu.”

“Cô đang tự an ủi mình đấy hả!” Quý Phi Dương nhìn người này hoàn toàn không có chút cảm giác mỗi nguy hiểm, bỗng cảm thấy con bé này là người không có tim, hoàn toàn không lo đến hậu quả.

“Em sẽ trở lại thông báo cho anh sau, mai là lễ Giáng Sinh, tha cho em một ngày đi!”

“Được rồi, đi đi!” Quý Phi Dương hiểu hôm nay đối với cô mà nói có bao nhiêu đặc biệt, cho nên cô ấy nói gì cũng đồng ý.

++

Hôm nay là đêm bình an, ban ngày vẫn còn nắng tỏa ngàn dặm, vậy mà vừa chạng vạng đã có tuyết rơi, thật là đúng với cảnh.

Bạch Dĩ Mạt về nhà tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài thì di động vang lên, là Giản Quân Phàm, khóe miệng cô hơi cong lên, lộ ra lúm đồng tiền trên má, bắt máy.

“Alo, Giản Quân Phàm à.”

“Anh xem tin tức hôm nay rồi, em không sao chứ!” Âm thanh của Giản Quân Phàm vừa ôn hòa lại thân thiết.

Bạch Dĩ Mạt thoải mái trả lời: “Không có sao đâu, đúng rồi, cảm ơn anh đã giúp em tra ra mấy thứ kia, nhưng mà, chuyện này anh đừng để người ngoài biết đấy!”

“Anh mà biết em dùng cái cách này thì đã không giúp em rồi.” Trong giọng nói mang theo sự trách cứ.

“Đằng nào cũng làm cả rồi, không có gì lớn cả, cũng không mất miếng thịt nào cả.”

“Đúng rồi, người phụ nữ kia có chỗ dựa sau lưng đấy, em nhất định phải cẩn thận.”

“Có thể có gì lo lắng chứ, em chỉ là luật sư mà thôi, là quan tòa xem bằng chứng, cô ta có thể như thế nào nữa.”

“Tóm lại vẫn là em nên chú ý một chút, đừng để người bên ngoài theo dõi, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh, bất kể thế nào anh cũng sẽ ở bên cạnh em.”

Nghe nói như thế, nhất thời Bạch Dĩ Mạt không biết phải trả lời ra sao, những lời này anh cũng đã từng nói, lúc mới quen anh anh cũng nói vậy, rồi anh cũng đến, mặc cho cô có chuyện gì, chỉ cần một cú điện thoại, nhất định trong thời gian ngắn nhất anh sẽ đến, cùng ở bên cạnh cô.

Nhưng mà, cô cần phải từ bỏ, từ bỏ thói quen có việc là tìm đến anh, nói cách khác, cô sẽ càng áy náy, tự trách mình, cô không rõ anh lấy tư cách gì để trông coi bên cạnh cô, nếu cô không cho nổi, thì cũng đừng dễ dàng cho như vậy, cứ giả vờ ngốc nghếch cũng tốt.

Cô buông môi dưới đã bị cắn chặt ra, ngữ khí vẫn duy trì sự thoải mái: “Biểu rồi, anh đúng là Đường Tăng.”

Ngắt điện thoại, Bạch Dĩ Mạt đi ra cửa nhưng không tự lái xe mình mà ngồi trên taxi đi đến một nhà thờ nhỏ, tối nay nhà thờ sẽ làm lễ truyền thống để trải qua đêm bình an.

Lúc Bạch Dĩ Mạt tới nhà thờ thì lễ Mi-sa cũng đã bắt đầu, cô ngồi ở vị trí phía sau, nhìn các giáo đồ hát thánh ca trên bục.

Xung quanh hết thấy đều yên tĩnh, tốt lành như thế, mặc dù cô không phải là tín đồ nhưng cũng tràn ngập hoài niệm với cảnh tượng này.

Lần đầu đến đây là lúc cô bốn tuổi, Bạch Dĩ Hạo chín tuổi, khi đó cô vừa tỉnh vừa buồn ngủ đi theo mẹ đến nhà thờ nhỏ này để qua đêm bình an.

Thật ra thành phố S có một nhà thờ rất lớn, ở đó những ngày như thế này người ta đến rất đông, nhưng mẹ Bạch chỉ dẫn bọn họ đến đây mà thôi.

Trong đêm bình an, mặc dù là trôi qua theo cách như thế, nhưng Tiểu Dĩ Mạt vẫn rất vui vẻ, cô thích không khí như thế này, tất cả mọi người đều mỉm cười, còn có cả mẹ dẫn cô đi chơi theo.

Nửa đêm năm ấy khi lễ Mi-sa bắt đầu, Tiểu Dĩ Mạt đã nằm ngủ ngon lành trong lòng mẹ, đến ngày hôm sau tỉnh lại, Tiểu Dĩ Mạt sẽ khóc lên nói vì sao mẹ Bạch không gọi cô dậy?

Bạch Thụy đi công tác gấp trở về đã thấy cảnh thế này, sau khi hiểu rõ chuyện, ông liền ôm lấy con gái nói: “Dĩ Mạt ngoan, đêm bình an năm sau, bố với mẹ sẽ dẫn con với cả anh trai lại đi chơi nữa, có được không?”

Đôi mắt nhỏ của Bạch Dĩ Mạt hồng hồng, hít mũi mấy cái rồi gật đầu.

Nhưng mà, năm thứ hai, không hề có năm thứ hai...

Đêm bình an năm thứ hai, mẹ của cô đã lên thiên đường, cô lúc năm tuổi không giống những bạn nhỏ khác khóc rống lên, mà chỉ yên lặng đi theo Bạch Dĩ Hạo đứng ở trong góc nhìn Bạch Thụy im lặng nước mắt chảy dài.

Đêm hôm đó, cô xin Bạch Thụy dẫn cô đến nhà thờ kia, cô bảo mẹ đang ở đó chờ bọn họ, Bạch Thụy nhìn cái tim đau khổ như lắng trĩ, dẫn hai đứa con đi vào nhà thờ.

Đêm hôm đó, Bạch Dĩ Mạt không dám ngủ, cô sợ một khi đã ngủ sẽ không được gặp mẹ nữa, nhưng cho dù có nỗ lực mở to mắt vẫn không thấy mẹ xuất hiện.

Từ đó về sau, đêm bình an mỗi năm cô đều đến chỗ này, Bạch Dĩ Hạo bị ông ngoại bà ngoại đến đón đi, cô chỉ còn lại một mình, thỉnh thoảng Hướng Nhu cũng đi theo, dần dần đã trở thành thói quen.

“Này, Bạch Dĩ Mạt.” Bên người là âm thanh đã quá quen thuộc.

Bạch Dĩ Mạt nghiêng đầu nhìn Hướng Nhu ngồi xuống bên cạnh mình, đôi mắt đào hoa đang nhìn chăm chăm vào cô, giống như muốn nhìn thấu cô vậy.

“Làm sao cậu biết tôi đến đây.” Dù sao Hướng Nhu cũng đã đi nhiều năm rồi, không nhớ rõ cũng rất bình thường.

“Không phải năm nào cậu cũng đến đây sao?”

“Cậu vẫn còn nhớ sao.” Bạch Dĩ Mạt nở nụ cười nhạt.

Chỉ có hôm nay, ở trong này, bọn họ sẽ không tranh nhau cãi nhau nữa, chỉ biết im lặng chờ đến giờ Tý, chờ đến sự yên lặng thiêng liêng nhất vào ban đêm.

Hướng Nhu vẫn còn nhớ rõ đêm bình an sáu tuổi năm ấy, nghe ông nội nói dì Ninh Văn đã bỏ mọi người mà đi, hắn không hiểu rõ ông nội nói đi mất có nghĩa là gì? Vì thế liền hỏi Bạch Dĩ Mạt, nhưng Bạch Dĩ Mạt cũng không rõ lắm, chỉ nói là cho hắn biết là mẹ đang ở trên thiên đường, sẽ không bao giờ quay về nữa.

Hướng Nhu chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Dĩ Mạt không lộ vẻ gì, hai mắt cũng không có giọt lệ nào, giống như cô đã hiểu rõ chuyện gì vậy.

Sau này, đêm bình an hằng năm Bạch Dĩ Mạt đều giấu Bạch Thụy chạy đến nhà thờ, hắn cũng đi theo, hai người im lặng ngồi ở một bên nhìn về phía trước, không ai nói nhiều, giống như đang đợi Ninh Văn đến vậy.

Dần dần lớn lên, theo miệng người lớn nói Hướng Nhu mới biết được năm đó dì Ninh Văn trong quá trình truy nã bọn tội phạm buôn ma túy mà trên đường cùng với bọn chúng sống mái với nhau, không ai ngờ có một bé trai lại chạy đến khu vực nguy hiểm này, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Ninh Văn đã chọn bảo vệ cậu bé, bản thân trúng thương, tuy tên cầm đầu đã bị dì bắn trúng, toàn bộ bọn buôn ma túy đều sa lưới, nhưng cuối cùng bởi vì dì mất quá nhiều máu mà hi sinh vì nhiệm vụ.

Hắn cũng biết Bạch Dĩ Mạt đã biết chuyện này, nhưng lúc đó cô đã mười ba tuổi rồi.

Đêm bình an năm ấy, Bạch Dĩ Mạt tuy bị sốt nhưng vẫn kiên trì đến nhà thờ, hắn không lay chuyển được cô đành đi theo cô, sau đó khi trở về cô bị ngã vì choáng, sau đó được đưa vào bệnh viện.

Hắn vẫn còn nhớ rất rõ, đêm đó về nhà là hắn công cô, cô mơ mơ màng màng đánh hắn, miệng thì thào nói những câu vô nghĩa: “Mày cút đi, tao hận mày, tao hận mày, nếu không có mày, mẹ tao cũng sẽ không chết, bà ấy sẽ không chết, đều bởi vì mày, vì mày...”

Cũng đêm hôm đó, Hướng Nhu mới hiểu được, cô ngốc Bạch Dĩ Mạt này tuy trước mặt bọn họ làm như không có chuyện gì, nhưng sau lưng lại một mình gặm nhấm nỗi đau mất mẹ.

Đêm đó, cũng là lần đầu tiên cô khóc to trước mặt hắn, tuy lúc cô khóc cũng không tỉnh táo.

Đêm đó, hắn mới biết được vì sao chú Bạch bỏ mặc hai người bọn họ đến nhà thờ, thật ra ông vẫn một mực đi theo phía sau, năm nào cũng như thế, cho đến lúc cô mười tám tuổi.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được, vì sao cô chưa bao giờ đi viếng mộ mẹ mình vào đêm bình an, bởi vì cô biết cái người mà cô hận nhất nhất định sẽ ở đó, cô không muốn gặp mặt hắn ta.

Sau khi kết thúc, hai người bọn họ rời khỏi nhà thờ, hít lấy luồng không khí Giáng Sinh đang đến, cảm nhận được bông tuyết bay khắp bầu trời, Bạch Dĩ Mạt cho tay vào túi áo lông, liếc nhìn Hướng Nhu cả nửa ngày mà không nói lời nào.

Hướng Nhu sờ mặt mình, nghi ngờ hỏi: “Trên mặt tớ có vết bẩn hả? Sao lại nhìn tớ như thế?”

“Không có gì, chỉ là phát hiện ra một chuyện, cậu có phải là người ngoài hành tinh không! Đến đêm bình an liền biến thành một người khác.”

Hướng Nhu tức giận đè đầu Bạch Dĩ Mạt xuống: “Trong đầu cậu đang suy nghĩ cái gì vậy, cái gì gọi là biến thành người khác?”

“Nói thế nào nhỉ, trở nên đứng đắn, không quá lời, không tự mãn, không giống phần tử cận bã, cũng không giống lưu manh, mà trông giống người đứng đắn nghiêm túc hơn.”

“Này này, đúng là miệng chó không mọc nổi ngà voi, con thỏ này nhả không ra xương cốt, không phải là do tớ thấy cậu tâm tình không tốt nên mới đặc biệt đi với cậu, người bạn tốt thế này cậu đi tìm đâu ra. Nói đến cái gì mà tiểu mỹ nữ họ Du kia của cậu ấy, đến thời khắc mấu chốt còn không có ích bằng tớ!”

Đến lúc này Bạch Dĩ Mạt mới nhớ gần đây do bận bịu quá, lại còn nhập viện nữa, sớm đã đem Mộc Du lên chín tầng mây, nha đầu kia gần đây cũng không thấy quần lấy cô, không liên lạc gì, rất không bình thường.

“Chẳng qua là cậu muốn gặp người ta chứ gì! Hầy, quả nhiên là cô bé lợ lem đi xe bí ngô, vừa qua mười hai giờ đã lộ nguyên hình.”

Hướng Nhu cười to, khoác tay lên vai Bạch Dĩ Mạt rồi kéo đi, Bạch Dĩ Mạt cũng không cảm thấy khó chịu, để mặc hắn ôm đi, cô phát hiện ra người này cũng ấm áp ra trò.

“Muốn đi đâu không?” Hướng Nhu thuận miệng hỏi.

Bạch Dĩ Mạt nghiêng người sang, nói với Hướng Nhu: “Cậu đừng nói tôi khác người là được! Tôi muốn... chơi tuyết.”

Bánh lái trong tay Hướng Nhu bỗng sụt đi, suýt nữa lệch khỏi làn đường, tâm trí của nha đầu này

“Cậu vẫn còn nhỏ chấy!”

“Cậu đã bảo sẽ đưa tôi đi mà, cậu không đi thì tự tôi sẽ đi.” Bạch Dĩ Mạt ngồi trở lại vị trí, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Được rồi, bà cô của tôi ơi, đi là được chứ gì?” Hướng Nhu đành phải chịu số phận bất hạnh, có người như vậy chắc hẳn tổn thọ vài năm mất.

Hướng Nhu thấy trên mặt Bạch Dĩ Mạt lộ ra vẻ tươi cười, thoát ẩn thoát hiện dưới ánh đèn đường như thiếu cảm giác chân thật.

Hắn lái ô tô đưa cô đến Đức Thành Sơn nổi tiếng bên cạnh thành phố S.

Mấy năm gần đây Đức Thành Sơn phát triển sang lĩnh vực du lịch, chủ yếu là vì nơi này có vị trí địa lý với điều kiện tiện lợi đã hấp dẫn không ít du khách, nói trắng ra chính là hậu hoa viên của thành phố S lộng lẫy hào hoa, bây giờ đang là giờ làm việc, chỉ cần lái xe hai tiếng là có thể đến nơi, con suối nước nóng tự nhiên ở đây là nơi nổi danh nhất.

Hai người mang theo sự phong trần mệt mỏi đến đây, vào nghỉ ngơi trong một khách sạn, khách sạn được xây trên sườn núi, phong cảnh tuyệt đẹp, phục vụ hạng nhất, tuy đông nghịt người nhưng giá cả một đêm cũng khá tương đối.

Hai người cầm lấy thẻ phòng và trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó ngâm mình trong suối nước nóng rồi về đi ngủ, bây giờ đã là ba giờ sáng, ngoài cửa sổ gió mạnh thổi từng đợt cùng với những bông tuyết bay múa trong không trung, Bạch Dĩ Mạt ngủ một cách say sưa vô cùng.

18. Chương 19: Ném Tuyết

Ngày hôm sau, Bạch Dĩ Mạt thức dậy trong tiếng gõ cửa của Hướng Nhu, cô mang theo cơn ngái ngủ rời khỏi giường ra mở cửa, vừa mở đã chửi ầm lên.

“Mới sáng sớm đã thích chết hả! Tôi không ngăn cậu, cậu đừng có đến làm phiền tôi.”

Hướng Nhu nhìn Bạch Dĩ Mạt mặc áo tắm màu trắng rộng thùng thình, để hở từ xương quai xanh lồi lõm kéo một đường thẳng xuống dưới, phong cảnh nơi đó như ẩn như hiện, như trên người người ta khiến mơ màng, cặp đùi dài nhỏ như ngọc bị phơi bày trước mặt hẳn.

Bạch Dĩ Mạt thấy người trước mặt không nói chuyện, nhưng vẫn không nhúc nhích lại còn cười dâm dề dán mắt lên... thân thể cô, sau đó một cái tát bay đến: “Đồ cảm thú.”

Hướng Nhu bị tát một cái, nhưng ngược lại vẫn cứ cười cười: “Là cậu mới sáng sớm đã chơi trò dụ dỗ một người đàn ông bình thường, rốt cuộc ai mới là cảm thú?”

“Cậu cậu cậu, đi ra ngoài.” Bạch Dĩ Mạt một tay nắm chặt lấy vạt áo, tay kia thì chuẩn bị đóng cửa nhưng lại bị Hướng Nhu ngăn lại, vô cùng tự nhiên mà đi vào, ngồi trên salon liếc nhìn Thổ Con đứng ở cửa tròn tròn đôi mắt nhìn hẳn.

Hắn giơ tay lên, chỉ vào cái đồng hồ trên đó, nói: “Chị hai à, là chị bảo muốn đến đây chơi tuyết, bây giờ đã mấy giờ rồi, tự mình xem đi.”

Bạch Dĩ Mạt đi đến nâng móng vuốt của hắn lên, thấy kim dài chỉ vào số một, thì ra cô ngủ không phải mới một chút, cô gỡ tóc mình, đi vào phòng tắm.

“Chờ tôi một lát!” Nói xong đóng cửa rầm một tiếng.

Hướng Nhu bật cười, nằm dài trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Bạch Dĩ Mạt thay quần áo rồi cùng Hướng Nhu đến bãi đất trống phía sau trên núi chơi ném tuyết, không khí Giáng Sinh tràn đầy khắp nơi, những cây tùng bách xanh um tươi tốt tự nhiên trở thành đồ trang trí, bên trên treo đầy đèn màu và lễ vật.

Bạch Dĩ Mạt với Hướng Nhu cứ ném tuyết qua lại trông rất vui vẻ, cuối cùng lại còn thu hút cả một đám sinh viên đến đây ăn tết, tự nhiên gia nhập vào cuộc chiến.

Bạch Dĩ Mạt dẫn đầu một đội, Hướng Nhu dẫn đầu một đội, tiến hành cuộc chiến, hễ bóng tuyết ném trúng ai thì người đó bị loại, cho đến khi tướng quân của địch bị tiêu diệt trò chơi mới kết thúc.

Ngay từ khi trò chơi bắt đầu, Bạch Dĩ Mạt nhanh tay lẹ mắt tập kích Hướng Nhu trước, Hướng Nhu chợt nhảy sang bên trái tránh thoát, thuận tay cầm một quả cầu tuyết ném vào người Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt ngồi xồm xuống, vừa hay ném trúng đồng đội phía sau cô, bị loại.

Bạch Dĩ Mạt tròng mắt liếc Hướng Nhu, bất ngờ ném thẳng vào Hướng Nhu, may mà hấn tránh được, nhưng rồi lại ném trúng vào một anh chàng đồng đội của hấn, bây giờ mỗi đội bị loại một người, hòa nhau.

Bạch Dĩ Mạt cười ha ha, vừa cười vừa nhảy, vô cùng giống một đứa trẻ, Hướng Nhu lại rất thích cô những khi vui vẻ như thế, ít nhất à không giống như một đại luật sư lúc nào cũng khoác vũ trang lên người.

Cứ qua một vòng lại loại đi mấy người, cuối cùng còn lại Hướng Nhu và Bạch Dĩ Mạt tranh thắng thua, các đồng đội ở ngoài phát cờ hò reo, Bạch Dĩ Mạt đứng vững tư thế chuẩn bị đánh lén, kết quả chưa kịp ra chiêu thì Hướng Nhu đã nhanh tay hơn, Bạch Dĩ Mạt quang vinh trúng đạn, toàn quân bị diệt.

Hướng Nhu bật cười đi đến trước mặt cô, chìa một bàn tay ra làm bộ cảm ơn, nhất thời Bạch Dĩ Mạt cảm thấy tức giận, cô trực tiếp nhảy dựng lên dùng tay ném vật hấn một cái, Hướng Nhu không kịp đề phòng bị ném trên mặt đất, Bạch Dĩ Mạt thừa cơ liền vo tuyết trên đất nhăm vào mặt hấn mà ném, Hướng Nhu vội vàng nắm lấy tay cô, Bạch Dĩ Mạt vốn đang quỳ dưới đất, bất ngờ bị Hướng Nhu kéo một cái thuận thế liền ngã vào trước ngực hấn, hơi nóng của người dưới mình tỏa ra phủ vào mặt cô, vừa tê vừa dại lại ngứa.

Cô quýnh quýng, đang chuẩn bị đứng dậy thì lại bị Hướng Nhu kéo một cái, điều chỉnh tư thế, bị nằm dưới người hấn, Bạch Dĩ Mạt hai tay đẩy hấn ra, thế nhưng hấn vẫn lù lù bất động.

“Này, cậu mau...” Chưa kịp nói xong, đám sinh viên kia không giữ quy tắc bắt đầu công kích hai người bọn họ, bây giờ xem như Bạch Dĩ Mạt đã rõ vì sao Hướng Nhu trở mình thế này, chẳng qua là vì muốn bảo vệ cô không bị ném, nhưng mà tư thế này thật sự rất là ba chấm.

Cảm giác được vòng công kích thứ nhất chấm dứt, Bạch Dĩ Mạt kéo cổ áo Hướng Nhu xuống hỏi: “Có muốn báo thù không?”

Hướng Nhu ném cho Bạch Dĩ Mạt một cái liếc mắt: “Chỉ chờ những lời này của cậu thôi.”

Vì thế mà hai đội trưởng tự lập một đội, chống cứ lại ‘đại quân cuồn cuộn’, lúc này không còn có ai bị loại, chỉ đơn giản bắt được ai ném trúng ai, cuối cùng chơi mệt rồi mới bảo tạm nghỉ.

Tất cả mọi người ngồi ở khu nghỉ ngơi ở bên cạnh để nghỉ, lúc này có một cô gái rất hoạt bát ánh mắt tròn xoe nhìn Hướng Nhu nói: “Anh hai, lúc này anh thật là đẹp trai, đặc biệt là lúc che chở bạn gái trong lòng anh ý, rất là man nha.”

Cậu nam sinh ngồi bên cạnh cô gái kia có vẻ không vui: “Lúc này còn không phải tớ cũng che cho cậu đấy sao, sao cậu không nói tớ đẹp trai tớ man hả!”

Cô gái kia bật cười, liếc nhìn cậu chàng bên cạnh, nói: “Ánh mắt quần chúng là sáng như tuyết, cậu có đẹp trai như người ta không? Có kiểu như người ta không? Có phong độ như người ta không?”

“Vậy cậu cũng không phải là mỹ nữ xinh đẹp của người ta đâu!” Chàng trai phản bác.

“Cậu, tớ không nói cậu, cậu chính là quả hồng ghen tị.”

“Ai ghen tị ai còn không biết đâu!”

Một cậu nam sinh nhìn có vẻ trầm tĩnh thấy Bạch Dĩ Mạt với Hướng Nhu vừa cười vừa nhìn hai người kia cãi nhau thì giải thích: “Hai bọn họ cứ như vậy đấy, không thấy mặt thì thôi, chứ khi đã gặp mặt thì lại cãi nhau.”

Bạch Dĩ Mạt bật cười: “Đến mức thế sao, thế thì già mất tiêu!”

“Ngưỡng mộ? Ghen tị? Hay là hối hận?” Hướng Nhu trêu chọc.

Bạch Dĩ Mạt liếc ngang nhìn hấn: “Đéo có liên quan gì đến cậu cả.”

“Tình cảm của hai người thật tốt!” Một cô gái đi kèm đám nhâ ngồi bên cạnh Bạch Dĩ Mạt mỉm cười, hâm mộ nói.

“Tôi với hấn ta?” Bạch Dĩ Mạt cầm tay cô và Hướng Nhu lắc lắc trước mặt, nói: “Bọn tôi là tử địch với nhau đấy.”

“Sao lại thế? Hai người nhìn rất ăn ý mà!”

“Đấy là do cứ đầu qua đầu lại từ nhỏ đến giờ đó.”

“Hai người không phải là người yêu sao?” Lại có người hỏi.

“Đương nhiên không phải, đã bao giờ nhìn thấy đôi nào mà nhìn nhau không thuận mắt như thế này chưa?”

“A?” Con mắt của mọi người như muốn rơi ra.

Hướng Nhu ở bên cạnh im lặng không nói, còn Bạch Dĩ Mạt thì cất lực giải thích, xem như là đang thuyết phục bọn họ.

Mọi người cứ câu có câu không trò chuyện với nhau, thời gian trôi đi qua nhanh, nhìn thấy sức trời dần tối, cuối cùng mọi người cũng chia tay nhau.

Bạch Dĩ Mạt với Hướng Nhu đi thay quần áo, hưởng thụ bữa tiệc mừng giáng sinh ở khách sạn, rồi chuẩn bị lái xe quay về thành phố S.

Trở lại thành phố S, cô lại bị Hướng Nhu kéo đi tụ tập, nghe Hạ Nhất Bắc nói mọi người khó mà có dịp tụ tập đông đủ, hay là nhân dịp Giáng Sinh này cùng nhau chơi đùa một phen.

Trong đêm nay, tất cả mọi người phải dẫn theo bạn gái, cũng là đêm nay Bạch Dĩ Mạt như muốn nổ con mắt ra khi thấy đồng chí bạn tốt Mộc Du Du của cô cũng ở trong đó, hơn nữa còn bị Tưởng Quân ôm chặt, rồi mug, cô hoàn toàn rối mù trong gió.

Anh ta nhìn lướt qua Hướng Nhu, Hướng Nhu cũng cảm thấy kinh ngạc, tuổi tác Tưởng Quân cũng đang trong khoảng đàn ông hưng thịnh, oanh yến bên người bao giờ cũng nườm nượp không dứt, tuy rất nhiều cô đều là do ý của lão thái hậu nhà anh ta, nhưng nói tóm lại từ trước đến nay anh chưa bao giờ cùng người phụ nữ nào đến gặp gỡ huynh đệ, còn cái gì Du này, e là người thứ nhất! Xem ra, người nào đó thật sự nghiêm túc rồi!

“Đừng nhìn tớ, tớ hoàn toàn không biết gì, cũng mờ mịt luôn!”

“Hai người là có ý gì, kim đồng ngọc nữ hay là chúc mừng phát tài! Làm sao lại xuất hiện ở đây?” Tưởng Quân lên tiếng, ánh mắt hai người không hẹn mà đều nhìn vào anh và Mộc Du Du, cục diện này cảm giác như bắt gian tại giường vậy.

Bạch Dĩ Mạt ngồi bên cạnh Mộc Du Du, Hướng Nhu liền ngồi xuống cạnh cô, sau đó dường như có nghi ngờ gì.

“Tưởng tổng, có phải anh nên có lời gì đó giải thích tại sao lại đi cùng với người chị em của em chứ?”

Tưởng Quân cười bình thản, trong ánh mắt không có chút sợ hãi, nếu dám dẫn đến, thì sẽ không sợ bị tra hỏi.

“Không phải em cũng thấy rồi sao? Còn có thể có gì được chứ?”

Hạ Nhất Bắc thì giống như mới phát hiện ra châu lục mới, vội tiếp lời: “Có gì mà chúng ta không biết sao, mau nói đi, chị em này là sao?”

Bạch Dĩ Mạt phát câu: “Cút đi, không phải chuyện của cậu, tôi hỏi xong thì cậu hỏi từ từ thôi.”

“Này, sao hôm nay tôi cảm thấy sự việc đã đi quá rồi nhỉ, Quân lão đại, có người bắt được anh không buông hả.”

Ngày hôm nay thật không giống với Mộc Du Du, vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn, rất giống một chú cừu nhỏ.

“Anh nghe Du Du bảo có một cô bạn tốt, rất thân nhau, không ngờ đó là em, cái này hình như gọi là duyên phận, đúng không!”

Bạch Dĩ Mạt chứng kiến tình cảnh này, kỳ thật cũng đoán được gần hết, nhưng mà, cho dù Tưởng Quân anh có giải thích ra sao, Mộc Du Du thế nào cô hiểu rõ nhất, bất kể nói là gì thì hai người cũng không xứng với nhau, hôm nay sao lại mất đối mất ăn ý vậy nêl, khiến cô mở rộng tâm mắt sao?

(1Nguyên gốc là ‘vương bát đậu xanh’, có nghĩa là hợp ý nhau, nhưng theo kiểu nói chế giễu)

Cô cũng không tiếp tục hỏi nữa, Tưởng Quân che chở cho Mộc Du Du giống như quốc gia bảo vệ động vật hiếm như thế, Bạch Dĩ Mạt cô lại giống như lang sói nhìn chăm chú vào động vật quốc bảo này, dĩ nhiên là để đề phòng rồi!

Rượu quá tam tuần, Bạch Dĩ Mạt xem như nắm được cơ hội: “Du Du, đi vệ sinh với tớ.”

Ngay lập tức Tưởng Quân trừng mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt cũng trừng mắt lại: “Làm gì thế! Khuê mật của em, còn sợ em lừa bán đi sao?”

Mộc Du Du cười cười nhìn lướt qua Tưởng Quân rồi gật đầu với Bạch Dĩ Mạt, đứng lên theo cô đi ra ngoài, Hướng Nhu nhìn bọn họ vừa đi khỏi liền hỏi: “Lần này thật sự nghiêm túc sao?”

Tưởng Quân đặt ly rượu xuống, nhìn Hướng Nhu, trong đôi mắt là sự dịu dàng không hề tàn khốc: “Phải nói sao nhỉ? Một lời rất khó nói hết, bọn anh là kẻ tám lạng người nửa cân.”

Hướng Nhu bật cười nói: “Đừng có kéo em xuống ngựa, em cũng không có bắt lực như anh, thế còn anh thì sao hả? Nhìn anh kia, nắm trong tay thì sợ nát, ngậm trong miệng thì sợ mất đạo đức, chắc chắn, Tưởng tổng của chúng ta trên thương trường rung trời chuyển đất đi đâu mất rồi? Để em tìm xem nói...”

Nói xong còn cuối đầu tìm thử, chọc cho hai anh em Hạ Nhất Bửu ở một bên cười không ngừng.

“Cậu đấy, đừng có tự mãn, ít nhất anh còn nhìn được sờ được, còn cậu thì sao? Thấy được mà không sờ được, thật đáng thương!”

“Xi, anh mà cũng nói chuyện yêu đương trăng hoa à! Hạ Nhất Triển, cậu cũng nên tìm một người tốt đi, hãy học tập Tưởng tổng của chúng ta, nhất định phải trăng hoa một phen...”

Nói còn chưa dứt lời, hai cái gối ôm đã đánh úp vào hán...

Ở trong phòng rửa tay, Bạch Dĩ Mạt nhìn Mộc Du Du không nói lời nào, cô quan sát đã lâu, đúng vậy, đây không phải là bạn tốt của cô sao?”

“Ôi chà, mày đừng nhìn tao như thế nữa, tao đã chuẩn bị để mày nghiêm khắc tra khảo rồi đây.” Cuối cùng Mộc Du Du cũng không chống cự nổi ánh mắt sắc bén của Mộc Du Du.

“Được rồi, mày với Mày với Tưởng Quân không quen không biết sao lại đi với nhau thế?”

“Chuyện này thì tao cũng không rõ lắm, là do say rượu hỏng việc, Dĩ Mạt à! Ngàn vạn lần đừng bao giờ uống say, hậu quả thật có thể nghiêm trọng lắm đấy.”

Bạch Dĩ Mạt mở to mắt, không thể tin nổi: “Không phải hai người uống say làm bấy đấy chứ?”

Mộc Du Du bị nói trúng, gật đầu thừa nhận, trên mặt không lộ cảm xúc gì.

“Trời ơi! Bọn mày, mày, anh ta, á...” Bạch Dĩ Mạt bắt đầu nói năng lộn xộn, đây là bạn tốt nhất của cô đấy! Giờ đã bị hủy hoại trong tay người kia mất rồi...

Mộc Du Du có chút chua xót cười rồi nói với Bạch Dĩ Mạt: “Nếu tao bảo bọn tao không chỉ đơn giản là uống say làm bấy thì sao?”

Hai mắt Bạch Dĩ Mạt tròn tròn lên, sau khi Mộc Du Du nói xong những lời này, cô hoàn toàn bị thiên lôi đánh trúng, quay cuồng trong bão táp.

Cả đám người ai cũng có tâm tư nhưng không thể hiện ra, mọi người vui đùa nhón nháo, cho đến hai giờ sáng hôm sau mới tan cuộc.

Sau này, Bạch Dĩ Mạt mới hiểu được một đạo lý, thật ra nhìn người còn lâu mới có thể nhìn ở ngoài, nói đến nghiêm túc, cô biết tất cả đàn ông đều có đặc điểm này, thậm chí còn làm rất tốt.

Đương nhiên, những điều này phải thật lâu sau khi cô trải qua nhiều chuyện mới tổng kết tuyên bố.

19. Chương 20: Thỏ Con Trợ Giúp

Hương Nhu ngồi trên salon đã sắp hóa đá đến nơi rồi, hần nhìn đồng hồ, từ lúc hần vào cửa đến bây giờ đã hơn ba tiếng đồng hồ rồi, người nào dám để cho Hương thiếu gia như hần phải chờ đợi lâu đến thế mà không dám nửa câu oán hận vậy ta, đương nhiên chính là Bạch Dĩ Mạt rồi!

Hôm nay là đêm giao thừa, buổi hòa nhạc đêm nay vốn là do bên ban giải trí của đài truyền hình thành phố biểu diễn, mới đây cũng bởi vì vụ scandal âm ỉ của hần với Trịnh Tịnh Viên, thêm nữa là do người quản lý mới của cô ta có tung tin chuẩn bị làm lễ đính hôn với Hương Nhu của công ty kinh doanh chứng khoán, cuối cùng không phụ sở mong đợi của mọi người đã lọt vào tai của ủy viên chính trị Hương.

Hương Thiên Hoa luôn không thích cậu con trai không đứng đắn, phong lưu thành tính của mình, đối với quyết định này không hề bó tay chịu chết, nếu muốn tìm thì tìm một thực nữ mà bản thân và gia đình phải trong sạch, biết ra phòng khách vào phòng bếp mà kết hôn, chứ không phải là một Trịnh Tịnh Viên sống dưới ánh hào quang như thế, một đại minh tinh không có chút riêng tư lại mập mờ khó lường, người sinh ra trong quân đội như ông thì tuyệt đối phải là người đàn ông truyền thống.

Cho nên, việc đầu tiên khi ông quay về là ra lệnh cho cậu con trai mời thiên kim tiểu thư cổ vấn Lý đến buổi hòa nhạc, đừng tưởng là để cho hần có cơ hội chắm mút gì, nói cách khác là đợi đến khi có kết quả tốt nhất.

Hương Nhu từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, hần chỉ sợ mỗi ông bố sắt đá này mà thôi, đối với ai hần cũng có thể nở nụ cười tươi đón khách, trêu chọc đùa giỡn, chỉ riêng khi đứng trước Hương Thiên Hoa mới thành thật, nói hần là con trai của Hương Thiên Hoa, còn không bằng nói hần là lính trong tay ông, hoàn toàn y chang khóa quản lý trong quân sự.

Thế nên trước mắt chỉ có một người mới có thể giúp đỡ được hần, đó chính là Bạch Dĩ Mạt mà nhà họ Hương yêu quý nhất, cụ thể hơn là ông Hương rất thích Bạch Dĩ Mạt, còn Hương Thiên Hoa mặc dù là người đàn ông sắt đá, là ủy viên chính trị có danh tiếng, nhưng cũng không dám nói một chữ không với ông Hương.

Tổng hợp lại những điều trên, ta có thể hình thành nên một “chuỗi thức ăn” như sau, Hương Nhu sợ Hương Thiên Hoa, Hương Thiên Hoa nghe lời ông Hương, mà ông Hương lại bế tắc với Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt thì không chịu nổi bị Hương Nhu khích tướng hay mê hoặc.

Cho nên ai là người hần cần tìm, đáp án: Bạch Dĩ Mạt.

Hôm qua khi hần nói chuyện này với Bạch Dĩ Mạt thì Bạch Dĩ Mạt còn làm ra vẻ bội phục: “Bác Hương thật là tuyệt vời, một chiêu như thế cũng có thể nghĩ ra. Nhưng mà, người phụ nữ của cậu nhiều đến thế mà còn đi xem mắt sao?”

Hương Nhu đáng thương thở dài: “Ông bố lần này nghiêm túc rồi đây, có thể tiền trăm hậu tấu, lại có thể bá vương ngành thượng cung! Haizz, Bạch Dĩ Mạt này, đưa mắt nhìn đi nhìn lại, toàn bộ thế giới này chỉ có cậu mới cứu được tớ.”

“Đừng có đem tôi ra như đức mẹ Maria kia, sao cậu không tìm Trịnh Tịnh Viên đến giúp cậu? Luận bộ dạng và nhân phẩm xuất thân, chỗ nào chỗ đó đều nổi trội hơn tôi, quan trọng nhất là người ta còn luôn nhớ mãi không quên cậu, làm gì phải đến tìm tôi? Còn nữa, vừa rồi cậu mới dùng sai thành ngữ đấy.”

“Cũng không phải vì bố tớ thấy scandal của tớ với cô ấy nên mới hiểu lầm đó sao, thật sự là tớ chỉ đơn giản là giúp đỡ bạn bè mà thôi, làm gì có chuyện như giới truyền thông nói chứ.”

Nói đến biểu diễn kỹ xảo, tài ăn nói, thân thể, cô ấy là diễn viên cũng không có ích như cậu! Hơn nữa, tớ không có sử dụng sai thành ngữ...” Chỉ cần có Bạch Dĩ Mạt ở đây, chắc chắn bố hần không phản đối!

“Hai người trong sạch hay không thì trong lòng tự hiểu, dù sao hai người cũng xứng như vậy, dưới ánh đèn đúng là một đôi bích nhân tuyệt thế.”

“Này, mỗi lần nhắc đến Trịnh Tịnh Viên là cậu lại xì mặt như thế, rốt cuộc là cậu thật sự không thích cô ấy, hay là hai người có bí mật gì đen tối sao!”

Bạch Dĩ Mạt thở hắt ra một tiếng: “Cô ta là nữ, tại sao tôi phải đi thích cô ta, tôi lại không có ham muốn trên phương diện kia, này, có phải muốn tôi giúp không?”

Hương Nhu vô cùng ngoan ngoãn gật đầu, nụ cười trên mặt càng rang rỡ.

“Tôi muốn ăn đồ ăn Nhật, phải là bữa tiệc hải sản lớn, đồ ăn của Pháp, thịt nướng Hàn Quốc...” Bạch Dĩ Mạt bắt đầu đếm trên đầu ngón tay,

“Không thành vấn đề.” Hương Nhu ra hiệu dấu OK.

“Sau kẹo sữa Đại Bạch Thỏ thì tùy theo mùa mà cung cấp, cậu đi xe nào cũng được, nhưng không phải là con xe A này.”

“Được.” Người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi

“Còn nữa, tôi muốn bình rượu Vương kia của cậu.”

Hương Nhu vừa nghe thấy thế thì tròn mắt nhìn cô, miệng rất không vui nói: “Bạch Dĩ Mạt, cậu đừng có quá đáng, cậu không hiểu về rượu thì cần nó làm gì chứ!”

“Thì do nó đẹp! Nó quý!” Bạch Dĩ Mạt làm ra vẻ vô tội, cô đã sớm nghe Tướng Quân có nói qua Hương Nhu có bình rượu Vương bảo bối gì gì đó, lần này phải khiến hắn đau đớn một trận mới được.

“Những bình rượu khác năm nào cũng được tùy cậu chọn.” Hương Nhu nhường bộ lắm rồi đấy.

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt cong lên, hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi: “A! Tôi nhớ ra rồi, hình như đêm mai tôi... không có rảnh.”

“Xong thủ tục mua bán!” Quả nhiên Hương Nhu vô cùng đau đớn! Tứ chi hài cốt đều đau đến mức choáng váng.

Bạch Dĩ Mạt hài lòng vỗ vai hắn, lại còn ra dáng khoe khoang: “Cưng à, sáng sớm mai đến đón em nhé.”

Nhất thời Hương Nhu giật mình, nhìn lại Bạch Dĩ Mạt đã đi xa, kích động hỏi: “Cậu vừa gọi tớ là gì?”

Bạch Dĩ Mạt giơ tay lên vẫy vẫy: “Chúc ngủ ngon!”

Hương Nhu nhìn theo bóng lưng người kia dần dần biến mất, nhưng hắn vẫn sững sờ tại chỗ thật lâu là lâu...

++

Hương Nhu nhìn đồng hồ một lần nữa, đã nửa tiếng trôi qua, hắn bắt đầu hoài nghi mục đích Bạch Dĩ Mạt gọi hắn đến sớm một chút là để cho hắn ngồi đợi trong này.

“Đại Bạch Thỏ, cậu vẫn khỏe chứ, sắp đến hẹn rồi đó.”

Bạch Dĩ Mạt đang ngồi trên giường xem tiểu thuyết dài kỳ nào đó, vừa đọc đến đoạn nữ chính trong truyện trên cột nam chính thế nào, đột nhiên cô phát hiện, đầu óc tác giả này đã nát vụn lắm rồi, đến cái chiêu này cũng nghĩ ra được, phải nhớ kỹ, nhớ kỹ, không chừng sau này có thể phát huy công dụng không chừng!

Cô đang để lại bình luận dưới bài viết thì chợt nghe thấy tiếng thúc giục trong phòng khách, cô bật cười, rồi tiếp tục bình luận.

– Gửi lời thân ái đến tác giả nhiều nhiều, tôi phải nói với cô rằng, tôi phát hiện ra mấy thứ này của cô thật sự rất tuyệt, áp dụng thật thì cũng quá sung sướng, ha ha! Cô phải đảm bảo tốc độ cập nhật thường xuyên nha, mami! vất vả rồi, cố lên! Tôi chờ xem kịch vui, ha ha!

1Nguyên văn “-ni mã”, từ đa nghĩa, trong đó có 1 nghĩa là “mẹ người” [k phải câu chữ], kiểu như các bạn hay gọi vài tác giả viết SE là “mẹ ghê” thế nên tớ nghĩ bên TQ cũng gọi chung tác giả là “mẹ”, maybe =))

Tất máy tính, Bạch Dĩ Mạt chậm rãi mở tủ quần áo ra, chọn lấy một chiếc áo liền váy sắc sỡ, chiếc thắt lưng to bản thắt tại nơi cái eo nhỏ nhắn của cô, mặc ngoài thêm áo khoác màu đỏ, dưới chân đi đôi giày bó đến đầu gối.

Mái tóc quần đen thắt lại thành hai bím, những sợi tóc dày còn lại thì xõa ra trên vai, thêm món đồ trang sức trang nhã, làm thêm nổi bật hoàn mỹ ngũ quan xinh xắn, cô soi mình trước gương, khoe miệng chúm chím, để lộ má lúm đồng tiền xinh đẹp.

Hương Nhu đã sắp thành tượng đá đến nơi rồi, hần đứng lên đi đến trước cửa phòng ngủ, đang chuẩn bị gõ cửa, ai ngờ cánh cửa từ bên trong mở ra, Hương Nhu thấy vẻ mặt sáng lạn của Bạch Dĩ Mạt thì có chút hốt hoảng, cho đến nay hần chỉ Bạch Dĩ Mạt là một mỹ nhân bại hoại, chẳng qua không thích trang điểm, ăn mặc cũng tùy ý, nhưng mỗi lần cô ăn mặc tử mỹ thì lại làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

“Thế nào, không làm mất mặt cậu chứ? Có theo đúng kiểu vợ cả điển hình không?”

Tay phải Hương Nhu hạ xuống dưới sờ soạng, bộ dạng mười phần lưu manh, nhưng khi phối với nét điển trai trên gương mặt, lại cảm thấy động tác đầy của hần đều có vẻ rất tự nhiên.

“Tớ bảo này, cậu ở bên trong gần đến bốn giờ, mà chỉ được có vậy sao?”

Nụ cười trên mặt Bạch Dĩ Mạt dần biến mất: “Không được sao! Vậy tôi không đi nữa.” Nói xong đi về lại phòng ngủ.

Hương Nhu cười đùa kéo Bạch Dĩ Mạt đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đâu có, tớ bảo là tạo hình này của cậu hoàn toàn có thể lên sân khấu biểu diễn, dù sao cậu hát cũng không tệ, hay là thử cân nhắc đổi nghề chơi đi?”

Bạch Dĩ Mạt lườm hần một cái, khoe miệng lại không tự giác giương lên: “Không phải không kịp sao? Có đi hay không!”

“Đi, bây giờ đi ngay.” Hương Nhu bắt chước điệu bộ của tiểu thái giám, mời nói: “Xin mời lão phật gia.”

Bạch Dĩ Mạt kiễng ngón chân cổ hết sức xoa đầu Hương Nhu, rất hài lòng nói: “Tiểu Nhu Tử, bãi giá.”

Hương Nhu nhìn lên Bạch Dĩ Mạt, trong lòng cảm thấy ấm áp, mặc dù là đang tranh cãi nhau, nhưng cảm giác tuyệt vời này trước nay chưa từng có, bất kể như thế nào, trước mặt Bạch Dĩ Mạt hần luôn chân thật nhất.

Hương Nhu dẫn Bạch Dĩ Mạt đi vào hàng ghế VIP liền trông thấy một cô gái đã ngồi ở đó, dáng vẻ rất xinh đẹp, ăn mặc cũng rất hợp một, ngay cả ánh mắt của cô ấy cũng có thần, theo lời Bạch Dĩ Mạt nói thì nhìn như thế nào mới là chói mắt.

“Anh Nhu, anh đến rồi.” Ánh mắt của cô gái ấy dời từ trên người Bạch Dĩ Mạt sang trên mặt Hương Nhu, Bạch Dĩ Mạt không nhận được muốn nôn ọe, anh Nhu,

hần mà là Bảo ca ca, thì cô là Lâm muội muội ấy chứ! Đúng là đồ thần kinh...

2 chính là Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, mà, hihi, Lâm mm là yêu thâm Bảo ca ca đấy nhé =)) mn tự hiểu ý nhé =)))

“A, tới rồi sao!” Hương Nhu vô cùng phong độ nở nụ cười rồi nói: “Tớ dẫn theo rất nhiều người bạn, cậu không để ý đến đấy chứ?”

Trong lòng Bạch Dĩ Mạt còn cười tên phong lưu Hương Nhu thì ra vẫn có phong độ như thế, thật đúng là không quen, ánh mắt không cẩn thận quét qua tiểu thư họ Lý ca ngạo ngàn tấc kia.

“Không hề, dù sao ở đây người rảnh rỗi cũng nhiều, thiếu một người cũng không sao cả,”

Bạch Dĩ Mạt đã từng duyệt qua vô số người phụ nữ của Hương Nhu, nhưng người này vừa gặp đã thấy ghét, còn chưa nói chuyện đã trực tiếp kéo vào đánh sách đen, cô tính toán, một khi đã vậy, vậy thì...

Bạch Dĩ Mạt hai tay khoác lấy cánh tay Hương Nhu, cả người dính vào hần, đầu cũng dựa trên vai, chỉ thiếu việc nhảy lên người hần không chịu xuống thì trông rất giống con gấu trúc ôm cành cây.

Một động tác kia đã thành công khiến mặt của tiểu thư họ Lý có chút sắc đen, cô cố ý giơ tay ra, khiêu khích nói: “Xin chào, cứ gọi tôi là Bạch Dĩ Mạt.”

Bạch Dĩ Mạt nhướn mày, cười cười chờ tay tiểu thư họ Lý vươn ra, cuối cùng khi cô ta định bắt tay với Bạch Dĩ Mạt thì cô lại buông lỏng tay xuống, miệng còn cố ý hờn dỗi nói: “Ôi, mỗi tay quá!”

“Anh Nhu, cô ta là ai!” Mặt của tiểu thư họ Lý đen mất một nửa, cho dù cô ta rõ ràng biết bên cạnh Hướng Nhu đủ loại mỹ nữ vờn quanh, nhưng vẫn chưa bao giờ gặp một cô gái nào như vậy.

Hướng Nhu không nói gì chỉ cười nhạt, Bạch Dĩ Mạt cũng cười, rồi lại bật cười to, trông thấy mặt tiểu thư họ Lý đen hơn một nửa phần nhiều là do xấu hổ, vì thế tiếp tục khiêu khích: “Tôi ấy hả, là vợ của anh ấy đó.”

Thành công khiến mặt tiểu thư họ Lý trở thành bức tường đen không nói được lời nào, mà cái bộ dạng nũng nịu kỳ quái kia của Bạch Dĩ Mạt cũng khiến lưng Hướng Nhu run lên từng đợt.

“Anh kết hôn lúc nào? Anh kết hôn rồi mà vẫn còn lừa tôi?”

Hướng Nhu im lặng nhìn Bạch Dĩ Mạt, sau đó mới làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Hả? Đùa? Anh có đùa em đâu! Anh chỉ là nghe nói em mới về, nghĩ lại cũng đã lâu không gặp cô em gái này thôi.”

Tiểu thư họ Lý hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng để không bị mất mặt trước kẻ đây người đó, nên cô ta quyết định tìm inh một bước đi.

“Oh, có đúng thế không? Hai người cũng đừng hiểu lầm, thật ra tôi làm vậy cũng có cái ý của nó cả thôi, bố tôi thì thể nào cũng bắt tôi đi, cũng không thể không giữ thể diện cho bác Hướng được, cho nên mới tới đây.

Chỉ có điều, hai người như vật không biết các trường bối có hài lòng không nữa?”

Bạch Dĩ Mạt trong lòng oán thầm: Ha, thì ra người này vẫn còn có sách lược kia à! Ngay lập tức đổ lên trên đầu trường bối.

Hướng Nhu thấy trong mắt Bạch Dĩ Mạt tràn đầy ý cười nhìn tiểu thư họ Lý kia, đang chuẩn bị mở miệng thì đã bị Bạch Dĩ Mạt tấn công: “Ấy zà, cô không biết đó thôi, bố đã sớm mong chúng tôi kết hôn lắm rồi, nhưng tôi thì không muốn lấy chồng sớm như thế, cho nên trước mắt gây mâu thuẫn với anh ấy, âm ỉ chia tay, trong nhà không biết lại thật sự tưởng bọn tôi rạn nứt tình cảm, thật ra hai người chúng tôi đã sớm hòa thuận rồi, bố không biết, kết quả ông ắt mới làm như thế. Anh cũng thật là, sao không nói cho bố biết thế?”

Nói xong vẻ mặt còn đặc biệt oan ức nhìn Hướng Nhu, Hướng Nhu nhin cười, ánh mắt vô cùng sủng nịch, ngón trở vuốt ve sống mũi Bạch Dĩ Mạt, dịu dàng nói: “Còn không phải là vì em không cho nói đây sao?”

“Anh thật đáng ghét, em không cho anh nói thì anh cũng không nói luôn sao, khi không lại gây ra phải việc không vui này.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng đánh Hướng Nhu, cử chỉ này trong mắt người nào đó thì chính là liếc mắt đưa tình, khoe khoang hạnh phúc.

“Cái đó, tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Cuối cùng thì vị tiểu thư họ Lý cũng không nhịn được.

Bạch Dĩ Mạt tiếp tục công kích: “Lý tiểu thư không xem biểu diễn ca nhạc sao! Đã đến mở màn đâu!”

“Quả thật là tôi còn có việc, thật ngại quá, hai người cứ xem đi!” Nói xong còn chưa không để ý đến lễ nghi lễ phép, cứ vậy mà chạy rồi đi, để lại Bạch Dĩ Mạt ôm bụng cười ngoặt ngoẹo.

20. Chương 21: Đêm Giao Thừa Đi Qua

Hạ Nhất Bắc vừa đến đã thấy cảnh Bạch Dĩ Mạt cười ngoặt ngoẹo không thèm chú ý đến hình tượng và Hướng Nhu cũng vẻ mặt tươi cười như thế.

“Hai người cười cái gì vậy?” Hạ Nhất Bắc thấy buồn bực, hôm nay cũng không chiếu hài cuối năm, hai người này là có ý gì chứ!

Bạch Dĩ Mạt cười đến đau cả hai sườn, vội vàng xua tay, Hướng Nhu nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Hạ Nhất Bắc nói: “Vừa mới tiến hành một Chân Huyền Truyện1 phiên bản đời thật, rất hay, ha ha...”

(1 Ý nói là đấu đá nhau, cụ thể về phim thì search gg)

Nói xong quay sang phía Bạch Dĩ Mạt: “Nè, tớ phát hiện ra khi cậu xưng hô bố tớ trông rất tự nhiên, có phải đã sớm muốn gọi như thế rồi không?”

Trong tích tắc Bạch Dĩ Mạt ngừng cười, trừng mắt nhìn Hướng Nhu: “Pi, có quỷ mới muốn gọi...”

Hạ Nhất Bắc càng nghe càng không hiểu gì, nhưng không muốn đi hỏi, hai người này một kẻ điên một kẻ khùng, còn lâu cậu mới muốn tìm hiểu thế giới nội tâm của hai kẻ không bình thường này.

“Đúng rồi, mọi người đâu rồi? Sao chỉ có cậu đến đây?” Bạch Dĩ Mạt không để ý đến vẻ mặt cười nịnh của Hướng Nhu nữa mà quay sang hỏi Hạ Nhất Bắc.

“À, đang đậu xe, sẽ đến ngay thôi.”

Quả nhiên, không tới một giây sau đã nhìn thấy Tưởng Quân dẫn theo Mộc Du Du, Hạ Nhất Triển với Hạ Nhất Phỉ chậm rãi đi về phía bọn họ.

Bạch Dĩ Mạt bước lên từ bên người Tưởng Quân cướp lấy Mộc Du Du, nói: “Quân lão đại, anh đây cũng là không có suy nghĩ gì rồi, bá chiếm khuê mật của em lâu như thế, hại em đến cơ hội gặp cô ấy cũng không có.”

Khóe miệng Tưởng Quân thản nhiên cong lên, có đôi khi đàn ông bị tình yêu tưới nhuần khiến cái cường thịnh trở nên mềm mại, đặc biệt là trước mặt người mình thích, dường như đã hóa thành một vũng nước nhu tình.

“Không phải hôm nay đã đến rồi sao?”

“Còn không phải là ở trong phạm vi bảo hộ của người nào đó sao, tớ hỏi thật nhé, hai người cả ngày cứ ở với nhau chán ngắt như thế, có thấy phiền phức không!”

Mộc Du Du vỗ vào người Bạch Dĩ Mạt giải thích: “Tao có dính lấy anh ấy đâu.”

Bạch Dĩ Mạt tỉnh ngộ: “À? Nói chính xác là anh ấy dính lấy mày!”

“Còn mày không phải cả ngày cũng dính lấy với anh chàng trúc mã của mình đấy sao.” Mộc Du Du nói xong còn cố ý liếc nhìn Hướng Nhu, Hướng Nhu đang nói gì đó với bọn Hạ Nhất Triển.

“Hai người có bí mật đen tối gì không, mau thành thật khai báo đi.” Mộc Du Du ở trước mặt Bạch Dĩ Mạt ngay lập tức biến thành cọt cái, cười ranh mãnh.

Hai tay Bạch Dĩ Mạt đặt trên vai Mộc Du Du, cười nói: “Tao dính lấy hân ta là có giá cả.”

Tưởng Quân gạt cánh tay của Bạch Dĩ Mạt trên vai Mộc Du Du xuống, sau đó hỏi: “Em lại dọa dẫm cậu ta cái gì rồi?”

Bạch Dĩ Mạt đi đến bên cạnh Tưởng Quân và Mộc Du Du, vô cùng đặc ý nói: “Không phải anh luôn ngấp nghé đến bình rượu đỏ kia sao, bây giờ đã thuộc về em rồi.”

Tưởng Quân như tỉnh lại, một câu hai nghĩa: “Ồ, cũng chỉ có em mới khiến cậu ta can tâm tình nguyện đem mấy thứ quý báu ra, bọn anh không có bổn sự này.”

Bạch Dĩ Mạt đang còn muốn cho biết tay ai ngờ lại bị Hạ Nhất Phỉ kéo qua tranh cãi với Hướng Nhu...

Mộc Du Du nhìn Tưởng Quân, hạ giọng hỏi: “Vậy là có ý gì?”

Tưởng Quân như có suy nghĩ gì đó, nhìn về hai con người đang khua tay múa chân như con nít trước mặt, trở ngón tay về phía đó hỏi: “Em có thấy Bạch Dĩ Mạt rất xứng với Hướng Nhu không?”

Mộc Du Du gật đầu như già tởi: “Vô cùng luôn! Dường như là một đôi trời sinh vậy, anh không thấy sự ăn ý hết mực của bọn họ đâu, so với đôi vợ chồng có khi còn hơn nhiều.”

Tướng Quân thản nhiên lắc đầu nở nụ cười: “Bây giờ em mới thấy sao! Anh đã sớm thấy hơn mười năm rồi.”

“Hả?” Mộc Du Du trừng mắt, vẻ mặt như muốn nói có phải khoa trương không vậy.

Bạch Dĩ Mạt vừa cười vừa xoay người lại, nhìn thấy Tướng Quân với Mộc Du Du tình tứ thì thầm bên tai, vội vàng tăng âm lượng nhắm vào hai người: “Này, hai người có biết ân ái với nhau như vậy có thể giết chết người khác không!”

Mấy người ồn ào trong chốc lát rồi ngồi vào chỗ đã sắp xếp, buổi hòa nhạc chính thức bắt đầu, mở màn là một ca sĩ mới vào nghề, tiếp theo là đến ca sĩ dự thảo của đài truyền hình, rồi sau đó là những ca sĩ có tên tuổi liên tiếp ra biểu diễn, cứ như vậy đã đến mười một giờ bốn mươi lăm phút.

Cuối cùng là Trịnh Tịnh Viên trong bộ trang phục công chúa xuất hiện, bài hát này của cô chính là ca khúc chủ đề đã được khen thưởng trước đó, nhận được từng đợt vỗ tay với những tiếng cổ vũ chói tai.

Hát thêm hai bài nữa thì cũng đến gần mười hai giờ, Trịnh Tịnh Viên đi theo MC cùng nhau bắt đầu đếm ngược với toàn bộ khán giả.

“Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một HAPPY NEW YEAR! Chúc mừng năm mới!”

Tiếng chuông vang lên, từng đợt pháo hoa rọi sáng cả một vùng trời tối đen như mực, chiếu rõ lên từng khuôn mặt của mỗi người, tràn đầy may mắn và vui sướng, hạnh phúc và mỹ mãn...

Tướng Quân quay đầu nhìn sang Mộc Du Du, thản nhiên nói với người bên cạnh: “Một năm mới, bắt đầu mới! HAPPY NEW YEAR!”

Mộc Du Du nhìn lên Tướng Quân, có chút chua xót nói với anh: “HAPPY NEW YEAR!”

Hướng Nhu nhìn Bạch Dĩ Mạt bên cạnh mình, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh sáng nơi chùm pháo phản chiếu lại trên mặt cô càng khiến cho thêm đặc biệt mê người, đôi mắt trong suốt so với pháo hoa càng lung linh rạng rỡ hơn nhiều.

“Đại Bạch Thỏ.”

“Sao?”

“Năm mới vui vẻ!”

Vừa dứt lời thì điện thoại của Bạch Dĩ Mạt vang lên, cô cười nhận điện thoại.

“Giản Quân Phàm...”

Hướng Nhu vừa nghe đến ba chữ Giản Quân Phàm này thì khuôn mặt tươi cười đã biến mất một nửa, hẩn lại gần Bạch Dĩ Mạt, muốn nghe xem rốt cuộc bọn họ nói cái gì, kết quả lại bị một tay Bạch Dĩ Mạt chặn lại.

“Năm mới vui vẻ! Cái gì? Anh đang ở đây sao?”

Sau đó hẩn thấy Bạch Dĩ Mạt hình như đang tìm kiếm ai đó xung quanh, nhìn theo ánh mắt của cô, quả nhiên, Giản Quân Phàm anh tuấn trong bộ đồ cảnh sát đang đứng ở đầu bên kia, vẫy vẫy tay với Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt cũng cười khua tay lại với anh, tâm tình Hướng Nhu vốn đang vô cùng vui vẻ đã bị hai người ‘mặt mày đưa tình’ làm cho biến mất.

Hạ Nhất Bắc cúi thấp đầu vỗ vai Hướng Nhu nói: “Sớm biết thế em cũng đem theo người, không khí bốn phía ngọt ngào thật là kích thích em quá.”

Hướng Nhu mặt xám xịt ngồi xuống liếc xéo Bạch Dĩ Mạt, rồi nghiêng răng nghiêng lợi với Hạ Nhất Bắc: “Sớm biết thế còn không bằng không đem theo.”

“Hả?” Hạ Nhất Bắc lại không rõ người này sao lại thế rồi.

Sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, mọi người vô cùng vui mừng, cho nên liền tìm đến hội sở mà người bạn của Hạ Nhất Bắc mới mở, bao hết cả tầng VIP cao nhất, tiếp tục tặng hai.

Bạch Dĩ Mạt nói có việc, Hường Nhu nói phải đợi nghiên nên bọn họ cứ đi trước đi, mọi người vô cùng ăn ý hiểu chuyện, tự lái xe dẫn theo người của mình đi theo Nhất Triễn.

Bạch Dĩ Mạt vừa xuất hiện, Mộc Du Du đã nhảy đến kéo Bạch Dĩ Mạt ngồi bên cạnh cô: “Sao lúc này mày mới đến? Hường Nhu dẫn theo Trịnh Tịnh Viên đến đây đây, là đại minh tinh đấy!”

Bạch Dĩ Mạt cười cười, ánh mắt lướt qua Hường Nhu vẻ mặt yêu khí ngồi cười ở đó cùng với Trịnh Tịnh Viên trang điểm chói lọi ngồi bên cạnh hẳn.

“Oh!” Bạch Dĩ Mạt hoàn hồn, ngồi xuống bên cạnh Mộc Du Du, vừa khéo người ngồi bên cạnh chính là Hường Nhu, tiếp nữa chính là Trịnh Tịnh Viên.

“Cậu vừa đi đậu thế?” Hường Nhu đưa cho cô một ly rượu, thuận miệng hỏi.

Bạch Dĩ Mạt nhận lấy rồi hơi ngửa đầu ra uống. Sau khi đặt ly rượu xuống liền nói: “Cậu quản tôi được sao, tốt nhất là nên trông giữ đại minh tinh của cậu cho cẩn thận, đừng để đám chó săn ở bên ngoài theo dõi, tôi không muốn bị dính với mấy vụ vợ vãn đó đâu.”

Thật ra lúc này, sau khi cô nhận được điện thoại của Giản Quân Phàm liền đi tìm Giản Quân Phàm nói chuyện tán gẫu trong chốc lát, nhưng vì anh còn phải đi làm tiếp nên Bạch Dĩ Mạt không dám làm trễ chuyện của anh nữa, tự mình cũng chuẩn bị đi tìm bọn Mộc Du Du.

Vừa mới đi ra giao lộ đã thấy xe của Hường Nhu đậu ở phía đối diện quán rượu, cô đang chuẩn bị gọi cho Hường Nhu thì nhìn thấy hẳn đi ra và bên cạnh còn là Trịnh Tịnh Viên, tuy cách ăn mặc của Trịnh Tịnh Viên rất khiêm tốn, sẽ không có ai chú ý cả.

Nhưng mà, đối với Bạch Dĩ Mạt mà nói, cho dù có ăn mặc ra sao nữa thì bọn họ đều có thể liếc mắt một cái đã nhận ra, à đâu, chính xác hơn là cho dù có hóa thành tro cũng nhận ra cô ta.

Cô đứng ở đó ánh mắt luôn nhìn vào hai người lên xe, nhìn chiếc xe mà cô luôn cười nhạo kia rời đi, từ này đến giờ vẫn không di chuyển bước chân nào, chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ.

Biết rõ Hường Nhu là dẫn Trịnh Tịnh Viên đến tụ họp với bọn họ, rõ ràng có thể chọn mắt không thấy tâm không phiền, gọi điện bảo không đến được, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà vẫn làm chuyện điên rồ, cô đón một chiếc taxi rồi cũng đi đến hội sở.

“Bạch Dĩ Mạt, mình mời cậu một ly.” Trịnh Tịnh Viên nhắc ly rượu lên nhìn sang Bạch Dĩ Mạt: “Đã nhiều năm chúng ta không gặp nhau rồi, một ly này nhất định phải uống.”

Trong lòng Bạch Dĩ Mạt cười nhạo, một thời gian trước đây không phải là con quỷ cái sao? Cô đón lấy ly rượu đã được đổ đầy, khẽ cụng ly với Trịnh Tịnh Viên: “Cậu cạn ly, mình tùy ý.”

Tuy nói nư vậy nhưng vẫn ngẩng đầu uống một hơi hết sạch, Mộc Du Du thấy Bạch Dĩ Mạt uống rượu trắng như thế có chút lo lắng, cô đã từng uống loại rượu này rồi, lúc đầu thì không có gì, nhưng sức ngấm về sau lại đáng dọa người, rất dễ uống say.

Cô nhét micro vào tay Bạch Dĩ Mạt, nói: “Đừng chỉ uống rượu không thể, tao chọn giúp mày bài mày thích nhất rồi đấy.”

Bạch Dĩ Mạt cầm lấy micro, ánh mắt dừng lại trên màn hình, bên tai vang lên giai điệu quen thuộc.

“Yêu một người cần phải có duyên phận, anh việc gì phải tự mình lún sâu đến thế, anh đừng ngốc nghếch dùng sự khờ dại chạm đến linh hồn bất an, mỗi ngày chỉ có thể si tình ngốc nghếch đợi chờ...”

Trời sinh có hai loại người có giọng hát tuyệt hay, một loại là lợi dụng giọng hát này để vạ người sùng bái, ví dụ như ngôi sao ca nhạc; còn một loại khác chính là chẳng mấy may để tâm đến giọng hát của mình, ví dụ như Bạch Dĩ Mạt.

Mặc dù cô có giọng ca hết như tiếng trời, nhưng lại không phô bày tài năng thiên phú của mình, người đã từng nghe cô hát, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Như vậy ở đây chỉ có Hường Nhu và Mộc Du Du là nằm trong hàng ngũ trên mười ngón tay đấy, mà hiển nhiên những người chưa từng nghe cô hát đều chìm đắm trong tiếng hát tuyệt vời của cô, giống như đưa mình trôi theo câu chuyện đằng sau bài hát tình cảm này.

“Em biết anh cũng rất đau khổ, cái giá của tình cảm, không phải thật lòng là có kết quả, đừng hỏi phải làm như thế nào, tình yêu có thể tồn tại mãi, đạo lý này đến một ngày anh sẽ biết; em biết anh cũng rất đau khổ, ngày hôm qua vẫn là người yêu, đến hôm nay đã chia tay nhau, đừng hỏi nỗi đau của anh, phải giải thoát như thế nào, người đa tình nhất định sẽ còn tổn thương dài...”

Bài hát kết thúc, Bạch Dĩ Mạt đặt micro xuống, may mà đèn trong phòng mờ nhạt, may mà tất cả mọi người đều chìm đắm trong tiếng hát, nên không ai chú ý đến hốc mắt tràn đầy nước của Bạch Dĩ Mạt.

“Thế nào, em đã nói Bạch Dĩ Mạt ngang hàng với ngôi sao ca nhạc mà!” Mộc Du Du rất đắc ý, giống như bài hát kia là do chính miệng cô hát vậy.

Tướng Quân đồng ý gật đầu, nói với Hường Nhu: “Hường Nhu này, cậu trông giữ con ngựa ngàn dặm bên cạnh cậu như thế, sao vẫn chưa khai thác được gì! Mà để đến công ty cậu làm cũng tốt, chắc chắn tạo nên duyên đấy.”

Hạ Nhất Bắc lần đầu giơ ngón cái lên với Bạch Dĩ Mạt độc mồm độc miệng: “Đại Bạch Thỏ! Cậu không nên là thỏ, cậu chính là con chim vàng anh!”

Trên mặt Hạ Nhất Triển tuy không có vẻ mặt khoa trương như thế, nhưng cũng không che dấu được nỗi kinh ngạc trong mắt: “Bạch Dĩ Mạt, quả nhiên khiến người khác mở rộng tầm mắt!”

Hạ Nhất Phi thì có chút trách cứ: “Tớ mặc kệ, sau này lỡ tớ mà thất tình, cậu phải chịu trách nhiệm hát để an ủi tớ.”

Trịnh Tịnh Viên thì nói tiếp câu của Tướng Quân: “Dĩ Mạt thật đúng là thâm tàng bất lộ! Có muốn vào ngành thử không! Mình nghĩ Hường Nhu chắc chắn sẽ đồng ý nâng đỡ cô em gái là cậu đây, đúng không?”

Nói xong cô ta nhìn sang Hường Nhu, trong đôi mắt của Hường Nhu rõ ràng có một tia cảm xúc khác thường không thể nhìn rõ, nhưng vẫn không tiếp lời của cô ta.

Sau khi Bạch Dĩ Mạt nghe mọi người khen ngợi liền chốt lại một câu: “Tớ đi toilet đã.”

Bạch Dĩ Mạt đứng trước bồn rửa tay nhìn bản thân trong gương, ngày đầu năm mới, không hề vui vẻ, chỉ cảm thấy từng đợt chua xót khó nhin.

Đang chuẩn bị ra ngoài thì bị người khác đi đến chặn mất đường đi của cô, nói chính xác là đang chặn cô lại.

Trịnh Tịnh Viên, thật sự thì Bạch Dĩ Mạt cô rất không thích cô ta xuất hiện; nhưng mà, đối với cái người mà cô không muốn xuất hiện này lại cứ ngày ngày nhắc nhở cô cái chuyện mà cô hoàn toàn không muốn nhớ đến đấy.

“Còn không biết thì ra cô hát hay đến thế.” Trịnh Tịnh Viên có nụ cười luôn làm cho người ta cảm thấy mê mẩn, nét đẹp giữa hàng lông mày càng lộ rõ.

Bạch Dĩ Mạt ném tờ giấy trong tay vào thùng rác: “Căn bản không đáng để nhắc đến.”

“Bạch Dĩ Mạt, thật ra cô thích anh ấy, đúng không?”

Bạch Dĩ Mạt đang định phủ nhận, nhưng lại nghe thấy Trịnh Tịnh Viên nói tiếp: “Không cần phải phủ nhận, tôi cũng là người như vậy, tôi có thể nhìn thấy.”

“Cô thì nhìn ra được cái gì?” Bạch Dĩ Mạt giễu cợt.

Trịnh Tịnh Viên nhìn Bạch Dĩ Mạt, gần từng chữ nói: “Nếu cô không thích anh ấy, thì vì sao không dám nói cho anh ấy biết người cùng với anh ấy One Night Stand chính là cô?”

Bạch Dĩ Mạt đáp trả lại ánh mắt lạnh lùng: “Cô đừng có quên, chính cô cầu xin tôi không nói ra.” Nói xong xoay người bước đi, vừa bước được hai bước thì đã thấy Hường Nhu đứng ở hành lang, trong lòng cô bỗng có chút khó xử.

Sắc mặt Hường Nhu lạnh lùng, nhìn thẳng vào cô: “Những lời hai người vừa nói là có ý gì?”

Hắn vừa nói xong, Trịnh Tịnh Viên cũng đi ra, trông thấy Hường Nhu thì cũng lấp bắp kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại tươi cười, kéo cánh tay Hường Nhu hỏi: “Sao anh cũng chạy đến đây?”

Hường Nhu không hề để ý đến Trịnh Tịnh Viên mà chỉ nhìn chăm chăm vào Bạch Dĩ Mạt, tuy nội tâm Bạch Dĩ Mạt đã vô cùng kinh hoàng lắm, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh.

“Cậu nghe nhầm rồi.” Bạch Dĩ Mạt ném ra những lời này rồi vòng qua Hường Nhu đi ra ngoài.

Hường Nhu gạt bàn tay Trịnh Tịnh Viên đang ôm chặt ống tay áo của hắn, trừng mắt với cô ta, trong ánh mắt không hề có chút ấm áp, lạnh lẽo đe dọa: “Trịnh Tịnh Viên, tốt nhất em đừng để cho tôi đoán ra cuộc đối thoại vừa rồi.”

Trịnh Tịnh Viên cười tự giễu, sau đó vòng qua bên cạnh người Hường Nhu lập tức quay trở lại...

21. Chương 22: Sự Thật Của Năm Năm Trước

Trong những năm tháng thiếu niên chúng ta đã từng hoang mang, từng ngây thơ, từng không biết gì, từng xoắn xuýt, từng khóc, từng cười, từng đánh nhau, từng cãi cò, từng phạm rất nhiều sai lầm, có thứ có thể bù đắp, có thứ lại không bao giờ nhặt phai, mỗi khi nhớ lại chẳng biết phải làm sao, cảm thấy bất lực.

Bạch Dĩ Mạt sẽ mãi không quên được chuyện vô cùng hối hận mà cô làm trong cuộc đời này, chính là vào ngày giỗ của Lam Tiểu Hạ lại chạy sang Mỹ, trong lúc cô đưa ra quyết định đó thì chính bản thân cô cũng thấy hoang đường, nhưng còn chưa kịp ngẫm lại thì người đã bước vào ranh giới tồn tại hai chữ Hường Nhu.

Cô còn nhớ rõ lúc ở sân bay nhìn thấy hắn thì hắn mặc áo khoác màu nâu nhạt với quần âu màu đen, xem ra ở đâu cũng có thể phát ra sức hấp dẫn khiến người ta quay đầu lại, hai tay hắn vòng trước ngực dựa vào ô tô, nụ cười rạng rỡ hiện trên gương mặt tuấn tú, còn cô thì lại cười miễn cưỡng.

Cô biết khi đó Hường Nhu vừa đi học, vừa gây dựng sự nghiệp, mà trong thị trường chứng khoán thì hắn như cá gặp nước khiến người khác chặc lưỡi, chỉ nửa năm ngắn ngủi, ai cũng biết ở con phố tài chính C có một vị cổ thần người Trung Quốc, mà lúc ấy hắn chỉ vừa hai mốt tuổi.

(1Cổ thần là tên gọi chung những nhân vật gặt hái được nhiều thành công lớn trong đầu tư cổ phiếu)

Mặc dù gần một năm không gặp, nhưng lúc gặp lại không có vẻ gì là bị ngăn cách và cũng không phải không có chuyện để nói, dường như đó là một kiểu ăn ý không bị thời gian và khoảng cách chia cắt, bọn họ chính là thế.

Cô có thể thấy mặc dù Hường Nhu đang cười, nhưng trên vầng trán vẫn nhíu lại, cô biết có lẽ hôm nay tâm tình của hắn thật sự chẳng ra gì, thế thì cô đến đây liệu có thể thay đổi được gì không? Ngay cả chính cô cũng không biết.

Hường Nhu đưa cô đến chỗ ở của hắn, là một căn biệt thự một mình thông thường ở Mỹ, Bạch Dĩ Mạt không biết rốt cuộc Hường Nhu dựa vào đầu óc của mình đã kiếm được bao nhiêu, nhưng lúc trông thấy xe và nhà của hắn, cô biết hắn không phải là kiểu quần áo lụa là như mới nhìn qua bên ngoài, ít nhất cô biết hắn không dùng tiền của ông bố đưa cho.

Nhưng cô cũng thật không ngờ ở trong căn nhà này cũng không phải chỉ có một mình hắn ở, mà còn có một anh chàng đẹp trai là Tạp Bố, và một người chính là Trịnh Tịnh Viên.

Cũng chính là lúc đó, cô quen biết với cô gái Trung Quốc xinh xắn đó...

Còn nhớ rõ sau khi Hường Nhu dẫn cô vào nhà, hắn đã giới thiệu với Bạch Dĩ Mạt đó là khách thuê nhà của hắn.

Tạp Bó và Trịnh Tịnh Viên đều là bạn học của Hường Nhu, Tạp Bó và Hường Nhu là bạn học cùng lớp, còn Trịnh Tịnh Viên là em gái nhỏ hơn bọn họ một tuổi.

Khi đó Trịnh Tịnh Viên là một nữ sinh nhìn qua rất trong sáng, cái đẹp của cô có cảm giác hư vô mờ mịt, giống như là một cô gái vốn không nên ngã xuống nơi trần gian nhuốm đầy xấu xa và dơ bẩn, nhưng quả thật là cô ở trong thế giới này, hơn nữa cuộc sống lại vô cùng tự tại.

Đêm hôm đó ăn cơm tối xong, Bạch Dĩ Mạt ngồi trên ghế dài trong sân nghỉ ngơi, Hường Nhu bước đến, lúc đó hẳn không có vẻ gì là đùa vọt với đời như trước đó hoặc sau này, lúc hẳn không nói lời nào kỳ thật khiến cho người ta cảm giác như là vương triều quý tộc vậy.

“Mau nói mục đích đến đây của cậu đi!” Âm thanh của Hường Nhu luôn dễ nghe như vậy, đặc biệt giờ phút này lại càng thêm dịu dàng.

Bạch Dĩ Mạt ngược nhìn những vì sao sáng trên bầu trời, thần sắc hờ hững: “Tôi thất tình.”

Sau đó, hẳn tự tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, bọn họ như có kì tích vậy, không hề tranh cãi, chỉ có im lặng...

Sau đó, đêm hôm đó, tại nơi bãi cỏ xanh đậm này, chàng trai mặc áo lông cừu màu tím nhạt cùng với cô gái mặc áo len đan trắng dựa vào nhau trên ghế dài, thỉnh thoảng có gió thổi đến, mái tóc đen dài của cô gái tung bay trong gió, vài sợi tóc quét sau gáy người con trai, từ xa nhìn lại, như một bức tranh hấp dẫn.

Mấy ngày sau Hường Nhu không đến trường, chỉ cùng Bạch Dĩ Mạt đi chơi xung quanh, thăm thú những danh lam thắng cảnh để giải sầu.

Mặc dù Hường Nhu không lên lớp, nhưng Bạch Dĩ Mạt biết hẳn phải đi làm, thường thì cô ở nhà ngủ còn Hường Nhu ra ngoài, đến khi cô ngủ dậy giấc tỉnh lại thì Hường Nhu cũng trở về.

Một tuần lễ cứ vậy trôi qua, đã đến lúc Bạch Dĩ Mạt phải trở về, vì thế vào ngày này, Hường Nhu dẫn Bạch Dĩ Mạt đến tham gia tiệc mừng công ty hẳn.

Lúc đó Bạch Dĩ Mạt mới thật sự biết Hường Nhu lợi hại đến cỡ nào, tòa nhà Duệ Phong quốc tế này, không thuộc về lãnh địa của người trong nước, có thể viết thành một chương về đế quốc buôn bán cường đại.

Mà khách trọ là Tạp Bó và Trịnh Tịnh Viên thì ra đều là người của công ty hẳn, cho nên, tất cả có vẻ như là đương nhiên.

Đêm hôm đó mọi người ăn chơi nhảy múa đến điên loạn, một đám đông thanh niên bất đồng quốc tịch cùng nhau hát K, uống rượu, điên loạn như vậy, hoàn toàn không để ý đến hình tượng, và dưới bầu không khí sôi động này, Bạch Dĩ Mạt cũng quang vinh uống rượu, nhưng ý thức vẫn chưa bị rượu chìm ngập, ít nhất cô còn nhận ra được vài người.

Sau khi tan tiệc, cô, Hường Nhu, Trịnh Tịnh Viên, Tạp Bó trở về biệt thự, Hường Nhu và Bạch Dĩ Mạt ở phòng trên lầu hai, còn Tạp Bó với Trịnh Tịnh Viên ở dưới tầng một, sau khi vào cửa mọi người đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Dĩ Mạt chỉ mới chớp mắt được một tí thì cảm thấy khó chịu ở ngực, cảm giác sông cuộn biển gầm, yết hầu nóng rát, cô lao ra khỏi phòng ngủ, vọt vào phòng về sinh nôn một bãi.

Sau khi nôn xong, tuy ngực rất dễ chịu nhưng đầu vẫn còn đau vô cùng, giống như muốn nổ tung vậy, trời đất quay cuồng, đầu óc cũng không còn giữ được tỉnh táo, cô nghiêng ngả lảo đảo trở về phòng ngủ, sau đó vắt mình lên giường.

Vừa chạm phải giường cô đã cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, sao bỗng dưng chiếc giường lại nhỏ thế này, hơn nữa còn rất ấm, cô vừa quay đầu thì đụng phải một vật rắn, trong lúc mơ màng hình như là một khuôn mặt, ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào, làm cho khuôn mặt anh tuấn này càng thêm thần bí.

Cô sử dụng toàn lực muốn ngồi dậy, kết quả trên tay cảm thấy nóng nóng, cả người rơi vào trong lòng Hường Nhu, thành công khiến Bạch Dĩ Mạt tỉnh ngủ.

Bạch Dĩ Mạt hoảng sợ, sau đó lại muốn đứng lên, nhưng rồi lại bị Hường Nhu ôm chặt vào lòng.

Cho nên, Bạch Dĩ Mạt có thể khẳng định là hẳn uống say.

Bạch Dĩ Mạt giấy dựa thoát ra, sau đó đầu óc choáng váng đi về phía cửa, vừa chạm vào cánh cửa đang đóng thì tay bị kéo lại, cả người ngã vào một cơ thể nóng bỏng.

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn hấn, mở miệng hét: “Buông, buông ra, tôi, tôi là...”

Chưa kịp nói xong câu thì môi đã bị khóa chặt, cô từng bước lui về phía sau, thế nhưng hấn cũng một bước dần tới gần, phía sau lưng đụng mạnh vào cánh cửa, vừa nóng vừa đau.

Hướng Nhu không hề buông cô ra, ngược lại còn dùng đầu lưỡi để mở cánh môi cô, cạy mở khớp răng ra, say sưa khóa chặt, quấn quít với mùi hương của cô, ma sát, cắn cắn, như mưa rền gió dữ thổi qua, khiến Bạch Dĩ Mạt say sập chết mau chóng hôn mê bất tỉnh.

Thật không dễ dàng hấn rời khỏi bờ môi cô, Bạch Dĩ Mạt dùng hết sức đẩy Hướng Nhu ra, bản thân chống đỡ lên cửa nếu không suýt ngã ra rồi.

Hướng Nhu đi đến chỗ Bạch Dĩ Mạt, từng bước vững chắc, không khác gì người bình thường, nhưng Bạch Dĩ Mạt biết hấn là kiểu nhìn càng tỉnh lại càng say.

Cô nắm lấy bả vai Hướng Nhu, lắc lắc hấn: “Cậu nhìn rõ tôi là ai không? Tôi là Bạch Dĩ Mạt...”

Hướng Nhu cúi đầu nhìn Bạch Dĩ Mạt hai hàng nước mắt đầm lệ, sau đó ôm cô vào lòng, miệng thì thào mấy lời vô nghĩa: “Cuối cùng em cũng chịu trở về bên anh, anh rất nhớ em, anh thật sự rất nhớ em.”

Nước mắt Bạch Dĩ Mạt bỗng dưng trào ra, cô quên cả giấy dựa, thản nhiên nói trong lòng hấn: “Cậu không quên được cô ấy đúng không, nhưng cô ấy đã chết rồi, cô ấy không còn nữa, cậu đừng như vậy có được không, ngàn vạn lần đều là tở sai, tở không nên thích cậu, không nên, thật sự không nên...”

Bao nhiêu năm qua chưa bao giờ khóc ra tiếng như thế, cô cũng không nhớ rõ nữa, lúc này đây cô không nhận được nữa đem toàn bộ sự khó chịu và tổn thương hóa thành từng giọt nước mắt nóng hổi.

Hướng Nhu giơ tay lên giúp cô lau nước mắt, cô nhìn hấn, trong đôi mắt đào hoa tràn đầy đau thương và thương tiếc, lúc ấy Bạch Dĩ Mạt cũng biết mình đã mắc phải sai lầm, thế nhưng hai tay lại xoa lên gương mặt hấn, cứ như vậy... chủ động, hôn lên...

Sau đó là một cuộc mây mưa không thể quay lại, bọn họ từ phía cửa một đường liên tục chiến đấu cho đến trên giường, quần áo xé rơi đầy trên mặt đất, hai cơ thể nóng rực quần nhau trên giường, cứ như vậy mà lặp lại.

Một trận kịch liệt khiến đau đốn xuyên suốt cơ thể thì Bạch Dĩ Mạt cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong cuộc say, nhưng tất cả dường như đã quá trễ, mà quan trọng nhất là, cô phát hiện cô không hề cự tuyệt thân thể đã làm cô vui vẻ thích thú.

Tuy là đau, nhưng lại có cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, không hề trống rỗng như vậy, khi đó là do cô say, nếu không thì phải thừa nhận những chuyện này như thế nào?

Hướng Nhu như là uống phải xuân dược vậy, hưng mãnh vô cùng, cho nên đối với Bạch Dĩ Mạt mà nói đó là cả một quá trình đau đớn, khi cô tỉnh lại, rượu đã bay hết, đối mặt với hiện trường gây án cùng với người nào đó vẫn còn ngủ say, còn cả bông hoa mai màu đỏ tươi trên ga giường xám nhạt, cô hối hận vô cùng....

Khi đã hối hận rõ ràng, phản ứng đầu tiên của cô chính là chạy trốn, nhưng cô vẫn chưa đi mà còn vô cùng tỉnh táo khác thường không quên lấy đi chứng cứ phạm tội trên giường...

Sau đó cô bắt đầu cầu nguyện Hướng Nhu bất tỉnh nhân sự vì say, chuyện gì cũng không nhớ rõ, cô tắm rửa xong liền trốn vào phòng đánh một giấc, bao nhiêu hi vọng tỉnh lại thì tất cả cũng chỉ là một giấc mơ, còn cô cứ mở to mắt cho đến khi sắc trời tối dần.

Một ngày, cô nằm trên giường đúng một ngày, từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, từ lúc sáng bình đến khi bầu trời tối đen.

Lúc Hướng Nhu đến gõ cửa phòng cô trong lòng cô đập loạn vô cùng, cuối cùng vẫn là cô phải nhanh chóng mặc lại áo quần, che dấu tốt bằng chứng trên giường, sau đó cúi đầu mở cửa.

Sắc mặt Hường Nhu không tốt, cực kỳ không tốt, thay vào nụ cười tươi là vẻ mặt lãnh đạm khiến cô cảm thấy kinh sợ, tim Bạch Dĩ Mạt nhất thời nhanh mất hai nhịp, cô đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó, chợt nghe câu hỏi lạnh lùng của Hường Nhu.

“Cậu, tôi qua, có nghe thấy gì không?”

Bạch Dĩ Mạt hơi mở to mắt, nhìn trong cặp mắt đào hoa kia của Hường Nhu có chút khổ sở và tự trách, đúng thế, cô thấy rất rõ, trong đó tràn ngập vẻ hối hận vì những chuyện đã xảy ra.

“Tôi... nên nghe thấy gì sao?” Bạch Dĩ Mạt làm bộ hồ hững, cố gắng biến không khí khá hơn một chút.

“Đúng thế, cậu ngủ say vậy, sấm chớp cũng bất động.” Hường Nhu có chút tự giễu cười nói: “Xuống ăn cơm đi!”

Trịnh Tịnh Viên với Tạp Bố đã ngồi trên bàn chờ hai người bọn họ, một bàn thức ăn này chính là những món ăn của Trần gia mà Bạch Dĩ Mạt đã từng ăn miễn cưỡng, nhưng bây giờ cô thật không có tâm trạng để ăn uống.

Tạp Bố phát âm tiếng Trung không quá lưu loát nhưng người ta vẫn có thể nghe hiểu được: “Bạch Dĩ Mạt, sắc mặt cậu trông không được tốt lắm!”

“À, ngủ không ngon thôi.” Cô gấp lấy thức ăn, sau đó nhìn trộm Hường Nhu, vẻ mặt Hường Nhu không chút thay đổi cắm đầu vào ăn.

Sắc mặt Trịnh Tịnh Viên cũng chẳng khá hơn là bao, ăn được mấy thìa cơm rồi nói ăn no muốn ra ngoài đi dạo một chút, Hường Nhu ăn xong cũng lên lầu, chuyện tối hôm qua tuyệt không nhắc đến một chữ, nhưng không khí trước mắt lại làm cho Bạch Dĩ Mạt càng thêm lo âu, giống như một khúc gỗ không thể trôi dạt vào bờ, mãi mãi đắm chìm trong biển rộng mênh mông.

Sau đó thì Hường Nhu và Trịnh Tịnh Viên sống với nhau, buổi sáng trước khi Bạch Dĩ Mạt đi đó, Trịnh Tịnh Viên giúp Bạch Dĩ Mạt dọn dẹp hành lý, cô mới biết thật ra cô ta cũng không phải có ý tốt muốn giúp gì, mà là để nói ra suy nghĩ của mình.

“Thật ra lần đầu tiên gặp Hường Nhu mình đã thích anh ấy rồi, lúc anh ấy cười khiến người ta có cảm giác thỏa mãn, nhưng mình chưa bao giờ gặp cảm giác này cả.”

Bàn tay thu dọn quần áo của Bạch Dĩ Mạt hơi khựng nhưng rồi lại tiếp tục, thản nhiên nói: “Cho nên vẫn rất may mắn, cuối cùng hai người cũng ở với nhau.”

Trịnh Tịnh Viên ừ một tiếng, nói: “Đúng thế! Thật ra mình cũng biết anh ấy cũng thích tớ, việc bọn mình ở với nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

“Ừ...” thật sự Bạch Dĩ Mạt không hề có cảm tình gì với cô ta, lần đầu tiên gặp đã không có ấn tượng tốt, thêm nữa mỗi tiếng nói cử động của cô ta với Bạch Dĩ Mạt cứ như đang diễn kịch vậy, cô biết nội tâm người này tuyệt đối không hề trong sáng như bề ngoài của cô ta.

Trịnh Tịnh Viên thấy Bạch Dĩ Mạt hoàn toàn không quan tâm cộng chút kiêu ngạo, cô ta đã lớn đến ngần này rồi mà cho tới bây giờ chưa gặp ai coi thường mình giống cô cả, bàn về diện mạo hay năng lực, Bạch Dĩ Mạt cô ta có điểm nào tốt hơn cô?

“Mình biết cậu là thanh mai trúc mã với Hường Nhu, nhưng mà, có một số việc mình phải nói rõ với cậu.”

“Chuyện gì?”

“Đêm hôm đó mình biết cậu lên giường với Hường Nhu.”

Vật trên tay Bạch Dĩ Mạt rơi bộp xuống mặt đất, cô ngẩng đầu không thể tin được nhìn Trịnh Tịnh Viên.

“Cô đang nói bậy bạ gì đấy?”

“Mình thấy hết cả rồi.” Trịnh Tịnh Viên dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Cậu cũng biết anh ấy luôn xem cậu làm em gái, nhưng mà, mình chỉ sợ anh ấy sẽ chịu trách nhiệm mà đón nhận cậu thôi, có thể căn bản trong lúc đó giữa hai người hoàn toàn không phải vì tình yêu, huống hồ cậu cũng không phải không thích

anh ấy sao? Mình có thể hiểu hôm đó bởi vì hai người đều uống rượu nên mới có thể làm vậy như thế, cho nên... tớ cầu xin cậu...”

Bạch Dĩ Mạt có nằm mơ cũng không ngờ rằng sẽ bị Trịnh Tịnh Viên biết được, cô hít một hơi sâu, chậm rãi thở hắt ra, ngắt lời cô ta: “Yên tâm đi, tôi sẽ không để cho hấn biết đâu.”

“Cám cậu cậu.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Tịnh Viên xuất hiện nụ cười, cô ta mở cửa phòng ngủ ra, xoay người liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt đang ở trong kia không biết phải làm thế nào, nụ cười vui vẻ biến thành một nụ cười đắc ý.

22. Chương 23: Hẹn Lối

Lúc Hướng Nhu trở lại phòng Kara thì đã không thấy bóng dáng Bạch Dĩ Mạt đâu, còn Trịnh Tịnh Viên ngồi bên sofa nhìn có vẻ thất thần, hay là đang suy nghĩ gì đó vậy.

“Bạch Dĩ Mạt đâu?” hướng Nhu quay về chỗ ngồi, hỏi Mộc Du Du bên cạnh.

Mộc Du Du cũng hoàn toàn mờ mịt, lúc này khi Bạch Dĩ Mạt quay lại thì sắc mặt không được tốt lắm, hỏi cô có phải có chuyện gì hay không thì cô cũng không nói gì, chỉ nói là không được khỏe muốn về trước.

“Cô ấy bảo không được khỏe nên đi trước rồi.”

Hướng Nhu lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Dĩ Mạt, đầu tiên là không nhắc máy, lúc sau thì tắt hấn điện thoại luôn, Hướng Nhu cúi kính uống liên tiếp ba ly rượu.

Lúc này mọi người đều nhìn thấy Hướng Nhu có điều gì đó không đúng, thế là cả đám người bắt đầu câu hỏi liên hoàn đến...

Hạ Nhất Bắc: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Hạ Nhất Triển: “Không phải là lại cãi nhau với Bạch Dĩ Mạt đấy chứ!”

Tướng Quân: “Khó trách cô ấy vừa vào đã nói phải đi, cậu đường đường là một thằng đàn ông mà sao cứ nín lấy con gái người ta không chịu buông thế hả?”

Mọi người anh một lời tôi một câu liên tục ném bom Hướng Nhu, Hướng Nhu lại càng thêm buồn bực, trong đầu chỉ toàn là cuộc đối thoại vừa rồi của Trịnh Tịnh Viên và Bạch Dĩ Mạt.

Hướng Nhu đặt mạnh ly rượu lên bàn, đứng bật dậy, miệng chỉ vút lại hai chữ ‘đi đây’ rồi kéo cửa bỏ đi không thèm quay đầu lại, khiến mọi người càng thêm khó hiểu.

Theo như mọi người biết, lúc hai người bọn họ tranh cãi thì Hướng Nhu toàn cười cười không để tâm, còn hôm nay như thế rõ ràng rất không thích hợp, cái bản mặt bị xỉ kia cứ như có ai đào phần mộ tổ tiên nhà hấn ấy.

Bên này Hướng Nhu trực tiếp lái xe đến nhà Bạch Dĩ Mạt, kết quả không có ai.

Sau đó mới nhớ ra lúc trước Bạch Dĩ Mạt có nói Bạch Thụy lại phải bay, thế nên Bạch Dĩ Mạt có thể đã trở về lại bên kia, lại lái xe đến đó, nhưng vẫn không có ai, hấn càng sốt ruột, đã hơn nửa đêm, nha đầu này không về nhà, rốt cuộc đã chạy đi đâu chứ?

Hấn ngồi trong xe hút thuốc, bàn tay kia nắm chặt điện thoại, nhớ ra còn một khả năng nữa, thế là hấn quăng luôn điều thuốc, nhập vào một dãy số.

Sau vài tiếng tút điện thoại cũng được thông, Giả Quân Phạm còn chưa kịp nói gì thì Hướng Nhu đã giành trước: “Bạch Dĩ Mạt có đang ở bên anh không, bảo cô ấy nghe điện thoại.”

Giả Quân Phạm vừa về đến nhà, đang chuẩn bị tắm rửa, đã bị tiếng gào khó hiểu của Hướng Nhu làm ình như đang nằm mộng.

“Cậu đang nói gì thế? Không phải Dĩ Mạt ở với cậu sao? Sao lại thành thế này rồi?”

Hương Nhu dò hỏi: “Thật sự cô ấy không tìm đến anh?”

“Không hề, này, rốt cuộc là có...” Chữ ‘chuyện gì’ còn chưa thốt ra thì bên kia đã dập điện thoại.

Tuy Giản Quân Phàm không thân thiết gì với Hương Nhu lắm, nhưng anh cũng biết hẳn ta chính là kiểu người cho dù trời có sập vẫn ngủ được, chưa bao giờ hẳn có biểu hiện cuống quịch như ngày hôm nay, rốt cuộc Bạch Dĩ Mạt đã xảy ra chuyện gì? Có thể làm cho hẳn lo lắng đến thế?

Một cuộc điện thoại không đầu không đuôi như vậy khiến mệt mỏi của Giản Quân Phàm biến mất, anh lập tức gọi điện cho Bạch Dĩ Mạt, tắt máy, cho nên, anh cảm thấy sự việc lần này đã nghiêm trọng thật rồi.

++

Bạch Dĩ Mạt ra khỏi cửa liền gọi một chiếc taxi, xe vừa chuyển bánh thì nhận được tin nhắn của Tần Dật, nói cho cô biết địa chỉ khách sạn mà tổ chức họp lớp cũ, Bạch Dĩ Mạt bảo lái xe chở cô đến địa chỉ khách sạn này.

Hương Nhu gọi điện cô cũng không bắt máy, rồi sau đó tắt nguồn luôn, vừa hay là nghỉ phép Nguyên Đán, cứ trốn vài ngày rồi nói sau.

Khách sạn nằm ngoài khu ngoại ô thành phố S, ở đó cơ hồ đều là các khách sạn nghỉ dưỡng, bọn họ hẹn nhau chiều mùng một sẽ đến đây, bây giờ có lẽ Bạch Dĩ Mạt là người đến sớm nhất.

Cô xuống xe, tìm một khách sạn còn phòng trống, tắm rửa sạch sẽ lăn lộn trên giường nhưng vẫn không ngủ được, nghĩ lại cảnh tượng bắt gặp Hương Nhu ngoài nhà vệ sinh là cô lại buồn bực.

Cuối cùng, cô cũng hiểu được trên đời này thật sự không có chuyện gì có thể che giấu được, trừ phi chính mình đừng gây nên chuyện, làm chuyện xấu không phải là không bị báo, chỉ là chưa đến lúc thôi!

Mà bây giờ, Diêm Vương người ta đã muốn đến lấy mạng rồi đây.

Cô luôn cho rằng Bạch Dĩ Mạt cô đối với Hương Nhu nhiều lắm cũng chỉ có thể xem là người bạn tốt tri kỷ, có thể bạn thân là không phân biệt nam nữ, nhưng tiêu đề vẫn là không phân biệt nam nữ.

Từ nhỏ đến lớn Hương Nhu luôn che chở cô, nuông chiều cô, mặc cô quấy phá, tùy cô chế giễu, nhưng cô cũng biết rõ, cái đó chẳng qua là do quan hệ tốt giữa hai nhà, hoàn toàn không liên quan đến tình yêu.

Cho nên, vốn có thể làm như không có chuyện gì với người bạn tốt cả đời này của cô, sau đó tìm một người con trai ình rồi bình thản sống qua nửa đời sau, thế thì làm sao phải cố tình muốn để hẳn phát hiện ra chuyện kia chứ.

Như vậy, bọn họ là không thể xem như không có chuyện gì xảy ra? Hay là không thể quay về chính mình trước kia?

Thế nên, khi không rõ phải đối mặt như thế nào, cô lại chọn cách chạy trốn dưới ánh nhìn soi mói của hẳn, đào tẩu tuy chẳng ra sao cả, nhưng không còn cách nào khác, cô cần phải có nhiều thời gian để suy nghĩ cẩn thận việc nhắc đến chuyện trong quá khứ của cô với Hương Nhu, hay là cả đời này cứ như vậy không qua lại với nhau nữa.

Tự nhắc đến? Cô có thể làm được, nhưng còn hẳn ta, không được thực tế lắm...

Cả đời không qua lại với nhau? Chỉ sợ là bọn họ càng không có khả năng làm được...

Đúng thật là, cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng thiếp đi trong tiếng thở dài...

Cô mơ màng nằm ngủ thẳng đến trưa hôm sau, sau khi rời giường phát hiện ngoài cửa sổ trên bầu trời bỗng tuyết rơi đầy, cô cố lấy dũng khí bật điện thoại lên, sau đó lại trông thấy vô số cuộc gọi nhỡ, kết quả lại lộn xộn lên...

Nhưng vào lúc này, điện thoại bỗng vang lên, cô sợ đến mức tay khẽ run rẩy, di động rơi xuống giường, cô đưa mắt nhìn, thì ra là Tần Dật.

Tần Dật đã đến, hỏi cô còn bao lâu nữa mới tới, cô bảo cô đã sớm đến đợi rồi, vậy nên Tần Dật nói sẽ gặp nhau ở đại sảnh khách sạn.

Bạch Dĩ Mạt rửa sạch mặt mày rồi đón thang máy xuống đại sảnh, thấy Tần Dật một thân âu phục màu đen, cô vẫy tay với anh rồi đi đến đó.

Tần Dật trông thấy Bạch Dĩ Mạt hơi bị sưng mắt thì cười hỏi: “Cậu đây là hưng phấn đến nỗi ngủ không được hay là sao thế, cặp mắt này y chang quả hạch đào luôn nhé.”

Bạch Dĩ Mạt cười vỗ người anh: “Có phải cậu nghiên cái nhau với mình không? Không có lúc nào là không kích thích mình cả.”

“Đâu có, không phải bệnh nghề nghiệp đó sao? Cậu còn không phải như vậy hả, cậu như thế nên mình cũng đành phải theo vậy thôi, luân phiên mà.”

1Nguyên văn “ – người làm mồng một ta làm mười lăm”, mới đầu ý chỉ tình cảm của người chồng dành cho vợ, sau này mở rộng ra thành bởi vì người như thế mà ta nguyện ý làm vậy, cụ thể thì các bạn gg thẳng tiến nhé.

Bạch Dĩ Mạt không phản đối gì: “Vâng vâng vâng.”

“Đúng rồi, sao cậu đến sớm thế, rất không giống cậu tí nào! Mấy buổi họp lớp trước cậu luôn là người đến trễ nhất mà.”

“Cho nên mình phải thay đổi triệt để, phải sửa lại sai lầm trước kia!”

Rõ ràng Tần Dật không tin, giống như nghĩ đến điều gì đó, nói: “Nói trước cho cậu biết, lần này Vương Tường Vũ cũng đến.”

“Ừm...” Bạch Dĩ Mạt bắt đầu không yên lòng.

Tần Dật thấy sắc mặt Bạch Dĩ Mạt tối sầm, vừa nghĩ cô nghĩ đến cái chân đau trong lòng thì liền kéo cô sang nhà ăn.

“Mình còn chưa ăn gì, đi ăn thôi...”

Đến chiều tối, các bạn học đã tề tựu đông đủ, cơm nước xong, mọi người lại kéo nhau vào KTV, bắt đầu chính thức điên loạn, cả một đám người cứ trò chuyện hàn huyên không chủ đề, tuy năm nào cũng gặp mặt nhưng mọi người vẫn không thấy chán khi nhớ lại chuyện năm đó.

Cho nên không biết ai bắt đầu đề cập đến chuyện của Bạch Dĩ Mạt với Vương Tường Vũ rồi.

“Ôi này, học trưởng ơi, anh hát song ca một bài với Bạch Dĩ Mạt đi!”

“Đúng thế! Lúc này khi ăn hai người cũng chẳng nói với nhau câu nào cả, sao chứ, chia tay vẫn là bạn bè mà!”

“Học trưởng, Bạch Dĩ Mạt của chúng em vẫn đang độc thân đấy nhé!”

“...”

Người đàn ông ngồi cách Bạch Dĩ Mạt không xa, dịu dàng như ngọc, vẻ mặt anh tuấn khôi ngô mỉm cười nghe mọi người bàn về anh với Bạch Dĩ Mạt, thỉnh thoảng nhìn về phía Bạch Dĩ Mạt cười gượng.

Vương Tường Vũ là học trưởng hơn bọn họ hai khóa, bởi vì Bạch Dĩ Mạt từng qua lại với anh cho nên tất cả mọi người cũng xem Vương Tường Vũ là người trong nhóm, chỉ cần có tụ tập gì cũng kêu anh đi.

Không bao lâu sau khi hai người bọn họ chia tay, anh phải sang Pháp, vừa hay về nước đúng dịp này nên bị gọi đến gặp lớp cũ, anh cũng không từ chối, có thể được gặp Bạch Dĩ Mạt thêm lần nữa!

Anh đứng lên nói: “Mấy đứa thích bàn chuyện quanh anh với Bạch Dĩ Mạt thế, muốn hát phải không! Anh hát là được.”

Phùng Lập reo hò: “Sao có thể thế được, nghe nói Bạch Dĩ Mạt hát rất hay, nhưng cho tới bây giờ bọn này vẫn chưa được nghe, hôm nay nhất định hai người phải hợp xướng.” Nói xong đem micro nhét vào trong tay

Bạch Dĩ Mạt, dựa vào trọng lượng của mình thành công kéo Bạch Dĩ Mạt với Vương Tường Vũ lên phía trước.

Bạch Dĩ Mạt cười với Vương Tường Vũ, chỉ vào màn hình, nói: “Anh không quên nhạc Trung hát như thế nào chứ?”

Vương Tường Vũ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Không quên.”

Nhìn lời nhạc trên màn hình, bài hát “em là bảo vật quý giá nhất” rất cảm động, trước kia ở trường Vương Tường Vũ chính là ca sĩ chính của một ban nhạc, đương nhiên giọng ca rất tốt, mọi người đều biết Bạch Dĩ Mạt hát rất hay nhưng chưa từng nghe hát bao giờ, bây giờ vừa nghe, giọng hát trong trẻo quả nhiên là danh bất hư truyền.

Nhìn thấy hai người phối hợp ăn ý, có người âm thầm cảm thán tiếc thương: “Hai người bọn họ thật là xứng đôi! Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Hát xong, hai người nhìn nhau cười rồi tự trở về vị trí của mình, sau đó có người đưa ra trò chơi – tâm chiến.

Đây là trò chơi mà bọn họ thường chơi, rất đơn giản, chính là mỗi người trên tay rút một quân bài rồi so cao thấp. Mỗi một người trong đó làm người pha chế rượu, trộn lẫn mấy thứ rượu lại, nếu bài trong tay ai mà người đó tự nhận là tiểu hoặc không nắm chắc thì có thể kêu dừng lại.

Đương nhiên, rượu đến phải uống, nếu không có ai bảo dừng thì sau khi pha chế rượu xong, mọi người lật bài, ai nhỏ nhất thì phạt uống ly rượu cao cấp kia.

Cho dù tửu lượng mọi người có tốt vẫn không thể bù được với cái kiểu trộn các loại rượu vào với nhau kia, lúc mới bắt đầu thì cảm thấy không có gì, nhưng sức ngấm về sau thì khá lớn, cho nên trò chơi nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng thực chất chính là chuốc rượu ọi người.

Trò chơi tiến hành mấy vòng mà Bạch Dĩ Mạt vẫn chưa dính chuông, kết quả đến vòng thứ sáu, Bạch Dĩ Mạt rút lấy một con năm cơ đồ mà không hề bảo ngừng lại, người pha rượu chính là Phùng Lập vừa mới bảo bọn họ hát lúc này, Phùng Lập là người trong nghề, cái tài trộn rượu của hắn là kinh khủng không thôi.

Cuối cùng so hơn nhỏ với nhau, Bạch Dĩ Mạt là người xui xẻo! Đồng thời Tần Dật cầm trong tay quân bài nhỏ nhất giống cô vừa hay lại là bài đen, thế là bị thua, mọi người vỗ tay reo hò.

“Bạch Dĩ Mạt, lần này cậu không chạy được đâu, uống...”

“Đúng thế, đúng thế...”

“Uống uống uống...”

“...”

Bạch Dĩ Mạt không hề cười nhạo nhỏ gì, cô cầm ly rượu màu sắc rực rỡ lên chuẩn bị uống thì bị Vương Tường Vũ chặn lại: “Để anh uống giúp em!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn ánh mắt mờ ám của mọi người, mỉm cười với anh nói: “Thua cuộc phải bị phạt!”

Sau đó gạt tay anh ra, một hơi uống sạch, mọi người tán thưởng giơ ngón cái lên!

Thêm mấy vòng nữa, bất hạnh thay Bạch Dĩ Mạt lại bị chuốc rượu, cô thử so sánh, cảm giác giống như cố ý chuốc say cô vậy.

Cuối cùng, cô không chống cự nổi cảm giác đập dềnh trước ngực, lao ra ngoài nôn mửa.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra Bạch Dĩ Mạt không quay về phòng hát ngay mà đi ra ngoài trời, trong đó khó chịu quá, cô muốn ra ngoài cho tỉnh rượu.

Tuyết vẫn rơi, Bạch Dĩ Mạt ngồi trên ghế dưới tán che của ô dù, ngẩng đầu nhắm mắt lại. Đột nhiên, cô cảm giác trước mặt mình có hơi nóng, lại còn có mùi thơm của sữa, cô mở to mắt, đập vào mắt là không mặt dịu dàng của Vương Tường Vũ.

“Uống chút sữa nóng cho tỉnh rượu đi.” Nói xong đưa cốc sữa cho Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt đón lấy cốc sữa, hai tay cầm lấy, nói lời cảm ơn với người đang ngồi vào chỗ bên cạnh.

Vương Tường Vũ thoáng chau mày, nhưng trong nháy mắt lại giãn ra: “Từ lúc nào đã trở nên khách khí vậy rồi, trước đây chưa bao giờ em nói cảm ơn anh.”

“Đó là trước kia, bây giờ không giống thế nữa!”

“Em, vẫn khỏe chứ?”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, hớp một ngụm sữa: “Ừm, không lo cái ăn cái mặc, cũng không tệ lắm.”

“Bạch Dĩ Mạt.” Vương Tường Vũ thản nhiên gọi tên cô, nhưng lại không nói tiếp.

“Ừ?” Bạch Dĩ Mạt quay đầu nhìn anh.

“Nếu... lúc trước chúng ta không chia tay, thì bây giờ sẽ thế nào?”

Bạch Dĩ Mạt quay đầu lại, nhìn những bông tuyết chậm chậm rơi xuống, cười nói: “Không biết, có thể là sống với nhau, cũng có thể sẽ chia tay.”

“Chúng ta... bắt đầu lại có được không?” Trên mặt Vương Tường Vũ tràn đầy sự nghiêm túc nhưng vẫn thấp thỏm liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt.

Chiếc cốc trong tay Bạch Dĩ Mạt khẽ run lên, cô thở dài một hơi, rồi lại nhìn thẳng vào Vương Tường Vũ: “Vương Tường Vũ, cứ níu giữ một người không yêu anh, có đáng không?”

“Cũng lời như vậy, anh hỏi em, yêu một người sẽ không bao giờ yêu em, có đáng không?” Vương Tường Vũ nhắm mắt, di chuyển tầm nhìn sang chỗ khác.

“Cho nên chúng ta đều là những kẻ ngốc, biết rõ đối phương không yêu mình nhưng vẫn đưa đầu vào rọ.”

Bạch Dĩ Mạt đặt cốc sữa xuống, lưng dựa vào ghế cười chua xót, nếu không thể ở bên nhau đùm bọc nhau, thế thì cứ quay về bờ mà quên nhau đi! Nếu cũng không làm được con cá ấy, vậy thì cứ giả bộ ngốc nghếch suốt đời đi!

2Đây là ý thứ 36 trong tư tưởng đạo gia được trích trong câu “Tuyền hạc, ngư tương dữ xứ vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ.” Dịch nghĩa “Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhớt dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau”

23. Chương 24: Lên Núi

Cho dù đã uống hết cốc sữa thì Bạch Dĩ Mạt vẫn không thắng nổi cơn say đáng sợ của thứ rượu hỗn hợp kia, vì thế trong lúc mơ màng đã thiếp đi...

Hôm sau tỉnh lại, cô phát hiện mình nằm trên chiếc giường lớn rất thoải mái, thiết kế trong phòng cho dù nhìn thế nào cũng không giống với phòng cô, chính xác mà nói đây là một căn phòng xa hoa không cùng đẳng cấp với cái phòng bình thường của cô.

Cô xoa nhẹ cái đầu đau nhức của mình, sau đó ngồi dậy, vừa ngồi dậy mới thất kinh, trên người cô chính là áo tắm của khách sạn! Kéo áo ra nhìn vào bên trong, thôi xong, hoàn toàn mới.

Nếu cô nhớ không nhầm thì cô không hề mang theo quần áo đến đây, nếu như nói cô uống rượu rồi chạy đi mua một bộ đồ lót, sau đó còn có thể cởi quần áo ra thay áo ngủ, rồi trèo lên một chiếc giường trong căn phòng xa hoa này ngủ tới sáng.

Nhưng cô cảm thấy như là đắm rong hang hổ, hoàn toàn vô nghĩ, cực kỳ hoang đường...

Như vậy chỉ còn một khả năng cuối cùng là tối qua cô đã ở cùng với Vương Tường Vũ, với cơn đau nhức toàn thân và cái đầu như muốn bùng nổ đã đủ để nói cho cô biết một sự thật tàn khốc: Bạch Dĩ Mạt, không phải mày lại uống rượu làm bậy đấy chứ!

Gặp phải chuyện không thể giải thích, từ trước đến nay cô chỉ có một cách – chạy trốn, kết quả là, cô lại một lần nữa lập mưu đào tẩu.

Cô rón rén cầm lấy bộ đồ lộn xộn bước về phía cửa, vừa mới chuẩn bị mở kia thì cánh cửa đã bật mở từ bên ngoài, xuất hiện trước mặt cô là khuôn mặt quen thuộc đến mức làm cô muốn hộc máu, trong đôi mắt đào hoa đang nhìn cô đang phát ra từng luồng ma lực, cũng mặc áo tắm, nhưng lại rộng hơn để lộ ra cơ ngực cường tráng.

Âm thanh trầm trầm quyến rũ tuyệt đối là rõ ràng khiêu khích từ trên đỉnh đầu vang lên: “Bạch Dĩ Mạt, không phải là cậu lại muốn chạy trốn đây chứ?”

Hướng Nhu, tại sao lại là Hướng Nhu, ông trời ơi ông trời, ông chó nói cho tôi biết, là tôi lại ngủ với hần ta đây chứ?

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuần tú lộ vẻ tươi cười trước mặt, tự nhủ với lòng phải bình tĩnh bình tĩnh, nhiều nhất cũng chỉ là 419 mà thôi, mày đã trưởng thành rồi, cái này thì có là gì!

Nhưng mà mẹ nó, cô không tự thuyết phục được mình!

“Làm sao cậu tìm được tôi? Sao cậu lại đến đây?” Bạch Dĩ Mạt ngáp ngừng hỏi, vẻ hung hăng càn quấy tự mãn bình thường đã sớm đi gặp quỷ rồi.

Hướng Nhu bước đến gần Bạch Dĩ Mạt, từng mùi hương đặc biệt quen thuộc của hần cứ vờn quanh cô, cứ như vậy Bạch Dĩ Mạt bị hần từng bước ép đến gần cửa sổ, cuối cùng không thể trốn được nữa, sau lưng là tấm thủy tinh lớn, còn trước mặt là một người đàn ông cao to.

“Bạch Dĩ Mạt, cậu thật đúng là mau quên! Có cần tớ phải nhắc nhở cậu, cậu đã làm chuyện tốt gì với tớ không?”

Quả nhiên...

Bạch Dĩ Mạt lấy hết dũng khí, đứng thẳng người, sau đó giả vờ bình tĩnh nhìn thẳng vào Hướng Nhu: “Thứ nhất, tôi không biết sao cậu lại chạy đến đây, làm sao tôi lại ở đây? Thứ hai, rõ ràng là tôi đang ở cùng với học trưởng, học trưởng của tôi đâu? Thứ ba, tối qua tôi say nát bét, tôi thì làm được gì chứ tôi, tôi, cái đó cũng không phải chủ ý của tôi, hơn nữa một chút ấn tượng tôi cũng không có.”

Nói xong, cô mấp máy môi, mở thật to mắt, nhìn sang một bên.

Hướng Nhu buồn cười nhìn Bạch Dĩ Mạt đỏ mặt trước mắt, nhất thời cơn tức giận tiêu tan, nha đầu này cũng thật là bướng bỉnh, hôm đó sau khi chạy đi mà không tìm thấy cô đã gọi điện cho Lâm Thắng Nam bảo cô điều tra thêm, ai ngờ hiệu suất làm việc của cô rất cao, hôm sau đã nói rõ ràng cho hần biết Bạch Dĩ Mạt đang trốn chui ở đâu.

“Vậy là, ý của cậu là cậu không có ý định chịu trách nhiệm?”

Bạch Dĩ Mạt ra vẻ thoải mái cười: “Không phải là vấn đề không chịu trách nhiệm, mọi người cũng đều là người lớn cả rồi, hòng hồ lại là do còn làm hại...”

“À, nói đúng hơn chính là cậu không phải xuất phát từ nội tâm, chỉ đơn giản là say rượu.”

Bạch Dĩ Mạt gạt đầu như già tởm: “Đại khái chính là thế.”

Hướng Nhu im lặng vài giây, sau đó buông tay ra đi đến tủ quần áo, mở cửa tủ ra, lấy từ bên trong ra một bộ quần áo mới vắt lên giường, nói với cô: “Biết cậu không mang áo quần để thay, đây là đồ mới mua, thay đồ đi!”

Nói xong, cũng không chờ Bạch Dĩ Mạt phản ứng, hần đã đi ra nhân tiện đóng cửa lại.

Trong lòng Bạch Dĩ Mạt thắc mắc, nhưng lại không tìm ra căn nguyên, cô đi đến bên giường cầm bộ quần áo lên, không khỏi cười khổ, Hướng Nhu thật rất hiểu cô, ngay đến phong cách ăn mặc, màu sắc, số đo của cô hần đều nắm rõ.

Đi vào phòng tắm tắm rửa, thay quần áo rồi bước ra ngoài, Hường Nhu đã sớm thay một bộ khác, ngồi trong phòng khách gỡ tạp chí, thấy cô đi ra thì liền ném cuốn tạp chí trong tay xuống, đi đến giá đỡ lấy áo khoác xuống rồi nói với cô: “Đói bụng rồi! Mau, đi ăn sáng thôi.”

Bạch Dĩ Mạt thấy rất rõ ràng trên cổ Hường Nhu có lộ ra vết cắn, như vậy là... do cô cắn sao?

Hường Nhu lấy khăn choàng choàng lên cổ Bạch Dĩ Mạt, cười như bình thường: “Thất thần làm gì thế! Không đói bụng sao! Đi thôi!”

“Ừm!” Bạch Dĩ Mạt đã vô cùng không hiểu chuyện gì xảy ra với Hường Nhu nữa, giống như không có chuyện gì phát sinh cả, nếu không chứng kiến bằng chứng xác thực trên cổ hắn, thì chính cô cũng sẽ cảm thấy hai người bọn họ hoàn toàn không xảy ra chuyện gì.

Tối quán ăn sáng, Bạch Dĩ Mạt đã trông thấy Tần Dật ngồi đằng kia, phản ứng đầu tiên của cô là xoay người chạy trốn, nhưng thế sự không bao giờ theo ý bạn, bởi vì Tần Dật đang gọi cô.

“Bạch Dĩ Mạt, cũng đến đây sao?”

Bạch Dĩ Mạt đành phải mỉm cười, kiên trì đi đến, Hường Nhu âm thầm cười cũng đi theo.

Tần Dật nhìn Bạch Dĩ Mạt, rồi lại nhìn sang Hường Nhu, mời hai người bọn họ ngồi, Bạch Dĩ Mạt vừa ngồi xuống thì Tần Dật đã hỏi: “Tối hôm qua cậu ở đâu thế? Đi ra ngoài rồi không quay về nữa, lát sau Vương Tường Vũ cũng ra ngoài, rồi cũng không quay lại. Đúng rồi, anh bạn này nhìn có chút quen mắt!”

Bạch Dĩ Mạt thừa nhận chuyện gì đến cũng sẽ đến, cô đang định mở miệng thì đã bị Hường Nhu giành trước: “Tôi là Hường Nhu, là... bạn tốt của Bạch Dĩ Mạt.”

Tần Dật như tỉnh ngộ: “À, thì ra anh là Hường tổng của Duệ Phong Quốc Tế! Bảo sao tôi nhìn không quen mắt chứ! Tôi là bạn học đại học với Bạch Dĩ Mạt, gọi là Tần Dật.”

Bạn tốt Hường Nhu nắm tay với đối phương, sau đó nói với Bạch Dĩ Mạt: “Tớ đi gọi món, cậu muốn ăn gì?”

Bạch Dĩ Mạt đâu có thèm ăn: “Tùy cậu.”

Sau khi hướng Nhu đứng dậy đi, Tần Dật tới gần hỏi: “Tối qua rõ ràng mình thấy cậu với Vương Tường Vũ nói chuyện với nhau ở bên ngoài, sao hôm nay lại biến thành vị Hường tổng này rồi?”

Bạch Dĩ Mạt rất muốn nói: Con mẹ nó tôi uống say thì biết được cái đéo gì chứ!

Nhưng cuối cùng thì không vắng tục: “Một lời khó nói hết.”

“Đúng rồi, có một số đứa có việc nên đi trước, mấy người còn lại định lên nói, thấy sao?” Tần Dật cũng không phải kẻ lắm chuyện, vì thế nói với cô lộ trình ngày hôm nay.

“Leo núi? Cậu đi được chứ?” Hường Nhu gọi món xong rồi đi tới, hỏi Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt ghét nhất là bị người khác xem thường, vốn không muốn đi, ai ngờ lại bị hắn khiêu khích, thế nên liền đồng ý: “Đi, phải đi lên núi.”

Tần Dật cười, hỏi Hường Nhu: “Nếu Hường tổng anh không có chuyện gì thì cũng cùng đi đi!”

Hường Nhu liếc nhìn bộ mặt khó chịu của Bạch Dĩ Mạt, sau đó cũng đồng ý: “Được! Tôi cũng chẳng có việc gì hôm nay, còn nữa, cứ gọi tôi là Hường Nhu là được rồi.”

Ăn sáng xong, mọi người thay đổi trang thiết bị, sau đó hướng về Triều Minh Lĩnh sau núi mà đi. Ngọn núi này mặc dù không có tên trong những danh sách ngọn núi nổi tiếng đại xuyên hùng vĩ trong nước, nhưng cũng không phải là một ngọn núi nhỏ, không nói đến mấy sườn dốc đứng cao trên núi, bên trong lại rất nhiều lối rẽ, rất dễ lạc đường, lại thêm nữa sau khi tuyết rơi, tầm nhìn không tốt, rất khó trèo lên đỉnh.

Nhưng mà có rất nhiều người thích khiêu chiến với độ khó cao này cho nên vì yêu thích mà thăng tiến.

Đoàn người đứng dưới chân núi, nhìn lên ngọn núi, sau đó nghe Tần Dật bắt đầu giải thích: “Triều Minh Lĩnh này có một truyền thuyết lâu đời, tương truyền thời cổ hậu có một loại thần thú gọi là Phượng Triều, tiếng kêu của nó thanh thúy như chim oanh, cánh của nó có lửa màu đỏ, toàn thân trắng nõn như ngọc,

nhưng nó khát máu đã thành tính, làm bị thương không ít người, sau lại được Nữ Oa nung nung thu phục, đóng băng trên một ngọn núi tuyết. Đến bây giờ, mỗi khi đến ngày Hạ Tuyết thì lại nghe thấy tiếng kêu thanh thúy trên ngọn núi, mà ngọn núi này chính là Triều Minh Lĩnh trong truyền thuyết!Đương nhiên, đây chỉ là thần thoại, có lẽ là một mảnh lời mà mấy nhà buôn phát hiện ra chỗ này đã sử dụng, chuyện đã kể xong, lên núi thôi!”

Mọi người thấy Tần Dật như một hướng dẫn viên du lịch vừa đi một bên vừa giảng giải thì liên tục chọc ghẹo anh, nói anh hoàn toàn có thể đổi nghề, thế nhưng anh lại phản bác làm hướng dẫn viên du lịch nào có kiếm được nhiều như làm luật sư, vì thế lại chọc ọi người cười ha ha.

Hôm nay thời tiết không tệ, mặt trời đã ra rồi, không cảm thấy lạnh như hôm qua, cho nên trèo lên núi cũng tương đối nhẹ nhàng, bọn họ thuận lợi đi lên sườn núi, sau đó gặp mấy lối rẽ, vì thế mọi người dựa theo con đường mình thích mà tiếp tục đi lên phía trên, theo như lời Tần Dật nói, đi con đường nào rồi cuối cùng cũng tập trung về trên đỉnh núi, cho nên tùy mọi người chọn.

Bạch Dĩ Mạt cũng không nói nhiều, chọn một con đường nhìn qua có vẻ bằng phẳng mà đi, dù sao đích đến cuối cùng cũng là đỉnh núi, sao phải tự gây trở ngại cho mình chứ, đường an toàn bày đặt không đi, lại thích đi lên mấy cái dốc đứng, còn một vấn đề vô cùng quan trọng đó chính là Hướng Nhu rất thích mạo hiểm tuyệt đối sẽ không chọn con đường này mà đi, như vậy là có thể thoát khỏi hấn.

Quả nhiên, sau khi mỗi người đi một ngã, Bạch Dĩ Mạt với một cô bạn học khác là Hoàng Hạm chọn tuyến đường này, còn Hướng Nhu với Tần Dật và hai người bạn trai khác chọn con đường núi nhìn qua có vẻ rất dốc.

Ước chừng đi được hơn một canh giờ, sắc trời dần tối, chỉ chốc lát sau mấy bông tuyết đã nhẹ nhàng bay xuống, Hoàng Hạm thấy sắc trời không được tốt, định bụng quay về.

“Dĩ Mạt, mình thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn, ở trên núi không an toàn, chúng ta mau quay về đi!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn bầu trời, mặt trời không biết đã sớm chạy trốn đi đằng nào, đang chuẩn bị đáp lời thì đi động vang lên, là Hướng Nhu.

“Bạch Dĩ Mạt, thời tiết không được tốt, đừng leo tiếp nữa, theo đường cũ mà trở về.”

“Biết rồi.” Nói xong cúp điện thoại.

Hoàng Hạm ở một bên cứ nhìn trộm Bạch Dĩ Mạt, hỏi: “Là Hướng Nhu đúng không! Haiz, mình thấy cậu cũng quá đào hoa đấy, lúc trước là Vương Tường Vũ, sau lại là một anh cảnh sát đẹp trai, bây giờ lại là một cực phẩm cao cấp như thế, cậu không thấy ánh mắt mấy người Diệp Lỵ kia đâu, giống như là ong thấy mật vậy, chỉ thiếu mức bổ nhào đến thôi.”

Bạch Dĩ Mạt khoát tay lên vai Hoàng Hạm, nói: “Bọn họ thích ai thì mặc kệ, mình đây mới là hâm mộ cậu, tay trái là giấy chứng nhận tốt nghiệp, tay phải là giấy chứng nhận kết hôn, thật là hạnh phúc! Đâu giống bọn này đi vào hàng ngũ thặng nữ chứ, haizz...”

Hoàng Hạm chép miệng: “Cậu có bao giờ nói cậu yêu cầu cao đâu.”

“Được, mình không lảm chuyện với người đã kết hôn nữa, chúng ta đi thôi! Tuyết rơi càng lúc càng dày rồi.”

Nói xong hai người men theo đường cũ đi về chân núi...

Lên núi thì dễ, xuống núi mới khó! Tốt xấu gì thì Bạch Dĩ Mạt cũng có chút bản lĩnh, nhưng thể lực Hoàng Hạm lại không được, hơn nữa trời càng lúc càng tối, đường cũng không dễ đi, điện thoại của Bạch Dĩ Mạt không biết đã làm rớt khi nào, cho nên làm trể không biết bao nhiêu thời gian.

Chờ đến lúc hai người họ xuống núi thì trời đã đen như mực, Bạch Dĩ Mạt âm thầm cảm thấy may mắn trong lòng, xuống núi trước khi trời tối đen hoàn toàn, bằng không thì thật sự chết chắc rồi.

Nhìn thấy xa xa một đám người đứng ở đó, Bạch Dĩ Mạt với Hoàng Hạm đi đến, có người tinh mắt thấy hai cô, liền vội gọi to: “Không phải là Bạch Dĩ Mạt với Hoàng Hạm đó sao.”

Tất cả mọi người đều chạy sang chỗ bọn cô, Tần Dật đi đến nói với Bạch Dĩ Mạt: “Hai cậu sao lại xuống muộn thế, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì rồi chứ, điện thoại cũng không liên lạc được.”

Bạch Dĩ Mạt giải thích: “Di động mình bị rơi trên núi rồi, điện thoại của Hoàng Hạm thì không điện được.”

Lúc này lại đi tới một người, là Vương Tường Vũ, anh thấy Bạch Dĩ Mạt bình yên vô sự mới yên tâm thở phào một hơi: “Em không sao chứ!”

Bạch Dĩ Mạt cười nói: “Không sao, yên tâm đi!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy hình như dừng lại đằng kia là xe cứu viện chuyên nghiệp, vội chỉ vào đấy hỏi: “Kia là sao thế?”

Tần Dật mới kịp phản ứng lại, vội nói: “Bọn mình xuống núi đợi đã lâu mà vẫn chưa thấy hai người xuống, gọi điện cũng không được nên Hướng Nhu lại lên núi tìm cậu, mình thấy tình hình có vẻ không khả quan nên gọi đội cứu viện đến.”

Tim Bạch Dĩ Mạt đập thành thịch có chút bất an: “Cậu ta lên lâu chưa?”

“Hơn một giờ rồi.”

“Cho mình mượn di động.” Bạch Dĩ Mạt cố hết sức giữ bình tĩnh, nhưng lại không che giấu được nội tâm đang khủng hoảng.

24. Chương 25: Sợ Hãi

Tần Dật nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Bạch Dĩ Mạt cũng cảm thấy lo lắng theo, mặc dù nơi đây không thể so sánh được với đỉnh núi tuyết Everest nhưng nguy hiểm lúc nào cũng rình kẻ, hơn nữa hôm nay tuyết lớn, quả thật rất dễ xảy ra sự cố.

Lúc ấy mọi người đi được một nửa thấy tình hình không được tốt lắm thì dứt khoát quay lại dưới chân núi, chỉ có Bạch Dĩ Mạt và Hoàng Hạm vẫn chưa xuất hiện.

Hướng Nhu, Tần Dật cùng với Vương Tường Vũ lúc sau chạy đến thay nhau gọi cho Bạch Dĩ Mạt và Hoàng Hạm, nhưng một người không ai nhắc mấy, một người thì tắt nguồn.

Đợi nửa giờ vẫn không thấy có động tĩnh, Hướng Nhu đành bảo Tần Dật tìm đội cứu viện, nhưng chính hắn lại đích thân đi tìm, Vương Tường Vũ cũng nói muốn đi theo, cả đám người ngăn không cho bọn họ vào, nhưng cuối cùng không cản được Hướng Nhu, chỉ biết trơ mắt nhìn hắn đi vào.

Chồng của Hoàng Hạm không biết từ lúc nào đã chạy đến đây, trên dưới trái phải đánh giá một phen, xác định cô không có việc gì mới nói với mọi người đón vợ đi trước.

Tần Dật nắm lấy cánh tay Bạch Dĩ Mạt, an ủi cô: “Nếu cậu định đi vào thì chúng mình cũng lo lắng không chỉ một mình cậu, bây giờ đội cứu viện đã vào núi rồi, yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

Bạch Dĩ Mạt gạt tay Tần Dật ra, trong đôi mắt tối đen tràn đầy lo âu, lần đầu tiên cô không bình tĩnh được hết lớn với Tần Dật: “Bây giờ người xảy ra sự cố không phải cậu, dĩ nhiên cậu không lo lắng, không phải chính cậu đề nghị lên núi sao, cậu ấy sẽ xảy ra chuyện gì?”

Một màn lớn tiếng quả trách lung tung chấm dứt, cô không quay đầu dứt khoát đi vào núi.

Đây là lần đầu tiên Tần Dật thấy một người luôn bình tĩnh như Bạch Dĩ Mạt lại nổi nóng, hoàn toàn mất lòng, anh hơi sững sờ, còn Vương Tường Vũ vẫn tỉnh táo chạy đi giữ Bạch Dĩ Mạt lại, ngăn không cho cô đi lên.

“Dĩ Mạt, em bình tĩnh chút đi, bọn anh biết em rất lo lắng, nhưng em cũng không thể trách Tần Dật được! Huống hồ hoàn cảnh như thế này đã đủ tệ lắm rồi, bây giờ thêm em nữa, không phải là thêm phiền sao?”

Bạch Dĩ Mạt bị đối phương nắm lấy bả vai, cô dời mắt, khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm, miệng chỉ thản nhiên thốt ra hai chữ: “Buông ra.”

“Anh không thể trở mặt nhìn thấy em gặp nguy hiểm mà không cứu được.” Vương Tường Vũ dịu dàng nói, đan xen trong đó là sự đau lòng và khổ sở.

Bạch Dĩ Mạt lại cảnh cáo: “Em nói lại lần nữa, buông ra.”

“Không được, á...”

Những người khác nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt phản thủ quật Vương Tường Vũ ngã xuống đất, sau đó không thèm để ý đến Vương Tường Vũ đang ngã quay ra mặt đất, tiếp tục đi lên phía trước.

“Bạch Dĩ Mạt, em đang làm gì đấy.” Phía sau vang lên một âm thanh quen thuộc, trong khẩu khí ngập tràn mệnh lệnh cùng sự lo âu.

Tiếp sau đó, Bạch Dĩ Mạt cảm thấy mình bị một sức mạnh kéo giật lại.

Cô giãy dụa, dưới chân dùng sức đâm đá, nhưng đều bị đối phương nhanh chóng né tránh, hai tay bị đối phương nắm chặt, hoàn toàn không thể manh động.

“Giản Quân Phàm, anh buông ra, em xin anh, anh thả em ra đi, em muốn đi tìm cậu ấy, em không thể để cậu ấy xảy ra chuyện gì được...”

Giản Quân Phàm điều chỉnh mặt Bạch Dĩ Mạt để nhìn thẳng vào cô, trong con mắt lấp lánh kia vô cùng bình tĩnh: “Em bình tĩnh lại đi, cậu ta nhất định không xảy ra chuyện gì đâu.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn Giản Quân Phàm trước mắt, không tìm được nước mắt lăn dài trên má: “Anh không hiểu đâu, anh cũng sẽ không biết, là em đã hại chết cậu ấy, bọn họ đều vì em mà chết, anh có hiểu không...”

Bạch Dĩ Mạt luôn cảm thấy mình là một người xấu, cô nhớ rất rõ, cái ngày mẹ cô chết mới sáng sớm mẹ còn gọi điện cho cô, nói cho cô biết buổi tối nhất định sẽ dắt cô đi nhà thờ, nhưng cô đợi từ đó đến bây giờ vẫn không thấy. Tiếp theo là Lam Tiểu Hạ, sau cuộc điện thoại khó hiểu kia thì cô nghe được tin cô ấy đã chết. Mà vừa nãy, Hướng Nhu lại gọi điện cho cô bảo cô mau xuống núi đi, nhưng bây giờ, sống chết của hắn ra sao chưa biết...

Giản Quân Phàm chưa bao giờ gặp một Bạch Dĩ Mạt yếu ớt không chịu nổi một kích thích, thấy cô khóc lớn trong lòng ngực thì anh khó chịu không sao kể xiết, anh chỉ biết Bạch Dĩ Mạt là một người ngoài cứng trong mềm, nhìn bên ngoài dường như cô không bao giờ cần người khác lo lắng, nhưng thật ra, cô chỉ nguy trang, chỉ khoe tài.

Đêm đó khi nhận được điện thoại của Hướng Nhu anh cũng hiểu sơ sơ, nhất định lúc ấy Hướng Nhu với Bạch Dĩ Mạt đã xảy ra chuyện gì đó, anh liên tục gọi điện cho Bạch Dĩ Mạt nhưng điện thoại đều trong tình trạng tắt máy, cả đêm anh không sao ngủ nổi, lợi dụng thân phận của mình kiểm tra xem Bạch Dĩ Mạt đến ở đâu, sau đó ngựa không dừng vó chạy tới, để rồi trông thấy cảnh không sao tưởng tượng nổi.

Bạch Dĩ Mạt quật ngã người bạn trai lúc đại học của cô là Vương Tường Vũ xuống đất...

Giờ phút ấy dường như ngừng lại, Tần Dật đứng một bên nhìn Bạch Dĩ Mạt, hôm nay xem như nhìn thấy một mặt khác của Bạch Dĩ Mạt, thì ra cô cũng sợ hãi, cũng căng thẳng, cũng lo lắng, cũng... khóc.

Vương Tường Vũ đứng lên, không hề cảm thấy đau đớn khi bị quật ngã xuống đất, bởi vì vết thương ngoài da đâu so sánh được nỗi đau trong lòng.

Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Bạch Dĩ Mạt là khi chào đón tân học sinh, thân là chủ tịch hội học sinh vừa khéo anh đón Bạch Dĩ Mạt, anh giúp cô lấy hành lý, giới thiệu cơ sở môi trường trong trường, mà cô thì luôn cười một cách thần nhiên, trong ánh mắt kia trong veo trong suốt làm sao.

Cô không nói nhiều lắm, nhưng mỗi câu nói ra đều có vẻ sâu sắc độc đáo, lần đầu tiên anh nảy sinh hứng thú với một cô gái mới quen.

Vương Tường Vũ đẹp trai hiền hậu chưa bao giờ thiếu con gái thích mình, thế nhưng anh chỉ đưa mắt nhìn chăm chú trên người Bạch Dĩ Mạt nhỏ hơn mình hai khóa, có điều dường như Bạch Dĩ Mạt không thấy anh.

Đối tượng yêu đương đầu tiên của Bạch Dĩ Mạt chính là đội trưởng câu lạc bộ bóng rổ, anh chứng kiến hai người bọn họ ghép đôi với nhau, nhưng không nhìn thấy trên mặt Bạch Dĩ Mạt có chỗ nào là có vẻ yêu đương nên vô cùng vui sướng, quả nhiên, bọn họ qua lại với nhau gần hai tháng rồi chia tay.

Sau đó, một lần ngẫu nhiên có một cuộc bàn cãi pháp luật, hai người họ hợp tác lại, tài ăn nói của Bạch Dĩ Mạt khiến anh vừa ngạc nhiên vừa khâm phục, những lần bàn luận của họ thường diễn ra trong thư viện.

Bọn họ đều chung một mục đích là, phải dẫn dắt đội mình giành được chiến thắng.

Ở tiệc chúc mừng, anh lấy hết dũng khí thổ lộ với Bạch Dĩ Mạt, anh nhìn rõ trong mắt Bạch Dĩ Mạt chột lóe lên sự kinh ngạc không xác định được, anh nghĩ nhất định Bạch Dĩ Mạt sẽ từ chối mình, nhưng không ngờ cô lại thản nhiên trả lời anh ‘được thôi!’

Lúc ấy tất cả mọi người đều ồn ào, lần đầu tiên anh cảm nhận được hạnh phúc đến bất ngờ như thế nào, khiến người khác không kịp trở tay ra sao.

Trong lúc bọn họ qua lại, bên ngoài thoạt nhìn Bạch Dĩ Mạt luôn vui vẻ, anh cũng cố hết sức đạt hình mẫu bạn trai hoàn mỹ, trong mắt người ngoài bọn họ là một đôi vô cùng xứng với nhau, nhưng chỉ có anh là biết, mặc dù Bạch Dĩ Mạt đối với anh rất tốt, nhưng lại thiếu gì đó, lúc đó chính anh cũng không gọi tên được.

Sau lại anh đưa ra lời chia tay, thật ra cũng chỉ muốn biết Bạch Dĩ Mạt có muốn quay lại hay không, tình yêu của bọn họ quá nhạt, nhạt đến mức anh không biết cô có thật có yêu anh hay không.

Lúc ấy, Bạch Dĩ Mạt chỉ thản nhiên nhìn anh, hỏi anh lý do, anh nói: “Thật ra em không yêu anh.”

Sau đó anh nhìn Bạch Dĩ Mạt nở nụ cười, cô nói nhỏ, nhưng anh lại nghe rất rõ, cô nói rằng: “Có lẽ vậy!”

Nói xong, cô quay người bước đi, không thèm xoay đầu lại nhìn anh một cái, cuối cùng... cô... không hề... có chút lưu luyến nào...

Mà anh cũng không đi tìm cô, sau đó trực tiếp bay sang Pháp...

++

Đây là lần đầu tiên anh thấy Bạch Dĩ Mạt khóc, khóc đến xé gan xé phổi, nhưng là vì một người đàn ông khác, là người đàn ông anh đã giao cô lại tối hôm qua.

Tối qua sau khi Bạch Dĩ Mạt uống say, anh tính đưa cô trở về phòng, mới vừa nâng cô dậy đã bị một người khác đẩy ra, giành lấy cô ôm chặt vào lòng.

Sau khi đứng vững anh mới chứng kiến người trước mặt, người đàn ông này có một vẻ đẹp điển gập, ngay cả anh cũng cảm thấy tự hổ thẹn, mà trong con người sâu thẳm kia của anh ta toát lên một vẻ lạnh lùng, đầy mắt âm u làm cho người ta không dám đến gần.

Anh nhớ rất rõ, anh đã từng nhìn thấy người này trong tấm ảnh của Bạch Dĩ Mạt, chỉ có điều trong tấm ảnh anh ta đứng kề bên Bạch Dĩ Mạt cười rất du côn, chứ không hề có vẻ cấm ai đến gần như bây giờ.

Anh trở mắt nhìn người đàn ông này ôm lấy Bạch Dĩ Mạt rời đi, lúc đó mới kịp phản ứng lại chạy lên ngăn.

Anh đứng trước mắt Hướng Nhu, chiều cao hai người tương đương nhau, anh hỏi: “Anh là ai? Mau bỏ cô ấy xuống.”

Khóe miệng Hướng Nhu chau lại, rõ ràng đang cười, nhưng cặp mắt đào hoa kia lại sâu không thấy đáy, hắn chỉ nói đơn giản: “Bạch Dĩ Mạt để tôi chăm sóc, mời anh tránh ra.”

Nói xong cũng không để ý người phía trước có nhường đường hay không, va thẳng vào vai anh sau đó rời đi, còn dưới chân anh cũng không cách nào nhúc nhích được, để mặc Bạch Dĩ Mạt bị hắn mang đi.

Sau khi quay về phòng anh uống rất nhiều rượu, sau đó lăn ra say như chết, sau khi tỉnh lại mới biết được bọn họ đã lên núi, anh vốn định tới chào hỏi, sau đó quay về thành phố, đâu ai ngờ tới hiện trường mới biết xảy ra chuyện như vậy...

++

Giản Quân Phàm ôm chặt Bạch Dĩ Mạt, sợ không cẩn thận buông lỏng cô sẽ không bao giờ tìm lại được.

“Đừng khóc, Hường Nhu sẽ không để mình xảy ra chuyện gì đâu, em yên tâm đi.”

Bạch Dĩ Mạt khóc đến nỗi khàn giọng, từng câu từng câu ồm ồm của cô như giầy xéo trái tim Giản Quân Phàm: “Giản Quân Phàm, em biết là em không nên, nhưng chính em cố tình khẳng khẳng không rời khỏi cậu ấy. Cậu ấy đã biết chuyện của năm năm trước rồi, cho nên, em không có cách nào đối mặt đành phải trốn cậu ấy. Em cố ý tăng lờ sang chuyện khác, cố ý ra vẻ không có gì, em chỉ sợ sau khi nói toạc ra vấn đề, cả hai sẽ không thể quay về như trước được nữa, em không muốn trở thành người lạ với cậu ấy.

Hôm nay leo núi, em biết cậu ấy nhất định sẽ chọn con đường không dễ đi, vì thế em chọn đường núi đối lập với cậu ấy, cậu ấy gọi điện bảo bọn em mau xuống núi, nhưng em lại đi chậm chạp từ từ, thật ra em chỉ sợ một mình phải đối mặt với cậu ấy. Nhưng vì sao, vì sao cậu ấy lại đi tìm em?”

“Người kia... thì ra... là cậu ta? Bạch Dĩ Mạt, em quá ngốc rồi...” Bàn tay dài nhỏ có vết chai của Giản Quân Phàm vuốt ve mái tóc Bạch Dĩ Mạt, suy đoán của anh đã đúng, anh đã đoán được từ trước.

“Em biết, em biết em ngốc nghếch, nhưng em chính là ngu ngốc như thế đấy, anh buông em ra được không, anh cứ để cho em ngốc nghếch thế đi, để cho em đi tìm cậu ấy đi.”

Bạch Dĩ Mạt nói xong bắt đầu vùng vẫy trước ngực Giản Quân Phàm, nhưng Giản Quân Phàm chỉ ôm chặt cô, không cho cô chút hi vọng chạy trốn.

“Hai người đang diễn kịch Quỳnh Dao đấy à? Hay là chuyện tình ướt át của Hoàn Châu Cách Cách?”

Cách đó không xa vang lên một âm thanh không to không nhỏ, ngữ khí như trêu đùa nhưng lại giống như khinh thường, tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh, Hường Nhu bình an đứng ở đằng kia, trên tóc trên vai còn xen lẫn mấy bông tuyết chưa tan.

Giản Quân Phàm buông tay, Bạch Dĩ Mạt xoay người lại, trông thấy Hường Nhu chậm rãi đi đến phía cô, trên mặt nở nụ cười tươi rói, cặp mắt hoa đào thâm thúy mà có thần.

Bạch Dĩ Mạt lau khô nước mắt đi thẳng về phía trước, tim đập thình thịch không theo quy luật nào, giống như muốn thoát ra khỏi lồng ngực vậy.

Cuối cùng cô cũng dừng bước, hần chậm rãi đi đến trước mặt cô, cô mặt không chút thay đổi, thế nhưng thần tình của hần lại rất dịu dàng.

“Hường Nhu, cậu bị điên phải không! Đang yên đang lành cậu chạy vào đó làm gì! Nếu cậu chết thì sẽ không còn ai cãi nhau với tôi nữa đấy.”

“Bạch Dĩ Mạt, cậu khóc sao! Cậu cũng có lúc khóc ư!” Hường Nhu nhìn thấy tròng mắt hơi hồng của Bạch Dĩ Mạt, còn có giọt nước mắt chưa khô.

“Ai nói tôi khóc, đó là do mắt tôi khó chịu.” Bạch Dĩ Mạt lau mắt.

Hường Nhu bật cười, một tay kéo Bạch Dĩ Mạt ôm vào lòng, cảm nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu cô, âm thanh êm ái khác thường: “Tớ là sợ ngộ nhỡ có cậu xảy ra chuyện, tớ biết tìm ai chịu trách nhiệm đây! Bạch Dĩ Mạt, cậu đừng chạy nữa, được không?”

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Hường Nhu, lần đầu tiên cảm thấy phản bác bất lực: “Tôi... chạy trốn khi nào chứ?”

Hường Nhu giơ tay xoa nhẹ trên đỉnh đầu cô, thấp giọng cười nói: “Cậu còn không trốn ư, năm năm trước chạy trốn một lần, sáng nay không phải lại muốn trốn sao...”

Bạch Dĩ Mạt cắn chặt môi dưới, sau đó giống như hạ quyết tâm, buông cánh môi bị cắn đau ra, nói với Hường Nhu: “Tôi không cần cậu chịu trách nhiệm, cậu cũng không cần phải vì trách nhiệm với tôi mà hứa hẹn gì, tôi biết cậu mãi không quên được Tiểu Hạ.”

Nói xong cô vùng thoát khỏi vòng tay của Hường Nhu, lại chạy trốn lần nữa.

Nhìn thấy cảnh này, cuối cùng Vương Tường Vũ cũng hiểu được nguyên nhân vì sao Bạch Dĩ Mạt không yêu anh, đó là bởi vì từ trước đến nay cô đem một người khóa chặt trong lòng, người khác làm sao có thể vào được nữa, thật ra từ sớm anh đã là kẻ thất bại...

Còn Giản Quân Phàm, chẳng biết từ lúc nào, đã im lặng rời khỏi đó...

25. Chương 26: Đưa Tiễn Tại Sân Bay

Từ hôm Bạch Dĩ Mạt lại chạy trốn đến nay cũng đã tròn một vòng, Hướng Nhu như lại bốc hơi khỏi trái đất, hoàn toàn biến mất trong phạm vi hoạt động của Bạch Dĩ Mạt.

Chuyện là đêm hôm đó Bạch Dĩ Mạt vội vàng quay về phòng, thu dọn hành lý lại, mà thật ra cũng không có gì để dọn, sau đó không nói cho ai mà chạy thẳng về thành phố S.

Về đến nhà, cô còn không kịp thay quần áo cứ như thế nhảy lên giường cuộn chần quanh mình như con nhộng, sau đó ngủ một mạch đến chiều hôm sau.

Tiếng chuông điện thoại trong nhà đã đánh thức cô dậy, nhắc máy, thì ra là Bạch Thủy, hỏi cô vì sao không gọi điện thoại cho cô được, cô bảo là bị rơi rồi chưa kịp mua, cho nên dưới sự căn nhắc của Bạch Thủy, cô không nói gì liền gác máy, tắm rửa thay quần áo rồi chạy vội đi mua điện thoại làm lại sim.

Vừa làm xong hết những việc trên thì di động vang lên, Tần Dật gọi cho cô rất nhiều lần, cuối cùng thì cũng có người nhắc máy, nói cho cô biết Vương Tường Vũ sẽ trở về Pháp trong thời gian tới.

Bạch Dĩ Mạt xin lỗi với Tần Dật chuyện hôm qua đã nổi cáu với anh, nhưng Tần Dật cũng không để bụng chuyện gì, hai người nói chuyện đôi ba câu với nhau rồi gác máy.

Vừa cúp điện thoại, Mộc Du Du đã gọi điện đến, vừa nhắc máy đã nói luôn tìm cô rất lâu rồi, cuối cùng bây giờ cũng gọi được cho cô, hỏi cô đang ở đâu để đến tìm, thế là Bạch Dĩ Mạt trực tiếp nói địa chỉ cho Mộc Du Du.

Ngồi cạnh cửa sổ trong quán cafe là một cô gái ngũ quan tinh xảo rất có khí chất, đôi mắt to trong suốt cứ sau một lát lại nhìn điện thoại đặt trên bàn, dường như đang đợi ai đó.

Lúc Mộc Du Du đến thì trông thấy bộ dạng không yên lòng của Bạch Dĩ Mạt, đến nỗi lúc cô đi đến trước mặt cô nàng mà người ta vẫn không có phản ứng.

“Này, nghĩ gì thế?” Mộc Du Du đưa tay quơ quơ trước mặt Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu cười tươi, để lộ đôi má lúm đồng tiền: “Tao đang nghĩ mày còn định chậm trễ nữa không, và sự kiên nhẫn còn thừa lại của tao rốt cuộc là nhiều hay ít?”

Mộc Du Du không thèm để ý đến Bạch Dĩ Mạt cố tình trêu chọc, ngồi xuống vị trí đối diện. Người phục vụ nhanh tay đi đến hỏi có cần uống chút gì không? Mộc Du Du gọi một ly cà phê sữa, sau đó nhìn ly cà phê đen của người nào đó trước mặt, mặt mũi nhẹ cau lại.

“Mày có gì đó rất lạ!” Cô nói với Bạch Dĩ Mạt, cô nàng này thường khi trong lòng có chuyện không vui mới có thể uống cà phê đen, trước kia Mộc Du Du từng hỏi vì sao lại thế? Cô bảo, chỉ có lúc miệng cảm thấy đắng mới có thể tạm thời che dấu được nỗi buồn rầu trong lòng.

Bạch Dĩ Mạt biết Mộc Du Du thấy ly cà phê đen, kỳ thật chính cô cũng không ý thức được lại gọi một ly cà phê đen, lúc người phục vụ hỏi cô, cô chỉ thuận miệng nói ra, bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ là hành động kỳ quái trong tiềm thức.

Bạch Dĩ Mạt cười đùa nói: “Không có gì đâu, đúng rồi, hôm nay nghĩ sao lại muốn tìm tao, Tường Quân không đi với mày à?”

Mộc Du Du chỉ đáp lại một câu ngắn gọn: “Anh ta đi công tác rồi.”

Bạch Dĩ Mạt hớp một ngụm cà phê, nhún mày lại.

Mộc Du Du cười nói: “Mày nói mày có phải tự mình chuốc khổ không chứ, rõ ràng thích đồ ngọt mà cứ chọn mấy thứ đắng ngắt này.”

Bạch Dĩ Mạt tự giễu: “Đúng thế! Mà vừa nói, tao cũng cảm thấy đúng là tự mình chuốc khổ.”

“Tao đã nói tìm mày có việc gì chưa nhỉ, mày xem tao bị mày làm cho quên mất rồi này.” Người phục vụ đem lên một ly cà phê sữa, cắt ngang lời nói của Mộc Du Du, cô dừng lại, chờ cho người phục vụ đi rồi mới nói tiếp: “Chính là tao muốn hỏi mày tối đó đã xảy ra chuyện gì rồi? Từ lúc mày vào wc về liền vội vàng bỏ đi, sau khi mày đi không lâu thì Hướng Nhu cũng mất mày bị xì đi mất, để lại bọn tao không hiểu chuyện gì cả, gọi ày thì không bắt máy, thật ra chúng mày bị làm sao thế?”

“Không có chuyện gì cả, tao đi họp lớp thôi, ở lại khách sạn chơi hai ngày, mới về hôm qua, di động cũng làm rơi ở đó rồi, hôm nay vừa đi mua máy mới làm lại sim đây.”

Thật ra cô cũng không muốn gạt Mộc Du Du, nhưng cô lại không biết bắt đầu từ đâu.

Hướng hồ, có rất nhiều chuyện Mộc Du Du không hề hay biết, cũng không nên biết. Cho nên tốt nhất là cứ quên đi, để cho cô khỏi phát huy tinh thần mẫu tử chói lọi của mình, cứ cần nhằn mãi không thôi.

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất cho đã rồi tạm biệt nhau, hôm sau tất cả mọi người đều phải đi làm, cho nên vẫn là về nhà là tốt nhất.

++

Một tuần này lộ trình của cô chỉ quay qua quay lại giữa hai điểm, văn phòng luật sư – nhà – nhà – văn phòng luật sư, Bạch Thủy là hội trưởng hội liên hiệp luật sư thành phố S, năm nào cũng đi đây đi đó, cô đã sớm quen với việc ở nhà không có ai.

Về Giản Quân Phàm, sau khi quay về có gặp anh một lần, không hề nhắc đến chuyện hôm đó, ăn một bữa cơm với anh, sau đó anh tiễn cô về nhà, rồi không còn liên lạc gì nữa.

Gần đây anh có nhiệm vụ mới, lúc ăn cơm thấy anh ăn uống không được tốt, mà mặt anh cũng tiêu tụy thấy rõ, râu ria lún phún, vốn định nói với anh chuyện của năm năm trước, nhưng lời vừa đến bên miệng đã bị cô nuốt trở lại.

Vương Tường Vũ gửi tin nhắn cho cô, cho cô hay tin anh sắp phải đi, tám giờ tối ngày mùng mười là bay. Mẫu tin nhắn chúc thuận buồm xuôi gió mà Bạch Dĩ Mạt soạn lại bị đẩy vào dự thảo, không hề được gửi đi.

Còn Hướng Nhu, cô thật sự không biết phải đối mặt với hắn như thế nào, lớp giấy giữa bọn họ đã bị đâm thủng, cô chỉ không rõ rốt cuộc hắn biết được nhiều ít thế nào, nội dung có bao nhiêu phần chi tiết.

Vào ngày mùng mười sau đó, tình cờ đi ngang qua một quán bán đồ thủ công, vô tình nhìn vào cửa kính thấy có một bức tượng hình người, nhìn qua trông có vẻ rất giống Vương Tường Vũ, vì thế, cô không nghĩ ngợi gì bảo chủ quán gói lại cho cô.

Đi ra khỏi cửa tiệm, cô bắt đầu gói lại hộp quà cho đẹp, nhìn đồng hồ, vội gọi một chiếc taxi rồi đi thẳng ra sân bay.

Lúc đến sân bay đã trông thấy Vương Tường Vũ chuẩn bị đi vào, cô đứng ở ngoài kêu to một tiếng, Vương Tường Vũ quay đầu lại, đưa mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt đang đứng cách đó không xa mỉm cười với anh.

Anh đi đến phía cô, nụ cười vẫn nở trên môi, trong mắt lại toát lên một tia lay động: “Em đến rồi.”

Bạch Dĩ Mạt cười đưa món quà trong tay cho Vương Tường Vũ, giọng điệu vẫn rất thoải mái: “Anh xem, nếu em không đến tiễn anh thì anh cũng không có ai đưa tiễn, thật tội nghiệp quá đi. À, còn món quà này, cứ xem như là quà của một người bạn tặng vậy!”

Về mặt dịu dàng của Vương Tường Vũ luôn làm cho người ta cảm thấy thoải mái và yên tâm, anh cúi đầu nhìn qua món quà được bao bọc cẩn thận, cười nói: “Đúng thế! Cũng may là còn người bạn như em.”

Về tươi cười trên mặt Bạch Dĩ Mạt bỗng biến mất, ngữ khí trở nên nghiêm túc: “Anh đi khi nào quay lại?”

“Cũng không rõ nữa, người nhà đều ở bên kia cả, có lẽ không quay về nữa, hoặc là nếu em không yêu ai, thì anh sẽ quay lại.”

Đôi mắt sáng ngời của Bạch Dĩ Mạt nhìn chăm chú vào anh: “Người em yêu nhất chính là bản thân mình, không phải trước kia anh nói em ích kỷ tự phụ sao?”

Vương Tường Vũ bật cười: “Con bé này sao lại thù dai thế chứ, anh nói xấu về em thì cứ nhớ nghĩ, mà mấy lời ngon ngọt thì sao không nhớ hả?”

“Lời khen mặc dù nghe êm tai hơn mấy câu nói xấu, nhưng vì không nhớ kỹ nên mới từng giờ nhắc nhở mình.”

Phi trường vang lên tiếng thông báo đăng ký, Vương Tường Vũ nhìn lướt qua Bạch Dĩ Mạt, trong đôi mắt hay trong giọng điệu đều lộ ra vẻ thản nhiên dửng dưng: “Anh phải đi rồi.”

Nói xong gơ hai tay ra, Bạch Dĩ Mạt bật cười, bước lên ôm lấy anh, Vương Tường Vũ nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Dĩ Mạt, nếu thích cậu ta thì đừng tiếp tục trốn tránh nữa, có lẽ em sẽ phát hiện người em yêu cũng sẽ yêu em.”

Bạch Dĩ Mạt ngẩn người trong vòng tay của Vương Tường Vũ, sau đó anh buông lỏng cô ra, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, lúc anh rời cô thì cảm thấy Bạch Dĩ Mạt có vẻ rất kinh ngạc, anh cười có chút kỳ quái: “Đừng có làm bộ mặt kia chưa, chỉ là Goodbye Kiss thôi mà, chúc em hạnh phúc.”

Bạch Dĩ Mạt nhẹ thở hắt ra, nhìn anh nói: “Anh cũng thế, ông bạn tốt ạ.”

Vương Tường Vũ nghe thấy ba chữ ông bạn tốt thì trong con người bỗng tối sầm lại, nhưng ngay sau đó lại khôi phục vẻ tươi cười: “Anh phải đi rồi, bảo trọng.”

“Chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Anh nhìn thật sâu vào Bạch Dĩ Mạt, rồi sau đó xoay người đi vào bên trong, lần cuối cùng quay đầu lại cũng đã biến mất ở lối nào.

Vương Tường Vũ đi vào một lúc Bạch Dĩ Mạt mới cất bước đi về, nhưng vừa quay người ngẩng đầu đã trông thấy một ánh mắt nguy hiểm dán chặt vào cô, tuy khóe miệng đang nhếch cười nhưng chẳng thấy tí ấm áp nào, trong tay còn cầm túi LV du lịch, đứng im tại chỗ như một pho tượng, nếu không phải thấy mắt hấn hơi chớp chớp thì cô cũng nghĩ ngờ cho rằng đó là tượng thật.

Vương Tường Vũ lên máy bay, sau khi ngồi vào chỗ liền lấy món quà Bạch Dĩ Mạt tặng anh ra, bên trong là một bức tượng hình người, mặt mũi có phần giống anh, mỉm cười dửng dưng, trong hộp còn có một tấm thiệp, anh cầm lên mở ra, bên trong là một đoạn không dài không ngắn.

————— Vương Tường Vũ, có mấy lời không thể nói trực tiếp với anh, vì thế em nghĩ đến cách này, đã nhiều năm trôi qua rồi, nhưng em luôn nợ anh ba chữ – rất xin lỗi!

Ở bên anh thật rất dễ chịu, em không cần phải quan tâm gì hay phiền nào gì, anh chăm sóc em rất tốt, nhưng mà, em cũng dần cảm thấy đó không phải là tình yêu, không phải vấn đề của anh, mà là ở em.

Cho nên khi anh đưa ra lời chia tay, em không cảm thấy khổ sở, mà chỉ là thở dài nhẹ nhõm.

Tường Vũ, anh rất tốt, tốt đến nỗi gần như hoàn mỹ, mà người như em lại không xứng với anh.

Em nghĩ, nhất định sẽ có một người toàn tâm toàn ý yêu anh, một cô gái trong mắt anh đang chờ anh, còn em ở phía Đông xa xôi này chúc anh hạnh phúc, cũng xin anh tha thứ cho sự ích kỷ của em, em nợ anh nhiều quá, sau này khi cần em sẽ trả lại anh.

Cuối cùng, chúc anh thuận buồm xuôi gió!

Vương Tường Vũ đọc hết đoạn trên thì trên mặt mỉm cười một cách chua xót, Bạch Dĩ Mạt, nếu anh gặp em trước, thì người trong lòng em có phải là anh?

Nhưng làm sao anh có thể so được với cậu ta, em vừa chào đời đã gặp cậu ta, không phải sao?

Anh cất kỹ món quà, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ...

Lúc ở đại sảnh nói chuyện với Bạch Dĩ Mạt, anh đã nhìn thấy Hướng Nhu từ một bên đi ra, anh xác định là Hướng Nhu cũng nhìn thấy hai người bọn họ, vì thế mới có hành động ôm với Goodbye Kiss.

Anh thừa nhận là anh cố ý, khi anh thấy khuôn mặt Hướng Nhu đen lại, anh càng thêm xác định một việc, đàn ông ở một vài thời điểm cũng có thể coi như là hiểu đàn ông.

Cho nên, khó chịu nhìn hai người, không bằng cho cậu ta chút chất xúc tác! Bạch Dĩ Mạt, không phải em nói sẽ trả lại sao, vậy hãy để anh nhìn thấy em được hạnh phúc!

++

Bạch Dĩ Mạt không biết Hướng Nhu biến mất một vòng vì sao bây giờ lại cố tình xuất hiện ở đây? Cứ đi lên làm như không có chuyện gì, hay là lại cất bước chạy trốn? Cô đang đấu tranh tư tưởng, người tiên giao chiến, bước chân vẫn đứng đĩnh tại chỗ.

Thế là lúc Hướng Nhu đi đến thì cuộc chiến một đen một trắng trong lòng cô cũng bắt đầu đánh giá thắng bại.

“Ha, trùng hợp thế! Cậu đây là muốn đi hay là vừa về?” Bạch Dĩ Mạt khinh bỉ động tác nhin nọt của mình.

Hướng Nhu không nói gì, không lên tiếng nhưng lại giết chết người nào đó.

“Thế thì tôi đi trước.” Bạch Dĩ Mạt vẫn chọn trốn tránh, kết quả là, cô không để ý đến sắc mặt cực kỳ tệ của Hướng Nhu mà lướt qua hắn, nhưng chỉ vừa đi được hai bước đã nghe thấy âm thanh uy hiếp từ phía sau: “Bạch Dĩ Mạt, cậu mà dám tiến thêm một bước nữa, thì tớ sẽ nói cho anh với bố cậu biết, năm năm trước cậu đã ngủ với tôi, năm năm sau lại ngủ thêm lần nữa.”

Âm thanh không lớn, nhưng lại đủ để ôi người trong đại sảnh rộng lớn này nghe thấy rõ ràng, Bạch Dĩ Mạt phần nộ quay người, nhìn quanh bốn phía, có mấy người đang nhìn xem hai người, cuối cùng cô xác định được sự khiêu khích trong con ngươi của Hướng Nhu, rồi xông lên che trước mặt hắn mở miệng nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cậu điên rồi phải không, dù cậu không biết xấu hổ trước mặt nhiều người nhưng tôi thì có đấy!”

Nói xong liền kéo tên yêu nghiệt đang tươi cười chạy ra khỏi sân bay.

Cùng lúc đó, một người đàn ông bộ dạng như tiên giáng trần đi ra khỏi cửa VIP, nhưng khuôn mặt đẹp trai kia so với mùa đông giá rét lại càng thêm lạnh như băng, hai tay anh nắm chặt vào nhau, tựa như có thể nghe thấy từng tiếng đốt ngón tay vang lên...

26. Chương 27: Đối Dịch

Bạch Dĩ Mạt kéo Hướng Nhu ra khỏi sân bay, sau đó vẫy một chiếc taxi, hai người ngồi vào băng ghế sau nhưng không nói với nhau câu gì, bầu không khí như tiếp xúc sẽ bùng nổ đến cả tài xế cũng cảm nhận được, anh ta hỏi đi đâu nhưng không ai trả lời, thế là anh ta bèn cho xe chạy trước.

Tài xế đại ca liếc nhìn qua gương chiếu hậu, sắc mặt hai người đều rất không thuận mắt, vì thế với cái tính nhiều chuyện của mình anh ta đành phải mở miệng, cũng không thể cho chạy xe không mục đích thế được!

“Cô dâu trẻ à, giận dữ tuy khó tránh, nhưng chẳng phải có cái gọi là đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa đấy sao, có chuyện hiểu lầm gì không vui thì cứ nói thẳng ra, hai người cứ buồn bực như vậy cũng không phải là cách hay, hai người nói xem có đúng không? Tôi cũng là người từng trải, chuyện này phải giải thích rõ ràng mới được, bạo lực lạnh nhạt dọa người, đó chính là nguyên nhân dẫn đến ly hôn đấy! Hai người nói xem có đúng không? Còn nữa, người anh em, nhìn anh bộ dạng tuần tú phong độ như thế sao lại để vợ mình tức giận thế chứ, lấy vợ về nhà là để thương yêu, không phải lấy về để tức giận, anh nói xem có đúng không? Còn nữa, cô gái trẻ à, nhìn cô vẫn còn trẻ thế, có chuyện gì cũng đừng đùa giỡn, nói mà xem, có chuyện cứ nói thẳng ra không phải tốt sao, cô nói xem...”

Hai người không nói gì chỉ nhìn lên vị tài xế đại ca nhiệt tình biến thành chị Tâm miệng mồm tận tình khuyên bảo, cứ lải nhải mãi như thế, cuối cùng hai người vô cùng ăn ý quát lên với cái mồm ếch phía trước: “Im miệng.”

Tài xế đại ca giật mình, suýt nữa tay trượt đi, lập tức im lặng, trong lòng thầm oán, sớm biết thế này đã không chở họ rồi, có lòng tốt không được đền đáp, cũng phải trách mình cũng cực kỳ tốt bụng, nếu không đã đá văng hai người xuống xe rồi.

Bầu không khí im lặng, Hướng Nhu nhìn về phía trước, nhìn không chớp mắt mở miệng: “Cậu nói đi, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?”

Tài xế đại ca xác định anh chàng đẹp trai không phải nói với mình, vì thế tiếp tục im lặng lái xe.

Bạch Dĩ Mạt nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngữ khí cũng không thích hợp: “Cái gì mà làm sao bây giờ, mọi người cũng trưởng thành cả rồi, chuyện này cứ xem như viết phần rồi lau đi, sau này không nhắc lại nữa.”

Hướng Nhu cười lạnh: “Bạch Dĩ Mạt, cậu nói có vẻ thoải mái nhỉ, cậu có thể xem như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tớ thì không có cách nào xem như nó chưa xảy ra được, tớ cũng không phải loại người cởi mở như vậy.”

“Tôi cởi mở? Cậu đừng quên rốt cuộc ai là công tử ăn chơi, là vua tán gái, thay bạn gái với tốc độ ánh sáng, sống phóng túng không làm việc đàn ông, cậu với người ta ở trên giường xong đứng dậy phải mông mẩy cái là có thể bỏ đi, dựa vào gì đến lượt tôi thì cậu không thể? Logic này của cậu là gì, hướng hồ tôi cũng bảo rồi, là chúng ta đều say rượu không phải sao?”

“Tớ ở bên ngoài tán gái, đổi bạn gái, sống phóng túng, thế thì đã sao, từ trước tới nay tớ đều có chừng mực, cho đến bây giờ thì tớ cũng không giống như những gì cậu nghĩ trong đầu đâu, Bạch Dĩ Mạt, cậu cho là một câu vì rượu của cậu là có thể xóa đi được chuyện này ư.”

Bạch Dĩ Mạt thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ về, quay sang nhìn Hướng Nhu, tình cảnh như bây giờ, cô biết bất kể là thế nào bọn họ cũng không quay về được nữa, nghĩ như vậy, giống như tảng đá được treo lên đã lâu cuối cùng cũng rơi xuống đất, cô bình tĩnh hỏi: “Được, vậy cậu nói đi, bây giờ phải làm sao?”

Hướng Nhu cũng chăm chú nhìn cô, được lắm, những hoảng hốt, ngập ngừng, kinh ngạc thậm chí cả sợ hãi lúc trước tất cả đều biến mất trên mặt hân, bây giờ đổi lại thành một bộ bình tĩnh lãnh đạm.

“Được, tớ cũng nói rất nhiều lần rồi, tớ muốn cậu chịu trách nhiệm.” Hướng Nhu gằn từng tiếng thốt ra rõ ràng.

Bạch Dĩ Mạt cười tự giễu: “Chịu trách nhiệm? Đối với chuyện tiếp xúc thân thể không có tình yêu, tôi nghĩ chúng ta không cần phải ép đối phương chịu trách nhiệm.”

“Khá khen cho cậu tiếp xúc thân thể không có tình yêu, Bạch Dĩ Mạt, cậu đem mình làm cái gì? Cậu đã đem tớ làm cái gì rồi?”

Bạch Dĩ Mạt nghe đến đó liền cup mắt xuống, đôi mắt dần dần ửng đỏ, cô ép không cho nước mắt chảy ra, nhưng nó lại không ngừng chảy quanh vành mắt.

“Hướng Nhu, từ nhỏ đến lớn chúng ta đều cãi nhau, lần nào cậu cũng nhường tớ, lần này nhất định phải làm tớ như vậy sao? Cậu không thể tiếp tục nhường tớ một lần nữa được sao? Quên việc kia đi, chúng ta vẫn là bạn bè.”

Hướng Nhu nghe ra chút ghen ngào trong giọng của Bạch Dĩ Mạt thì cũng đã mềm giọng đi rồi, ai biết được một câu cuối cùng lại kích động hân, bạn bè, bạn bè, thật đúng là mẹ kiếp.

Hân cúi đầu cười lạnh, sau đó trong giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ: “Cậu cảm thấy chúng ta có thể thật sự quên đi được ư? Cậu cảm thấy chúng ta có thể quay về như cũ sao? Bạch Dĩ Mạt, đã nhiều năm trôi qua rồi, chẳng lẽ cậu không nghĩ đến tâm tư của tớ sao?”

Bạch Dĩ Mạt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hướng Nhu, cuối cùng nước mắt rơi xuống liên tục: “Hướng Nhu, tâm tư của cậu tớ không nghĩ nổi.”

Nói xong cô bảo tài xế dừng xe lại, sau đó ra khỏi xe, còn lại Hướng Nhu cũng hiểu ra cái gì gọi là không hiểu nổi tâm tư.

Tài xế đại ca xoay người nhìn Hướng Nhu, thản nhiên lắc đầu: “Cũng chỉ là nói chuyện yêu thích năm xưa thôi làm sao phải gây sức ép đến thế chứ, người anh em, nếu cậu không đuổi theo, cậu nghĩ vợ cậu có thể quay về sao?”

Một câu này khiến Hướng Nhu bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng thanh toán tiền rồi chạy đổi theo Bạch Dĩ Mạt.

Tài xế đại ca nhìn thấy mấy người này chạy đi, bật cười rồi tự nói với mình: “Hỏi thế gian tình là gì, thật ra chính là vô quýt dày móng tay nhọn, tuổi trẻ thật là tốt!” Cảm thán xong liền lái xe rời đi.

Lúc Hướng Nhu đuổi tới thì Bạch Dĩ Mạt đang đi dọc trên cầu trong lối đi bộ, nhìn thấy bóng dáng kia, hẳn rất muốn chạy lên ôm chặt vào lòng, nhưng với tình huống bây giờ thì thật không thích hợp.

Thế là, giữa màn đêm đông rét lạnh hoang vắng, hắn cứ lẳng lặng đi theo sau cô như thế, cô đi hắn cũng đi, cô dừng hắn cũng dừng...

Đi không bao lâu thì một chiếc xe màu đen có màn xe dừng lại bên cạnh Bạch Dĩ Mạt, sau đó từ trong xe mấy người đàn ông bước xuống, xem chừng cũng không phải là dạng tốt lành gì.

Bọn họ nhanh chóng vây quanh cô, sau đó một người đàn ông bước xuống, mặc giày tây trông rất nhã nhặn, hắn đi đến trước mặt Bạch Dĩ Mạt hỏi khách khí: “Bạch Dĩ Mạt, luật sư Bạch?”

Trên mặt Bạch Dĩ Mạt không có chút biểu tình, lạnh lùng nói: “Vẫn còn đóng kịch hay là thế nào?”

“Luật sư Bạch thật hài hước, chúng tôi muốn mời cô đi một chuyến, ông chủ của tôi muốn gặp cô.” Người đàn ông mặc âu phục mỉm cười, so với đám lâu la nhìn như hung thần thì có vẻ thuận mắt hơn.

Bạch Dĩ Mạt giương mắt cẩn thận nhìn người này, sau đó nói: “Các anh là người của Kim tiểu thư sao! Ngại quá, tôi không rảnh.”

“Thế thì đừng trách chúng tôi không khách khí.” Người đàn ông mặc âu phục lạnh lùng hừ một tiếng, nói xong liền đi lui, mấy người đàn ông lực lưỡng khác đồng loạt kéo lên vây quanh Bạch Dĩ Mạt.

Dù gì thì Bạch Dĩ Mạt cũng từng học võ, không thể khoanh tay chịu trói được, cô khởi động chuẩn bị kĩ, bỗng dưng phía sau vang lên tiếng nói khiến mọi người dừng lại.

Hướng Nhu bước lên, cười dịu dàng, nhưng trong đôi mắt đen láy lại khiến người ta kinh sợ: “Kìa, một lũ đàn ông bắt nạt một người phụ nữ, thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!”

Bạch Dĩ Mạt xoay người nhìn, quả nhiên là Hướng Nhu, khỏe miệng nhú lại, nói: “Ai bắt nạt ai còn không biết chính xác đâu!”

Nói xong liền đưa tay ra khê vẩy tay với một gã đàn ông trước mặt, rồi một cú đá đập trúng lưng hắn ta khiến hắn bay nhào ra.

Lúc này mọi người kịp phản ứng lại thì một tên đã bị quật ngã, một tên khác vùng quỳ vào Bạch Dĩ Mạt, quả đấm vừa đến trước mặt Bạch Dĩ Mạt thì một tay bị nắm chặt, tay kia khê bẻ về phía sau, một nhát đập vào xương sườn này, chỉ nghe thấy một tiếng hét lên, cả người bổ nhào xuống.

Hướng Nhu xoay xoay cổ tay, cười nói: “Đã lâu không tập luyện, khó trách không quen tay.”

Lúc này không biết có ai hét lên một tiếng, rồi sau đó cả một đám người từ trên xe nhanh chóng lao ra, như ong vỡ tổ xong đến.

Tuy Bạch Dĩ Mạt và Hướng Nhu đều tập võ, nhưng chẳng phải vẫn có câu là song quyền nan địch tứ thủ! Đó sao, thế nào cũng bị đánh chưởng, đặc biệt vì Hướng Nhu che cho Bạch Dĩ Mạt không bị thương còn mình thì trúng mấy gậy.

1Song quyền nan địch tứ thủ: năm ná ý chỉ hai tay không không thể đấu lại đám đông.

Nhưng cuối cùng vẫn là hai người thành công đánh cho bọn chúng nằm rạp trên đất không dậy nổi, Bạch Dĩ Mạt ở một bên rút điện thoại ra báo cảnh sát, Hướng Nhu bên này nhẹ xoa mấy chỗ vừa bị trúng gậy, hoàn toàn bỏ qua một người trong xe.

“Cắm nhúc nhích.” Người đàn ông mặc âu phục cầm trong tay khẩu súng nhắm vào hai người.

Bạch Dĩ Mạt để điện thoại xuống, liếc nhìn Hướnɡ Nhu, rồi lại nhìn người đàn ông phía đối diện, hoàn toàn không hề sợ hãi hỏi: “Anh muốn thế nào?”

“Mục tiêu của tôi là cô, đi theo tôi.” Người đàn ông cầm khẩu súng nhắm ngay vào Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt hừ lạnh một tiếng không nói gì, còn Hướnɡ Nhu lại mỉm cười: “Này, tôi mà là anh cũng sẽ không chọn cái chỗ tồn thời gian thế này, lại còn như không biết thật giả cầm khẩu súng hét to lên, cho dù thế nào thì khi cảnh sát đến đây, bản thân tôi nghĩ lựa chọn tốt nhất trước mắt của anh bây giờ không phải là chĩa súng vào bọn tôi mà là nhanh chóng chạy trốn đi đã, nếu không...”

Hướnɡ Nhu không nói hết câu, sắc mặt lạnh lùng, không giống với hần cợt nhả như bình thường, hần ra nước ngoài giả ngốc nhiều năm như vậy, làm sao có thể không chạm trán nhau lần nào chứ, đồ ngốc Bạch Dĩ Mạt kia chắc chắn nghĩ đó là súng giả mới có thể không quan tâm như thế, mà người này chĩa thẳng súng vào Bạch Dĩ Mạt, ngộ nhỡ hần ta nổ súng, đến tim đập nhanh hần cũng không dám, chỉ có thể lựa lời phân tán sự chú ý của hần ta.

“Chỉ cần luật sư Bạch ngoan ngoãn theo tôi về gặp ông chủ của tôi, tôi đảm bảo sẽ không đụng đến các người.” Người đàn ông nói.

Bạch Dĩ Mạt bước lên hai bước, lúc đi qua Hướnɡ Nhu thì Hướnɡ Nhu giữ cô lại, trong ánh mắt không có lấy nửa phần đùa giỡn.

Bạch Dĩ Mạt dừng lại, nói: “Tôi sẽ không đi với anh đâu, có bản lĩnh thì cứ nổ súng đi.”

Bạch Dĩ Mạt không tin thứ hần ta cầm trong tay là súng thật, cho dù nhìn qua thì có vẻ rất giống, nhưng trong lãnh thổ Trung Quốc cầm mang theo súng ống bên người, đây chính là phạm pháp.

“Cô nghĩ tôi không dám sao?” Người đàn ông nắm chặt khẩu súng trong tay.

Đúng lúc này bên tai vang lên tiếng còi xe cảnh sát, Bạch Dĩ Mạt cười: “Xem ra không phải tôi đi với anh, mà là cần anh đi cùng.”

“Bạch Dĩ Mạt...”

Bỗng tại giữa đêm đông yên tĩnh như nước trong trẻo như vắng lặng này, một tiếng hét hét lên, kèm theo là tiếng súng nổ vang lên, Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy rõ Hướnɡ Nhu nhào về phía cô, rồi sau đó ngửi thấy mùi thuốc súng cùng mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, đầu nặng trĩu đập xuống đất, rồi hôn mê bất tỉnh...

Khi Bạch Dĩ Mạt tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trên giường bệnh trong bệnh viện tư gia Lăng Vân, cô chậm rãi ngồi dậy, nhẹ xoa lên cái đầu còn đau của mình, đúng lúc ấy cửa mở ra.

“Tỉnh rồi?” Một người đàn ông mặt như thần, giọng nói như băng nhìn Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt sau vài giây kinh ngạc mới kịp phản ứng lại, lo lắng hỏi: “Hướnɡ Nhu đâu? Cậu ta thế nào rồi?”

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng: “Cách cái chết còn xa lắm!”

Bạch Dĩ Mạt xoay người xuống giường, vừa đi giày vào vừa nói: “Em đi thăm cậu ta.” Mặc giày xong liền đi về phía cửa.

“Bạch Dĩ Mạt.”

“Vâng.” Bạch Dĩ Mạt đứng nguyên tại chỗ, đến một cử động nhỏ cũng không dám.

Người đàn ông đi vòng qua cô, đến trước mặt cô, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú cô: “Anh nghĩ còn rất nhiều chuyện, em cần phải giải thích rõ cho anh biết.”

Tâm tư của Bạch Dĩ Mạt giờ này đều đặt vào Hướnɡ Nhu cả, cô đâu biết Hướnɡ Nhu rốt cuộc là bị thương thế nào? Đáng sợ nhất chính là lúc ấy cô lại hôn mê không biết gì cả, bây giờ lại gặp trở ngại này, đúng là tự giết chết mình.

“Anh hai, để tối nay em tiếp tục nhận hình phạt bức cung của anh được không?” Nói xong thừa dịp Quý Phi Dương đi vào, nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài.

Quý Phi Dương nhìn Bạch Dĩ Mạt như con cá chạch chuồn đi liền bước đến trước mặt Bạch Dĩ Hạo hỏi: “Cậu lại mắng nó à?”

Sắc mặt Bạch Dĩ Hạo âm u, hai tay đan vào nhau, ngữ khí lạnh lùng: “Phi Dương, đã bao lâu rồi tôi chưa luyện quyền nhỉ?”

Quý Phi Dương vừa nghe thấy thế liền bật cười: “Tôi đã bảo mà cậu đâu dám động thủ với cô em gái bảo bối kia chứ!”

Trong con người Bạch Dĩ Mạt trầm xuống: “Tôi nghĩ là có người đang ngứa ngáy.”

Quý Phi Dương vỗ vai Bạch Dĩ Hạo, người này chỉ luôn quan tâm nhất đến cô em gái của anh, nhưng lại không thích biểu hiện ra bên ngoài, từ nhỏ Bạch Dĩ Mạt không sợ ai, chỉ sợ riêng anh, anh nói nhất thì Bạch Dĩ Mạt tuyệt nhiên không dám nói hai.

Nhưng mà anh thương Bạch Dĩ Mạt cũng bị Quý Phi Dương nhìn ra, cho nên lần này, xem chừng là có người vui mừng có người buồn rầu!

Bạch Dĩ Mạt hỏi y tá phòng bệnh Hướng Nhu nằm, sau đó đi thẳng đến, vừa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng hi hi ha ha bên trong, cô còn dục biệt ngẩng đầu nhìn số phòng, đúng rồi mà!

Lúc này, cửa bật mở ra từ bên trong, người mở cửa ra chính là Hạ Nhất Bắc trong bộ đồ bác sĩ, Hạ Nhất Bắc cũng không ngờ gặp Bạch Dĩ Mạt ở đây, ngơ ngác một lúc rồi vội nói: “Cậu tỉnh rồi à! Đứng chắn ở cửa làm gì chứ! Mau vào đi.” Nói xong liền dẫn Bạch Dĩ Mạt vào.

Cô với Hướng Nhu đều ở trong phòng bệnh giống nhau, bên ngoài là phòng tiếp khách, bên trong kia mới là phòng người bệnh ở, bây giờ thì có cả một đám người vây quanh ở bên trong!

Vừa mới đi vào đã thấy mọi người ở trong, Hạ Nhất Triển, Hạ Nhất Phỉ, Tưởng Quân, Lâm Thắng Nam, còn thêm mấy người không quen biết, thêm mấy giỏ trái cây cùng với mấy thứ đồ bổ dưỡng nữa, vây chặt giường bệnh như nệm gối.

Hạ Nhất Bắc hét to một tiếng: “Các vị nhường đường chút nào, nữ diễn viên của chúng ta đến rồi.”

Sau đó mọi người cùng cười, biết điều tránh ra, cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng trông thấy Hướng Nhu, hần ngồi dựa trên giường, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt thì còn lại không có gì là đặc biệt suy yếu.

“Cậu, không có chuyện gì chứ!”

Mặc dù Hướng Nhu đang cười, nhưng trong lời nói rõ ràng đang dối: “Không có gì cả, không cần cậu quan tâm.”

Bạch Dĩ Mạt đứng ở chỗ này không biết phải làm sao, nếu đổi thành ngày xưa nhất định sẽ nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng bây giờ quả thật cô không biết nên nói gì cho phải, chỉ biết cư xử như con thỏ.

“Tớ đến thăm cậu một chút, nếu cậu không sao thì tốt rồi, vậy mọi người cứ từ từ nói chuyện đi, tớ đi đã.” Bạch Dĩ Mạt nói xong quay người định đi.

Ngay lúc cô vừa quay người thì Hướng Nhu đã xuống giường ngăn cô lại, không ngờ lại đụng đến miệng vết thương, đau đến mức hần chảy mồ hôi lạnh, Tưởng Quân thấy thế liền bước lên giữ chặt Bạch Dĩ Mạt nói: “Bọn anh cũng đến lâu rồi, còn có việc phải đi trước, em chăm sóc cậu ta đi.”

Nói xong đẩy Bạch Dĩ Mạt vào trong, sau đó hô lớn một tiếng với mấy người đang xem kịch vui nhanh đi thôi, cuối cùng trong ánh mắt cùng với tiếng oán than bất mãn thì đám đông cũng rút lui, khép cửa phòng, thế giới như chỉ còn lại Bạch Dĩ Mạt và Hướng Nhu.

27. Chương 28: Tổ Tình

Bởi vì Hường Nhu làm đụng đến miệng vết thương nên trên cánh tay máu dần thấm ra, Bạch Dĩ Mạt vừa thấy liền bước lên kéo tay hắn để kiểm tra.

“Chảy máu rồi, để tớ đi gọi bác sĩ.” Bạch Dĩ Mạt định xoay người thì lại bị Hường Nhu giữ chặt.

“Cậu buông ra đi! Cậu không thể cứ để vậy được, đúng rồi, tớ không đi nữa, ấn chuông cũng được.” Nói xong liền giơ tay ấn xuống.

Từ đầu chí cuối Hường Nhu không hề mở miệng nói câu nào, cứ thản nhiên nhìn vào cô đang hồi hộp, và bàn tay nắm giữ tay cô cũng không hề buông lỏng.

Sau một trận lo lắng Bạch Dĩ Mạt mới ý thức được tay mình bị Hường Nhu nắm chặt, mặc kệ thì không được, lại không dám dùng sức, sợ vết thương tiếp tục toác ra, thế nên nhìn hắn nói: “Cậu kéo tay tớ làm gì! Tay cậu đang chảy máu, không được dùng sức.”

“Tớ chỉ sợ là tớ mà buông lỏng tay thì cậu lại chạy mất, lúc đó phải làm sao?” Hường Nhu bình thản giễu cợt, giống như đây là một câu chuyện cười vậy.

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe thì nhất thời ngẩn cả người, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám nhìn vào ánh mắt có thể thu hút linh hồn người khác của Hường Nhu.

“Cậu bị bệnh hả! Người bọn chúng muốn đối phó là tớ, đang yên đang lành cậu chạy đến giúp tớ làm gì, không phải chúng ta đang cãi nhau sao! Còn nữa, cậu dựa vào cái gì mà thay tớ ngăn đạn, thay tớ mảy gậy?”

Hường Nhu thở dài, “Đã nhắc đến chuyện này, vậy hôm nay chúng ta làm rõ đi! Đã nhiều năm như vậy, tớ tự nhận mình gặp bất cứ chuyện gì cũng có thể thản nhiên đối mặt, chỉ riêng với cậu thì tất cả đều mất hiệu lực, đã đi đến bước này tớ nghĩ chúng ta ai cũng không thể tiếp tục trốn tránh vấn đề được nữa.”

Giọng điệu của Hường Nhu trầm xuống, hắn chậm rãi buông tay Bạch Dĩ Mạt ra, cảm giác giống như giờ phút này mà buông tay thì vĩnh viễn mất đi.

“Bạch Dĩ Mạt, từ nhỏ cậu đã trưởng thành sớm, với bất cứ chuyện gì cũng đều xem như tường tận, vì sao lúc đến trên người tớ thì lại mơ hồ như thế? Tớ đối với cậu rất tốt, cản đạn thay cậu, nhận mảy gậy thay cậu, sợ cậu xảy ra chuyện liền không để ý đến nguy hiểm vào núi tìm cậu, thấy cậu bị người ta xem thường cũng đáp trả lại đối phương gấp bội, cãi nhau với cậu cũng luôn nhường cậu, tùy ý để cậu đứng trên tớ, tất cả chuyện này còn không phải vì để ý cậu sao.

Cậu nói tớ với người khác phong hoa tuyết nguyệt, có thể vô tình chạy lấy người, còn với cậu thì lại hùng hổ dọa người đòi cậu chịu trách nhiệm, cũng không phải bởi vì người trong lòng tớ không phải là đám người kia mà là cậu, cậu là người tớ thích, cậu là người duy nhất từ trước đến nay tớ yêu! Bạch Dĩ Mạt, đã nhiều năm như vậy rồi, thật sự là cậu không để ý đến tớ sao?” Một câu cuối cùng giống như phải dùng hết khí lực toàn thân mới có dũng khí để hỏi ra vậy.

Bạch Dĩ Mạt hoàn toàn choáng váng, cô quay đầu lại nhìn Hường Nhu, vẻ mặt không thể tin được, lần đầu trông thấy hắn nghiêm túc như vậy, trong cặp mắt đùa hoa kia tràn đầy sự chân thành, nhưng sự không xác định được cùng với không yên lòng cũng toát lên từ đó.

Hường Nhu thấy bộ dạng này của Bạch Dĩ Mạt thì trong lòng nguội lạnh một nửa, càng cười càng gượng ép: “Cậu đừng nhìn tớ như vậy, tớ biết tớ nên che giấu tâm tư này cả đời, rồi sau đó yên phận làm bạn tốt chiến hữu bên cạnh cậu. Nhưng tớ đã đánh cược rằng sớm hay muộn thì cũng đến một ngày không nín nhịn được, sẽ nói hết với cậu, thật ra tớ có rất nhiều cơ hội để mở miệng, nhưng mỗi lần lời đến bên miệng lại bị nuốt trở lại.

Cho đến lúc biết sự việc của năm năm trước thì đã không khống chế nổi nữa rồi, tớ biết rõ giữa chúng ta không nên nhắc lại chuyện đã xảy ra. Còn tớ lại như chiếm được đặc xá, cảm giác cả người đều được thả lỏng. Bởi vì tớ luôn biết, tớ yêu cậu là từ trong gốc trong rễ, không thể tự kiềm chế được.

Còn cậu thì sao, cậu lại tình nguyện trốn tránh tớ, gạt tớ, thậm chí không ngờ còn cùng với Trịnh Tịnh Viên lừa tớ, để cho tớ nghĩ người năm đó là cô ấy, để cho tớ không dám đối mặt cậu.

Bây giờ cậu có cảm thấy nực cười không, một người từ nhỏ đến lớn cùng cậu chống đối lại ông nội tình nguyện hợp tác cho hai ta, thật ta từ sớm đã yêu cậu.”

Bạch Dĩ Mạt mở to mắt, cổ không để nước mắt rơi xuống: “Cậu bảo, cậu... yêu tớ? Làm sao có thể, từ nhỏ đến lớn cậu đều bắt nạt tớ, rồi lại ở trước mặt tớ khoe khoang bạn gái cậu dịu dàng thế nào, xinh đẹp thế nào, còn giúp tớ chọn bạn trai, sau lại cậu vì chuyện của Tiểu Hạ, tình nguyện vứt bỏ tiền đồ rộng mở để đến Mỹ bắt đầu lại, không phải vì cậu đau lòng mà rời đi sao? Bên cạnh cậu đủ mỹ nữ vờn quanh, lên TV, lên báo không ngừng dứt, cậu...”

Hướng Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt cuối cùng đã rơi những giọt nước mắt ngấm ngấm chịu đựng đã lâu, nghẹn ngào không nói được, trong lòng nhói đau: “Từ nhỏ đến lớn tớ bắt nạt cậu, là bởi vì tớ muốn cậu không lúc nào là không nhớ kỹ bên cạnh cậu còn có tớ; tớ khoe bạn gái trước mặt cậu là bởi vì tớ muốn xem cậu có đau lòng không, nhưng tớ lại không thấy gì, cậu còn thảo luận với tớ nào là mấy cô xinh đẹp, nào là ai không hợp với tớ. Cậu có biết thấy cậu tích cực chọn bạn gái giùm tớ như thế thì trong lòng tớ khó chịu thế nào không? Cậu nói tớ giúp cậu chọn bạn trai, cậu không biết bọn họ cuối cùng đều không tìm đến cậu sao? Không phải tớ giúp cậu chọn, mà đang dùng biện pháp khiến những người đó rời xa cậu.

Sau này, tớ đứng trước máy quay, chiếm lấy đầu đề tin tức, cũng đều vì muốn cho cậu biết tình hình gần đây của tớ, tớ cứ ngây thơ khờ dại muốn cho cậu vì thế mà khó chịu như vậy đấy, nhưng mỗi lần gặp cậu, cậu đều khinh bỉ chế giễu tớ, hoàn toàn không thấy trong giọng cậu chút gì gọi là ghen tị cả. Còn việc của Tiểu Hạ...”

Nói đến đây, Hướng Nhu thôi không cười nữa, trong con mắt là sự hối hận: “Tớ nhớ năm đó nói với cậu là cô ấy đã thổ lộ với tớ thì cậu lại vô cùng vui vẻ nói cô ấy hợp với tớ nhất, tớ hỏi có phải cậu hi vọng tớ qua lại với cô ấy không, cậu trả lời là đúng vậy, thế nên trong lúc giận dữ đã đồng ý Tiểu Hạ. Hơn nữa, tớ phát hiện sau khi qua lại với Tiểu Hạ, tớ có thể biết rất nhiều tin tức của cậu từ cô ấy, nhưng rồi dần dần Tiểu Hạ cũng phát hiện ra mỗi lần hai người nói chuyện với nhau thì chủ đề lúc sau lại cứ quay xung quanh cậu, dần dần cô ấy cũng nhìn ra tớ đối xử đặc biệt với cậu, hôm đó cô ấy hỏi tớ rốt cuộc không yêu cô ấy đúng không thì tớ trả lời thành thật là không có, cô ấy lại hỏi tớ có phải thích cậu hay không, tớ lại thừa nhận.

Nhưng tớ không nghĩ cô ấy lại rời khỏi trường, sau đó thì xảy ra tai nạn xe cộ... Nếu tớ biết mọi chuyện sẽ thành như vậy thì lúc đầu tớ không nên cho cô ấy hi vọng, kết thúc tất cả chuyện này, tớ không muốn lấy cái việc tuổi trẻ không hiểu chuyện để làm cố, nhưng khi đó quả thật tớ quá ấu trĩ, bởi vì đã làm tổn thương một cô gái tốt...”

Bạch Dĩ Mạt kinh ngạc, vì khóc nhiều quá nên giọng nói trở nên khàn khàn: “Cậu bảo, cậu nói với Tiểu Hạ cậu yêu tớ?”

Hướng Nhu gật đầu, Bạch Dĩ Mạt càng khóc càng lớn, làm Hướng Nhu sốt ruột: “Cậu đừng khóc nữa! Tớ không nói gì cả, vậy được rồi chứ! Cậu nói quên thì chúng ta sẽ quên, ôi trời, không phải cậu ghét nhất là khóc lóc sao? Tớ là bệnh nhân, cậu kiềm chế chút đi.”

Bạch Dĩ Mạt biết Hướng Nhu cố ý thay đổi lực chú ý của cô, cô ổn định lại tâm tình rồi chậm rãi nói: “Cậu có biết đêm hôm đó Tiểu Hạ gọi cho tớ không?”

Hướng Nhu cũng lấy làm kinh ngạc, hần lắc đầu: “Hôm đó sau khi nói rõ với cô ấy thì cô ấy đã mất tích, lúc gặp lại thì đã...”

Bạch Dĩ Mạt nói tiếp: “Hôm đó tớ đang ngủ, lúc cô ấy gọi điện thì tớ không được tỉnh táo lắm, tâm tình của cô ấy không tốt cũng chẳng thêm để ý, cô ấy hỏi tớ có phải thích cậu không, tớ cảm thấy trống rỗng, không nói lại được. Sau đó, cô ấy cười, nói muốn tác thành cho chúng ta, cái chết của cô ấy là vì muốn tác thành cho chúng ta...”

Đôi mắt vốn ảm đạm của Hướng Nhu bỗng vụt sáng, hần bất ngờ giữ chặt tay Bạch Dĩ Mạt, cẩn thận hỏi: “Cậu nói cậu chột dạ, không trả lời được? Nói như vậy là cậu cũng thích tớ, cho nên vì bị Tiểu Hạ nói trúng tim đen nên không thể phản bác lại, đúng không?”

Bạch Dĩ Mạt bần loạn nói ra chuyện tối hôm đó, hoàn toàn không để ý giữa chừng đã để lộ ra, cô nhìn Hường Nhu, trong ánh mắt không còn sự hoảng loạn nữa, mà thay vào đó là sự chờ mong, sự lay động, nhưng điều cô cần giải bày không phải là chuyện mà hẳn nghe ra.

Bạch Dĩ Mạt cắn môi dưới thật lâu rồi mới buông ra, cô gật đầu không nói gì.

Hường Nhu như được lệnh đặc xá, giờ phút này miệng vết thương có đau cũng chẳng là gì, bởi vì ngọt ngào và vui sướng trong lòng sớm đã đánh tan tất cả đau đớn.

Hắn nhẹ nhõm thở dài một hơi: “Cậu nói xem chúng ta có phải là đồ ngọc hay không, rõ ràng là tình song phương mà cứ dày vò nhau như thế, để lãng phí vô ích nhiều năm tốt đẹp như vậy.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn Hường Nhu, thấy hắn cười rất thoải mái, giống như đứa trẻ hoàn toàn không che giấu, đột nhiên cô cảm giác sao mình lại bị cuốn vào rồi.

Cô cẩn thận nhớ lại những lời Hường Nhu, hình như đã để quên vấn đề nào đó: “Cậu vừa nhắc đến Trịnh Tịnh Viên? Cậu hiểu lầm năm đó người với cậu... là cô ấy, tại sao lại có thể hiểu lầm như thế?”

Hường Nhu nắm chặt tay cô, để cô ngồi đến bên giường mới mở miệng: “Từ sau hôm lên núi đó trở về tớ đã đi Mỹ một chuyến, điều tra lại chuyện năm ấy, thì ra Tạt Bô cũng biết, tớ nhớ năm đó tên tiểu tử kia thích Trịnh Tịnh Viên, cho nên mới phải giúp cô ấy cùng nhau gạt tớ!”

Nhớ lại, đêm đó quả thật tớ uống rất say, ý thức mơ hồ, nhưng trong mơ hồ lại cảm giác người ấy ấy với tớ là cậu, cho nên đành phải... ừm... cầm lòng, nhưng khi tỉnh lại thì phát hiện người nằm bên cạnh lại là Trịnh Tịnh Viên. Sau này tớ cứ nghĩ, có lẽ trong lúc vô thức đã cho rằng cô ấy là cậu! Nhưng mặc cho tớ thế nào thì đều không nhớ nổi đêm hôm đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.”

Nói đến đây, hắn cảm giác được ngón tay Bạch Dĩ Mạt khẽ run lên, vì thế vội vã giải thích: “Thật sự là tớ say đến trời đất quay cuồng, tớ cũng không biết người đêm đó lại chính là cậu, tớ cũng thật là, sao có thể cho rằng cô ấy là cậu được chứ, thì ra... Cậu có biết lúc ấy tớ hối hận muốn chết không, đó là lần đầu tiên của tớ đấy!”

Khuôn mặt Bạch Dĩ Mạt khẽ ửng đỏ, sau đó thừa dịp hắn không để ý liền rút tay về, nhìn hắn giả bộ từ đáng thương đến nổi giận: “à, nói cách khác lần đầu tiên của cậu đã cho tớ, cậu hối hận muốn chết, thế còn lần đầu tiên của tớ?” Càng về sau càng nhỏ giọng dần, rồi biến thành âm thanh than thở.

Nói ra những lời này, Bạch Dĩ Mạt cảm thấy những lời này có chút vị chua, cô không dám nhìn hắn, xoay người sang chỗ khác, trên mặt càng lúc càng rắng đỏ.

Hường Nhu cười trộm, thì ra nhìn cô ghen tuông then thùng còn vui hơn khi chọc cô nổi giận đến xù lông, hắn cố ý kéo áo Bạch Dĩ Mạt như đứa trẻ, Bạch Dĩ Mạt không thêm để ý đến hắn, hắn ngồi xuống từ phía sau ôm lấy cô, đầu tựa trên vai cô, cảm nhận được người trong lòng rõ ràng giật mình nhưng không dám động đây.

Hắn khẽ nói nhỏ bên tai cô: “Cậu đúng là yêu đến nỗi bối lông tìm vết rồi, tớ đã nói rõ may mà lần đầu tiên của tớ cho cậu, nếu không thì tớ hối hận muốn chết mất, này, đêm đó tớ không làm cậu đau đấy chứ?”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe thấy thế thì rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào, cô dùng hết sức vùng vẫy, Hường Nhu cố ý ồm một tiếng: “Tớ là bị súng bắn đả thương đấy! Cậu cũng thật là quá ác độc!” Nói xong còn nhe nanh trợn mắt.

Bạch Dĩ Mạt thất kinh, quên mất hắn còn mang thương tích trên người, vội kéo cánh tay hắn: “Xin lỗi, tớ quên mất, có đau không?” Nói xong hốt mắt lại đỏ lên.

Hường Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt sắp khóc thì vội vàng an ủi: “Không sao đâu, chỉ là trầy da thôi, viên đạn cũng không vào sâu lắm.”

“Cậu nói cậu có đầu óc không hả, cậu cho là anh hùng cứu mỹ nhân chắc? Lần này may mà vận khí tốt mới chỉ trầy da, lỡ không may đánh cậu chết bầm thì làm sao bây giờ? Có phải cậu cố ý hay không, cậu cố ý muốn tớ cả đời này phải nhớ kỹ cậu, sau đó ôm tiếc nuối vào quan tài nằm đúng không?”

“Không dám, không dám, sau này cũng không dám nữa, sau này chúng ta không hơn thua, không cãi nhau, tất cả tớ đều nghe theo cậu, được chưa?”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, thì ra quanh đi quẩn lại cũng chỉ là một vòng, bọn họ luôn trở về điểm bắt đầu, kiêu ngạo là gì! khó chịu là gì! Chính là cái thứ nhìn không thấy sờ không được làm cho bọn họ hiểu lầm nhau rồi để vuột mất, cũng còn may, tất cả vẫn còn đó chứ chưa hề muộn.

Hai người nhìn nhau trù mến, hoàn toàn không để ý đến đám người đang lặng lẽ tiến vào xem kịch hay, bỗng ‘tách’ một tiếng vang lên, hai người đồng thời quay ra nhìn về phía cửa, cảnh lúc này vừa hay bị chụp lại.

Cả đám người ánh mắt mờ ám đi đến, Hạ Nhất Bắc kéo Hạ Nhất Phỉ bắt đầu biểu diễn: “Mạt Mạt, sau này chúng ta sẽ không bao giờ cãi nhau nữa, được không?”

Hạ Nhất Phỉ hiềm khi thấy cậu em dở hơi nhà mình đùa giỡn như thế này, liền ra vẻ thù mị: “Sau này Nhu Nhu anh cũng phải đối tốt với em nhé!”

“Em yên tâm, cơ thể này là của em, trái tim này cũng là của em, anh đối đãi rất tốt, đảm bảo sướng chết em thôi.”

Hạ Nhất Phỉ giả vờ đâm nhẹ vào ngực cậu: “Anh thật là đáng ghét...”

Bạch Dĩ Mạt đỏ mặt, mà Hướng Nhu thì lại làm như đang xem kịch hay, tựa hồ vẫn còn rất hưởng thụ, Bạch Dĩ Mạt đứng dậy làm như không có việc gì, lắp bắp nói: “Cái đó... tớ, cậu, hầy, người đó, bác sĩ sao còn chưa, không tới nhỉ, mấy người cứ nói chuyện đi, để tớ đi xem...”

Nói xong buông tay Hướng Nhu chạy ra ngoài...

28. Chương 29: Quan Hệ Thân Mật

Bạch Dĩ Mạt vừa đi ra ngoài là mọi người đã không nhìn được bật cười lẫn lộn, tâm tình Hướng Nhu rất tốt nên không theo chân bọn họ tính toán, nở một nụ cười như hoa đào, vẫy tay nói với Hạ Nhất Bắc: “Tiểu tử, chụp ảnh anh ư? Muốn chết à! Lấy ra đây anh xem...”

Hạ Nhất Bắc đưa điện thoại cho Hướng Nhu, nói: “Không phải là em chụp được thời khắc kỳ tích sao? Đây là chứng cứ, chứng cứ, có hiểu không?”

Hướng Nhu thấy trong ảnh là một đôi kim đồng ngọc nữ trao nhau ánh mắt thâm tình, trong lòng vô cùng vui vẻ, sau đó bấm bức ảnh đó qua điện thoại mình, thuận tay xóa bỏ tấm hình này trong máy Hạ Nhất Bắc, sau khi làm xong mới đưa trả cho cậu.

Hạ Nhất Bắc thấy ảnh không còn thì liên tục kêu gào: “Làm sao anh có thể tùy tiện xóa bỏ kiệt tác của em chứ, sau này em vẫn còn phải trông cậy vào tấm hình này...”

Ba chữ ‘để dọa anh’ bị ánh mắt Hướng Nhu bắn đến ngăn lại ở yết hầu không thốt ra được.

Hạ Nhất Triển đồng tình vỗ vai Hạ Nhất Bắc, vuốt đuôi nói: “Anh mà là chú thì tuyệt đối sẽ không đem chứng cứ giao cho tay địch, chú đây đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

(1 ở đây ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì)

Hạ Nhất Bắc nhìn Hạ Nhất Triển lắc đầu: “Em phát hiện sau khi đá lười với anh, anh không những thâm hiểm mà còn rất độc! Cả đám độc hại như mấy người, cách xa tôi ra chút đi.” Nói xong còn gườm gườm gạt bỏ móng vuốt trên vai mình.

Hạ Nhất Triển vỗ Hạ Nhất Bắc một cái, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng với lời nói ra dường như không cùng cấp bậc nhau: “Nhìn đáng vẻ khiếm khuyết của chú đi, có mà không ai muốn làm bạn với chú ấy!”

Tướng Quân đứng đối diện Hướng Nhu, cười nói: “Bây giờ trông vui vẻ nhỉ, trái tim đó đã yên định rồi? Cũng may hai người quần quýt đến kiêu ngạo như vậy, cuối cùng cũng viên mãn.”

Hướng Nhu gật đầu, trên mặt vô cùng hạnh phúc, ánh mắt tự mãn kia lại xuất hiện: “Dĩ nhiên, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Lời này vừa dứt đã đưa tới từng đợt ồn ào, cho đến lúc Bạch Dĩ Mạt đi theo bác sĩ y tá đi vào mọi người mới tạm thời ngậm miệng dưới ánh mắt cảnh cáo của Hướng Nhu.

Bác sĩ y tá thay thuốc cho Hướng Nhu trong phòng bệnh, còn những người khác ra ngoài phòng khách ngồi nói chuyện.

Bọn họ liên tục trêu chọc Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt tiếp từng chiêu một, cô tất nhiên biết chắc sẽ bị đám người này trêu đùa, kết quả, so với cô tưởng tượng coi như tốt hơn chút, hơn phân nửa đã bị Hướng Nhu uy hiếp!

Còn lại Hạ Nhất Phỉ đang nhớ lại chuyện hồi học cấp hai, nhân lúc mọi người đang ở đây bèn lấy ra nói: “Dĩ Mạt, tớ nhớ trước kia Hướng Nhu cũng từng thổ lộ qua với cậu, sau đó vì thế mà hai người cãi nhau, đúng không!”

Vừa nhắc đến chuyện này, quả thật đúng thế, Bạch Dĩ Mạt còn nhớ rõ năm hai năm ấy, hôm đó là ngày cá tháng Tư, Hướng Nhu đã bày tỏ với cô, nói thích cô.

Bạch Dĩ Mạt vốn rất vui, nhưng tại sao lại cố tình nhằm vào cá tháng Tư chứ, cô biết mình nhất định đã bị Hướng Nhu đùa cợt, thế là liền mắng hấn ta, mắng hấn bị điên, đêch có quái gì làm, còn nói cả đời này sẽ không thích cái kiểu công tử ăn chơi như hấn...

Sau này, cô mới phát hiện, hôm đó Hướng Nhu không chỉ thổ lộ với cô mà còn với mấy nữ sinh khác nữa, cô lại càng thêm tức giận, ngày cá tháng Tư, quả nhiên là lừa gạt người xung quanh.

Sau nữa, khoảng chừng một tuần lễ cô không để ý đến Hướng Nhu, sau sau nữa Hướng Nhu giải thích là lừa cô, nói gì là chọc cô chơi tí cho vui, sau đó mua thật nhiều Đại Bạch Thổ lấy lòng cô mới miễn cưỡng được Bạch Dĩ Mạt tha thứ...

Về chuyện này Hạ Nhất Bắc là người lên tiếng phát biểu sớm nhất, cậu buồn bã lắc đầu nói: “Chuyện này phải trách tớ, lúc đó tớ trốn học bị cậu bắt được, về sau bị bố tớ tẩn một trận, tớ cứ tưởng là cậu đi tố cáo ổng nên nghĩ cách trả thù. Tớ thấy cậu đối xử đặc biệt với Hướng Nhu nên nghĩ có phải cậu thích ông ấy hay không, tiếp đó mới tùy tiện xúi bẩy ổng làm vậy, ai ngờ cậu lại phản ứng dữ thế, chuyện đó, Hướng Nhu thật đã chinh đồn tớ không ít.”

Mọi người rất ăn ý “à” dài một tiếng cùng nhau, nhìn về phía Bạch Dĩ Mạt, cửa phòng bên trong mở ra, bác sĩ y tá gật đầu với mọi người rồi rời đi, Hướng Nhu đi theo ra, vừa hay nghe thấy mọi người ‘a’ lên, không hiểu chuyện gì bèn hỏi: “À cái gì thế?”

Mọi người nhìn sang Hướng Nhu, rồi lại nhìn Bạch Dĩ Mạt, lại một tiếng ‘a’ vang lên...

Hạ Nhất Triển vẻ mặt nghiêm chỉnh: À, tôi bỗng nhớ ra mình còn có việc, đi trước đã.

Hạ Nhất Phỉ nhảy dựng lên đưa mắt ra hiệu với Hạ Nhất Triển: À, em không lái xe em muốn đi nhờ xe.

Hạ Nhất Bắc sửa lại chiếc áo dài bác sĩ của mình: À, có lẽ em nên chuồn êm mới được, về trước nhé.

Tướng Quân cầm tách trà lên ra vẻ thưởng thức: À, anh a lên vì vui thôi.

Về mặt của Lâm Thắng Nam vô cùng nghiêm túc, không hề lay động: Tôi không có a à gì cả, tôi về công ty trước xử lý đồng dây dợ anh gây ra.

...

Nói xong tất cả mọi người đứng dậy đi, lúc này Hướng Nhu không rảnh để để ý mấy bóng đèn đó, đáng lẽ phải nên đi từ sớm mới phải, sau khi hấn nhìn cánh cửa đóng lại, mới ngồi vào bên cạnh Bạch Dĩ Mạt, nhẹ giọng hỏi: “Lúc này mấy người nói gì đó?”

Bạch Dĩ Mạt bật cười: “À...”

Hướng Nhu véo lưng Bạch Dĩ Mạt một cái, vô cùng ngây thơ hỏi: “Em cũng à rồi.”

Bạch Dĩ Mạt đánh vào tay hấn, hất ra: “Ai bảo anh động tay động chân.”

Khóe miệng Hướng Nhu càng lúc càng cong, ánh mắt híp lại, nhẹ nhàng ôm Bạch Dĩ Mạt vào lòng, âm thanh vô cùng quyến rũ hấp dẫn: “Cảm giác từ bạn thân biến thành người yêu thật tốt, có thể quang minh chính đại động tay động chân rồi.”

Bạch Dĩ Mạt không ầm ĩ đẩy hấn ra mà cứ im lặng để mặc hấn ôm, đầu gối lên trên bờ vai nở nang của hấn, rất cẩn thận tránh cánh tay bị thương.

“Nói anh biết một chút thôi! A cái gì chứ!” Hướng Nhu nhẹ nhàng thở trên đỉnh đầu cô, bàn tay còn vuốt ve mấy ngón tay Bạch Dĩ Mạt, khiến Bạch Dĩ Mạt lại mặt đập tim đỏ.

Bạch Dĩ Mạt sao chịu nổi khiêu khích như vậy của hấn chứ, vì thế thành thật nói: “Em hỏi anh, cái hôm cá tháng tư mà anh tỏ tình với em lúc còn đi học ấy, thật ra là thật sao!”

Hướng Nhu thần nhiên ừ một tiếng: “Em còn nói nữa, làm sao anh biết Tiểu Bắc cố ý tìm anh trả thù em chứ. Lúc ấy chỉ nghĩ là bày tỏ với em vào ngày cá tháng tư, nếu em cũng thích anh thì hay rồi, tất cả đều vui vẻ; nếu em không thích anh, thì nói chỉ là cá tháng tư giỡn chơi, mọi người vẫn là bạn bè với nhau, không xấu hổ, thế cũng tốt.

Vốn chỉ nghĩ đến hai vấn đề này, có ai ngờ loại thứ nhất em không phải, loại thứ hai cũng không phải, cố tình chọn loại thứ ba, chơi bạo lực, làm càn tức giận lâu đến thế.”

“Ai bảo bộ dạng anh cứ trêu chọc như thế, còn nữa, hôm đó có phải bày tỏ với một mình em đâu!”

Hướng Nhu cười to, giọng điệu còn rất oan ức: “Không phải là vì anh sợ em hiểu lầm sao? Thế nên đi tỏ tình với thêm hai người nữa, chẳng qua là cho em yên tâm thôi!”

Bạch Dĩ Mạt xì một tiếng, nói: “Nói cách khác là từ sớm anh đã thích em? Anh thầm mến em đã lâu!”

Hướng Nhu bắt đắc dĩ xoa nhẹ tóc Bạch Dĩ Mạt: “Đúng thế! Là anh thích em lâu lắm rồi.”

Mặc dù biết Hướng Nhu cố ý nói vậy, nhưng trong lòng Bạch Dĩ Mạt vẫn rất ấm áp, cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sáng như sao của Hướng Nhu, nhẹ nhàng nói: “Thật ra, em cũng thầm thích anh lâu rồi, chúng ta huề nhau!”

Hướng Nhu không tin nổi nhìn Bạch Dĩ Mạt, nhiều ít cũng có chút khó mà tin được lời này lại được thốt ra từ miệng cô, nhưng tai hấn rõ ràng nghe thấy rất rõ!

“Em nói cái gì?”

“Cứ xem như không thấy gì đi.”

“Bạch Dĩ Mạt, em đúng là một cô nàng yêu tinh.”

“Yêu tinh rất xứng với yêu nghiệt mà!”

“...”

Vốn Bạch Dĩ Mạt không bị thương tích gì, cho nên đi khám kiểm tra cũng không có gì bèn xuất viện, còn Hướng Nhu dù sao thì cũng bị súng bắn thương, cho nên nhất định phải ở lại bệnh viện vài ngày.

Chuyện Hướng Nhu bị thương phải giấu người nhà, tuy cũng có chút tạp chí nhanh nhẹn biết được chuyện thì rất muốn đưa tin, nhưng kết quả đã bị Lâm Thắng Nam dồn xuống.

Bạch Dĩ Mạt cứ tưởng sẽ bị Bạch Dĩ Hạo trừng phạt bức cung, đâu ngờ hôm đó sau khi quay lại, đến một chữ Bạch Dĩ Hạo cũng không nhắc đến, chỉ hỏi Hướng Nhu bị thương thế nào, phải nằm viện bao lâu mà thôi!

Bạch Dĩ Mạt có cảm giác sờ không đến, Bạch Dĩ Hạo khác thường thật là khiến da đầu người ta run lên, hơn nữa anh vẫn quan tâm đến Hướng Nhu, càng thêm quý quái.

Mấy ngày nằm viện này, dường như Bạch Dĩ Mạt xem Hướng Nhu như tổ tiên mà hầu hạ, Hướng Nhu càng thêm đắc ý, nhìn Bạch Dĩ Mạt ngồi bên bóc vỏ trái cây, trong lòng tràn ngập hạnh phúc, thì ra hạnh phúc chính là đơn giản như vậy.

Bạch Dĩ Mạt đưa quả táo đã gọt sạch vỏ cho Hướng Nhu, Hướng Nhu miệng há to, vẻ mặt đau khổ: “Tay anh vẫn còn đau lắm, không thể dùng sức được, vợ dứt cho anh đi!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn người đàn ông vừa mới dính vào yêu đương mà chỉ số thông minh đã lập tức giảm đi hai mươi năm thì thật không còn gì để nói, lấy dao cắt mấy múi táo, đưa đến bên miệng Hướng Nhu: “Đột nhiên em phát hiện anh không chỉ có không biết xấu hổ, mà còn vô lại muốn chết, nếu không phải vì anh đỡ nạn thay em thì không ai có thời gian rảnh mà hầu hạ anh đâu.”

Miệng Hướng Nhu nhai táo nhồm nhoàm, đặc biệt hưởng thụ, nuốt trôi miếng táo lại há miệng ra, còn cổ tình như mấy bọn trẻ ‘a’ một tiếng.

Bạch Dĩ Mạt hoàn toàn suy sụp, thì ra người này thiếu tình mẹ hay là thế nào, không ngây thơ chút nào cả: “Này, anh đừng có bắn bừa thế chứ? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn trẻ con như thế.”

Mặt Hướng Nhu chau lại, túm lấy Bạch Dĩ Mạt kéo về phía hắn, Bạch Dĩ Mạt không kịp phòng bị rơi vào trong lòng Hướng Nhu, cô định nói hắn là đồ ngốc, không thấy tay đang cầm dao à!

Kết quả chưa nói gì đã bị môi hắn khóa chặt, đây là một nụ hôn bá đạo, hắn khiêu khích cánh môi cô, cạy mở hàm răng trắng tinh, đưa cái lưỡi vào miệng cô quăn quýt, cắn nhẹ, mút lấy, sau đó đưa lưỡi của cả hai người vào miệng Bạch Dĩ Mạt thăm dò bên trong, rồi lại đè xuống, không để cô có cơ hội thở.

Bạch Dĩ Mạt vốn không có kinh nghiệm hôn hít, bị hắn bá đạo hôn mạnh mẽ như vậy làm cho thiếu không khí, trong lúc cô thật sự ỉn là có thể bị hôn ngất đi thì Hướng Nhu chậm rãi buông lỏng cô ra, trán đỡ lấy cô, hơi thở ấm áp thả nhiên phả vào mặt Bạch Dĩ Mạt, còn Bạch Dĩ Mạt thì nhanh chóng hô hấp bù lại lượng oxy bị thiếu.

Giọng nói hắn rõ mờ ám: “Còn nói anh trẻ con nữa không?”

Lúc này ý thức trong đầu Bạch Dĩ Mạt mới chậm rãi khôi phục lại, cô không phục nói: “Là anh vốn trẻ con mà, ưm...”

Vừa dứt lời miệng lại bị lấp lại, Hướng Nhu thừa lúc nghỉ lấy hơi tiếp tục hỏi: “Trẻ chứ không phải trẻ con, nhé?”

Một tay Bạch Dĩ Mạt cầm táo, tay kia nắm lấy con dao, cơ bản là không dám phản kháng, thất lưng với gáy bị Hướng Nhu giữ chặt, khuỷu tay cô hơi đề lên bả vai Hướng Nhu mới có thể không bị mất trọng tâm mà ngã xuống.

Mấy ngày này chăm sóc hắn, cô phát hiện Hướng Nhu rất bựa, dường như lúc nào cũng có thể bị hắn chọc ghẹo đùa giỡn lưu manh. Cô vô cùng cảm thấy bản tính của đàn ông quả nhiên giống nhau, đều là mặt người dạ thú, hơn nữa tên cầm thú đối diện cô này lại được giáo dục một cách phi truyền thống, cho nên thật không dám so đúng khi chỉ có thể đầu trí.

“Không trẻ con, không trẻ con, ưm...”

Bạch Dĩ Mạt rất không hiểu gì, rõ ràng cô đã giường cờ đầu hàng rồi mà, sao kết quả vẫn là bị sát thương thể này...

29. Chương 30: Tòa Án

Hướng Nhu buông Bạch Dĩ Mạt ra, nhìn thấy cái miệng bị hắn hôn đến sưng đỏ thì rất hài lòng trên đùa: “Bạch Dĩ Mạt, bây giờ anh phát hiện ra anh đã có cách trị em.”

Bạch Dĩ Mạt đẩy Hường Nhu ra, ngồi qua một bên, tức giận trừng mắt liếc hắt, bởi vì vừa bị hôn nên trên mặt rửng hồng, giờ phút này nhìn trong mắt Hường Nhu thì gọi là phong tình vạn chủng! Hắt cảm nhận rõ cơ thể mình đang có phản ứng, nhưng Tiểu Thổ Tử của hắt giờ không được vui, hắt cũng chỉ có thể làm ninja rùa.

Bạch Dĩ Mạt cầm trái táo lên hơi hơi, tức giận hỏi: “Còn ăn nữa không?”

Hường Nhu gật đầu, giả vờ nịnh nọt: “Còn hơn quả táo này nữa, anh cảm thấy cái miệng nhỏ nhắn của vợ anh rất ngọt, ngọt đến mức lan tận vào tim.”

“Sao nói nhiều thế, ăn táo của anh đi.” Bạch Dĩ Mạt thô lỗ nhét táo vào cái miệng vừa mới mở ra của Hường Nhu.

Hường Nhu vừa nhai táo vừa lắc đầu, giọng điệu ngả ngớn: “Ừm, xem ra anh phải giáo dục tốt em hơn nữa, để cho em biết thế nào là hầu hạ tốt tướng công nhà em.”

Bạch Dĩ Mạt hoàn toàn bại trận, cô thừa nhận trên vài phương diện cô thật không nói lại được Hường Nhu, bởi vì cô không có cái thứ... không biết xấu hổ kia.

Tuy bệnh viện Lăng Vân là bệnh viện tốt nhất trong thành phố, các máy móc thiết bị đều đạt chuẩn cao cấp, nhưng Hường Nhu vẫn thích sống nơi đông đúc, lại thêm Bạch Dĩ Mạt ngày ngày chạy qua chạy lại giữa hai bên, hắt quả thật đau lòng, cho nên quyết định xuất viện sớm.

Mấy ngày ra viện Hường Nhu chỉ ở trong nhà, chuyện của công ty cứ để cho Lâm Thắng Nam xử lý số văn kiện ở chỗ hắt, nếu có mấy cuộc họp quan trọng thì cũng tiến hành liên lạc qua màn hình.

++

Vụ đánh thương người lần trước cuối cùng cũng mở phiên tòa, Bạch Dĩ Mạt và Hường Nhu làm nhân chứng đều cần ra tòa, sau này bọn họ mới biết thì ra thể lực sau lưng của Kim tiểu thư không ngờ lại chính là đại ca xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy, là Hồng đại ca anh trai của cô ta.

Ở ngoài nhìn Hồng đại ca thì như thương nhân làm ăn chính đáng, nhưng trên thực tế lại buôn lậu vũ khí đạn dược, hợp tác mua bán ma túy với bên Việt Nam Thái Lan cũng rất khí thế, từ sớm cảnh sát đã theo dõi hắt ta, nhưng người này giao hoạt âm hiểm, lòng dạ thâm hậu, cho nên luôn không có chứng cứ nào bắt hắt.

Cho đến lúc Bạch Dĩ Mạt ma xui quỷ khiến làm Kim tiểu thư thua án, mà Kim tiểu thư vừa hay thấy cô cùng với luật sư của chồng trước qua lại rất thân, vì thế âm thầm phái người điều tra, quả nhiên tra ra được thì ra những chứng cứ Tần Dật có được là do một người nặc danh gửi cho anh, trải qua một cuộc thẩm dò chuyên nghiệp, cuối cùng cũng tra ra được người nặc danh kia chính là luật sư của ả – Bạch Dĩ Mạt.

Rõ ràng bản thân đã có thể yên ổn thắng án, ôm trong tay số tài sản kèch xù, ai ngờ lại nuôi ong tay áo, bất kể thế nào ả cũng không bỏ qua cho Bạch Dĩ Mạt, thế là bảo Hồng đại ca giúp đỡ bắt Bạch Dĩ Mạt lại đây.

Hắt cũng không ngờ Bạch Dĩ Mạt có võ, lại càng không nghĩ đến cô còn có một người lợi hại đến giúp, người nổ súng là một thuộc hạ của Hồng đại ca, hắt bảo nguyên nhân nổ súng là, đại ca bảo không bắt được thì cứ giáo huấn cho tốt, không cần thương hoa tiếc ngọc gì cả, cứ bắn.

Hắt cũng không biết cô gái này lại đánh nhau hăng như thế, cho nên lúc nhìn thấy anh em đều bị đánh ngã, hắt nhất thời nóng lòng mới có thể không hiểu chuyện rút súng ra hù dọa hai người họ, ai ngờ vừa nghe thấy còi xe cảnh sát thì đã cướp cò nổ súng.

Trông thấy hai người ngã xuống, phản ứng đầu tiên của hắt là mau chạy đi, nhưng vẫn chậm một bước, cảnh sát đến quét một lưới bắt hết đám người kia.

Cùng lúc đó bên kia, đại đội điều tra của Giác Quân Phàm cùng với đại đội chuyên truy bắt tội phạm hợp tác tấn công bọn Hồng đại ca xã hội đen đã đến giai đoạn giăng lưới, bọn họ cùng phái người đi nằm vùng trong ứng ngoài phố, tiêu diệt hết tập đoàn buôn lậu thuốc phiện quy mô lớn này, nhưng cuối cùng vẫn để sống đầu lĩnh bên Thái Lan chạy mất.

Chuyện này cuối cùng đã đi đến giai đoạn tố cáo, mà từ hôm xảy ra sự cố cho đến ngày hôm nay mở tòa, Bạch Dĩ Mạt mới có cơ hội gặp Giản Quân Phàm, trông anh có vẻ mệt mỏi, khiến Bạch Dĩ Mạt bất bình vì anh, rốt cuộc là cục cảnh sát hết người hay sao mà lúc nào người xông pha chiến đấu luôn là anh?

Hướng Nhu ngồi ở đại sảnh tòa án vô cùng khó chịu nhìn Bạch Dĩ Mạt: “Tốt xấu gì anh cũng là người bệnh, anh phải ngồi đây chờ em xong chuyện với bọn đàn ông khác chắc!”

Bạch Dĩ Mạt quay đầu cười tròng mắt với Hướng Nhu: “Đó cũng là anh họ của anh, một chút tình cảm anh em cũng không có, sao lại có thể máu lạnh vậy chứ.”

“Chẳng qua cũng chỉ là anh họ, nói đúng hơn thì là tình địch, Bạch Dĩ Mạt em đừng nói với anh là em không biết anh họ anh lúc nào cũng nhìn em, anh sao có thể tốt bụng đến cỡ đấy chứ! Hào phóng để vợ mình liếc mắt qua lại với tình địch...”

Bạch Dĩ Mạt đập Hướng Nhu một cái, lập tức Hướng Nhu nhe răng trợn mắt: “Em tính mưu sát chồng đúng không, bị thương chỗ nào lại đập vào đó...”

“Kệ anh.” Bạch Dĩ Mạt biết Hướng Nhu giả vờ, mấy vết thương kia đã lành lặn bảy tám phần cả rồi, sao có thể nghiêm trọng như hắn nói chứ, người đàn ông này ngây thơ, thật ra nghĩ lại một người đàn ông đồng ý giả bộ ngây thơ trước mặt một cô gái, không chừng đó là minh chứng cho việc anh ấy thật sự yêu bạn.

Giản Quân Phàm giải quyết xong chuyện đi ra, nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt và Hướng Nhu ngồi đằng kia, vẻ mặt có phần dịu đi, sau đó bước về phía bọn họ.

“Giản Quân Phàm, anh xong việc rồi à?” Bạch Dĩ Mạt cười, nhìn đối phương.

Giản Quân Phàm gật đầu nói: “Ừ, sao em lại thế này rồi?”

“Em có thể có gì cơ chứ, vẫn tốt lắm!”

Giản Quân Phàm quay đầu nhìn sang Hướng Nhu: “Em họ, nghe nói em bị thương, đã đỡ chưa?”

Hướng Nhu khoát tay, cười nói: “Em đây bị thương thì có gì lớn đâu, đã sớm lành cả rồi, không nghiêm trọng đâu.”

“Bữa nay anh còn việc, cũng không có thời gian đến thăm em, đừng tức giận!”

“Cái này thì giận làm gì chứ, em còn phải cảm ơn anh không nói lại với người nhà, chuyện này còn phải giấu, không thể để trong nhà biết được, nếu không lại gây gỗ ghê gớm lắm, còn có Thổ Con chăm sóc hết mức khủng khiếp, nửa đời sau của em thật đáng thương.” Hướng Nhu cô ý xoa nhẹ huyệt thái dương, làm bộ ai oán, hắn là cố ý, cố ý một câu hai nghĩa, Giản Quân Phàm thông minh như vậy, sao có thể không nghe ra ý tứ chứ.

Bạch Dĩ Mạt âm thầm bấm Hướng Nhu một cái, ý bảo hắn nói ít chút đi, Hướng Nhu lại đau đớn nhìn Bạch Dĩ Mạt, vẻ mặt hồn nhiên khiến Bạch Dĩ Mạt đau đầu, lại tới nữa rồi lại tới nữa rồi, lại mê tít cái trò giả vờ con nít.

Cô xấu hổ hắng giọng, cười nói: “Nhìn anh thế này chắc gần đây đã vất vả lắm rồi! Nhớ giữ gìn cơ thể, sắp ăn tết đến nơi rồi, anh cũng đừng liều mạng lắm.”

Giản Quân Phàm nhìn sâu vào Bạch Dĩ Mạt, bây giờ trong ánh mắt không chỉ trong suốt mà còn toát lên vẻ hạnh phúc, sao anh lại có thể không biết bọn họ đến với nhau chứ? Hôm nay coi như Hướng Nhu không tố cáo chủ quyền, thì anh cũng biết, nguyên nhân Bạch Dĩ Mạt trì trệ không chịu giao trái tim cho người khác, không phải vì trên đời này còn có một người tên là Hướng Nhu sao?

Ngày hôm đó, thật ra anh đã đến bệnh viện thăm Hướng Nhu.

Đến trước cửa phòng nhưng không bước vào bên trong, xuyên qua khe cửa trông thấy hai người bên trong ôm hôn nhau, anh xiết chặt tay, gân xanh trên mu bàn tay hiện rõ vô cùng, anh nhắm mắt kìm nén bản thân, lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên anh uống say như chết, trong đầu đều là cảnh Bạch Dĩ Mạt và Hướng Nhu ôm hôn nhau, anh đã bên cạnh nhiều năm như thế nhưng người cuối cùng không phải là anh.

Còn bây giờ, là lúc nên buông tay!

Kỳ thật đến một giây Giản Quân Phàm cũng không muốn đợi thêm, hạnh phúc của bọn họ quả thật quá chói mắt, anh vẫn giữ lấy nụ cười sắp không chống đỡ nổi, nói: “Yên tâm đi, bản thân anh luôn rất khỏe mà đúng không? Vụ án gần đây cũng xong rồi, anh nghĩ cũng đã đến lúc anh phải thả lỏng rồi.”

“Anh về thành phố Y sao?” Bạch Dĩ Mạt hỏi.

Giản Quân Phàm ừ một tiếng, nói: “Nên quay về ăn tết một chuyến.”

Hướng Nhu nói với Giản Quân Phàm: “Anh về thì ghé qua nhà em chút, hình như mẹ em có thứ gì đó muốn đưa cho cậu.”

Giản Quân Phàm nhận lời: “Anh đi trước đã, trong cục còn có chút chuyện, liên lạc sau vậy.”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu nói hẹn gặp lại, Hướng Nhu không nói gì, chỉ cười cười, khóe miệng Giản Quân Phàm dùng hết sức kéo lên thành một nụ cười, sau đó đi ra ngoài cửa lớn, vừa bước ra khỏi cửa nụ cười kia đã biến mất.

Hướng Nhu nhìn theo sau bóng lưng Giản Quân Phàm, tiếp đẩy kéo lấy tay Bạch Dĩ Mạt cười nói: “Anh phát hiện ra sức nhẫn nại của anh họ tình địch thật tốt, rõ ràng rất khó chịu nhưng vẫn phải mỉm cười chào hỏi.”

Bạch Dĩ Mạt giật mình nói tay bắt chặt của Hướng Nhu, cố ý trêu chọc: “Thế mới nói! Mắt em làm sao ấy nhỉ? Rõ ràng còn có một Giản Quân Phàm tốt như vậy, còn có một Vương Tường Vũ hoàn mỹ như thế, sao em lại nằm trong tay của con yêu quái này nhỉ?”

Hướng Nhu nắm lấy cằm Bạch Dĩ Mạt, bình tĩnh nói, trong đôi mắt đào hoa tràn đầy mỉa mai: “Bạch Dĩ Mạt, anh vì thương tiếc em, cho nên đến ngày hôm nay vẫn chưa làm với em.”

Bạch Dĩ Mạt đẩy bàn tay Hướng Nhu đang nắm mình ra, sắc mặt ửng đỏ, cô thừa nhận cô không chịu nổi cái ánh mắt này của Hướng Nhu: “Đây là tòa án đấy, anh sao có thể chỗ nào cũng làm vậy chứ.”

“Bạch Dĩ Mạt.”

Hai người đang đấu đá nhau, bỗng nghe thấy phía sau có người gọi cô, âm thanh này rất quen, cô thả tay Hướng Nhu ra, Hướng Nhu biết Bạch Dĩ Mạt cố ý nhân cơ hội này buông hân ra, hân biết cô nhất, chỉ biết cười rầu rĩ, đi theo sau Bạch Dĩ Mạt.

“Tần Dật.” Bạch Dĩ Mạt cười gọi anh.

“Đúng rồi, nghe nói lúc trước cậu bị thương, không sao chứ!”

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu, cười nói: “Thật đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã lan ngàn dặm, chuyện này ai cũng biết cả.”

Tần Dật thấy tinh thần Bạch Dĩ Mạt như vậy, xem ra đúng là không có việc gì: “Không chỉ có mình biết đâu, bây giờ cả Tường Vũ ở bên Pháp cũng biết, còn gọi điện hỏi mình.”

Bạch Dĩ Mạt cảm thấy kinh ngạc, thật ra chuyện này luôn được giữ kín, người ngoài cơ bản là không có khả năng biết: “Làm sao anh ấy biết được.”

Tần Dật xoa đầu nói: “Cái này mình cũng không rõ lắm, anh ấy bảo gọi điện cho cậu thì tắt máy, gửi tin nhắn cũng thấy trả lời, tưởng cậu nghiêm trọng gì lắm mới tìm đến mình hỏi chuyện.”

Bạch Dĩ Mạt sững sốt, nói: “Không có, mình không nhận được điện của anh ấy, cũng không nhận được tin nhắn nào cả.”

Tần Dật cũng không hiểu gì, nhưng chính Vương Tường Vũ đã nói với anh như vậy: “Thôi quên đi, cậu có rảnh thì gọi cho anh ấy nói chuyện, anh ấy thật tình quan tâm đến cậu, nếu không phải bên kia vướng chuyện thì hơn phân nửa đã bay về rồi.”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, cuối cùng Hướng Nhu chậm rãi đi đến: “Tần Dật, trùng hợp thế?”

Làm sao Tần Dật không phát hiện ra Hường Nhu, khi anh thấy Bạch Dĩ Mạt thì đã nhìn thấy mười ngón tay cô nắm chặt Hường Nhu, xem ra sau lần đó, bọn họ thật sự qua lại ới nhau.

“Hường Nhu, xin chào.”

Hai người khách khí bắt tay, Tần Dật nhìn đồng hồ, vội nói: “Mình còn có việc, không nói chuyện với cậu nữa, cậu nhớ gọi điện trả lời đó.”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu: “Nhớ rồi, tạm biệt.”

“Bai!”

Bạch Dĩ Mạt với Hường Nhu đi ra bãi đỗ xe, ngồi trên xe, hình như Bạch Dĩ Mạt nghĩ thông suốt cái gì đó, liền hỏi Hường Nhu ngồi bên ghế phụ: “Em nhớ lúc trước anh lấy điện thoại em ra chơi, có phải anh tắt điện thoại của Vương Tường Vũ, còn xóa tin nhắn của anh ấy hay không?”

Hường Nhu quay đầu lại, không để ý nhìn Bạch Dĩ Mạt, không phủ nhận: “Đúng thế!”

Bạch Dĩ Mạt tức giận: “Làm sao anh có thể tùy tiện tắt điện thoại của em rồi còn xóa tin nhắn thế chứ, đó đều là của em...”

Hường Nhu hừ một tiếng, cười nói: “Bạch Dĩ Mạt, Vương Tường Vũ kia vừa nhìn đã biết còn mơ mộng với em, ở bên Pháp xa xôi mà nhất cử nhất động của em đều nắm rõ, còn nữa, lúc đi dựa vào cái gì mà ôm em!” Anh còn chưa ra tay đấy!

“Đó chẳng qua cũng chỉ là tạm biệt một người bạn, có gì mà không được? A, anh nhìn thấy hết rồi sao?” Nhớ lại lúc ấy vừa quay người lại trông thấy khuôn mặt đen sì của Hường Nhu, thì ra là nguyên nhân này.

Hường Nhu cười tươi: “Bạn? Cái cách em ở riêng với bạn mình cũng thật đặc biệt đấy!”

“Hường Nhu, bây giờ chúng ta đang nói về chuyện anh tự tiện xem đồ của em, sao anh có thể lảng sang chuyện khác chứ.”

“Điều anh muốn nói đúng là cái này, cái tên họ Vương kia đối với em hân ân cần, hay là Giản Quân Phàm đối với em tình ý kéo dài, Bạch Dĩ Mạt, em thật sự làm tăng thể diện của anh đấy!”

Bạch Dĩ Mạt trừng mắt nhìn Hường Nhu, quát: “Hường Nhu, sao em không phát hiện ra anh là người vô lý thế chứ.”

“Sao thế, bị anh nói trúng tim đen rồi à, bây giờ anh vô lý, em cho là em to tiếng thì có lý sao.” Hường Nhu giễu cợt, trong ánh mắt cũng vô cùng giận dữ.

“Em không muốn cãi nhau với em, anh xuống xe cho em.”

Hường Nhu bật cười, sắc mặt lại càng không dễ nhìn: “Em nhìn cho kĩ đi, đây là xe của anh.”

Bạch Dĩ Mạt dùng sức liếc xéo hắn một cái, cầm lấy túi xách của mình xuống xe, dùng sức đóng cửa xe thật mạnh, rồi nện từng bước đi trong bãi đỗ xe...

30. Chương 31: Lần Thứ Ba Say Rượu

Tướng Quân nhìn Hường Nhu uống hết rượu của anh như uống nước, lòng đau xót vạn phần, tiểu tử này vừa mất vui không thoải mái chuyện gì là lại lãng phí rượu của anh như thế, thật giống như thiếu nợ tổ tiên hân vậy.

“Anh nói đi, tại sao phụ nữ lại ương ngạnh thế chứ, đến một chút cũng không chịu hiểu cho suy nghĩ của em, không phải chỉ là xóa tin nhắn, gác điện thoại của cái tay họ Vương kia thôi sao? Cần gì cô ấy phải bực tức với em như thế chứ? Thật đúng là tức chết em.”

Tướng Quân tao nhã nhấp một ngụm rượu, cười nói: “Hai người vừa mới tốt đẹp mà nhanh như vậy đã cãi cọ rồi sao, đúng là chỉ có hai người.”

Hướng Nhu đặt mạnh ly rượu xuống bàn kêu một tiếng, vô cùng căm giận: “Đời này em chỉ thích mỗi cô ấy, bị giày vò như vậy còn không phải bởi vì yêu vì để ý đến cô ấy sao, như thế thì có sao? Cô ấy là một người thông minh, tại sao không thấy dụng ý của em chứ?” Lại còn không phải là ghen tuông à, thật đúng là khó chịu!

“Này, cậu trút giận thì về mà trút, đừng có phá hư cái bàn của anh, có tiền cũng không mua nổi đâu.” Tướng Quân đau lòng kiểm tra cái bàn vừa bị đập mạnh.

Hướng Nhu trừng mắt với Tướng Quân: “Em hỏi anh có phải anh em của anh không chứ, lúc nào cũng chỉ quan tâm đến rượu của anh, bàn của anh, anh an ủi em một chút thì sẽ chết sao!”

Khóe miệng Tướng Quân nhếch lên: “Không phải là anh không quan tâm cậu, chỉ là anh cảm thấy hai người thật quá ấu trĩ, vất vả lại mới đến với nhau, lại vì chút lông gà vỏ tỏi này mà gây chuyện.”

Hướng Nhu hừ lạnh, nhìn Tướng Quân cố ý khiêu khích: “Anh đừng nói em, anh mãi không bằng được em đâu, đúng rồi, vợ anh đâu?”

Tướng Quân vừa nghe liền thấy buồn bực, vợ, đúng là buồn cười: “Cho tới bây giờ anh với cô ấy chưa nói chuyện tình cảm, cô ấy yêu ai, anh không xen vào, cũng không muốn quản.”

Hướng Nhu nâng ly rượu, rót cho Tướng Quân một ly, cùng chạm ly với anh, nói: “Nào, hai thằng ngu chúng ta cùng cạn ly.” Nói xong uống một hơi cạn sạch, Tướng Quân cười khổ một tiếng, rồi cũng uống hết rượu trong ly.

Bên kia, Bạch Dĩ Mạt kéo Mộc Du Du đi uống rượu, thật ra mấy cô rất ít khi đến quán bar uống rượu, nếu muốn đi thì cũng đi đến những nơi lịch sự tao nhã hơn một chút, so với quán bar thì có văn hóa hơn.

Mà hôm nay không biết là cô điên hay Mộc Du Du điên, thế nhưng cả hai đều cùng tìm đến quán bar ồn ào chết người.

Bọn họ chọn một chỗ gần trong góc, gọi rất nhiều rượu, loại nào cũng có.

“Du Du, mày nói xem có phải hần ta quá đáng không, dựa vào cái gì mà hần đòi quản chuyện của tao chứ, mới yêu nhau mà đã như vậy rồi thì khó mà bảo sau này hần không thể giận dữ như thế, sao tao có thể không tự trọng mà chịu cơn giận vô cớ của hần chứ.”

Lúc này trong nội tâm của Bạch Dĩ Mạt là một thảo nguyên xanh biếc, phía trên là đàn ngựa chạy như điên, ngổn ngang trong gió.

Tâm tình của Mộc Du Du vẫn còn khá tốt, nhưng dường như không phải trả lời Bạch Dĩ Mạt: “Đàn ông, đều là một lũ tiện nhân, Dĩ Mạt, chúng ta không cần sống vì đàn ông, phải sống vì chính mình, cạn ly.”

Bạch Dĩ Mạt gạt đầu đồng ý, cầm ly rượu lên cạn ly với Mộc Du Du.

Rượu quá nửa tuần, bởi vì hai người chưa ăn tối mà lại uống rất nhiều nên nhanh chóng say, tửu lượng của Bạch Dĩ Mạt cũng coi như tốt, thuộc loại ngà ngà say, nhưng Mộc Du Du thì hoàn toàn say.

Bạch Dĩ Mạt chỉ vào Mộc Du Du rồi nở nụ cười: “Mày còn bảo ngàn ly không say, tao thấy mày đây chính là điển hình của một ly đã say.”

Nói xong, cô bật cười ha hả, một ly rồi một ly tiếp tục uống...

“Tiêu thư, ở đây có ai đã ngồi chưa? Không có ai thì chúng ta cùng ngồi nhé!” Hai người đàn ông hoàn toàn không để Bạch Dĩ Mạt đồng ý đã trực tiếp ngồi xuống bên cạnh.

Bạch Dĩ Mạt tuy say, nhưng cũng không đến nỗi lơ đãng nhìn bạn tốt của mình bị người khác dẫn đi mà không để ý, hơn nữa cô vừa nhìn đã biết hai kẻ này là lũ cặn bã tình tròng trần nào.

Cô đứng lên, đi đến bên cạnh Mộc Du Du kéo Mộc Du Du đi ra ngoài, không thèm nhìn thẳng vào hai kẻ tự mình là đúng kia.

“Ồ kìa, em gái, anh trai dẫn các em đi chơi, đừng có cạ tình như thế chứ!” Hai tên kia chặn đường Bạch Dĩ Mạt và Mộc Du Du, cười vẻ nịnh hót.

Bạch Dĩ Mạt cười lạnh nói: “Đừng có ở trước mặt tôi mà nói ra hai chữ anh trai này, tránh xa tôi ra một chút.”

Hai tên kia nhìn nhau, sau đó bắt đầu một người kéo một người, Bạch Dĩ Mạt hừ lạnh một tiếng, tóm lấy cánh tay của một gã bẻ ngược ra phía sau, chân xĩa một cái, trong nháy mắt người kia liền té xuống, người còn lại trông thấy huynh đệ của mình bị quật ngã thì vội hất Mộc Du Du ra, Mộc Du Du đã chìm vào giấc ngủ rồi.

Người này lao đến nắm chặt tay Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt hơi nghiêng người, thay đổi vị trí, kéo đối phương quật qua vai, chỉ nghe thấy xoảng một tiếng, tên đó đã nằm trên mảnh vỡ thủy tinh kêu to.

Bạch Dĩ Mạt phủ tay, đi đến trước mặt người quản lý đang muốn gây khó dễ, nói: “Có cái gì hư hỏng thôi sẽ bồi thường, cho một két bia đến đây.”

Nói xong thoải mái đỡ Mộc Du Du dậy về chỗ.

Bạch Dĩ Mạt thấy Mộc Du Du say không còn ý thức, đoán trước mình cũng không thể diu cô ấy về được, thế là gọi điện cho Tưởng Quân, để anh ta đến đón Mộc Du Du, còn mình thì tiếp tục uống.

Tưởng Quân đặt điện thoại xuống một lúc lâu vẫn không nói gì, Hướng Nhu hỏi anh: “Trễ thế này mà ai gọi vậy?”

Tưởng Quân nhìn Hướng Nhu, giọng nói trầm đi mấy phần: “Bạch Dĩ Mạt nói Du Du uống rượu, bảo anh đến đón cô ấy.”

Hướng Nhu vừa nghe là Bạch Dĩ Mạt, khoe miệng cong lên vẻ khinh thường: “Nha đầu kia đang ở đâu?”

“Lam Sắc Hải Ngạn.” Sắc mặt Tưởng Quân đen lại nhìn Hướng Nhu.

Hướng Nhu nghe thấy thế thì nụ cười khinh miệt càng không nhịn được, tốt lắm! Cái chỗ rượu thịt hỗn tạp thế mà hai người họ cũng dám đến, thật là có bản lĩnh.

Tưởng Quân và Hướng Nhu nhìn nhau, dường như trong đầu đều đang tính toán gì đó...

Hai người đến Lam Sắc Hải Ngạn, vừa vào đã bị mấy cô gái không biết xấu hổ nhìn chằm chằm. Cũng đúng, ở nơi này có khi nào có thể nhìn thấy được đàn ông thượng hạng như thế chứ!”

“Anh đẹp trai, lần đầu đến đây chơi sao!”

“Cút đi...”

Sát khí trên mặt Tưởng Quân vô cùng nặng nề, khiến cô gái kia trông thấy không dám đến gần, thế là mang vẻ mặt cười tươi quay ngược lại ném sang Hướng Nhu nhìn có vẻ dễ chịu hơn.

“Ồ, anh trông quen quá! Có phải chúng ta đã gặp ở đâu rồi không!”

Hướng Nhu vô cùng dịu dàng mỉm cười, nói với người phụ nữ kia: “Mỹ nữ à, anh nghĩ vợ anh có thể đã gặp em, còn anh thì chưa từng.”

Mấy người kia như đập phải đinh, bĩu môi đi tìm những con mồi khác, còn Tưởng Quân và Hướng Nhu cơ hồ đều đồng thời nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt ngồi ở đằng kia uống rượu cùng với Mộc Du Du đã say như chết.

Tưởng Quân đi đầu bước đến, đứng cạnh sofa nhìn hai người, Bạch Dĩ Mạt uống nhiều quá, thấy Tưởng Quân có đến hai cái đầu, cô cười nói: “Quân lão đại, hức, Du Du giao lại cho anh. Đúng rồi, em vừa đánh nhau làm hỏng ít đồ ở đây, phiền anh lát nữa trả tiền giùm!”

Nói xong cũng đứng lên, lướt qua Tưởng Quân đi ra ngoài, nhưng vừa đi có hai bước đã bị Hướng Nhu chặn lại, cô ngẩng đầu nhìn Hướng Nhu, cười ngốc nghếch: “Ôi trời, nhìn anh thật giống với tên yêu nghiệt chết bầm, tên phóng đảng chết bầm kia! Cảm phiền tránh đường chút nhá.”

Hoàn toàn coi nhẹ sắc mặt trầm xuống của Hướng Nhu, định đi lướt qua hẳn, kết quả không đợi cô bước nửa bước thì trên đỉnh đầu đã vang lên âm thanh nghiêng rằng nghiêng lợi: “Bạch Dĩ Mạt, hôm nay em chết chắc rồi.”

Sau đó hẳn trở tay một cái, Bạch Dĩ Mạt chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó cả người bị Hướng Nhu vác lên vai, Hướng Nhu nói với Tưởng Quân đi trước, rồi kiêng Bạch Dĩ Mạt ra ngoài.

Bạch Dĩ Mạt say không còn sức, lại còn nằm ngược trên vai Hướng Nhu, thế là liền đâm vào lưng hẳn, hai chân không ngừng đạp loạn xạ: “Anh buông ra... mau buông ra...”

Hướng Nhu dùng sức vỗ mông Bạch Dĩ Mạt một cái: “Em trật tự giùm anh đi.”

Hướng Nhu và Tưởng Quân đều uống rượu nên không lái xe đến, đón một chiếc taxi, nhét Bạch Dĩ Mạt vào trong, rồi mình cũng ngồi xuống theo, nói địa chỉ để tài xế lái đi.

Bạch Dĩ Mạt bị Hướng Nhu khóa chặt trong lòng ngực, cô có làm gì cũng không vùng vẫy thoát khỏi hẳn được, đành phải ngoan ngoãn để mặc hẳn ôm, Hướng Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt im lặng hiền lành thì nói với tài xế: “Phiên anh lái nhanh một chút.”

Về tới trước khu nhà của Bạch Dĩ Mạt, lôi Bạch Dĩ Mạt xuống xe, Hướng Nhu đỡ cô đi vào trong, cả đoạn đường im lặng không nói gì, vào thang máy, ra thang máy, lấy chìa khóa mở cửa phòng, tất cả đều liền mạch lưu loát.

Vừa vào cửa đã trở tay đè Bạch Dĩ Mạt vào cửa, không đợi Bạch Dĩ Mạt cảm thấy đau vì đụng phải cửa, một nụ hôn bá đạo nóng bỏng đáp xuống.

Trong đầu Bạch Dĩ Mạt choáng váng, hơn nữa lại bị Hướng Nhu nhiều lần bá đạo mà hôn, mang theo sự trừng phạt cần lấy môi dưới cô, cạy mở khớp hàm cô, cuốn lấy cái lưỡi dính hương của cô mà cắn cắn, liếm mút, đầu lưỡi tùy tiện tới lui nơi cái chỗ mềm mại thơm ngon kia, càng vào càng sâu.

Bạch Dĩ Mạt không bước đi được, suýt nữa ngã xuống, Hướng Nhu buông bàn tay khổng chế tay cô ra, một tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, tay kia bắt đầu cởi áo cô, rất nhanh áo khoác trên người đã rơi xuống đất, sau đó chiếc áo len cũng biến mất khỏi người Bạch Dĩ Mạt, trên đó chỉ còn lại chiếc áo dệt kim cổ thấp.

Tức thì Hướng Nhu từ dưới dò xét vào trong, sau đó di chuyển một đường dọc theo thắt lưng, nắm lấy thứ tròn trịa cách một lớp nội y của cô, xoa nắn nhào nặn, cảm giác cả người run lên khiến Bạch Dĩ Mạt áp úng chống đỡ, nhưng lại không thốt ra một câu hoàn chỉnh nào.

Hắn dời khỏi môi cô, nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại bên vành tai, rồi đến cổ, để lại dấu vết chỉ thuộc về hẳn, tiếp tục đi đến xương quai xanh, hẳn nhẹ nhàng liếm láp, đầu lưỡi vẽ một đường dọc theo xương quai xanh, rồi chậm rãi cắn lấy miệng cô, cắn từng chút từng chút, vừa như đang nhấm nháp món ăn rất ngon miệng, vừa như đang trút cảm phần trả thù.

Bạch Dĩ Mạt hơi lắc người, lưng đã cứng ngắc, cảm giác như có con kiến ở trên người cắn vừa ngứa vừa đau lại tê dại, hẳn cảm thấy rõ cả người Bạch Dĩ Mạt run lên, ngay sau đó, hai tay cô đặt trước ngực hẳn, mơ màng nói: “Đợi...đợi chút đã, mau, mau buông em ra, em...”

Hướng Nhu buồn cười, buông món ăn ngon ra sao, âm thanh trầm đục mang theo vài phần đùa cợt: “Bạch Dĩ Mạt, anh đã nói hôm nay em chết chắc rồi,

em tưởng anh nói đùa, hả?”

Trong bụng Bạch Dĩ Mạt cuộn cuộn, đầu nặng trĩu không đi được, cô mở mắt nhìn thẳng vào mắt Hướng Nhu đã bị dục vọng che lấp, lặp lại: “Anh cứ... buông... em ra, em... mau... buông ra...”

Vừa nói vừa đẩy Hướng Nhu, nhưng cô lấy đâu ra sức mà để đối phương đồng ý chứ, cô không có cách nào đẩy ngã đối phương cả. Cho nên, giờ phút này người nào đó biến thân giữ nguyên động tác không cử động, đứng vững ở đó.

“Hừ, thả em ra ư, đừng có mơ, vì những lời em nói, em cũng phải trả giá lại chứ, hôm nay anh không bắt em xin anh tha thứ thì cái chữ Hướng này anh sẽ viết ngược.” Hướng Nhu vừa nói vừa lại gần Bạch Dĩ Mạt,

tuy cách một lớp quần áo nhưng Bạch Dĩ Mạt cũng có thể cảm nhận được thân thể trước mặt đã nóng lên, đang phóng ra, cùng với sự biến hóa chậm rãi của cái vật cứng đang ép vào bụng cô kia.

“Không phải, anh... mau tránh ra... em... em... muốn... nôn...”

Vừa dứt lời liền nghe thấy Bạch Dĩ Mạt “ọe” một tiếng, vinh quang thả lên quần áo Hường Nhu.

31. Chương 32: Phòng Tắm

“Bạch Dĩ Mạt...” Trong căn phòng im ắng vang lên một tiếng hét phẫn nộ.

Hường Nhu nhìn người nào đó, trong mắt đã muốn tóe lửa, rõ ràng là đang trừng phạt cái người không tim không phổi trước mắt này, nhưng sao có cảm giác lại bị cô chinh lại chứ.

“Em đã... nói, với anh... buông ra, anh... chính là... không nghe...”

Bạch Dĩ Mạt nôn xong thì không còn khó chịu nữa, nhưng đầu óc vẫn trong trạng thái nặng trĩu, bị tiếng hét của Hường Nhu làm cho tỉnh lại một ít, con mắt trong suốt của cô đã không thấy bóng dáng đâu, đối lại là bị một màn sương dày che chắn, cô không biết bộ dạng hiện tại của cô mềm mại đáng yêu thế nào, mê người thế nào, muốn bị người nào đó ăn xong lau sạch thế nào.

Nhưng vết uest này nhắc nhở Hường Nhu giờ phút này không phải lúc để thưởng thức phong cảnh kiều diễm, mà là lập tức giải quyết vấn đề, hần bị bệnh sạch sẽ, quả thật không chịu đựng nổi.

Hần cởi áo khoác ra vắt trên sàn, ôm lấy Bạch Dĩ Mạt đi vào phòng tắm, mở cửa ra ném Bạch Dĩ Mạt vào bồn tắm, dưới chân Bạch Dĩ Mạt mềm nhũn suýt nữa ngã ra, may mà trên lưng có người kéo cô ôm chặt lại, giúp cô chống đỡ.

Cô định ngẩng đầu lên thì cảm giác mùi vị bạc hà xộc thẳng vào trong miệng, không biết Hường Nhu từ lúc nào đã súc sạch miệng cho cô, Bạch Dĩ Mạt bị nghiền liên tục ối ra mấy ngụm, nhưng cảm giác sau đó thì rất thoải mái, miệng còn đặc biệt sạch sẽ.

Không đợi cô chậm chạp, cảm giác ‘mưa to’ đầy trời xối lên người cô, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói: “Tĩnh chưa?”

Bạch Dĩ Mạt đưa tay nắm lấy vòi sen, vừa định chạy đi thì eo lại bị ôm chặt, không sao chạy thoát được, cuối cùng cô cũng thành công cướp được vòi hoa sen, cô bật cười hihi, nhằm Hường Nhu bắt đầu súng máy bắn phá.

Hường Nhu để mặc cô bắn nước từ vòi sen lên người, nụ cười ngoài miệng vô cùng hấp dẫn, rất nhanh hai người đều ướt sũng, Hường Nhu nhìn Bạch Dĩ Mạt vì ướt đẫm mà quần áo dính chặt vào người, chiếc nội y sáng màu lộ rõ nét hoa văn, còn vì hô hấp dồn dập mà làm cho nơi cao vút kia chuyển động lên xuống không ngừng, với hần mà nói tuyệt đối là hấp dẫn trí mạng.

Bạch Dĩ Mạt bị nước dội vào tươi tỉnh lại không ít, cô nhìn Hường Nhu mặt dính đầy nước, người đàn ông này hình như lúc nào cũng đẹp trai ngất ngây, vòi hoa sen trong tay cũng không biết khi nào đã rơi xuống mặt đất.

Trên tóc hần còn đang nhỏ giọt mấy giọt nước, nước trên mặt từ trên cổ trượt xuống ngực, áo sơ mi bị nước làm ướt dính chặt vào thân thể cường tráng của hần, cách một lớp áo trong gần như trong suốt, có thể nhìn thấy cơ thể săn chắc mà hần hàng năm rèn luyện.

Bạch Dĩ Mạt không khỏi đỏ mặt, cô ý thức được cảnh tượng bây giờ của hai người là như thế nào, cảnh sẽ diễn ra tiếp đó sẽ phát triển như thế nào, dường như cô cũng có hiểu chút.

“Em tỉnh em tỉnh rồi, anh đi ra ngoài đi, em muốn tắm rửa.” Bạch Dĩ Mạt nhớ lại lúc này Hường Nhu một mực hỏi cô đã tỉnh táo chưa, vừa hay cô lấy đây làm cớ để Hường Nhu ra ngoài.

Hương Nhu nắm lấy cái cằm nhỏ của Bạch Dĩ Mạt, giọng nói có chút mờ ám, màu sắc trong đôi mắt vô cùng sắc sảo, tia sáng hấp dẫn chết người lấp đầy, hại Bạch Dĩ Mạt không dám nhìn thẳng.

“Em bày bừa ra đó xong rồi để ai xử lý, hả?”

“Nè, sao anh có thể nhỏ mọn như thế chứ, không phải chỉ là làm bẩn áo anh một chút thôi sao, em đền là được chứ gì? Bây giờ anh đi ra đi, cả người em thôi hoặc à, em muốn tắm rửa.”

Hương Nhu cười nghe Bạch Dĩ Mạt run run nói cứng, một tay xoa nhẹ lên mặt cô, ngón tay từ ẩn đường nhẹ lướt qua đuôi mày, hỏi: “Em đền cho anh? Ừm, lấy cái gì để đền đây? Ở đây sao?”

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu, ý nghĩ hỗn độn khiến cô không để ý được chữ ‘đền’ trong miệng Hương Nhu và chữ ‘đền’ của cô là hai ý hoàn toàn trái ngược nhau.

Ngón tay Hương Nhu từ đuôi mày chạm vào mắt Bạch Dĩ Mạt, có chút ác độc kéo kéo lông mi nơi mắt cô: “Hay là dùng nơi này đền?”

Bạch Dĩ Mạt mù mờ lắc đầu, không biết nên làm gì bây giờ.

Ngón tay Hương Nhu từ khóe mắt đi đến cái mũi cao thẳng của Bạch Dĩ Mạt, chậm rãi trượt từ trên xuống dưới, trượt đến chóp mũi thì néo lấy, hỏi: “Hay là ở đây?”

Không đợi Bạch Dĩ Mạt lắc đầu hay kháng nghị thêm, hắn đã bóp chặt mũi Bạch Dĩ Mạt, không cho cô trút giận, tay hắn ôm chặt trên lưng cô, miệng nhẹ nhàng nói: “Vậy cứ dùng chỗ này đền đã.”

Nói xong liền áp một xuống, hung hăng chiếm lấy hơi thở mùi đàn hương, tham lam hút lấy mùi rượu cùng với mùi bạc hà trong miệng cô, Bạch Dĩ Mạt bị hấn hôn đến nổi hô hấp trở nên dồn dập, vì thế chủ động tiến vào miệng hấn lấy chút không khí loãng, khóe miệng Hương Nhu nhướn lên, buông môi cô ra: “Bạch Dĩ Mạt, chỗ này của em đền cũng không tệ lắm, tiếp tục nào.”

Nói xong lại cúi đầu hôn, hấn rất hài lòng với phản ứng của Bạch Dĩ Mạt, mặc dù có chút mới lạ, nhưng sự chủ động của cô đủ để làm cho hấn mừng rỡ phát điện, hấn chậm rãi buông tay ra khỏi mũi cô, thăm dò vào bên trong áo cô, cởi bỏ khóa áo lót, bỗng Bạch Dĩ Mạt cảm thấy trước ngực được thả lỏng vội dừng lại, rời khỏi môi hấn.

“Anh làm gì thế?” Âm thanh dồn dập mang theo sự mềm mại, không giống bình tĩnh hung hăng càn quấy bình thường, giây phút này lọt vào tai Hương Nhu quả thật đúng là lời mời gọi tha thiết nhất.

Hắn đè Bạch Dĩ Mạt vào tường, bàn tay đang đặt sau lưng cô bỗng dừng chuyển hướng ra phía trước, xuyên qua chiếc áo hai mảnh chính xác bao phủ lấy đỉnh núi tuyết trắng nhô cao.

“Hình như trước kia anh đã nói với em, ngàn vạn lần không nên hỏi một người đàn ông đang làm gì, bởi vì em chỉ có thể nhận được một đáp án.” Hương Nhu dừng lại một chút rồi gần từng tiếng nói ra: “Àn – em.”

Xem như Bạch Dĩ Mạt đã rõ dụng ý của Hương Nhu, nhưng rõ ràng hai người đang cãi nhau, hơn nữa dựa vào cái gì mình phải chịu sự bắt nạt của hấn ta, anh muốn à? Không cho đâu.

Nghĩ vậy, cô mỉm cười kéo lấy tay hấn, Hương Nhu cũng cười, muốn xem rốt cuộc cô muốn làm gì? Cho nên cực lực phối hợp với cô.

Bạch Dĩ Mạt cầm lấy móng vuốt đặt trước ngực mình, sau đó trở tay một cái, Hương Nhu đưa lưng về phía cô, chân cô nhằm vào sau đầu gối hấn mà đá, Hương Nhu khéo léo tránh đi, chân kia xoay một vòng vừa hay chống lại bàn chân đá tới của Bạch Dĩ Mạt, dưới chân Bạch Dĩ Mạt vốn không cử động được, hơn nữa lại đang ở tư thế gà đứng một chân¹, phòng tắm trơn ướt, bước kế tiếp đương nhiên là ngã sấp xuống, ngay lúc mặt cùng đất sấp thân mật tiếp xúc thì Hương Nhu đưa tay ra, Bạch Dĩ Mạt đổ gục vào trong ngực hấn.

1Ồ thật ra nói thế thì các bạn cũng hiểu ko cần chú thích nữa, cơ mà mặc dù chẳng liên quan đến phía trên nhưng bonus tí cái tư thế này trong kiểu làm tình là là là là search gg nhé =))) đã bảo là ko liên quan đến truyện mà =))Hãy tha thứ cho cái sự zô của tớ =))

Hương Nhu xoay người ôm Bạch Dĩ Mạt đến trên bồn rửa mặt, khóa chặt hai chân đá loạn của cô, cười nói: “Bạch Dĩ Mạt, em đánh không lại anh đâu.”

Bạch Dĩ Mạt đương nhiên biết mình đánh không lại hắn, nhưng lại rất tức giận, giống như bản thân đã bị hắn ăn sạch vậy, rõ ràng là hắn sai, kết quả trên mặt hắn lại ra vẻ đương nhiên, thậm chí còn quy tội cô mới là người sai lầm.

Cô liếc hắn một phát rồi quay sang chỗ khác, cũng không phản kháng, phản kháng cũng không có ích gì, dù sao cũng không đánh lại hắn, bất kể thế nào cũng đánh không lại.

Hương Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt giận dữ quay ngoắt đầu sang một bên, bắt đắc dĩ thở dài, nên lấy lòng cô thế nào bây giờ? Hắn xoay đầu Bạch Dĩ Mạt lại, để cô nhìn thẳng vào hắn, trông thấy khuôn mặt đỏ ửng của cô, nhẹ nhàng lấy tay vỗ nhẹ.

“Dĩ Mạt, chúng ta không cãi nhau nữa nhé? Em có biết không, em không chịu để ý đến anh, khiến tim anh như chết khô héo.”

Bạch Dĩ Mạt mở mắt nhìn Hương Nhu, thấy vẻ mặt ủy khuất của hắn, cứ nghĩ là hắn lại trêu chọc cô, nhưng dưới ánh đèn nhìn thấy bóng đen trong mắt hắn tỏa ra thật nghiêm túc, đột nhiên cô cảm thấy mũi chua xót.

Thật ra cô hiểu, những chuyện hắn làm lúc trước quả thật quá ấu trĩ, nhưng dù sao cũng xuất phát vì lo lắng cho cô, để ý cô, điều cô tức giận nhất không phải là hắn lục lọi đồ của cô, mà là hắn lại không tin cô, không có chút lòng tin nào ở cô, còn cô thì thật sự rất tin tưởng hắn, cô cũng không lấy chuyện trong quá khứ của hắn ra mà giận dữ, đâu có vui đâu!

“Anh có biết điều em giận nhất không phải là anh xóa tin nhắn, tắt điện thoại của em, mà là...”

“Mà là em cảm thấy anh không tin em, đúng không?” Bạch Dĩ Mạt trừng mắt, hắn biết, hắn biết được nguyên nhân mình nổi giận.

Hương Nhu đứng giữa hai đùi Bạch Dĩ Mạt, hai tay lần xuống ôm lấy eo cô, đôi mắt không rời khỏi cô, hắn tiếp tục nói: “Anh thừa nhận anh nhỏ mọn, không thể chấp nhận được người con trai nào khác đối tốt với em, anh đã bỏ lỡ nhiều năm lắm rồi, khó khăn lắm mới có thể ở bên em, sai có thể để cho người khác đến phá hư tình cảm giữa hai ta chứ.

Dĩ Mạt, cho tới giờ em là một người vì bạn bè mà có thể vượt lửa qua sông, em coi trọng tình bạn giữa tình yêu. Nhưng ngộ nhỡ có người lợi dụng ưu điểm này của em để mơ mộng với em thì sao? Anh tin em, nhưng anh không tin cái tay Vương Tường Vũ kia, thậm chí anh còn không tin Giản Quân Phàm.

Anh là của em, tất cả của em đều là của anh, em nói anh bá đạo vô lại cũng được, ích kỷ kiêu căng cũng thế, tóm lại đây chính là tình yêu của anh dành cho em, cả đời này anh chỉ yêu mình em, em không thể cho anh chút tin tưởng sao?”

Hai mắt Bạch Dĩ Mạt bỗng dưng đỏ lên, từ lúc nào cô lại làm ột người phong tư trác tuyệt phải thừa nhận sự lo lắng hải hùng trong tình yêu, chẳng lẽ đúng là bản thân không cho hắn cảm giác an toàn sao?

Bạch Dĩ Mạt gơ hai tay lên vuốt ve má Hương Nhu, rõ ràng bên ngoài là một người đàn ông hô phong hoán vũ, sao đến trước mặt cô lại không chịu nổi một kích động chứ.

“Làm sao anh lại nghĩ như thế? Chúng ta quen biết nhau từ nhỏ, tuy rằng cãi nhau làm hòa cũng nhiều, nhưng là người mà chúng ta hiểu rõ nhất! Đối với Vương Tường Vũ, thật lòng em cảm thấy phải xin lỗi hắn, bởi vì năm đó em biết qua lại với người khác tốt hơn, trong lòng vô cùng khó chịu, sau đó Vương Tường Vũ lại tỏ tình với em, mà xui quỷ khiến em lại đồng ý người ta, nhưng tình cảm của em với anh ấy không phải tình yêu, nhưng anh ấy vẫn bằng lòng trước sau như một đối xử với em rất tốt, anh ấy đáng được để người tốt hơn yêu anh ấy, mà người kia hoàn toàn không phải là em;

Còn Giản Quân Phàm, ừm, anh ấy cũng giống tri kỷ của em vậy, năm năm này anh không ở bên cạnh em, người duy nhất có thể hiểu em nhìn thấu em chỉ có anh ấy, em biết tình cảm của anh ấy với em, nhưng em lại không muốn anh ấy trở thành Vương Tường Vũ thứ hai, đối với anh ấy như vậy là không công bằng, em nợ anh ấy nhiều lắm, em không thể tiếp tục thiếu nợ tình cảm của anh ấy được.

Còn anh thì sao? Còn không phải vì anh mà em đã phụ lòng hai người đàn ông tốt sao? Anh nói cả đời này anh chỉ yêu em, sao em cảm thấy có chỗ không phải?”

Hương Nhu siết chặt hai tay, ôm chặt lấy Bạch Dĩ Mạt, nụ cười nở rộ trên mặt như đứa con nít: “Được rồi, là anh sai, không nên khiến em giận dữ, em sẽ không cãi nhau với anh nữa chứ?”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, vênh vác đắc ý nói: “Thấy anh cầu khẩn như thế, em sẽ phán quyết giam anh cả đời.”

Hương Nhu nhú mày: “Thảm như thế sao! Tù chung thân ư!”

Bạch Dĩ Mạt hơi bấu môi với Hương Nhu, cười nói: “Tù chung thân ở trong quan tòa trái tim!”

Hương Nhu bật cười, sau đó cúi đầu hôn cô, đây là nụ hôn dài nhất từ trước đến nay, nụ hôn mềm mại lan tận vào trong tim gan, chứa trọn tình yêu nồng cháy của họ, tình yêu chân thành như kim cương dành cho đối phương, một tình yêu vĩnh cửu.

Nụ hôn dịu dàng vừa dứt, Bạch Dĩ Mạt rời khỏi môi Hương Nhu nói: “Này, cả người em mồ hôi dính dáp, anh ra ngoài trước đi, em muốn tắm rửa.”

Sự dịu dàng trong mắt Hương Nhu chuyển hóa thành cơn khao khát, hắn ôm Bạch Dĩ Mạt từ trên bồn rửa xuống, đặt cô vào trong bồn tắm, vừa mở vòi xả nước vừa cười đến gian trá: “Anh cũng dính đầy mồ hôi, hai ta tắm chung.”

Nói xong, hắn liền nhảy vào trong bồn tắm cỡ trung bình kia.

Bạch Dĩ Mạt giật mình kêu một tiếng: “Anh vào đây làm gì! Đi ra đi.”

Còn chưa kịp hoảng sợ xong thì Hương Nhu đã ôm cô vào lòng, môi dán tại bên tai Bạch Dĩ Mạt, thần nhiên thở ra: “Vợ à, em nôn vào anh thoải mái như vậy, không phải nói đền cho anh sao? Vậy đền cho tới cùng đi!”

Vừa dứt lời trong nháy mắt hắn liền giật phắt chiếc áo ngực của Bạch Dĩ Mạt, hai đóa hoa mai trên đỉnh núi tuyết trắng lòa ngạo ngễ dựng đứng, Hương Nhu nghiêng người ngậm lấy nụ hoa kiều diễm đang mời gọi hắn...

32. Chương 33: Lần Thứ Ba Ngủ Chung

Cả đời này Hương Nhu là một đứa con cưng ăn trên ngồi trước, từ lúc lọt lòng chưa bao giờ gặp chuyện thất bại, người có thể làm hắn thất bại chỉ có Bạch Dĩ Mạt, ước chừng đã để cho hắn chịu thua hơn hai mươi năm nay rồi.

Gia cảnh nhà hắn ưu tú, hình tượng vượt trội, tính cách ôn hòa, IQ cực cao, EQ vượt bậc. Một người đàn ông vĩ đại không ai có thể bỏ qua như vậy, lại nhiều lần chịu thua dưới miêng lưỡi sắc nhọn của Bạch Dĩ Mạt, để cho hắn đâm phong khinh, nhưng hắn lại cứ cố tình vì cô nên chịu thất bại thảm hại, cả đời này đều nhận thua dưới cô!

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Hương Nhu hắn đã sớm nhận ra điều đó, cho nên từ nhỏ đến lớn chỉ có Bạch Dĩ Mạt, cũng chỉ có thể là Bạch Dĩ Mạt cô...

Hồi nhỏ Bạch Dĩ Mạt và Hương Nhu hay bắt hòa, thật ra cô cũng không biết vì sao lại cậu bé gặp ai cũng tươi cười kia lại luôn đối đầu với cô, cho dù là ghét một người cũng không cần thể hiện rõ ràng như vậy chứ!

Sau này dần dần lớn lên dường như cô đã rõ nguyên nhân vấn đề, thì ra cô là cháu dâu mà ông nội đã chỉ định, có lẽ Hương Nhu nhắm vào cô chắc là do nguyên nhân đó?

Cho nên, cô thẳng thắn với Hương Nhu, nói cho hắn biết cả đời này dù thế nào cũng sẽ không thích hắn, cho nên hắn không cần phải để tâm đến ý nghĩ của bậc phụ huynh làm gì, thậm chí cô còn bằng lòng cùng hắn đối kháng lại với những người lớn đó.

Sau nữa sau nữa, bọn họ vô cùng hiểu nhau, ăn ý lẫn nhau, trong mắt người ngoài lại là một đôi hoàn mỹ biết bao, nhưng cô cũng biết mỹ nữ bên cạnh Hương Nhu chưa bao giờ thiếu, còn cô cũng sẽ không mơ mộng

một người từ nhỏ đã ghét cô lại thích cô. Cho dù là sau đó hẳn xem cô làm em gái mà cưng chiều, cô cũng hiểu rõ bọn họ là bạn tốt hiểu đối phương nhất, là chiến hữu thân mật không ai chia rẽ được.

Còn bây giờ, cô mới có thể rõ ràng, hẳn không phải là bách độc bách xâm, còn cô cũng không phải là người lì lợm, chỉ là bọn họ luôn dùng sai biện pháp để yêu đối phương, giấu lại thật đúng là ông trời trêu người...

Bạch Dĩ Mạt bị Hướng Nhu khiêu khích, cả người giống như bị con gò đó cắn vậy, tê tê dại dại lại khó chịu, cô đặt hai tay lên vai Hướng Nhu, Hướng Nhu ngẩng đầu ngắm nhìn người trong mộng trước mặt, hẳn yêu chết đi được cái dáng vẻ thẹn thùng này của cô.

Hắn cười xấu xa kéo tay Bạch Dĩ Mạt đến trước ngực mình, cầm tay cô mở một cúc áo, khi đầu ngón tay mang theo hơi lạnh vuốt ve da thịt nóng rực thì những ngón tay mảnh khảnh kia không tự giác rút về phía sau, nhưng lại bị người nào đó nắm chặt đặt ở cúc áo.

Toàn bộ cúc áo được cởi ra, để lộ ra cơ ngực hoàn mỹ cùng với cơ bụng căng đầy làm Bạch Dĩ Mạt càng đỏ mặt hơn, đỏ đến nỗi sắp nhỏ ra máu, Hướng Nhu bật cười một tiếng, cởi áo sơ mi quăng ra bên ngoài, sau đó lại kéo bàn tay đang rút lui của Bạch Dĩ Mạt di chuyển xuống dưới, trong đôi mắt đào hoa kia lộ rõ tia giảo hoạt.

Tay lướt qua cơ bụng săn chắc rồi đi xuống phía dưới, Bạch Dĩ Mạt muốn lùi nhưng không được, đành để mặc Hướng Nhu dẫn cô vào vùng cấm địa của hắn.

“Em đã để lạc mất nó năm năm rồi, không nhớ chút gì sao?” Hướng Nhu kéo tay cô đặt lên người anh em chỉ cách một lớp quần đã sớm căng cứng nóng rực.

Bạch Dĩ Mạt nghĩ lại nhiều năm như vậy Hướng Nhu của cô lắm người đẹp vây quanh, người anh em không biết đã được bao nhiêu người chăm sóc, nghĩ đến đây trong lòng cô bỗng có chút ghen tuông, cô trừng mắt nhìn Hướng Nhu: “Mấy năm qua anh thiếu người làm dịu cơn thú tính chắc, nhanh biến đi, bản muốn chết này.” Nói xong lại vùng vẫy như một chú cá.

Hướng Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt miệng mồm lộn xộn, muốn cười cô ghen nhưng lại sợ cô lại càng thêm hiểu lầm, hắn giữ chặt cô, nhìn cô chăm chú, trong con ngươi thâm trầm tràn đầy nhu tình.

Hắn nói: “Năm năm này của anh trôi qua chính là ngày ngày làm hòa thượng, anh không hề chạm đến người nào khác.”

“Thế Trịnh Tịnh Viên thì sao? Dù gì thì cũng từng qua lại với cô ta kia mà.” Bạch Dĩ Mạt quần chặt lấy đề tài này không buông.

Hướng Nhu không nói gì, người xưa nói cấm có sai, lòng dạ phụ nữ như kim đáy biển, lòng của phụ nữ còn nhỏ hơn so với lỗ kim, không chịu được cây kim thứ hai.

“Anh với cô ấy thật sự không có gì, không hề xảy ra chuyện gì, sao em không tin anh?”

Bạch Dĩ Mạt nửa tin nửa thề nhìn hắn: “Thật ư?”

Hướng Nhu gật đầu như già tôi: “Anh thề.”

Lúc này Bạch Dĩ Mạt mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó mới phát hiện tư thế của bọn họ quá mức mờ ám, cô muốn cử động như cả người lại bị giam chặt, cô chỉ có thể trừng mắt mắng hắn: “Buông tay ra, đồ lưu manh.”

Hướng Nhu cười gian tà: “Đến phiên anh tra khảo em, năm năm này em có sau lưng anh vụng trộm không?”

“Làm sao có thể chứ?” Bạch Dĩ Mạt buột miệng nói.

“Anh muốn kiểm tra.”

Hướng Nhu nói xong liền hôn lên môi Bạch Dĩ Mạt, tay kéo khóa lưng Bạch Dĩ Mạt xuống, luồn vào bên trong cầm lấy tay cô sớm đã nóng rực.

Bạch Dĩ Mạt bị hôn đến nhũn cả người, dưới tay lại bị hắn đùa giỡn, cô cảm giác trên tay mình như có một quả pháo nhỏ, cô giật mình, tay bỗng dưng run lên.

Hương Nhu vừa hôn cô, vừa không biết xấu hổ nói: “Đừng lo, nó đang mời gọi em đấy.”

Bạch Dĩ Mạt biết sau đó sẽ không chống đỡ nổi lại hần, vì thế nghập ngừng mở miệng: “Hương Nhu.”

“Ừm?”

“Có thể không ở chỗ này được không!”

Hương Nhu buồn cười: “Bà xã à! Bộ dạng này của em thật đáng yêu đó!”

Nói xong liền buông tay cô ra, bế cô từ trong nước lên, lúc này đồ trên người cô đã sớm bị Hương Nhu lột hết chỉ còn lại chiếc quần nhỏ, mà lúc Hương Nhu đứng lên, chiếc quần dài chỉ treo nửa trên đùi hần cũng tuột chìm xuống nước.

Bạch Dĩ Mạt thấy người ôm cô quần áo không đủ che thân, ánh mắt cũng không biết nên nhìn về đâu, còn Hương Nhu thì vẫn như là điều đương nhiên, nụ cười kia như đang cười sự ngượng ngùng của cô.

Hần lại đem cô đến đặt trên bồn rửa tay, cầm lấy khăn lau nước trên người cô, cuối cùng xoa trên tóc cô, Bạch Dĩ Mạt cúi đầu, vừa hay chạm phải người anh em ngẩng đầu đứng thẳng, theo bản năng cô giơ hai tay lên che mắt.

Hương Nhu đương nhiên biết động tác đó của cô là gì, nhưng hần rất thích trêu chọc cô, ai bảo ở phương diện này da mặt của cô lại mỏng thế chứ.

Hần gỡ tay cô ra, sau đó đưa khăn tắm cho Bạch Dĩ Mạt: “Bây giờ đến lượt em lau cho anh.”

Lúc này Bạch Dĩ Mạt cũng phản ứng kịp trên người mình cũng chỉ có một mảnh, vì thế ném khăn tắm trùm lên đầu Hương Nhu, còn mình nhảy xuống bồn rửa tính chạy ra ngoài.

Mới chạy được hai bước đã bị Hương Nhu kéo lại, đề cô lên vách tường phòng tắm, ấn chặt hai tay đang vùng vẫy của cô, đôi mắt đùa hoa lóe lên ý cười.

“Cưng à, anh phát hiện em không những từ chối mà còn rất muốn đón nhận nó! Thật đúng là coi thường em rồi.”

Bạch Dĩ Mạt trừng mắt nhìn hần, nhưng vẫn không chống đỡ lại nổi đôi mắt hút hồn kia, cuối cùng vùng vẫy quá sức lại nhỏ giọng mắng hần: “Anh đúng là cầm thú, còn không bằng cầm thú nữa.”

Hương Nhu cười to, môi ghé sát đến tai cô, lễ lưởi trêu đùa vành tai cô, tiếp tục đẩy đầu lưởi tiến vào trong lỗ tai liếm láp, khiến toàn thân Bạch Dĩ Mạt tê dại vô cùng, mềm nhũn cả ra.

Môi Hương Nhu lại tìm đến bên môi cô, thấp giọng nói: “Thế nên, buộc lòng em cả đời này để cho anh dùng.”

Nói xong lại hôn lên, mang theo sự ngang ngược xâm nhập vào, dục vọng nồng đậm, nâng lưởi cô lên di chuyển tới lui bên trong hang hổ.

Buông bàn tay giữ cô ra, dọc theo xương bả vai cô, xuống đến thắt lưng rồi đến mông, hần nâng cô lên, Bạch Dĩ Mạt thét lên một tiếng ‘a’ kinh ngạc, đôi chân vừa dài vừa nhỏ cuốn chặt lấy trên lưng hần.

Cô đứng không vững, sợ bị ngã xuống nên đành phải ôm cổ Hương Nhu, để mặc hần cúi đầu cười, vô cùng chính xác tóm lấy nơi cao vút của cô, nhẹ nhàng nhào nặn, vuốt ve khiến cô không nhận được thấp giọng rên rỉ.

Hương Nhu nghe thấy Bạch Dĩ Mạt cuối cùng không nhận được cũng kêu lên, khoe miệng khê cong lên, buông môi cô ra rồi xoắn cô lên, hôn thẳng một đường xuống dưới, bàn tay đang di chuyển xuống dưới buông ra, miệng thay vị trí của tay, ngậm lấy nụ hồng mai kiều diễm, cứ hết mút lại nhẹ nhàng nhai, vô cùng giống đứa trẻ đang bú tí mẹ.

Bàn tay dời xuống phía dưới dọc theo khe hở của chiếc quần con, chỉ cách nơi đó một lớp vải mỏng, hần nhẹ nhàng rờ theo hình hoa đó, cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng không nhận được, cảm giác bụng dưới có một luồng nhiệt nóng chảy ra, còn tay hần thì lại ở bên ngoài như lấy hết ngọn lửa nóng đó, làm cho Bạch Dĩ Mạt cảm rằng áp úng rên rỉ, cả người run rẩy.

Hương Nhu ngẩng đầu, nhìn cả người ai đó đã đổ ửng mềm mại ra, cặp mắt của chủ nhân cơ thể đầy được một làn sương mù nhu mì che chắn.

Hắn tuột cái vật duy nhất còn lại trên người cô xuống, chìa một ngón tay chậm rãi dò đường ở cửa động, sau đó đi vào, ngón tay ở bên trong tùy ý trêu đùa.

“Ồ đây đã có người nào tới chưa?”

Bạch Dĩ Mạt hoàn toàn không chịu nổi nữa rồi, không tự chủ được vặn vẹo vòng eo, giống như lâu nay không có ai ngắt lấy đóa hoa đó nên càng lúc càng không chờ đợi được, miệng ấp úng: “Không, không... có, ưm... anh... ư... đi ra đi... ưm...”

Tuy không phải là lần đầu tiên của Bạch Dĩ Mạt, nhưng từ một lần đó đến bây giờ cũng đã năm năm, nếu năm năm qua cả hai người đều thủ thân như ngọc, thế thì sau năm năm hạn hán cũng đau đớn không thua gì lần đầu tiên, cho nên hắn sợ cô sẽ đau, nên chỉ vờ chơi ở phía ngoài.

“Đã ướt như vậy rồi còn không muốn sao, hả? Cưng à, có thoải mái không? Thêm một ngón nữa nhé?”

Rõ ràng trông thấy hai má Bạch Dĩ Mạt đã ửng hồng nhưng hắn không để ý đến sự phản đối của cô mà tiếp tục ột ngón vào thăm dò, chất mật cũng càng ngày càng nhiều, đây đúng là điều mà hắn mong muốn.

Theo sự dẫn dắt của Hương Nhu, sự lo lắng lúc trước đã chuyển thành chờ mong, nhưng cô luôn trung thành với cơ thể mình, đúng thế, mặc dù cô rất muốn, nhưng đến bên miệng lại đổi ý, cô nhìn Hương Nhu nhẹ nhàng nói: “Hương Nhu, em không muốn, em... khó chịu...”

Hương Nhu nhìn cô, sự nũng nịu tình cảm trên mặt, trong đôi mắt tràn ngập sự vô tội, hắn cười rút ngón tay ra, chất lỏng nóng hổi còn dính trên đó, thay đổi vị trí của cô, chuẩn bị xong tư thế xâm lấn hoàn mỹ nhất.

“Em gọi anh là gì?” Trong lời nói của Hương Nhu là sự nghi vấn khó cự tuyệt, sau đó khẽ động thân một cái.

“Hương... á...” Bạch Dĩ Mạt đang còn nói thì bất thành linh bị một thứ mạnh mẽ chặn lại bên trong, nói không nên lời.

Cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng hiểu được nguyên nhân vì sao lại có cái chỗ trống khó hiểu trong cơ thể mình, bây giờ cô bị chiếm cứ hết, từ trước đến nay chưa bao giờ thỏa mãn như vậy, từng cơn sóng một đập vào cô, ý nghĩ mềm nhũn ra thành một hồ chất lỏng.

Hương Nhu thấy bộ dạng xúc động của Bạch Dĩ Mạt thì trong lòng không khỏi có từng đợt ngọt ngào kéo đến, tình yêu như là dòng, sữa, mật, hòa tan lại với nhau, mãi không tách rời.

Cử động của hắn bắt đầu có tiết tấu, từng chút từng chút rút ra rồi lại đi vào, chỉ đơn giản đi ra rồi cắm vào như vậy, Bạch Dĩ Mạt bị đâm đến nổi cúi đầu thở dốc đáng thương.

Lúc hắn rời khỏi Bạch Dĩ Mạt thì ít nhiều bị nắm chặt, cảm giác từng thớ thịt trong đó đang hút lấy thứ kia, kích thích hắn bỗng nhẹ nhàng, hắn thử nhận cái cảm giác này đúng là tuyệt vời.

Hắn hôn lên vành tai Bạch Dĩ Mạt, quẩn rũ hỏi bên tai cô: “Em vừa gọi anh là gì?”

Bạch Dĩ Mạt ấp úng không nói ra tiếng, càng lúc càng đậm mạnh hơn, khiến người trên người hắn túm chặt lấy hắn: “Đừng mà, anh mau ra đi... em không muốn...”

“Vậy em gọi anh một tiếng đi.” Hương Nhu khàn giọng cười xấu xa.

“Hương... Nhu... á!” Thứ nóng bỏng kia lại tiến sâu vào, cứ một lần lại càng sâu hơn, Bạch Dĩ Mạt cảm thấy nó đang lớn mạnh trong cô.

Hương Nhu nghiền nát hoa tâm của cô, giống như đang ra sức tập thể dục, Bạch Dĩ Mạt liên tục vỗ vào hắn cầu xin tha thứ, Hương Nhu mới miễn cưỡng nói: “Gọi anh... ông xã... ư... anh sẽ tha cho em!”

Bạch Dĩ Mạt chết là vì cứng miệng, thế nào cũng không chịu gọi một tiếng, hoàn toàn bị người anh em của Hương Nhu đang ngóc đầu dậy ép vào, cô cúi đầu cắm trên vai Hương Nhu, còn liên tục lắc đầu.

Hương Nhu hít một hơi sâu, càng thêm mãnh liệt đi vào cô, một bàn tay còn đưa đến vân vê bụng dưới cô, Bạch Dĩ Mạt bất ngờ bị hai cảm giác khoái cảm bao phủ, thật sự sắp bị hắn làm cho hôn mê đến nơi, cả người bắt đầu co rút dồn dập.

“Cưng à, nếu em không chịu kêu lên, có thể anh sẽ để lại dấu vết ở đây đấy...” Lòng bàn tay chụm lại trên bụng cô, ngón tay liên tục chọc vào rốn cô.

Bạch Dĩ Mạt không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được ý của hắn, hắn hoàn toàn không sử dụng biện pháp an toàn gì mà cứ thế đi thẳng vào, cô nghe thấy Hương Nhu cúi đầu cười xấu xa, đợt tấn công phía dưới càng diễn ra mãnh liệt, thật sự cô chỉ có thể đầu hàng.

“Ông... xã... á... ra... đi...” Bạch Dĩ Mạt đã khóc không thành tiếng, thở hổn hển kêu một tiếng.

Hương Nhu hài lòng ngậm lấy đôi môi yêu kiều của Bạch Dĩ Mạt, thấp giọng nỉ non: “Bà xã anh ngoan quá, thật đáng để ông xã yêu!”

Sau một lúc lâu hắn cử động nhanh dần mới lưu luyến đi ra, buông lỏng cô, nhất thời cảm thấy từng luồng nhiệt nóng bỏng phun ra từ dưới bụng cô lên đùi...

33. Chương 34: Mỹ Nam Đột Ngột Đến Nhà

Toàn thân Bạch Dĩ Mạt ửng hồng, nằm sấp trên người Hương Nhu thở hổn hển, cuối cùng cô cũng hiểu được ở mặt này đàn ông tuyệt đối không nhường phụ nữ, bọn họ chỉ thích phụ nữ cầu xin tha thứ trước mặt họ, như vậy mới để cho họ cảm thấy có cảm giác thành công, cảm thấy vô cùng tự hào.

Hương Nhu ôm Bạch Dĩ Mạt đi tắm rửa, sau đó lại ôm cô vào phòng ngủ sấy tóc cho cô, Bạch Dĩ Mạt cứ để mặc hắn giúp cô làm, bây giờ quả thật cô không còn sức để cử động nữa rồi.

Sấy tóc xong ôm cô đến trên giường, người nào đó lại bắt đầu động chân động tay, Bạch Dĩ Mạt mở mắt ra liếc nhìn Hương Nhu, đây là người đàn ông cô sẵn lòng nắm tay đi hết cuộc đời, có lẽ hắn không hoàn mỹ, nhưng trong lòng cô lại chấp nhận hết những thói tốt tật xấu của hắn.

“Ôi trời, anh không biết mệt là gì hả!” Bạch Dĩ Mạt thấy Hương Nhu cắn mút trên cổ cô, tay cũng đặt ở trước ngực sờ soạng, cô phát hiện hắn thật sự đã lên động cơ, là một người máy không hề biết mệt!

Hương Nhu vui đùa vào cổ cô cười xấu xa, sau đó ngẩng đầu đối mắt với ánh mắt dịu dàng của Bạch Dĩ Mạt: “Năm năm qua không có em tưới tấp, anh đã muốn khô héo cả rồi, sao em lại không thông cảm một chút cho chồng em là anh thế?”

Bạch Dĩ Mạt mở to hai mắt, có chút hoang mang nhìn Hương Nhu hỏi: “Không đúng! Không phải anh nói trước kia em với anh đã...”

Bạch Dĩ Mạt thấy tà khí trong mắt Hương Nhu thì lại không dám nói tiếp.

“Đã cái gì?” Hương Nhu xoay người đè Bạch Dĩ Mạt xuống, tay xoa lên gương mặt cô.

Bạch Dĩ Mạt cảm thấy cái vật đụng vào người cô đang biến hóa, cô cắn môi dùng sức lắc đầu: “Không có gì, anh mau xuống đi! Nóng quá.”

Hương Nhu nhìn người dưới thân mình, khuôn mặt trắng nõn bỗng phớt hồng, vẻ mặt khêu gợi, một làn nước bao phủ trong mắt, đôi môi hồng kiêu diễm ướt át, mái tóc dài màu đen chưa khô hẳn, xõa ra trên gối, có mấy sợi vì vẫn còn ướt nên dính trên bả vai và trên cổ, đúng là một tiểu yêu tinh mê hoặc người khác.

“Thế à? Vậy thì để hạ điều hòa trong phòng xuống, nếu không lát nữa em sẽ lại nóng mất.” Hương Nhu thuận tay lấy điều khiển từ xa bấm hai cái, sau đó vắt một bên, thực hiện toàn bộ động tác này đều không rời khỏi người Bạch Dĩ Mạt, ngược lại còn không tự giác ma sát vài cái trên người cô.

Bạch Dĩ Mạt biết Hường Nhu vô lại cố ý xuyên tạc ý của cô, cô đẩy hẳn ra: “Anh mau xuống đi, anh đè nặng em mới nóng đấy.”

Nhưng Hường Nhu không để ý đến sự kháng nghị của Bạch Dĩ Mạt, trực tiếp bịt lấy miệng cô: “Vậy thì nóng tiếp đi!”

“Hường Nhu anh thật vô lại... ưm...” Tiếng la mắng của Bạch Dĩ Mạt bị chôn vùi trong bóng tối kiều diễm trong phòng.

Lúc Bạch Dĩ Mạt tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, cô nhìn Hường Nhu vẫn còn đang ôm cô ngủ, không khỏi thầm mắng hẳn là cầm thú, chưa từng gặp một người nào mạnh như vậy, giằng co cô tới lui cả một buổi tối, hơn nữa ý vào hiểu cô ngọn nguồn, tư thế nào cũng dám thử một lần, còn cô cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà ngất đi.

Cô khê cử động, đáng chết, xương cốt cả người như muốn rã ra, nhìn lại mấy thành quả chiến đấu để lại trên tay trên người, cô hận là không thể bóp chết đối phương, đây còn là da dẻ của mình sao? Sao lại có thể khó coi như vậy chứ.

“Đừng nhìn nữa, dù có tiêu tan thì cũng lại có cái mới thôi.” Con mắt Hường Nhu híp lại, bộ dạng y hệt lúc ăn no uống đủ, rồi lại cắn mấy cái trên cổ cô.

Bạch Dĩ Mạt lườm hẳn: “Anh là chó đấy hả! Anh xem em thế này thì làm sao dám gặp người khác nữa!”

Hường Nhu lại còn nghiêm túc nhìn lại, nhưng thật ra là nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Bạch Dĩ Mạt, dù sao thì tốt qua cũng là cảnh tối lửa tắt đèn, bây giờ giữa ban ngày ban mặt, bị hẳn nhìn như vậy, cả người không được tự nhiên.

Cô kéo chân vùi đầu vào trong đấy, chợt nghe thấy tiếng cười của Hường Nhu, sau đó một bàn tay kéo chân ra, để lộ đầu của cô: “Bình thường cũng không thấy em da mặt mỏng như thế này! Sao lại đỏ mặt vậy.”

Bạch Dĩ Mạt liếc hẳn một cái, miệng líu riu: “Chẳng lẽ phải mặt dày cầm thú như anh chắc!”

Hường Nhu xoay đầu cô lại, gương mặt tuần tú mỉm cười: “Em nói ai là cầm thú?”

“Ai hành hạ em thì là người đó.” Bạch Dĩ Mạt đã quên muốn kích động hẳn thì phải chọn thời gian địa điểm tốt, mà hiển nhiên bây giờ không phải là thời gian tốt và địa điểm tốt.

Xem đi, cầm thú mới ngủ dậy là không nên kích thích nhất, thế là cô lại bị đè xuống: “Vợ à, tối qua anh đúng đã biểu hiện không đúng! Không sao, hai ngày nghỉ này anh sẽ hầu hạ em thật tốt.”

Bạch Dĩ Mạt cười kinh sợ! Vợ hạ thấp mình: “Không có không có, biểu hiện của anh rất tốt, tốt đến mức em ăn không tiêu nổi.”

Hường Nhu cũng chỉ trêu chọc cô mà thôi, cô đối với hẳn dù có chút quá mức, nhưng cơ thể nhỏ nhắn này làm sao chịu nổi loạt tấn công mãnh liệt kia, tối qua quả thật hẳn có hơi quá, nhưng hẳn không thể không thừa nhận là nhìn cô xúc động yêu kiều dưới thân hẳn lúc ấy hợp với hẳn đến thế nào, nhưng rồi hẳn cũng luyến tiếc buông cô ra.

Hắn xoay người nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Dĩ Mạt, để mặt cô đối diện với mình, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, sau đó buông ra: “Thật ra, hôm Tết đó không có chuyện gì, em ngủ say như heo thì đào đâu ra chuyện chứ.”

Hai mắt Bạch Dĩ Mạt bỗng mở to, không thể tin nổi nhìn Hường Nhu, khó trách hẳn cứ nói là năm năm năm năm, thì ra hôm đó bọn họ không có chuyện gì!

“Vậy anh còn nói muốn em chịu trách nhiệm?”

Hường Nhu chạm vào chóp mũi cô, cười nói: “Nếu anh không nói như thế thì làm sao em có thể thành thật thừa nhận chuyện năm năm trước chứ.”

“Làm sao anh lại gian trá như thế? Nhưng mà quần áo của em đều thay hết kia mà! Không lẽ là anh?” Bạch Dĩ Mạt nhớ lại sáng hôm đó tỉnh lại áo trong là đồ mới, còn quần áo ngoài thì bị đổi thành áo tắm, không phải hẳn ở trong phòng thì là ai?

Hương Nhu rầu rĩ cười nhẹ, vòng tay siết chặt lại: “Cái đó hả! Mấy thứ kia là anh gọi người ta mua, nhưng dù gì anh cũng là chính nhân quân tử, em cả người nồng nặc mùi rượu, quần áo đều dơ hết, là anh gọi nhân viên nữ lên thay áo quần sạch sẽ lại cho em.”

Bạch Dĩ Mạt không tin nổi ngẩng đầu nhìn Hương Nhu, miệng nửa tin nửa ngờ tiếp tục dò la: “Thật sao? Anh mà cũng đứng đắn thế sao? Nhưng em nhớ hôm đó trên cổ anh còn có hình vết cắn mà? Không phải em thì là ai cắn?”

Hương Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt ra giọng điệu chất vấn, vùi đầu vào cổ cô rồi mới trả lời: “Cái đó hả! Là Thỏ Con cắn đấy! Cô ấy xem anh là kẹo sữa mà cắn lấy.”

Lúc đó Bạch Dĩ Mạt say ngất cần câu đem hẩn thành kẹo sữa mà ăn lấy, cô vừa cúi đầu cắn lên cổ hẩn, vừa còn hùng hồn nói năng: “Đại Bạch Thỏ này sao không ngọt thế.”

Hương Nhu tức giận muốn vắt cô lên sàn mặc kệ cô, hơn nữa lại bị cô dụ dỗ như vậy, hẩn đã có phản ứng rồi, không tự giác dựng lều lên, sau phải vỗ về cô rồi mình mới vào nhà tắm giải quyết vấn đề sinh lý.

“Chuyện này em không tính với anh, nhưng mà, tại sao anh lại mang mấy thứ kia bên người chứ.”

Nghĩ lại tối hôm qua lúc ở trên giường hẩn muốn đi vào trong cô thì cô không cho phép, kết quả trong nháy mắt người nào đó liền lấy ra một hộp, khiến cô thất kinh không biết nên nói gì cho phải, nhưng cũng chính vì cái thứ tà chính này mà để cho hẩn không kiêng dè gì muốn cô, thiếu chút nữa lấy cái mạng già này của cô.

Hương Nhu nhớ lại lúc trước đó ở trong nhà Tướng Quân đã làm bẩn áo khoác, vì thế lúc ra khỏi cửa vợ đại áo quần của anh, nào biết trở trêu sao vừa sờ tay vào túi quần liền thấy một hộp Durex, lúc ấy hẩn cũng không để ý nhiều lắm, cứ thả lại nó vào trong túi quần, không ngờ ma xui quỷ khiến nào lại có công dụng thật.

“Cái đó hả! Chỉ có thể nói chồng em đã có dự đoán trước!” Hương Nhu không biết xấu hổ dương dương tự đắc.

Bạch Dĩ Mạt cọ xát trước ngực hẩn, muốn ngồi dậy, vừa cử động vừa trêu hẩn: “Không phải là có dự đoán trước, rõ ràng chính là mặt người dạ thú.”

Hương Nhu vỗ cái đét lên mông cô, nhất thời Bạch Dĩ Mạt không dám lộn xộn, Hương Nhu thấy cô ngoan ngoãn như con thỏ thì cười nói: “Anh nói trước, em mà cứ tiếp tục quyến rũ anh thì anh sẽ mặc kệ tất cả.”

Bạch Dĩ Mạt chôn vùi đầu vào ngực hẩn, ấp úng nói: “Hương Nhu, nếu anh phát hiện em đã lừa anh, thì anh có tức giận không thềm quan tâm đến em không!”

Hương Nhu vỗ vào mái tóc mềm mại của cô: “Vây còn phải để xem em lừa anh cái gì đã, nhưng chồng em độ lượng như thế, sẽ không có không quan tâm đến em đâu, nhiều nhất cũng chỉ là... ăn chết em thôi...”

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu trừng mắt với hẩn, xem ra bị hẩn làm ghen chết thôi, không cho hẩn ăn, điều này đã kiểm chứng rồi, đổi lại là trước kia, khi bọn họ cãi nhau thì có bao giờ quay quanh chủ đề này đâu chứ! Quả nhiên, đũa giỡn lưu manh mới là bản tính của hẩn.

Hai người im lặng không nói gì ôm nhau một lúc lâu Bạch Dĩ Mạt mới mở miệng: “Hương Nhu, em đói rồi.”

Hương Nhu bật cười: “Không phải em đã ăn no rồi sao? Nhanh như thế đã đói bụng lại rồi à.”

Bạch Dĩ Mạt đẩy hẩn ra, một cước đá văng hẩn: “Em nói em đã đói bụng, nhanh đi nấu cơm đi.”

Hương Nhu nhìn lại mình, rồi lại nhìn Bạch Dĩ Mạt: “Vợ ơi! Hình như quần áo anh đã ngấm trong nước rồi!”

Bạch Dĩ Mạt chỉ vào bức tường, nói: “Tủ trong phòng cho khách có treo quần áo của anh em, tự anh đi mà lấy.”

Hương Nhu bắt lấy cằm Bạch Dĩ Mạt, vặn hỏi: “Quần áo của anh em sao lại ở nhà em, không phải anh ở ở bên kia sao?”

Bạch Dĩ Mạt thấy sắc mặt rầu rĩ của Hường Nhu thì rất muốn cười, đến Bạch Dĩ Hạo hẳn cũng muốn ăn dấm chua: “Nhiều lúc anh ấy về sẽ ở lại chỗ em, cho nên vẫn còn lại đồ của anh ấy!”

“Xem ra, anh cũng phải chuẩn bị ít đồ đem tới đây mới được.” Hường Nhu vừa quần khăn tắm vừa đi vào phòng tắm, nói xong vẫn không quên quay đầu nhìn Bạch Dĩ Mạt trên giường: “Có muốn tắm uyên ương thêm lần nữa không?”

“Cút đi...” Một chiếc gối bay đến đập vào cửa phòng tắm, Bạch Dĩ Mạt nhìn lên cánh cửa, cười vô cùng hài lòng hạnh phúc.

Cô mơ màng ngủ một giấc, lần này là vì đói mà tỉnh lại, cô mở mắt chậm rãi tìm quần áo mặc vào, sau đó gỡ tóc đi ra ngoài.

Miệng ngáp, tay còn vỗ nhẹ vào miệng, đi ra đến phòng khách thì cả người như hóa đá, có ai nói cho cô hay mỹ nam ngồi trên salon mặt không chút thay đổi đã đến bao lâu rồi? Còn tên yêu nghiệt đang mặc quần áo của mỹ nam đi đâu rồi?

Bạch Dĩ Hạo nghiêm túc nhìn vẻ mặt mệt mỏi của BD, mà khi anh bắt gặp mấy dấu vết loang lổ trên cổ cô thì đôi mắt lạnh băng càng trầm xuống,

“Anh, sao anh lại tới đây, không phải anh đi công tác ở thành phố Y sao? Quay về sớm thế!” Bạch Dĩ Mạt giả vờ bình tĩnh nhìn Bạch Dĩ Hạo.

Bạch Dĩ Hạo đứng lên đi vào phòng ăn, lúc đi chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu: “Ăn no rồi nói sau.”

Bạch Dĩ Mạt buồn bực đi theo sau Bạch Dĩ Hạo, sau đó thấy Hường Nhu từ trong phòng bếp đi ra, cô đưa mắt ra hiệu cho hắn, nhưng Hường Nhu như không phát hiện ra cười nói: “Không phải em đói bụng sao? Mau tới ăn cơm đi.”

Không khí trên bàn ăn rất kỳ lạ, Bạch Dĩ Hạo đến một câu cũng không lên tiếng chỉ cúi đầu ăn cơm, ánh mắt thì thoảng lại nhìn vào bộ quần áo của Hường Nhu, Hường Nhu thì liên tiếp gấp thức ăn cho Bạch Dĩ Mạt, rất nhanh đồ ăn trong bát Bạch Dĩ Mạt xếp thành một gò núi nhỏ.

Cô nào có tâm tình gì để ăn nữa, cô không biết rốt cuộc hai người họ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết bọn họ đã nói những gì, tóm lại không khí căng bao nhiêu âm u thì có bấy nhiêu âm u.

Bạch Dĩ Hạo cơm nước xong, buông bát đứng dậy nhìn Bạch Dĩ Mạt: “Đổi lại áo cao cổ rồi theo anh ra ngoài.”

Bạch Dĩ Mạt liếc mắt nhìn Hường Nhu, Hường Nhu mỉm cười gật đầu “Hai anh em em ra ngoài tản bộ, để anh dọn dẹp.”

Bạch Dĩ Mạt nhẹ ‘ừ’ một tiếng, sau đó đứng dậy đi vào phòng ngủ, cô nghe rõ sau lưng vang lên âm thanh lãnh đạm của Bạch Dĩ Hạo: “Bộ đồ này không hợp với em, mau đi đổi bộ khác đi!”

Bạch Dĩ Mạt xoay người lại nhìn Bạch Dĩ Hạo đứng ở phòng khách nghiêng cứ mấy món trang sức cô bày biện trên kệ, rồi sau đó không hiểu mô tê gì quay về phòng ngủ thay quần áo...

34. Chương 35: Nói Chuyện Giữa Hai Anh Em

Từ nhỏ Bạch Dĩ Mạt chỉ biết, khi gia đình cô vẫn đoàn tụ thì cả bố mẹ và cả cô đều ầm ập cười nói, chỉ có người anh trai đột biến gen này của cô là lạnh như băng...

Nhưng không chỉ có tính cách bị đột biến, mà đến diện mạo cũng như vậy, bố mẹ của Bạch Dĩ Mạt có thể nói là trai tài gái sắc, còn Bạch Dĩ Mạt cũng được xem như là một mỹ nữ, nhưng tới lượt Bạch Dĩ Hạo ở trước mặt họ thì căn bản không đáng để nhắc đến. Tướng mạo của Bạch Dĩ Hạo như một vị hoàng tử bước ra từ tranh, có cảm giác không thật, lại thêm tính cách của anh đối với ai cũng lạnh lùng thì chính là điển hình của mấy mỹ nam núi băng trong tiểu thuyết.

Lại còn sau khi Bạch Dĩ Mạt năm tuổi thì mẹ hi sinh vì nhiệm vụ, Bạch Dĩ Hạo được ông ngoại bà ngoại đón đi, tuy Bạch Dĩ Mạt với Bạch Dĩ Hạo đã lâu không sống với nhau, nhưng sự sợ hãi trong lòng đối với anh là bẩm sinh.

Hai anh em đi dọc theo ven bờ sông, cũng chỉ mới hôm một năm mà ở đây đã sớm giăng đèn kết hoa, hàng cây hai bên đường cũng điểm màu thêm trang trí, năm mới càng lúc càng đậm mùi đậm.

Bạch Dĩ Mạt cúi đầu đá mấy hòn đá trên mặt đất, đi theo Bạch Dĩ Hạo phía trước, không ai nói một câu, không khí im lặng này càng khiến cô hoảng sợ.

Cô nhìn lên Bạch Dĩ Hạo, rồi lại cúi đầu tiếp tục đi, giống như đứa bé làm sai chuyện đang chờ bố mẹ nó trách phạt.

Cô chỉ lo đi lên phía trước, không để ý đến Bạch Dĩ Hạo đã dừng lại, thế là kết quả không nghĩ cũng biết, cô đâm sầm vào lưng rộng Bạch Dĩ Hạo.

Bạch Dĩ Hạo từ trên cao nhìn xuống Bạch Dĩ Mạt, đôi mắt đen như mực dường như có thể nhìn thấu Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt cười ha ha, chủ động kéo lấy tay Bạch Dĩ Hạo, sóng vai đi cùng anh.

Hoàng hôn đêm đông, một đôi nam nữ tương mạo siêu phàm đi dọc theo bờ sông tản bộ, thật đúng là thu hút không ít ánh mắt của mọi người, nhưng mọi người đã tưởng lầm họ là tình nhân rồi, thực ra chỉ là anh em mà thôi.

“Anh hai, anh đến lúc nào thế, sao không gọi điện cho em!” Bạch Dĩ Mạt thấy biểu tình trên mặt Bạch Dĩ Hạo có vẻ hòa hoãn nên mới dám hỏi ra vấn đề cô luôn đè nặng ở lòng ngực.

Ánh mắt Bạch Dĩ Hạo nhìn thẳng về trước, miệng nói: “Hay là em muốn hỏi anh vì sao lại đứng dịp này mà tới, rồi gặp được Hướng Nhu ở nhà em!”

Bạch Dĩ Mạt cắn môi, con mắt của anh luôn có thể nói trúng tim đen, nói chuyện với cô sẽ càng không quanh co.

“Không phải thế, anh đột nhiên tới, ngộ nhỡ em không có nhà thì làm sao!”

Bạch Dĩ Hạo dừng lại, quay đầu nhìn Bạch Dĩ Mạt, sau đó tiếp tục đi tới, vừa đi vừa nói: “Em đã qua lại với cậu ta rồi?”

Bạch Dĩ Mạt không lên tiếng, nhưng lại gật nhẹ đầu thừa nhận.

Bạch Dĩ Mạt không hề bỏ qua chút nhất cử nhất động nào của cô, ngay lúc cô hết sức thừa nhận thì ngữ khí của anh bỗng dưng lạnh đi vài phần, như nhiễm lấy cái rét lạnh mùa đông: “Em biết anh luôn không mong hai đứa qua lại với nhau.”

“Em cũng muốn biết vì sao?” Bạch Dĩ Mạt dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Dĩ Hạo.

Bạch Dĩ Hạo xoay người đối mặt với Bạch Dĩ Mạt: “Tuy anh không thường xuyên ở cạnh em với bố, nhưng cũng đủ để anh hiểu cậu ta, với anh mà nói, anh cảm thấy cậu ta không phải là người có thể đem lại hạnh phúc cho em, cậu ta cũng không đủ chín chắn, thái độ ngả ngớn, quần áo lượt là rồi lại xàm ngôn, quan trọng nhất là năm năm trước cậu ta dám không quan tâm em, để em một mình gánh vác tất cả, em vẫn còn vì cậu ta mà giấu diếm bọn anh sao, một người không đảm đương như thế làm sao xứng cưới em gái anh.”

Bạch Dĩ Mạt tức thì chau mày: “Anh ấy là người em chọn, là người từ nhỏ em đã chọn, được hay không em biết rõ, huống hồ chuyện năm năm trước anh ấy không hề biết chuyện đã xảy ra, anh nói em giấu các anh, cũng không giống em giấu anh ấy, chuyện này muốn trách thì trách em, là một mình em đã giấu mọi người.”

“Mặc kệ dự tính ban đầu của em là gì, cái này anh không muốn biết, càng không muốn nghiên cứu thảo luận với em. Nhưng mà, Bạch Dĩ Mạt, em phải biết rõ, anh là anh em, bố không thể quản em, nhưng anh thì có thể. Cho nên, anh nói lại lần nữa, Hướng Nhu không hợp với em, anh không đồng ý.”

Bỗng dưng Bạch Dĩ Mạt buông tay Bạch Dĩ Hạo ra, quát lên với anh: “Anh quản em anh dựa vào cái gì mà quản em, sau khi mẹ đi, anh đã bị ông bà ngoại đưa đi, nhiều năm như vậy người làm bạn với em không phải là bố, không phải là anh, mà chính là Hướng Nhu. Không có anh ấy em nghĩ em cũng sẽ không được vui vẻ hạnh phúc như thế này, không có anh ấy, có lẽ em cũng một bộ lạnh lùng như anh thôi.”

Nơi đáy mắt của Bạch Dĩ Hạo ngoại trừ nét lạnh lùng thì còn thêm những điều bất ngờ, em gái anh đã bao giờ to tiếng với anh, bây giờ lại vì tên Hướng Nhu kia mà tức giận quát anh.

Khóe miệng anh nhếch lên tia cười lạnh: “Cho nên, cậu ta có thể là bạn của em, chỉ là người bạn chơi đùa với em, là thanh mai trúc mã của em, thậm chí người thân cũng được, nhưng cậu ta không thể là người đàn ông của em, là người sẽ sống đến đầu bạc răng long với em.”

“Anh hai, anh có thấy mình rất bá đạo không, em biết từ nhỏ anh đã phải chịu sự huấn luyện của ông bà ngoại, anh rất vất vả, còn anh vì để em vui vẻ đi theo con đường em chọn mà đã giúp em gánh vác rất nhiều, em có thể hiểu được. Thế nên em cũng luôn cảm thấy kiêu ngạo tự hào khi có người anh trai như anh. Cho nên đã nhiều năm qua em luôn nghĩ không được ngang bước với anh, nhưng lúc này, anh có thể nhường em một lần không, chỉ một lần này thôi.”

Bạch Dĩ Hạo nhìn Bạch Dĩ Mạt, thấy trong mắt cô nước mắt đã bắt đầu dâng lên, nhất thời không thể phản bác gì được, cô em gái này của anh từ nhỏ đã rất kiên cường, không dễ dàng rơi nước mắt trước mặt người khác, cũng như năm đó mẹ qua đời, nó cũng không hề khóc lóc, nhưng bây giờ, vì Hướng Nhu, vì một người đàn ông, nó lại có thể như thế.

Nhưng song song, anh cũng biết rõ, Hướng Nhu là một nhân tài hiếm gặp, điều đó không thể phủ nhận, chỉ dựa vào sức một mình mình đã có thể sáng lập nên một công ty xán lạn trên thị trường như thế, cách đối nhân xử thế cũng rất chu toàn. Cho dù lúc trước Bạch Dĩ Mạt trong nhà luôn cùng với hấn gây gổ nhau, hấn cũng không hề hoang mang, chỉ thản nhiên đối mặt, đúng là một người yêu lý tưởng, đáng tiếc, đáng tiếc là khi anh biết cách sống của hấn, đào hoa của hấn, hấn bất cần đời, hấn ngỗ ngược, trên vai hấn có gì gọi là trách nhiệm...

“Được rồi, dù sao bây giờ nói gì em cũng xem như không nghe, mấy hôm nữa bố về, dẫn cậu ta về nhà ăn bữa cơm, bố đồng ý rồi nói sau.” Bạch Dĩ Hạo thỏa hiệp.

Bạch Dĩ Mạt nín khóc mỉm cười, kéo Bạch Dĩ Hạo có chút hồ nghi hỏi: “Nếu như bố đồng ý thì anh cũng sẽ không phản đối chứ?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn em gái mình cười như đứa trẻ, đã bao lâu mới bắt gặp thấy vẻ mặt này của nó, xem ra thật sự Hướng Nhu đã cải biến nó không ít.

Anh sửa lại tóc Bạch Dĩ Mạt, trên mặt vẫn im lặng như cũ: “Bạch Dĩ Mạt, em không có tư cách đưa ra điều kiện với anh, anh chỉ không muốn năm mới mà làm mọi người không thoải mái, còn chuyện của năm năm trước em đừng nghĩ muốn giấu cậu ta, em không nói anh sẽ nói, thuận tiện nói cho cậu ta biết, cậu ta còn nợ Giản Quân Phàm một cú đánh.”

Bạch Dĩ Mạt đang cười vui vẻ nhưng khi Bạch Dĩ Hạo chưa nói xong câu thì lại dần biến mất, chuyện kia sớm hay muộn hấn cũng biết, còn Bạch Dĩ Hạo từ trước đến nay nói là làm được, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là do mình nói ra đáng tin hơn.

Nói đến Giản Quân Phàm, cũng đã lâu không gặp anh, trí nhớ của Bạch Dĩ Hạo thật tốt, lúc ấy anh đánh người khác, bây giờ ngược lại lại ra mặt giúp người khác chơi xấu đánh úp lên đầu Hướng Nhu.

“Chuyện đó em sẽ nói với anh ấy, không phiền anh đại giá. Còn nữa, dựa vào cái gì mà món nợ kia với Giản Quân Phàm lại đổ lên Hướng Nhu, vậy còn anh, theo như anh nói thì năm đó anh cũng đã đánh người, bây giờ không phải là lại đánh Hướng Nhu đấy chứ?”

Bỗng dưng Bạch Dĩ Hạo nở nụ cười, rất hiếm khi Bạch Dĩ Mạt trông thấy anh cười không phân biệt được thật giả như thế. Quả nhiên, một người không thích cười khi đã mỉm cười thì vô cùng dễ coi, thế nhưng cái kiểu cười này, tại sao đột nhiên lại cảm thấy có chút bất an.

Bạch Dĩ Hạo nhìn ánh mắt mờ mịt của Bạch Dĩ Mạt, nói: “Quên nói cho em biết, lúc em ngủ anh đã trừng trị cậu ta.”

Đầu óc Bạch Dĩ Mạt nổ bùm một tiếng, bản lĩnh của Bạch Dĩ Hạo đúng là hàng thật giá thật!

“Anh đánh anh ấy sao?” Âm thanh của Bạch Dĩ Mạt đã biến đổi.

Ngược lại Bạch Dĩ Hạo lại ra vẻ như là đương nhiên: “Đã trễ năm năm rồi, coi như tiểu tử đó gặp may, đổi lại là năm đó thì cậu ta e sẽ bị thương nặng đấy.”

Bạch Dĩ Mạt nhớ lại năm đó Giản Quân Phàm lỡ tay đâm trúng Bạch Dĩ Hạo, mấy vết thương kia cũng phải rất lâu mới lành lặn lại.

“Sao anh có thể đánh anh ấy, anh ấy có đánh trả lại không?” Đương nhiên bản lĩnh của Hướnɡ Nhu cũng không vừa, nhưng cô sợ là Hướnɡ Nhu không hề đánh lại, mà vết thương lần trước cũng chỉ mới lành chưa bao lâu.

Quả nhiên nghe thấy Bạch Dĩ Hạo nói ra lời mà cô sợ nhất, anh nói: “Cậu ta dám so? Nếu đánh trả lại thì anh cam đoan sẽ tặng cậu ta thêm mấy cú nữa.”

Anh bình thản thuật lại, phát hiện Bạch Dĩ Mạt trừng mắt với anh, được lắm, cô vì Hướnɡ Nhu mà đến trừng mắt cũng dám làm với anh, xem ra lúc này anh đã nung tay rồi.

Nhưng anh không thừa nhận không được, Hướnɡ Nhu thật sự cứng rắn, chịu mấy đòn của anh mà hoàn toàn không hề đánh lại, xem ra tiểu tử này đối với cô em gái anh thật sự nghiêm túc, nhưng mà vẫn còn xem thể nào đã.

Bạch Dĩ Mạt trừng mắt với anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bạch Dĩ Hạo, khó trách anh không hề có bạn gái, ai chịu nổi anh mới lạ, anh mau đi làm hòa thượng đi.”

Nói xong liền cất bước chạy về, Bạch Dĩ Hạo đứng phía sau nhìn người đến cự li chạy dài còn không đạt yêu cầu lại chạy rất nhanh, không khỏi cảm thấy tức cười, quả nhiên gái lớn không thể giữ nhà.

Bạch Dĩ Mạt chạy về nhà, vừa vào cửa liền đổi dép rồi chạy vào phòng khách, thấy Hướnɡ Nhu còn đang ngồi trên salon xem TV thì liền vọt tới, không để ý gì mà bắt đầu véo áo hướnɡ Nhu lên.

Hướnɡ Nhu vừa ngăn cô lại vừa cười nói: “Sao thế, mới đó mà lại đói nữa hả.”

Lúc này Bạch Dĩ Mạt mới phát hiện động tác của mình quả nhiên vô cùng mờ ám, có chút tức giận nhìn Hướnɡ Nhu nói: “Anh em đánh anh sao?”

Hướnɡ Nhu vừa nghe liền nhất thời làm bộ đáng thương: “Đúng thế, chỉ chọn chỗ đau nhất mà xuống tay.”

Bạch Dĩ Mạt nghe thế liền vội vàng nói: “Để em xem nhanh!” Nói xong lại bắt đầu cởi áo anh ra.

Hướnɡ Nhu thấy dáng vẻ lo lắng này của Bạch Dĩ Mạt thì sự ngọt ngào trong lòng đã sớm xóa nhòa cơn đau trên người, người mình yêu lại có thể vì mấy vết thương nhỏ mà lại lo lắng như thế, quả thật Hướnɡ Nhu hẳn đã tu mấy đời phúc khí.

Hắn giữ chặt tay Bạch Dĩ Mạt, thuận thế kéo cô vào lòng, dịu dàng nói: “Đừng nhìn, không có chuyện gì đâu, đạn cũng dám đỡ thì anh của em có đâm mấy cú cũng là gì chứ.”

Hai tay Bạch Dĩ Mạt ôm lấy eo hắn, miệng nén giận nói: “Anh đúng là ngốc, lúc anh em đánh sao anh lại cứ để thế chứ, anh không biết đánh trả lại sao!”

Hướnɡ Nhu hôn lên đỉnh đầu cô, cười nói: “Anh ấy là anh trai của em đấy! Tương lai là anh vợ, sao anh dám đắc tội chứ! Đổi lại là những người khác thì sớm đã bị anh đánh ngã rồi.”

Bạch Dĩ Mạt bật cười: “Anh em nói đúng, anh quả thật không đủ chín chắn, nói năng y hệt lũ nhóc, khó trách anh ấy không thích chúng ta qua lại với nhau.”

Hướnɡ Nhu bỗng dừng nhìn Bạch Dĩ Mạt, sự nghiêm túc trong mắt lan sang tận tim Bạch Dĩ Mạt: “Anh em... không đồng ý?”

Bạch Dĩ Mạt gạt đầu nói: “Anh cũng biết anh em là người nề nếp, trước kia anh hái hoa nhiều như thế, làm sao anh ấy có thể đồng ý!”

Đây là oan cho Hướnɡ Nhu quá! Nhiều nhất hắn cũng chỉ trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng từ trước đến nay luôn giữ mình trong sạch! Người con gái duy nhất của hắn chỉ có thể là Bạch Dĩ Mạt!

“Trời ơi, anh oan uống chết đi được.” Hướnɡ Nhu bĩu môi, bắt đầu dĩ xoa nhẹ thái dương,

“Anh thì oan uổng cái gì? Quỷ cũng không tin.” Bạch Dĩ Mạt dùng khuỷu tay huých nhẹ vào ngực hấn.

Hương Nhu tê dại hít một hơi: “Anh thật bị anh em đánh rồi em lại còn làm anh đau thêm.”

Bạch Dĩ Mạt đâu biết mình lại đụng vào vết thương chứ, hơn nữa chỉ đụng nhẹ thôi mà, cô vội vàng ngồi dậy cởi áo Hương Nhu ra, nhìn thấy trước ngực hấn đỏ một mảng.

Cô nhẹ nhàng xoa lên, hỏi: “Đau lắm phải không?”

Hương Nhu hài lòng lắc đầu, rồi trả lời một cách rất Quỳnh Dao: “Có vợ anh yêu thì không đau nữa, một chút cũng không đau.”

Bạch Dĩ Mạt vừa bất đắc dĩ nhìn Hương Nhu biểu diễn, vừa giúp hấn xoa miệng vết thương, trong lòng thầm rửa Bạch Dĩ Hạo cả đời này bị phụ nữ ăn sống, vĩnh viễn không thoát thân được.

35. Chương 36: Nguyên Nhân

Đều nói phụ nữ đang yêu đều không bình thường, điều này thật là đúng, người đắm chìm trong bể tình, lúc nào cũng thường trực nụ cười ngọt ngào trên môi.

“Luật sư Bạch, gần đây vận đào hoa đến rồi hả?” Tiểu Trương là thực tập sinh ở văn phòng luật sư đưa văn kiện đến cho Bạch Dĩ Mạt thì nở nụ cười hòa nhã.

Bạch Dĩ Mạt nhận lấy tập hồ sơ, ngẩng đầu nhìn cô: “Sao em cũng học cái tính tám chuyện đấy rồi.”

Tiểu Trương là một người tương đối ổn định trong đám thực tập sinh, ấn tượng của Bạch Dĩ Mạt với cô cũng rất tốt, nha đầu này nhìn đáng vẻ quý quái nhưng lúc nào cũng cần cù chăm chỉ tiến tới, đối với ai cũng ôn hòa lễ phép.

Tiểu Trương hí mắt cười hì hì chỉ ra ngoài cửa sổ: “Gần đây thường xuyên trông thấy một anh đẹp trai đến đón chị, còn không phải là bạn trai chị à?”

Bạch Dĩ Mạt nhớ lại mấy ngày gần đây, Hương Nhu luôn viện cớ để đến chỗ cô, buổi sáng chuẩn bị bữa sáng cho cô, đưa cô đi làm, tan tầm liền đón cô đi ăn tối, hoặc là cùng đến siêu thị mua thức ăn về lại nhà hưởng thụ thế giới của hai người.

Sau khi ăn tối xong sẽ nắm tay nhau đi dạo bên bờ sông, rồi nói chuyện hôm nay đã làm những gì? Bọn họ cũng có cãi nhau, giống như hai đứa trẻ không lớn đuổi bắt nhau; hoặc là nằm ườn ra trên salon xem băng đĩa, sau đó bị Hương Nhu trêu chọc, cuối cùng là liên tục chiến đấu từ đó đến phòng ngủ.

Tuy hình thức yêu đương luôn là nghìn bài như một, nhưng quan trọng nhất là tình cảm của cả hai, xem đối phương là trái tim của mình, như vậy thì cái gọi là hình thức nhảm chán mới trở nên tình cảm mãnh liệt bắn tung tóe, có tình có ý. (Qin: Nhìn chung vẫn nhảm và chán ._. thả ep ấy còn hơn)

Niềm hạnh phúc trong nụ cười của Bạch Dĩ Mạt không nói cũng hiểu, cô nhẹ nhàng gõ đầu Tiểu Trương: “Được rồi, bây giờ đang trong giờ làm việc, cẩn thận chị báo cáo em lại với cấp trên đấy.”

Tiểu Trương bật cười, giơ tay phải lên chào, nói: “Tuân lệnh, em lui ra ngay.”

Bạch Dĩ Mạt không nói gì không thốt ra câu gì cả!

Mắt nhìn thấy sắp đến lúc ăn Tết, Bạch Dĩ Mạt muốn đưa Hương Nhu về nhà vào dịp này, tuy trước kia hấn cũng thường xuyên đến nhà cô nhưng bây giờ đã không giống với lúc trước, thân phận của người ta không giống với lúc trước nữa, bây giờ hấn là bạn trai cô, không còn là đối thủ một mắt một còn đấu đến chết đi sống lại như trước kia.

Hôm nay công ty Hương Nhu có buổi họp công khai đấu thầu, tan làm không thể đón cô, nhưng ngược lại cô vô cùng vui vẻ nhàn hạ, tổng hợp lại những vụ án lúc trước, cô cảm nhận rõ người đàn ông này vì quá

yêu mà cứ dính lấy cô, cô cũng cần chút không gian riêng tư mà, tuy cô thừa nhận cái cảm giác bị hấn dính lấy cũng rất tốt.

Sau khi tan làm, cô đi đến siêu thị, thứ nhất, ăn tết cần phải chuẩn bị đồ tết, thứ hai, mua mấy món Hường Nhu thích, về nhà chuẩn bị đồ ăn cho tốt, để mỗi lần nấu cơm không bị hấn cười nhạo mình không phải là con gái.

Đi dạo trong siêu thị một lát thì Hường Nhu như đoạt mệnh truy hồn call tới.

“Đang ở đâu đó?” Giọng của hấn luôn êm tai như vậy.

“Đang mua đồ trong siêu thị, còn anh?”

“Mới ra khỏi công ty, anh đến đó đón em.”

Bạch Dĩ Mạt nói vâng rồi tiếp tục đi mua đồ, bỗng dưng nhớ lại kẹo sữa Đại Bạch Thỏ trong nhà hình như ăn gần hết rồi, thế là cô liên tục chiến đấu kéo đến quầy kẹo mua kẹo sữa, trên giá đỡ chỉ còn lại một bao, trong lòng cô đang âm thầm may mắn số mình hên nên mới để lại một bao, vừa định đưa tay ra lấy thì liền nhìn thấy một cánh tay đưa tới cũng định lấy gói kẹo, Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu thì thấy một cô gái còn rất trẻ nhưng đã mang thai cũng đang nhìn cô chằm chằm.

Bạch Dĩ Mạt thấy cô gái này nhiều lắm cũng chỉ mới hơn hai mươi, mà bụng đã to như vậy rồi, cô cười buông tay, làm sao có thể tranh đồ ăn với phụ nữ mang thai chứ!

“Cho em này.” Bạch Dĩ Mạt cười cười với cô.

“Cám ơn.” Cô gái cầm gói kẹo trên tay, mỉm cười đáp lại Bạch Dĩ Mạt.

Hiếm khi Bạch Dĩ Mạt nảy sinh cảm tình với một người không quen biết, vì thế chỉ vào bụng cô nói: “Em còn trẻ thế mà đã có con rồi sao!”

Cô gái vừa nghe thì sắc mặt hơi ngại ngùng, sau đó trả lời cô: “Vâng ạ!”

Bạch Dĩ Mạt để ý thấy cô gái kia mất tự nhiên đành nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, em bé mấy tháng rồi?”

“Hơn tám tháng ạ.”

“Mang thai chắc cũng vất vả nhỉ!”

“Cũng được, là cốt nhục của mình nên vất vả cũng không hề gì.”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, đúng thế! Năm đó không phải cô cũng suýt có cơ hội làm mẹ sao?

“Vậy em đi cẩn thận, chị đi trước đã, hẹn gặp lại.” Bạch Dĩ Mạt không muốn nhắc lại chuyện trước kia, vì thế liền tạm biệt cô gái này rồi đi ra khỏi dãy hàng.

Mua xong đồ liền đi ra bãi đỗ xe, từ xa trông thấy Hường Nhu xuống xe đi về phía cô, hấn cầm túi lớn túi nhỏ trong tay Bạch Dĩ Mạt đặt vào sau cốp xe, sau đó ôm lấy chiếc eo nhỏ của Bạch Dĩ Mạt, nhanh chóng hôn một cái lên miệng cô, hỏi: “Sao hôm nay có lòng muốn nấu cho anh thế?”

Hai tay Bạch Dĩ Mạt vòng qua cổ Hường Nhu, cười nói: “Đúng đó, để không cho anh cười em không biết nấu cơm, hôm nay cam đoan sẽ cho anh ăn đến nuốt cả lưỡi luôn.”

Trong cặp mắt đào hoa giảo hoạt của Hường Nhu chợt lóe sang, sau đó cúi đầu đến gần tai Bạch Dĩ Mạt, cố ý hạ giọng nói: “Thế không để ý anh ăn mất đầu lưỡi của em chứ? Hay là ăn cả người em luôn?”

Bạch Dĩ Mạt kéo tai Hường Nhu tròng mắt: “Ăn cái gì hả?”

Hường Nhu giả vờ cắn răng chịu đựng cầu xin tha thứ: “Ăn cơm ăn cơm...”

Bạch Dĩ Mạt hài lòng buông tay, sau đó vỗ nhẹ trên vai hấn: “Ngoan lắm.”

Hai người vui vẻ lên xe, ô tô lái ra khỏi bãi đỗ, vừa ra đường chính đã trông thấy một thiếu phụ ngồi dưới đất, Bạch Dĩ Mạt vội bảo Hường Nhu dừng xe.

Cô xuống xe chạy đến nhìn, thì ra chính là cô gái lúc nãy còn đang nói chuyện với cô trong siêu thị, sau đó cô ngồi xổm xuống hỏi cô bé: “Em sao thế?”

Cô gái kia xoa bụng, vẻ mặt đau đớn, tuy đang mùa đông rét căm nhưng trên trán lại lấm tấm mồ hôi.

“Em đau bụng quá.” Giọng điệu của cô gái kia đã thay đổi.

Bạch Dĩ Mạt cũng có chút kích động, cô nắm lấy tay cô gái nói: “Đừng sợ, chị đưa em đến bệnh viện.”

Nói xong liền bảo Hướng Nhu đến giúp, Hướng Nhu liền bế cô gái lên xe, sau đó nhẹ nắn nắn bàn tay bởi vì kích động mà run lên của Bạch Dĩ Mạt, rồi chạy như bay đến bệnh viện.

Tới bệnh viện nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu, sau khi kiểm tra nói là đứa bé cần được sinh ra, bảo bọn họ nhanh chóng thông báo cho người nhà thai phụ.

Bạch Dĩ Mạt làm sao biết người nhà cô gái này là ai chứ! Vì thế trên đường đưa đến phòng mổ, cô hỏi cô gá đó làm thế nào để báo tin cho bố đứa bé biết, cô gái chỉ vào túi xách trong tay Bạch Dĩ Mạt, nói với cô: “Phiền chị tìm trong điện thoại em một người tên Giản Quân Phàm, giúp em báo với anh ấy là đến đây.

Bạch Dĩ Mạt xác định rõ mình không có nghe lầm, cô ấy nói là Giản Quân Phàm, sẽ không phải là trùng với Giản Quân Phàm cô quen đấy chứ?

Mặc dù có nghi ngờ, nhưng Bạch Dĩ Mạt vẫn tìm trong trong điện thoại cô gái kia ba chữ Giản Quân Phàm rồi gọi, bên kia chuông vang lên hai tiếng đã nổi máy, một giọng nói quen thuộc trong ống nghe truyền đến.

“Có chuyện gì vậy? Tiểu Tiểu?”

Bạch Dĩ Mạt lặng người đi rồi vội nói: “Giản Quân Phàm?”

“Bạch Dĩ Mạt? Sao lại là em?” Giản Quân Phàm cũng thấy bất ngờ.

“Bây giờ không nói nhiều nữa, cô bé này sắp sinh rồi, bảo em gọi cho anh, anh mau đến đây đi, bọn em đang ở bệnh viện thành phố.”

Gác điện thoại xong, Hướng Nhu đi mua cà phê quay lại, nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt sững sờ tại chỗ liền hỏi: “Sao thế, không thông báo được cho người nhà cô gái ấy sao?”

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Hướng Nhu, phải một lúc lâu sau mới nói một câu không đầu không đuôi: “Hình như bố đứa bé là Giản Quân Phàm.”

Hướng Nhu cũng lấp bắp kinh hãi: “Làm sao có thể?”

Bạch Dĩ Mạt thấy đèn sáng trên cửa phòng mổ thì có chút hốt hoảng, sắc mặt không được tốt lắm, Hướng Nhu đưa ly cà phê trong tay cho Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt đón lấy nhưng không uống, chỉ là siết chặt cái ly trong tay, ánh mắt bình tĩnh dè chừng nhìn cánh cửa phòng mổ đóng kín.

Từ lúc đầu Hướng Nhu đã cảm thấy Bạch Dĩ Mạt có gì đó lạ, dọc đường đưa cô gái mang thai này đến bệnh viện, bọn họ cũng rất kích động, mặc dù là cứu người, nhưng phản ứng của cô ấy thật sự rất không bình thường.

Giản Quân Phàm chạy đến thì nhìn thấy Bạch Dĩ Mạt căng thẳng nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng mổ, Hướng Nhu thì ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy vai Bạch Dĩ Mạt.

Anh khựng lại chút, rồi sau đó bước đến.

“Bạch Dĩ Mạt, sao rồi?”

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Giản Quân Phàm, cô không nói gì, chỉ mang theo sự phức tạp trong mắt nhìn anh.

Hướng Nhu cảm thấy vẻ mặt của Bạch Dĩ Mạt không ổn, thế là bèn chỉ vào phòng mổ nói: “Chắc là sinh non rồi, không nghe thấy gì bên trong cả.”

Giản Quân Phàm gật đầu, đứng đợi một bên.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đèn trên phòng mổ cũng tắt, cánh cửa mở ra, Đậu Dao dẫn đầu đi ra, Bạch Dĩ Mạt vừa thấy liền chạy tới.

“Bác sĩ Đậu, thế nào rồi?”

Đậu Dao gật đầu nói: “Sinh non, cả mẹ lẫn con đều ỉnh an, nhưng đứa bé vì không đủ tháng nên đã đưa vào nôi dưỡng khí.”

Bạch Dĩ Mạt thở phào nhẹ nhõm, nét lo lắng trên mặt cũng dịu đi: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

“Đúng rồi, em là người nhà thai phụ sao?” Đậu Dao hỏi.

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu chỉ vào Giản Quân Phàm nói: “Không phải em, anh ấy, anh ấy là bố của đứa bé.”

Đậu Dao vừa thấy Giản Quân Phàm thì có chút giật mình: “Anh là bố của đứa trẻ?”

Giản Quân Phàm lắc đầu muốn phủ nhận, định nói gì đó thì trông thấy Tiểu Tiểu được đẩy ra từ trong phòng, mấy người chậm rãi đi theo sau bác sĩ y tá đến phòng bệnh.

Kiểm tra tất cả xong, Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy Tiểu Tiểu đang ngủ mê trên giường thì cuối cùng viên đá trong lòng cũng rút xuống.

“Bác sĩ Đậu, chị chắc chắn cô ấy không xảy ra việc gì chứ?” Bạch Dĩ Mạt lại hỏi Đậu Dao.

Đậu Dao gật đầu: “Tình hình của cô ấy rất ổn định, mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng cũng không giống em năm đó làm...”

“Bác sĩ Đậu...” Bạch Dĩ Mạt ngắt lời cô, quay đầu lại quả nhiên thấy vẻ mặt mình bạch của Giản Quân Phàm và vẻ mặt ngờ vực của Hướng Nhu.

Đang không biết làm thế nào thì bỗng điện thoại của Hướng Nhu vang lên, Hướng Nhu ra ngoài nhận điện thoại mới làm dịu đi không khí quỷ dị như vậy.

Giản Quân Phàm đi đến trước mặt Bạch Dĩ Mạt mở miệng nói: “Em không định nói cho cậu ta biết sao, với cá tính của cậu ta, sớm hay muộn cũng sẽ biết thôi.”

Bạch Dĩ Mạt nhú mày: “Em biết, nhưng em không biết nên nói như thế nào với anh ấy, dù sao năm đó em cũng định giấu anh ấy cả đời.”

Dường như Đậu Dao nhìn ra chút manh mối, cô nhìn Bạch Dĩ Mạt hỏi: “Người tên Hướng Nhu kia không phải là bố của đứa bé của em năm đó chứ?”

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Đậu Dao, sau đó mới gật đầu thừa nhận.

Đậu Dao lại lắc đầu thở dài, nói tiếp: “Khó trách lần trước em nhập viện cậu ta lại muốn moi tin muốn biết sao em lại nằm viện từ chị, thì ra chính là cậu ta.”

“Cái gì, anh ấy đã đến hỏi chị ư?” Bạch Dĩ Mạt kinh hãi.

Đậu Dao vỗ vai cô nói: “Yên tâm đi, chị chưa nói gì cả đâu.”

Lúc này Bạch Dĩ Mạt mới yên tâm gật đầu, nhưng rồi lại không biết nói thế nào nhìn Giản Quân Phàm: “Giản Quân Phàm, sao em không biết anh là bố của đứa bé đó?”

Giản Quân Phàm trợn mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt, sau đó quay đầu lại nhìn người trên giường bệnh, mở miệng nói: “Nói lung tung gì thế? Bạn trai của Tiểu Tiểu là đồng nghiệp với anh, Hứa Khôn, một năm trước phía đi nằm vùng, ai ngờ mới không bao lâu đã bị người bên kia phát hiện ra thân phận của cậu ấy, muốn đổi pho cậu ấy, cuối cùng tuy cậu ấy được bọn anh đến cứu, nhưng não bộ thiếu khí trầm trọng dẫn đến hôn mê, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Còn Tiểu Tiểu lúc đó phát hiện ra mình đã mang thai, cho nên anh thân là cấp trên đồng thời là bạn tốt của Hứa Khôn, có trách nhiệm giúp cậu ấy chăm sóc bạn gái.”

Bạch Dĩ Mạt không ngờ lại còn như vậy, chuyện một năm trước cô cũng chỉ mới được biết, chính là vụ án của Kim tiểu thư với anh trai cô ta là Hồng đại ca lúc trước, nghe nói bên cảnh sát vài người vào bên trong

đám buồn lậu ma túy, nhưng không thành công, ngược lại còn bị trọng thương, thì ra là bạn trai của Tiểu Tiểu, thật sự là khéo!

“Thì ra là vậy!” Bạch Dĩ Mạt lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Hướng Nhu sắc mặt cực kỳ đen từ bên ngoài quay về, hẳn không nói hai lời đi đến trước mặt Giản Quân Phàm, một đám đầm vào mặt anh...

36. Chương 37: Kết Quả

Mùa đông khắc nghiệt, gió lạnh thấu xương, những bông tuyết như khoác lên thành phố chiếc áo trắng, nhiệt độ đêm đông cực kỳ thấp, mà trên bãi cỏ sau bệnh viện không người lui tới, lại có một đôi nam nữ đang ở đó.

Hướng Nhu nhận được điện thoại không phải ai khác, mà chính là Hạ Nhất Bắc, lúc trước hắn uy hiếp Hạ Nhất Bắc giúp hắn điều tra xem Bạch Dĩ Mạt bị bệnh gì, gần đây đúng dịp bệnh viện của Hạ Nhất Bắc tổ chức cuộc trao đổi nghiên cứu y học quốc tế, các chuyên gia trong nghề trên khắp các nước đều tề tựu về đây, mà bác sĩ Tề năm đó làm phẫu thuật cho Bạch Dĩ Mạt cũng có mặt trong hàng ngũ này.

Cũng thật khéo khi Hạ Nhất Bắc gặp bác sĩ Tề, nhớ lại năm năm trước ông nhận một bệnh nhân sinh non ngoài ý muốn, hơn nữa lúc đưa đến bệnh viện thì ra rất nhiều máu, suýt nữa mất mạng, sau đó để lại chứng đau bụng kinh nghiêm trọng.

Cho nên, mấy ngày nghỉ mỗi tháng trước nhất định phải dùng thuốc mới có thể xoa dịu cơn đau lúc có kinh, còn một điều nữa là, vì cơ thể chưa từng bị thương nặng như thế, nên lần mang thai tới có lẽ sẽ phải sinh non thêm lần nữa.

Sau khi Hạ Nhất Bắc nghe ngóng, biết được người bệnh kia chính là Bạch Dĩ Mạt, nói lúc ấy người đưa cô đến bệnh viện là Giản Quân Phàm, tình hình cụ thể thì không rõ lắm, chỉ biết Bạch Dĩ Mạt và Giản Quân Phàm không tránh khỏi có quan hệ, cũng vì thế mà sau đó Bạch Dĩ Mạt đến đã đánh Giản Quân Phàm một trận.

Lúc đó trong bệnh viện xuất hiện rất nhiều phiên bản, giống như là thấy tận mắt nguyên nhân hậu của vậy, nhưng tất cả mọi người đều không biết sự thật trong bản chính là gì.

Mà tám chuyện thì vẫn là tám chuyện mà thôi, sau khi Bạch Dĩ Mạt ra viện, dần dần chuyện này cũng không được bàn tán say sưa như lúc trước.

Vừa nghe đến đây, Hạ Nhất Bắc cảm thấy chuyện này không phải tám, chín mà đúng là mười, nên nhanh chóng điện thoại nói cho Hướng Nhu biết.

Sau khi Hướng Nhu nghe xong, càng xác định rõ câu nói không đầu không đuôi lúc này Đẩu Dao nói có ý gì, hẳn cũng không thêm phân tích nguyên nhân hậu quả, trong lúc tức giận vợ đưa cả nắm, lúc quay vào đánh Giản Quân Phàm một trận nên thân.

++

Hướng Nhu quay người nhìn Bạch Dĩ Mạt đang phía sau, vừa nghĩ đến cô phải chịu sự đau khổ này năm năm liền nhức nhối, mà người này rốt cuộc đã giấu diếm hắn nhiều ít chuyện?

Bây giờ bình tĩnh lại, hắn bắt đầu suy nghĩ, tính nhẩm lại thời gian, lúc cô vừa đúng hai ba tháng sau cô trở về từ Mỹ, mà lúc ở bên Mỹ hai người họ lại làm chuyện kia. Cho nên, không có gì bất ngờ đứa bé kia chắc chắn là của hắn, nhưng không hiểu vì sao chuyện này lại dính lên Giản Quân Phàm, hắn nghĩ hoài mà không ra.

“Có phải em nên nói cho anh biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì không? Cả chuyện đứa bé nữa là sao?” Lúc mới nghe thì rất kinh sợ, sau đó là tức giận, bây giờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dường như tất cả đều hóa thành đau lòng.

Thật ra Bạch Dĩ Mạt cũng không phải muốn giấu hẩn, nhưng cô thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu, hơn nữa năm đó là cô chọn giấu hẩn, cho nên nếu cô nói ra, cô cũng không biết chuyện ngoài ý muốn năm xưa là trong bọn họ ai có lỗi.

“Đứa bé là của anh, nhưng em không giữ được.” Bạch Dĩ Mạt nhớ lại chuyện năm đó: “Thật ra năm ấy sau khi về nước em cũng không biết thì ra mình đã có, ngày xảy ra chuyện là lúc em đến sân bay đón anh hai, ai ngờ tới sân bay lại bị cướp, em cũng không nghĩ nhiều liền đuổi theo, rồi đánh gục cái người trộm túi xách của em, đúng dịp gặp được Giản Quân Phàm đang nghỉ phép đi đến, liền báo cảnh sát bắt người.

Ai ngờ bởi vì lúc bắt người vận động mạnh, lại trúng một đám của tên trộm, đột nhiên cảm thấy bụng rất đau, Giản Quân Phàm thấy tình hình không ổn liền đưa em đến bệnh viện.

Thì ra nguyên nhân là do va chạm mạnh nên sinh non còn khiến xuất huyết nhiều, sau đó anh hai chạy đến thì cứ ngỡ bố đứa bé là Giản Quân Phàm, cho nên cũng không hỏi qua mà đánh luôn người ta, đánh xong mới biết là hiểu lầm.

Có lẽ là do đánh nhau mới thành bạn bè, cũng có thể là ân nhân cứu mạng của em, tóm lại, từ lúc đó không hiểu ra sao Giản Quân Phàm đã bước vào cuộc sống của em, trở thành người bạn không có chuyện gì giấu nhau.”

Bạch Dĩ Mạt nói rất bình thản, cứ như đang nói chuyện của người khác vậy.

Hướng Nhu bước lên ôm lấy Bạch Dĩ Mạt, vùi đầu vào sâu trong cổ cô không nói gì, hẩn vốn rất giận cô xảy ra chuyện đó cũng cố sống cố chết giấu hẩn năm năm, là năm năm! Nhưng bởi vì chuyện kia mà ảnh hưởng đến sinh lý của cô, khiến cô nhiều năm đau đớn như vậy, là một nười đàn ông, hẩn lại có thể để người con gái mình yêu phải thừa nhận nhiều như thế.

Bạch Dĩ Mạt ôm chặt lấy eo hẩn, vô cùng thoải mái nói: “Em là sợ nói cho anh biết, anh sẽ nổi giận, sẽ tự trách mình, thế nên mới không dám nói ra, ai ngờ anh lại thần thông quảng đại tự mình điều ra.”

Hướng Nhu không nói gì, chỉ ôm cô thật chặt.

Bạch Dĩ Mạt sốt ruột, cái kiểu Hướng Nhu không nói lời nào cô thật sự chưa bao giờ gặp qua: “Anh nói câu gì đi! Vừa nãy tốt xấu không hiểu gì anh đánh Giản Quân Phàm người ta, lúc này nên nói gì đi chứ!”

Nói xong gơ tay muốn đẩy đầu Hướng Nhu ra, không ngờ bất thành linh một nụ hôn rơi xuống cánh môi cô, nụ hôn mềm như lụa, nhẹ như tấm, ấm như tim, Bạch Dĩ Mạt từ từ hai mắt nhắm lại đón nhận nụ hôn dịu dàng kéo dài của hẩn dành cho cô.

Thật lâu sau, hẩn mới buông lỏng môi cô ra, cô mở to mắt, đập vào mắt chính là đôi mắt hoa đào kia tràn đầy nước, hốc mắt dần đỏ lên.

Bạch Dĩ Mạt đưa tay chạm đến mắt hẩn nhưng lại bị hẩn nắm giữ lại, trông thấy bộ dáng này của hẩn, lòng của Bạch Dĩ Mạt cũng lên xuống bất định.

“Anh đừng như vậy nữa, không phải bây giờ em vẫn tốt sao?”

Hướng Nhu cầm tay cô để chặt trước ngực hẩn, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Bạch Dĩ Mạt, gả cho anh đi!”

Bạch Dĩ Mạt kinh ngạc, thay đổi kênh nhanh quá, cô không kịp tiếp thu tín hiệu, cô tròn tròn hai mắt, trong con ngươi sáng trong một mảng.

Cô thử hỏi: “Anh vừa nói cái gì?”

Bỗng dưng Hướng Nhu quỳ gối xuống, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Dĩ Mạt: “Cô Bạch Dĩ Mạt, cô có đồng ý gả cho tôi không, cùng tôi đi trọn cuộc đời, đầu bạc răng long?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt mình, là người đàn ông cô thích đã nhiều năm, là người đàn ông của cô cũng yêu cô, mà người đàn ông này bây giờ đang cầu hôn cô!

Bạch Dĩ Mạt ép không cho nước mắt tràn ra nơi hốc mắt, gạt đầu, cố tình trả lời thật nhẹ nhàng: “Nếu anh không sợ chết, em sẵn gả cho anh!”

Hương Nhu đứng dậy ôm lấy cổ Bạch Dĩ Mạt, cười nói: “Là em đồng ý rồi, không được đổi ý đấy.”

Bạch Dĩ Mạt nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, cười: “Ừ, không đổi ý.”

++

Sau khi Bạch Dĩ Mạt đã đồng ý lời cầu hôn đột ngột của Hương Nhu, Hương Nhu rất muốn xử tử hình Bạch Dĩ Mạt ngay tại chỗ, nhưng thấy ở nơi đông người này có nguy cơ cảm mạo, thế là hắn nhanh chóng đưa Bạch Dĩ Mạt lên xe cường diên một trận, sau đó liên tục lái xe vượt đèn đỏ.

Bạch Dĩ Mạt ngồi trên ghế phụ có hơi choáng váng, vội quay sang Hương Nhu nói: “Anh đi chậm thôi, đã vượt mấy lần đèn đỏ rồi đấy.”

Hương Nhu chỉnh lại ngồi nghiêm chỉnh lái xe, lúc này mới mở miệng trầm trầm hấp dẫn: “Đừng có dụ, dỗ anh, anh nhìn không được...”

Bạch Dĩ Mạt xì một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính, trên mặt ửng đỏ.

Quay về biệt thự của Hương Nhu, mới vừa vào cửa, Bạch Dĩ Mạt đã bị Hương Nhu đè chặt vào tường, tay từ dưới áo di chuyển lên trên, đi vào, cởi bỏ móc khóa áo trong, khiến cô phải rên rỉ từng đợt.

Tay thò ra khỏi áo, quay ngược về phía dưới giở váy cô lên đến tận áo, còn rờ dọc theo tất quần ở bắp đùi cô, từng chút từng chút động đến vùng đất nhạy, cảm.

Bạch Dĩ Mạt chỉ cảm thấy phía dưới bỗng mát lên, tất quần của mình đã bị Hương Nhu lột ra.

Sau đó chiếc váy cũng bị kéo xuống, môi hắn dờ khỏi môi cô, một đường đi thẳng xuống dưới, một tay ở dưới y phục cô dao động, tay kia thì hình như đang động trên người mình.

Bạch Dĩ Mạt chỉ nghe thấy tiếng kim loại va nhau, tiếp sau đó là tiếng khóa kéo, tiếp nữa cô cảm giác được của cô chạm vào của hắn, thứ đó nghiền nát lối vào của cô, khiến cô khó nhìn được mà bật rên rỉ.

Tiếp tiếp sau đó, cô cảm thấy hắn càng lại gần sát cô, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, thứ dưng mảnh kia tiến sâu vào nụ hoa của cô.

Hương Nhu vừa thở hổn hển, vừa thấp giọng nói: “Gọi anh.”

Bạch Dĩ Mạt bám vào hắn, mỗi đợt tiến vào của hắn đều sâu và đau: “Hương... Nhu...á...”

Cô gọi tên hắn làm gì chứ, Hương Nhu vừa nghe thế thì bật cười dừng động tác lại: “Không đúng, gọi lại.”

Hắn vừa dừng lại Bạch Dĩ Mạt đã cảm thấy khó chịu, đôi mắt dịu dàng đáng yêu liếc nhìn Hương Nhu, Hương Nhu bị cô nhìn như vậy thì không nhìn được nữa, đôi mắt nhỏ kia rất mê hoặc người ta.

“Ông xã, em khó chịu!” Bạch Dĩ Mạt ghét cái bộ dạng bây giờ của mình, giống như nữ lưu manh đến lúc động dục, không muốn được thì rất bất mãn.

Hương Nhu nghe thấy thì hài lòng cười, trong con mắt nhuộm đầy dục vọng, vừa nghe cô nũng nịu gọi một tiếng, trong lòng đã nhanh nở rộ một đóa hương dương.

Vòng chiến đấu thứ nhất chấm dứt, Hương Nhu ôm Bạch Dĩ Mạt vào phòng ngủ, Bạch Dĩ Mạt rất buồn bực, quần áo của mình chỉ che đây một nửa, quần áo của Hương Nhu đã sớm cởi ra hết rồi, cứ như vậy chắc chắn sẽ làm thêm mấy trận nữa mà xem.

Vào phòng ngủ, Hương Nhu lột sạch sẽ Bạch Dĩ Mạt, sau đó ném cô lên giường lớn, hắn nhanh chóng cởi bỏ vũ trang, sau đó nằm đè lên.

“Sau này còn lừa anh, giấu anh nữa không?” Tay Hương Nhu sờ vào giữa tóc Bạch Dĩ Mạt, để cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

Bạch Dĩ Mạt nhướng miệng lên, khôn khéo mà biết nhẹ nhàng lắc đầu: “Không giấu, không lừa nữa.”

Hương Nhu nở nụ cười hài lòng, nụ hôn nóng bỏng kéo dài từ trên xuống dưới, hai tay Bạch Dĩ Mạt túm chặt lấy, khăn trải giường, ngửa đầu ra sau ưm ưm, a, a không yên.

Môi của hắn đi đến trên chiếc bụng bằng phẳng của cô, nhẹ đặt nụ hôn lên đó, vết sẹo trên đó đã sớm biến mất, nhưng lại không thể che giấu sự thật rằng nơi này đã từng mang thai, đó chính là sinh mệnh của bọn họ, tuy cuối cùng không được gặp mặt, nhưng đứa bé thật sự đã từng tồn tại, mà sau này ở đây cũng sẽ mang thai lần nữa, sinh ra kết tinh của tình yêu của hai người đúng không?

Không, hắn không cần, cho dù không có cũng không sao, Hương Nhu hắn chỉ cần có được Bạch Dĩ Mạt là đã có tất cả rồi, chỉ cần có cô, cả đời này hắn đã hạnh phúc mỹ mãn lắm rồi.

Lại tiếp tục dời xuống, hai tay kéo hai chân của cô ra, gác trên vai hắn, nhìn thấy đóa hoa trắng nõn như ẩn như hiện trong rừng, đầu hắn cúi sát vào đó.

Cái lưỡi của hắn chạy trong rừng, lướt qua chất mật chảy ra, liếm láp, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, rồi giống như chú cá nhỏ lại bơi lên trên, phía dưới mềm mại của cô vừa hay ôm lấy thứ cứng rắn của hắn.

Trong chốc lát, hắn đi vào, rồi rút ra từng đợt mạnh, Bạch Dĩ Mạt được lấp đầy trong nháy mắt cảm thấy trống rỗng mà trước đây chưa từng có, chỉ biết trở mắt nhìn về mặt gian trá của Hương Nhu.

Hương Nhu đùa bỡn trước đóa hoa mai, trên ngực cô, cười nói: “Sao thế? Rất khó chịu ư?”

Bạch Dĩ Mạt trừng mắt, quả nhiên tự ái cái gì chứ, vào lúc này cơ bản không đáng một xu, sở thích của hắn chính là dụ cô trở thành lưu manh.

Hương Nhu xoay người lại nằm song song trên giường với Bạch Dĩ Mạt rồi nói tiếp: “Tự mình động thủ đi!”

Bạch Dĩ Mạt sao không nghe ra ý của hắn chứ, cô không nói gì nhưng trên mặt lại thoáng hiện lên nét cười, sau đó lật người vào tư thế nữ trên nam dưới.

Hương Nhu hài lòng nhìn Bạch Dĩ Mạt: “Không tệ, đúng là trẻ con dễ dạy!”

Bạch Dĩ Mạt mỉm cười quyến rũ, sau đó nhẹ nhàng nói: “Để thiếp hầu hạ tướng công.”

Hương Nhu nghe thấy âm thanh nũng nịu mềm mỏng này, xương cốt đã tê dại muốn nát ra.

Bạch Dĩ Mạt cúi đầu hôn lên môi hắn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một vòng, ghì chặt cánh môi hắn, sau đó tách hàm răng hắn ra, đưa lưỡi đi vào, nhẹ nhàng cắn, nhẹ nhàng cuốn.

Quả thật Hương Nhu cảm giác như mình được thăng thiên, chỉ dạy nhiều lần như vậy, quả nhiên có hiệu quả, tuy rằng không được lưu loát lắm, nhưng như thế này lại tăng thêm hưng phấn.

Bạch Dĩ Mạt rời khỏi môi hắn, sau đó hôn lên cằm, tiếp tục dọc theo cằm đi xuống cổ, cắn nhẹ lên đó, cuối cùng dừng lại ở chỗ cổ họng, cô chìa lưỡi ra liếm vòng quanh cục yết hầu.

Cô rất hài lòng khi nghe thấy trên đầu phát ra tiếng thở dốc nặng nề, cái thứ bị cô đè lên rõ ràng to lên không ít.

Bỗng nhiên cô dừng lại, sau đó cố ý nói: “Hầy, em mệt rồi, đi tắm trước đã!”

Nói xong nhanh chóng nhảy xuống giường, đi vào phòng tắm, Hương Nhu đương nhiên biết mình bị Bạch Dĩ Mạt đùa giỡn, bị lừa dục thiêu đốt toàn thân mà cô lại có thể chạy.

Hắn lập tức xoay người nhảy xuống giường, kéo Bạch Dĩ Mạt lại đặt cô lên mép giường, mạnh mẽ từ phía sau đâm sâu vào, vừa ra vào trái phải, vừa nghiêng răng nói bên tai cô: “Bạch Dĩ Mạt, em đúng là một tiểu yêu tinh biết giài vò người ta.”

37. Chương 38: Ăn Lẩu

Bạch Dĩ Mạt không rõ mình đã ngủ như thế nào, trí nhớ của cô chỉ dừng lại ở lúc cô hoàn toàn bị Hường Nhu phát thú tính, cho nên cứ quần lầy cô mãi không dứt, cuối cùng đầu hàng vẫn à vô dụng, Hường Nhu không giãy vò đủ cô là không chịu dừng.

Khi tỉnh lại đã không thấy Hường Nhu đâu, chỉ thấy trên đầu giường đặt một tờ giấy, cô cầm lên xem, đó là chữ của Hường Nhu, phóng khoáng mà không mất đi lực.

Trên đó viết: “Bà xã đại nhân thân yêu, ông xã phải quay về công ty xử một việc, em dậy rồi thì cứ ở nhà chơi, đợi anh xong việc sẽ trở về, rồi hãy muốn anh sau! Yêu em!

Bạch Dĩ Mạt mỉm cười đọc hết lời nhắn trẻ con này, nghĩ thầm cái gì gọi là ở nhà chơi chứ, Bạch Dĩ Mạt cô có phải là con nít trong nhà trẻ đâu!

Nhưng mà cô thật sự bội phục Hường Nhu, tối qua giằng co lâu như vậy mà mới sáng sớm hần đã đến công ty xử lý chính sự, quả nhiên là trâu bò.

Nhưng nghĩ lại, không đúng, tên này đúng là yêu tinh, rõ ràng là lấy âm bổ dương, đem cô hút khô đi rồi thì hần tràn đầy sức sống, còn mình thì lại đau lưng, vô cùng thâm.

Nằm vật ra giường lăn đông lăn tây, cuối cùng cô cũng hiểu được hơn phân nửa trong tiểu thuyết toàn là cảnh nóng, làm cho suy nghĩ của cô bắt đầu mơ mộng.

Cô nằm một chập thì thấy đói bụng, bèn phải ngồi dậy đi ăn.

Lại nói tiếp từ sau khi bọn họ sống chung với nhau, thường là Hường Nhu ở lại nhà cô, đây là lần đầu tiên cô đăng đường nhập thất vào nhà hần, không phải Hường Nhu không cho cô, ngược lại Hường Nhu luôn chê nhà cô nhỏ, giường lại càng nhỏ, không tốt để thi triển, thường dùng kẹo sữa cô thích nhất để dụ dỗ cô đến nhà hần, nói là nhà hần có một ngăn tủ đầy kẹo sữa.

Bạch Dĩ Mạt không muốn, chỉ yếu là do biệt thự của Hường Nhu ở trong khi biệt thự ngoài vùng ngoại ô, lại còn ở trên xa, cách văn phòng luật sư của cô quá xa, cô không muốn sau một ngày bị hần hành hạ còn phải dậy sớm đi làm.

Kết quả là, cô đi vào phòng bếp, quả nhiên thấy bên cạnh tủ lạnh có một ngăn tủ màu trắng ngà, cô tiện tay mở nó ra.

Mở cửa tủ ra, bên trong lại có thêm một hộc nhỏ, cô mở từng hộc ra, hộc nào cũng chất đầy Đại Bạch Thỏ cô thích nhất, Bạch Dĩ Mạt lấy một cái bóc vỏ ra ăn, vị ngọt thấm sâu vào đầu lưỡi.

Trong phim thường nói thế nào nhỉ, yêu một người là yêu toàn bộ thói quen của cô ấy, rồi cuối cùng biến thành thói quen của mình.

Nhìn đi, lại già mòn nữa rồi...

Cô nhìn đồng hồ, đã đến giữa trưa, cô nghĩ đi tìm Hường Nhu ăn trưa xem ra còn tốt hơn, thế là cô thay quần áo rồi ra cửa.

Bạch Dĩ Mạt định đến garage của Hường Nhu chọn một chiếc đi, ai ngờ lúc bước vào thấy một chiếc xe A so với một chiếc xe thường đi thì thật là lăm tiền, cô quyết định quên đi ý nghĩ tự mình lái xe.

Kết quả là, cô gọi một chiếc taxi...

Tới dưới lầu công ty Hường Nhu, cô gọi điện cho Hường Nhu, Hường Nhu bảo Lâm Thắng Nam đi đón cô.

Bạch Dĩ Mạt đứng ở đại sảnh tầng một, trông thấy Lâm Thắng Nam trong bộ đồ công sở màu đen bước ra từ trong thang máy đi đến phía cô.

“Bạch tiểu thư.” Lâm Thắng Nam lịch sự chào hỏi Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt cười, trong giọng nói có chút vui đùa đặc ý: “Chị Lâm, sao lần nào gặp chị cũng rất nghiêm trang thế?”

Khóe miệng Lâm Thắng Nam không hề nhếch lên tí nào, giống như là đã trải qua cuộc huấn luyện đặc biệt, khiến Bạch Dĩ Mạt liên tưởng đến câu chuyện của vị anh hùng kháng chiến Khâu Thiệu Vân, lửa thiêu toàn thân vẫn không hề nhúc nhích, anh dũng không chút sợ hãi.

“Cô Bạch, Hướng tổng bảo tôi đến đón cô, mời.” Nói xong không đợi Bạch Dĩ Mạt phản ứng đã đưa tay ra mời, nhìn chăm chăm vào Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt cũng coi như cái gì gọi là cổ mộ, cái gì gọi là người đẹp như băng, là một cô gái xinh đẹp nhưng lại không hiểu phong tình, lạnh như băng, xem ra tính cách cũng có chút tương tự cái người họ Bạch đẹp trai trong nhà.

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, sau đó nói: “Đi thôi!”

Nói xong liền đi theo Lâm Thắng Nam vào thang máy, lên tầng hai mươi tám, vừa ra thang máy đã được đưa đến văn phòng tổng giám đốc, rồi bảo cô chờ ở văn phòng một lát.

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, nói: “Cám ơn chị, chị đi làm việc của mình đi! Tên đàn Hướng Nhu kia không thể làm mà không có chị, nói không chừng một thời gian sau, anh ấy sẽ phải tổn thất rất nhiều tiền, đúng không!”

Lâm Thắng Nam nghe thế, mặt vẫn không lộ chút biểu tình, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng ấy tỏa ra một tia tán dương, giống như đang nói, cũng chỉ có cô mới nói hần là đồ đàn.

Ánh mắt gửi tín hiệu xong, Lâm Thắng Nam đi ra khỏi văn phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Bạch Dĩ Mạt nhìn quanh văn phòng, bài trí đơn giản, nhưng cũng không đến nỗi ảm đạm lạnh lùng, cửa sổ sát đất có thể quan sát được cả thành phố, trên vách tường màu trắng hai bên treo đầy tranh, đã cách thức hóa không gian bằng phẳng thêm phong phú sắc màu.

Cô đi đến ngồi xuống trước bàn làm việc, trên bàn không có gì ngoài máy tính, tập tài liệu và mấy thứ đồ dùng, nhưng bên cạnh máy tính là một khung ảnh điện tử thủy tinh, thay đổi bên trong là toàn bộ ảnh chụp của nhóm bọn họ từ nhỏ đến lớn, Bạch Dĩ Mạt chợt lóe lên một ý nghĩ, nằm bò ra bàn nhìn quá trình trưởng thành của họ, không thể không cảm thán con dao thời gian này đã bắt tri bắt giác giết đi những năm tháng tuổi thơ chỉ còn lại trong hồi ức của họ.

Bạch Dĩ Mạt nằm sấp trên bàn không ngờ ngủ quên mất, Hướng Nhu quay về vừa mở cửa ra đã thấy Bạch Dĩ Mạt nằm ra bàn ngủ ngon lành.

Hắn bước đến, nhẹ nhàng đặt tập tài liệu trong tay xuống, sau đó dịu dàng bế Bạch Dĩ Mạt lên, Bạch Dĩ Mạt khẽ cựa trước ngực hắn, sau đó thay đổi vị trí nằm thoải mái nhất rồi ngủ tiếp.

Hướng Nhu ôm Bạch Dĩ Mạt vào trong phòng nghỉ, đặt cô lên giường, ai ngờ lại bị Bạch Dĩ Mạt kéo cánh tay lại, trực tiếp dùng làm gối đầu.

Hướng Nhu cứng chiều nhìn Bạch Dĩ Mạt, dùng tay kia sửa lại tóc cho cô, sau đó nở nụ cười có chút bất đắc dĩ, nha đầu kia sao mà có thể ngủ ngon thế chứ?

Lúc Bạch Dĩ Mạt tỉnh lại, trông thấy Hướng Nhu đang đọc sách, mà một tay hắn lại đặt dưới gáy mình, cô khẽ chọc vào Hướng Nhu, Hướng Nhu đặt sách xuống, rồi mỉm cười nhìn cô chăm chú.

“Người đẹp ngủ trong rừng, đã chịu dậy rồi sao?”

Bạch Dĩ Mạt ngồi dậy, gãi đầu, hỏi: “Em ngủ bao lâu rồi?”

Hướng Nhu chỉ vào đồng hồ trên tường nói, “Không lâu đâu, chỉ là ngủ từ giữa trưa đến chập tối thôi.”

“Sao anh không gọi em dậy! Nói định cùng anh ăn trưa, bây giờ thì trực tiếp ăn tối luôn.”

Hướng Nhu vừa xoa xoa cánh tay, vừa cố ý đáng thương nói: “Còn không phải là thấy em ngủ ngon quá, làm sao dám quấy rầy chứ, hơn nữa em còn kê lên tay anh làm gối, bây giờ tay đã không còn cảm giác gì nữa rồi.”

Bạch Dĩ Mạt kéo tay Hướng Nhu lại nắm bóp: “Sao rồi, còn tê nữa không?”

Bởi vì đang cúi đầu, nên khi không thấy Hường Nhu đáp lại thì cô ngẩng đầu tính xem người này đang làm gì, ai biết được vừa ngẩng đầu thì miệng đã bị cắn.

Một nụ hôn sâu kéo dài một lúc lâu, Hường Nhu mới lưu luyến buông Bạch Dĩ Mạt ra: “Ừm, bây giờ hết tê rồi.”

Bạch Dĩ Mạt bỏ tay hấn ra, trợn mắt: “Anh không tê nữa, nhưng bây giờ e đã tê rần lên rồi.”

Hai mắt đào hoa của Hường Nhu chợt đổi, cố ý dè cô xuống: “Đã tê rồi à, thế để anh giúp em.”

Bạch Dĩ Mạt đẩy Hường Nhu ra, đứng lên nói: “Dạ dày tê rồi, đã co rút rồi, em chết đói đi được, đi ăn thôi.”

Nói xong liền kéo Hường Nhu đang nằm trên giường dậy, Hường Nhu chơi xấu nằm ỉ ra không động dậy, Bạch Dĩ Mạt quát hấn: “Anh là đồ chó ghẻ đấy à! Sắp chết rồi còn không chịu dậy.”

Hường Nhu làm bộ lấy lòng, nếu có thêm một cái đuôi vẫy vẫy nữa, thì thật đúng là một con chó ghẻ dễ thương: “Vợ à, anh đói bụng đến nỗi không đứng dậy nữa rồi, nếu không em để anh ăn no trước, rồi chúng ta tiếp tục đi ăn cơm.”

Bạch Dĩ Mạt hất tay hấn ra, vòng hai tay trước ngực, nhìn tên chó ghẻ đang nằm trên giường từ trên cao xuống, người này cũng thật là không chọn đúng chỗ, tốt xấu thì cũng đang ở công ty, ở trong này bị hấn ăn triệt để, nhờ có ai vào được thì phải làm sao?

“Anh cứ thông thả mà giải quyết, em đi ăn đã ha.”

Nói xong mở cửa đi ra ngoài, Hường Nhu trêu chọc không thành, cười rầu rĩ, đành phải ngoan ngoãn đi theo sau Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt xoay người lại nhìn Hường Nhu.

Cô kiễng chân lên xoa đầu hấn, nói: “Good boy, good boy!”

Hường Nhu ôm lấy eo Bạch Dĩ Mạt, vừa thổi khí vào bên tai cô vừa mở miệng mờ ám: “Bạch Dĩ Mạt, đừng vội đắc ý, tối về anh sẽ khiến em phải khóc cầu xin tha thứ.”

Bạch Dĩ Mạt làm bộ sợ hãi nhìn Hường Nhu: “Hường đại gia, tôi sai rồi, xin anh hãy nương tay, thế thì làm sao sáng mai tôi còn đi làm được?”

Hường Nhu nhướn mày, cười nói: “Bạch Dĩ Mạt, chiều này của em cũng vô dụng thôi, vào tay đại gia anh, thì cuộc sông sau này phải gọi là hài hòa mỹ mãn.”

Bạch Dĩ Mạt không nói gì lắc đầu, dù sao có nói gì thì cô cũng không hơn nổi tên mặt người dạ thú này, cho nên vẫn là im lặng là tốt nhất, nếu không mà chọc cho cô xù lông, thì tối nay đừng hòng nghĩ đến chuyện ăn.

Bạch Dĩ Mạt dẫn Hường Nhu đến một quán lẩu gần trường đại học A, chủ quán và vợ đều là người Tứ Xuyên, lúc Bạch Dĩ Mạt học đại học luôn phải ăn cay như thế.

Vào cửa tiệm, bà chủ đi đến, nói một câu đậm chất Tứ Xuyên: “Dì còn bảo sao người đẹp này nhìn quen mắt thế? Thì ra là Dĩ Mạt! Lâu lắm rồi cháu mới quay lại, đúng thật là, tốt nghiệp xong thì đã quên đi hết rồi đúng không?”

Bạch Dĩ Mạt bật cười: “Làm gì có chuyện đó, do cháu bận quá, lại thêm không có bạn thích ăn cay cùng, dì cũng biết một người không ăn lẩu cay được là đồ ngốc mà!”

Bà chủ liếc nhìn Hường Nhu, trong ánh mắt như là không nói cũng biết: “Thế chắc người này là bạn chung sở thích phải không!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn Hường Nhu, rồi sau đó quay đầu lại gật đầu với bà chủ: “Nên hôm nay bọn cháu mới đến.”

“Được được được, vào trong ngồi đi đã..” Nói xong liền dẫn Bạch Dĩ Mạt và Hường Nhu vào trong ngồi.

Bạch Dĩ Mạt gọi ra rất nhiều đồ ăn, còn Hường Nhu chỉ cười để cho cô vui vẻ, Bạch Dĩ Mạt thích ăn ngọt, cũng thích ăn cay, nghĩ chắc cuộc sống đại học của cô cũng không quá cô quạnh, có lẩu Tứ Xuyên ở đây với cô, vui muốn chết ấy chứ!

Quán lẩu này làm ăn rất tốt, rất nhiều học sinh đến đây ngồi nói nói cười cười, Bạch Dĩ Mạt nhìn lại những năm tháng xanh tươi này, không khỏi ra vẻ.

“Ài, cái tuổi mười tám mười bảy thật khiến người ta hâm mộ mà!” Nói xong hai tay chống lên bàn, tay đỡ lấy cằm, ánh mắt nhìn chăm chú vào nhóm sinh viên cười nói vui vẻ kia.

Hường Nhu quay đầu lại nhìn đám trẻ kia, trên mặt tràn đầy hơi thở thanh xuân, thời đại học của hắn trôi qua một cách vô tri vô giác, lúc ấy ở Mỹ vì muốn gây dựng sự nghiệp nên không hề trải qua cuộc sống đại học hồn nhiên như thế, hơn nữa hắn hi vọng nhất là Bạch Dĩ Mạt ở bên cạnh hắn lại rời xa đến tận năm năm, những năm tháng tốt đẹp của năm năm kia làm sao bù đắp trở về?

“Hâm mộ sao?” Hường Nhu hỏi.

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, nói: “Rất hâm mộ! Đặc biệt lúc học đại học phải nói chuyện yêu đương đến chết đi sống lại, mặc kệ kết quả ra sao, ít nhất cũng xác minh được tuổi trẻ.”

“Em còn không có để xác minh à, nghe nói lúc em lên đại học ông bướm vây quanh rất nhiều mà! Không phải là cùng cái tay họ Vương gì đó nói chuyện yêu đương sao?”

Bạch Dĩ Mạt chuyển tầm nhìn, liếc nhìn Hường Nhu ngồi đối diện, hai mắt mở to: “Ghen đấy à? Lúc anh nói chuyện yêu đương với người khác em còn đặt biệt hào phóng chúc phúc anh mà!”

Hường Nhu cười kỳ quái: “Bạch Dĩ Mạt, anh cảm ơn lời chúc của em!”

Phụ nữ lúc yêu thường hay đa nghi, hay thất thường, tâm tình bất định hết lần này đến lần khác, buồn vui vô cớ, Bạch Dĩ Mạt không đoán được Hường Nhu có thuộc cái loại này không, tâm tình hay thay đổi, khiến bạn không đoán được hắn đang nghĩ gì.

Bà chủ bưng lên nồi lẩu cùng với rất nhiều đồ ăn, sau đó thấy không khí giữa hai người có chút quái lạ nên cũng không lắm chuyện, chỉ cười nói cần gì thì gọi cô, sau đó đi ra, trước khi đi còn đặc biệt ngoái đầu lại cười.

Bạch Dĩ Mạt gấp đồ ăn cho Hường Nhu, cười lấy lòng: “Hường đại gia, nếm thử mùi vị Tứ Xuyên này có ngon không?”

Hường Nhu nhìn lướt qua Bạch Dĩ Mạt cười rạng rỡ, có chút bất đắc dĩ, cầm đũa ăn, nha đầu kia ăn hàng như máy bay trong chiến đấu, thế mà lại không béo lên.

Mặt khác, bạn thử hãy tưởng tượng một người đàn ông anh tuấn mặc toàn đồ nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế, lại ngồi ăn ngấu nghiến trong một quán lẩu nhỏ, nó sẽ như thế nào? Nhanh lên nhanh lên, cơ hội không thể bỏ qua...

38. Chương 39: Nhẫn *3*

Tuy Hường Nhu là cậu ấm nhà giàu, nhưng trước đây hắn cũng có khiếm khuyết, khi đó hắn nghĩ cười nói với cô gái khác trước mặt cô gái thích mình, là có thể kích thích đối phương ghen lồng lộn.

Nhưng hắn lại tính sai với con thỏ Bạch Dĩ Mạt với những ý nghĩ khác người, cho nên mỗi lần Bạch Dĩ Mạt nhắc đến trang lịch sử chói lọi trước kia của Hường Nhu thì trong lòng của hắn lại thấp thỏm, là không thích, sắc mặt hắn vô cùng bực!

Nếu hắn sớm biết tâm tư Bạch Dĩ Mạt cũng giống hắn thì có đánh chết hắn cũng không liếc mắt với cô gái nào khác, nhất định hắn sẽ giống nam chính trong tiểu thuyết hay trong phim thần tượng, một lòng một dạ với thanh mai của mình.

Nhưng bọn họ không phải là nhân vật trong tiểu thuyết, cũng không phải là kim đồng ngọc nữ trong phim truyền hình, bọn họ có rất nhiều khuyết điểm, hai người họ không ai là hoàn mỹ cả.

Với Hường Nhu hẳn mà nói, có thể trong cái xã hội phức tạp lộn xộn này mà vẫn giữ được trạng thái tỉnh táo, không hề có cái gì gọi là không khổng chế được với bất kỳ người phụ nữ nào, đây cũng là chuyện duy nhất mà nhiều năm qua hẳn có thể cảm thấy thanh thản trước mặt Bạch Dĩ Mạt.

++

Hai người ăn xong lẩu, ra khỏi cửa tiệm, đi dọc theo con đường tiến đến cổng trường đại học A, vừa đi Bạch Dĩ Mạt vừa kể cho Hường Nhu nghe chuyện năm đó trên con đường này cô đi ngang qua lại như cua ở đây.

Hường Nhu kéo tay cô bỏ vào túi áo khóc mình, mỉm cười nhìn Bạch Dĩ Mạt khoa chân múa tay vui sướng, hết sức phấn khởi.

Đi tới trước cổng trường, Bạch Dĩ Mạt chỉ vào đó nói: “Đây là cổng phía nam, em ở đây đọc sách nhiều năm, anh đến một lần cũng chưa tới đâu! Không suy nghĩ gì cả.”

Hường Nhu vẫn giữ cái kiểu cười mê người kia, chợt có ba cô học sinh đi ngang qua, nhìn thấy hẳn liền đỏ mặt rồi lặng lẽ chạy đi.

Còn hẳn lại kéo Bạch Dĩ Mạt bước vào cổng, Bạch Dĩ Mạt đi theo hẳn, hỏi: “Làm gì thế! Anh muốn thăm thú à! Tối rồi có gì hay đâu mà xem.”

Hường Nhu đáp lại lời ít ý nhiều: “Chọn hôm nào không bằng hôm nay.”

Bạch Dĩ Mạt đành phải làm hướng dẫn viên bắt đầu đi.

Trường đại học A vô cùng lớn, cô dẫn Hường Nhu đi qua một con đường nhỏ, đi lên cây cầu Trạng Nguyên nổi tiếng, bắt đầu nói.

“E hèm, đây là cầu Trạng Nguyên, đây chỉ là lời đồn! Nhưng lời đồn như thế này, Trong thời nhà Thanh có một Trạng Nguyên khi đi thi đã đi qua cây cầu này, sau này khi đã trở thành Trạng Nguyên, khi hồi hương đã đứng trên cầu này nói khê mấy câu, chính là kia.” Bạch Dĩ Mạt chỉ khối bia ở đầu cầu, sau đó nói tiếp: “Sau này sinh viên trước khi thi thì nhất định đến đây cúi lạy, trước kia em cũng đã từng làm chuyện này.”

Hường Nhu gõ lên đầu Bạch Dĩ Mạt, trêu đùa: “Nói em ngốc thật đúng là ngốc, tin cái gì không tin lại đi tin mấy thứ nhảm nhí này, mà em cũng không nhớ tốt nhỉ, trước kia không phải em đã từng kể với anh về cầu Trạng Nguyên rồi sao?”

Bạch Dĩ Mạt ngắc đầu, trong mắt chứa sự hoang mang: “Hả? Em có kể với anh rồi sao? Sao em không có ấn tượng nhỉ.”

“Bởi vì em là đồ ngốc.”

“Còn anh là bị thần kinh!”

Hai người vừa đi vừa đấu đá nhau, bước qua cầu, đi dọc con đường đầy sỏi đá, đi đến một bụi cây nhỏ, vừa hay trông thấy một đôi tình nhân chưa về mà đang còn trao nhau yêu thương, Bạch Dĩ Mạt kéo Hường Nhu đi khỏi đó, nhưng Hường Nhu lại thích chơi xấu, cố ý nâng cao giọng hỏi: “Thế đây là chỗ nào?”

Bởi vì ban đêm xung quanh rất yên tĩnh, hơn nữa rất nhiều sinh viên đã về nghỉ, bỗng trong sân trường yên ắng lại vang lên một âm thanh tựa sấm rền, khiến hai người kia sợ đến mức còn chưa yêu nhau xong đã chạy trốn chết, Bạch Dĩ Mạt vỗ vào Hường Nhu, mắng hẳn: “Anh toàn đi phá hư chuyện người khác à.”

Hường Nhu trưng ra bộ mặt vô tội: “Đâu có! Anh chỉ hỏi em đây là đâu, ai ngờ hai em kia lại nhát gan như vậy.”

Bạch Dĩ Mạt bị cái vẻ đó của hẳn làm cho không nói được gì, rõ ràng là cố ý, lại còn giả vờ không liên quan đến mình.

“Được rồi, đây là thánh địa trong trường của bọn em, bọn em gọi nơi này là đảo nguyên, nói trắng ra chính là chỗ để tỏ tình nói chuyện yêu đương, hơn nữa nghe nói tỏ tình ở trong này thường rất thành công, cho nên lúc nào cũng có thể bắt gặp trai gái ra vào ở đây.”

Hương Nhu không nói gì, chỉ trực tiếp kéo Bạch Dĩ Mạt đi vào, sau đó dừng lại ở con đường nhỏ bên trong, hắt ôm lấy Bạch Dĩ Mạt, đôi mắt hoa đào lay động, từng đợt sóng ủa đến nhìn cô: “Anh đã bỏ lỡ cái tuổi sinh viên yêu đến cuồng nhiệt với em, hôm nay ở đây sẽ bù đắp.”

Nói xong cúi đầu hôn lên một Bạch Dĩ Mạt, hơi thở thản nhiên của Hương Nhu xen giữa mùi hương thơm ngát của Bạch Dĩ Mạt, cùng với cơn gió lạnh dịu hiu ban đêm, có cảm giác nhẹ nhàng bay bổng.

Một nụ hôn dịu dàng và kéo dài tinh tế gắn trên môi cô, cô nhắm mắt hưởng thụ đón nhận nụ hôn của hắn, giống như giây phút này bọn họ là những con người ngây thơ trong những năm tháng xanh tươi của cuộc đời, lần đầu tiên được ném trải dư vị ngọt ngào này.

Hắn vừa hôn cô, vừa nắm lấy tay phải của cô, đột nhiên trên tay có thứ gì đó lạnh lạnh chạm vào, Bạch Dĩ Mạt rời khỏi môi Hương Nhu, giơ tay lên nhìn, trên ngón tay vô danh bỗng có một chiếc nhẫn.

Bạch Dĩ Mạt đưa đến trước mắt Hương Nhu: “Là có ý gì?”

Hương Nhu nhìn chiếc nhẫn không to không nhỏ trên ngón tay, rất bội phục nhãn lực của mình, rất vừa vặn.

Hắn kéo tay cô xuống, cười nói: “Không phải em đồng ý gả cho anh rồi sao? Quy trình này cũng phải làm cho hoàn tất! Cầu hôn mà thiếu nhẫn là không được.”

Thời còn trẻ Bạch Dĩ Mạt từng mơ mộng qua chồng tương lai của mình sẽ cầu hôn mình như thế nào, rầm rộ ra sao, độc đáo ra sao, bất ngờ ra sao, lãng mạn thần bí ra sao, nào biết chuyện lại chỉ như thế, cầu hôn lại còn phân ra làm hai lần.

Cô khóc không ra nước mắt: “Đây là anh làm theo quy trình? Đừng quên thỏa thuận miệng giữa hai ta không có hiệu quả pháp luật, có lẽ lúc nào đó em sẽ thay đổi ý.”

Hương Nhu dí sát mặt mình vào Bạch Dĩ Mạt, hơi thở của họ quấn lấy nhau, hắn thấp giọng mê hoặc: “Em đã đồng ý thì không được đổi ý!”

Bạch Dĩ Mạt nhớ lại hôm ở trong bệnh viện hình như mình đã đồng ý như vậy, mặc dù hôm đó không có nhẫn cầu hôn nhưng thật sự làm cô cảm động, tuy rất bình thường, nhưng lại bất ngờ.

Quên đi, ai bảo mình thích hắn ta làm gì, chi tiết nhỏ này không cần phải so đo.

“Được, bây giờ là thời kỳ khảo sát của em với anh, trước khi bị anh cuốn đi!” Bạch Dĩ Mạt giơ tay lên hơu hơu.

Khóe miệng Hương Nhu cong lên vẽ thành một nụ cười thoải mái, đặt tay Bạch Dĩ Mạt buộc vòng quanh eo mình, Bạch Dĩ Mạt của hắn luôn là người bất nhất: “Để đó hôm nào rảnh, chúng ta đi đăng ký kết hôn!”

Hai mắt Bạch Dĩ Mạt bỗng dưng mở to, nghĩ thầm hai người trong nhà còn chưa giải quyết xong, vậy mà đã đi nhận giấy đăng ký, quá nhanh rồi!

“Đợi chúng ta nói rõ với người trong nhà rồi hẵng tính sau!” Bạch Dĩ Mạt tưởng tượng cảnh đem giấy chứng nhận kết hôn đến trước mặt ông Bạch và ông anh, sau đó nhìn hai người họ dần dần làm mặt lạnh thì có chút hoảng sợ.

Hương Nhu véo mũi Bạch Dĩ Mạt: “Sáng mai theo anh về nhà.”

“Không đâu.” Bạch Dĩ Mạt từ chối, thử nghĩ lại đi, tính cho cẩn thận thì hai người họ qua lại mới bao lâu chứ! Quả thật không cần đồng ý lời cầu hôn của hắn sớm như thế.

“Cái này em không có quyền từ chối.” Hương Nhu không cần thương lượng với cô, nói xong buông cô ra rồi đi ra ngoài.

Bạch Dĩ Mạt nhanh chóng đuổi theo: “Đã bảo không đi là không đi, ngày mai em còn đi làm, làm sao có thời gian?”

“Nàng dâu xấu sợ gặp bố mẹ chồng sao?”

“Ai xấu hử! Có anh xấu ấy.” Cả nhà anh đều xấu...

Hãy tha thứ cho vốn từ nghèo nàn của Bạch đại luật sư...

++

Ngày hôm sau Bạch Dĩ Mạt hùng hực đi làm, tối hôm qua sau khi về nhà cô chơi xấu không cho Hường Nhu, nhanh như vậy phải đi gặp bố mẹ với ông nội hẳn, thật sự cô cảm thấy sợ, ai bảo trước kia cô vô ngực nói trước người nhà hẳn là không đời nào làm con dâu nhà họ Hường, bây giờ không phải miệng mình giết mình sao?

Thế là không đợi Hường Nhu nói tốt xấu gì, dù sao cô cũng đã hạ quyết tâm, mặc kệ Hường Nhu cường bức đe dọa như thế nào, không đi là không đi.

Còn vài ngày nữa là đến giao thừa, văn phòng luật sư của họ chuẩn bị nghỉ, cho nên gần đây đều cố làm cho xong mấy việc vụn vặt.

Bạch Dĩ Mạt ở trong văn phòng Quý Phi Dương oán hận, lít rít như con sẻ, cũng may Quý Phi Dương người ta có tu dưỡng lại điềm đạm, im lặng vừa làm việc vừa nhìn người nào đó ngồi đối diện biểu diễn kỹ năng mưa phun nước bọt đã thất truyền.

“Anh nói gì đi chứ! Em nói hơn cả nửa ngày, còn anh không ừ thì cũng à, không đổi sang chữ khác được sao?” Bạch Dĩ Mạt còn đang say sưa nói, anh thì hay rồi, chỉ nói có một chữ, dù có tích chữ như vàng cũng không có qua loa như thế.

Quý Phi Dương ngẩng đầu nhìn Bạch Dĩ Mạt, cười nói: “Không phải cô đang thổ lộ hạnh phúc với đau thương của cô đó sao, sao anh lại có thể phá rối cô chứ?”

Bạch Dĩ Mạt trợn mắt với anh, người này sao cũng là cái vẻ trời có sập cũng đắp chặn ngũ thể này.

“Anh là bạn tốt của anh em, nói giùm vài lời tốt thôi!”

Quý Phi Dương làm vẻ mặt như muốn nói sai rồi: “Tính của anh cô thế nào cô còn không biết sao, nếu cậu ta đã không thích thì mặc cho ai nói gì cũng không lọt. Không đúng! Không phải cô nói anh cô đã chịu rồi à? Vậy cô còn lo lắng cái gì?”

“Mặc kệ, dù thế nào thì có anh vẫn hơn, anh hai em vẫn như thế!” Quý Phi Dương là một người rất có bản lĩnh, hơn nữa cùng với Bạch Dĩ Hạo lại có bản lĩnh vô cùng khác thường, chỉ cần anh đồng ý thì khả năng còn sống là cao hơn.

Quý Phi Dương dù bận tới mất nhưng vẫn thông thả nhìn Bạch Dĩ Mạt đánh giát: “Chắc chắc, sao anh cảm thấy nha đầu cô mới yêu đã thay đổi rồi nhỉ, trước kia cô đâu có yếu nhất như thế, vậy mà từ khi thích cậu ta thì...”

Bạch Dĩ Mạt không chút do dự gật đầu, thích, đương nhiên thích, từ lúc còn nhỏ cho đến bây giờ đều thích như vậy rồi, trước kia thích, bây giờ thích, tương lai cũng thế.

Cuối cùng Quý Phi Dương bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói ra một câu kết thúc chuyện: “Bất kể là như thế nào, hôn nhân không phải chỉ là chuyện của riêng hai đứa, mà còn là chuyện của nhà hai đứa, cho nên nhất định phải xử lý tốt, nếu không cuối cùng người chịu đau đớn là hai đứa.”

Anh cũng biết, hai người yêu chết đi sống lại, chim bước đậm tình, nếu về gặp người nhà bị phản đối, cuối cùng cũng sẽ có một bên thỏa hiệp và vất bỏ.

Lúc anh còn trẻ chẳng phải cũng vì vậy mà bị cô người yêu đá sao? Bất kể là có muốn hay không, thì vất bỏ là vất bỏ, không có giải thích.

Cho nên, tình yêu như phải trải qua một sự thử thách nào đó, đối với Bạch Dĩ Mạt anh chỉ có thể im lặng mà tặng cô bốn chữ – tự lo cho tốt.

++

Đến lúc tan tầm Bạch Dĩ Mạt vẫn không nhận được điện thoại của Hường Nhu, trong lòng cảm thấy may mắn vì Hường Nhu thật sự nghe lời cô, tối qua những nhẽo có cứng rắn có, vừa đâm vừa xoa vẫn không có hiệu quả.

Cô dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị ra khỏi văn phòng, thuận tiện mua mấy món mà hần thích, tối về nấu cho hần, xem như là phần thưởng cho sự biết điều của hần.

Vừa đi xuống dưới tầng nhà thì một chiếc xe đỗ kẹt lại trước mặt cô, là chiếc xe cao cấp màu đen, cửa kính chậm rãi mở xuống, đập vào mắt là khuôn mặt vừa quen lại vừa lạ.

“Hàn Thượng Phong?” Đúng thế, chính là Hàn Thượng Phong trước kia say rượu cố chấp đòi hôn cô, nhưng lại bị cô bẻ tay, cô chắc chắn cuộc gặp này không phải tình cờ.

“Bạch Dĩ Mạt, có thời gian nói chuyện không?” Hàn Thượng Phong vẫn với giọng điệu dịu dàng như trước, khiêm tốn nhã nhặn có phép tắc.

Những chuyện cô làm với hần ta lúc đó, cô tự coi là mình đã có chút quá khích, hơn nữa hần ta lại là niên đệ của Quý Phi Dương, cũng nên để cho người ta có sĩ diện.

“Có chuyện gì?” Bạch Dĩ Mạt hỏi.

Hàn Thượng Phong chỉ mỉm cười, sau đó lái xe đi đến mở cửa ra, Hàn Thượng Phong xòe tay ra, nói với Bạch Dĩ Mạt: “Lên xe rồi nói sau, được không?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn hần, rồi lại nhìn vào trong xe, nghĩ xem hần ta muốn nói gì? Sau đó khẽ gật đầu, cúi đầu xuống, chân nhấc lên, chui vào trong xe.

39. Chương 40: Trong Một Ngày

Trong một hội sở kiểu Nhật, Bạch Dĩ Mạt chăm chú nhìn vào màn hình Ipad trên tay, ngón tay bắt chợt di động.

Khoảng một lát sau, cô ngẩng đầu, con người trong suốt nhìn người đối diện, nói: “Thật ra công ty các anh cũng có cổ vấn pháp luật, sao lại đến tìm tôi?”

Hàn Thượng Phong nhấp một miếng trà, chậm rãi nói: “Nếu tôi không nhớ nhầm, thì hình như cô đã từng nói ở đâu đó về cuộc sống khốn khổ của trẻ em vùng núi như thế nào, thấy cô rất hiểu rõ hoàn cảnh của những đứa bé đó với người nhà chúng, nói thật Trung Quốc có rất nhiều vùng núi rất lại phía sau cần có một cơ hội, nếu công ty của chúng tôi hợp tác với địa phương để thành lập một đơn vị từ thiện, tôi nghĩ chức cổ vấn pháp luật này không phải cô thì không được.”

Đúng vậy, Bạch Dĩ Mạt từng một mình đi lên núi, cũng tận mắt nhìn thấy trình độ lạc hậu ở đó, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được, đặc biệt tội nhỏ vì phải đến trường, ngày nào cũng cần trèo đèo lội suối, đi qua những vùng đất bùn, mới có thể đến được trường học rách nát chỉ có một giáo viên, trông thấy những đứa trẻ ở trên lớp cầm cuốn sách giáo khoa đã mốc meo nhưng vẫn đọc to một cách say sưa, cô thật sự bị tinh thần của các em làm cho xúc động.

Sau khi trở về, vẫn không biết làm thế nào để cho xã hội này hiểu được chúng ta đang có cuộc sống hạnh phúc như thế nào, và những con người lớn lên như chúng ta lại có hoàn cảnh khó khăn gian khổ không ngờ được đến ra sa, cho nên cô đã viết một bài viết “Chúng tôi xúc động, giúp đỡ các em”, bài viết kể lại những gì cô thấy được lúc ở đó.

Sau đó, quả thật có khiến ột ít người hưởng ứng, cũng có một nhóm nhỏ quyên góp giúp, nhưng dù sao thì Trung Quốc cũng có rất nhiều nơi lạc hậu nhưng không được coi trọng như thế, cứ giúp và đồng cảm cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, cũng không phải là chuyện của một mình hay một vài người, muốn kêu gọi mọi người là được.

“Dĩ Mạt?” Hàn Thượng Phong thấy Bạch Dĩ Mạt dường như đang nghĩ ngợi gì đó.

“Tôi chỉ là một luật sư, nhiều nhất tôi cũng chỉ có thể đề cập đến một ít chuyện pháp luật, gia nhập hay là thôi đi!” Bạch Dĩ Mạt tỉnh lại từ trong trầm tư.

“Có phải cô vẫn còn để bụng chuyện lúc trước tôi làm với cô không, nếu như đúng thế, thì tôi trình trọng giải thích, nhưng tôi hi vọng cô có thể công tư rõ ràng, chức vị cố vấn này tôi rất hi vọng cô có thể đảm nhiệm.”

Bạch Dĩ Mạt nghĩ ngợi, bản thân chỉ muốn đơn giản làm tốt công việc luật sư của cô, từ trước đến nay không gia nhập vào bất cứ xí nghiệp công ty nào, nếu muốn gia nhập thì đã sớm vào công ty của Bạch Dĩ Hạo hay công ty của Hướng Nhu rồi.

Cô nói: “Chuyện kia tôi đã quên rồi, tôi chỉ không muốn bị ràng buộc, một hoạt động từ thiện lớn như thế này, tôi đảm đương không nổi, tôi cảm thấy người anh cần là cả một đoàn luật sư hùng mạnh chứ không phải mình tôi, xin lỗi, tôi không thể giúp được anh.”

“Tôi hi vọng cô có thể cân nhắc lại.” Hàn Thượng Phong có cảm giác nói không ra lời, cảm giác này dường như có ẩn chứa điều khó nói gì đó.

Bạch Dĩ Mạt cầm tách cà phê lên hớp, ai ngờ viên kim cương chói mắt trên tay lại khiến mắt Hàn Thượng Phong lóe sáng.

Hàn Thượng Phong chỉ vào ngón tay cô, hỏi: “Xem ra cô không đồng ý là bởi vì chuyện tốt gần đây sao?”

Bạch Dĩ Mạt nghe thế thì suýt nữa chết sặc: “Không phải nguyên nhân này.”

Trong con người Hàn Thượng Phong lóe lên một tia khác thường, sau đó khôi phục lại như thường: “Cho dù là gì thì tôi cũng muốn chúc mừng cô, cũng không biết là ai có điểm phúc lấy được cô.”

Bạch Dĩ Mạt xấu hổ: “Ngại quá, như vậy đi, nếu có cái gì tôi giúp được, tôi nhất định sẽ cung cấp miễn phí ý kiến chuyên ngành.”

Hàn Thượng Phong nhìn Bạch Dĩ Mạt nhất quyết từ chối, tuy hẳn không gặp Bạch Dĩ Mạt nhiều, cũng không phải rất hiểu cô, nhưng hẳn biết Bạch Dĩ Mạt là người nhất ngôn cử đỉnh, cô làm bất cứ chuyện gì thì điều kiện đầu tiên chính là tự nguyện, không ai ép được cô.

“Vậy thì tôi không miễn cưỡng cô nữa.”

Đúng lúc này, điện thoại của Bạch Dĩ Mạt vang lên, quả nhiên là của Hướng Nhu, cô tỏ ý với Hàn Thượng Phong một cái, sau đó tránh đi nghe điện thoại, Hàn Thượng Phong nhìn theo bóng lưng Bạch Dĩ Mạt, tâm tư nghĩ ngợi trầm nẻo.

Bạch Dĩ Mạt còn chưa kịp alo thì bên kia đã nói chuyện: “Em đang ở đâu đấy, nhân dân cả nước đang chờ em.”

Bạch Dĩ Mạt thật sự là không hiểu gì: “Người dân nước nào chờ em cơ, nói cái gì thế?”

“Bạch Dĩ Mạt, không phải em đã quên hôm nay đến nhà anh ăn cơm đấy chứ?”

“Em đồng ý anh hỏi nào?” Càng nói càng hồ đồ.

“Tối hôm qua! Lúc em sắp ngủ ấy, anh nói về ăn với nhà anh, em đã bảo được mà!”

“Em có nói đâu? Em cũng không nghe thấy anh nói gì cả. Làm sao anh có thể chơi xấu như thế chứ?”

Lúc này Hướng Nhu không muốn nghiên cứu cùng cô cái vấn đề này, thế là đành phải nói với cô: “Thôi quên đi, em mau sang đây đi, mọi người đã đến rồi, em không biết xấu hổ mà bắt trưởng bối chờ em đấy chứ?”

Bạch Dĩ Mạt hét lên với hẳn: “Hướng Nhu chết tiệt, anh dám tiền trăm hậu tấu, em chưa chuẩn bị kỹ.”

“Người đến là được rồi, chuẩn bị cái gì chứ? Ở Trần Uyển, nhanh lên.” Nói xong không đợi Bạch Dĩ Mạt từ chối hay không, trực tiếp gác điện thoại.

Bạch Dĩ Mạt nhìn điện thoại mà không biết nói gì, xem ra là phúc thì không phải là họa, mà đã là họa thì e rằng khó tránh.

Quay về chỗ ngồi, cô nói với Hàn Thượng Phong có việc phải đi trước, Hàn Thượng Phong bảo tiễn cô nhưng cô từ chối khéo, để người này tiễn về rất dễ xảy ra tình huống JQ, tạo nên hiểu lầm không đáng có, vẫn là không nên.

Hàn Thượng Phong cũng ép cô, chỉ nói cô lên đường cẩn thận rồi nhìn cô rời xa.

Bạch Dĩ Mạt đi không được bao lâu thì ngồi đối diện với Hàn Thượng Phong là một người phụ nữ đội mũ che nửa mặt, cô ta cầm máy ảnh trong tay đưa cho Hàn Thượng Phong, nói một cách lảng lơ: “Anh rất ăn ảnh đấy!”

Mặt Hàn Thượng Phong không chút thay đổi nhìn mình và Bạch Dĩ Mạt trong máy ảnh, lạnh lùng nói: “Tôi đã sớm nói rồi, Bạch Dĩ Mạt sẽ không đồng ý.”

Người phụ nữ đưa những ngón tay nhẹ nhàng gõ lách cách lên mặt bàn đá cẩm thạch: “Hàn Thượng Phong, anh đúng thật là vô dụng.”

Sự lạnh lùng trong mắt Hàn Thượng Phong đã biến thành ngọn lửa hừng hực, hắn cố nhin cơn phần nộ sắp bùng nổ quát lên với người phụ nữ: “Có bản lĩnh thì cô tự mình ra tay đi, một lũ điên các người, không bức chết được người khác thì các người không chịu bỏ qua đúng không!”

Người phụ nữ cười phá lên, dường như tự nói với mình: “Anh đừng quên, anh cũng là một trong số đó, mạng của chúng ta bây giờ không đến lượt mình làm chủ, không phải sao? Hàn thiếu gia!” Nói xong cô ta lấy lại chiếc máy ảnh trong tay Hàn Thượng Phong, đứng dậy rời đi...

++

Bạch Dĩ Mạt đi vào Trần Uyển thì bất gặp chú Trần, cô mỉm cười bước đến chào hỏi với ông.

“Chú Trần, sao hôm nay chú lại ở đây?”

Bố của Trần Bình với ông nội Hướnɡ Nhu, ông nội Bạch Dĩ Mạt là chiến hữu, cho nên cũng coi như là mấy đời thân nhau, từ nhỏ đã nhìn Hướnɡ Nhu và Bạch Dĩ Mạt lớn lên, theo như mặt thám thì ông biết được hai đứa trẻ này đang yêu nhau, kết quả là hôm nay tự mình đến trấn thủ.

“Nha đầu cháu ấy, chuyện tốt với Hướnɡ Nhu đã gần rồi còn che che đây đây, không ngoan tí nào.” Trần Bình làm vẻ mặt ra quần ồ ạt.

Bạch Dĩ Mạt bật cười, giải thích: “Chú đừng nghe Hướnɡ Nhu nói bậy, chúng cháu mới qua lại không bao lâu, cái gì mà chuyện tốt gần đến chứ? Bất tự còn chưa xem mà?”

“Bạch Dĩ Mạt, em không lấy chồng thì anh gả cho ai?” Cách đó không xa truyền đến âm thanh đã quá quen thuộc.

Hướnɡ Nhu bước đến gần Bạch Dĩ Mạt, đôi mắt hoa đào trờnɡ to: “Bạch tiểu thu thật đúng là quý nhân bậ nghiệp! Còn phải đợi đến ba giục bốn mới mới tới.”

Bạch Dĩ Mạt trờnɡ mắt lại, không chịu yếu thế: “Hướnɡ Nhu, em điên rồi nên mới tin anh, dám lừa em hả.”

Trần Bình nhìn thấy hai đứa trẻ lại bắt đầu thì không khỏi buồn cười trờnɡ chọc: “Chú cũng rất bực, hai đứa như nước với lửa sao lại dung hòa được với nhau nhỉ?”

“Chú Trần.”

“Chú Trần.”

Hai người quay đầu lại, dị khẩu đồng thanh nói.

Trần Bình cố ý che miệng ho, nói: “Hai đứa đừng có ở đây mà chống đỡ nữa, để làm gì chứ.”

Thốt ra lời này xong, bây giờ Hướnɡ Nhu mới nhớ mình là ra bắt người đi vào, sao lại đứng đây gây nhau rồi? Kết quả là, hắn kéo tay Bạch Dĩ Mạt đi vào trong phòng.

Đi đến trước cửa, Bạch Dĩ Mạt dừng lại, sống chết không chịu vào, giận cái gì chứ, to gan cũng không dám: “Phải vào thật sao! Cái đó, em căng thẳng quá.”

Hướnɡ Nhu nắm chặt tay Bạch Dĩ Mạt, cười: “Cũng không phải hồ báo gì, em căng thẳng làm gì? cứ giống như bình thường thôi, đừng nói nhiều nữa, đi thôi.”

Hướng Nhu nói xong liền đưa tay đẩy cửa ra, lại bị Bạch Dĩ Mạt kéo lui: “Đợi lát nữa đợi lát nữa, để em bình phục lại đã.”

Nói xong còn bắt đầu hít thở sâu, thấy Hướng Nhu muốn cười lại không dám cười to, diễn cảm này của Bạch Dĩ Mạt như là đang đóng kịch vậy, bình thường không phải đều diễn võ dương oai như hổ sao, lúc này sao lại như mèo bệnh rồi?”

“Người vợ xấu cuối cùng cũng phải gặp bố mẹ chồng thôi.” Hướng Nhu nói.

Ngay lúc hai người còn đang giằng co thì cửa mở ra từ bên trong, người mở cửa là Giản Quân Phàm, anh nhìn Bạch Dĩ Mạt có chút sững sốt, sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt tươi cười: “Thì ra Hướng Nhu nói hẹn người rất quan trọng chính là em?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn mấy người ngồi quanh trên ghế thì tròn mắt, ai nói cho cô biết là chỉ có mấy người, nhưng sao mở mắt nhìn ít nhất cũng phải lên đến mười mấy người là sao! Đây chính là tám dì bảy cô trong truyền thuyết ư?

Cô quay đầu tròn mắt với Hướng Nhu, nhưng Hướng Nhu lại như không phát hiện, chỉ cười với Giản Quân Phàm: “Anh họ, chặn đường rồi.”

Lúc này Giản Quân Phàm mới ý thức được quả thật mình đã chặn đường đi, sau đó bước sang một bên, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối cứ dính lấy trên người Bạch Dĩ Mạt.

Hướng Nhu kéo Bạch Dĩ Mạt đi vào bên trong, Bạch Dĩ Mạt rất không tình nguyện đi theo sau hắn, cả đám người vốn đang xôn xao trong nháy mắt im lặng nhìn hai người, sau đó chợt nghe thấy một vài âm thanh khác nhau.

“Ồ, tôi còn nói vì sao hôm nay Tiểu Nhu lại tốt bụng mời cơm mọi người, thì ra là công khai chuyện tình cảm hả?”

“Khách quý chính là Dĩ Mạt sao!”

“Tiểu tử, cuối cùng cũng lừa được Dĩ Mạt của chúng ta về rồi hả?”

Trên mặt ông Hướng phải nói là cười rất rạng rỡ, ông đi đến trước mặt hai người, cúi đầu nhìn mười ngón tay đan xen nhau, vỗ vào vai Hướng Nhu nói: “Quả nhiên là cháu trai nhà họ Hướng chúng ta, cuối cùng cũng không làm mất mặt ông, đã đem về cô cháu dâu này cho ông.”

Hướng Nhu vẻ mặt tự mãn: “Dĩ nhiên, cho dù ông có bắn chết cháu ông!”

Ông Hướng lườm Hướng Nhu: “Tên tiểu tử thú vị này.”

“Ông nội.” Bạch Dĩ Mạt dịu dàng gọi một tiếng.

Ông Hướng vừa nghe thì rất thoải mái, vội vàng kéo Bạch Dĩ Mạt đến nhìn trái nhìn phải một phen: “Đã nhiều năm rồi, cuối cùng cũng chịu gọi lão già này một tiếng ông nội.”

Bạch Dĩ Mạt quả thật không nói được gì với ông già trẻ con này, đều là tham gia quân ngũ có nề nếp, sao vị thủ trưởng này lại hoạt bát như vậy?

“Dĩ Mạt, nào, lại đây ngồi.” Nhìn sang, là một người phụ nữ trung niên rất đẹp, sự dịu dàng không làm mất khí chất mà ở tuổi này nhẽ ra bà phải có, người này chính là mẹ của Hướng Nhu, Giản Na.

Bạch Dĩ Mạt bị mẹ Hướng nhìn đến cả người không được tự nhiên, sau đó nhìn Hướng Nhu ngồi một bên, trong mắt phát ra tín hiệu cầu cứu.

Hướng Nhu đương nhiên biết ý trong đó, sau đó giả vờ ho một tiếng, nói: “Mẹ, đây là Bạch Dĩ Mạt, sao lại làm như không quen biết thế?”

Mẹ Hướng nhìn sang Hướng Nhu, nói: “Sao có thể giống nhau được, trước đây nhiều nhất cũng chỉ là cháu gái lớn bây giờ đã là con dâu rồi.”

Bạch Dĩ Mạt cười mất tự nhiên, nếu bà không nói thì cũng có thể sẽ bị quái nhân trong phòng này nhìn đến phát điên lên.

“Bác gái, không phải bây giờ con cũng là cháu gái lớn của bác sao? Có gì khác nhau đâu!”

“Được được được, con nói cái gì thì chính là cái đó.”

Hương Thiên Hoa ngồi bên kia từ nãy đến giờ không nói một lời cũng mở miệng: “Được rồi được rồi, mọi người đã đến đông đủ, ngồi vào chỗ nào.”

Cả đám người đứng dậy đi đến bàn ăn, Bạch Dĩ Mạt cố ý đi sau giật giật Hương Nhu, trợn mắt với hân: “Có phải anh tính thông báo với đài truyền hình trung ương em với anh qua lại ư?”

Hương Nhu ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Bạch Dĩ Mạt, vẻ mặt tùy em sao cũng được: “Dù sao thì cũng chỉ là một buổi gặp gỡ, đến lúc nào đó cũng phải gặp hết, không bằng gặp một lần cho xong, khỏi phải gây sức ép, xem đi, anh đối với em rất tốt.”

Bạch Dĩ Mạt cúi vào lưng Hương Nhu: “Tối nay đừng hòng có lên giường em, tự giác quỳ lên bàn điều khiển đi!”

“Vợ ơi, em cũng quá ác độc đấy!”

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt cong lên: “Cho anh biết cái gì gọi là sau đuôi ong vàng có kim, độc nhất chính là lòng dạ đàn bà.”

Mẹ Hương thấy hai người còn đang ở đằng kia thì vội kêu: “Hai đứa còn đứng đó làm gì, mau đến đây.”

“Vâng!”

“Vâng ạ!”

40. Chương 41: Ôm Cây Đợi Thỏ

Trong cuộc sống mối quan hệ khó có thể dùng lối suy nghĩ bình thường để giải quyết nhất chính là quan hệ mẹ chồng nàng dâu, mẹ chồng nào nhìn con dâu cũng không thấy vừa mắt cả, rồi lại khiêu khích đâm chọc ra sao.

Nhưng mà, có trời mới biết là Giản Na với – mẹ chồng nhìn con dâu, là vừa ý như thế nào, vui mừng như thế nào, đây rõ là đi ngược lại bình thường mà!

Bạch Dĩ Mạt nhìn núi thức ăn trong bát mình, có cảm giác ăn không tiêu, đây là thành quả sau khi mỗi người gấp một món đến cho cô, tự trách mình rất được hoan nghênh.

“Dĩ Mạt, nếm thử món sườn xào chua ngọt đi, nghe ông nói con thích ăn món này nhất.” Mẹ Hương tiếp tục gấp đồ ăn vào bát Bạch Dĩ Mạt.

“Đủ rồi đi ơi, bát chứa không nổi mất.” Quả thật Bạch Dĩ Mạt không biết nói gì cho phải, quá nhiệt tình, nhiệt tình quá mức.

“Nhìn xem con gầy chưa kìa, phải ăn nhiều một chút!” Tình thương yêu của mẹ Hương khiến Bạch Dĩ Mạt có chút không chống đỡ được, đây là khát vọng được người mẹ quan tâm yêu thương mà cô thêm muốn, sự ấm áp lan tạt vào tim.

“Mẹ, cô ấy ăn cũng không mập lên được đâu, mẹ đẩy, uống phí tâm tư rồi.” Hương Nhu ngồi một bên nói.

Mẹ Hương trợn mắt với Hương Nhu, chỉ dạy nói: “Tiểu tử này, sao lại có thể nói thế hả?”

“Con chỉ nói sự thật thôi!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn hai mẹ con mắt to trừng mắt nhỏ thì không khỏi buồn cười, tự mình ăn núi thức ăn trong bát, không can thiệp vào chiến tranh.

“Dĩ Mạt! Bố con có biết chuyện con với Hường Nhu không? Ông ấy nói thế nào?” Hường Thiên Hoa nói một câu, ăn nói mạnh mẽ, khiến Bạch Dĩ Mạt suýt nữa bị hóc xương cá.

“Bố con đi công tác chưa về ă.” Bạch Dĩ Mạt thành thật trả lời.

Nói thật, cả nhà họ Hường dường như chỉ có Hường Thiên Hoa là đứng đắn nhất, nói chuyện có nề nếp, phong thái của một người quân nhân được thể hiện tinh tế.

Hường Thiên Hoa nhìn lướt qua Hường Nhu, sau đó nói với hắn: “Hường Nhu, chờ chú Bạch của con về, nhất định phải tới cửa hỏi thăm, thứ lễ nghi này có là người thân cũng không được quên, biết chưa?”

“Bố yên tâm, con biết rồi.” Hường Nhu thôi cợt nhả, trả lời nghiêm túc.

Cả đại gia đình ăn uống tiệc tùng đến hai giờ liền, mất tam cô lục bà, tứ thúc ngũ cậu của nhà họ Hường đều như chim thú đi mất không ít, chỉ còn lại Bạch Dĩ Mạt bị chuốc chút rượu ngồi đó tiếp tục cười nói với vài vị trưởng bối.

Hường Nhu và Giản Quân Phàm tiễn họ hàng về hết, nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, liền khuyên ông nội về nghỉ sớm một chút.

Ra đến bên ngoài, ông nội và mẹ Hường vào xe ngồi trước, Hường Thiên Hoa kéo Hường Nhu sang một bên không biết đang nói gì, còn lại Bạch Dĩ Mạt và Giản Quân Phàm đứng chờ trong gió lạnh.

“Chuyện lần trước, em thay mặt anh ấy xin lỗi anh.” Bạch Dĩ Mạt nhìn Giản Quân Phàm biết lỗi cười cười.

Giản Quân Phàm nhìn Hường Nhu, sau đó đáp lại: “Đó cũng là do cậu ta quan tâm em, lo lắng em, anh cũng vui thay em...”

“Dù sao thì anh ấy cũng không đúng, không nên không biết trắng đen đã ra tay đánh người!”

“Anh cũng không phải là đậu hủ, bình thường ở trong cục huấn luyện còn bị thương hơn thế này, bây giờ cũng là ngang sức ngang tài¹, chỉ như gãi ngứa thôi.” Sự đứng đắn thường ngày của Giản Quân Phàm thay đổi, miệng còn ngáp một cái.

(1 Nguyên văn là ‘đại vu gặp tiểu vu’, vu là phù thủy, ý chỉ 2 người ngang sức nhau)

Ánh đèn đường mờ nhạt phát sáng, hắt lên trên mặt Giản Quân Phàm, nhuộm đậm sắc thái mê người, dung nhan như tạc tượng, nụ cười nhạt, còn có một trái tim dịu dàng.

Giản Quân Phàm à Giản Quân Phàm, anh có thể không cần tốt như thế được không?

“Lâu rồi chúng ta không nói chuyện, cảm thấy anh rất bận.”

Giản Quân Phàm không ngờ Bạch Dĩ Mạt lại nói vậy, thật ra dù có bận nhưng cũng sẽ thu xếp thời gian, chẳng qua từ sau khi cô qua lại với Hường Nhu, anh chỉ có thể lao đầu vào làm việc để mình không nhớ đến cô, càng khỏi nói là gặp cô.

Mà cuộc gặp mặt hôm nay, thật đúng là bất ngờ, không có ai biết Bạch Dĩ Mạt sẽ đến, lại còn đến với thân phận như vậy xuất hiện trước mặt mọi người.

“Ngày mai anh quay về thành phố Y, có lẽ trong thời gian tới chúng ta sẽ không gặp nhau được.” Anh vốn không muốn về, nếu về lại bị trong nhà lải nhải, ép phải đi xem mắt, nhưng tim anh vẫn đang còn ở chỗ cô, không nghĩ ra cách nào để lấy lại.

Bạch Dĩ Mạt xoa hai tay, ánh mắt không biết đang nhìn vào đâu, nhưng miệng lại nói: “Anh cũng biết, bạn bè của em không nhiều lắm, người có thể tâm sự lại càng ít, cho nên em hi vọng chúng ta không cần thiết phải đoạn tuyệt quan hệ.”

Giản Quân Phàm cười tự giễu: “Như thế nào gọi là đoạn tuyệt quan hệ, sau khi em kết hôn với Hường Nhu, em chính là em dâu họ của anh, quan hệ này chỉ e càng thêm gần gũi.”

“Đúng thế, sau này cần phải đổi xưng hô gọi anh một tiếng anh họ rồi.”

Giản Quân Phàm mỉm cười gật đầu, anh họ, đúng vậy, quan hệ của bọn họ cũng chỉ có thể như thế...

Hương Thiên Hoa lên xe, mọi người tạm biệt nhau rồi lái xe rời đi.

Hương Nhu kéo tay Bạch Dĩ Mạt, nói với Giản Quân Phàm: “Có cần chúng em tiễn anh không?”

Giản Quân Phàm lắc đầu, mỉm cười: “Không cần, anh tìm chiếc khác lái, không dám trở ngại thế giới riêng của hai người.”

“Nói có lý.” Hương Nhu gật đầu.

Bạch Dĩ Mạt tròn mắt với hắn, sau đó nói với Giản Quân Phàm: “Vậy cuối năm lại gặp nhau, thay em hỏi thăm cô chú.”

“Nhất định rồi, vậy hẹn gặp lại.”

“Tạm biệt.”

Xoay người, cất bước về phía trước, người đi bên trái khẽ rẽ sang phải, mấy mét tình yêu trong chuyện cũ kinh điển, mà cũng lại là câu chuyện cười, đi sang trái là một đôi tình nhân tràn đầy hạnh phúc, còn sang phải lại là nam phụ âm thầm tổn thương.

Chuyện cũ lấp kín như thế nào không thể biết trước, không thể tưởng tượng, chỉ còn lại cô đơn nơi góc đường mà chúc phúc...

++

“Đang yên lành sao em lại muốn hỏi thăm cậu vợ anh làm gì, có quan hệ gì với em đâu.” Hương Nhu nghĩ lại cuộc đối thoại của Bạch Dĩ Mạt với Giản Quân Phàm trước khi chia tay, có chút uất nghẹn.

Bạch Dĩ Mạt liếc xéo hắn một cái, dùng sự im lặng để kháng nghị.

Hương Nhu sao lại không biết Bạch Dĩ Mạt đang tức giận chứ, thế là bèn ôm vai cô kéo vào lòng nói: “Được rồi, anh có tội, anh tội ác tày trời, anh tiền trạm hậu tẩu, ông trời sẽ không tha cho anh, phải róc xương lóc thịt anh, được chưa!”

Bạch Dĩ Mạt dừng lại, xoay người nhìn gương mặt đang ghen với người khác của Hương Nhu, nói: “Dù sao bây giờ anh cũng chột hết rồi! Chuyện này cũng dám giấu em.”

“Nhưng tối qua em đã đồng ý rồi mà.” Hương Nhu làm vẻ mặt vô tội.

Bạch Dĩ Mạt khẳng định trả lời: “Em không có.”

“Em có mà.”

“Lúc nào, ở đâu?”

“Là lúc anh bảo ngày mai cùng ăn cơm, em nói là được mà!”

“Em nói thế, nhưng là chỉ hai người thôi, chứ không phải bậc phụ huynh.” Bạch Dĩ Mạt tức giận, lợi dụng sơ hở chính là vậy!

“Thì em cứ mặc ăn với ai đi, tóm lại cũng là cùng ăn cơm.” Hương Nhu phát huy tinh thần mặt dày.

“Hương Nhu.” Bạch Dĩ Mạt quát.

“Có.”

“Em tin mấy chuyện quỷ sứ của anh, nhưng không muốn mất họ Bạch vô ích.”

Hương Nhu ôm cô cười ngây dại: “Không có đâu, anh sẽ không để ý đến họ của em đâu.”

“Em sẽ không lấy anh nữa.”

“Cái này không thể theo ý em được.” Nói xong dùng hành động thực tế bịt cái miệng nhỏ nhắn định phản bác của Bạch Dĩ Mạt.

Lúc dừng lại lấy hơi để thở, Bạch Dĩ Mạt mắng hắn: “Hương Nhu xấu xa, anh có thể đổi cách khác để ép em như thế không, anh đúng là thiếu đạo đức.”

“Không thể.” Nói xong liền tiếp tục hôn đến tối tăm trời đất.

++

Sáng ngày thứ hai, Bạch Dĩ Mạt nhận được điện thoại của Bạch Thụy, nói cô tan làm đừng có đi này nọ ở ngoài, nhanh chóng về nhà tiếp giá.

Cô hiểu, lần này ông Bạch quay về, e là cái vụ Bao Công phá án ô bồn nửa đêm, cô âm thầm mắng Bạch Dĩ Hạo tiểu nhân, nhất định là anh ấy tố cáo tội trạng của cô, chắc chắn đã nói lại toàn bộ không thiếu một chữ cho Bạch Thụy.

Trong lúc đó đồng chí Bạch Thụy vừa xuống máy bay đã trực tiếp về nhà ôm cây đợi thỏ chờ Thỏ Con quay về...

Bạch Dĩ Mạt tan làm, nhanh chóng về nhà làm Thỏ Con, vừa bước vào cửa đã nghe thấy một loạt âm thanh của máy chơi game vọng ra từ phòng khách, người nào đó đang chơi rất vui vẻ.

“Ông Bạch, đang chơi gì thế?” Bạch Dĩ Mạt đứng ở cửa vừa thay giày vừa nói.

“Tiểu Bạch, nhanh vào giúp bố chơi nào.” Âm thanh bắt đầu từ phòng khách lọt đến lỗ tai Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt cởi áo khoác, buông túi xách trong tay ra, sau đó lập tức đi vào phòng khách, trông thấy Bạch Thụy cầm máy chơi game cầm tay lắc lư trái phải, cô đến gần nhìn, ha, ông già này đang chơi đua xe Go Kart.

“Ông Bạch, ông cũng không nói nấu cơm ăn, con đói quá!” Cô nghĩ đến việc ông Bạch đã quay về, có thể ăn món ăn ông nấu, nên buổi trưa cố ý ăn ít lại, để đến tối ăn một bữa thật no, ai ngờ lúc về lại nhìn thấy cảnh không tưởng tượng nổi này.

Bạch Thụy chỉ vào phòng bếp, rồi tiếp tục chơi.

Bạch Dĩ Mạt không hiểu ông đang nói gì, bèn đi vào phòng bếp xem, vừa vào đã thấy bóng lưng cao lớn đang bận rộn ở kia.

Bạch Dĩ Mạt ngạc nhiên hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Hướng Nhu xoay người thấy Bạch Dĩ Mạt miệng mở rộng không kịp khép lại, liền hôn chóc lên miệng cô, sau đó nói: “Sao anh lại không thể ở đây?”

“Em gọi điện cho anh, sao anh không gọi?” Vốn định nói cho hắn biết hôm nay tốt nhất đừng động vào hòng súng, ai ngờ lại động vào đại pháo chứ.

“Bị bố em lấy rồi, để anh yên tâm nấu cơm.” Hướng Nhu làm vẻ khinh khỉnh.

Bởi vì lúc sáng Hướng Nhu nói với Bạch Dĩ Mạt công ty có việc, hôm nay cô tự về, hắn không đến đón được, sau đó thì nhận được điện thoại của Bạch Thụy.

Bạch Dĩ Mạt còn âm thầm nghĩ may mà hôm nay Hướng Nhu không đến, cũng không hề để tâm, sau đó xong việc nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên gọi điện nói cho hắn, để hắn không phải chơi trò đột kích kiểm tra, nhưng gọi mãi không được.

Nào biết lại gặp mặt ở đây, đúng là chơi đột kích thật, nhưng có điều lại là chống đột kích...

Trong lòng cô giờ phút này hỗn độn các vị ngọt chua cay mặn! Vì sao mỗi lần đều là như thế, đầu tiên là Bạch Dĩ Hạo, rồi lại đến Bạch Thụy, sao đều ở sau lưng cô mà gặp Hướng Nhu trước vậy!

“Bố em không làm gì anh chứ?” Bạch Dĩ Mạt cẩn thận hỏi.

Hướng Nhu bật cười: “Có gì cơ chứ! Anh còn giúp ông ấy chơi mấy ván, phải nói là bố em chơi rất cao siêu đấy, đến anh cũng không phải là đối thủ, đành bị ông ấy đuổi vào bếp nấu cơm.”

“Hả?” Hai mắt Bạch Dĩ Mạt mở to, choáng váng cả đầu.

“Đừng có hả nữa, đi ra mau đi, hôm nay anh phải hối lộ tốt nhạc phụ đại nhân mới được.” Hướng Nhu đẩy Bạch Dĩ Mạt ra.

Trong phòng khách truyền ra âm thanh: “Tiểu Bạch, rốt cuộc con có chơi không đây!”

Bạch Dĩ Mạt ngu ngơ ‘vâng’ một tiếng, rồi bước ra trận địa của ông Bạch...

41. Chương 42: Phản Đối

Bạch Dĩ Mạt nhận lấy điều khiển cầm tay Bạch Thụy đưa cho, đầu óc tạm thời bị chập mạch, cái tình huống bây giờ là cái gì thế, không để ý đến kết quả mọi chuyện, chỉ biết chơi không thèm quan tâm, là khiến cô chết ngạt, hay là để cho cô chết ngạt đây?

“Nghĩ gì thế? Bố dạy con thế nào rồi, làm việc gì cũng phải chuyên tâm, chơi trò chơi phải tập trung vào chơi, đừng có nghĩ đông nghĩ tây.” Ông Bạch gõ một cái lên đầu Bạch Dĩ Mạt đang ngẩn người, hài lòng khi nghe thấy người bên cạnh á một tiếng.

Từ trước đến nay Bạch Dĩ Mạt không sợ Bạch Thụy, chủ yếu là do từ nhỏ đến lớn Bạch Thụy cứ luôn không đứng đắn phù hợp với tuổi của mình, dường như chưa bao giờ nổi giận với cô, không hề nghiêm túc với cô, cũng không phản đối quyết định của cô, mọi người đều ngưỡng mộ Bạch Dĩ Mạt có một ông bố sáng suốt như thế, chính Bạch Dĩ Mạt cũng cho là vậy.

Nhưng bây giờ, dù gì cũng là chuyện đại sự cả đời của cô, sao lần này ông già không hỏi gì thế?

“Đến đây đến đây! Nếu thua thì làm sao bây giờ?” Bạch Dĩ Mạt không đếm xỉa nữa, chơi game ấy hả, cao thủ đây.

Bạch Thụy nói: “Dễ thôi, cơm nước xong thì xuống dưới lầu chạy mấy vòng, phát triển phong trào thể dục thể thao, tăng cường thể chất cho nhân dân.”

Bạch Dĩ Mạt làm như đại nghĩa diệt thân, có chút tự mãn: “Ông Bạch, với tay chân của ông, đừng hăng hái như vậy, nếu thua thì không có mặt mũi nào đâu.”

“Ít nói nhảm thôi, hôm nay ai thua còn không biết rõ đâu, chớ có khóc rống kêu thua.”

“Đến đi!”

“Được.”

Khoảng nửa tiếng sau...

Ông Bạch thản nhiên đứng dậy hoạt động gân cốt, ánh mắt khiêu khích nhìn Bạch Dĩ Mạt giả chết trên đất: “Sao rồi, Tiểu Bạch, đã biết bố con lợi hại chưa?”

Bạch Dĩ Mạt chỉ vào Bạch Thụy nói một câu không ra hơi: “Ông ông ông... ông...”

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu, ngắt lời Bạch Dĩ Mạt: “Đừng thế chứ con, đã cược thì phải chịu thua, nhớ ăn cho no rồi xuống chạy.”

Tục ngữ có câu nói thật đúng, tới sớm không bằng tới đúng dịp, Bạch Dĩ Hạo vừa hay đến ăn cơm, vừa vào cửa đã có thể ngồi lên bàn ăn.

Bạch Dĩ Mạt cảm thấy kỳ quái nhìn Bạch Thụy, rồi lại nhìn Bạch Dĩ Hạo, hai người này hẹn nhau sao? Mấy người này thừa dịp đến ăn uống à.

Đúng là dạo người, một người đường đường là tổng giám đốc đại nhân, một người là hội trưởng hội liên hiệp luật sư, lại có thể làm cái chuyện này, ở trong căn phòng chưa đến một trăm mét vuông hết ăn lại uống.

Bầu không khí trên bàn ăn cũng không được xem là tệ lắm, Bạch Thụy liên tục kể những chuyện lý thú ở bên ngoài, Bạch Dĩ Hạo vẫn ra vẻ không liên quan đến mình như cũ.

Tảng đá trong lòng Bạch Dĩ Mạt rớt xuống lại được treo lên! Cảm thấy sự im lặng kì quá này chính là dấu hiệu trước khi bão kéo đến, lại còn cả Hường Nhu không ra gì, tán gẫu sôi nổi với Bạch Thụy nữa!

Cơm nước xong nghỉ ngơi một giờ, Bạch Thụy liền gào rít bắt Bạch Dĩ Mạt thực hiện nghĩa vụ chạy vòng quanh, tàn nhẫn hơn là để Bạch Dĩ Hạo giám sát.

Cuối cùng Bạch Dĩ Mạt không tình nguyện để Bạch Dĩ Hạo tha đi, Bạch Dĩ Mạt cảm thấy tất cả chuyện này chính là âm mưu, đúng vậy, tuyệt đối là âm mưu.

Sau khi Bạch Dĩ Mạt bị bắt đi, Bạch Thụy vừa thưởng thức trà ngon vừa nói chuyện với Hường Nhu, cái vẻ cợt nhả thường ngày được thay vào vẻ trang nghiêm của một trưởng bối khiến người khác kính trọng.

“Tiểu Nhu, cháu quen Dĩ Mạt đã được bao nhiêu năm rồi nhỉ?” Trên mặt Bạch Thụy vẫn nở nụ cười, nhưng lại mơ hồ mang theo cảm giác đè nén.

Hường Nhu trả lời: “Từ lúc mới quen đến nay đã hơn hai mươi năm ạ.”

“Thế hai đứa qua lại bao lâu rồi?”

“Hơn một tháng ạ.”

Bạch Thụy gạt đầu, cầm chén trà tử sa lên nhấp một miếng rồi nói tiếp: “Hơn một tháng, ừ, cũng không tính là lâu ngày.” Ông dừng lại rồi nói: “Nha đầu Dĩ Mạt là người vô tâm, rất giống mẹ nó, đều thẳng như ruột, không hiểu chuyện. Cho nên chú luôn hi vọng một nửa của nó luôn là người bình thường đơn giản, không có tâm địa gian xảo, toàn tâm toàn ý với nó, không phải là để đùa giỡn.”

Lại nói đến hai đứa, phụ huynh hai bên từ nhỏ đã thấy hai đứa lớn lên cùng nhau, cảm thấy hai đứa cũng hiểu rõ đối phương, nhưng vấn đề là ở đây, vì sao lại cố ý đến giờ mới qua lại? Rốt cuộc là cháu đã chán với cái cảnh phồn hoa bên ngoài, muốn tìm một người hiểu rõ để kết hôn, hay là còn có nguyên nhân gì khác? Chú không biết bên nhà cháu nghĩ sao, nhưng theo ý bác là, hai đứa không hợp nhau.”

Hường Nhu biết Bạch Thụy khó lòng đồng ý, đêm hôm đó Hường Thiên Hoa giữ hẩn lại chính là để nói cho hẩn biết, Bạch Thụy không phải là người dễ nói chuyện như mình tưởng, tuy nhìn ông ấy không thể nào quản nổi Bạch Dĩ Mạt, nhưng so với người khác thì ông ấy cũng rất quan tâm đến con gái, chỉ là cách giáo dục có hơi khác mà thôi.

Cho nên, tuy Hường Thiên Hoa rất hài lòng cô con dâu là Bạch Dĩ Mạt, nhưng ông cũng không thể nhìn rõ ý của Bạch Thụy là như thế nào, chỉ có thể nhắc nhở Hường Nhu, nếu muốn cùng với Bạch Dĩ Mạt, thì Bạch Thụy chính là điểm quyết định, nhìn qua tuy không có gì lạ nhưng lại chính là điểm mấu chốt không thể khinh thường.

“Chú Bạch, cháu biết chú để ý đến chuyện trước kia của cháu, nhưng ai mà không có quá khứ ạ, hơn nữa bây giờ cháu thật sự một lòng một dạ với Dĩ Mạt, không phải là kết hôn tạm bợ như chú nói, tính cách của cháu với Dĩ Mạt, tin rằng ai cũng sẽ không ép mình đi vào cuộc hôn nhân như vậy, quả thật chúng cháu mới qua lại không được bao lâu, nhưng thời gian cũng không thể nói lên tất cả, cháu hi vọng chú có thể tác thành, cháu thật sự nghiêm túc với Dĩ Mạt.”

“Hạnh phúc không phải là lời hứa miệng, mà là thực hiện cả đời, là ấn chứng của cả đời, có chút vấn đề này chú có thể nói thẳng chứ! Thứ nhất, kỳ thật chú luôn không đồng ý chuyện năm xưa xem Dĩ Mạt là cô dâu nhỏ của cháu, nhưng do cụ già hai bên cứ khư khư cố chấp, hôm đó với vai vế của bọn chú không có cách gì phản đối. Sau này, qua quan sát, chú cảm thấy hai đứa cũng chưa ổn định, cơ bản là hai đứa không có hứa hẹn gì. Thứ hai, cháu cũng đừng trách ông già này truyền thống, chúng quy chú vẫn cho rằng, em gái đi trước anh trai thì không được tốt lắm, Dĩ Hạo ba mươi rồi, chú phải giải quyết vấn đề của nó trước, cho nên chuyện cháu lấy Dĩ Mạt, cứ để sau đã!”

Nghe thấy thế, Hường Nhu cảm thấy có phần không nắm vững được, hẩn vô cùng thành khẩn nhìn Bạch Thụy, trịnh trọng nói với ông: “Chú Bạch, cháu biết chú để ý đến tính cách không đủ chứng chạc của cháu, nhưng vì Dĩ Mạt cháu sẽ cố gắng để mình có thể trở thành vững vàng mà đảm đương, cháu đã hứa hẹn với cô ấy, thì sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc, cháu không hi vọng chú phản đối lý do của chúng cháu. Nói lại, nếu như Bạch Dĩ Hạo không lấy vợ, thì Dĩ Mạt phải theo anh mình không lấy chồng sao? Điều này không thể nói được!”

Bạch Thụy đứng dậy, đi đến cửa sổ, liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt lười lười, ngoắc tay ý bảo Hường Nhu lại gần, ông chỉ vào dưới lầu, buột miệng nói: “Cháu thích nó ở điểm gì?”

Hường Nhu trông thấy dưới ánh đèn mờ nhạt bên dưới, Bạch Dĩ Mạt đang còn chạy bộ, bỗng mỉm cười: “Thích toàn bộ khuyết điểm và ưu điểm của cô ấy, thích cái vẻ ương ngạnh của cô ấy, là người không tim không phổi, quay lo xong chuyện, năng lực tự lo kém, không biết kính già yêu trẻ, không thể chăm sóc người khác, vân vân, nhưng cô ấy có một trái tim lương thiện, có một lòng nhiệt tình hăng say, có một trái tim giàu chính nghĩa và đầy thông cảm, đối với bạn bè và người nhà thì chuyện gì cũng có thể làm...”

“Xem ra cháu rất hiểu nó.” Bạch Thụy thở dài.

“Vâng ạ, hiểu cô ấy thậm chí còn hơn hiểu mình.”

Bạch Thụy xoay người vỗ vai Hường Nhu, nói: “Đúng rồi, chú nhìn thấy nha đầu kia đeo nhẫn trên tay, cháu cầu hôn với nó rồi sao?”

“Vâng ạ.”

“Nó cũng đồng ý rồi?” Câu hỏi này rõ là thừa.

“Vâng ạ.”

Bạch Thụy lắc đầu, biểu hiện trên mặt khiến người ta không nhìn ra đó là có ý gì: “Hai đứa đều là những đứa trẻ bướng bỉnh, đặc biệt là Dĩ Mạt, chú càng phản đối thì nó lại càng đối đầu với chú. Cho nên, chú hi vọng cháu hãy nghĩ kĩ có thích hợp để kết hôn hay không, có thích hợp để sống với nhau hay không, chứ không phải chỉ là nhất thời xúc động để rồi mai sau hối hận.”

“Chú Bạch, cháu...”

Bạch Thụy giơ tay lên, mặt nhìn thẳng Hường Nhu, ngắt lời hẳn: “Cả hai đứa đều còn trẻ, tương lai hẵng còn dài, toàn bộ lo lắng này giờ của chú không phải là vô căn cứ, hai đứa chỉ mới qua lại với nhau, chú không hi vọng đến cuối vì tính khí nóng nảy của cháu mà đi đến ly hôn, cũng không hi vọng hai đứa mang theo cái ý nghĩ chưa chín chắn đi vào cuộc sống hôn nhân. Cho nên, chú chỉ có thể nói, chờ đợi là biện pháp tốt nhất với hai đứa, đợi đến lúc cả hai đều có thể gánh vác được hai chữ trách nhiệm này, thì hãy đến nói chuyện lại với chú.”

Hường Nhu quay đầu nhìn người con gái hẳn yêu ở dưới lầu, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, vì sao lại bắt bọn họ đợi nữa, đã đợi nhiều năm thế rồi, vẫn chưa đủ sao?”

Bạch Thụy nhìn theo ánh mắt của Hường Nhu nhìn xuống, rồi nhìn đến Bạch Dĩ Hạo ngồi một bên, nói: “Thật ra Dĩ Hạo cũng rất quan tâm đến cô em gái này, cho nên cháu cũng phải nhận được sự đồng ý của nó, nếu không, cháu cũng biết tính tình tiểu tử này rất thẳng, đừng trách chú không nhắc nhở cháu, có một đạo chú cứ cho rằng nó có tình cảm với em mình.”

Hường Nhu nhìn Bạch Thụy lại trở về với cái dáng vẻ không đứng đắn trước kia, nhất thời cảm thấy bất lực, chú Bạch vừa rồi chính là ông sao? Có phải trong ông tồn tại hai người, mà người ta thường hay gọi là tâm thần phân liệt ấy.

++

Nội tâm Bạch Dĩ Mạt vô cùng hoảng loạn, cô cảm giác là ông Bạch cố ý đuổi cô đi, ông đã nói gì với Hường Nhu rồi?”

Bạch Dĩ Mạt, mau chạy lại nghiêm túc đi.” Bạch Dĩ Hạo ngồi một bên vòng hai tay trước ngực chăm chăm nhìn cô, giọng nói lạnh như băng lại dễ nghe cứ quanh quẩn nơi con đường nhỏ không người qua lại.

Bạch Dĩ Mạt thật sự là không thở ra hơi nổi, sau đó chạy đến bên cạnh Bạch Dĩ Hạo, không thềm để ý đến đối phương đang phóng ánh mắt lạnh thấu xương sang mình, ngồi phịch xuống ghế không chịu đứng dậy.

“Trời ơi, mệt chết tôi đi được.”

Bạch Dĩ Hạo chỉ tay vào con đường, nói với Bạch Dĩ Mạt: “Dừng lại là có ý gì hả? Mau chạy tiếp cho anh.”

“Anh cứ giết em đi, thật sự em không chạy nổi nữa rồi.” Dù cái chết đến gần Bạch Dĩ Mạt cũng không chịu chạy.

Bạch Dĩ Hạo hừ nhẹ một tiếng, không trả lời Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt nghỉ lấy hơi rồi sau đó nhìn sang Bạch Dĩ Hạo hỏi: “Anh hai, anh nói xem hôm nay ông già có phải hơi bị bất thường không?”

“Lúc nào ông ấy cũng bất thường cả.”

Bạch Dĩ Mạt xán lại gần Bạch Dĩ Hạo, sau đó nghĩ ngợi: “Anh không phát hiện ra là ông Bạch cố ý đuổi em xuống sao?”

Khóe miệng Bạch Dĩ Hạo nhếch lên thành một độ cong, rồi xoay đầu lại nhìn Bạch Dĩ Mạt, nói: “Nếu không thì em cảm thấy là gì?”

“Đúng thật à!” Suýt nữa Bạch Dĩ Mạt nhảy dựng lên, ánh mắt mở thật to.

Một tay Bạch Dĩ Hạo ấn người Bạch Dĩ Mạt xuống để cô không làm bậy, tiếp đó nói với cô: “Em nghĩ là bố không quan tâm đến em sao? Ông già chỉ thích giả vờ hồ đồ thôi, em cảm thấy từ nhỏ đến lớn dù có làm bậy bố cũng không quan tâm phải không, chẳng qua là vì ông tin em có thể tự mình xử lý tốt mọi việc mình gây ra, là ông đang rèn luyện em. Còn bây giờ, nhìn bên ngoài trông bố thật như không để tâm, nhưng thật ra so với ai khác ông cũng lo lắng như họ thôi. Là ông đang lo cho hạnh phúc của em, lo cho tương lai của em.”

“Thế bố sẽ không vì thế mà gây khó khăn cho Hường Nhu chứ? Sẽ phản đối hay không đây?” Rõ ràng thốt ra lời này Bạch Dĩ Mạt đã không hô hấp đủ.

“Nhất định là sẽ làm khó rồi, ý của bố thế nào anh không rõ, nhưng mà với anh mà nói thì, anh rất phản đối.”

Bạch Dĩ Mạt cau mày nhìn chằm chằm vào Bạch Dĩ Hạo: “Bạch Dĩ Hạo, anh không cần phải dạy em.”

Đột nhiên Bạch Dĩ Hạo cười nhạo một tiếng, nói: “Bản thân anh rất hiểu chuyện nửa đường này, nên mới càng thêm phản đối, cơ bản là Hường Nhu không hiểu cái gì gọi là trách nhiệm, cái gì gọi là cả đời.”

Bạch Dĩ Mạt than thở: “Nói cứ như mình hiểu lắm ấy, chẳng phải anh cũng không tìm được người để nói chuyện cả đời sao.”

“Em lặp lại lần nữa đi.” Rõ ràng ngữ khí của Bạch Dĩ Hạo trầm xuống, sự uy hiếp lạnh như băng.

“Lời hay không nói hai lần, em không rảnh để càn nhảm với em, em lên trước đây.”

Nói xong Bạch Dĩ Mạt liền đứng dậy lên lầu, Bạch Dĩ Hạo liếc mắt nhìn lên cửa sổ, rồi sau đó cũng đi theo.

Giờ này phút này, cả bọn họ không ai nghĩ tới, Hường Nhu đưa ra một quyết định cực kỳ to lớn – chính là nhanh chóng tìm vợ cho Bạch Dĩ Hạo.

42. Chương 43: Lòng Mang Quỷ Kế

Khi Bạch Dĩ Mạt quay về phòng thì cảnh tượng nhìn thấy chính là Bạch Thụy và Hường Nhu ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn chơi game – đánh nhau, cô kinh ngạc nhìn hai người, miệng dần biến thành hình tròn.

Vừa lúc đánh xong ván, Bạch Thụy nhìn đồng hồ, xoay đầu lại nói với Bạch Dĩ Mạt: “Ồ, tối muộn rồi, Tiểu Bạch, tiễn bố về.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn Bạch Thụy, rồi nhìn sang Hường Nhu, rồi lại liếc nhìn Bạch Dĩ Hạo, sau đó chỉ vào Bạch Dĩ Hạo nói: “Không phải anh hai cũng về sao, hai người đi với nhau là được rồi, còn bảo con đưa bố về làm gì?”

Bạch Thụy đứng dậy, đi đến cửa trước lấy áo khoác từ trên giá xuống vừa mặc vào vừa nói: “Con với anh lâu rồi không gặp, không muốn để anh ở lại sao? Cứ để nó ở đây với con, hơn nữa phòng của anh con bên kia bố không quét dọn, không được sao?”

“Không phải thế!” Bạch Dĩ Mạt buột miệng nói, làm sao cô với Bạch Dĩ Hạo lại là lâu ngày không gặp chứ, chính là ngày nào cũng gặp!

Cô đáng thương liếc nhìn Hường Nhu, Hường Nhu cười nhìn lại cô, dường như muốn nói hần cũng không có cách nào khác.

Ngược lại, Bạch Dĩ Hạo lạnh lùng nói: “Sao? Chẳng nhẽ không tiện sao?”

Ba người đàn ông đều nhìn cô chăm chú, dường như nghiêm túc đợi đáp án của cô, cô cười phá lên: “Có cái gì gọi là không tiện chứ, không có đâu.”

Bạch Thụy hài lòng gật đầu, rồi tóm lấy Bạch Dĩ Mạt kéo ra ngoài: “Thế cứ vậy đi, Tiểu Bạch lái xe đưa bố về.”

Bạch Dĩ Mạt đi ba bước liền quay đầu lại, bốn bước thì vẫy tay nhìn Hường Nhu, để hần ở với Bạch Dĩ Hạo không phải rất nguy hiểm sao? Vì thế, cô vội nói to: “Hường Nhu, anh không về nhà sao?”

Đương nhiên Hường Nhu hiểu ý đồ của Bạch Dĩ Mạt, thế là đứng lên chuẩn bị đi: “Đúng rồi, anh cũng nên về rồi.”

Lúc này Bạch Dĩ Hạo bước đến chặn Hường Nhu lại, sau đó nói với ra cửa: “Còn sớm lắm, để cậu ta ở lại nói chuyện với anh một lát.”

Bạch Dĩ Mạt nghe thấy cái giọng điệu gian trá lại ra lệnh của Bạch Dĩ Hạo, thế là liền cười hi hi với Bạch Thụy đã ra khỏi cửa: “Cái đó, ông Bạch, con quên đem theo chìa khóa, chờ con tí nha!”

Nói xong liền vọt vào trong cửa như con thỏ, cô bước dài một bước đến trước mặt Hường Nhu, với tốc độ nhanh nhất thì thắm bên tai hần: “Anh nói với em rồi, nếu anh em dám đánh anh, anh đừng có khách khí với em, cứ đánh trả đi, mạnh vào.”

Nói xong thì cảm giác thấy sau lưng lạnh toát, dĩ nhiên cô biết cái loại khí mạnh mẽ này phát ra từ ai, thế là cô liền quay ngoắt 360 độ nở một nụ cười tươi, xoay người cười nói: “Em quay lại lấy chìa khóa, hai anh cứ từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện.”

++

Bạch Dĩ Mạt chở Bạch Thụy trên con xe Mercedes-Benz trắng toát, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn người ngồi bên ghế phụ.

Bạch Thụy bị Bạch Dĩ Mạt nhìn đến phát phiền, thế là liền nói: “Con học lấy bằng lái như thế nào thế hả, bố con là gương chiếu hậu sao? Nhìn bố làm gì?”

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt co rút, ngậm miệng lại, sau đó mới hỏi: “Ông Bạch, có phải bố không đồng ý chuyện của con với Hường Nhu không?”

Bạch Thụy bật cười: “Sao nào? Cuối cùng cũng không nhịn được rồi ư?”

“Không phải, bố là bố con, chỉ là đến một chữ bố cũng không thêm đề cập đến, khiến con phát hoảng lên rồi, con rất muốn biết trong lòng bố nghĩ như thế nào!”

Bạch Thụy vòng hai tay trước ngực, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, miệng thản nhiên thốt ra mấy chữ: “Được, nếu muốn biết ý bố, thì bố sẽ nói thật cho con hay, bố không xem trọng chuyện con và Hường Nhu.”

“Con đã đồng ý lời cầu hôn của anh ấy.” Bạch Dĩ Mạt thay đổi bộ mặt cợt nhả bình thường, lời nói nghiêm túc bình tĩnh.

Bạch Thụy lắc đầu, sửa lại ống tay áo: “Thế nên con đang thị uy với bố, nói cho bố biết ông già này dù có phản đối cũng không hiệu quả?”

Bạch Dĩ Mạt nhú mày, nhẹ lắc đầu, môi dưới cử động: “Con không có ý này.”

“Khẩu khí của con chính là ý này.” Tranh chấp với Bạch Thụy ư, không có quả ngon để mà ăn đâu.

“Con cũng không hiểu được, nhà Hướn Nhu người ta không ai phản đối, lại còn vô cùng vui mừng, bố cũng nhìn anh ấy lớn lên từ nhỏ, bố cũng hiểu rõ anh ấy, sao lại không đồng ý chúng con qua lại chứ?”

Bạch Thụy nghe thấy những lời này, trong lòng vô cùng không hiểu nổi, đứa con gái ông vất vả nuôi lớn lại vì một thằng đàn ông mà đối đầu với ông.

“Nói đến Hướn Nhu, đúng thế, đứa trẻ này lớn lên thế nào bố đều thấy hết, cho nên bố mới biết cậu ta là người bất định, không nói đâu xa, năm năm cậu ta ra nước ngoài học, phụ nữ bên cạnh có bao giờ thiếu? Tin tức TV, đầu đề câu chuyện, liên tù tì không dứt, con nói đi, làm sao bố có thể giao con cho cậu ta?”

Bạch Dĩ Mạt giải thích: “Bố hiểu lầm rồi, lúc ấy anh ấy phải gây dựng sự nghiệp, cần đến TV truyền thông, tin tức không ngừng, đó không phải là thật, chỉ là thủ đoạn mà thôi.”

Bạch Thụy nói tiếp lời cô: “Được, không nói cái này nữa, nói cái con gọi là thủ đoạn, bố không biết là một người thành công phải dựa vào thủ đoạn này đấy, năm đó trong khu nhà mình con trai chú Tưởng con là Tưởng Quân, người ta cũng tự gây dựng sự nghiệp ỉn, đến giờ đã trở thành tổng giám đốc công ty sở hữu đất đai lớn nhất, sao chưa bao giờ bố nghe thấy tin tức ầm ĩ gì của nó, nên mới nói cái cách làm người chủ yếu là ở niềm tin, đừng nói này nói nọ là thân bất do kỷ hay gì đó.”

“Bố nói không đúng rồi, mỗi người có một kiểu thành công riêng, tốt xấu gì Tưởng Quân cũng ở chỗ mình, hơn nữa bố dám nói trong nhà anh ấy không giúp anh ấy sao? Còn nơi của Hướn Nhu là đất Mỹ cá lớn nuốt cá bé, muốn sinh tồn phải dùng đến thủ đoạn, đấy là cách để sinh tồn.”

Hai luật sư biện luận với nhau mãi không thể phân thắng bại được, hai bố con tranh chấp nhau lại càng trầm trọng, Bạch Thụy thấy rõ nha đầu kia rất thích Hướn Nhu, cái kiểu nói chuyện của con bé rất giống Hướn Nhu khi ông ngã bài với hắn.

Cho nên dù ông có thật sự phản đối, càng về sau ông không thể không lùi bước, không phản đối hai đứa hẹn hò, nhưng mà kết hôn, thì trước mắt là chuyện không thể.

“Nha đầu con đúng là biết nắm lấy thời điểm ‘ra tay bắt cá’ khiến bố phải rửa mắt mà nhìn rồi.” Khóe miệng Bạch Thụy cong lên, xoa dịu không khí căng thẳng vừa rồi.

Bạch Dĩ Mạt ngu ngơ hỏi: “Bố không phản đối sao?”

“Con nhìn xem con thế này, bố phản đối có ích sao?” Bạch Thụy nhớ lại bộ dạng tức nước vỡ bờ vừa rồi của Bạch Dĩ Mạt, liền lòi ra châm chọc.

“Đùa hay thật thế?” Lúc này còn như mư rền gió dữ, bây giờ lại là sau cơn mưa trời lại sáng ư?

Bạch Thụy ra hiệu cho Bạch Dĩ Mạt chăm chú vào việc lái xe, rồi thuận tiện bổ sung: “Hai đứa có qua lại bố cũng mặc kệ, nhưng mà kết hôn, tốt nhất vẫn chờ đã, đợi thêm một hai năm nữa, tất cả mọi người thấy thích hợp, thì hãy đến nói chuyện kết hôn với bố.”

“Vâng...” Nếu đã không phản đối, thì chuyện kết hôn cô cũng không cần nôn nóng, cứ đi từng bước từng bước đã.

Đưa Bạch Thụy về nhà cũng đã mười một rưỡi, Bạch Dĩ Mạt ra thang máy, rón ra rón rén như con thằn lằn bò úp vào cửa nghe lén.

Kết quả là mặc cho cô dựng thẳng lỗ tai lên như mấy chú chó thì cũng không nghe thấy động tĩnh gì trong phòng, nhìn đi, trí tưởng tượng phong phú của Thỏ Con lại bắt đầu bay cao bay xa rồi – không phải là tai nạn chết người đấy chứ?

Cuối cùng, cô cũng không kìm nén được, mở cửa vào nhà, trong phòng là cảnh tối lửa tắt đèn, cô bật đèn phòng khách lên, rồi sau đó đi tìm người.

Phòng khách, không có, phòng ngủ, không có, phòng bếp, không có, nhà vệ sinh, cũng không có, ngay cả sân thượng cũng dạo chơi một vòng, nhưng đến một cọng tóc cũng không thấy đâu, hai người đàn ông một mét tám này hơn nửa đêm đi đàng nào vậy cả?

Cô cấp tóc rút điện thoại ra gọi cho Hướng Nhu, tắt máy, gọi cho Bạch Dĩ Hạo, được rồi.

“Đang ở đâu đấy?” Không đợi bên kia lên tiếng Bạch Dĩ Mạt đã hỏi dồn.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại êm tai vang lên: “Ra ngoài uống rượu, em cứ ngủ đi, anh có chìa khóa.”

“Hướng Nhu đâu?”

“Cũng đi theo anh.”

“Ồ, thế để em đến.” Bạch Dĩ Mạt không rõ tình cảnh trước mắt là cái loại gì nữa, sao hai người này lại tự đứng chạy đi uống rượu với nhau zợ?

“Không cần, sáng mai em còn đi làm, cứ nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong liền cúp điện thoại cái tạch, để lại Bạch Dĩ Mạt còn đang alo alo đầu dây.

Bạch Dĩ Mạt đành phải tắm rửa đi ngủ, cô thật sự mệt chết đi được, cứ kệ đi vậy, yêu làm gì cơ chứ, cô không lo nổi.

++

Lúc này ở hội sở, Hướng Nhu và Bạch Dĩ Hạo mỗi người cầm trong tay ly rượu đỏ, hai người đều là những người đã nhìn trải qua những sóng to gió lớn trên thương trường, đối với họ mà nói thì uống rượu là cách kiểm tra tốt nhất, cũng là một trong các thủ đoạn cơm bữa của họ.

Bây giờ, hai người đều muốn chúc say đối phương, nhưng lại không thể làm say đối phương, đây gọi là cao thủ so chiêu, huyền cơ ẩn náu.

“Nghe Bạch Dĩ Mạt nói cậu thích uống rượu đỏ?” Ngón tay nhỏ dài của Bạch Dĩ Hạo cầm lấy ly rượu, đôi mắt đen dừng lên chất lỏng màu đỏ sậm trong ly.

“Đúng thế, lúc ở Pháp em chung vốn với một người bạn mở trang trại rượu, cậu ta phụ trách quản lý, nhưng mà mấy thứ hàng tốt nhất thì để lại cho em giữ, nếu có cơ hội nhất định sẽ đưa anh đi xem.”

Mục đích hôm nay của Hướng Nhu là, lấy việc chúc say Bạch Dĩ Hạo làm nhiệm vụ của mình, cố gắng tìm thứ uy hiếp anh, hỏi thăm anh yêu thích cái gì, để còn lựa chọn mỹ nữ cho anh.

Không nói thì người khác lại cảm thấy kỳ quái, với điều kiện của Bạch Dĩ Hạo như vậy, đây tuyệt đối là một cực phẩm trong đám cực phẩm, kinh điển trong đám kinh điển, ngoại trừ hơi lạnh lùng một tí thì hoàn toàn không có điểm gì chê trách! Nói cho cùng thì Hướng đại gia tự xưng là anh tuấn bất phàm cũng phải cúi đầu trước anh.

Nhưng mà vì sao đã nhiều năm như thế rồi mà chưa hề nghe thấy anh dính vào một người phụ nữ nào, rốt cuộc là mắt anh có vấn đề, hay là thân thể anh ấy có gì ẩn tình, hôm nay nhất định phải nắm lấy cơ hội mà hỏi cho rõ ràng.

“Nhưng mà, có câu thế này, thích uống rượu trắng là với kẻ thù, thích uống bia thì có bạn bè, thích uống rượu đỏ là những cặp tình nhân, xem ra đúng là nói không sai.” Bạch Dĩ Hạo nhấp một ngụm rượu, ánh mắt vô tình lướt qua Hướng Nhu.

Hướng Nhu cũng nhấp một ngụm, đôi mắt đào hoa di chuyển: “Hôm nay nói chuyện với chú Bạch về anh, hình như chú Bạch rất quan tâm đến vấn đề tình cảm của anh.”

Khoẻ miệng Bạch Dĩ Hạo khẽ chùng xuống: “Cái này hình như chẳng liên quan gì đến cậu thì phải?”

“Anh là anh trai của Bạch Dĩ Mạt, thì không phải cũng là anh của em sao, em cũng quan tâm đến anh lắm, nói thật anh cũng đã lớn rồi, cũng nên tìm một người nào đó, bây giờ anh cứ về nhà là kê cao gối ngủ, anh không cảm thấy cô đơn sao?”

“Trước tiên, cậu có thể trở thành chồng của em gái tôi hay không vẫn còn là nghi vấn. Thứ hai, tôi cảm thấy hôm nay cậu rất lạ, dường như là muốn tìm hiểu tôi.”

Hướng Nhu cười ha ha, khoát tay nói: “Còn không phải vì em quan tâm anh sao?”

“Không phiền cậu quan tâm tôi, nếu rảnh thì tự mà quan tâm mình đi.” Bạch Dĩ Hạo uống cạn rượu trong ly.

Dường như trận giằng co này không ai nghe ngóng được gì mà mình muốn biết, Bạch Dĩ Hạo muốn chuốc Hường Nhu say, là muốn dùng rượu để thử phẩm chất hẳn.

Còn Hường Nhu muốn chuốc say Bạch Dĩ Hạo, chẳng qua là để xem sở thích của anh ra sao, tiện đà tìm một nữ lưu manh tóm lấy cục bằng này, hẳn mới có cơ hội làm chuyện chính sự với Bạch Dĩ Mạt.

Hai người đàn ông tinh anh tiếng tăm lừng lẫy trên thương trường, lại ở đây dùng cái cách cũ rích là chuốc say đối phương để tìm hiểu!

Đàn ông, thật ra là sinh vật rất ngây thơ!

43. Chương 44: Cạm Bẫy

Sáng ngày thứ hai, khi Bạch Dĩ Mạt rời giường thì Bạch Dĩ Hạo đã ngồi vào bàn ăn sáng và xem báo, từ nhỏ ông anh đã bị cái cách huấn luyện biến thái của ông ngoại bà ngoại khiến phải ngủ muộn hơn chó, dậy sớm hơn gà, làm anh trở thành một kẻ biến thái trong biến thái, một kẻ biến thái cố chấp mạnh mẽ.

“Anh dậy sớm thế sao?” Bạch Dĩ Mạt vỗ vào miệng, mơ màng nhìn vào mỹ nam nhàn nhã lật báo, một hình ảnh rất chân thực như vậy, đặc biệt là với thói quen mới ngủ dậy nhìn cái gì cũng thấy tốt đẹp, thì thật đúng là cảnh đẹp vô cùng.

“Nhanh đi đánh răng rửa mặt đi, đã mấy giờ rồi hả, em tưởng văn phòng luật sư là của nhà mình sao?” Bạch Dĩ Hạo nhìn không chớp mắt, thần nhiên nói, nhưng lại đủ khiến người ta kinh hãi.

“Vâng...” Bạch Dĩ Mạt không thể phản bác lại được, đành xoay người đi sửa soạn lại.

Ăn sáng xong, Bạch Dĩ Mạt vô cùng vui vẻ thoát khỏi vuốt quỷ đi làm, nhưng đâu ai ngờ, móng vuốt quỷ này không chịu buông tha cô, bảo là muốn đi cùng cô.

“Em phải đi làm, anh đi cùng làm gì?”

“Em cứ việc đi làm của em, anh tìm người của anh, chúng ta không can thiệp chuyện của nhau.”

“Được...” Bạch Dĩ Mạt phải dùng hết sức mới thốt ra được cái chữ này, suýt nữa còn thổ huyết.

++

Quả nhiên, tới văn phòng luật sư, dưới cái nhìn mê trai chảy nước dãi của mọi người, ánh mắt tóe lửa của Tâm Tâm, Bạch Dĩ Hạo đi thẳng vào văn phòng của Quý Phi Dương.

Người làm chuyện thì đều chạy đi hỏi thăm tên họ của mỹ nam này là gì, đã có chủ chưa, thế là để xác minh rõ ràng, tất cả mũi nhọn này đều chia lên trên người Bạch Dĩ Mạt – người cùng anh đẹp trai đi vào.

“Luật sư Bạch, anh chàng mới vào cùng cô là ai thế!”

Bạch Dĩ Mạt trốn mắt: “Tự lên văn phòng sắp mà hỏi đi.”

Mọi người nghe thế thì tự động tản đi...

++

Đồng thời ở chỗ khác, trong căn phòng bao dành cho hội viên VIP có một nam một nữ, người nam khôi ngô anh tuấn, người nữ cao quý xinh đẹp.

“Trịnh Tịnh Viên, cô cảm thấy mình còn mặt mũi nào đến gặp tôi ư.” Hường Nhu thay đổi vẻ mặt tươi cười thường ngày, trưng ra bộ mặt lạnh lùng không có một tí đùa giỡn.

Trịnh Tịnh Viên nhìn Hướng Nhu, không có cảm giác cao ngạo khoảng cách như ở trước màn hình, nhưng cho dù là gì, cô ta cũng không còn là Trịnh Tịnh Viên của trước kia, không phải là Trịnh Tịnh Viên muốn gió được gió muốn mưa được mưa trước mặt người đàn ông này.

“Hướng Nhu, anh như vậy là không muốn gặp em?”

Hướng Nhu hừ lạnh một tiếng, sâu trong đôi mắt càng thêm rét lạnh, đáy mắt âm trầm, đến cả giọng nói cũng lạnh lùng, giống hệt Bạch Dĩ Hạo.

“Hắn là cô đã sớm biết rõ mọi chuyện, trên đời này tôi ghét nhất bị người ta lừa gạt, nhưng cô lại dùng thứ tôi quan tâm nhất để gạt tôi, đến nước này, là cô gây tội thì phải chịu tội.”

Sâu trong mắt Trịnh Tịnh Viên có chút choáng váng, nhưng trên mặt cố hết sức kiềm chế, những lời này của Hướng Nhu đâm vào đáy lòng cô đau đớn đến từng khúc ruột, người đàn ông này sao có thể tuyệt tình như thế?

“Hướng Nhu, em chỉ muốn hỏi anh, anh đã từng yêu em dù chỉ trong chốc lát bao giờ chưa, anh tốt với em là vì trách nhiệm hay thật ra là anh có cảm giác với em?”

“Trách nhiệm.” Hướng Nhu không hề nghĩ ngợi mà thốt ra.

Đáp án khiến người ta tuyệt vọng dễ dàng thốt lên từ trong miệng hắn, bỗng dưng Trịnh Tịnh Viên bật cười ha hả, nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, nhưng cô ta vẫn cười, cười hết sức mình, cười đến mặt mày biến sắc.

Cô lấy tay lau nước mắt, sau đó liền thay đổi sắc mặt, diễn viên trời sinh là lúc nào cũng có thể chuẩn bị tốt cho chính mình.

“Anh cho là Bạch Dĩ Mạt của anh thật sự toàn tâm toàn ý vì anh?”

Đúng vậy, Bạch Dĩ Mạt chính là điểm yếu của Hướng Nhu, Hướng Nhu nhấp một ngụm trà, sau đó chậm rãi hỏi: “Lời này của cô là có ý gì, trong ý này cô có ý gì?”

Trịnh Tịnh Viên lấy ra một túi giấy từ trong túi xách, đẩy đến trước mặt Hướng Nhu: “Hình như bạn gái anh không thể khiến người ta bớt lo được!”

Hướng Nhu cầm lấy túi giấy, lấy từ bên trong ra một xấp ảnh, tất cả đều là ảnh chụp Bạch Dĩ Mạt và Hàn Thượng Phong ngồi với nhau, có cảnh cầm tay, có cảnh Hàn Thượng Phong giúp Bạch Dĩ Mạt, có cảnh hai người ngồi ở quán cà phê cười cười nói nói rất mờ ám.

Hướng Nhu vất lại đồng ảnh đến trước mặt Hướng Nhu, vẻ mặt không hề bị ảnh hưởng vì đồng ảnh lai lịch không rõ ràng kia.

“Cô cho tôi xem thứ này là có ý gì?”

Trịnh Tịnh Viên cầm lấy mấy tấm hình đưa đến trước mặt Hướng Nhu, nói: “Không cần em phải nói nhiều chứ! Anh xem mà còn không hiểu sao?”

Đột nhiên Hướng Nhu nở nụ cười rất dối dịu dàng, lúc hắn cười chỉ có hai loại, một là từ trong thâm tâm vui vẻ toát ra, trong đáy mắt đương nhiên có ý cười, còn baay giờ hắn cười để hơi mùi che kín, nụ cười như thế này là nguy hiểm nhất.

Hắn nói: “Trịnh Tịnh Viên, cô cho là dùng mấy thứ chẳng ra sao này là có thể khiến tôi hiểu lầm Bạch Dĩ Mạt ư? Ngại quá, tôi nghĩ cô đã không hiểu rõ tôi rồi, đối với người tôi đã để ý, thì tất cả của cô ấy tôi đều có thể bao dung. Huống hồ ai có thể nói rõ mấy tấm ảnh này có thể nói lên điều gì? Mấy trò hề này của cô tốt nhất là nên vất đi được rồi đấy! Đừng để ảnh hưởng đến thân phận của mình.”

“Hướng Nhu, Bạch Dĩ Mạt sẽ phá hoại anh, anh lại vui vẻ chịu đựng, cam tâm tình nguyện bị cô ta phá mình sao?”

“Đúng thế, tôi cam tâm tình nguyện.”

Hai tay Trịnh Tịnh Viên chụp hai tay hắn cầm lấy: “Một ngày nào đó anh sẽ thấy rõ yêu người đàn bà kia là sai lầm đến cỡ nào, anh sẽ hối hận vì những lời anh nói hôm nay.”

Hương Nhu đứng dậy sửa lại áo, sau đó đi đến trước mặt Trịnh Tịnh Viên, thoáng cúi đầu nhìn cô ta: “Nếu cô dám làm tổn thương Bạch Dĩ Mạt, tôi cam đoan cô sẽ mất hết danh dự, vĩnh viễn không thoát thân được.”

Nói xong, hắn xoay người kéo cửa ra, bước đi không hề quay đầu lại.

Trịnh Tịnh Viên tê liệt ngồi trên ghế, ngẩn người nhìn lên nóc nhà treo đèn chùm trắng lệ, bỗng nhiên bật cười, miệng lẩm bẩm: “Bạch Dĩ Mạt, tôi mất hết danh dự thì cũng phải hủy hoại cô trước, ha ha ha... ha ha ha...”

++

Cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng thấy Bạch Dĩ Hạo rời đi, lúc đó còn cô ý bảo cô tiễn anh ra ngoài, chọc đến hội buôn chuyện mê trai vừa hâm mộ ghen tị lại oán hận.

Tới bãi đỗ xe, Bạch Dĩ Hạo đứng bên cạnh dặn dò Bạch Dĩ Mạt: “Tan làm đừng có chạy lung tung đâu cả, anh về nhà mà em chưa về thì nhất định em phải chết.”

Nói xong còn gõ lên đầu Bạch Dĩ Mạt, tỏ vẻ anh sẽ không vì cô mà thương hoa tiếc ngọc, vẫn cứ chinh đồn em gái như thường.

Bạch Dĩ Mạt bĩu môi, xoa xoa đầu bị gõ đau, bất mãn nói: “Anh cũng phải thế, em về nhà rồi mà chưa thấy anh thì anh nhất định phải chết.”

Khóe miệng Bạch Dĩ Hạo thản nhiên cong lên, để lộ ra nụ cười nhạt nhẽo nhưng mê người, nhưng chỉ trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt núi băng.

“Nha đầu xấu, em không có tư cách mặc cả với anh, em chỉ cần nhớ kỹ anh nói là sẽ làm là được rồi.”

Bạch Dĩ Mạt cắn chặt răng, vẻ mặt không cam chịu nói với anh: “Anh cũng biết con người em cũng nói là làm, cho nên, anh cũng nên cẩn thận đi.”

Nói xong không đợi Bạch Dĩ Hạo gây khó dễ, cô quay người chạy vào trong thang máy, vừa chạy vừa nghĩ xem ra mấy ngày nay Bạch Dĩ Hạo xem cô như đã chết, nhưng lại không muốn để cô tiếp xúc riêng với Hương Nhu.

Nhưng tính cách của cô, người khác càng phản đối, cô càng khư khư cố chấp, chính là muôn đối đầu với người ta.

Cho nên, lúc cô quay lại văn phòng thì liền gọi điện cho Hương Nhu, đầu dây rất lâu sau mới có tín hiệu.

Bạch Dĩ Mạt cố tình không vui nói: “Sao lâu vậy mới chịu bắt máy?”

Thanh âm của Hương Nhu vẫn như tiếng đàn cello, nhưng lại thiếu sự hài hước thường ngày: “Lúc này có việc nên không nghe thấy, có chuyện gì à?”

“Em sắp chết rồi, anh em cứ làm như em là tội phạm ấy, cứ theo dõi em từng giờ từng phút, đến cả đi làm cũng không tha cho em, lúc này có vì có chuyện bắt buộc nên mới rời đi, lúc đi còn uy hiếp em tối mà không về sớm thì nhất định phải chết.” Chính cô cũng không cảm thấy gì, nhưng Hương Nhu lại nghe thấy rất rõ, là cô đang hờn dỗi.

Hương Nhu bật cười bên đầu dây điện thoại, nói: “Tan làm anh đến đón em.”

“Được!” Bạch Dĩ Mạt cười ha ha, sau đó cố ý nói đùa: “Nếu không thì hai ta bỏ nhà đi.”

“Được thôi!” Hương Nhu đồng ý.

“Là anh nói nhé!”

“Là anh nói.”

Bạch Dĩ Mạt cười càng vui hơn: “Há há, chúng ta bỏ trốn đi đâu đây? Lên mặt trăng?”

“Sao hỏa đi! Dù sao em cũng giống người sao hỏa.”

“Anh mới là người sao hỏa, không thm nghe nh nói nữa, nhớ tan làm đến đón người bỏ trốn với anh đó.”

“Được rồi.”

Hai người gác điện thoại, một người vô cùng ngọt ngào, cho dù là bị Bạch Dĩ Hạo theo dõi hay trông giữ cũng không thấy có vấn đề gì, chỉ cần có Hường Nhu, cho dù là chỉ nghe thấy hắn nói thì tâm tình cũng rạng rỡ hẳn lên.

Còn hướng Nhu, từ sau khi gặp Trịnh Tịnh Viên trở về, trong lòng rất không thoải mái, tuy hắn hiểu rõ Trịnh Tịnh Viên để hắn thấy những bức ảnh đó là muốn hắn nghi ngờ Bạch Dĩ Mạt, hắn cũng biết mấy bức ảnh đó đều là âm mưu sau lưng, nhưng cho dù là vậy, cứ nghĩ đến hai người cười cười nói nói trong hình, trong lòng vẫn cảm thấy buồn phiền.

Không sai, cho tới bây giờ hắn không phải là một người đàn ông rộng lượng, hắn keo kiệt, hắn ích kỷ, hắn theo chủ nghĩa gia trưởng, hắn không muốn Bạch Dĩ Mạt đến quá gần những thằng đàn ông có ý đồ với cô, hắn thừa nhận trong lòng hắn rất khó chịu.

Cho nên, khi hắn muốn gọi điện cho Bạch Dĩ Mạt thì Bạch Dĩ Mạt lại đi trước hắn gọi đến, hắn tính vặn hỏi cô, nhưng vừa thấy cô làm nũng thì dường như toàn bộ những điều không thoải mái nhất thời đều tan thành mây khói.

Hường Nhu ơi là Hường Nhu, mày bị nha đầu Bạch Dĩ Mạt kia ăn đến chết rồi, mãi mãi không thoát thân được nữa rồi!

++

Sau khi Bạch Dĩ Mạt tan làm, rất hài lòng khi nhìn thấy Hường Nhu chờ ở dưới nhà văn phòng luật sư, cô cười hớn hở bước đến, sau đó nắm lấy tay Hường Nhu đưa lên mũi thơm một cái.

Người nào đó vô cùng thỏa mãn mở cửa xe bên ghế phụ ra, ga lăng mời Bạch Dĩ Mạt lên xe, lòng mày Bạch Dĩ Mạt khẽ nhướng lên, ngồi xuống, đóng cửa xe, Hường Nhu cũng đi theo lên xe.

Dọc đường đi, Bạch Dĩ Mạt bắt đầu ca oán cô thê thảm bao nhiêu, đau lòng thế nào, cực kỳ bi thảm, vô cùng thảm thiết.

Còn Hường Nhu chỉ cười nghe cô than vãn, trước sau không có nói lấy một lời, Bạch Dĩ Mạt nói đến hết nước miếng mà vẫn không thấy mấy câu ác độc xen ngang vào, kinh nghiệm nói cho Bạch Dĩ Mạt biết, Hường Nhu có chuyện gì đó.

“Anh sao thế?” Bạch Dĩ Mạt quay đầu sang hỏi Hường Nhu.

Biểu hiện trên mặt Hường Nhu vẫn không thay đổi, đáp lại: “Không sao cả!”

Càng như thế, Bạch Dĩ Mạt càng cảm thấy không thích hợp, cô thôi cười, dùng giọng điệu chỉ thị hỏi: “Hường Nhu, anh có chuyện gì đó giấu em, nói đi, là chuyện gì?”

Hường Nhu giẫm chân phanh lại, bỗng dừng xe dừng lại, Bạch Dĩ Mạt cảm thấy kỳ quái nhìn chằm chằm vào hướng Nhu, Hường Nhu xoay người nhìn Bạch Dĩ Mạt: “Hôm trước có phải em đã gặp Hàn Thượng Phong?”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe thì có chút giật mình, cô chỉ nghĩ Hường Nhu có điều gì là lạ là do anh bức dọc với thái độ của Bạch Thụy và Bạch Dĩ Hạo, cô đâu có ngờ Hường Nhu lại hỏi cô chuyện này.

“Ừm, em đã gặp anh ta.” Cô thừa nhận.

“Sao em không nói với anh?” Rõ ràng Hường Nhu quyết định sẽ không hỏi, nhưng vừa nghĩ lại đồng ý ảnh kia, liền không không chế nổi muốn hỏi cho rõ, cho dù hắn thật sự tin tưởng Bạch Dĩ Mạt, nhưng hắn vẫn muốn tự cô nói cho hắn biết là có chuyện gì?

Bạch Dĩ Mạt hiểu hướng Nhu, người đàn ông này chính là cả một vại dấm chua, hắn có thể nhìn đến bây giờ mới chịu hỏi đã rất không dễ dàng rồi.

“Anh ta tìm em để bàn chuyện làm ăn, chuyện là như vậy...” Bạch Dĩ Mạt đem chuyện Hàn Thượng Phong tìm cô thuật lại từ đầu đến cuối, Hường Nhu lại rất chăm chú nghe, Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy Hường Nhu như vậy thì chỉ muốn cười thành tiếng.

Sau khi nói xong, Bạch Dĩ Mạt nhìn chăm chú Hường Nhu cả nửa ngày, sau đó lấy tay quơ quơ trước mặt người đàn ông ngồi đối diện không hề trả lời: “Hường đại nhân, anh muốn quán quyết thế nào?”

Hường Nhu kéo tay cô xuống, đôi mắt đào hoa hơi mở to, đôi môi mỏng nhẹ nhàng mím lại, cảm giác ngọt mận mà lẻ loi: “Có giấu diếm gì không?”

Bạch Dĩ Mạt thông minh lắc đầu.

“Có bỏ qua chi tiết nào không?”

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu như trống bỏi.

“Tự thấy mình không làm sai?”

Bạch Dĩ Mạt theo quán tính định lắc đầu, nhưng sau đó vừa nghe thì thấy mình hình như không có sai, cô với Hàn Thượng Phong chỉ nói chuyện chính sự, mọi người quang minh chính đại, dựa vào cái gì mà làm sai chứ.

Hường Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt lắc đầu, rồi lại gật đầu, hàng lông mày nhíu lại, bộ dạng trang nghiêm thăm tra: “Lắc đầu rồi gật đầu là có ý gì chứ, là sai hay là đúng?”

“Em cảm thấy em thật sự không làm sai, chúng em vô cùng trong sáng nghiêm cứu thảo luận vấn đề từ thiện, sao có thể làm sai?”

“Bạch Dĩ Mạt, em có cảm thấy mình rất lý sự không?”

“Không phải vấn đề lý sự hay không, mà là chuyện này không phải như anh nghĩ, anh chuyện bé xé ra to rồi.”

Hường Nhu bỗng cười giấu một tiếng, nha đầu kia là thánh mẫu sao? Kẻ đó là Hàn Thượng Phong, là người đã dám thất lễ với cô, nhưng cô lại làm như không có chuyện gì.

Đúng là may mà lúc đầu vì giúp cô nên đi tìm Hàn Thượng Phong giáo huấn, thiếu chút nữa khiến bộ phận kinh doanh trong công ty có vấn đề, nếu không nhờ có Tướng Quân, hẳn thật không biết có thể sống nổi hay không.

Bây giờ thì hay rồi, người con gái không tim không phổi này, vốn không hề tức giận chuyện lúc đó.

“Em có biết mình bị người ta tính kế không?” Hường Nhu quyết định vẫn nên nói cho cô gái ngốc này biết rõ, còn hơn là không biết gì.

Lúc này đổi lại là Bạch Dĩ Mạt không hiểu chuyện gì: “Em rơi vào bẫy? Có ý gì chứ!”

Hường Nhu đem chuyện Trịnh Tịnh Viên tìm hấn nói cho Bạch Dĩ Mạt hay, Bạch Dĩ Mạt nghe xong liền chửi ầm lên: “Đều tại anh, đang yên đang lành đi trêu chọc người phụ nữ kia làm gì, bây giờ thì hay lắm, người ta là muốn trách móc anh.”

Hường Nhu không nói gì, rõ ràng là cô để cho người ta có cơ hội hãm hại, giở lăm, lúc này toàn bộ đều rơi vào trên người hấn.

“Được rồi, dù sao chuyện này cũng nói cho em hay, để em không phải đối với ai cũng thật lòng.”

Bạch Dĩ Mạt biết thật ra chuyện này cô không ý thức được hậu quả, cũng may Hường Nhu tin cô, nếu không thì hết đường chối cãi.

Thế là cô lấy lòng kéo Hường Nhu nói: “Được rồi, lần này là em không đúng, chúng ta đi ăn cơm đi! Em còn phải về sớm một chút, nếu không thì thật sự chết chắc.”

Hường Nhu nhìn Bạch Dĩ Mạt không ngoan giả trò trước mặt hấn, trong lòng thấy rất vui, thế là lại thay đổi thành cái bộ mặt cười cười đặc biệt mê người: “Hay là, anh ăn em trước, rồi sau đó ăn cơm, rồi về nhà sau?”

Khuôn mặt tươi cười của Bạch Dĩ Mạt biến mất, cô mở to mắt: “Lái xe, ăn cơm, trở về nhà.”

Trước khi Hương Nhu lái xe đi còn tham lam quần quýt trên môi son của Bạch Dĩ Mạt, sau đó hài lòng khởi động xe, đi ăn cơm.

44. Chương 45: Đêm Ba Mươi

Cuối cùng, đêm ba mươi âm lịch của Trung Quốc cũng đến, phố lớn ngõ nhỏ, các cửa hàng đều phát bài hát năm mới, nhưng tâm tình Bạch Dĩ Mạt không thể nào vui lên được.

Bởi vì Hương Nhu lại đi công tác, hai người xa cách nhau trong ngày năm mới.

Tin nhắn chúc tết trong điện thoại cứ một cái rồi lại một cái, nhưng lại rập theo khuôn khổ, không hề mới mẻ, không hề sáng tạo, không hề có thành ý.

Cô ngồi trên salon ánh mắt trống rỗng nhìn trên TV diễn hài, mấy người dẫn chương trình cười vui mừng hơn hở, rồi sau đó nói chúc đầu năm cát tường.

Bạch Dĩ Đạo thì ngồi một bên cầm Ipad chơi, hoàn toàn coi thường sự tồn tại của cô, mấy ngày nay Bạch Thụy tự mình xuống bếp làm mâm cơm đoàn viên, hơn nữa không cho phép Bạch Dĩ Mạt và Bạch Dĩ Hạo giúp đỡ.

Tâm tư của ông già rất khác người, bạn đừng có đoán, tốt nhất không nên đoán, vì có đoán cũng không ra.

Nhưng mà, hai anh em họ hiểu rõ, mấy ngày nay là ông hi vọng vợ mình trên thiên đường chứng kiến cả nhà họ có thể đông đủ vui vẻ, hạnh phúc ngồi vây quanh ăn bữa cơm đoàn viên mà ông làm.

Cũng như thế, đêm ba mươi hằng năm, ba người họ cho dù có bận rộn thế nào, có đi xa nhà thế nào, cũng đều vất lại toàn bộ chuyện bên ngoài, về nhà ăn tết.

Di động Bạch Dĩ Mạt vang lên, cô cầm lên xem, thì ra là Mộc Du Du.

“Dĩ Mạt, năm mới vui vẻ!”

Bạch Dĩ Mạt cười hì hì: “Năm mới vui vẻ nhé!”

“Đúng rồi, nghe nói Hương Nhu nhà mày đi công tác, sao lại thế này, không ăn tết với mày à?” Mộc Du Du hùng hồn quở trách người kia.

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe thấy thế thì cố ý ra vẻ đáng thương: “Đúng thế! Tao cũng đang buồn bực đây!”

Nói xong bỗng ngẩng đầu, vừa hay đụng phải ánh mắt của Bạch Dĩ Mạt, hai mắt anh tuấn lại lạnh lùng, khiến Bạch Dĩ Mạt lạnh cả sống lưng.

Cô thề lười với Bạch Dĩ Hạo rồi tiếp tục tán gẫu với Mộc Du Du: “Đúng rồi, mày thì sao? Năm nay mày ở đâu, nhà mày hay nhà anh ấy?”

Mộc Du Du hít thở sâu, giọng điệu chững chạc: “Ở bên nhà anh ấy, thân thể bố của anh không được tốt lắm, phải khiến ông lão vui vẻ.”

Bạch Dĩ Mạt nghĩ đến gia đình Mộc Du Du, nhất thời vì cô nương này mà cảm thấy lòng chua xót, một đứa trẻ không được chào đón, nhưng có thể lớn lên hoạt bát đáng yêu như vậy đã khiến thương xót tận trời xanh.

Nhưng cũng may bây giờ cô gia đình người yêu, nghe nói bố Tưởng Quân rất thích cô con dâu Mộc Du Du này, cho nên những thứ đã mất đi trong tương lai sẽ bù lại.

Ở đầu dây như có ai đó gọi Mộc Du Du, cô vội đáp lại rồi nói với Bạch Dĩ Mạt: “Được rồi, không hàn huyên với mày nữa, thay tao hỏi thăm người nhà mày.”

Bạch Dĩ Mạt vẫn nở nụ cười: “Được rồi, biết rồi, cũng giúp tao chào hỏi người nhà mày.”

Cúp điện thoại, Bạch Dĩ Mạt di chuyển sang phía Bạch Dĩ Hạo, cố ý thấp giọng hỏi: “Anh hai, hỏi anh một chuyện này.”

Bạch Dĩ Hạo không ngần ngại, thản nhiên nói: “Chuyện gì?”

“Anh nhìn đi! Anh đã ba mươi rồi mà không chịu dẫn cô con dâu nào về cho bố, anh không cần phải xấu hổ, nếu không anh cứ nói anh thích thể nào, em sẽ giúp anh để ý.”

Bạch Dĩ Mạt bị cốc một cú đau điếng: “Không liên quan đến mình thì đừng có quản.”

Bạch Dĩ Mạt vừa bĩu môi vừa xoa đầu, nói: “Em nói anh, không phải là anh ấy ấy chứ?”

Lần này Bạch Dĩ Mạt rất thông minh, ung dung chặn cú gõ thứ hai, sau đó còn thêm mắm thêm muối: “Không sao, bây giờ chuyện này rất bình thường, em sẽ không xem thường anh đâu.”

“Bạch Dĩ Mạt, em là thánh mẫu sao? Em muốn ban ơn sao?”

“Em không muốn làm thánh mẫu, em muốn làm thiên sứ.”

Bạch Dĩ Hạo khoa tay múa chân hai cái, nói với Bạch Dĩ Mạt: “Anh đây chúc em trở thành thiên sứ gây cánh, nửa đường ngã vào phạm trần.”

Bạch Dĩ Mạt trợn mắt, trong lòng âm thầm oán hận, Bạch Dĩ Hạo thiếu hơi phụ nữ nên mới lạnh như băng không hiểu sự tình như thế, nói chuyện còn sắc bén hơn cô, còn độc ác hơn cả Hường Nhu, thật sự nên cân nhắc đề nghị của Hường Nhu, nhanh chóng tìm vợ cho anh, tìm chị dâu ình, phải chữa trị cái tính tình xấu xí này của anh.

“Anh hai nói thật đi, anh thích kiểu con gái thế nào?”

Bạch Dĩ Hạo thấy trong mắt Bạch Dĩ Mạt lóe lên tia mong chờ, biểu cảm trên mặt cũng rất nghiêm túc, những người đang yêu chỉ quan tâm đến chủ đề tình yêu, sao trước kia anh không hề để ý đến Bạch Dĩ Mạt nhỉ? Anh có chút hoài niệm.

“Sau này em sẽ biết.” Bạch Dĩ Mạt kết một câu.

Nói như thế, Bạch Dĩ Mạt càng thêm kích động, chẳng lẽ đã có mục tiêu.

Cô tiếp tục hỏi dồn: “Anh hai, có phải anh đã giấu bọn em, lấy vợ rồi?”

Bạch Dĩ Hạo ngao ngán, nha đầu này không hổ là luật sư, nói với người khác luôn suy một ra ba, cẩn thận thăm dò, sau đó tìm ra sơ hở, đôi khi chỉ là một câu tùy tiện cũng có thể bị cô nghe ra thành ý khác.

Anh không muốn tiếp tục với đề tài này nữa nên liền đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Bạch Dĩ Mạt, khoe miệng nhếch lên nói: “Tốt nhất là em nên tự lo mình đi! Anh rất vui khi tiểu tử Hường Nhu đó không đến nhà chúng ta quấy rối.”

Nói xong liền đi vào phòng bếp, Bạch Dĩ Mạt hung hăng trừng mắt với sóng lưng dày rộng của Bạch Dĩ Hạo, sau đó cầm lấy điện thoại gọi cho Hường Nhu.

Kết quả là không gọi được, cô nhất thời vì trút giận mà ném điện thoại sang một bên, sau đó tung tăng chạy vào phòng bếp.

Bạch Thụy trông thấy một lớn một nhỏ trước sau đi vào, trừng mắt uy hiếp hai người: “Đừng có tới đây thêm phiền nữa! Mau đem đồ ăn này ra ngoài đi, rồi người cũng ra ngoài luôn cho bố.”

Hai người gật đầu, nối đuôi nhau mà ra, nối đuôi nhau mà vào, dọn mấy món ăn đã làm xong lên bàn, sau đó chờ đầu bếp Bạch ra rồi cùng nhau ăn cơm.

++

Bạch Thụy nhìn Bạch Dĩ Hạo đứng dựa vào tủ lạnh nhìn ông nấu ăn, bèn hỏi: “Mai nhớ đưa em gái con về thăm ông bà ngoại.”

Bạch Dĩ Hạo vâng một tiếng, rồi thuận miệng hỏi một câu đã biết rõ đáp án: “Bố có đi cùng không?”

Bạch Thụy thở dài không muốn nói thêm, mỗi lần nói đến chuyện này ông đều im lặng, cũng không giống bộ dạng không đứng đắn trước kia, nhìn bóng lưng bận rộn của bố, trong lòng Bạch Dĩ Hạo cũng cảm thấy chua xót, anh có thể hiểu được tất cả chuyện này, anh biết.

Năm đó mẹ là thiên kim đại tiểu thư bất ngờ gặp bố, liền nhất kiến chung tình với đại luật sư Bạch Thụy vừa đẹp trai thú vị lại vừa chính nghĩa, vì thế không để ý đến sự phản đối của bố mẹ mà đến thành phố S làm cảnh sát, vì có thể thường xuyên ra vào cục cảnh sát thì sẽ chạm mặt được Bạch Thụy.

Nữ theo đuổi nam không phải là chuyện gì mất mặt, hai người rượt đuổi nhau qua lại trong chiến trường tình yêu cuối cùng cũng tu thành chính quả, nhưng lại bị phụ huynh nhà gái phản đối.

Ninh gia là phú hào nổi tiếng ở thành phố A, mà Ninh Văn lại là người thừa kế duy nhất, cho nên bố mẹ Ninh gia yêu cầu Bạch Thụy với Ninh Văn nghỉ việc về tiếp quản việc làm ăn của gia tộc mới đồng ý hôn sự của họ.

Ông cụ Bạch nguyên là thủ trưởng, là một quân nhân truyền thống, ông biết là con mình đang ở rể, ông Bạch tuyệt đối không cho phép cái chuyện mất mặt này xảy ra được, thế là hôn ựu giằng co qua lại.

Cuối cùng Ninh gia phản đối hôn sự kịch liệt, thậm chí còn dùng hai con đường bức bách Ninh Văn, là chọn bố mẹ hay là chọn chồng?

Ngay từ đầu tuy vì Bạch Thụy mà Ninh Văn mới làm cảnh sát, nhưng dần dần cô đã yêu cái nghề này, cô không muốn nghỉ việc, cũng không muốn Bạch Thụy vì cô mà xin thôi công việc mình thích, thế là cô không để ý đến sự phản đối áp bách của bố mẹ, tiền trăm hậu tấu gả cho Bạch Thụy.

Trong mấy năm đó, bố mẹ Ninh gia thật sự không hề liên lạc với con gái, Ninh Văn cũng không quay về nhà, dường như bọn họ không thèm nhìn nhau như vậy, đoạn tuyệt quan hệ.

Cho đến lúc Ninh Văn hi sinh vì công tác, bố mẹ Ninh gia mới đem toàn bộ cảm hận trút lên người Bạch Thụy, còn đón Bạch Dĩ Hạo đi, họ thừa nhận hai đứa cháu này, nhưng trước sau không hề tha thứ cho con rể...

++

Bạch Dĩ Hạo đi ra ngoài, vừa hay đụng phải Bạch Dĩ Mạt đứng dựa vào cửa, cô chớp chớp đôi mắt to, nhẹ nhàng túm tóc đuôi ngựa lên, dường như vẫn là Bạch Dĩ Mạt hồi còn sinh viên.

“Sao rồi? Lần này ông Bạch có về không?”

Bạch Dĩ Hạo lắc đầu, bộ dáng như hết cách: “Ngày mai chắc ông ấy sẽ đi chỗ cũ.”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ: “Nếu không thì, ngày mai chúng ta đến chỗ cũ.”

“Cũng tốt.” Bạch Dĩ Hạo lời ít ý nhiều, nhưng lại nhắc nhở: “Đừng nói với bố, bố sẽ không đồng ý đâu.”

Bạch Dĩ Mạt dùng hết sức gật đầu...

++

Trên bàn ăn, một nhà bọn họ vừa cười vừa nói, hiếm khi Bạch Dĩ Hạo vất bỏ cái vẻ mặt núi băng, hi hi ha ha với mọi người, ăn cơm xong, thu dọn xong, mọi người an vị ngồi tán gẫu nói chuyện, xem xem tiết mục năm mới có gì.

Mười hai giờ tiếng chuông vang lên, Bạch Thụy ngáp một cái nói đi ngủ trước, Bạch Thụy vừa về phòng thì Bạch Dĩ Mạt nhận được một tin nhắn, trong đó chỉ có hai chữ ngắn gọn – xuống dưới.

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt cong lên, sau đó mặc áo khoác vào, đi giày, nói vài lời với Bạch Dĩ Đạo rồi chạy ra mở cửa xuống nhà.

Bạch Dĩ Hạo bước đến cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên thấy Hướng Nhu đứng dưới lầu, anh lắc đầu nhẹ, rồi đi về phòng mình.

++

Bạch Dĩ Mạt chạy xuống liền nhìn thấy Hường Nhu đứng đợi sẵn, cô chạy đến trước mặt hắn, thấy hắn dang hai tay ra, cô nhẹ nhàng cười sà vào lòng hắn.

Hường Nhu dịu dàng nói bên tai Bạch Dĩ Mạt: “Câu chúc mừng năm mới này không xem là muộn chứ? Chúc mừng năm mới!”

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu: “Anh được coi là người đầu tiên đứng trước mặt em mà chúc tết, thôi thì tha cho anh.”

Hường Nhu buông Bạch Dĩ Mạt ra, âu yếm cọ cọ vào chiếc mũi cao của cô, sau đó cười nói: “Anh vừa xuống máy bay liền chạy như bay đến đây, chính vì muốn tự mình chúc em năm mới vui vẻ.”

“Được rồi! Xem như anh có thành ý, em dẫn anh đi đến chỗ này.” Nói xong kéo Hường Nhu vào ô tô.

Hai người lên xe, đôi mắt đào hoa của Hường Nhu chợt lóe, hắn dí sát vào Bạch Dĩ Mạt hỏi: “Không phải em dẫn anh đi thuê phòng đó chứ?”

Bạch Dĩ Mạt đập Hường Nhu một phát, rồi lườm hắn, ngón tay chỉ vào phía trước: “Đến chùa Tường cầu may.”

Hường Nhu cười bất đắc dĩ: “Khi nào em đã tin thần phật rồi thế?”

“Mới đây thôi.” Bạch Dĩ Mạt trả lời làm cho người ta cười sặc sụa.

++

Rất nhiều nơi có thói quen đốt cao hương¹, nghe đồn người nào có thể vào ngày mùng một đốt cao hương đầu tiên thì cả năm liền phát đạt, đặc biệt người buôn bán lại càng tin vào điểm này, cho nên mỗi năm cứ sau khi tiếng chuông mùng một vang lên là các chùa chiền liền đổ lửa đốt hương, rất là náo nhiệt.

Điều đó thật đúng là cơn ác mộng của quân binh phòng cháy chữa cháy, vì thế nên cứ đến giờ này bọn họ nhất định đứng thủ sẵn ở các ngôi chùa, chỉ sợ không cẩn thận một que nhang bùng cháy, thiêu rụi sạch trơn mái chùa thì thật sự là ai dè dặt phật.

Lúc Bạch Dĩ Mạt và Hường Nhu vào chùa Tường thì người đã đến tấp nập, chùa Tường là nơi khói hương cường thịnh nhất thành phố S, mấy năm gần đây người đến thắp hương không hề dứt, trước sau chưa từng có.

Hai người bọn họ chỉ đậu xe dưới chân núi, sau đó đi bộ lên núi vào chùa.

Hường Nhu nắm chặt lấy tay Bạch Dĩ Mạt, chỉ sợ không cẩn thận là bị tách ra, Bạch Dĩ Mạt thấy Hường Nhu như thế thì buồn cười.

Cô bước đến bên Hường Nhu nói lớn: “Chưa thấy bao giờ phải không? Có thích không?”

Trong đôi mắt dịu dàng của Hường Nhu lấp lánh ánh sao, nhìn Thỏ Con cười vui vẻ thế này, quyết định vội vàng trở về gấp xem ra vô cùng chính xác.

“Không ngờ kinh nghiệm của em lại dồi dào như thế!” Người rất đông, nên bọn họ nói chuyện chỉ có thể hét lên.

Bạch Dĩ Mạt cười ha ha, sau đó dùng hết sức gật đầu: “Tinh lực em luôn dồi dào như thế!”

Nói xong lời Hường Nhu băng qua biển người, vừa chạy vừa cười, tiếng cười sang sảng của đôi nam nữ trẻ tuổi diện mạo lại bất phàm vang vọng trên đường núi, vang đến tận trời cao.

Ở cửa chùa bọn họ mỗi người mua một cao hương, không phải là cái loại hương dài dài to to kia, chỉ là mấy cây hương thông thường, tất cả mọi người tới cầu phúc, có quan hệ gì với tiền bạc chứ!

Đi đến nơi thắp hương chỉ định, hai người đốt hương, sau đó thành kính vái lạy, cắm cây hương cắm trong tay vào lư hương lớn trong đình.

Tiếp đó Bạch Dĩ Mạt dẫn theo Hường Nhu đi bái lạy Bồ tát, thêm tiền khói hương, xem bói, cầu bùa bình an...

Lúc bọn họ xuống núi đã là ba giờ sáng, Bạch Dĩ Mạt ngồi trên xe lấy ra một lá bùa bình an đưa cho Hường Nhu.

“Cái này cho anh, nhớ mang theo bên mình.” Bạch Dĩ Mạt ra lệnh.

Hường Nhu thật sự phải thay đổi cách nhìn với nha đầu kia, từ khi nào cô trở nên mê tín như thế, nhưng vì nể mặt cô nên đành phải nhận.

Hắn vừa đặt vào trong ví tiền, vừa hỏi Bạch Dĩ Mạt: “Bạch đại luật sư, từ khi nào em trở nên mê tín thế?”

Bạch Dĩ Mạt cất kỹ lá bùa còn lại trên tay, sau đó nhìn Hường Nhu chăm chú nói: “Không phải mê tín, dù sao cũng đến đây rồi thì thà tin là có còn hơn không!”

Hường Nhu để ví tiền trong túi áo, mỉm cười nói: “Bạch Dĩ Mạt, anh cũng có một tín ngưỡng, em phải giúp anh hoàn thành nhé.”

Bạch Dĩ Mạt cảm thấy có sương mù che mắt nhìn Hường Nhu, tròn mắt hỏi: “Không phải anh tin vào chúa Giê-su sao?”

Hường Nhu bật cười, lập tức lắc đầu, cố ý nói mập mờ: “Cái này ấy hử, lát nữa em sẽ biết ngay thôi.”

Nói xong liền khởi động xe, chở người con gái hắn yêu vào rạng sáng mùng một năm mới đi đến cái hắn gọi là tín ngưỡng... đây chính là cái loại ‘cao hương’ này. Thứ hương này dùng để cúng bái phật tổ, tổ ko biết tiếng Việt mình nó gọi là gì nên tổ để theo trong convert vậy

Còn đây là loại hương to cực to ==)) khùng bố nhờ ==))

45. Chương 46: Mộ Viên

Tín ngưỡng của Hường Nhu là cái gì? Tín ngưỡng của đàn ông, chính là tiểu biệt thắng tân hôn...

Lúc Bạch Dĩ Mạt biết mình bị lừa thì cả người đã bị lừa đến biệt thự của Hường Nhu, vừa vào cửa Hường Nhu đã chặn Bạch Dĩ Mạt lại làm một trận nồng nhiệt.

Sau đó ôm cô đi thẳng vào phòng ngủ, đem cô ăn sạch.

Khi hắn đi vào còn cố ý không đứng đắn nói với Bạch Dĩ Mạt: “Em nói em tinh lực dồi dào, vậy anh không khách khí nữa.”

Nói xong hung hăng tiến vào, từng đợt ra vào vừa sâu lại vừa mạnh, quả nhiên là mấy ngày không đi núi Vu, bây giờ phải trào cho đủ vốn.

(1 Núi Vu tượng trưng cho các cuộc tình mây mưa)

Bạch Dĩ Mạt nói chuyện đứt quãng: “Anh...ừm... xấu lắm, đồ lừa đảo...á....”

Kể tiếp cô không nói ra lời, đầu óc thanh tỉnh đã bị đánh ngã vào biển khoái lạc...

Mùng một năm mới, bọn họ cùng nhau làm nhiều chuyện thú vị, cuối cùng là cổ gáy quần lấy nhau, tóc đan xen nhau, dùng phương thức nguyên thủy nhất tặng cho đối phương món quà năm mới tốt đẹp nhất.

++

Sau khi hai người bọn họ vật lộn hành hạ nhau cả buổi sáng mới dần dần chìm vào giấc ngủ, nhưng chưa được bao lâu thì chuông điện thoại di động đã vang lên.

Bạch Dĩ Mạt vốn là thần ngủ, bị Hường Nhu giày vò cả một đêm, lúc này vừa mới gối đầu không được bao lâu, sao lại có kẻ không thức thối đến quấy rối giấc mộng của người ta thế chứ?

Bạch Dĩ Mạt nhắm mắt lại, miệng thều thào: “Phiền chết đi được, nghe điện thoại đi.”

Sau đó lật người ngủ tiếp đến tối tắm mờ mịt, cho nên dường như cô đã quên còn một cuộc hẹn với ông anh thân yêu vào tối qua, hôm nay rõ ràng là đã vắt ra khỏi giấc ngủ.

Hướng Nhu cũng đã không ngủ suốt hai ngày đêm, cả đêm qua quay về tặng một sự ngạc nhiên cho Bạch Dĩ Mạt, làm hẳn bây giờ thật sự là buồn ngủ, hơn nữa tối qua cũng thật vất vả, kết quả là để điện thoại kêu lần thứ ba, hẳn mới bắt đầu đã chìm lên.

Vừa nhắm mắt vừa alo một tiếng, hẳn cũng không người gọi tới là ai, cho nên hẳn không biết sau một tiếng alo của hẳn, trên mặt của người bên kia điện thoại đen đi bao nhiêu.

“Bạch Dĩ Mạt đâu?”

Bạch Dĩ Hạo dùng đầu ngón chân cũng biết tối hôm qua chắc chắn hai người này ở cùng nhau, nhưng anh lại không nghĩ đến hướng Nhu dám lừa em gái của anh qua đêm, hơn nữa vừa nghe giọng nói này, trong nháy mắt nào tưởng tượng ra hình ảnh hai người lúc này, không khỏi có cảm xúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép với Bạch Dĩ Mạt.

Kết quả là, nói anh không tức giận, thì không có khả năng.

Hướng Nhu bị một tiếng Bạch Dĩ Mạt này đánh thức tỉnh ngủ, hẳn mở to mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt ngủ bên cạnh, nhẹ nhàng xoa huyết thái dương, sau đó hắng giọng một cái, khoe miệng vẫn giữ nguyên độ cong bốn mươi lăm độ, đạt đúng tiêu chuẩn, y hệt như đã được luyện tập lễ nghi.

“Cô ấy còn đang ngủ.”

Trong ống nghe âm thanh của Bạch Dĩ Hạo càng thêm trầm, giống như dòng sông băng lớn, lạnh mà cứng: “Hai giờ sau, tôi muốn nó đến gặp ở chỗ cũ, tự cậu lo liệu.”

Nói xong bên đầu dây điện thoại vang lên tiếng tút tút, Hướng Nhu cúp điện thoại, trở lại bình thường, sau đó ôm lấy người đang ngủ bên cạnh thật lâu rồi rời giường.

Bạch Dĩ Mạt bị Hướng Nhu gọi dậy, miệng còn than thở, dáng vẻ vẫn chưa ngủ no, Hướng Nhu nhân cơ hội hôn chốc một cái lên cái miệng nhỏ nhắn.

Dụi dụi nhìn người đẹp của hẳn dần dần tỉnh ngủ: “Dậy thôi.”

“Mấy giờ rồi?” Bạch Dĩ Mạt mơ mơ màng màng, âm thanh mềm mại như kẹo đường, yếu đuối.

“Một rưỡi, anh em vừa gọi điện đến.”

Lần này Bạch Dĩ Mạt hoàn toàn tỉnh táo, không thể không nói Bạch Dĩ Hạo đúng là một cái đồng hồ báo thức rất tốt, xoẹt một cái, cô ngồi dậy, nhìn Hướng Nhu, ánh mắt mờ mịt: “Anh bảo anh hai gọi điện đến sao?”

Hướng Nhu gật đầu.

“Anh bắt máy?”

Hướng Nhu gật đầu.

Bạch Dĩ Mạt phát điên: “Anh ấy đã nói gì? Anh đã nói gì?”

Hướng Nhu nói lại từ đầu đến cuối: “Anh ấy hỏi em đâu? Anh nói em đang ngủ.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy bảo cho em thời gian hai giờ, nói cái gì mà gặp ở chỗ cũ.”

Khi Hướng Nhu nói Bạch Dĩ Mạt đã chạy nhanh vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau đã nghe thấy tiếng nước ào ào từ trong phòng tắm truyền đến, Hướng Nhu không khỏi bật cười, Bạch Dĩ Hạo thật là cơn hồng thủy loài thú dữ sao?

++

Lúc Hướng Nhu lái xe chở Bạch Dĩ Mạt vào mộ viên thì Bạch Dĩ Hạo đã chờ ở cửa, đôi đồng tử đen láy được một làn băng tuyết trùm lấy, dường như chỉ cần anh liếc mắt một cái là có thể đóng băng người ta.

Hai người đi đến trước mặt Bạch Dĩ Hạo, Hướng Nhu vẫn trưng ra bộ mặt tươi cười như cũ: “Anh.”

Bạch Dĩ Mạt có tật giật mình la lớn: “Anh hai.”

Bạch Dĩ Hạo cũng không có tra xét xem tối qua bọn họ đã làm những gì, chỉ hơi gật đầu với hai người, sau đó nói: “Từ sớm bố đã đến rồi, vào đi thôi!”

Nói xong mở cửa xe anh ra, lấy bó hoa từ trong ra đưa cho hai người, lúc này Bạch Dĩ Mạt mới nghĩ mình thật là đáng chết, quên mua hoa tay không mà đến.

Từ xa bọn họ đã nhìn thấy Bạch Thụy đứng trước bia mộ ngóng nhìn, ba người âm thầm nhìn nhau, sau đó lập tức đi đến bên đó.

“Bố.” “Ông Bạch.” “Chú Bạch.”

Âm thanh của ba người đồng thời vang lên, Bạch Thụy kinh ngạc nhìn ba người khí độ bất phàm chân thành nhìn ông.

“Sao mấy đứa lại đến đây?”

Mồng một tết hàng năm, một mình Bạch Thụy đến ăn tết với vợ, còn hai người con của ông sẽ bay đến thành phố A ăn tết với nhạc phụ nhạc mẫu của ông, nhưng bây giờ hai đứa bé nên có mặt ở thành phố A, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Bạch Dĩ Mạt ngồi xổm xuống, đặt bó hoa trong tay ở trước mộ, cẩn thận nhìn lên tấm ảnh chụp trên bia mộ, nhìn người mẹ trong ảnh có vài phần rất giống mình.

Cô đưa mắt nhìn Bạch Thụy, mỉm cười: “Năm nay con muốn đến thăm mẹ, không tốt sao?”

Bạch Dĩ Hạo và Hướng Nhu song song đặt bó hoa trước mộ, sau đó ngồi xổm xuống nói chuyện với mẹ Bạch.

“Mẹ, năm mới vui vẻ.” Bạch Dĩ Hạo vẫn cứ tích chữ như vàng, cho dù có một bụng muốn nói, nhưng đến bên miệng cũng chỉ có câu chúc mừng năm mới ngắn ngủn mà thôi.

Trái ngược với anh chính là Hướng Nhu, người đàn ông này vừa dẻo miệng lại nhiều chuyện: “Dì Ninh, cháu là Hướng Nhu, cháu đến thăm dì đây, trước kia cháu là Hướng Nhu, nhưng bây giờ là con rể tương lai của dì, thân phận đã không giống với lúc trước, hi vọng dì có thể chúc phúc cho cháu với Bạch Dĩ Mạt. Đúng rồi, hôm nay là mồng một năm mới, cháu đến là muốn chúc dì năm mới vui vẻ.”

Bạch Dĩ Mạt nghe những lời mặt dày này của Hướng Nhu thì liếc nhìn biểu tình của Bạch Thụy và Bạch Dĩ Hạo, dường như hai người cũng rất bình tĩnh lãnh đạm, cô thoáng yên tâm, ít nhất cô cũng hiểu ông Bạch và ông anh mình, trước mặt mẹ bọn họ sẽ luôn biểu hiện vui vẻ hòa thuận.

Sau đó cô gơ tay lên sờ ảnh chụp mẹ, rồi cười vẻ dịu dàng: “Mẹ à, con xin lỗi, tết năm nào cũng không đến thăm mẹ, chỉ để một mình bố đến thăm, mẹ đừng giận nhé! Mẹ cũng biết mà, con với anh hai phải đến thăm ông bà ngoại, mẹ yên tâm, hai người họ vẫn khỏe, chăm sóc anh con trở nên xuất sắc như thế.

Còn con nữa, ông Bạch cũng chăm sóc con không tệ đâu! Đúng rồi, đây là Hướng Nhu, là tiểu tử thối của nhà ông Hướng mà trước kia luôn bắt nạt con, nhưng bây giờ đã đến lượt con bắt nạt anh ấy, mẹ yên tâm đi! Con sống rất vui vẻ...”

Bạch Thụy khẽ ho hai tiếng, sau đó nói: “Được rồi, đi về thôi.”

Nói xong liền đi theo đường cái trở về, vừa đi vừa nói thầm: “Đây là tôi thiếu nợ chúng nó hả trời? Muốn ở một mình cũng không được, thật là.”

Ba người phía sau nghe thấy câu nói thầm này của Bạch Thụy thì đều nhin không được muốn cười, nhiều năm qua Bạch Thụy sống phóng khoáng như thế, nhưng không phải đúng như những gì mà họ thấy, có lẽ ở một vài thời điểm ông ấy cũng bất đắc dĩ, nhưng bất kể là thế nào, ít nhất ở trước mặt bọn họ vẫn luôn vui cười.

Bạch Dĩ Mạt nhìn Bạch Dĩ Hạo cũng chuẩn bị đi theo Bạch Thụy, thế là cô bèn gọi Bạch Dĩ Hạo lại, nói với anh: “Anh hai, em muốn ở lại với mẹ thêm lát nữa, anh cứ về trước đi!”

Bạch Dĩ Hạo quay đầu nhìn Bạch Dĩ Mạt với Hướng Nhu, sau đó mặt không chút thay đổi ừ một tiếng: “Đừng ở lại quá muộn.”

Nói xong cũng nhanh chóng rời đi...

Bạch Dĩ Mạt đứng dậy đứng song song với Hường Nhu, sau đó lấy trong túi xách ra một cái hộp sắt, đặt nó trước bìa mộ, mở ra, bên trong toàn là kẹo đường Đại Bạch Thỏ.

“Chiếc hộp này nhìn rất quen!” Hường Nhu quan sát chiếc hộp cả nửa ngày, cảm thấy giống như đã thấy nó ở đâu.

Bạch Dĩ Mạt nhìn Hường Nhu, sau đó cười chỉ vào kẹo sữa đường nói: “Còn không phải là ở nhà anh sao, tiện thể lấy luôn.”

Hường Nhu cười sảng khoái, rồi nhìn Bạch Dĩ Mạt nói: “Đúng rồi, chưa bao giờ hỏi em vì sao lại thích ăn kẹo Đại Bạch Thỏ thế?”

Bạch Dĩ Mạt đút hai tay vào túi áo khoác, sau đó nhớ lại những năm tháng ngắn ngủi, cô cười yếu ớt mà bình thản: “Bởi vì đó có hương vị của mẹ.”

Hường Nhu bình tĩnh lắng nghe Bạch Dĩ Mạt thuật lại câu chuyện về kẹo sữa Đại Bạch Thỏ, thì ra bởi vì Ninh Văn, mẹ của Bạch Dĩ Mạt, dì Ninh tuy hiền ngang mạnh mẽ nhưng cũng không thiếu vẻ dịu dàng.

Trước đây Bạch Dĩ Mạt rất kén ăn, cho nên rất dễ sinh bệnh, nhưng vừa ngã bệnh mà nhìn thấy bác sĩ lại không muốn uống thuốc, có ép thể nào cũng nhổ ra, mỗi lần như thế khiến bố mẹ cô rất lo lắng, con gái không chịu uống thuốc thì làm sao khỏi bệnh đây?

Sau lại mẹ Bạch đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, chính là đem thuốc bột trộn với kẹo sữa Đại Bạch Thỏ cho cô ăn, mùi sữa lấn át vị đắng của thuốc, từ đó trở đi đây cũng là biện pháp duy nhất có thể khiến Bạch Dĩ Mạt chịu uống thuốc.

Sau này, dần dần lớn lên, cô không còn sợ uống thuốc nữa, nhưng lại không thể bỏ được kẹo sữa Đại Bạch Thỏ.

Rồi sau đó, sau khi mẹ Bạch ra đi, trong một ngày một đêm Bạch Dĩ Mạt không có mẹ, thứ giúp cô kiên cường lại chính là viên kẹo Đại Bạch Thỏ nho nhỏ này, mỗi đêm ăn một viên kẹo đi vào giấc ngủ, là có thể thấy mẹ trong giấc mơ.

Thế là, cô càng ngày càng không thể bỏ được thứ còn lại hại hơn ma túy, cô còn nhớ rõ có vài năm, kẹo sữa Đại Bạch Thỏ không dễ dàng gì tìm được, cô chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ, trước sau vẫn không tìm thấy thứ kẹo có hương vị giống thế, cô bắt đầu mất ngủ mỗi đêm, sau này dần dần bắt đầu trải qua cuộc sống bình thường không có Đại Bạch Thỏ, nhưng ý nghĩ này vẫn tồn tại mãi trong đầu óc, không thể quên đi được.

Cũng may không bao lâu sau, kẹo sữa Đại Bạch Thỏ lại có mặt trên thị trường, hơn nữa mùi vị cũng rất giống với mùi vị năm đó, là mùi vị độc nhất vô nhị trong trí nhớ cô.

Nghe xong, Hường Nhu cũng đã rõ vì sao Bạch Dĩ Mạt lại không thể bỏ được cái thứ trẻ con này, thì ra đó là để tưởng niệm mẹ, là tình cảm không nhạt phai trong ký ức.

Nói đến trẻ con, hẳn cũng cảm giác mình không khác gì, năm năm ở Mỹ, lúc hẳn nhớ Bạch Dĩ Mạt, hẳn cũng đều ăn kẹo sữa Đại Bạch Thỏ mà cô thích nhất, ăn cái mùi vị quen thuộc này, cảm giác như Bạch Dĩ Mạt đang ở bên cạnh hẳn.

Có đôi khi, bạn bè đến nhà hẳn trông thấy mấy lọ thủy tinh lớn nhỏ trong tủ toàn chứa kẹo sữa Đại Bạch Thỏ, liền cười nhạo hẳn có phải đời này không thể nào thiếu kẹo hay không?

Mà hẳn trước sau khi nhìn thấy những bình lọ này, giống như thấy Bạch Dĩ Mạt đang mỉm cười với hẳn, trông thấy đôi mắt trong suốt kia, hẳn mặc kệ bị bạn bè chọc ghẹo thế nào, hẳn cũng chỉ cười trừ.

Lúc đó, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng hẳn cất chứa câu chuyện về kẹo sữa Trung Quốc, một câu chuyện không ai sờ tới.

++

Đột nhiên chuông điện thoại của Bạch Dĩ Mạt đã cắt đứt luồng suy nghĩ của Hường Nhu, cô bảo đợi một chút, rồi ra chỗ giao lộ nghe điện thoại.

Hướng Nhu cúi đầu nhìn Ninh Văn, sau đó lộ ra nụ cười mê người: “Dì Ninh Văn, cháu hi vọng dì có thể nghe thấy, cháu rất yêu Bạch Dĩ Mạt, yêu cô ấy đã nhiều năm rồi, cho nên cả đời này cháu chỉ nhận định cô ấy, xin dì yên tâm đem con gái giao cho cháu, cháu nhất định sẽ để cho cô ấy sống hạnh phúc vui vẻ, sẽ không để cô ấy bị tổn thương tí nào, cháu bảo đảm, dùng hết thời gian sau này của cháu xin hứa khiến cô ấy hạnh phúc đến hết đời.”

Nói xong hần giơ tay phải lên như thề nguyện, ra vẻ chắc chắn cam đoan, trong lòng cũng kiên định không thể bỏ qua.

Hần buông tay, cúi đầu bật cười, sau đó cảm giác như tiếng bước chân đang đến gần, hần ngẩng đầu buột miệng nói ra: “Nè, Bạch Dĩ Mạt, mẹ em đã đồng ý giao em cho anh rồi!”

Vừa dứt lời, trong tích tắc hần trở mặt lên, cũng giống như thế, đối phương cũng ngẩn ra, bọn họ cơ hồ trăm miệng một lời hỏi:

“Sao em lại ở đây?”

“Sao anh lại ở đây?”

Phải biết rằng, gặp người quen ở mộ địa không phải là chuyện gì tốt, huống hồ quan hệ bọn họ còn phức tạp như thế, bây giờ, càng không phải là chuyện gì tốt.

Kết quả là khiến cho Hướng Nhu nhìn Giản Quân Phàm lấp bắp kinh hãi.

Cũng như thế, Giản Quân Phàm đâu ngờ có thể gặp Hướng Nhu ở đây.

Mồng một năm mới hàng năm anh đều đúng hẹn đến đây,

điều đầu tiên trong năm mới anh làm là đến thăm hỏi ân nhân, sẽ gặp Bạch Thụy đứng chờ ở đây, nhưng dù thế anh cũng không cách nào đoán ra được, giờ phút này đứng trước bia mộ ân nhân anh là em họ của anh.

Bây giờ Giản Quân Phàm tiến không được mà lui cũng không xong, đứng nguyên tại chỗ không biết phải làm sao, vốn anh muốn giữ bí mật này cả đời, nhưng e là hôm nay sẽ bị Hướng nhu thông minh lanh lợi đoán ra được.

Hướng Nhu nhìn bó hoa cúc trong tay Giản Quân Phàm, đây là loài hoa mà mẹ Bạch khi còn sống thích nhất, giờ nhìn lại vẻ mặt của Giản Quân Phàm, hình như hần đã đoán ra được anh đến để thăm hỏi người nào.

Hướng Nhu thoáng di chuyển về phía sau, không bước đến phía trước, rồi ra động tác mời, không hề lên tiếng nhưng đôi mắt đào hoa kia lại nhìn chăm chú vào Giản Quân Phàm, giống như sợ không chú ý sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Giản Quân Phàm thở ra một hơi, bình tĩnh nhắc chân bước lên phía trước, đi đến trước mặt mẹ Bạch, đặt bó hoa cúc ngang với mấy bó hoa cùng loại trên đó, ánh mắt trấn tĩnh nhìn ảnh chụp xem ra mãi không thay đổi, trước sau không hề nói một lời.

“Nếu em đoán không lầm, thì anh chính là cậu bé mà năm đó dì Ninh Văn xả thân cứu người?” Âm thanh của Hướng Nhu vang lên từ phía sau, hần đang hỏi anh, rồi lại cảm thấy những lời này chính là đã chắc chắn đáp án.

Giản Quân Phàm không đứng dậy, cũng không quay đầu lại, chỉ là khóe miệng cong lên nụ cười khổ: “Đúng thế, cậu bé năm đó chính là anh.”

Hướng Nhu cúi đầu nhìn bóng lưng cao to ngồi xổm trước mặt mình, hần mở miệng châm chọc: “Anh họ, chuyện này thậm chí ngay cả em cũng không biết.”

Hần nhớ rõ đêm bình an năm đấy, vừa hay ông cậu ở thành phố S đến nói chuyện hợp tác, tiện đường dẫn Giản Quân Phàm theo, hôm đó hần nghe nói Bạch Dĩ Mạt muốn đi đến nhà thờ, cũng làm âm ỉ lên đôi đi, thế là mẹ hần bảo chờ cậu với anh họ đến rồi cùng đi luôn, cho nên hần ngồi đợi, rồi lại đợi, đợi đến lúc ngủ luôn.

Sau lại hần không rõ là mấy giờ rồi, chỉ biết bên ngoài tuyết lớn rơi xuống, rất lạnh, trời đã tối đen, Giản Quân Phàm với cậu từ bên ngoài trở về, sắc mặt nhìn không được tốt lắm.

Đặc biệt là Giản Quân Phàm cả người hoàn toàn ngây dại ra, mẹ Hường hỏi chuyện gì xảy ra, cậu hần cũng chỉ nói là đi trên đường gặp cảnh bắn nhau khiến con trẻ sợ hãi.

Sau đó nhận được tin mẹ Bạch hi sinh vì nhiệm vụ, ông nội dẫn hần vào bệnh viện, hần thấy Bạch Dĩ Mạt trốn trong góc không khóc không làm ầm, trong lòng cảm thấy vì cô mà khó chịu không hiểu được, nhưng lúc đó hần còn nhỏ, cơ bản là không biết được cảm giác này gọi là đau lòng.

Mà hần cũng thật không ngờ người Bạch Dĩ Mạt hận nhiều năm qua lại chính là anh họ hần, bây giờ nghĩ lại, có lẽ các trưởng bối cũng biết chuyện này, mà hai người duy nhất chẳng hay biết gì lại chính là hần và Bạch Dĩ Mạt.

Ngữ điệu hời hợt của Giản Quân Phàm đã có lực: “Nếu như có thể, anh hi vọng hai đứa mãi không bao giờ biết, đặc biệt là...”

“Đặc biệt là em.” Cách đó không xa một âm thanh trong trẻo nhưng lại lạnh lùng quanh quẩn nơi mộ viên trống trải, ngắt lời Giản Quân Phàm.

46. Chương 47: Tan Vỡ

Hai người đồng thời quay lại, trông thấy Bạch Dĩ Mạt đứng cách đó vài mét, cô nhú mày, vẻ mặt không thể tin được nhìn Giản Quân Phàm, trong hai mắt trong suốt kia trở nên co chút mông lung, có chút mờ mờ, có chút không dám tin.

Cô bước đến, dừng trước mặt Giản Quân Phàm, từ trên cao nhìn xuống anh, giọng nói không còn thoải mái như ngày thường, mà là sự lạnh đậm khiến người ta sợ hãi.

“Đặc biệt là em, đúng không, Giản Quân Phàm.” Cô lặp lại, mỗi một câu đều dùng hết sức, rất khó có thể mở miệng như thế.

Giản Quân Phàm nhắm hai mắt lại, lúc anh nhìn thấy Hường Nhu đã muốn bỏ đi, bởi vì sau khi gặp Hường Nhu ở đây cũng có nghĩa là sẽ gặp phải Bạch Dĩ Mạt.

Và như thế, cô sẽ biết người mà cô hận nhất chính là anh, bọn họ sẽ không bao giờ làm bạn được với nhau, thậm chí là người lạ cũng không được.

Nhưng, anh vẫn bước lên phía trước, trong lòng anh đánh cược, cược rằng Bạch Dĩ Mạt có lẽ không ở đây, cược rằng anh sẽ lừa được Hường Nhu, hoặc có lẽ dù cô biết nhưng vẫn chọn tha thứ cho anh...

Có lẽ, có lẽ, bây giờ âm thanh quen thuộc đó đã xóa tan toàn bộ ý nghĩ trong lòng anh, anh như nhìn nhìn thấy những gì xảy ra trong giấc mơ mấy năm gần đây, Bạch Dĩ Mạt đỏ mắt hung hăng nói với anh, cả đời này cô sẽ không tha thứ cho anh, cô hận anh cả đời.

Anh mở mắt ra, chậm rãi đứng lên, nhìn Bạch Dĩ Mạt đang tìm kiếm đáp án, sau đó gật đầu nói: “Đúng thế, nếu có thể chọn, anh rất muốn giấu em cả đời.”

Bỗng dưng Bạch Dĩ Mạt bật cười, cười đến nỗi nước mắt chảy xuống, cô dùng sức dụi mắt, hốc mắt đỏ ửng lên: “Thật ra anh đã biết đó là tôi, đúng không? Mà mục đích tiếp cận tôi chỉ là vì anh muốn đền đáp, dùng tính mạng của mẹ tôi cho anh để đền lại tôi, đúng không? Giản Quân Phàm, anh cho là anh làm như thế thì tôi sẽ không hận anh sao?”

Nói xong, cô lại cười, một nụ cười vô cùng chế giễu: “Nếu anh nghĩ như thế, thì anh sai rồi, anh càng làm vậy tôi chỉ càng thêm hận anh.”

Anh có biết vì sao ngày giỗ mọi năm của mẹ tôi không đến không? Bởi vì tôi biết cái kẻ ăn hại kia nhất định sẽ giả vờ giả vịt đến cúng tế bà, cho nên tôi tình nguyện làm đứa con gái bất hiếu trốn trong thành phố, cũng không muốn đến mộ viên để đối mặt với hân ta.

Tôi chọn trốn tránh hân, không thấy hân, cố gắng quên đi trên đời này còn có hân, tôi chỉ sợ mình nhìn thấy hân ta, sẽ không nhịn được mà bóp chết hân.

Còn hôm nay, anh thành công rồi, bởi vì với khuôn mặt này của anh tôi không làm được, tôi không có cách nào để khóc lóc trách mắng anh, không có cách nào để làm như không nhìn thấy anh. Cho nên, Giản Quân Phàm, từ giờ trở đi, chúng ta không còn là bạn bè nữa, từ nay về sau, anh đi đường dương quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của mình, chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau, mãi mãi không gặp lại.”

Bạch Dĩ Mạt một hơi nói xong, rồi cúi người cầm lấy bó hoa cúc vừa được đặt xuống ném ra ngoài, để lại một câu cuối cùng: “Ồ đây không chào đón anh, mời anh đi đi.”

Từ đầu đến cuối, Bạch Dĩ Mạt không hề nhìn Giản Quân Phàm một cái, nên cô không thể nhìn thấy sự đau đớn trong mắt anh, nỗi niềm khó có thể đối mặt nơi đáy mắt.

Giản Quân Phàm nhìn theo hướng Bạch Dĩ Mạt chỉ ra ngoài, sau đó lại nhìn lướt qua Hường Nhu đứng sau cô, Hường Nhu gật đầu với anh, anh cũng nhẹ gật lại, sau đó nhìn chăm chú vào Bạch Dĩ Mạt, cuối cùng buồn bã rời khỏi đó.

Bạch Dĩ Mạt cảm giác tay mình có ai nắm lấy, rồi cô quay đầu lại nhìn hướng Nhu, vẻ mặt quật cường, đầu đầu cũng thấy mạnh mẽ, dù cô có chết cũng phải chống đỡ, phải luôn luôn như thế.

Hường Nhu nắm chặt tay cô, dịu dàng nói với cô: “Thật ra không thể trách anh ấy.”

Bạch Dĩ Mạt cắn chặt môi, sau đó lắc đầu: “Em không có cách nào để không trách anh ấy.”

Việc năm đó rõ mồn một trước mắt, cô không thể quên được, giọng nói và dáng điệu của mẹ xuất hiện trong đầu cô, rõ ràng là một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, lại vì một đứa trẻ búng bình mà mất đi tính mạng quý giá.

Làm con của mẹ, cô làm sao có thể không oán, làm sao có thể không hận?

Hường Nhu thở dài một hơi, sau đó ôm Bạch Dĩ Mạt vào trước ngực, ôm cô thật chặt: “Dù sao năm đó anh ấy cũng chỉ là trẻ con, anh tin những năm gần đây anh ấy cũng sống không tốt.”

Bạch Dĩ Mạt im lặng không nói, chỉ để Hường Nhu che chở cô. Cô hiểu được giờ phút này cô đã đánh mất người đã làm bạn với cô trong lúc gian nan nhất, đã cùng cô đi qua những năm tháng dang dặc.

Là người dường như cả hai mươi bốn giờ lúc nào cô cũng có thể gặp, không bao giờ ngừng ở cạnh cô, là người mà đối với tấm lòng của anh cô luôn giả ngốc, nhưng bây giờ anh lại ngây ngốc với cô.

Bây giờ, tất cả đã quay về điểm xuất phát, vận mệnh thật trở trêu, rõ ràng cô đã che hai mắt, bịt hai tai không thêm quan tâm đến người kia, nhưng há sao lại quanh đi quẩn lại, thần xui quỷ khiến để cô phát hiện ra sự thật tàn nhẫn đến thế.

Còn cô, đó là người bạn cô không muốn mất đi nhất, nhưng cuối cùng cô cũng đã để vuột mất, buông tay một cách khó khăn.

Hường Nhu ôm lấy Bạch Dĩ Mạt, im lặng ôm cô, cảm nhận được sự yếu ớt của cô, cảm nhận được sự khó chịu của cô, hân chỉ có thể an ủi, chỉ có thể bên cạnh cô.

Hân biết rất rõ với Bạch Dĩ Mạt mà nói thì Giản Quân Phàm là một người có chút trọng lượng, cho nên khi hân biết được quan hệ không đơn giản giữa Giản Quân Phàm và Bạch Dĩ Mạt thì hân thật sự sợ hãi, hân hiểu rõ Giản Quân Phàm, hân biết anh không giống những người đàn ông quanh quẩn bên người Bạch Dĩ Mạt, đối với hân mà nói thì Giản Quân Phàm là một đối thủ mạnh mẽ khác thường, thậm chí hân còn cho rằng mình không thể nắm chắc phần thắng, đơn giản là năm năm quan trọng kia của Bạch Dĩ Mạt không có hân ở bên.

Hân biết lợi thế duy nhất của hân chính là tình cảm hơn hai mươi năm với Bạch Dĩ Mạt, cái tình cảm gọi là thanh mai trúc mã này, là hiểu biết ăn ý lẫn nhau, hân chỉ có thể sử dụng vốn liếng này mà đặt cược.

Cuối cùng hẳn cũng thắng, nhưng hẳn cũng hiểu bất kể thế nào thì Bạch Dĩ Mạt cũng sẽ không từ bỏ người bạn tốt Giản Quân Phàm này, cho nên hẳn luôn ở trước mặt Bạch Dĩ Mạt nói này nọ Giản Quân Phàm không đơn giản với cô, cô tình nguyện ăn dấm chua, nhưng Bạch Dĩ Mạt lúc nào cũng chỉ cười cười trên chọc ý nghĩ vớ vẩn của hẳn.

Nhưng hẳn cũng rõ, sau khi hẳn ở cùng với Bạch Dĩ Mạt, hẳn cô nên từ bỏ tâm tư Giản Quân Phàm kia, nhưng Bạch Dĩ Mạt lại xem anh như một người bạn bình thường mà đối đãi giống như thế, có lẽ trong lòng vẫn còn mến mộ, thế nhưng cái phần đó chỉ có thể cất giấu vào nơi sâu nhất trong trái tim, không thể lấy ra nữa.

Mà Bạch Dĩ Mạt của hẳn đối với hẳn cũng như vậy, điểm khác biệt chính là, từ đầu đến cuối cô chỉ cho rằng Giản Quân Phàm là một người bạn tốt không muốn mất đi mà thôi.

Hiện tại, hẳn cũng cảm thấy bất ngờ, người mà từ nhỏ đến lớn Bạch Dĩ Mạt oán hận nhất, lại chính là người bạn tốt cô không muốn mất đi, nói là thiên ý trêu người, có lẽ cũng chưa đủ.

“Chúng ta về đi! Em lạnh quá.” Bạch Dĩ Mạt hít mũi, sau đó ngẩng đầu nhìn Hướng Nhu, mở to mắt như một đứa trẻ, hốc mắt vẫn còn một màu hồng, khóe miệng hơi mím lại, má lúm đồng tiền xinh đẹp như ẩn như hiện, đáng vẻ khiến người ta đau lòng.

Hướng Nhu cúi đầu nhìn ánh mắt đỏ hoe của Bạch Dĩ Mạt, sau đó nhẹ nhàng cười, hơi gật đầu, dịu dàng nói: “Được.”

++

Hướng Nhu tiễn Bạch Dĩ Mạt về nhà, Bạch Dĩ Mạt quan tâm nói hẳn cũng mệt mỏi rồi, mới về lại phải chạy lui chạy tới, liền ra lệnh cho hẳn về nhà nghỉ ngơi tốt, không được chạy đông chạy tây, cũng không cho đi đâu, phải ngủ bù nghỉ ngơi.

Hướng Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt bình thường như thế, hơn nữa lại còn có thể nói đùa, nên yên tâm tuân lệnh, rồi nhẹ nhàng hôn lên vầng trán cô, sau đó mới lái xe rời đi.

Trong đầu Bạch Dĩ Mạt đầy nghi vấn, Giản Quân Phàm xuất hiện ở nơi của mẹ tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, nói như thế nghĩa là Bạch Thụy sớm đã biết cậu bé năm đó là Giản Quân Phàm, có lẽ ngay cả Bạch Dĩ Hạo cũng biết, như vậy là từ đầu đến cuối chỉ có mình cô không hề hay biết.

Cô bước nhanh về nhà, vào cửa thay giày dép rồi chạy đến trước mặt Bạch Thụy đang ngồi trên ghế xem tivi, đáng vẻ hỏi dồn gấp gáp: “Ông Bạch, con hỏi bố, có phải từ sớm bố đã biết Giản Quân Phàm chính là cậu bé năm đó được mẹ cứu không?”

Bạch Thụy đang xem tivi liền ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn Bạch Dĩ Mạt: “Con nói gì cơ? Tỉnh ngủ thì ra ngoài, về nhà lại mơ là thế nào?”

“Bố đừng giả vờ ngờ ngẩn để lừa con, cũng đừng cố định giấu con, con biết hết rồi.”

Bạch Thụy đúng là đang giả vờ ngờ ngẩn để lừa, ông cố ý nói sang chuyện khác: “Sao rồi, cãi nhau với Hướng Nhu, bây giờ biết cậu là không hợp với con?”

Bạch Dĩ Mạt cảm thấy ghét bộ dạng không liên quan đến mình này của Bạch Thụy, cô bỗng dưng hét lớn: “Con chỉ hỏi một lần thôi, có phải từ sớm bố đã biết Giản Quân Phàm là cậu bé năm đó?”

Từ trước đến nay Bạch Thụy với Bạch Dĩ Mạt đều là kiểu xấc láo không biết lớn nhỏ, dù ông nói cái gì Bạch Dĩ Mạt cũng sẽ không quát lớn với ông, nôn nóng với ông, nhưng bây giờ Thổ Con thật sự tức giận rồi, và ông biết tất cả chuyện này ông không thể giấu diếm được nữa.

Ông nhẹ thở hắt ra một hơi, chậm rãi nói: “Đúng thế, quả thật bố đã biết từ sớm.”

“Vì sao lại gạt con? Vì sao chỉ có mình con bị gạt? Lừa con vui lắm sao?”

Bạch Thụy thấy con gái như thế này thì trong lòng cũng không được thoải mái, không phải ông cố ý gạt cô, chỉ là mỗi lần nhắc đến chuyện này, Bạch Dĩ Mạt cố tình chạy trốn, không phải ông không muốn nói, mà là cô không muốn nghe những gì của cậu bé kia.

Cho nên, sau đó khi Bạch Thụy thấy Bạch Dĩ Mạt với Giản Quân Phàm lúc ăn cơm, ông cũng rõ là giết mình, kể lại hỏi Giản Quân Phàm mới biết được thì ra Bạch Dĩ Mạt không hề biết anh chính là cậu bé kia.

Bạch Thụy vỗ vào vị trí bên cạnh, Bạch Dĩ Mạt mặt không đổi sắc ngồi xuống, Bạch Thụy thu hồi lại vẻ mặt tươi cười, trở nên nghiêm túc.

“Sau khi mẹ con ra đi, người bố lo lắng nhất chính là con, con còn nhỏ, lại là con gái, nhưng lại rất kiên cường, thậm chí bố còn không biết phải dạy con thế nào, lần nào bố cũng cảm thấy bất lực, cảm thấy thất bại. Còn con rất hiểu chuyện, từ nhỏ đã vậy rồi, bố chưa lần nào phải bận tâm về con, con cởi mở như thế cũng khiến bố bất ngờ lẫn vui mừng.

Nhưng, cứ mỗi lần nhắc đến chuyện của mẹ, trong mắt con lại xuất hiện vẻ lo lắng không nên có, bố biết con hận mấy thứ ma túy đó, con hận cậu bé đột nhiên vọt vào đường đó, con hận thế giới này không công bằng, con hận ông trời đã cướp đi tính mạng của mẹ con. Cho nên con mới theo bố chọn cái nghề luật sư này, bố còn nhớ lúc đó con nói muốn nắm trong tay cái gọi là công bằng, vì một xã hội chính nghĩa, để những chuyện không công bằng trái pháp luật đập tắt trên tay con.

Còn Giản Quân Phàm, cậu ta cũng thế, nó tận mắt nhìn thấy mẹ con vì cứu nó mà trúng đạn, nó cũng rất hối hận, nhưng khi đó cậu ta không hiểu chuyện, lại thêm tình huống rối loạn lúc ấy, nó cũng rất sợ hãi. Con có biết vì sao cậu ta chọn nghề cảnh sát không? Cậu ta là thiếu gia độc đinh lại phải đến cái thành phố xa xôi này một mình sinh sống vì cái gì? Đó là bởi vì cậu ta cũng muốn giống mẹ con, làm một cảnh sát tốt đấu tranh với thế lực ác bá, thật sự con không nên hận cậu ta, mẹ con phải làm hết chức trách của một người cảnh sát là bảo vệ nhân dân, tất cả chuyện này chẳng qua đều là ngoài ý muốn, cũng có thể là ý trời, nhưng toàn bộ đều là số mệnh.”

Bây giờ Bạch Dĩ Mạt không thể nào nghe lọt cái phải dùng trí một cách cực khổ mới nói ra được của Bạch Thụy: “Bất luận điểm xuất phát của anh ta là gì, bất luận anh ta hối hận đến cỡ nào, sự thật chính là sự thật, anh ta chính là người kia, là sự thật không thể thay đổi, là chân tướng mà con mãi không thể hiểu và bỏ qua được.”

Bạch Dĩ Mạt hét xong, đứng dậy nói với Bạch Thụy: “Thậm chí mấy người còn gạt con, vẫn là gạt con...”

Sau khi nói xong, cô xoay người mở cửa, sau đó liền xông ra ngoài...

47. Chương 48: Lễ Tình Nhân

Khi thời gian nghỉ tết đã sắp kết thúc, mọi người lại nghênh đón lễ tình nhân mỗi năm một lần, còn đối với Hường Nhu và Bạch Dĩ Mạt mà nói, bọn họ đón chào lễ tình nhân chính thức lần đầu tiên sau khi hẹn hò với nhau.

Thật ra đối với lễ tình nhân thì hai người họ cũng chẳng thấy lạ lắm gì, từ nhỏ đến lớn trừ năm năm Hường Nhu xuất ngoại ra thì bọn họ đều ở cùng nhau qua ngày lễ, khi đó theo như Hường Nhu nói là, mấy cuộc hẹn của hần vào lễ tình nhân nhiều lắm, vì thế để công bằng, mới cố ở cạnh vị thanh mai là Bạch Dĩ Mạt này.

Còn sự thật là, năm nào hần cũng dùng cái cớ như thế chỉ vì muốn một mình cùng Bạch Dĩ Mạt hưởng lễ tình nhân, cho dù lúc đó tình cảm không bộc phát ra ngoài, không phải là người yêu, tuy bọn họ không phải tình nhân nhưng lại còn hơn cả những người yêu nhau.

++

Bạch Dĩ Mạt đứng trước gương lớn nhìn mình trong đó, chiếc váy bó sát màu hồng sẫm tôn lên vóc dáng uyển chuyển của cô, mái tóc dài hơi uốn xoắn để xoa ra, màu đen đi với màu hồng càng thêm khí chất, đồ trang sức tinh xảo thanh nhã làm nổi bật ngũ quan của cô, cô bình thường không trang điểm phấn son như một cô học trò bây giờ đã biến thành một thực nữ vô cùng quyến rũ.

Cô đi giày cao gót, mặc áo khoác vào, cuối cùng đứng trước gương ngắm lại một phen, mấy thứ đồ này từ trong ra ngoài đều là của Hướng Nhu tặng, yêu cầu cô mặc nó vào ngày lễ tình nhân hôm nay để cùng đi ăn tối, Bạch Dĩ Mạt không thích kiểu con gái dễ thương như thế này, nhưng vì Bạch Dĩ Mạt, đành phải thay đổi.

Không thể không nói mắt nhìn của Hướng Nhu thật phi thường, trang phục vừa chín chắn lại ngọt ngào, hai phong cách không hề hợp nhau lại có thể được hắt hợp lại một, thật đúng là khiến hai mắt cô tỏa sáng.

Đang chuẩn bị ra cửa thì chuông cửa vang lên, cô và Hướng Nhu hẹn nhau ở nhà hàng, lúc này là ai đến chứ?

Cô mở cửa ra, một người mặc đồng phục của công ty vận chuyển mau lẹ giao đồ cho Bạch Dĩ Mạt, sau khi ký nhận xong nói lời cảm ơn, cô đóng cửa lại, vừa xem xét chiếc hộp không lớn vừa nghi hoặc ai chuyển đến mà không đề tên?

Đưa tay xé giấy bọc, mở hộp ra, một chiếc bình thủy tinh xuất hiện trước mặt cô, trong phút chốc Bạch Dĩ Mạt dừng lại, bởi vì trong bình thủy tinh này toàn là kẹo sữa đường Đại Bạch Thỏ.

Năm năm qua, chỉ có một người vào lễ tình nhân hàng năm đều tặng cô món quà này, người đó chính là Giản Quân Phàm.

Bạch Dĩ Mạt nhìn vào chiếc bình trong tay một hồi lâu, nơi nào đó trong trái tim cảm thấy chua xót, bởi vì nói không còn là bạn nữa, không hề gặp mặt, cho nên anh chỉ có thể dùng cách này để tặng cô món quà cô thích nhất mà anh đồng ý sẽ tặng cô vào lễ tình nhân mỗi năm.

Giản Quân Phàm, anh làm tất cả chuyện này là có ý gì?

++

Còn nhớ rõ hôm đó sau khi hỏi Bạch Thụy xong liền chạy ra khỏi cửa, cô đi một hồi rồi quay về nhà.

Trên đường đi, cô suy nghĩ rất nhiều, cũng phân tích rất nhiều, Giản Quân Phàm đối tốt với cô là việc không thể bỏ qua, nhưng sau khi cô biết được chân tướng sự việc, trong lòng cô có một âm thanh khác báo hiệu cho cô hay, là Giản Quân Phàm đối tốt với cô là chỉ vì áy náy, chẳng qua anh chỉ muốn bồi thường, tất cả những chuyện này là vì anh thiếu nợ cô.

Cho nên, cô thật sự không thể vượt qua trở ngại của bản thân, Bạch Thụy có thể tha thứ cho anh, Hướng Nhu biện hộ hộ anh, nhưng dù thế nào cô cũng không thể quên được, không thể hiểu và bỏ qua cho người mà cô hận nhất suốt hai mươi năm qua lại dùng cách như thế để xuất hiện trước mặt cô.

Vài ngày sau, dường như mọi người cố ý tránh mọi chuyện về Giản Quân Phàm, tất cả mọi người đều cất giấu đi ý nghĩ, rồi vẫn nở nụ cười như thường, giống như chuyện ở mộ viên chưa bao giờ xảy ra.

Nhưng thật sự không xảy ra sao? Trong lòng mọi người rõ như gương sáng.

++

Bạch Dĩ Mạt đi vào bếp, mở cửa tủ sát tường bếp ra, sau đó để bình thủy tinh vào trong, nhét nó vào sâu bên trong, đóng cửa lại, không hề liếc nhìn lấy một lần mà đi thẳng ra khỏi phòng.

Hướng Nhu từ chốn phồn hoa đã sớm hoàn lương trở thành người bạn trai nhị thập tứ hiếu, nhưng vào cái ngày quan trọng thế này lại bảo là công ty có cuộc họp quan trọng cần phải họp, nên không thể đến đón cô, để Bạch Dĩ Mạt đến chỗ hẹn rồi hắt hủi tới sau.

Tuy Bạch Dĩ Mạt không làm ở công ty Hướng Nhu, nhưng cũng có nghe nói gần đây công ty hắt hủi với tập đoàn Hàn Thiên đang ngầm đấu đá nhau, cụ thể thì cô không rõ lắm, mỗi lần hỏi có chuyện gì xảy ra là hắt hủi giả bộ ngỡ ngẩn nói không có việc gì, nhưng càng như vậy Bạch Dĩ Mạt lại càng thấy vất vả thay Hướng Nhu.

Cô biết chuyện lần trước tập đoàn Hàn Thiên suýt phải phá sản, mà nhân vật trực tiếp gây nguy hại cho bọn họ chính là Hướng Nhu, nhưng sau đó không biết vì cái gì mà sau một loạt các hoạt động tập đoàn Hàn Thiên đã đem lợi nhuận công ty đi lên không ít, cổ phiếu còn tăng cao.

Gần đây nhất tập đoàn Hàn Thiên chuẩn bị tổ chức hoạt động từ thiện, mời diễn viên quốc tế Trịnh Tịnh Viên đến đảm nhận đại sứ từ thiện, khiến hình tượng công ty càng ăn sâu vào lòng người.

Cùng lúc đó trên mặt khác, những hạng mục và đối tác hợp tác mà công ty Hướng Nhu coi trọng lại bị tập đoàn Hàn Thiên chen một chân vào, như là đang chìa mũi nhọn vào Hướng Nhu.

Trận thương chiến này nhìn ngoài thì màu mè rực rỡ, nhưng trên thực tế sóng lộn cuộn trào, sát khí ngấm giấu.

Còn hôm nay, vào ngày lễ tình nhân ngọt ngào, Hướng Nhu của cô lại đang ở chiến tuyến.

Bạch Dĩ Mạt cố ý rời nhà sớm, muốn đi mua quà tặng Hướng Nhu, cô đánh xe vào quảng trường Thế Kỷ, trong lúc vô tình cô thấy trên weibo có nói ở đây rạp ghi âm rất đặc sắc, nghe nói rất nhiều ngôi sao ca nhạc đều đến đây thu âm.

Bạch Dĩ Mạt định thu âm một bài hát tặng Hướng Nhu, rất độc đáo.

Cô vào thang máy đi lên tầng mười sáu, ra khỏi thang máy liền nhìn thấy trên vách tường trước mặt vẽ một chiếc microphone lớn màu vàng, vừa chói mắt lại bắt mắt.

Cô đi vào cánh cửa lớn bên cạnh, quý cô tiếp khách liền đón chào: “Xin chào cô, xin hỏi có thể giúp gì được cho cô?”

Tiếp đón lịch sự, trang trí hoa lệ, xem ra ông chủ của rạp ghi âm này nhất định phải là một nhân vật rất phi thường, nếu không sao các minh tinh lại đến đây?

Bạch Dĩ Mạt mỉm cười, nói: “Tôi thấy trên weibo nói ở đây có thể thu âm đúng không?”

Quý cô tiếp khách nở nụ cười đạt tiêu chuẩn quốc tế: “Đúng thế, nhưng ở chỗ chúng tôi không phải ai cũng có thể đến thu âm.”

Bạch Dĩ Mạt nghĩ thầm gì gì cũng là yêu cầu hội viên kim cương hoàng kim gì đó: “Thế cần thẻ VIP mới được vào sao?”

Quý cô tiếp khách lắc đầu nói: “Chúng tôi không có quy tắc hội viên.”

Bạch Dĩ Mạt mù mờ, không có quy tắc hội viên, lại còn không cho người ta vào, thế thì mở cửa làm gì?

“Thế yêu cầu là gì, cô nói đi.” Bạch Dĩ Mạt cũng lười đoán mò, cứ để cho đối phương nói rõ ra là được.

Quý cô tiếp khách nói: “Là thế này, ông chủ của chúng tôi cũng làm âm nhạc, cho nên anh ấy thành lập phòng thu âm chỉ để là tìm kiếm người có tình yêu với âm nhạc mà mình cần tìm, muốn thu rất đơn giản, chỉ cần đến chỗ thu âm hát vài câu, lúc đó cô sẽ biết cô liệu có tư cách để đến chỗ chúng tôi thu âm hay không.”

Bạch Dĩ Mạt chỉ cảm thấy thế giới to lớn này cũng thật là lạ, kinh doanh không phải vì kiếm tiền, mà là để đi tìm giấc mơ, ông chủ ở đây chắc chắn không phải đồ điên thì cũng là kẻ lảm tiền, mới có thể muốn làm cái chuyện viễn vông gì đó.

Mặc dù như thế, lòng hiếu kỳ của Bạch Dĩ Mạt đã đẩy cô rảo bước vào căn phòng thu âm, Bạch Dĩ Mạt nhìn bàn tay phải của quý cô tiếp khách duỗi ra, một tư thế xin mời tiêu chuẩn, Bạch Dĩ Mạt gật đầu, cất bước đi đến.

Phòng ghi âm cũng bình thường như những gì cô từng thấy, cô đi đến trước mặt micro, đối diện không phải là kính thủy tinh bình thường mà là một cái gương, cô bỗng có cảm giác như tấm kính thủy tinh trong cục cảnh sát, từ trong nhìn ra không thấy gì, nhưng nhìn từ ngoài vào lại rõ mồn một, chẳng lẽ lúc này cũng có người ở bên kia nhìn mình? (Nói lại nhé, cô gái này trời sinh có trí tưởng tượng phong phú)

Quan tâm nhiều làm gì chứ, cô nhẹ nhàng ngâm nga vài câu, âm thanh trong trẻo như nước chảy tràn ra từ nơi cổ họng, chỉ mấy câu hát là có thể nghe ra cô có tài năng trời phú.

Quả nhiên, từ phía sau một cánh cửa bật ra, giọng nói rất dễ nghe của một người đàn ông vang lên, không giống chất giọng trầm thấp của Hướng Nhu, chất giọng của anh ta vừa khê lại mềm mọng, như đắm chìm dưới ánh mắt trời, rượt đuổi trong gió xuân.

“Cô có thể vào được.”

Bạch Dĩ Mạt cảm giác như mình không phải là khách hàng, mà là một tuyển thủ tham gia so tài ca nhạc, sao lại từ chủ động chuyển thành bị động, bị người ta nắm mũi dắt đi rồi?

Sự tò mò giết chết con mèo, cô thật đúng là bị nắm mũi dắt đi, có một âm thanh đang điều khiển cô, cô thừa nhận mình muốn đến cái nơi thần bí này, có phải âm thanh để nghe chết người kia là của cái người thần bí ấy không?

(Đây là tên một bộ phim kinh dị của Trung Quốc phát sóng năm 2006)

Quả nhiên đoán không sai, đi ra từ sau cánh cửa, cô nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn đứng trước mặt, lông mày lười mác điển hình, chiếc mũi cao thẳng, môi dày vừa phải, lại thêm một mỹ nam làm phụ nữ phải hét lên!

Lúc Bạch Dĩ Mạt đánh giá người đàn ông này thì người đó cũng quan sát Bạch Dĩ Mạt từ trên xuống, anh ta có chút hưng phấn mở miệng: “Cuối cùng tôi cũng tìm được người thứ hai.”

Một câu không đầu không đuôi, một câu nói thẳng làm người ta không sờ được suy nghĩ khiến Bạch Dĩ Mạt mờ mịt, dường như cô không nhận ra tinh thần người đàn ông này có chút không bình thường!

“Tôi đến để thu âm, bây giờ có tư cách rồi sao?”

Người đàn ông nở nụ cười mê người, gạt đầu khẳng định, nói: “Đương nhiên, cô rất có tư cách.”

Kết quả là, dưới sự dẫn dắt của mỹ nam, Bạch Dĩ Mạt đã được nhìn thấy cái gọi là phòng làm việc, cô không biết mấy thứ trang bị trong đó lắm, nhưng dù có ngu cũng nhìn ra mấy thứ đó đáng giá bao nhiêu, khó trách nhiều ca sĩ nổi tiếng lại tự mãn trên weibo đến thế, đúng là có tư cách để tự mãn.

Thu âm bài hát xong, Bạch Dĩ Mạt sang phòng nghỉ ngơi chờ, người đàn ông anh tuấn kia đi ra từ căn phòng, ngồi xuống ghế trước mặt Bạch Dĩ Mạt, sau đó hỏi: “Cô thật sự không cân nhắc việc vào giới ca hát ư?”

Vấn đề này, lúc này cũng bị hỏi một lần, đáp án của Bạch Dĩ Mạt rất đơn giản – chưa bao giờ có quyết định này.

Bạch Dĩ Mạt bình tĩnh cười, sau đó nhìn đôi mắt sáng rực của mỹ nam trước mặt mà nói: “Tôi thật sự không có quyết định này.”

Người đàn ông lắc đầu, hình như đang tự lẩm bẩm: “Một người chỉ nghe thấy giọng không thấy thân, một người được gặp mặt lại không nhiệt tâm, hầy... đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Bạch Dĩ Mạt thở dài trong lòng, đáng thương thay cho cái mã ngoài đẹp dễ như thế, nhưng bên trong lại không phải người bình thường, đáng tiếc! Đáng tiếc.

Bạch Dĩ Mạt không muốn nói nhiều với người này nữa, ngay lúc đó nhân viên cầm đĩa thu âm đi ra, Bạch Dĩ Mạt mỉm cười nhận lấy, sau đó nói tạm biệt rồi rời đi.

Cũng may mà người đó không có đuổi theo, ra khỏi tòa nhà, Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu lên nhìn, sau đó vui vẻ mỉm cười, tưởng rằng còn phải có thể sao kim hay gì đó mới có thể vào được, ai ngờ lại miễn phí.

++

Lúc đến chỗ hẹn, Hướng Nhu đã đến rồi, nhà hàng Tây cao cấp tao nhã, Bạch Dĩ Mạt thích nhất vị trí gần cửa sổ, nam nhân vật chính đã đợi từ lâu rồi.

Hướng Nhu galant kéo ghế ra cho Bạch Dĩ Mạt, trong đôi mắt đóa hoa tràn đầy nhu tình mật ý, nhìn Bạch Dĩ Mạt đến ngay ngưỡng.

Bạch Dĩ Mạt liếc xéo hắn một cái, nói: “Anh nhìn em thế làm gì? Em biết em rất xinh đẹp.”

Hướng Nhu bật cười, sau đó cố ý nhìn chằm chằm vào Bạch Dĩ Mạt cả nửa ngày mới nói: “Chẳng lẽ em hi vọng anh dùng ánh mắt thế này để nhìn cô gái xinh đẹp khác sao?”

“Anh cứ thử xem.” Bạch Dĩ Mạt mở to mắt, khoe miệng cũng nhếch lên, nụ cười không hề che dấu đọng lại trên mặt.

Hương Nhu lấy ra một chiếc hộp nhưng đưa cho Bạch Dĩ Mạt: “Lễ tình nhân vui vẻ!”

Bạch Dĩ Mạt cầm lấy chiếc hộp nhưng không mở ra, sau đó trêu hấn: “Không phải là nhẫn nữa đấy chứ?”

“Tự mình mở ra xem đi.” Hương Nhu biết Bạch Dĩ Mạt cố ý, nên hấn cũng cố ý mập mờ.

Bạch Dĩ Mạt chậm rãi mở hộp ra, là một chiếc vòng cổ, là hai con cái làm thành một vòng tròn, một con cá màu bạc bạch kim, vây cá toàn là kim cương, một con khác làm bằng thạch anh, trên vây gắn toàn ngọc bích.

Bạch Dĩ Mạt dù có ngu ngốc cũng biết chiếc vòng cổ này có xuất thân từ tay của nhà thiết kế có tiếng tăm lừng lẫy là Demon của thế giới trang sức, ông ta được khen là có đôi bàn tay của thượng đế, có thể thiết kế ra những món trang sức độc nhất vô nhị lại rất ý nghĩa. Nhưng đến nay ông ta chỉ mới thiết kế ra tổng cộng ba thứ đồ. Một là chiếc nhẫn Forever, nghe nói là thiết kế tặng cho người bạn tốt nhất của ông để làm nhẫn cưới. Thứ hai là vòng tay Dream, nửa năm trước chiếc vòng tay này đã được một nhân vật thần bí hét giá lên trời mua đi. Còn món đồ thứ ba chính là vòng cổ trên tay Bạch Dĩ Mạt, cũng là món đồ duy nhất đặt tên tiếng Trung, gọi là: Tương Nhu Dĩ Mạt¹.

(1 “ ”: dịch sang tiếng việt nghĩa là ‘cùng dựa vào nhau lúc hoạn nạn’)

“Đây là?” Bạch Dĩ Mạt thích nhất là nhà thiết kế trang sức Italy mới chỉ có ba thứ trang sức, một món đồ trong đó giờ đang ở trên tay cô.

Hương Nhu đứng lên, cầm lấy vòng cổ đi ra sau Bạch Dĩ Mạt, đeo ào cho cô, vừa đeo vừa nói: “Tương Nhu Dĩ Mạt, có thích không?”

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Hương Nhu, ra sức gật đầu: “Thích, cực kỳ thích.”

Hương Nhu gõ vào bên má, về mặt đắc ý, lông mày hơi nhướn lên, ám thị rất rõ ràng, Bạch Dĩ Mạt nhanh chóng đặt môi lên trên má hấn, sau đó đẩy hấn ra.

Hương Nhu cười nhẹ trở về chỗ của mình, sau đó giơ tay ra: “Quà của anh đâu?”

Bạch Dĩ Mạt biết rõ, da mặt Hương Nhu rất dày, đặc biệt không xấu hổ mà đòi quà của người ta, căn cứ vào kinh nghiệm nếu cô không tặng quà, thì cuối cùng chính cô sẽ biến thành quà tặng.

Cô lấy chiếc hộp từ trong túi xách ra, sau đó đưa cho Hương Nhu: “Em nói trước, phải về đến nhà mới được mở ra xem.”

Hương Nhu cười xấu xa, hấn dựa sát vào Bạch Dĩ Mạt hỏi: “Không phải là đứa bé không nên có gì đó chứ?”

Bạch Dĩ Mạt rất khinh thường lắc đầu: “Anh nên tẩy não đi, xóa hết mấy thứ ý nghĩ hư đồn đó.”

“Đàn ông không hư phụ nữ không yêu, không phải em thích đáng về xấu xa của anh sao?”

“Ai thèm yêu anh? Đồ khổng tước²!”

(2 ý chỉ sự khinh thường của người tự đa tình, thường dùng để nói đùa với bạn bè, đã được khẩu ngữ hóa)

Thế là trong không khí ẩm áp lãng mạn như vậy, hai người vẫn lấy việc trêu ghẹo đối phương làm nhiệm vụ của mình, không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua...

Đúng lúc này, ánh sáng trên bục diễn dần sáng lên, giao điệu piano tao nhã vang vọng cả nhà hàng, Bạch Dĩ Mạt và Hương Nhu đang tranh cãi nhau bỗng nghe thấy tiếng đàn thì dừng lại.

Hai người họ đồng thời nhìn về phía người đánh đàn, sau đó trong nháy mắt sửng sốt, dường như hóa thành đá không thể nhúc nhích...

48. Chương 49: Cô Ấy Chưa Chết

Giai điệu quen thuộc vang vọng trong không gian, Bạch Dĩ Mạt và Hướng Nhu nhìn thấy người đánh đàn thì đều sửng sốt, bản nhạc này với họ mà nói rất đời quen thuộc, chỉ bởi vì trong những năm tháng xanh tươi đó đã từng có một người vì người khác mà đánh bản nhạc này, kể từ đó cô ấy không thể giải thoát cho chính mình.

Nhưng cái người đã hồi sinh lại giai điệu xa xưa đó, giờ phút này sao lại xuất hiện ở đây như thế? Cô ấy rốt cuộc là ai?

Bản nhạc kết thúc, phím đàn trắng đen cuối cùng cũng ngừng nhảy múa, lúc này người biểu diễn đứng lên, đi về phía Bạch Dĩ Mạt và Hướng Nhu.

Hai người bị sự kinh ngạc vây quanh đã hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh chắc chắn ngày thường, đặc biệt là Bạch Dĩ Mạt, ý cười trong mắt đã sớm vì người này mà hóa thành lớp sương mù mờ mịt.

“Đã lâu không gặp.” Người đó đứng ở bên cạnh bàn, hơi thở quen thuộc khiến người khác cảm thấy ngột thở, chẳng qua cô chỉ nói một câu đơn giản đã lâu không gặp, cũng đủ để khiến cho người ta ngừng thở.

Hướng Nhu bình tĩnh trở lại, sau đó đứng dậy, đặc biệt nghiêm túc đánh giá đối phương nửa ngày, sau đó hơi do dự hỏi: “Tiểu Hạ?”

Nhìn đối phương gật đầu khẳng định, Bạch Dĩ Mạt không thể bình tĩnh được nữa, cô nắm chặt lấy bả vai cô ấy, run run hỏi: “Cậu thật đúng là Tiểu Hạ? Cậu chưa chết sao? Cậu vẫn còn sống ư?”

“Dĩ nhiên là tớ chưa chết, nếu không thì cậu đang nhìn ai chứ?”

Cuộc đối thoại lâu ngày không gặp, cái cảm giác này như trở về năm đó, bọn họ có thể vô tư chòng ghẹo đối phương, để mặc cho đối phương vui đùa, từ đầu đến cuối mọi người sẽ không khiến đối phương phải tức giận.

Hướng Nhu vô cùng nghi ngờ, năm đó Lam Tiểu Hạ xảy ra tai nạn xe thì đúng lúc đó hẳn cũng có mặt tại hiện trường vụ tai nạn, Lam Tiểu Hạ cả người đầy máu bị đưa lên xe cứu thương, dù một giây hấn cũng không bỏ đi mà cùng lên xe theo.

Sau khi ca cấp cứu kéo dài rất lâu kết thúc, câu trả lời của bác sĩ là đã cố gắng hết sức, nhưng không thể cứu sống cô ấy.

Ở trong buồng bệnh, Bạch Dĩ Mạt đến thăm cô ấy, cô ấy không hề có sức sống nằm trên giường bệnh, cơ thể lạnh như băng không có lấy một phản ứng, khiến cho Bạch Dĩ Mạt càng thêm đau buồn và bất an, chứng kiến bộ dạng Bạch Dĩ Mạt từ từ gầy yếu, trong lòng hẳn cũng rất bức bối.

Còn hẳn cũng vì cái chuyện nhập ngũ kia mà bị Hướng Thiên Hoa cấm túc ở nhà.

Vừa khéo lúc đó Bạch Dĩ Mạt đã bị Bạch Dĩ Hạo đưa đi, cuối cùng khi bọn họ có cơ hội hẹn đi thăm Lam Tiểu Hạ, thì phòng bệnh đã trở nên trống trải, bác sĩ cho hay tin tức tử vong của cô ấy, mà di thể của cô ấy cũng bị người thân ở phương xa đón đi rồi.

Cho nên từ đầu đến cuối bọn họ đều không nhìn thấy Lam Tiểu Hạ rốt cuộc là sống hay chết, chỉ hay tin từ bác sĩ cho rằng cô ấy đã chết rồi, đã đi khỏi thế gian này.

Nhưng bây giờ, cô ấy khỏe mạnh đứng trước mặt bọn họ, sờ sờ ra trước mắt như thế, khiến bọn họ sao có thể không kinh ngạc, sao có thể không khó hiểu.

Sau đó, bọn họ rời khỏi nhà hàng, vì Lam Tiểu Hạ nói muốn đến quán ăn nhỏ trước kia mọi người thích nhất, cho nên họ lái ô tô đi trước.

Dọc đường đi không ai nói gì, vì quả thật họ không biết nên nói gì cho phải, có một số việc vì một người rời đi mà trở nên dễ dàng giải quyết, cũng có vẻ vì một người lại xuất hiện mà trở nên rối ren phức tạp.

Thời khắc này bọn họ đều có tâm tư ngoại trừ im lặng không nói gì, vẫn là tiếp tục im lặng.

Trở lại nơi tụ tập năm đó của họ, Lam Tiểu Hạ có vẻ rất vui, cô là người xuống xe đầu tiên chạy đến quán ăn nhìn ngó xung quanh, Bạch Dĩ Mạt cũng xuống xe, đi theo sau Lam Tiểu Hạ.

Lam Tiểu Hạ xoay người cười nói với Bạch Dĩ Mạt: “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta tới đây không?”

Bạch Dĩ Mạt cũng cười theo, sau đó nhớ lại: “Khi đó chúng ta đến đây độ sức, vật cực chính là xú mại số lượng giới hạn ở tiệm này.”

“Đúng thế! Hai ta đánh mãi mà vẫn hòa nhau, cho nên liền hẹn cùng đi ăn.” Lam Tiểu Hạ tiếp lời.

Bạch Dĩ Mạt gật đầu: “Nhưng mà vận khí của chúng ta vẫn rất tốt, vừa đúng lúc còn hai lồng cuối cùng, người phía sau muốn chúng ta nhường cho anh ta một lồng, cậu không đồng ý, thiếu chút nữa đánh nhau, không ngờ vụt một cái đã nhiều năm vậy rồi.”

Lúc Hướng Nhu đậu xe xong đi vào vừa khéo nghe thấy Bạch Dĩ Mạt cảm thán, cô rất thích quán ăn này, trước kia ba người họ mỗi lần tề tựu là lại đến đây một lần, gọi một đồng thức ăn ra ăn không hết, nhưng mỗi món lại nếm thử một chút, dù sao thì cũng là hẩn nói mình có đem theo cỗ máy kiểm tiền, có sao lại không dùng chứ?

Sau khi xảy ra chuyện của Lam Tiểu Hạ, Bạch Dĩ Mạt thôi không đến đây nữa, trước khi hẩn đi Mỹ có kêu gào đòi Bạch Dĩ Mạt đưa tiền, mà chỗ hẩn chọn chính là chỗ này, nhưng Bạch Dĩ Mạt lại thay đổi địa điểm khác.

Còn hôm nay, là lần đầu tiên bọn họ đến đây từ sau khi xảy ra chuyện, vẫn là đi theo sau lưng nhân vật chính như ngày xưa, hẩn biết Lam Tiểu Hạ đối với Bạch Dĩ Mạt có ảnh hưởng rất sâu sắc.

“Đứng đó làm gì, mau vào thôi! Đã lâu chưa đến đây, nhớ xú mại ở đây quá! Không biết muộn thế này rồi có còn ăn được không nữa?”

Nói xong cô ấy cười lướt qua hai người, sau đó dẫn trước đi vào.

Không ngoài dự kiến, số xú mại đã hết, nên bọn họ đành phải gọi món khác, nhưng Lam Tiểu Hạ lại rất muốn ăn, cứ khẳng khẳng đòi ông chủ bán cho, bất kể là trả thủ lao để ông chủ làm riêng, hay là sử dụng chiêu bài dịu dàng muốn hồi tưởng, nhưng ông chủ người ta vẫn cứ nói, hết rồi là hết rồi, muốn ăn thì sáng mai đến sớm.

Kết quả là, ba người quyết định coi giữ ở đây không chịu đi, sáng sớm mai nhất định phải là khách hàng đầu tiên có được món đó.

Thế là ba người thật sự ngồi ì ra trong quán không chịu đi, sau lại ông chủ bảo phải đóng cửa, đuổi bọn họ ra ngoài, lúc đó họ mới không tình nguyện trả tiền chạy lấy người.

Ba người lớn hơn hai mươi tuổi lại như những đứa trẻ ngồi canh giữ trước cửa tiệm, bọn họ ngồi trong đình màu xanh đối diện cửa tiệm, dường như có một số việc vào thời khắc này cần phải rõ ràng.

Tuy đã mùa xuân, nhưng khí hậu đầu xuân vẫn cực kỳ giá lạnh, giống như lúc này đây, Bạch Dĩ Mạt ngồi một bên xoa xoa hai tay, hà hơi ra.

Hướng Nhu thấy vậy lại gần cầm lấy tay cô, bàn tay lạnh lẽo bị hẩn nắm chặt, hẩn thật sự không muốn nhìn Bạch Dĩ Mạt chiều theo ý Lam Tiểu Hạ như vậy, cô ấy nói muốn ăn xú mại bọn họ cũng đến, cô ấy bảo muốn đợi cô cũng đồng ý, cho dù là chuyện lúc trước của cô ấy, cũng là sai lầm của hẩn, liên quan gì đến Bạch Dĩ Mạt, cô cần gì phải làm như thế?

Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy những gì trong mắt Hướng Nhu, cô biết hẩn đang nghĩ gì, nhưng từ khi gặp lại Lam Tiểu Hạ, tất cả đã khác, cho dù là gì thì trước đây Lam Tiểu Hạ chính vì gián tiếp hai người họ mới xảy ra chuyện, nhưng bây giờ cô ấy đang khỏe mạnh đứng trước mặt họ, cô nên dốc toàn lực bù đắp cho cô ấy, như thế trong lòng cô mới có thể sống dễ chịu hơn một chút.

Bạch Dĩ Mạt thấy Lam Tiểu Hạ xoay người đi, bèn rút tay mình ra khỏi Hướng Nhu, trong nháy mắt Hướng Nhu kinh ngạc, nhưng rồi sau đó liền khôi phục thần sắc bình tĩnh, nụ cười mê người của hẩn lại giắt nơi khóe miệng.

Hắn đứng lên, ngồi sang một bên, sau đó nhìn Lam Tiểu Hạ hỏi: “Tiểu Hạ, em có thể nói cho bọn anh biết vì sao em lại xuất hiện ở đây không? Vì sao bác sĩ đã nói không cứu sống em nổi, mà em lại có thể đứng trước mặt bọn anh? Em đã không chết, vì sao không trở về tìm bọn này, hoặc là nói cho bọn này biết chuyện của em?”

Lam Tiểu Hạ cúi đầu cười, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thần sắc phức tạp trong đôi mắt của hai người, nói: “Em biết nhất định hai người sẽ hỏi em, em cũng không định lừa hai người, cũng không phải không muốn nói cho hai người biết em còn sống, chỉ là sau khi tỉnh lại thì em bị mất trí nhớ, gần đây mới khôi phục lại trí nhớ, thế nên trở về tìm bọn anh.”

Trong đáy mắt Bạch Dĩ Mạt có loại cảm xúc không nói rõ, cô hỏi: “Nhưng khi bọn tớ đến bệnh viện thăm cậu, bác sĩ nói cậu đã...”

“Đã chết rồi, đúng không?” Lam Tiểu Hạ tiếp lời Bạch Dĩ Mạt: “Thật ra tớ cũng không biết vì sao cậu tớ lại bảo bác sĩ nói như vậy, nhưng bây giờ tớ cũng không thể hỏi ông ấy vì sao, nửa năm trước cậu đã qua đời rồi, vấn đề này quả thật tớ không thể trả lời cậu.”

Hướng Nhu nhìn vẻ mặt cười gượng gạo của Bạch Dĩ Mạt, rồi nhìn ngược sang Lam Tiểu Hạ hỏi: “Bây giờ em có dự định gì không?”

Lam Tiểu Hạ định thần nhìn Hướng Nhu, trải qua thử thách nhiều năm, đôi mắt trong suốt giống Bạch Dĩ Mạt kia lại có rất nhiều tâm tình không rõ ràng, nhưng dù Hướng Nhu hẳn có trải qua bao chuyện cũng không cho phép đáy mắt cô nàng kia có vẻ như thế.

Có nhiều thứ có lẽ chỉ có con gái mới hiểu, Bạch Dĩ Mạt thấy Lam Tiểu Hạ nhìn Hướng Nhu với ánh mắt phức tạp thay đổi luân phiên, đáy lòng cô có cảm giác không tốt, Lam Tiểu Hạ trở về không phải ngẫu nhiên, mà là có mục đích, và mục đích này rất rõ ràng chính là Hướng Nhu.

Bỗng nhiên Lam Tiểu Hạ bật cười, gió thổi bay tóc cô, trong màn đêm có chút bất ngờ, có chút kỳ quái.

Cô nói: “Bây giờ em không có người thân, với em mà nói thì hai người chính là người thân của em, cho nên em quyết định quay về tìm các anh. Còn như dự định thì em chưa nghĩ kỹ gì, đành phải nhờ hai người chứa chấp em vậy.”

Hướng Nhu đang muốn nói gì đó thì đột nhiên điện thoại trong túi quần vang lên, hắn nhìn thoáng qua màn hình, sau đó nói với hai cô: “Hai người cứ nói chuyện đi, anh đi nghe điện thoại.”

Hai người gật đầu, Hướng Nhu xoay người vừa đi vừa nghe điện thoại, cho đến khi âm thanh của hắn biến mất trong màn đêm.

Còn lúc này giống như Bạch Dĩ Mạt với Lam Tiểu Hạ, rõ ràng là gặp lại bạn tốt hẳn là nên có chuyện không nói hết, nhưng dường như hai người không thốt nên lời, im lặng một cách kỳ quái.

Lam Tiểu Hạ đi đến bên cạnh Bạch Dĩ Mạt ngồi xuống, cười nhạt một tiếng rồi nói với cô: “Dĩ Mạt, cuộc điện thoại năm đó tớ gọi cho cậu, cậu còn nhớ không?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn cô ấy, làm sao cô quên được, sao có thể quên chứ, trong những năm tháng buồn chán, cơn ác mộng cứ lặp lại giày vò lấy cô, đêm khuya nằm mơ cảm giác sợ hãi khóc thầm ướt cả gối, làm sao cô có thể quên.

“Vẫn nhớ.” Dường như cô đã đoán được điều gì đó, nhưng nói ra bên miệng chỉ có hai chữ ngắn gọn thế mà thôi.

“Tớ muốn thu lại, tớ không thể nào quên được anh ấy, tớ không muốn buông tay.” Lam Tiểu Hạ kéo tay Bạch Dĩ Mạt, từng câu từng chữ như đánh vào tim cô.

Bạch Dĩ Mạt không biết trả lời thế nào, cô chỉ có thể nhìn chăm chú đối phương, đôi môi mỏng hơi mấp máy, tại sao lại như vậy? Nhưng lại không phát ra thành tiếng.

Thấy Bạch Dĩ Mạt như vậy, Lam Tiểu Hạ tiếp tục nói: “Tớ biết hai cậu đang qua lại với nhau, thật ra tớ cũng muốn yên lặng chúc phúc cho hai người, lần này trở về chỉ muốn nhìn anh ấy một lát, đó là tâm nguyện cuối cùng của tớ, nhưng mà, sau khi thấy những chuyện anh ấy làm cho cậu, rốt cuộc tớ cũng không thể

không chế nổi chính mình, tớ đã đánh giá thấp tình yêu của anh ấy, cho nên tớ đánh khúc đàn đó, chỉ là tớ muốn nói cho anh ấy biết vì anh ấy nên mới cố gắng không đi theo lời kêu gọi của trời cao, mà chính là dựa vào ý chí muốn trở về bên cạnh anh, chỉ đơn giản thế thôi.

Dĩ Mật, hiện giờ tớ không có gì cả, tớ chỉ có Hướng Nhu, cậu có thể trả lại anh ấy cho tớ được không?”

49. Chương 50: Họa Vô Đơn Chí

Bạch Dĩ Mật hoàn toàn mất thần hồn, trả lại hướng Nhu cho cô ấy, nhưng cô có thể ư? Có thể sao? Trái tim của cô không phải đã từ sớm đưa cho Hướng Nhu rồi sao? Muốn cô phải như thế nào đây?

Bạch Dĩ Mật run rẩy đầu môi: “Tiểu Hạ, Hướng Nhu không phải là hàng hóa, không phải nói nhường là nhường, nói trả là trả.”

“Coi như cậu trả nợ tớ, nếu không phải vì cậu, Hướng Nhu sẽ không chia tay tớ, tớ sẽ không xảy ra tai nạn, cũng không đến nỗi suýt nữa chết đi, hơn nữa sẽ không phải đến bây giờ mới trở về tìm anh ấy, chẳng lẽ tất cả những chuyện này cậu không nên trả lại cho tớ sao?”

Bạch Dĩ Mật nghe Lam Tiểu Hạ nói, có chút không biết phải làm thế nào cho phải, có một dạo cô cho rằng vì chính mình là nguyên nhân đưa Lam Tiểu Hạ đến kết cục bi thảm.

Nhưng sau này Hướng Nhu nói rõ chuyện xảy ra khi đó với cô, cô mới yên tâm chút ít, mà bây giờ cô ấy lại muốn cô đem trả lại Hướng Nhu cô ấy, cho dù cô có đồng ý, thì Hướng Nhu cũng sẽ không chịu! Hắn không phải đồ vật, tình yêu cũng không phải là đồng giá để trao đổi, không thể so đó như thế được!”

“Tiểu Hạ, không thể, tớ không đồng ý, Hướng Nhu không yêu cậu, cậu không thể dùng cách này để yêu cầu tớ, tình cảm không phải tính như vậy.”

Lam Tiểu Hạ không tức giận, vẫn cười nhạt như cũ: “Dĩ Mật, tớ biết tớ ra yêu cầu như thế rất quá đáng, nhưng đối với tớ mà nói thì không có cách nào quên đi được anh, nếu cậu đã không muốn, vậy thì cho phép tớ cạnh tranh công bằng, để cho anh ấy chọn người cuối cùng là ai trong chúng ta, được chứ?”

Bạch Dĩ Mật thật sự rất muốn từ chối, nhưng lời đến bên miệng lại dừng lại, ngay lúc cô , ngay tại lúc cô muốn xóa cái ý tưởng của Lam Tiểu Hạ đi thì Hướng Nhu nghe điện thoại xong đã trở lại.

Hướng Nhu thấy hai người có vẻ muốn nói lại thôi, trên mặt thoáng hiện nét tươi cười: “Hàn huyền gì thế?”

Bạch Dĩ Mật trừng mắt với Hướng Nhu không nói gì, ngược lại Lam Tiểu Hạ lại tiếp lời hắn: “Chuyện riêng tư khuê mật, bí mật.”

Lúc nào Hướng Nhu cũng có thể có cái vẻ tươi cười như du côn, công tử nhà giàu bất cần đời.

Lúc này hắn tựa vào bên cột, tay đút vào túi, cứ như vậy mà nhìn hai người chốc lát rồi chậm rãi nói: “Anh không phải là nam khuê mật sao? Anh có tư cách biết không?”

Lam Tiểu Hạ cười gượng hai tay lên đan chéo, nói: “Chỉ tính con gái tôi, ngại quá, nam khuê mật ạ.”

Hướng Nhu bật cười, quay đầu nhìn về phía Bạch Dĩ Mật đang không tập trung, sau đó dừng lại một chút, hỏi: “Để hôm nào đó chúng ta lại đến đây đi! Xem hai người cũng mệt rồi, để anh tiễn về.”

Bạch Dĩ Mật ngẩng đầu nhìn hướng Nhu, sau đó mỉm cười, hắn luôn hiểu cô, chỉ với một cử động nhỏ này của cô, là hắn có thể hiểu rõ giờ phút này cô không muốn ở lại đây.

Lam Tiểu Hạ đứng lên, nhìn điện thoại, sau đó nói: “Được rồi, dù sao quán ở chỗ này cũng chẳng chạy đi đâu, lần sau chúng ta lại đến.”

Hướng Nhu tiện đường tiễn Lam Tiểu Hạ về khách sạn mà cô ấy nghỉ ngơi, sau đó lại đưa Bạch Dĩ Mật về nhà, đến dưới nhà cô, Bạch Dĩ Mật chuẩn bị xuống xe thì bị Hướng Nhu giữ lại.

Bạch Dĩ Mạt khó hiểu quay đầu nhìn Hường Nhu, nhưng không hề lên tiếng.

Lúc này Hường Nhu không hề cười, vẻ mặt rất nghiêm túc, ngữ khí bình tĩnh nói: “Bạch Dĩ Mạt, đồng ý với anh, bất kể thế nào cũng không được buông tay, rời bỏ anh.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn vào hai mắt hoa đào thâm thúy, đáy mắt kiên định, tròng mắt dịu dàng, khiến trái tim cô khẽ động, cô chới sợ là hẳn sẽ từng bước buông tay cô trước.

Cô giơ tay xoa lấy hai má anh tuần kia, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, ra vẻ thoải mái: “Hôm nay anh sao thế, làm sao em có thể buông anh chứ, nhưng anh mà ăn hiếp em, thì em sẽ chạy đến một nơi anh mãi không tìm thấy được.”

Hường Nhu cũng cười cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo đang sờ trên mặt: “Em phải nhớ kỹ, cứ cho em chạy đến chân trời góc bể anh cũng sẽ tìm được em, bởi vì cả đời này của em đều là của anh.”

Bạch Dĩ Mạt gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Thu phục tên yêu nghiệt là anh là may mắn lớn nhất đời em, anh cũng đừng mơ mà chạy thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn của em.”

(1 Trong Tây Du Ký con khỉ không chạy thoát bàn tay phật tổ ấy mà)

Bởi vì em ‘dĩ mạt’ cùng anh ‘tương nhu’, tương nhu dĩ mạt, không tách không rời...

(thật ra ở chỗ này tớ muốn để sang thuần việt luôn nhưng như thế nghe giọng văn nó sao sao ấy, hơn nữa ko làm rõ ngụ ý của tác giả, các bạn có thể hiểu là ‘em có khó khăn thì cùng dựa vào anh’, ý này ở chương trước tớ có chú thích rồi...)

++

Bạch Dĩ Mạt mất ngủ một đêm, vô số giấc mộng đan chéo nhau cuốn tới, cô không nhớ rõ trong mơ mình bị đẩy vào hoàn cảnh gì, cô chỉ có thể mơ hồ nhớ lại trong mơ cô bồn khoăn lúng túng, cô một mình không biết đi đường nào, ở một nơi tối đen như mực lại âm u không thoát ra được, bên tai truyền đến tiếng cười đủ loại, cô kêu gào, cô la hét, nhưng không ai xuất hiện trước mặt để cứu cô, giống như rơi xuống một thế giới màu đen, vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời.

Toàn thân đầm đìa mồ hôi tỉnh lại, nhìn đồng hồ đã là tám giờ năm mươi sáng, ngày đi làm đầu tiên của năm mới, cô nhất định là đi muộn, một năm bị ai thúc giục, một ngày bị ai thúc giục.

Quả nhiên, lúc cô chạy như điên đến văn phòng luật sư thì sếp lớn tốt aka sư phụ tốt của cô đã đứng ở cửa phòng lấy nụ cười chân thành nghênh đón cô.

Bạch Dĩ Mạt tự biết sai vất đồ sang một bên, ngoan ngoãn vào văn phòng Quý Phi Dương, đợi sư phụ soi đội lột cừu ân cần hỏi han cô.

Bạch Dĩ Mạt cười khà khà: “Ngại quá, tối qua mất ngủ, hôm nay không dậy nổi, em đã như bay chạy đến đây, vậy mà cũng đi muộn.”

Quý Phi Dương miệt mài làm việc, không rảnh mà quan tâm, Bạch Dĩ Mạt thấy người mà bình thường nhất định sẽ súng máy bắn phá vào cô hôm nay lại không có viên đạn nào, nhất thời cảm thấy như gặp phải bom nguyên tử.

Vì thế cô lại tiếp tục: “Sư phụ, em cam đoan sau này sẽ không bao giờ như thế nữa, thật đấy, nhất định em sẽ học tập tốt, không phải, làm làm việc tốt, khiến anh càng thêm vẻ vang vinh dự.”

Quý Phi Dương hơi ngẩng đầu, nhìn Bạch Dĩ Mạt trước mặt cười niềm nở, thế là đặt tài liệu trong tay xuống, sau đó nói: “Cái thái độ buông lơ như thế của cô, vẫn còn vì anh mà làm vẻ vang vinh dự, cô không để cho anh cười thoải mái cái chuyện này là anh cảm ơn trời đất lắm rồi.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn lướt qua, cực kỳ không ủng hộ nói: “Sư phụ người ta lúc nào cũng thích thổi phồng đồ đệ mình giỏi thế này thế nọ, còn anh sao cứ thích đâm chọc em thế, em đâu có kém như thế!”

“Cô ấy hả, thôi đi! Còn đi muộn nữa anh sẽ ném cô sang công ty anh cô đấy, đến lúc đó cô sẽ biết anh tốt như thế nào.”

Bạch Dĩ Mạt nghe thế thì hai tay tạo thành chữ thập khẩn cầu: “Sư phụ là em sai rồi, anh đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng bỏ em, em nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của anh.”

Quý Phi Dương thấy Bạch Dĩ Mạt ve vãn nịnh nọt thì nhin cười, cổ ra vẻ bình tĩnh phát tay, cúi đầu nói: “Thôi mau đi làm đi, đừng có có ở đây lè mề với anh, mau xử lý mấy vụ trong tay đi.”

Bạch Dĩ Mạt đứng thẳng, đứng như quân nhân, tay phải giơ lên, chào kiểu quân đội, còn miệng thì sao? Nói rất hùng hồn: “Yes Sir!”

Nói xong lập tức xoay người rời đi, Quý Phi Dương bắt đắ dĩ lắc đầu, nha đầu kia chỉ thiếu tôi luyện, nếu gặp phải chuyện gì thật cũng không biết cô có thể ứng phó nổi không.

Quý Phi Dương cũng chỉ nghĩ như vậy, không ngờ cái miệng của anh còn linh hơn cả quạ đen, quả nhiên chuyện xấu như kéo nhau mà đến.

++

Thời gian sau này, hai người hạnh phúc đã biến thành ba người, dường như Lam Tiểu Hạ quyết tâm kéo Hường Nhu trở lại, còn Bạch Dĩ Mạt dù không tình nguyện, cũng phải duy trì nụ cười cùng cô ấy đi dạo trên đường cái rồi ngõ hẻm.

Còn Hường Nhu cũng không rảnh rỗi để đi bồi theo họ, gần đây công ty hần gặp rất nhiều chuyện, điện thoại không ngừng, cũng không biết là chuyện gì mà khiến khuôn mặt bình thường tươi cười ngạo mạn lại trở nên ủ rũ buồn rầu, cho dù trước mặt bọn cô vẫn cứ vui cười như cũ, nhưng Bạch Dĩ Mạt biết hần mệt mỏi với ưu phiền rất nhiều.

Cho nên gần đây cô cũng rất ít khi gặp Hường Nhu, ngoại trừ tán gẫu gọi điện mỗi ngày trong điện thoại, thời gian gặp mặt càng ít đi, vì hần lại đi công tác.

Còn cô gần đây cũng nhận được một vụ án, loay hoay đến trời đất mù mịt, cô cảm thấy may vì Hường Nhu đi công tác, nếu không thật sự không có thời gian ở bên hần.

“Luật sư Bạch, nào, mời dùng bữa.” Phạm Tử Vũ thái tử gia tập đoàn Phạm Thị đem linh hồn nhỏ bé của Bạch Dĩ Mạt quay về.

Bạch Dĩ Mạt định thần nhìn lại, không biết lúc nào trong bát đã xuất hiện đầy đồ ăn, chất thành một gò núi nhỏ, cô vẫn duy trì nụ cười rất kiểu cách, sau đó gật đầu nói cảm ơn.

Gần đây cô tiếp nhận vị trí cố vấn luật pháp cho sản phẩm mới của tập đoàn Phạm Thị, thật ra cô không muốn đảm nhận cái chức cố vấn tập đoàn gì cả, nhưng CEO Phạm lại là Bá Nhạc2 của Quý Phi Dương, Quý Phi Dương không nghĩ ngợi gì liền đẩy sang Bạch Dĩ Mạt.

(2 Bá Nhạc: dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài)

Bạch Dĩ Mạt không thể từ chối trước mặt sư phụ, huống hồ anh còn dùng đến cả Bạch Dĩ Hạo để uy hiếp cô, cho nên cô đành phải xuống nước đáp ứng sự ủy thác của sư phụ, đảm nhận vai trò cố vấn luật pháp cho loạt hàng hóa mới của tập đoàn Phạm Thị, đợi cho đến khi toàn bộ hàng hóa được tung ra thị trường thì cô sẽ rút lui.

Mà sản phẩm lần này mọi công tác chấp hành kế hoạch đều do tổng giám đốc đảm đương, thái tử gia Phạm Thị Phạm Tử Vũ một tay sắp đặt, Bạch Dĩ Mạt thầm nghĩ nếu như bị Hường Nhu biết cô luôn từ chối đảm đương cố vấn luật pháp cho hần mà chạy đến công ty người ta làm, có thể tức giận đến hộc máu hay không.

Còn sự thật là, Hường Nhu còn chưa kịp hộc máu, Bạch Dĩ Mạt đã xảy ra chuyện.

Buổi tối tất cả mọi người đều uống hơi nhiều, chỉ có Bạch Dĩ Mạt không uống rượu, còn Phạm Tử Vũ khẳng muốn đưa Bạch Dĩ Mạt về, nhưng anh ta lại uống rượu, đến cuối cùng biến thành Bạch Dĩ Mạt đưa Phạm Tử Vũ về, ai bảo cô là nữ king kong làm gì, văn võ song toàn, nên Quý Phi Dương cũng tương đối yên tâm.

Lái xe được nửa thì gặp phải đoạn đường bị phong tỏa, Bạch Dĩ Mạt đã lâu không gặp Giản Quân Phàm, vẫn vẻ đẹp trai bức người, nhưng lại gây yếu đi thấy rõ, dưới cằm lún phún râu.

“Dĩ Mạt?” Giản Quân Phàm cũng giận mình khi gặp Bạch Dĩ Mạt ở đây, vẻ mặt cứng đờ nhìn cô, anh không biết nên nói gì cho phải.

Bạch Dĩ Mạt đối với anh đã không còn tùy ý, làm àn như thế, thay vào đó là ngữ khí kiêu cách trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Cảnh sát Giản cần kiểm tra gì sao? Chúng tôi là công dân tốt nhất định sẽ nghiêm túc phối hợp với cảnh sát các anh làm việc.”

Giản Quân Phàm thấy Bạch Dĩ Mạt lạnh nhạt với anh, cũng đổi đề tài: “Cảnh sát bọn anh nhận được tin báo, nghi ngờ có người tàng trữ ma túy, mỗi một chiếc xe lui tới đều được kiểm tra.”

Khóe miệng Bạch Dĩ Mạt khẽ nhếch lên: “Cảnh sát Giản muốn khám xét thì cứ khám đi, tôi nghĩ bạn của tôi cũng không để ý đâu.”

Nói xong nhìn sang Phạm Tử Vũ đã ngủ say trên ghế phụ, có chút bất đắc dĩ xuống xe, đợi cảnh sát kiểm tra.

Hai người đàn ông mặc cảnh phục bước đến, kiểm tra trong ngoài một lần, cuối cùng cầm một túi to đưa đến trước mặt Giản Quân Phàm, lấy đồ từ trong ra đưa cho Giản Quân Phàm, còn Giản Quân Phàm sau khi nhìn thì sắc mặt đại biến, không thể tin nổi nhìn sang Bạch Dĩ Mạt đứng một bên vẻ buồn chán.

Bạch Dĩ Mạt cảm thấy có ánh mắt đang nhìn cô chăm chú, từ ánh mắt đó nhìn lại, trong mắt Giản Quân Phàm là thần sắc không nói rõ được, vài anh cảnh sát bên cạnh mang về cảnh giác nhìn cô.

Trong lòng cô không khỏi cảm thấy hoảng sợ, cô hỏi: “Sao thế?”

Chẳng biết từ lúc nào một người cảnh sát từ phía sau đi đến, chỉ vào Bạch Dĩ Mạt và Phạm Tử Vũ trong xe nói: “Cảnh sát có lý do hoài nghi hai người tàng trữ ma túy, xin theo chúng tôi đến cục cảnh sát một chuyến.”

Nói xong hai cảnh sát đi lên giữ chặt Bạch Dĩ Mạt đang trở mắt, còn Giản Quân Phàm từ đầu tới cuối không hề nói một câu, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô.

50. Chương 51: Bằng Chứng Vô Cùng Xác Thực

Nửa đời này Bạch Dĩ Mạt đã ra vào cục cảnh sát tương đối nhiều, nhưng là người bị tình nghi đưa đến cục cảnh sát thì là lần đầu tiên, nhìn thấy Phạm Tử Vũ uống say không biết gì ở đó, có ý tốt đưa anh ta về, ngược lại lại bị oan uống thể này, năm mới bắt lợi là năm mới bắt lợi!

Người trong cục chủ yếu đều biết Bạch Dĩ Mạt, bởi vì cô làm luật sư nên đến cục cảnh sát chỉ là chuyện cơm bữa, lại nói đến quan hệ của cô với Giản Quân Phàm trong mắt mọi người, cho nên đối với Bạch Dĩ Mạt như vậy cũng coi như là tương đối khách khí.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều tìm thấy ma túy từ trong xe cô, bất kể là lý do gì, thẩm vấn vẫn là thủ tục thiết yếu.

Một lần xét hỏi, Bạch Dĩ Mạt nói hết những chuyện cô biết ra, về ma túy này cô thật sự không biết gì.

Cũng như thế Phạm Tử Vũ được đưa sang bên kia thẩm vấn cũng không hay rõ, nói không hề biết trong xe mình có ma túy, luôn mồm kêu oan.

Sau khi bọn họ kiểm tra dấu vân tay, bắt luận là vân tay của ai, nhưng thứ bột trắng đó lại xuất hiện trong xe của hai người, dù thế nào thì hiềm nghi cũng không rửa sạch được.

Cho nên bọn họ xin lệnh tra xét bắt giữ từ cấp trên, cần phải điều tra chỗ ở hai người triệt để, đồng thời vụ này lượng ma túy không hề ít, nên trước mắt cần tạm thời giam hai người lại.

Giản Quân Phàm nhìn Bạch Dĩ Mạt ngồi trong chỗ tạm giam thì có chút khó chịu, anh vẫn chưa từ bỏ vụ ma túy bên Thái Lan, cho nên vừa có biến động nhỏ liền điều động đi, hẳn rất hoài nghi tên cầm đầu nằm đó với mẹ Bạch Dĩ Mạt không khỏi có quan hệ, nhưng tất cả chỉ là dự đoán.

Tên cầm đầu kia rất giáo hoạt, lần nào hẳn cũng chạy thoát được, thậm chí ngay đến cả diện mạo hẳn thế nào cũng chưa thấy qua bao giờ, hôm nay nhận được tin tức, nói là có một số lượng lớn ma túy sẽ đi qua vành đai ba, cho nên anh xin chỉ thị của cấp trên phong tỏa đường để xem xét.

Dù có nằm mơ anh cũng không ngờ người bị bắt lại chính là Bạch Dĩ Mạt, một người hận ma túy đến thấu xương lại cấu kết tàng trữ ma túy.

Vì Giản Quân Phàm đứng đó từ lâu, Bạch Dĩ Mạt cảm thấy có người đang nhìn mình, thế là quay đầu lại xem sao, quả nhiên thấy Giản Quân Phàm chỉ cách cô một cánh cửa.

“Thì ra tôi cũng có ngày hôm nay.” Bạch Dĩ Mạt cười tự giễu, như là nói cho Giản Quân Phàm nghe, hoặc là như đang lầm bầm.

Giản Quân Phàm nghe thấy Bạch Dĩ Mạt tự nói mình như thế thì tiến lên phía trước nói với Bạch Dĩ Mạt: “Em không làm gì thì tự nhiên sẽ không có chuyện gì.”

Bạch Dĩ Mạt lại cười, vừa cười vừa nói: “Sao anh khẳng định tôi không nhúng tay vào?”

Giản Quân Phàm lắc đầu, dùng hiểu biết nhiều năm qua nói: “Một người ghét ma túy làm sao lại đụng đến ma túy được?”

“Anh cho là anh rất hiểu tôi sao?” Bạch Dĩ Mạt cãi bướng, rõ ràng những gì Giản Quân Phàm nói đã làm vẻ lo lắng trong cô xuất hiện ánh mặt trời, có điều một câu đơn giản tôi không hề làm lại không nói nên lời.

“Anh có thể thấy rõ em, em không phải loại người như vậy, em sẽ không bao giờ đụng vào cái thứ mà em ghét cả.” Trong khẩu khí của Giản Quân Phàm là khẳng định, là bình tĩnh, là tin tưởng, là tín nhiệm.

Bạch Dĩ Mạt nhẹ thở ra một hơi: “Tôi chỉ xin anh một chuyện, đừng nói cho Hướng Nhu biết, anh ấy bận nhiều việc, tôi không muốn làm anh ấy lo lắng.”

Giản Quân Phàm gật đầu, buồn khổ trong lòng bỗng nhiên nảy sinh, cho dù là đang ở trong nhà giam, nhưng trong lòng vẫn còn nhớ một người khác, còn suy nghĩ cho người kia.

Nghĩ lại, Bạch Dĩ Mạt mà anh quen biết làm sao có thể làm chuyện phạm pháp chứ, Bạch Dĩ Mạt lương thiện làm sao có thể nói giáo cho giác được?

“Còn ở lại đây lâu lắm, có chuyện gì thì cứ nói một tiếng, tất cả mọi người sẽ giải quyết, em oan ức rồi.”

Bạch Dĩ Mạt nhẩn mắt dưỡng thần, miệng lại nói: “Đừng cho tôi đặc quyền, tội này tôi không khiêng nổi, nhưng cái tên thái tử gia kia có thể gánh vác được không?”

Giản Quân Phàm bật cười thành tiếng, quả nhiên là Bạch Dĩ Mạt anh quen, dù núi Thái Sơn có sụp cũng không thay đổi, cho dù có chuyện xấu cũng vẫn cứ tốt bụng như thế.

Sau khi Giản Quân Phàm đi, Bạch Dĩ Mạt mở mắt ra, làm một luật sư, cô cũng phân tích được đầu mối của vụ này.

Mặc dù là bắt tại trận, nhưng những thứ đồ đó đều không có dấu vân tay của cả cô và Phạm Tử Vũ, cho nên mặc dù là ra tòa cũng có phần thắng.

Nhưng điểm quan trọng nhất bây giờ chính là cô không biết Phạm Tử Vũ, có thật sự là anh ta hay không? Đây là một điểm đáng ngờ, có điều trước mắt cô giờ không thể làm gì, chỉ có chờ đợi, lặng lẽ chờ đợi kết quả điều tra.

Một đêm không ngủ, sáng sớm đã nghe được tin khiến mọi người khiếp sợ, cảnh sát vào nhà Bạch Dĩ Mạt đã tìm ra một lượng lớn ma túy, mà trên đó chỉ có dấu vân tay của một mình cô.

Cùng lúc đó, Bạch Dĩ Mạt chính thức bị giam giữ, còn Phạm Tử Vũ mặc dù không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng theo lời khai của anh ta thì thật sự đã đẩy Bạch Dĩ Mạt vào vòng vây.

Bằng chứng như núi, Bạch Dĩ Mạt hết đường chối cãi...

Vón định giấu mọi người nhưng giờ phút này cô không thể giấu giếm được nữa, Bạch Thụy và Bạch Dĩ Thao thấy cô mặt mày phờ phạc, tuy liên tục nói với Bạch Dĩ Mạt sẽ nghĩ cách, nhưng trong lòng Bạch Dĩ Mạt cũng hiểu được mình là lãnh ít dữ nhiều.

Quý Phi Dương đến thăm cô thì cô thấy trên mặt anh đầy vết thương, cô biết nhất định là kiệt tác của Bạch Dĩ Hạo, vì thế cô còn thay Bạch Dĩ Hạo xin lỗi Quý Phi Dương.

Quý Phi Dương lại xua tay thề nhất định phải giúp Bạch Dĩ Mạt thắng trận này, bất kể thế nào thì mọi chuyện cũng là do anh mà ra, nếu anh không để Bạch Dĩ Mạt nhận vụ của tập đoàn Phạm Thị thì sẽ không có ngày hôm nay, đối với Bạch Dĩ Mạt mà nói, anh thật sự rất khó để mà không nhận tội này.

Hướng Nhu đến thăm cô đã là ba ngày sau, hắn vừa xuống máy bay liền gọi điện cho Bạch Dĩ Mạt, vẫn trong tình trạng tắt máy, hắn chạy đến nhà Bạch Dĩ Mạt thì nhìn thấy băng cảnh giới vây quanh.

Giống như hắn đã dự liệu được điều gì đó, mấy ngày nay gọi điện thoại cho Bạch Dĩ Mạt không được, lòng mày hắn không ngừng nhảy, làm việc cũng hết hoảng, nếu không có Lâm Thắng Nam thì sợ là đã đem công ty ký tên cho người khác.

Quả nhiên, vừa xuống máy bay đã thấy kỳ quái, Bạch Dĩ Mạt nói muốn đến đón nhưng lại không thấy bóng dáng đâu, sau khi tra hỏi mới biết được vụ án làm chấn động giới luật sư, mà nhân vật trong tin tức không phải là Bạch Dĩ Mạt của hắn sao?

Chạy như bay vào cục cảnh sát, trông thấy Giản Quân Phàm mới sáng sớm đã gọi điện, thần thắc có chút đông lại, anh dẫn Hướng Nhu vào phòng thẩm hỏi, trông thấy Bạch Dĩ Mạt gầy yếu, Hướng Nhu hận không thể rút súng ra bắn chết mình, cô sao có thể chịu khổ như vậy chứ? Sao có thể như thế?

Bạch Dĩ Mạt thấy Hướng Nhu thì lập tức trên mặt thoáng nét tươi cười, sắc mặt hơi tái nhợt, thân thể thì vẫn còn rất tốt, ít nhất là không bệnh không đau.

“Anh đến rồi!” Bạch Dĩ Mạt ra vẻ thoải mái.

Trong mắt Hướng Nhu ngoài đau lòng thì vẫn là đau lòng, không còn vẻ mồm mép láu lỉnh như trước, mà là nghiêm túc trách móc: “Em bị dẫn dắt hả? Tàng trữ vận chuyển ma túy chính là tội lớn đấy!”

Bạch Dĩ Mạt dịu dàng gạt đầu: “Em biết, cho nên em không nhận tội!”

“Em mau nói cho anh biết nguyên nhân hậu quả của sự việc đi.” Hướng Nhu ra lệnh.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Dĩ Mạt hơi cong lên, thở dài nói: “Đã nói rất nhiều lần rồi.”

Hướng Nhu nhướn mày: “Bạch Dĩ Mạt, em vẫn còn tâm trạng để đùa giỡn ư?”

Trông thấy thần thái lo lắng của Hướng Nhu, chưa từng bắt gặp, hắn xưa nay mạnh mẽ dù gặp chuyện gì cũng không đi quá giới hạn, mà cô cứ năm lần bảy lượt để cho hắn mất đi chừng mực.

Cô kiên nhẫn kể lại mọi việc một lần, bao gồm cả chuyện kẹo sữa Đại Bạch Thỏ mà cô tưởng Giản Quân Phàm tặng cô, không ngờ thật ra bên trong lại là ma túy.

Hướng Nhu nghe xong, mặt mày càng thêm đen, tất cả mọi người đều hiểu đây là một vụ vu oan giá họa trần trụi, nhưng lại không tìm thấy đầu mối để chứng minh Bạch Dĩ Mạt vô tội.

“Còn gì nữa không?” Hướng Nhu hỏi.

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu: “Không có, em cũng đã phân tích qua rất nhiều lần rồi, em chưa từng đắc tội với ai cả! Là ai lại hãm hại em đây?”

Một câu nói khiến người trong mộng bừng tỉnh, quả thật Bạch Dĩ Mạt đã đắc tội với hai người, một người là Kim tiểu thư mà lần trước cô đã làm người ta thua kiện, một người chính là Trịnh Tịnh Viên.

Hắn cũng không muốn Bạch Dĩ Mạt nghĩ nhiều, vì thế bèn nói: “Chờ anh, anh nhất định sẽ đưa em ra ngoài.”

Bạch Dĩ Mạt chớp chớp đôi mắt to, Bạch Thụy cũng cam đoan, Bạch Dĩ Hạo cũng cam đoan, Quý Phi Dương cũng cam đoan, Giản Quân Phàm vì cô mà không ngủ nghỉ liên tục tìm kiếm chứng cứ cũng cam đoan với cô, nhưng cô chỉ cười trừ.

Nhưng khi nghe thấy lời cam đoan của Hướng Nhu, bỗng dưng cô thấy mũi mình chua xót, cho tới nay vì không muốn mọi người vì chuyện của cô mà mệt mỏi khổ sở, cô vẫn duy trì nụ cười, cho dù trong lòng không có phần thắng, nhưng đối mặt với người nhà bạn bè cô vẫn luôn mỉm cười.

Một câu nhờ anh của Hướng Nhu, đã khiến sợi dây buộc chặt đáy lòng cô đứt ra, cô không biết tương lai của cô và hắn sẽ thế nào?

Nếu phải ngồi tù, bọn họ nên làm gì bây giờ? Với cá tính của Hướng Nhu nhất định sẽ đợi cô, nhưng cô có cam tâm tình nguyện ngồi đợi từng ngày trôi qua, từng năm lặp lại sao?

Cô hít mũi, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống, dùng sức mỉm cười với hắn: “Em sẽ chờ anh, em tin anh nhất định có thể cứu em ra ngoài.”

Hướng Nhu nắm chặt tay Bạch Dĩ Mạt, tay cô rất lạnh, hắn nắm thật chặt không buông tay cô ra, càng lúc càng siết chặt, lại cảnh báo Bạch Dĩ Mạt cô: “Anh không buông tay em và cũng không cho phép em buông tay, phải kiên trì tới cùng, không được vứt bỏ mình.”

“Em biết, em sẽ chờ anh.”

...

Sau khi Hướng Nhu ra khỏi phòng thẩm hỏi, cuối cùng thì hai vành mắt cũng đỏ lên, cục diện bế Bạch Dĩ Mạt ra sao so với người nào hắn cũng biết rõ.

Giản Quân Phàm đi đến trước mặt Hướng Nhu, đưa cho hắn một điều thuốc, hai người đi đến bên cửa sổ hít lấy làn khói nồng đậm, mỗi một lần hít vào đều dùng sức như thế.

“Anh điều tra thế nào rồi?” Hướng Nhu nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng thần nhiên nói.

Giản Quân Phàm nhả một làn khói thuốc ra, nói: “Không riêng gì anh điều tra, cả bố và anh cô ấy cũng có tham gia, còn thêm cả cái nhóm bạn của cậu cũng đều dùng biện pháp mà tra xét, nhưng cho tới giờ một chút manh mối vẫn không có. Vốn với thực lực của Bạch Thụy và Bạch Dĩ Hạo, hoàn toàn có thể nộp tiền bảo lãnh chờ thẩm vấn, nhưng cũng không biết ai để lộ tin tức, phóng viên đến đây rất nhiều, yêu cầu cảnh sát cho ý kiến, thế là chuyện nộp tiền bảo lãnh gặp trở ngại.”

“Cô ngốc kia, đồ đưa đến cũng không nhìn xem là gì, cứ thế mà cầm.” Nói xong liền nhìn sang Giản Quân Phàm: “Anh không còn chuyện gì để làm hay sao mà năm nào cũng tặng cô ấy kẹo sữa đường?”

Làm sao Giản Quân Phàm biết có người sẽ đụng đến chuyện đó chứ, từ sau khi Bạch Dĩ Mạt tuyệt giao với anh, anh đã không làm chuyện đó nữa, nhưng lại bị người hại cô tìm thấy sơ hở.

Thấy Giản Quân Phàm không nói lời nào, Hướng Nhu cũng cảm giác mình hơi kích động, có chút hành động theo cảm tính, Giản Quân Phàm thích Bạch Dĩ Mạt là thật, tặng quà cho cô cũng không có gì đáng trách.

Vì thế ngữ khí của hắn trở lại bình thường, hỏi: “Bên Phạm Tử Vũ thế nào rồi? Đồ chuyển phát nhanh điều tra đến đâu rồi?”

“Mặc dù Phạm Tử Vũ không nói gì, nhưng lời khai cũng bất lợi với Bạch Dĩ Mạt; còn bên công ty chuyển phát, cũng đã kiểm tra, nhân viên chuyển phát nhanh kia nói là thông qua một công ty chuyển phát nhanh chuyển đến, anh cũng đã đi tra xét công ty chuyển phát nhanh kia, kết quả là không hề có công ty chuyển phát nhanh như người đó nói.”

Hướng Nhu ném tàn thuốc đi, giọng điệu kiên quyết: “Rõ ràng là vu oan giá họa.”

“Nhưng cảnh sát chỉ nhìn vào chứng cứ.” Giản Quân Phàm cũng khẳng định tiếp lời.

Hướng Nhu gật đầu, trịnh trọng nói với Giản Quân Phàm: “Bạch Dĩ Mạt đã làm phiền anh rồi, có một số việc anh không tiện ra mặt, cứ để em đi tìm chứng cứ.”

Giản Quân Phàm đưa tay ôm lấy bả vai Hướng Nhu, bọn hắn lần đầu nói chuyện ôn hòa nhã nhặn như thế này: “Yên tâm đi, anh sẽ chăm sóc cô ấy, thời gian không còn nhiều lắm, cần phải nắm vững...”

51. Chương 52: Nếu Như Mọi Thứ

Hướng Nhu không ngủ không nghỉ tìm kiếm bằng chứng, thường thì một đêm không ngủ, lúc mệt sẽ chớp mắt một lát rồi tiếp tục bốn ba. Ngày nào cũng đến thăm Bạch Dĩ Mạt, dường như hai người cố ý tránh né tính nghiêm trọng của vấn đề, chỉ tìm chủ đề nào đó thoải mái để mà nói, nhưng thật ra bọn họ điều hiểu mọi người không muốn trong lòng đối phương có gánh nặng quá lớn, đều vì nghĩ cho đối phương.

Nhưng mà, mỗi lần hai người họ quay lưng vào nhau thì cả hai đều không hẹn mà vành mắt đỏ lên, tất cả chuyện này Giản Quân Phàm đều nhìn thấy, rồi lại đành chịu như thế, anh chỉ có thể hi vọng nhân viên của mình có thể mang về tin tốt cho anh, nhưng tất cả dường như không có gì mới.

Từ lần đầu tiên Hướng Nhu đi thăm Bạch Dĩ Mạt về liền đi tìm Trịnh Tịnh Viên, nét mặt rạng rỡ của cô ấy khiến hắn nhìn mà chói mắt, nghĩ đến Bạch Dĩ Mạt trong nhà giam, lòng hắn lại càng thêm khó chịu.

Hắn không như trước kia nói một hai câu quanh co, mà trực tiếp hỏi thẳng Trịnh Tịnh Viên có biết chuyện của Bạch Dĩ Mạt không? Trịnh Tịnh Viên không có vẻ mặt nạt như thường ngày, da mặt như xé toạc ra, nhìn rõ đối phương, không phải làm bộ vô tội với mù mờ.

Cô ta cười, cười rất vui vẻ, cô ta nói: “Bạch Dĩ Mạt mà mọi người say mê lại cũng có ngày hôm nay, ha ha, thế mới bảo con người ta thật sự không thể phạm sai lầm, một lần sai là cái gì cũng không phải, đúng không?”

Trông mặt Hướng Nhu âm u, bàn tay cầm ly trà bất giác nắm chặt lại: “Trịnh Tịnh Viên, tôi chỉ hỏi cô một câu, chuyện này rốt cuộc cô có biết hay không? Có liên quan gì đến cô không?”

Trịnh Tịnh Viên thản nhiên uống một ngụm trà, tao nhã giống hệt nữ vương: “Em thừa nhận mình thật sự rất ghét Bạch Dĩ Mạt, nhưng mà, cho dù có ghét cô ta đến đâu cũng sẽ không làm chuyện này, cho nên làm sao em có thể biết được? Hướng Nhu, mặc kệ anh nhìn em thế nào, nhưng anh cũng không nên hoài nghi em thế chứ?”

Hướng Nhu nghe những lời Trịnh Tịnh Viên nói thì nửa tin nửa ngờ, nhưng có thể thế nào, trời sinh diễn viên dù có thật sự đã làm thì cũng sẽ khiến cho người ta không nhìn ra lỗ hổng của cô.

Kết quả là, hắn chỉ dò xét hai câu, không kiếm được gì đành phải rời đi.

Tiếp đến chính là Kim phu nhân có nhiều nghi ngờ nhất, hắn không có cách nào có thể đi hỏi rõ ràng người phụ nữ kia được, cho nên hắn chỉ dùng biện pháp tốt nhất – theo dõi.

Hắn mời thám tử tư tốt nhất đi theo Kim phu nhân, mấy ngày tiếp theo cũng không có gì đặc biệt, ra khỏi nhà, đi ăn cơm, gặp bạn bè, về nhà, từ đầu đến cuối không có gì đặc biệt để người ta nghi ngờ cả.

Hắn vừa để thám tử tư tiếp tục tìm tung tích, vừa tìm cách khác để giúp Bạch Dĩ Mạt cởi tội.

Cùng lúc đó, chỗ Bạch Thụy và Quý Phi Dương ngày đêm bàn bạc làm sao có thể giải oan cho Bạch Dĩ Mạt dưới mấy bằng chứng xác thực đó, cho dù không thoát được tội cũng có thể không để cô chịu hình phạt ngồi tù.

Còn bên chỗ Bạch Dĩ Hạo thì cực kỳ im lặng, gần đây cũng chẳng thấy người đâu, Bạch Thụy cũng thường xuyên chỉ trích Bạch Dĩ Hạo, Bạch Dĩ Hạo vẫn làm bộ mặt lãnh đạm tiếp tục làm theo ý mình, không ai biết anh đang làm gì.

Mấy ngày nay, Hướng Nhu chẳng thêm quan tâm đến nghiệp vụ công ty, chỉ lo cho chuyện của Bạch Dĩ Mạt, mẹ Hướng đến thăm hắn, nhìn thấy đứa con bình thường cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí còn ưa sạch sẽ mà giờ đây trong nhà lộn xộn lên giống như bãi rác, trong lòng cảm thấy chưa xót, bà cũng biết chuyện của Bạch

Dĩ Mật, bà đã tham dự mấy buổi tụ họp của mấy bà mẹ nhà giàu thì khi nhắc đến chuyện này, những kẻ kia liền nói bóng nói gió này nọ.

Nhưng khi nhìn thấy con mình vì Bạch Dĩ Mật mà biến thành thế này, không đau lòng là không thể, bà khuyên cũng khuyên rồi, nói cũng nói rồi, nhưng Hường Nhu chỉ đơn giản đáp lại, rồi tiếp tục làm theo ý mình.

Người trong nhà tuy cũng vì chuyện của Bạch Dĩ Mật mà rất vội vã, nhưng họ cũng lực bất tòng tâm, chuyện này dính líu với nhau quá lớn, muốn lợi dụng chức vụ của mình để bảo lãnh cô là chuyện không thể, thậm chí sẽ còn hủy hoại tiền đồ của mình.

Hường Nhu cũng đã cãi nhau với bố mẹ, nhất thời nổi nóng nói rất nhiều từ khó nghe, ông nội cũng vì Hường Thiên Hoa lãnh đạm mà cảm thấy thất vọng đau khổ, thậm chí còn chiến tranh lạnh với ông.

Hường Nhu khi đã tỉnh tâm lại thì cẩn thận suy xét, thật ra cũng không thể trách họ, càng nhiều người giúp thì lại càng bị liên lụy, sao hẳn có thể ích kỷ như thế được?

Hủy hoại tất cả của hẳn cũng không sao, nhưng bắt mọi người phải cùng hẳn hủy hoại tiền đồ thì đúng là bất trung bất hiếu, Hường Nhu hẳn không thể làm vậy, Bạch Dĩ Mật cũng quyết sẽ không để cho hẳn làm thế, hai người họ hiểu rõ đối phương như thế, nếu Bạch Dĩ Mật biết vì bản thân mà làm hại đến nhiều người thì e là cô lại tình nguyện ngồi tù chứ không muốn giải oan.

Mấy ngày nay, cùng hẳn đi tìm bằng chứng còn có cả Lam Tiểu Hạ, thậm chí Lam Tiểu Hạ còn bồn tẩu tích cực hơn cả hẳn, Hường Nhu rất vui thì Lam Tiểu Hạ chẳng những không hận Bạch Dĩ Mật mà còn sẵn lòng giúp cô, người bạn như thế này thật sự là không nghi ngờ gì.

Hôm nay, sau khi thám tử tư báo cáo hành tung của Kim phu nhân, vẫn như cũ không có bất kỳ đầu mối nào, hẳn vốn định đưa Lam Tiểu Hạ về rồi đến cục cảnh sát một chuyến, ai ngờ lại nhận được điện thoại của Tưởng Quân.

Nói là có cách giúp Bạch Dĩ Mật, bảo hẳn đến chỗ cũ một chuyến, mọi người bàn bạc với nhau.

Hường Nhu vui vẻ đáp lại, cúp điện thoại xong liền nói với Lam Tiểu Hạ: “Xem em cả ngày nay cũng mệt rồi, để anh đưa em về nhé?”

Lam Tiểu Hạ trông thấy ánh mắt Hường Nhu lộ ra sự vui vẻ mà mấy ngày nay không thấy đâu, rồi hỏi: “Em không mệt, có phải có cách giúp Dĩ Mật không?”

Hường Nhu gật đầu thừa nhận, sau đó nói: “Để anh đưa em về, có tin gì anh sẽ cho em hay.”

Lam Tiểu Hạ khẽ gật đầu, chỉ đáp một câu đơn giản: “Vâng.”

Sau đó Hường Nhu khởi động xe, đưa Lam Tiểu Hạ về khách sạn, rồi sau đó chạy như bay đến hội sở Thời Quang, vẫn là chỗ cũ của bọn họ.

Đi vào hội sở, ông chủ liền ra đón: “Hường thiếu gia, sao lâu nay không đến?”

Hường Nhu hơi gật đầu, vội vàng hỏi: “Bọn họ đâu rồi?”

Ông chủ cười một cách cung kính lễ độ: “Mấy người Tưởng thiếu gia đã sớm đến rồi, chỉ còn thiếu cậu thôi, ời chào, đúng rồi, Bạch tiểu thư bên cạnh cậu đâu rồi? Sao hôm nay không tới?”

Vừa nhắc đến Bạch Dĩ Mật, đôi mắt của Hường Nhu lại thêm thâm trầm, hẳn không nói gì thêm, lập tức đi vào phòng bảo, ông chủ nhìn bóng lưng Hường Nhu, cảm thấy không biết trong đầu hẳn ta nghĩ cái gì nữa, Hường đại thiếu gia thích nhất nói đùa chơi giỡn, lúc nào cũng cười hì hì, sao hôm nay lại bắt đầu chơi cái trò thâm trầm rồi?

Thiếu gia gì đó đúng là một ngày một khác, làm cho người ta nghĩ không ra!

Hường Nhu vào phòng bao đã trông thấy mấy anh em đông đủ, không có người đẹp vây quanh, xem ra quả thật là nói chuyện chính sự, tất cả mọi người chỉ đến một mình, anh em của nhiên chính là anh em.

“Quần lão đại, có cách gì thì nói mau!” Hường Nhu vào thẳng chủ đề, không nói chêm chọc cười, trở lại vấn đề.

Tướng Quân là người ỷ trọng chín chắn nhất trong mấy người, thấy Hường Nhu mấy ngày nay không ăn không ngủ, cũng cảm thấy vui thay Bạch Dĩ Mạt, có một đức lang quân như thế, cuộc đời này không còn gì để hối hận nữa.

“Anh đã nghĩ rồi, nếu không tìm được bằng chứng, chúng ta chỉ không thể dùng cách đó được nữa, nếu vụ này đã định không còn đường sống toàn vẹn thì như vậy chỉ có một biện pháp cứu Bạch Dĩ Mạt ra khỏi hình phạt ngồi tù.”

Hai mắt Hường Nhu bỗng mở to, âm thanh có chút vội vã: “Anh nói đi, là biện pháp gì?”

“Tìm người thay thế.” Bốn nhữ này Tướng Quân nói rất rõ, tất cả mọi người đều nhìn Hường Nhu, nhưng ngoài vẻ mặt không còn anh tuấn thì không tìm thấy đáp án gì.

Hường Nhu suy nghĩ, nếu không có bằng chứng nào đủ mạnh để chứng minh Bạch Dĩ Mạt là vô tội thì Bạch Dĩ Mạt không thể thoát khỏi hình phạt, cứ xem như Bạch Thụy và Quý Phi Dương có docks hết sức để giúp Bạch Dĩ Mạt thì kết quả e cũng phải mất mấy năm ngồi tù, làm sao hắn có thể để mặc Bạch Dĩ Mạt ở lại cái chỗ đó chứ.

Nếu kết cục nói như thế, thế thì sao không suy xét đề nghị của Tướng Quân, với quan hệ của bọn họ, tìm một người đến chịu toàn bộ tội thì Bạch Dĩ Mạt có thể thoát tội, nhất định trong xã hội cũng sẽ có lời này nọ, nhưng cái đó không có vấn đề gì, để Bạch Dĩ Mạt xuất ngoại vài năm, người Trung Quốc có bệnh dễ quên, không bao lâu sẽ quên đi chuyện này, đến lúc đó đón Bạch Dĩ Mạt về, tất cả không phải sẽ giống như chưa từng xảy ra chuyện gì sao?

Tướng Quân thấy Hường Nhu không nói gì thì liền ho nhẹ một tiếng: “Anh biết làm như thế là trái pháp luật, nhưng với tình cảnh không có bất kỳ tiến triển gì thì đây là biện pháp giải quyết tốt nhất, chẳng lẽ cậu thật sự muốn tương lai của Bạch Dĩ Mạt bị hủy hoại sao? Cậu...”

“Trong tay anh có loại người nào?” Hường Nhu ngắt lời Tướng Quân, từ trước đến nay Tướng Quân luôn có kinh nghiệm giải quyết mọi chuyện, lại kỳ cựu, cho nên lời anh nói không phải là không có đạo lý.

Tướng Quân ừ một tiếng, nói: “Chỉ cần cậu với Bạch Dĩ Mạt đồng ý, tất cả cứ giao cho anh.”

Hường Nhu cầm ly rượu trên bàn lên nói với Tướng Quân: “Cám ơn anh, người anh em.”

Tướng Quân cũng cầm ly rượu lên, nói với Hường Nhu: “Chuyện của cậu với Bạch Dĩ Mạt cũng là chuyện của bọn này, không cần cảm ơn.”

Đêm đó, mấy người anh em không có vui cười náo nhiệt, chỉ có tình cảm anh em mà người ngoài mãi không thể hiểu được.

Thời gian này, rất nhiều người đều sợ rước họa vào thân mà lo tránh không kịp, bạn bè, huynh đệ, tỷ muội đều lo sợ cỡ nào, còn những cậu bé từ nhỏ trong đại viện cùng cãi lộn vạch trần nhau, bây giờ đã trở thành các quý ông đội trời đạp đất, vì anh em mà vượt lửa qua sông không hề từ chối, đây mới thật đúng là tình bạn!

Sau khi mọi người tản đi, Hường Nhu về nhà chuẩn bị tắm rửa, đã lâu nay không ngủ được một giấc yên ổn rồi.

Vừa về đến nhà đã thấy nhà được dọn dẹp gần hết, trên bàn có để lại tờ giấy, trên bàn có để lại tờ giấy của mẹ, nội dung đại khái là đã quét dọn phòng xong, đồ ăn cũng đã làm xong để trong tủ lạnh, khi nào ăn thì hâm nóng lại, cuối cùng dặn dò hắn không cần phải làm lưng vắt vã, đừng để mình đổ bệnh, phải nghỉ ngơi thật tốt.

Hường Nhu đi vào phòng bếp, mở cửa tủ lạnh ra, đem đồ ăn lên, đều là những món hắn thích ăn, mẹ cũng biết làm cơm, nhưng lại lười không muốn xuống bếp, sẽ càng không làm việc nhà, mẹ của hắn là thiên kim tiểu thư mười đầu ngón tay không dính lấy bụi trần, lại vì căn phòng hắn bấy bữa ra mà dọn dẹp sạch sẽ, còn làm thức ăn cho hắn.

Nhớ lại lúc trước cãi nhau với mẹ, khiến bố tức giận, hắn cảm giác mình đúng là bất hiếu, những năm gần đây tự mình khư khư cố chấp thích làm gì thì làm, chưa bao giờ nghe lời bố mẹ.

Nhưng nhìn thấy đồ ăn trước mắt, cuối cùng hấn cũng đã hiểu rõ một đạo lý, đứa con dù có hỗn hào ra sao, bố mẹ cũng sẽ không bỏ bạn.

Hấn cầm điện thoại lên muốn gọi cho trong nhà, nhìn thời gian thấy đã gần sáng, ngẫm lại vẫn là thôi đi, để giải quyết chuyện của Bạch Dĩ Mạt xong, rồi dẫn Bạch Dĩ Mạt về nhà chịu đòn nhận tội sau.

Thế là hấn vào phòng tắm tắm rửa một phen, rồi hâm nóng thức ăn lại, sau đó ngã vật ra giường mơ màng ngủ đi.

Hấn ngủ không sâu lắm, mơ màng ngủ đến tám giờ sáng, dù chỉ ngủ được vài tiếng, hấn cũng cảm thấy đây là giấc ngủ ngon nhất gần đây.

Tắm rửa, thay quần áo, ra khỏi cửa định vào cục cảnh sát, trên đường hấn suy nghĩ rất nhiều, nếu quyết định làm vậy thì nhất định phải giấu Bạch Dĩ Mạt và Giản Quân Phàm.

Bạch Dĩ Mạt là một người náo phẫn¹, Giản Quân Phàm vì chính nghĩa mà không nhận người thân, chuyện này nhất định phải giấu hai người họ, đang nghĩ đến đoạn nhất định phải giấu chuyện này thì điện thoại của Hướn Nhu vang lên.

(1 Ý chỉ sự cự tuyệt không nhận lời khuyên hay ý tưởng của người khác, tư tưởng cứng nhắc cố chấp)

“Có chuyện gì?” Hướn Nhu vừa nhìn thì thấy là Lâm Thắng Nam, mấy ngày nay hấn không quản chuyện công ty, đem hết tất cả mọi việc giao cho giám đốc với Lâm Thắng Nam quyết định, lúc này có cuộc gọi này nhất định là có vấn đề gì đó.

Quả nhiên, ngữ khí lạnh lùng cung kính như xưa của Lâm Thắng Nam vang lên: “Sáng nay thị trường chứng khoán vừa bắt đầu phiên giao dịch đã sụt giảm, tập đoàn Hàn Thiên thừa lúc tụt xuống đã thu mua hết, nếu công ty còn đi xuống như thế nữa thì sẽ có phiên toái rất lớn.”

Hướn Nhu vừa nghe thì liền đột ngột dừng xe lại, giọng nói bỗng trở nên lạnh lùng: “Vì sao lại như vậy?”

“Tình hình cụ thể thì không biết, nhưng bên ngoài đồn thổi tin đồn xấu của tổng giám đốc anh với luật sư Bạch, hơn nữa còn nói công ty chúng ta là nơi tàng trữ ma túy, rửa tiền, tóm lại tin tức này vừa tung ra thì cổ phiếu liền tụt đi xuống, lúc này công ty của bọn họ thừa dịp tấn công, thu mua hết.”

Trước kia ngày nào Hướn Nhu cũng chú ý đến tin tức, chỉ riêng gần đây không có tâm tư để quan tâm, ai ngờ lại có người tung tin chuyện của hấn với Bạch Dĩ Mạt.

“Hướn tổng?” Lâm Thắng Nam thấy Hướn Nhu không nói gì, không biết hấn làm sao, thế là bèn gọi bên đầu dây.

Hướn Nhu định thần lại, dặn dò Lâm Thắng Nam: “Trước tiên cô cứ ổn định công ty đã, tôi xong việc sẽ quay về.”

“Hướn tổng, mấy tin đồn xấu đó gây ra tranh cãi rất lớn, tôi đề nghị anh mau triệu tập cuộc họp, giải quyết chuyện này đi đã.” Lâm Thắng Nam giờ phút này cảm thấy chỉ còn hậu thế ở công chúng, các phương tiện truyền thông đều đã đưa tin đến các nhà đầu tư hết rồi.

“Tôi biết rồi, cô đi chuẩn bị nhớ thông báo cho tôi biết, tôi sẽ về nhanh thôi, yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, tin tôi đi.” Hướn Nhu nói một cách chắc chắn.

Từ thỏ ban đầu khi Lâm Thắng Nam mới quen Hướn Nhu chỉ biết hấn là một người không ra bài theo lẽ thường, mỗi lần chuyện đến lúc nguy cơ là hấn lại có thể biến nguy thành an, hơn nữa so với trước còn tốt hơn, có lẽ hấn thật sự có biện pháp!

“Tôi đi chuẩn bị ngay đây, có gì sẽ thông báo cho anh, nhất định anh phải nhanh chóng trở về.”

“Ừ.”

Hướn Nhu cúp điện thoại thì liền gọi cho Tưởng Quân: “Quân lão đại, em có việc muốn nhờ anh giúp...”

52. Chương 53: Quanh Co

Nhưng hôm đó Hường Nhu không hề đến buổi họp báo ở công ty, sau khi đi thăm Bạch Dĩ Mạt thì liền biến mất, mặc ọi người có đập nát di động cũng chẳng liên lạc được với hần.

Trong buổi họp báo dù CEO không xuất hiện nhưng cho dù mấy ông sếp đang cố gắng giải thích sự thật với phóng viên thì cũng không có cách nào chứng minh được Duệ Phong Quốc Tế trong sạch, cổ phiếu vẫn liên tục rớt giá, không hề có dấu hiệu đi lên.

Còn mấy cổ đông cũng sợ mình mất hết cả vốn nên đều rục rịch đem bán cổ phần trên tay đi, tập đoàn Hàn Thị liền nhân cơ hội này thu mua hết, thấy dấu hiệu thành công là nhanh tay chốt lấy.

Bên ngoài đồn thổi, vị Hường tổng của Duệ Phong Quốc Tế không chịu nổi áp lực nên đến nay vẫn chưa xuất hiện, cổ phiếu của Duệ Phong Quốc Tế liên tục đi xuống...

Liên tiếp vài ngày sau đó, từng đợt tin tức bất lợi cho Duệ Phong Quốc Tế đều đánh dồn về, đến nay vẫn không thấy tin của Hường Nhu, người nhà bạn bè đồng nghiệp đều đi tìm hần, thậm chí còn điều động của cảnh sát.

“Mark à, đừng có độc quá, phải chờ con đường sống chứ.” Hường Nhu nhàn nhã ngồi trên salon nhìn con số trên điện thoại di động, nhẹ nhàng lắc ly rượu đỏ trong tay.

“Hường, xem ra tập đoàn Hàn Thị không chống đỡ nổi nữa rồi thì phải?”

Hường Nhu đặt ly rượu xuống, đi đến phía sau một đám người bận rộn, nhìn lướt qua, sau đó dặn dò: “Cá lớn đã mắc câu, thu lưới!”

Mọi người nghe thấy, tay không ngừng cử động, cuối cùng trên mặt cũng xuất hiện nụ cười, chậm rãi thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hường Nhu đưa một ly rượu cho Mark, cười nói: “Chúng ta song kiếm hợp bích, quả nhiên là thiên hạ vô địch!”

Mark cụng ly với Hường Nhu, rồi nở nụ cười sáng lạn: “Cậu là chuyên gia lợi hại nhất mà tôi từng gặp, những kẻ này đúng là có mắt không trông, dám đánh cược với cậu!”

“Tôi vốn không muốn diệt sạch, nhưng bản thân cũng chẳng phải cái loại tốt bụng gì, người không đánh tôi tôi sẽ không đụng vào, nếu người nào dám đắc tội thì xin trả hần gấp mười lần.”

Hường Nhu đã sớm dự đoán những tin tức này là do người bên Hàn gia làm ra, mấy tin đồn đó cũng do họ tung ra, nếu bọn họ muốn thế thì thuận theo thôi, nhưng với thực lực trước mắt của họ thì quả thật chính là tự tìm đường chết, nếu một lòng muốn chết, thì Hường Nhu hần không thể nào không tiễn bọn họ một đoạn đường.

Thật ra mấy ngày nay hần không biến mất, mà lặng lẽ mời những người bạn trước kia cùng chơi cổ phiếu ở bên Mỹ đến hỗ trợ chơi ván cờ này, Lâm Thắng Nam cũng biết sự tình, cô trông coi công ty để có thể luôn báo cáo tình hình công ty cho hần, cũng bắt được nội gián trong công ty, còn hần thì chuyên tâm đối phó với tập đoàn Hàn Thị đã tâm bưng bưng.

Hần khởi động điện thoại lên, quả nhiên thấy vô số cuộc gọi nhỡ, không khỏi bật cười, bỗng điện thoại reo lên: “Hường tổng, chúng ta thắng rồi, quả nhiên không ngoài những gì anh dự đoán, phó tổng Sầm đã sớm bị Hàn Thị mua chuộc, tung ra nhiều tin đồn giả, khiến mọi người hoảng loạn.”

Lần đầu tiên nghe thấy Lâm Thắng Nam ngoài chất giọng lạnh như băng còn có sự hưng phấn và vui sướng, Hường Nhu liền trêu: “Thắng Nam à! Sao lại không bình tĩnh như thế, không giống cô tí nào!”

Lâm Thắng Nam cũng ý thức được thất thố của mình, cho nên khẽ ho một tiếng, rồi lại trở lại như trước không chút sợ hãi: “Hường tổng, theo kế hoạch đã xếp thì ngày mai có mời phóng viên đến họp báo không?”

“Không cần nữa, mang tin này truyền ra, vụ của Bạch Dĩ Mạt đã có tiến triển mới, tin rằng đến lúc đó đồn cảnh sát nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt.”

Lâm Thắng Nam nghi hoặc, nhưng cô hiểu được Hường Nhu không bao giờ xông pha những trận không nắm chắc, cho nên sau khi gác điện thoại liền làm theo lệnh của sếp lớn.

Người thứ hai gọi điện đến cho Hường Nhu là Tưởng Quân, Tưởng Quân vừa nghe điện thoại đã bật cười: “Thế nào rồi, thoải mái quá ấy nhỉ!”

Hường Nhu cũng cười ha hả: “Không có sự giúp đỡ của anh, làm sao em có thể tốn nhiều tiền như thế chứ! Cảm ơn anh, Quân lão đại, lần này anh thu hoạch được không ít đấy!”

“Cậu nhân cơ hội này đem cổ phiếu làm cuộc cách mạng cổ phần cổ đông trong công ty, thu tóm hết, người thắng đậm còn không phải cậu sao, một nước đi thật tuyệt.”

“Đúng rồi, chuyện của Bạch Dĩ Mạt ngày mai có thể giải quyết rồi sao?” Hường Nhu hỏi.

Tưởng Quân ừ một tiếng rồi nói: “Chị em tốt của em ấy ngày nào cũng hỏi chuyện anh, anh có thể không làm sao? Sáng sớm mai đi đón người.”

Hường Nhu càng thêm cười thoải mái, thế nhưng vẫn không quên trêu chọc Tưởng Quân: “Quân lão đại của chúng ta vẫn chẳng chống cự lại nổi mãnh đất dậu dằng kia!”

Tưởng Quân hơi xấu hổ ho khụ: “Ít nói đùa thôi, cẩn thận tôi biến miếng đất của cậu thành đầm lầy đấy.”

Hường Nhu cười sảng khoái, khiến tất cả mọi người đang ở đó đều nhìn lại, không biết anh hai công tử này nổi điên cái gì mà liên tục cười điên loạn.

Sau nhiều ngày không gặp Bạch Dĩ Mạt, lúc xuất hiện trước mặt cô, cô không hề bình tĩnh lại, mặc dù đang ở trong đồn nhưng cũng biết ít nhiều chuyện của Hường Nhu, hơn nữa mấy ngày nay không có tin gì của hắn, cô không hề yên tâm chút nào, so với việc bị nhốt trong cục cảnh sát còn khó chịu hơn.

Cô dùng hết sức nhìn chăm chú Hường Nhu, không béo không gầy, sắc mặt còn rất tốt, mặt cười tươi như hoa, đôi mắt hoa đào híp lại, cực kỳ phong tình.

Mới mở miệng ra cũng ngả ngớn không thôi: “Sao lại thế này, một ngày không gặp như cách ba thu sao? Nhớ anh sao?”

Bạch Dĩ Mạt cắn môi dưới, hỏi: “Mấy bữa nay anh đi đâu thế?”

“Không đi đâu cả, chỉ là lặng lẽ xử lý một ít chuyện công ty, bây giờ đã làm xong rồi.” Hường Nhu chỉ kể đơn giản, vô cùng thản nhiên, giống như đang nói về chuyện của người khác.

Giản Quân Phàm đưa tài liệu trong tay cho Bạch Dĩ Mạt, ngữ khí cũng trở nên thoải mái: “Ký tên là có thể đi được rồi.”

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Giản Quân Phàm, có chút nghi hoặc, từ sớm được ra khỏi đó thì cứ hỏi tới hỏi lui, nghe nói tới qua bắt được một tên buôn thuốc phiện, thừa nhận là lúc ấy vì hắn trốn cảnh sát mà đem số ma túy đó bỏ vào trong một chiếc xe, định lúc sau quay lại lấy, không ngờ khi trở lại thì không thấy xe đâu, sau đó nghe thấy tin mới biết được có người chết thay hắn rồi.

Hắn nghĩ chuyện này sẽ chỉ tố cáo như thế một hồi thôi, ai ngờ hắn làm cho đại ca tổn thất một số tiền lớn, tất cả mọi người không bỏ qua cho hắn, hơn nữa hắn không có thuốc phiện để giải quyết vấn đề sinh lý, quả thật là muốn sống mà không được.

Lại vừa khéo có một cảnh sát đi ngang qua thấy hắn có vẻ tình nghi liền bắt vào cục cảnh sát, tra hỏi một lúc mới rõ sự tình, hắn cho rằng bây giờ cục cảnh sát là chỗ an toàn nhất!

Từ sau khi thu số ma túy trong nhà Bạch Dĩ Mạt thì Giản Quân Phàm điều tra ba phen mấy bận, phát hiện thì ra lúc ấy trong tiểu khu của Bạch Dĩ Mạt có một người bạn của gia đình trong khu đến chơi thì từng thấy Bạch Dĩ Mạt nhận đồ.

Sau đó, Giản Quân Phàm lại một lần nữa muốn đi xem có để lại dấu vết gì không nên tạt qua chỗ của Bạch Dĩ Mạt, vừa hay gặp được người kia, rồi khéo thế nào hàn huyên hai câu với người kia mới hiểu đây là nhân chứng có lợi nhất!

Tuy lúc ấy cũng có điều tra công ty chuyển phát nhanh, nhưng lúc đó toàn bộ mũi nhọn đều chĩa vào Bạch Dĩ Mạt, cũng không có nhân viên chuyển phát nào chịu chứng minh đã chuyển bình lọ gì cho cô, mà sau

khi nói chuyện với nhân chứng, anh ta khẳng định nói lúc đó chưa kịp đóng cửa thấy Bạch Dĩ Mạt xé bao hàng, cũng nhìn rõ đó là một bình kẹo sữa.

Giản Quân Phàm vì Bạch Dĩ Mạt qua loa mà cảm thấy may mắn, cũng vì một người tốt hiếu kỳ mà cảm thấy vui mừng, không phải tình huống như vậy, chỉ sợ là Bạch Dĩ Mạt không dễ gì thoát khỏi hiểm nghi.

Bạch Dĩ Mạt cầm bút lên ký tên, sau đó thở mạnh một hơi, chớp chớp mắt nhìn Hường Nhu nói: “Cuối cùng cũng có thể trở về nhà.”

Hường Nhu yêu chiều xoa nhẹ tóc Bạch Dĩ Mạt, cười nói: “Em cần phải tắm rửa.”

Bạch Dĩ Mạt trừng mắt với Hường Nhu: “Thật là nhớ cái người bộ mặt ủ ê kia quá đi!”

Giản Quân Phàm chuyển tài liệu cho người khác rồi nói với hai người: “Có thể còn cần đến cục cảnh sát một chuyến nữa, đến lúc đó anh sẽ báo cho em.”

Bạch Dĩ Mạt nhẹ gật đầu, rồi nói một tiếng cảm ơn, sau đó kéo Hường Nhu đi ra ngoài.

Cô biết chuyện của mình đã được Giản Quân Phàm giúp đỡ rất nhiều, ngày nào cũng đến tìm cô nói chuyện đôi câu, nói cho cô biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, vụ án tiến triển đến đâu, cổ vũ cô không được buông tay cần phải kiên trì, cô thật sự rất xúc động.

Nhưng có một số việc cô không có cách gì quên đi được, nhưng dù thế nào thì cô tin rằng cô và Giản Quân Phàm đã không thể nào quay lại như quá khứ, có lẽ, nhiều nhất khi hai người gặp lại nhau còn có thể nói tiếng xin chào, rồi mỉm cười với nhau, thế cũng đủ rồi.

Vừa ra khỏi cánh cửa của cục cảnh sát, phóng viên liền xông đến.

“Luật sư Bạch, nghe nói cô bị người ta hăm dọa, liệu cô có cân nhắc việc khởi kiện vụ đồ oan này không?”

“Hường tổng, sáng nay thị trường chứng khoán vừa mở cửa, Duệ Phong Quốc Tế liên tăng vọt, đối với những tin đồn tập đoàn Hàn Thị cổ tình tung ra lúc trước, liệu anh có thủ đoạn pháp lý nào không?”

“Luật sư Bạch, cô có biết vì vụ của cô mà khiến cho Duệ Phong Quốc Tế rơi vào khó khăn không?”

“...”

Phóng viên anh một lời tới một câu liên hoàn pháo bắn đến, khiến Bạch Dĩ Mạt không chống đỡ nổi, nếu là trước kia cô nhất định không rảnh mà để ý, nhưng bây giờ vì trước mặt Hường Nhu dù thế nào cũng nên tạm bình tĩnh.

Hường Nhu ngược lại trả lời vấn đề của mọi người: “Đầu tiên tôi rất cảm ơn mọi người lâu nay đã quan tâm chú ý đến, nhưng cũng như mọi người thấy đấy, Duệ Phong không hề vì một vài lời đồn mà có thể sụp đổ, hơn nữa càng lúc càng đi lên.

Còn luật sư Bạch bây giờ cũng thoát khỏi nghi ngờ, trải qua một cuộc điều tra chặt chẽ cẩn thận của cảnh sát, việc này tuyệt đối không hề liên quan gì đến luật sư Bạch, cũng hi vọng chuyện này đến đây là ngừng lại. Cảm ơn mọi người!”

Nói xong kéo Bạch Dĩ Mạt lên xe riêng phái tới từ công ty.

Bọn họ không về nhà Bạch Dĩ Mạt nữa, theo Hường Nhu nói thì nhà cô với cô không hợp phong thủy, sau này cô đừng về đó nữa, thế nên đến biệt thự của hắn.

Bạch Dĩ Mạt tắm rửa xong, nhìn thấy Hường Nhu mặc tạp dề đứng trong bếp nấu ăn, thế là cũng đi theo vào, cái đầu nhỏ thò ra từ phía sau hắn:

“Sao đây, người đàn ông nấu nướng của gia đình sao?”

“Em thích là được.”

Hường Nhu xoay người ôm cổ Hường Nhu, nhẹ nhàng lưu luyến hương thơm trong miệng cô, chỉ chốc lát sau bàn tay đã không ngoan ngoãn.

Bạch Dĩ Mạt chặn tay hắn lại, ra lệnh: “Nhanh nấu cơm đi, em đói rồi.”

Nói xong vùng thoát khỏi vòng tay hắn, sau đó tung tăng chạy đến phòng khách, Hường Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt đã khôi phục sức sống thì tâm tình cũng tốt lên, mặc kệ mình đã dùng thủ đoạn dè tiện gì, chỉ cần có thể đổi lấy người quan trọng nhất của mình thì cái gì cũng đáng giá, còn bây giờ, nhìn Bạch Dĩ Mạt của hắn như chú thỏ con, trong lòng không khỏi cảm thấy mềm mại.

Bạch Dĩ Mạt ôm kẹo sữa Đại Bạch Thỏ đã lâu không gặp vừa ăn vừa xem tin tức, đang đưa tin tập đoàn Hàn Thị bị thu mua, trông thấy Hàn Thượng Phong trên màn hình ti vi, trong lòng cô ảm thấy tiếc ột người, nói gì thì nói, hắn ta cũng là một nhân tài, đáng tiếc đã tâm quá lớn, nhất định sẽ thất bại,

“Xem gì đấy? Ăn cơm thôi!” Hường Nhu bước đến, vừa tháo chiếc tạp dề rất không phù hợp với hình tượng đẹp trai của hắn, vừa cười hỏi Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt đặt hộp kẹo trong tay xuống, sau đó kéo Hường Nhu ngồi xuống, chỉ vào trong ti vi nói: “Đây là anh làm à?”

Hường Nhu đưa mắt nhìn ti vi: “Nếu anh không làm thế, thì bây giờ người ở trong đó chính là ông xã của em.”

“Được rồi, anh lợi hại mà, nào ăn thôi!” Bạch Dĩ Mạt biết Hường Nhu không thích cô nhắc đến người khác trước mặt hắn, nhất là người hắn ghét, cô cũng không phải thánh nhân gì, không cần phải thương xót cho người khác.

Trên đời này còn có nhiều người đáng thương lắm, người đáng thương thật sự mới nên đồng cảm, nhưng người như Hàn Thượng Phong là do tự chuốc lấy, quả thật chẳng có gì hay mà đồng cảm.

Ăn được một nửa thì nhận được điện thoại trong nhà, Bạch Thụy xem tin mới biết được con gái đã không sao, thay vào đó lại trách mắng Bạch Dĩ Mạt, không để cho ông biết trước, hại ông còn lo lắng vô ích.

Thế là, Bạch Dĩ Mạt vừa không da không mặt nói mình sai, sẽ nhận tội, vừa trả lời lát nữa sẽ về nhận tội.

Đồng thời lúc cô nghe điện thoại, Hường Nhu cũng nhận được điện thoại của ông nội, bảo Hường Nhu dẫn cháu dâu của ông về thăm nhà.

Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt đều là không biết làm sao, nhìn nhau mà cười, cảm giác được người nhà quan tâm thế này thật sự là rất rất rất... được.

53. Chương 54: Hai Nhà Hường Bạch

Bạch Dĩ Mạt quay về gặp Bạch Thụy, Hường Nhu giống như cái đuôi mặt dày đi theo, nói là qua nhà cô xong sẽ ghé về nhà sau.

Thỏ Con chân còn chưa nhảy vào, Bạch Dĩ Mạt đã bị tiếng động của Bạch Thụy hù dọa khiến đứng bất động, chỉ thấy Bạch Thụy bẻ một chậu than ra, đặt trước cửa, nhìn Bạch Dĩ Mạt nói: “Bước qua chậu than rồi đi vào, đừng mang xui xẻo đến cho bố.”

Bạch Dĩ Mạt bật cười, rõ ràng là quan tâm cô, hết lần này đến lần khác trưng ra bộ dạng sót ruột, đứa trẻ to xác này khi nào thì biến thành ông bố hiền từ rồi?

Tuy nghĩ như vậy nhưng Bạch Dĩ Mạt vẫn làm theo lời Bạch Thụy, tư tưởng một đời của ông chính là thế, hơn nữa ông nội lại là người phong kiến, di truyền gen vô cùng mạnh.

Vào nhà, Bạch Dĩ Mạt tứ chi ngã chổng vó vào ghế salon cảm thán nói: “Vẫn là ở nhà tốt nhất!”

Bạch Thụy đi cất đồ không biết từ khi nào đã quay lại, thấy Bạch Dĩ Mạt với Hường Nhu trò chuyện một câu qua lại, hơi lắc đầu, đi đến bên ghế ngồi xuống.

Ông vỗ vào chân Bạch Dĩ Mạt, nói: “Bố hỏi con trong lòng con có ông già này nữa không hả, ra khỏi đó rồi mà ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, nếu không phải cái cậu Phi Dương đó chạy đến cục cảnh sát một chuyến thì không biết bao giờ bố mới được biết đây?”

Bạch Dĩ Mạt ngồi thẳng người lên, lườm Hướng Nhu một cái, cũng không thể nói là do người bên cạnh đem cô chạy trốn! Thế là cô cười ha ha, nói với Bạch Thụy: “Là con muốn về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi mới trở về báo tin, đỡ đem điềm xui đến cho bố còn gì.”

Bạch Thụy cười như không cười đảo mắt sang Hướng Nhu, sau đó ánh mắt quay trở về trên người Bạch Dĩ Mạt: “Chỉ e là nếu bố không gọi cho con thì con đã quên mất mình họ gì rồi nhỉ!”

(1Con gái khi lấy ck sẽ tkeo họ của ck, ý của ông Bạch là ám chỉ bạn Mạt bỏ nhà theo zai ý :-j =))

“Không dám không dám, con họ Bạch, cả đời này họ Bạch, thật đấy...” Bạch Dĩ Mạt giơ một bàn tay lên như xin thề.

Bạch Thụy không nói gì, đối với đứa con gái này từ trước đến giờ ông không nói gì, nên biết là mấy ngày qua ông chưa ngủ một giấc an lành nào, cũng không ăn uống tử tế, ngày ngày như đánh giặc, chỉ thiếu nước đem hai mươi tư giờ thành bốn mươi tám tiếng mà xài.

Mà đứa con gái này cũng không để ông bớt lo chút nào, không có chuyện gì cũng không chịu báo tin bình an, tâm tư đã chạy đến trên người người ta cả rồi, thật sự là một người bạc tình.

“Tiểu Nhu, công ty cháu không có chuyện gì đấy chứ! Mấy hôm nay trong nhà cháu lo muốn chết, đã về trình diện chưa?”

Hướng Nhu đang yên tĩnh nhìn hai người lớn nhỏ dờ hơi khẩu chiến sừng miệng, bản thân không hề tham dự vào, không ngờ thế mà vẫn bị trúng đạn.

“Đang định sau khi đến gặp chú thì về nhà luôn.”

Bạch Thụy như có suy nghĩ gì đó gật đầu, đứng dậy sửa lại áo quần, sau đó nói với hai người: “Thế thì đi thôi!”

Bạch Dĩ Mạt có chút giật mình hỏi: “Ông Bạch, ông cũng đi hở?”

Bạch Thụy ra vẻ đương nhiên: “Cũng không phải bố chưa đến bao giờ, có gì đáng ngạc nhiên đâu.”

Nói xong đưa mắt nhìn hai người, sau đó chấp tay sau lưng có hơi vênh váo tự đắc chân bước ra cửa, rồi ra về anh tuần xoay người lại, nói với hai người họ: “Lầm bầm cái gì thế! Đi nhanh! Trời tối rồi, thật là...”

Ra đến cửa thì Hướng Nhu gọi điện cho trong nhà báo một tiếng là Bạch Thụy cũng đến, sau đó lái xe chở hai bố con xuất phát đến nhà họ Hướng.

Nhìn qua gương chiếu hậu, trong lòng Hướng Nhu có hơi ăn giấm, dựa vào cái gì không cho Bạch Dĩ Mạt ngồi cạnh hẳn, mà phải ngồi cùng Bạch Thụy ở phía sau, còn bị Bạch Thụy mạnh mẽ nhét vào.

Bạch Dĩ Mạt cũng nhìn lên gương chiếu hậu nhìn Hướng Nhu đang nháy mắt với cô, cô nhin cười, cô biết đàn ông khi ngây thơ thì chẳng thể phân biệt được tuổi tác thời gian địa điểm, cũng như hai người trong giờ phút này,

“Chuyên tâm lái xe đi, mắt nhìn đi đâu thế?” Bạch Thụy vỗ vào ghế trước, lực tay cũng chẳng hề nhẹ.

Hướng Nhu đành phải tập trung chuyên môn lái xe của hẳn, nào dám đắc tội với nhạc phụ tương lai chứ, thế há chẳng phải đi tìm chỗ chết à?

Hướng gia vẫn ở trong đại viện quân khu, mỗi căn biệt thự đều là độc nhất vô nhị, trước cửa mỗi nhà đều có lính gác, thấy Hướng Nhu lái xe đến thì bước lên phía trước chào hỏi.

Đậu xe xong, xa xa đã thấy ông nội với bà mẹ đứng ở cửa, ba người đi đến đó, vừa đi vừa hàn huyên trong chốc lát, rồi đi vào trong phòng.

“Nha đầu, mấy ngày nay dọa chết ông nội rồi đấy.” Ông Hướng chụp lấy tay Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt cười đáp: “Không có chuyện gì đâu, ông nội phải chú ý đến cơ thể đó! Nếu bởi vì chuyện của cháu mà phát bệnh thì tội của cháu không nhỏ đâu!”

Ông Hướnɡ trung khí mưỡì phần, tiếng cười rõ to: “Chỉ có nha đầu cháu mới có thể khiến ông già này vui về.”

Bạch Thụy bước lên trước đỡ lấy ông Hướnɡ như có điều gì muốn nói, lúc này Bạch Dĩ Mạt với Hướnɡ Nhu vừa đúng lúc bị mẹ Hướnɡ gọi lại.

“Dĩ Mạt, con không sao là tốt rồi.”

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu nói: “Để mọi người lo lắng rồi.”

Mẹ Hướnɡ thở dài một tiếng, kéo tay Bạch Dĩ Mạt: “Hướnɡ Nhu vì bố nó không chịu ra mặt chuyện này nên cứ giận dỗi mãi, ông nội cũng suýt nữa nhập viện, chú Hướnɡ của con không phải không muốn giúp con, chỉ là con phải biết địa vị bây giờ của ông ấy có rất nhiều người nhìn vào, hơn nữa mọi người đều biết quan hệ của hai nhà chúng ta, sau này cũng sẽ bị người ta nắm lấy nhược điểm, cho nên...”

“Mẹ...” Hướnɡ Nhu ngắt lời mẹ Hướnɡ: “Bố con đâu?”

Mẹ Hướnɡ chỉ lên trên nói: “Ổ trên phòng.”

Hướnɡ Nhu gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn tỏ ý với Bạch Dĩ Mạt một cái, Bạch Dĩ Mạt nhẹ gật đầu, rồi nhìn Hướnɡ Nhu đi lên lầu.

“Bác gái, bác đừng nói thế, đều là do cháu không cẩn thận, nếu bởi vì chuyện của cháu mà khiến mọi người lo lắng là do cháu không đúng, kỳ thật cháu còn muốn cảm ơn mọi người không ra tay giúp đỡ, bác biết cháu muốn sự trong sạch, chứ không phải là thủ đoạn sau lưng, như vậy thì dù có thoát tội cũng chẳng nghĩa lý gì, nếu cháu làm theo thì không trong sạch rồi.”

“Biết Dĩ Mạt con thấu đạt lý rồi, nào, đi theo bác...”

Mẹ Hướnɡ kéo Bạch Dĩ Mạt vào phòng, sau đó lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc hộp, bà mở hộp ra, bên trong là một chiếc vòng dương chi bạch ngọc, bà cầm lấy tay Bạch Dĩ Mạt, vừa đeo vào cho cô vừa nói: “Đây là do bà nội của Hướnɡ Nhu giao lại cho bác, bây giờ bác sẽ giao lại cho con.”

Bạch Dĩ Mạt muốn tháo chiếc vòng ngọc ra: “Này làm sao có thể, đây là đồ đáng giá mà.”

Mẹ Hướnɡ chặn động tác của cô lại, nói với cô: “Thật ra phải sớm đưa cho con rồi, năm đó trước khi bà Hướnɡ ra đi đã dặn dò phải giao lại chiếc vòng này cho cô cháu dâu là con, bây giờ xem như đưa chậm rồi.”

Bạch Dĩ Mạt cũng không từ chối nữa, chỉ cười vuốt ve thứ đồ ngọc quý hiếm trên tay...

Hướnɡ Nhu lên lầu đi tới đi lui cả nửa ngày cũng không biết là nên gõ cửa hay không, cuối cùng nghe thấy âm thanh từ trong phòng truyền ra: “Có chuyện gì thì vào đi.”

Hướnɡ Nhu khẽ nắm lấy quả đấm trên cánh cửa không khóa, hần thoả mái đi vào, nhìn Hướnɡ Thiên Hoa ngồi bên bàn cầm báo lên đọc thì không khỏi cười nhẹ.

Dường như Hướnɡ Thiên Hoa đã phát hiện ra vẻ mặt tức cười của Hướnɡ Nhu, có chút không được tự nhiên ho khan vài tiếng, sau đó lớn tiếng hỏi: “Đến một chút phép tắc cũng chẳng có.”

Hướnɡ Nhu đưa tay chỉ vào tờ báo trên tay Hướnɡ Thiên Hoa, nhin cười chậm rãi nói: “Bố, báo cầm ngược rồi.”

Hướnɡ Thiên Hoa nghe thế vội nhìn xuống tay, quả nhiên bản thân nhất thời nóng vội mà tìm đồ vật che dấu tâm trạng, không ngờ lại phạm sai lầm này.

Ông đặt tờ báo lên bàn, sau đó nhìn Hướnɡ Nhu nói: “Sao nào, vừa về đã muốn cười chê bố hả? Vẫn quyết định đoạn tuyệt quan hệ bố con hả?”

Hướnɡ Nhu bước lên phái trước, ngồi vào chiếc ghế dựa bên cạnh bàn gỗ lim, hai chân hần bắt chéo gác lên, dáng vẻ cà lơ phất phơ: “Cũng không phải.”

Hướng Thiên Hoa nhìn đứa con bình thường ở trước mặt ông vẫn còn nghiêm chỉnh nay lại dám ngang nhiên khiêu chiến ông, nhất thời lời ra khí phách quân nhân quát Hướng Nhu: “Đứng dậy, đứng nghiêm vào, tư thế quân đội.”

Hướng Nhu ngoan ngoãn đứng lên, nhất nhất làm theo, cần biết vài năm trong quân đội kia cũng không phải là vô ích, tư thế đứng quân nhân cũng có da có thịt hẳn hoi.

Một tiếng sư tử gầm này của Hướng Thiên Hoa không có sao, nhưng lại khiến những người khác ở trong phòng đều không tự giác nhìn lên nơi phát ra âm thanh đó.

Ông Hướng ra về nói: “Lại nữa rồi, bệnh cũ này bao giờ có thể sửa được đây!”

Bạch Thụy không nói gì, chỉ là cười sâu xa.

Mẹ Hướng dẫn Bạch Dĩ Mạt vừa từ trong phòng đi ra liền nghe thấy tiếng quát đó, bật cười ha ha, nói với Bạch Dĩ Mạt: “Hai bố con này chính là đối thủ trời sinh một mất một còn, rõ ràng là rất quan tâm đối phương mà lại càng muốn giơ ra bộ dạng đánh bại.”

Bạch Dĩ Mạt cũng cười theo, từ nhỏ cô đã thấy Hướng Nhu bị Hướng Thiên Hoa đánh, lúc này không phải lại bị đánh nữa chứ?

Mẹ Hướng nhìn ra tâm tư của Bạch Dĩ Mạt, cười nói với cô: “Yên tâm đi, Tiểu Nhu là người lớn, cũng hiểu chuyện biết điều, muốn lấy cô vợ là con, bố nó còn có thể phạt nó được sao? Đi nào, xuống nhà nói chuyện với ông nội con nào.”

Bạch Dĩ Mạt vâng một tiếng, nghĩ thầm dù sao Hướng Nhu cũng da mặt dày, có ở đó cũng chẳng sao...

Hướng Nhu đứng ở đằng kia liên tục hắt hơi mấy cái, trong lòng âm thầm đoán xem ai đang nhớ đến hắn đây?

“Bố, chân con tê rồi.”

Hướng Thiên Hoa nhìn bộ dạng cầu xin tha thứ của Hướng Nhu, sắc mặt cũng dịu đi, ông lớn lên trong quân đội luôn có nề nếp, rành rành là muốn hòa thuận với con trai, nhưng không biết nên nói thế nào, thế là đành phải lờ bộ dáng quân nhân ra.

“Sau này còn dám xấc láo với bố như thế thì cứ thế mà phạt.”

Hướng Nhu dùng sức gạt thật mạnh, cam đoan nói: “Con xin thề với đảng với nhân dân, tuyệt đối không có lần sau.”

“Ừ...” Hướng Thiên Hoa hài lòng ừ một tiếng, đứng dậy, đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Xuống nhà ăn cơm.”

++

Không khí trên bàn ăn rất tốt, ông nội nhắc đến hôn sự của hai người.

“Hôm nay mới có thể tề tựu đông đủ, những chuyện lúc trước cũng đã qua, chúng ta cũng nên ổn định chuyện của hai đứa đi, xung hỉ cũng tốt.”

Hướng Thiên Hoa nghe ông nội nói thế liền tiếp lời ông nội nói với Bạch Thụy: “Lão Bạch, cảm thấy thế nào?”

Trước kia Bạch Thụy luôn lo lắng khi thấy Hướng Nhu luôn lông bông không đứng đắn, không đủ chín chắn, lại thêm không biết hắn có thái độ gì với Bạch Dĩ Mạt, cho nên lúc đó ông không nói là phản đối hay đồng ý.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, ông đã rõ Hướng Nhu thật sự lo lắng cho Bạch Dĩ Mạt, hắn cũng một lòng một dạ yêu con gái mình, hơn nữa lại xảy ra chuyện công ty hắn, ông cũng phải nhìn Hướng Nhu với con mắt khác, không phải quần áo lụa là như thế, hắn đã thật sự trưởng thành, trở nên chín chắn hiểu chuyện, có thể gánh vác cái gọi là trách nhiệm gia đình.

“Lão Bạch, ông không nói lời nào là có ý gì?” Hướng Thiên Hoa thấy Bạch Thụy như có suy nghĩ gì đó liền hỏi lại lần nữa.

Ông biết tính tình của Bạch Thụy, nhưng con mình cũng đâu kém cỏi như thế, với con gái của ông ta chẳng lẽ còn không xứng sao? Ông liền bênh vực con mình, dù gì cũng là di truyền tinh hoa từ ông, tuy trước kia bị lệch đi, cũng may bây giờ đã trở về chính thống rồi!

Bạch Thụy đặt đũa xuống nhìn hai người con, sau đó chậm rãi nói: “Chuyện này là chuyện của hai đứa trẻ, tự chúng nó quyết định, quan tâm làm gì, đúng không! Bác Hướn?”

Ông Hướn nghe thế thì cười ha hả, ừ, nói như vậy là đã gián tiếp đồng ý chuyện của chúng nó, trong lòng ông cũng yên tâm đi.

Đương nhiên Hướn Thiên Hoa không phải kẻ ngốc, đương nhiên ông hiểu ý gì, thế là cười nói: “Được rồi, hai đứa nghĩ như thế nào?”

Hướn Nhu lúc này vô cùng dửng dưng: “Nghĩ thế nào cái gì chứ, Bạch Dĩ Mạt đã sớm đồng ý gả cho con rồi, đúng không?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn Hướn Nhu không biết xấu hổ, thế là tính trêu hấn, cô cố ý trưng ra vẻ mặt không hay biết gì nhìn một người nói: “Sao em không nhớ là đã đồng ý anh?”

“Bạch Dĩ Mạt, em không được đổi ý như thế.” Hướn Nhu sốt ruột.

Bạch Dĩ Mạt bật cười: “Em đổi ý đấy, anh làm được gì nào?”

Hướn Nhu oán hận đến nỗi ngũ tạng đã nội thương cả rồi! Hấn sao lại bị gây sức ép thế này chứ: “Ông nội, bố mẹ, chú Bạch, mấy người nên nói gì đi chứ!”

Ông nội nói: “Chuyện của mấy đứa tự mình giải quyết.”

Bố Hướn: “Bố đồng ý với quan điểm của ông nội.”

Mẹ Hướn: “Ừm, cũng nên suy nghĩ lại.”

Bạch Thụy: “Nếu như vậy, Tiểu Bạch cứ để anh con đi trước đã!”

Bạch Dĩ Mạt gật đầu, tỏ vẻ tán thành, hoàn toàn đồng ý.

Hướn Nhu thấy mình bị cô lập, kết quả là nổi giận nói: “Mấy người có muốn bồng cháu hay không? Ông nội, ông không muốn tứ đại đồng đường sao?”

Ông nội cười ha hả: “Thân thể của ông già này vẫn còn khỏe lắm, chờ thêm vài năm cũng chẳng sao.”

Thế là giữa tiếng cười của mọi người, Hướn Nhu khóc không ra nước mắt, hấn như đã chứng kiến số kiếp tương lai bi ai của mình, sao tất cả mọi người lại chuyển dịch sang Bạch Dĩ Mạt hết cả rồi? Sau này địa vị của mình còn có gì đáng nói nữa chứ?

Bạch Dĩ Mạt vỗ vai Hướn Nhu, trong đôi mắt trong suốt hiện lên mấy chữ ‘em thông cảm với anh’...

54. Chương 55: Phong Ba Lại Nổi Lên

Bởi vì muốn chúc mừng hạnh phúc đến cuối đời của Bạch Dĩ Mạt và Hướn Nhu, nên các huynh đệ tỷ muội đều sôi nổi gọi điện đến cho họ, hai người họ cũng cảm thấy nên cảm ơn những người bạn này, trong thời gian đó đã khiến mọi người lo lắng.

Những người rõ chuyện thì nói đòi giết bọn họ, Hướn Nhu đau lòng đem mấy chai rượu đỏ thượng hạng ra cúng hiến cho họ, một đám người cơm nước xong liền quay về chỗ cũ uống rượu tán gẫu.

Hôm nay Hướn Nhu rất vui, ai tới mời rượu cũng uống hết, Bạch Dĩ Mạt ngồi bên khuyên giải khổ không thể tưởng được, phải biết bây giờ tuy hấn thoải mái, nhưng đến lúc đó lại giày vò cô.

“Mấy người đủ rồi đấy! Hôm nay anh ấy uống rượu của mọi người đã đủ rồi.” Bạch Dĩ Mạt cướp lấy ly rượu trong tay Hường Nhu, uy hiếp mọi người.

Hạ Nhất Bắc lăm lăm hai tiếng rồi cười nói: “Đại Bạch Thỏ, cậu cũng thật mất hứng quá đấy, cậu đã bao giờ thấy Hường Nhu của chúng ta say chưa, chút rượu ấy với anh ấy mà nói chỉ là chút lòng thành, lát nữa vẫn còn có thể làm nửa trận nữa!”

Bạch Dĩ Mạt trừng mắt với cái người miệng chó không mọc nổi ngà voi này, Hạ Nhất Bắc chết bầm, quấy rối đến sung sướng chính là cậu ta, khó trách chẳng có nổi bạn gái, ai dám sống cùng với ma vương hại đời như cậu ta chứ!

Hường Nhu cầm lấy ly rượu trong tay Bạch Dĩ Mạt về, tay khoác lên vai Bạch Dĩ Mạt, dựa sát vào cô: “Không sao đâu, người muốn chuốc say anh còn chưa sinh ra đâu, xem anh hạ thủ đám người này như thế nào.”

Nói xong đứng dậy tiếp tục liêu mạng với mọi người, lúc này cửa bật mở ra, Tướng Quân dẫn theo Mộc Du Du đến, Hường Nhu vội vàng ngoắc tay với Tướng Quân: “Quân lão đại, mau đến đây, chờ anh này giờ.”

Tướng Quân mỉm cười, chào hỏi Bạch Dĩ Mạt xong liền lao vào chiến đấu.

Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy đám người này bên ngoài đều là những tinh anh ăn trên ngồi trước, bây giờ chỉ số thông minh còn thấp hơn cả đứa bé mười tuổi, nhất thời không biết nói gì.

Cô kéo Mộc Du Du ngồi bên cạnh nói chuyện: “Lúc này ăn cơm mà không đến, không phải mà với Tướng Quân có chuyện gì đấy chứ? Nhìn mà không được tốt lắm.”

Mộc Du Du nở nụ cười tươi, lắc đầu nói: “Không sao đâu, lúc trước đi công tác rồi mới biết mà xảy ra chuyện, không đến thăm mà được, mỗi ngày chỉ biết gọi cho Tướng Quân nói về chuyện của mà, vừa về liền tới đây thăm mà.”

Bạch Dĩ Mạt kéo tay Mộc Du Du cười nói: “Quên nói Quân lão đại, vì chuyện của tao với Hường Nhu mà bỏ ra không ít, thật sự là phải cảm tạ tốt anh ấy.”

Mộc Du Du đưa mắt nhìn người đàn ông ba mươi tuổi bên kia, nói: “Lúc anh ấy nói với tao biện pháp kia thì tao cứ nghĩ mà sẽ không đồng ý, không ngờ mà lại theo họ, tuy có hơi hèn hạ một chút, nhưng cũng may mà không có chuyện gì, tất cả bỏ ra cũng đáng giá.”

Bạch Dĩ Mạt nghe Mộc Du Du nói thì không hiểu chuyện gì: “Hèn hạ ư?”

“Đúng thế, mà là luật sư chắc chắn sẽ cảm thấy hèn hạ, nhưng mà bọn họ kinh doanh thường xuyên chạm đến pháp luật, chỉ cần không quá đáng thì mọi người vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua.”

Nghe Mộc Du Du nói thế, Bạch Dĩ Mạt càng thêm chắc chắn một việc, xem ra vụ án của mình không đơn giản.

Cô trầm giọng, bình tĩnh hỏi Mộc Du Du: “Du Du, tao muốn biết họ dùng cách gì để cứu tao ra.”

Mộc Du Du lập tức che miệng, giờ này cô đã rõ, e là Hường Nhu không hề nói thật cho Bạch Dĩ Mạt biết, xong rồi, bản thân lại không cẩn thận lỡ miệng.

Vì thế, cô vội vàng lắc đầu, không lên tiếng.

Bạch Dĩ Mạt gỡ tay Mộc Du Du ra, nhìn chăm chú vào cô ấy đang kinh ngạc, sau đó nói với cô ấy: “Mày nói cho tao biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.”

Mộc Du Du xuyên qua Bạch Dĩ Mạt nhìn vào mấy người đàn ông phía sau cô, sau đó nói với Bạch Dĩ Mạt: “Dĩ Mạt, chẳng qua cũng là sau cơn mưa trời lại sáng, mà cần gì phải làm quá trình phức tạp lên, dù gì thì mọi người cũng vì giúp mày, là vì muốn tốt ày.”

“Tốt cho tao mà làm chuyện trái pháp luật sao?” Bạch Dĩ Mạt nói tiếp.

“Không phải như mày nghĩ đâu.”

“Thế thì là gì?”

Giọng nói của họ càng lúc càng lớn, không khí có chút không thích hợp, thế là mọi người đều không hẹn mà nhìn về phía họ, quả nhiên thấy hai người dường như cãi nhau.

Tướng Quân thấy Mộc Du Du sắp phát khóc, nên đi lên hỏi Bạch Dĩ Mạt chuyện gì.

Bạch Dĩ Mạt nghĩ, nếu Mộc Du Du không chịu nói, thì xem ra trực tiếp hỏi thẳng luôn! Thế là cô đi đến bên cửa, bật đèn trong phòng lên, sau đó bước đến Hướng Nhu.

Cô đứng trước mặt Hướng Nhu, nhìn hẩn thật lâu không nói gì, chỉ là trong đôi mắt mở to kia tràn đầy sự phức tạp không nói rõ.

Hướng Nhu kéo Bạch Dĩ Mạt, lúc này rõ ràng vẫn tốt mà, sao bây giờ lại như biến thành người khác thế này.

“Em làm sao thế, có phải không thoải mái không?” Hướng Nhu nói xong liền áp tay lên trán Bạch Dĩ Mạt.

Bạch Dĩ Mạt không động đậy, nói với hẩn: “Anh nói thật cho em biết, là em làm sao có thể thoát tội?”

Nhất thời bàn tay Hướng Nhu dừng lại, sau đó cười nói: “Sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này, em vô tội thì tự nhiên được ra thôi, có chuyện gì đâu.”

“Anh không làm chuyện phạm pháp này chứ?” Bạch Dĩ Mạt không để ý đến những lời Hướng Nhu nói, tiếp tục hỏi.

Hướng Nhu thấy Mộc Du Du ra dấu cho hẩn, biết là Bạch Dĩ Mạt đã đoán được chuyện, thế là bèn nói: “Những gì anh làm đều muốn tốt cho em.”

“Nói cho em biết sự thật.”

Thế là, Hướng Nhu kể rõ quá trình đã cứu Bạch Dĩ Mạt ra như thế nào, Bạch Dĩ Mạt sau khi nghe xong thì mặt trắng bệch, cô đã đoán đúng, bọn họ thật sự đã làm chuyện này.

Cô duy trì sự bình tĩnh nhìn Hướng Nhu, cô vô tội, cô tin nhất định cô sẽ thoát tội, nhưng cô không ngờ là Hướng Nhu với đám anh em này lại làm chuyện trái pháp luật.

Cô chẳng nói chẳng rằng, xoay người đi ra cửa, Hướng Nhu giữ chặt Bạch Dĩ Mạt lại: “Em muốn đi đâu?”

Bạch Dĩ Mạt quay người nhìn thoáng qua Hướng Nhu, miệng nói: “Đi tự thú.”

Lần này tất cả mọi người đều vọt đến, giữ chặn ở cửa, Tướng Quân bước đến trước mặt Bạch Dĩ Mạt nói với cô: “Em bình tĩnh lại đi, bây giờ em đi không phải sẽ khiến mọi người bị điều tra cùng em sao?”

Bạch Dĩ Mạt thật sự là tức quá hóa cuồng rồi, đúng thế, cô đến cục cảnh sát tự thú, còn không phải là nói với cảnh sát biết bọn Hướng Nhu vì cô mà làm chuyện trái pháp luật sao? Nhưng nếu không đi, thì cô không thể nào khiến bản thân thoát khỏi tội lỗi, mẫu thuẫn, bây giờ cô vô cùng mâu thuẫn.

Hướng Nhu nhìn Bạch Dĩ Mạt không có động tác bước đi, thế là nhanh chóng giải thích: “Người đó vốn dĩ cũng phạm tội, hơn nữa hẩn biết mình bị ung thư, lại là giai đoạn cuối, không cứu được, vì không để cho người nhà chịu liên lụy vì hẩn nên mới đồng ý giúp em gánh tội, với điều kiện là tiền.”

Bạch Dĩ Mạt thật sự không biết nói cái gì cho phải, cô là một luật sư, một luật sư bênh vực kẻ yếu, nhưng cô lại cố tình vi phạm, sau này làm thế nào cô có thể là một luật sư tốt được?”

Cô xoay người lại, nói với Hạ Nhất Bắc đang che ở cửa: “Hạ Nhất Bắc, xin tránh ra.”

“Bạch Dĩ Mạt.” Phía sau là Hướng Nhu gọi.

Bạch Dĩ Mạt không hề quay đầu lại, cô chỉ ngẩng đầu lên, chậm rãi cười, một nụ cười tự giễu: “Để em một mình yên tĩnh.”

Hướng Nhu rất hiểu Bạch Dĩ Mạt, hẩn biết Bạch Dĩ Mạt tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tổn thương bạn bè, cô cần thời gian, để cô từ từ nghĩ thông.

“Tiểu Bắc.” Hướng Nhu gọi Hạ Nhất Bắc, sau đó ném cho cậu một ánh mắt, Hạ Nhất Bắc hiểu rõ, sau đó liền tránh ra một bên.

Bạch Dĩ Mạt không hề quay đầu lại kéo cửa bước ra, để lại mọi người trong phòng im lặng nhìn Hường Nhu.
“Cậu không đi theo cô ấy sao?” Hạ Nhất Triển từ phía sau đi đến, vỗ vai Hường Nhu.

Hường Nhu lắc đầu: “Cô ấy giận thật rồi, cứ để cô ấy suy nghĩ đã!”

Mộc Du Du biết lỗi nói với Hường Nhu: “Xin lỗi, tôi không biết cô ấy...”

Hường Nhu khoát tay: “Không sao, cô ấy sẽ nghĩ thông thôi.”

Tướng Quân nói: “Chúng ta có thể đi đến ngày hôm nay, ai mà chẳng vượt quá giới hạn, thế giới của Bạch Dĩ Mạt quá đơn giản, cô ấy không nhìn thấu cái nơi màu xám này, nói với cô ấy, đừng để cho cô ấy đi vào ngõ cụt.”

Những lời Tướng Quân nói đối với Hường Nhu đã khiến hắn hiểu rõ, hắn không bao giờ có thể nói ra những lời thấu đáo như thế, nhưng Bạch Dĩ Mạt của hắn có thể suy nghĩ cận thận ư?

Bạch Dĩ Mạt đi trên đường không có mục đích, cô thừa nhận cô rất bấn loạn, sao tất cả mọi chuyện lại thành ra thế này? Vì sao đang tốt đẹp lại xảy ra chuyện, vì sao mọi chuyện chưa yên đã lại dậy sóng rồi?

Chuông điện thoại vang lên một lúc lâu, nhưng cô không bắt máy, cô biết là Hường Nhu gọi đến, bây giờ thật sự cô không muốn nhận, lúc này, tiếng chuông lại vang lên.

Cô lấy điện thoại ra, muốn ấn nút tắt máy, ai ngờ vừa nhìn lại là Lam Tiểu Hạ gọi đến, thế là cô trượt màn hình, nhận điện thoại.

“Dĩ Mạt, cậu đang ở đâu đấy?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn xung quanh nói: “Đang ở ngoài đường quốc lộ.”

“Tớ cũng ở đó.”

Bạch Dĩ Mạt quay người nhìn xung quanh, không thấy Lam Tiểu Hạ đâu,

sau đó hỏi: “Sao tớ không thấy cậu đâu?”

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, một chiếc xe hơi đỗ kịch trước mặt Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt xoay người lại nhìn, Lam Tiểu Hạ ngồi bên ghế lái cười nói với cô: “Lên xe.”

Bạch Dĩ Mạt cũng cười, sau đó leo lên xe.

“Hai ngày nay cậu đi đâu thế, gọi điện mãi chẳng được.”

Lam Tiểu Hạ vừa lái xe vừa trả lời: “À, có chút việc, phải đi mấy ngày.”

Bạch Dĩ Mạt à một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn người bên cạnh, có chút kỳ lạ, nhưng lại không thể nói rõ kỳ lạ ở chỗ nào.

“Sao thế, không đi cùng Hường Nhu ư? Muốn tạo cơ hội cho tớ sao?” Mộc câu bông đùa, lại đẩy lên nỗi buồn bực lúc này của Bạch Dĩ Mạt.

Lam Tiểu Hạ thấy Bạch Dĩ Mạt không nói gì thì tiếp tục hỏi: “Sao thế? Thật sự là sợ tớ trèo lên Hường Nhu sao?”

Bạch Dĩ Mạt nhẹ lắc đầu: “Không phải, tâm tình tớ không tốt.”

“Mau nói đi.”

“Ừ, tớ cũng không biết nên nói sao với cậu nữa, tớ hỏi cậu, người quan trọng nhất của cậu lại vì cậu làm chuyện trái pháp luật, cậu sẽ làm thế nào?”

Khóe miệng Lam Tiểu Hạ hơi nhếch lên, sau đó nói: “Tớ kể cho cậu một câu chuyện nhé! Trước đây có một người xấu, hắn ta có thể hại mọi người trên đời này, tuy nhiên anh ta lại rất yêu đứa trẻ của mình, nhưng người xấu chính là người xấu, cho nên sau đó anh ta vẫn không thể trốn thoát vận mệnh người xấu, chính là tử vong.”

Mỗi người sinh ra đều vì hoàn cảnh cuộc sống mà khiến cho người này là tốt hay xấu, anh ta cũng không được lựa chọn, anh ta muốn sống, nên vì đứa trẻ mà nhận lấy trách nhiệm, cho dù là làm chuyện sai, cũng là chuyện có thể tha thứ, dựa vào cái gì mà anh ta bị chụp mũ là người xấu, nên đến nhà giam hay địa phủ báo trình diện, như thế công bằng ư? Cho nên, trên đời này không có cái gì tốt hay xấu, chỉ cần cậu muốn, chuyện tốt có thể thành chuyện xấu, cũng như thể chuyện xấu có thể biến thành chuyện tốt.”

Bạch Dĩ Mạt nghe mà choáng, tốt xấu thật sự không cần phải chia rõ ràng thế sao? Nhưng mà, trước đây cô thật sự phân chia rất rõ ràng! Đầu của cô ngày càng choáng, giống như không phải tự mình phản ứng, mà là thứ gì đó đã khiến cơ thể cô có chút khác thường.

Cô mơ màng trông thấy Lam Tiểu Hạ đang cười, cái kiểu cười này cô chưa từng gặp qua, đó là một nụ cười âm trầm đen tối, mang theo vô số điềm xấu.

Cô như nhớ lại lúc gặp Lam Tiểu Hạ có nói cô ấy vì từng xảy ra tai nạn xe mà không dám lái xe, cũng không đi học lấy bằng lái, cho nên Hướng Nhu đảm nhận tài xế của cô ấy, nhưng bây giờ rõ ràng là cô ấy đang lái xe! Hơn nữa còn lại rất khá.

“Tiểu Hạ, cậu... không phải cậu... không biết lái xe sao?” Bạch Dĩ Mạt muốn nói chuyện cũng phải cố hết sức.

Trước khi cô ngắt đi chỉ nghe thấy một câu: “Quả thật Lam Tiểu Hạ không biết lái xe...”

55. Chương 56: Cô Ấy Là Lam Tiểu Tình

Khi Bạch Dĩ Mạt tỉnh lại, phát hiện mình bị nhốt trong một căn phòng, trong phòng ngoại trừ chiếc giường cô đang nằm thì không có gì, cô đang định giãy dụa thì trông thấy cánh cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, Lam Tiểu Hạ, không, cô gái có khuôn mặt giống Lam Tiểu Hạ đang cười cười bước đến.

“Mày ngủ cũng lâu thật đấy.”

Bởi vì toàn bộ cửa sổ trong phòng đều bị rèm che lại, cho nên Bạch Dĩ Mạt không rõ giờ là ngày hay đêm.

Cô nhìn người đang đứng ở kia nhìn cô, hỏi vấn đề mà mọi người sẽ hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

Không ngoài dự đoán, một tiếng cười ha ha vang lên trong căn phòng yên tĩnh, cô gái từng bước đi đến Bạch Dĩ Mạt, sau đó dí sát vào mặt cô, nói: “Nhìn cẩn thận cho rõ tao là ai.”

Bạch Dĩ Mạt chỉ có thể xác định được cô ta không phải là Lam Tiểu Hạ, nhưng vì sao người này lại có khuôn mặt giống đúc Lam Tiểu Hạ thế này, cô đã nghĩ rất nhiều khả năng, cuối cùng cô chợt hiểu, trên đời này hai người có thể giống nhau như đúc chỉ có thể có kết quả, bọn họ là chị em song sinh.

“Cô là chị em song sinh với Tiểu Hạ?” Đáp án gần như đúng, nhưng Bạch Dĩ Mạt vẫn dùng câu nghi vấn.

“Chào mày, tao là Lam Tiểu Tình, chị gái của Lam Tiểu Hạ.” Cô ta nghiêm túc giới thiệu bản thân, nhưng trong mắt Bạch Dĩ Mạt thì ngữ khí với ánh mắt đó là bao nhiêu phức tạp không nói rõ.

“Cô thật là chị song sinh với Tiểu Hạ? Vì sao cô lại bắt tôi?” Cho dù là như vậy thì vì sao cô ta phải đối với cô như thế?

Khóe môi Lam Tiểu Tình nhếch lên, cứ như nghe được một câu chuyện cười: “Vì sao tao bắt mày, mày còn không rõ sao?”

Bạch Dĩ Mạt phối hợp lắc đầu.

Trong mắt Lam Tiểu Tình lộ vẻ khinh thường, giống như muốn nói mày ngu thật đấy, ngữ khí bình tĩnh của cô ta khiến Bạch Dĩ Mạt trong nháy mắt ngã vào hầm băng.

“Hai mươi năm trước mẹ mày khiến bọn tao nhà tan cửa nát, sáu năm trước vì mày với Hướng Nhu mà để cho tao mất đi cô em gái duy nhất, mày cảm thấy tao còn vì lý do nào nữa?”

++

Bên kia, Hướng Nhu muốn để Bạch Dĩ Mạt bình tĩnh lại, nhưng hắn không ngờ Bạch Dĩ Mạt lại chơi trò mất tích với hắn, hắn gọi điện cả đêm, điện thoại của Bạch Dĩ Mạt đều tắt máy.

Sau đó hắn đến nhà cô tìm cô, nhưng tại nơi đó chưa thấy bóng người đâu đã bị Bạc Thụy dùng ánh mắt giết chết, ý như muốn nói nếu đúng cậu dám khiến con gái tôi tức giận, thì đáng đời cậu tìm không ra người.

Hắn gọi điện khắp toàn bộ cho những người quen biết cô, nhưng đều cùng một đáp án, không biết, không rõ.

Hướng Nhu càng nghĩ càng thấy không đúng, chẳng lẽ cô thật sự đến cục cảnh sát tự thú sao? Nhưng trong cục cũng không có động tĩnh gì! Hắn lại để cho Lâm Thắng Nam đi thăm dò bản ghi chép xuất nhập cảnh, nhưng không thấy có ghi Bạch Dĩ Mạt xuất cảnh.

Hắn bắt đầu hoảng sợ, nha đầu kia rốt cuộc đã đi đâu?

Hắn liền đi tìm Giản Quân Phàm, sau một hồi nói bóng nói gió đã có được đáp án, gần đây Bạch Dĩ Mạt không hề liên hệ với anh, dạo này anh rất bận, nghe nói nhận được tin tức, bọn buôn ma túy bên Thái lại rục rịch hoạt động.

Cho nên, Giản Quân Phàm đang buồn bực thì Hướng Nhu lại chạy đến tìm anh tán gẫu, chuyện này có chút kỳ lạ, nhưng anh thật sự không dư thời gian để hỏi nguyên nhân.

Không có gì có thể hấp dẫn anh hơn việc trùm ma túy quốc tế hai lần chạy trốn khỏi tay anh.

Rồi sau đó, Hướng Nhu lại đến Bạch gia, lúc này lại bắt gặp Bạch Dĩ Hạo biến mất đã lâu, ánh mắt Bạch Dĩ Hạo nhìn Hướng Nhu đều lạnh như băng, phải nói lúc trước Bạch Dĩ Hạo đã thay đổi cái nhìn không ít về hắn, chứ không lạnh lạnh lùng lùng như thế này, thậm chí có khi còn vui đùa hai câu với hắn, tuy hắn thừa nhận vài câu chuyện cười này lạnh tới cực điểm, nhưng vì nể mặt anh vợ, hắn vẫn cố gắng phụ họa theo.

Nhưng bộ dạng hiện giờ của Bạch Dĩ Hạo, quả thật là muốn đem hắn đào sâu chôn sống, hắn có cảm giác Bạch Dĩ Hạo có lẽ biết vài chuyện?

“Theo anh ra ngoài.” Bạch Dĩ Hạo ngồi trên salon đứng lên, dùng ánh mắt ngằm ra hiệu Hướng Nhu ra ngoài nói chuyện.

Vừa đúng lúc Bạc Thụy từ phòng bếp đi ra thấy hai người đang thì thầm với nhau, liền hỏi: “Hai đứa muốn ra ngoài à?”

Bạch Dĩ Hạo quay đầu nói với Bạc Thụy: “Để cậu ta ra ngoài uống một chén với con, bố cứ nghỉ sớm đi.”

Hướng Nhu cũng nhanh chóng chen chân bợ đỡ: “Hiếm khi anh ở đây, cháu đưa anh ấy ra ngoài làm quen với mỹ nữ.”

Ánh mắt Bạc Thụy phóng đến, miệng lẩm bẩm nói: “Chẳng đứng đắn tí nào.”

Nhưng rõ ràng hai người chứng kiến lúc Bạc Thụy lên lầu khoe miệng hàm chứa ý cười, đây là, ý thần mã chẳng?

++

Bọn họ không đi quán bar, ô tô đi được một nửa, Bạch Dĩ Hạo bảo Hướng Nhu cho dừng xe lại.

“Bây giờ cậu hãy thành thật nói cho anh biết cậu với bọn Tướng Quân rốt cuộc đã dùng bao nhiêu tiền để cứu Bạch Dĩ Mạt ra?” Trong lời nói của Bạch Dĩ Hạo trước sau như một không hề sợ hãi, một chuyện nghiêm trọng thế này tới miệng anh lại làm cho người ta cảm thấy không có gì to tát.

Hướng Nhu biết Bạch Dĩ Hạo không đánh trận nếu không chắc chắn, nếu anh đã hỏi như thế thì nhất định là đã tra rõ đầu đuôi.

Thế là hắn thành thật trả lời: “Ba trăm vạn.”

Bạch Dĩ Hạo gật đầu: “Ba trăm vạn mua một tội danh, đối với một người sắp chết mà nói thì rất đáng giá.”

Không đợi Hường Nhu nói, anh liền tiếp tục: “Nhưng tám trăm vạn khiến một gia đình mai này đều phải nhìn ánh mắt người khác mà sống, cả đời mang tội một người chồng ngồi tù, một người bố ngồi tù đến hết nửa đời sau, cậu cảm thấy tám trăm vạn thật sự đủ sao?”

Lúc ấy Hường Nhu vì cứu Bạch Dĩ Mạt nên cơ bản là không có nghĩ nhiều như thế, trong hân chỉ có Bạch Dĩ Mạt, khi đó hân không từ thủ đoạn nhất định phải cứu Bạch Dĩ Mạt ra.

Còn bây giờ nghe Bạch Dĩ Hạo nói thế, trong lòng nhất thời nảy sinh hồi hận, chẳng lẽ hân đã làm sai? Chẳng lẽ để người mình yêu thoát khỏi đau khổ là sai sao?

“Cô ấy cũng là em gái anh, chẳng lẽ anh cam tâm tình nguyện để cô ấy chịu oan?”

Bạch Dĩ Hạo bình tĩnh rút điện thoại ra, mở một đoạn video đưa cho Hường Nhu xem, hình ảnh trong video có chút mờ hồ, người con gái bên trong mất đi sự rự rở sáng rọi ngày xưa, thay vào đó là bộ dạng như quỷ như cái xác không hồn, dù có mờ hồ thế nào, thì hân cũng có thể nhận ra rõ người con gái bên trong là Trịnh Tĩnh Viên, mà cô ta đang – hít thuốc phiện.

Hường Nhu giật mình nhìn Bạch Dĩ Hạo, đợi câu trả lời của anh.

Bạch Dĩ Hạo thu tay về: “Đoạn video này chính là nhược điểm của Trịnh Tĩnh Viên, còn cả Hàn Thượng Phong, ông bố là Hàn Khởi, Phạm Tử Vũ kia nữa, tất cả chuyện này đều là một ván cờ, sau lưng bọn họ có một người, đến giờ anh vẫn chưa điều tra ra đó là ai, nhưng mà, mục tiêu của kẻ đó hiển nhiên là cậu với Bạch Dĩ Mạt, thế nên cậu quá bốc đồng rồi.”

“Nguy rồi.” Hường Nhu bừng tỉnh kêu lên một tiếng.

“Cái gì nguy rồi?”

“Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt từ tối hôm qua đã bắt đầu mất liên lạc.”

Trên khuôn mặt vạn năm mặt đen của Bạch Dĩ Hạo hiện lên một tia tàn khốc, khi anh điều tra tất cả những người nhìn như không liên quan này thật ra đều là một ván cờ do người khác bố trí thì anh liền cấp tốc trở về, chỉ sợ đối phương sẽ manh động với Bạch Dĩ Mạt, xem ra vẫn là chậm một bước.

“Cậu nói là, em gái tôi đến giờ không liên lạc được?”

“Tìm một ngày rồi, không có tin tức gì.” Hường Nhu mất bình tĩnh.

Bạch Dĩ Hạo suy nghĩ, lúc này tiếng chuông di động chói tai phá vỡ không khí căng thẳng, Bạch Dĩ Hạo bắt máy: “Không điều tra ra sao?”

Hường Nhu chỉ thấy Bạch Dĩ Hạo nhìn chằm chằm về phía trước, di động đặt ở bên tai, bất động thanh sắc như hóa thạch, chỉ im lặng nghe bên kia báo cáo.

Khi Bạch Dĩ Hạo cúp điện thoại, hân mới hỏi: “Sao rồi?”

Bạch Dĩ Hạo không nói rõ thế nào, chỉ là thần sắc nghiêm túc ra lệnh cho Hường Nhu: “Lập tức gọi điện cho Giản Quân Phạm, chúng ta lập tức tìm cậu ta.”

++

Sau khi Bạch Dĩ Mạt nghe thấy những lời Lam Tiểu Hạ nói, thần kinh toàn thân căng thẳng lên, ruy cô vẫn không thể hoàn toàn đoán được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng sự thật đã nói cho cô biết Lam Tiểu Tình là quay về báo thù.

“Cô muốn thế nào?” Bạch Dĩ Mạt cảnh giác nhìn Lam Tiểu Tình.

Lam Tiểu Tình hơi dựa vào tường, bộ dạng lười nhác khiến Bạch Dĩ Mạt nghĩ đến Hường Nhu, không biết bây giờ hân có vì sự mất tích của cô mà lo lắng không.

Lam Tiểu Tình như có thể nhìn thấu Bạch Dĩ Mạt, ngữ khí rõ ràng là làm yên lòng, nhưng lời nói ra lại khiến người ta run sợ: “Không cần phải lo lắng, Hường Nhu của mày không chạy thoát đâu, mày vào địa ngục, hân cũng phải vào theo, đừng có gấp, cứ từ từ từng bước.”

Nói xong cô ta lấy điện thoại Bạch Dĩ Mạt ra, khởi động máy, tìm số của Hướng Nhu, đưa điện thoại đến bên tai Bạch Dĩ Mạt.

Lúc này Hướng Nhu vừa đến cục cảnh sát, Bạch Dĩ Hạo xuống xe trước đi vào trong cục, hắn chưa xuống xe thì điện thoại liền vang lên, hắn vội vã lấy điện thoại ra xem, là Bạch Dĩ Mạt, sau đó liền mở miệng nói trước: “Bạch Dĩ Mạt, em ở đâu rồi, làm người ta lo lắng đi được, em đang ở đâu, anh đến tìm em, sao em không nói gì?”

“Hướng nhu...” Bạch Dĩ Mạt nhìn Lâm Tiểu Tình cười bảo cô tiếp tục, thế là cô lấy hết dũng khí hét lên: “Anh nghe đây, mặc kệ người khác ép anh làm gì, anh đừng có làm theo, ngàn vạn lần đừng làm theo...”

Hướng Nhu nghe thấy Bạch Dĩ Mạt sau khi hét lên thì một tiếng động mạnh vang lên, hắn nắm chặt điện thoại kêu gào: “Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt, nói chuyện đi!”

Bạch Dĩ Mạt nhìn Lâm Tiểu Tình hung hăng đập cô một cái rồi đưa điện thoại đặt vào bên tai: “Hướng Nhu, có khỏe không?”

Hướng Nhu nghe thấy âm thanh này liền đoán được là ai: “Lâm Tiểu Hạ, cô đưa Bạch Dĩ Mạt đi đâu rồi?”

“Lâm Tiểu Hạ? Mà nói tao hả? Tao nghĩ mày nhầm rồi, bây giờ trên thế gian này không có Lâm Tiểu Hạ, chỉ có chị gái của cô ấy là Lâm Tiểu Tình, à, chính là tao đây.”

“Tao mặc kệ mày là ai, mày đưa Bạch Dĩ Mạt đi đâu rồi?” Bây giờ Hướng Nhu đâu rảnh để quan tâm cô ta là ai, hắn nghe thấy âm thanh này nhất định có vấn đề, Bạch Dĩ Mạt chắc chắn xảy ra chuyện rồi.

Ngón tay Lâm Tiểu Tình cuốn vòng quanh mái tóc rối tung của Bạch Dĩ Mạt, nói: “Mày nghe cho kỹ đây, muốn Bạch Dĩ Mạt nhìn thấy bình minh sáng mai, thì làm theo lời tao nói.”

“Mày muốn bao nhiêu? Nói đi.” Hướng Nhu xác định Bạch Dĩ Mạt đã bị bắt cóc, nếu như là đòi tiền, thì bao nhiêu hắn cũng đưa.

Lâm Tiểu Tình bật cười: “Bao nhiêu ư? Thứ này tao không thiếu, mày hãy nghe cho kỹ, đêm nay tao có một lượng hàng lớn vận chuyển từ Thái Lan, cái thằng cớm cứ quản chuyện kia, nghe nói là anh họ của mày, thế thì mời mày nói với anh họ mày, hàng của bọn tao không sao, thì Bạch Dĩ Mạt của mày cũng không sao.”

“Tao...” Hướng Nhu đang định nói tiếp thì chợt nghe thấy âm thanh tút tút vang lên, đối phương đã cúp điện thoại.

Lâm Tiểu Tình khẽ lắc điện thoại trong tay, sau đó nói với Bạch Dĩ Mạt: “Bản thân tao rất muốn xem Hướng Nhu của mày có vì mày mà cam tâm tình nguyện chịu làm chuyện trái pháp luật này không.”

56. Chương 57: Phía Sau Ván Cờ

Đương nhiên Bạch Dĩ Mạt không thể để cho Hướng Nhu vì cô mà dính phải nguy hiểm, ma túy, cô ghét nhất thứ này, cái thứ có thể dễ dàng cướp đi một người khỏe mạnh, làm cho người ta nhà tan cửa nát, làm cho người ta sống không bằng chết, cô không thể để Hướng Nhu dính vào được.

Cô cúi đầu suy nghĩ xem mình có thể dùng cách gì chạy hay không, còn trong mắt Lâm Tiểu Tình thấy Bạch Dĩ Mạt cúi đầu trông rất đau khổ, trong lòng cô ta bỗng dưng khoan khoái, đúng thế, cô càng đau khổ, cô ta càng vui vẻ.

Bạch Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Lâm Tiểu Tình ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó nói với cô: “Có phải mày rất thắc mắc lắm thứ không?”

Bạch Dĩ Mạt chỉ dấn mắt chặt vào cô ta, tia máu còn vương nơi khóe miệng, nửa bên mặt ửng hồng, có thể thấy rõ năm dấu ngón tay in trên gương mặt trắng nõn của cô.

Lam Tiểu Tình cười nhạt, giống như bản thân rơi vào cõi trầm tư, lại giống như nói với Bạch Dĩ Mạt.

“Tao với Tiểu Hạ có một gia đình vui vẻ, cuộc sống của bọn tao ở Thái Lan vô cùng hạnh phúc. Tuy bố tao không thường xuyên ở nhà, nhưng bọn này còn có mẹ, hơn nữa tao với Tiểu Hạ có thể làm bạn với nhau, có lẽ nó càng giống một chị gái chăm sóc tao hơn.

Năm sinh nhật năm tuổi ấy, trong lúc vô tình tao chạy vào phòng bố tao, phát hiện ra mật thất sau tường, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với ma túy.” Cô ta nói đến đây thì dừng lại, giương mắt nhìn Bạch Dĩ Mạt, sau đó hỏi: “Mày có biết một đứa bé lỡ tay ăn nhầm phải ma túy, hậu quả như thế nào không?”

Bạch Dĩ Mạt vẫn như trước không hề trả lời, chỉ nhìn Lam Tiểu Tình xì cười.

“Suýt nữa tao đi tong rồi, nếu không phải Tiểu Hạ đúng lúc phát hiện phát hiện tao có điểm kỳ lạ, nói lại với bố mẹ, thì tao đã chết sớm rồi. Sau này vì chuyện đó mà mẹ tao với bố tao cãi nhau một trận to, còn đưa hai chị em tao dọn sạch chuyển ra ngoài, bố tao tìm được, quỳ gối trước mặt mẹ tao cam đoan với bà rằng chỉ đi Trung Quốc một chuyến cuối cùng rồi thu tay, một lão đại mọi người kính sợ lại quỳ gối trước mặt một người phụ nữ cũng đủ để chứng minh ông ta thật sự yêu người phụ nữ này, cũng rất xem trọng gia đình mình.

Nhiều năm qua ông ấy cũng kiếm đủ rồi, cả nhà chúng ta vẫn có thể sống vui vẻ đến hết đời, thật ra ông hoàn toàn không cần phải làm cái gì mà một lần cuối cùng kia, nhưng vì anh em ông nhất định đến nơi đến chốn. Nào ngờ, lần đó cũng là...”

Hai mươi năm trước, kẻ buôn ma túy mà Ninh Văn đuổi bắt chính là bố của Lam Tiểu Hạ và Lam Tiểu Tình, thật ra bọn chúng vừa đến lãnh thổ Trung Quốc đã bị cảnh sát theo dõi, một Lam Nhất luôn cẩn thận cũng biết lần này rất nguy hiểm, nhưng cứ nghĩ đến làm xong là có thể khiến các anh em không phải mạo hiểm qua ngày, còn bản thân cũng trở về làm một ông bố người chồng bình thường, hắn ta vẫn quyết định làm liều.

Tất cả kế hoạch đều hoàn mỹ không tì vết, bọn chúng đã lừa được cảnh sát theo dõi đuổi bắt, trong nháy mắt khi đã hoàn thành xong thủ tục mua bán lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hai đứa con với người vợ, một cảm giác vui sướng không cần nói cũng hiểu phát ra từ tim.

Nhưng mà, hắn ta nằm mơ cũng không ngờ nữ cảnh sát luôn tóm lấy hắn ta không dứt lại có thể thần thông quảng đại đuổi đến cái nơi bí ẩn này, cảnh sát ông trùm rượt đuổi nhau một hồi, cuối cùng bọn chúng bị cảnh sát chặn đường đã phải bắn nhau ngay trên đường cái.

Hắn nhìn thấy anh em của mình ngã xuống, hắn cũng đổ mắt, lúc này đây không phải mày chết thì tao mất, nhưng cảnh sát đến hỗ trợ ngày càng nhiều, hai bên giằng co một hồi, lâm vào trường hợp tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này không biết từ đâu xuất hiện một cậu bé, chạy về phía Lam Nhất, lúc này Ninh Văn nói với đồng nghiệp yểm trợ tôi, rồi lao đến ôm cậu bé vào lòng, nhưng tất cả đã chậm một bước, bởi vì hành động của cô, mọi người như tìm được điểm đột phá, thế là Lam Nhất với Ninh Văn đều nhắm vào đối phương mỗi người nả một phát súng, đầu Lam Nhất trúng đạn, chết ngay tại chỗ, ngực Ninh Văn trúng thương được đưa đến bệnh viện cấp cứu, cuối cùng hi sinh vì nhiệm vụ.

Lúc này ở nhà ba mẹ con đợi chồng và bố trở về cuối cùng không chờ Lam Nhất về kịp, mà thứ chờ về là tin hắn ta bị bắn chết, một người anh em trốn về được đã đem mọi chuyện nói lại với họ, bọn nhỏ ôm mẹ khóc nức nở hết nước mắt.

Sau đó bọn họ từ giã với cuộc sống giàu có, con đường hắc đạo chính là thế, vì cướp địa bàn làm ăn mà đắc tội với không ít người, lúc đó Lam Nhất đắc tội với rất nhiều người, sau lại những người đó đều đến bắt nạt cô nhi quả mẫu bọn họ, cũng may mấy anh em của Lam Nhất đều đủ nghĩa khí giúp họ tìm một nơi bí mật để sống, miễn cưỡng sống qua vài năm không phải chịu gây rối.

Tiệc vui chóng tan, bà Lam bởi vì vất vả mà sinh bệnh kịch liệt, hơn nửa ngày đêm đều làm việc, sau cùng không chịu được đã rời xa thế gian, khi đó, Lam Tiểu Hạ và Lam Tiểu Tình cũng chỉ mới có mười tuổi trở thành cô nhi chân chính.

Qua những ngày tháng ăn mày, cuối cùng lão đại hắc bang vừa ý nhận nuôi, hai người bắt đầu những buổi huấn luyện như ma quỷ, giữa chết chóc và bạo lực, từng bước trưởng thành trở thành trợ thủ đắc lực nhất của bố nuôi, năm đó bọn họ cũng chỉ mười sáu tuổi.

Bọn họ cần khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, bởi vì họ không thể quên được họ cần phải báo thù, mấy năm nay cuộc sống như địa ngục không phải không vô ích, bây giờ thời cơ đã đến.

Hai người bắt đầu tiếp xúc với ma túy, từ từ đề nghị phát triển sang Trung Quốc, không ngoài dự liệu nhận được sự tán thưởng của bố nuôi, thế là bố nuôi bắt đầu mời thầy cô giáo chuyên nghiệp đến dạy hay người Trung Văn, văn hóa Trung Quốc, để bọn họ giả thân phận.

Tất cả làm rất thỏa đáng, bọn họ bắt tay bước vào con đường báo thù.

Lam Tiểu Tình làm hậu thuẫn, Lam Tiểu Hạ tiếp cận Bạch Dĩ Mạt, trở thành bạn thân của cô, cô vốn để Bạch Dĩ Mạt ném thử mùi vị nhà tan cửa nát, để cô thử qua cảm giác hai bàn tay trắng ra sao.

Nhưng điều không ngờ là thông qua Bạch Dĩ Mạt cô quen biết Hường Nhu, nhìn ngoài thì luôn lông bông, vẻ mặt đùa giỡn bất cần đời. Nhưng trên thực tế hẳn lại là người rất biết quan tâm chăm sóc, tâm địa cũng tốt, cô đã yêu hắn, không thể tự kiềm chế.

Thế là, cô dần dần thoát ly khỏi sự chống chế của Lam Tiểu Tình, đi ngược lại tổ chức, thậm chí còn vì một câu không đúng của Lam Tiểu Tình mà ra tay, cuối cùng kinh động đến bố nuôi.

Cũng chính đêm đó, cô biết được người Hường Nhu luôn yêu là Bạch Dĩ Mạt, lúc ấy cô suy sụp hoàn toàn.

Sau khi tiếp xúc với Bạch Dĩ Mạt, cô thật sự đã xem cô gái này là bạn bè, nhưng trong lòng cô rất rõ bọn họ là kẻ thù, là mục đích cô đến Trung Quốc.

Mà cô càng thêm may mắn khi gặp được hắn, nghĩ đến cả đời không gặp được tình yêu, cô không muốn làm hại Bạch Dĩ Mạt, bởi vì cô sợ Hường Nhu đau lòng.

Cho nên đêm đó cô muốn đi tìm Lam Tiểu Tình khuyên chị gái đừng báo thù nữa, sau đó thoát khỏi móng vuốt của bố nuôi, làm người bình thường sống qua ngày.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ bố nuôi sẽ xuất hiện trước mặt cô, nhìn thấy Lam Tiểu Tình cầu xin bố nuôi cho cô một cơ hội thì cô cũng hiểu chung quy cô chạy không thoát kết cục phản bội.

Nhân cơ hội cô đánh ngã mấy tên cản đường cô, ung dung cướp chìa khóa xe, rồi lại chạy như bay không mục đích trên đường, không ngờ xe đã bị người ta động chân động tay, cô đột nhiên cười một tiếng, như là thở dài nhẹ nhõm, cho dù là người nuôi cô lớn cũng sẽ không bỏ qua người phản bội ông ta là cô.

Cô đã chết, chết trong vui vẻ thoải mái, bởi vì trước khi chết cô nhìn thấy Hường Nhu, hắn cầm tay cô rất chặt không buông cô ra, cô nhìn hắn cười, vẫn cứ cười, cho đến khi cửa phòng phẫu thuật khép lại.

Nếu ở một giây cuối cùng của tính mạng có thể nhìn thấy người mình yêu thật, thì cái chết, có còn gì đáng sợ?

Bởi vì vấn đề thân phận của Lam Tiểu Hạ, Lam Tiểu Tình phẩu người giả vờ người thân đi nhận thi thể của Lam Tiểu Hạ.

Tất cả tựa như không xảy ra chuyện gì, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, cho đến khi bố nuôi chết trên tay Lam Tiểu Tình thì cô ta cũng thành công thay thế vị trí của ông ta, trở thành thủ lĩnh.

Lúc này, cô ta muốn Bạch Dĩ Mạt và Hường Nhu mất hết danh dự, sống không bằng chết.

Cô ta đến Trung Quốc vài lần để buôn bán lớn, quen biết Hồng ca, nên cũng biết cô em kết nghĩa kia vướng vào vụ tranh chấp tài sản ly hôn, vừa khéo là, Bạch Dĩ Mạt không ngờ lại là luật sư đại diện của cô ta, tuy nhiên lại thua kiện.

Kim tiểu thư rất nghi ngờ Bạch Dĩ Mạt, thế là bảo Hồng ca điều tra xem có người giở trò không, Hồng ca biết trên phương diện này Lam Tiểu Tình là cao thủ, bèn mời cô ta hỗ trợ, điều tra ra kết quả lại làm cho người ta bất ngờ nhưng cũng dường như trong dự liệu, tất cả đều là Bạch Dĩ Mạt cố ý, thật đúng là con đàn bà chết tiệt, còn cái gì mà chính nghĩa chứ.

Kim tiểu thư tức giận vô cùng, nói muốn giáo huấn Bạch Dĩ Mạt, Lam Tiểu Tình nghĩ thầm tất cả đều chẳng tốn công mà tìm, cô liền kích Hồng ca phái người bắt Bạch Dĩ Mạt về, nào ngờ người chưa bị bắt về thì vụ làm ăn của bọn hắn xảy ra chuyện.

Hồng ca bị bắt tại trận, tuy cô ta chạy thoát nhưng tổn thất không ít, mẹ kiếp cái thằng cảnh sát, cô ta thế sẽ trả lại gấp bội hắn ta.

Một thời gian sau, có vẻ như gió êm sóng lặng, cô ta lại đến ‘quét dọn’, đem mục tiêu tập trung lên người khác, lần này cô ta sẽ không ra mặt.

Cô ta theo dõi tập đoàn Hàn Thị, một tập đoàn lớn như thế yểm trợ giúp cô ta thật sự là quá thích hợp, vừa hay cô ta biết bên trong Hàn Thị có vấn đề, cần quay vòng một lượng tài chính lớn, cô ta không để ý mà giúp bọn họ lần này, khiến Hàn Khởi thấy ông chủ lớn trong truyền thuyết cũng rất kinh ngạc, thì ra cô còn trẻ như thế, lại là nữ nữa.

Tập đoàn Hàn Thị từng bước từng bước đi vào chính quỹ thì Lam Tiểu Hạ nhân cơ hội làm giả sổ sách Hàn Thị, bằng chứng rửa tiền đen được vớt đến bên bàn, Hàn Khởi bấy giờ mới biết mình xong rồi.

Hàn Thượng Phong tìm Lam Tiểu Tình đàm phán, Lam Tiểu Tình chỉ đưa ra một điều kiện, dự án từ thiện của công ty bọn họ phải để Bạch Dĩ Mạt tham gia vào.

Hàn Thượng Phong vì bố đành phải đồng ý.

Sau đó là Trịnh Tịnh Viên, một nữ minh tinh không biết tự trọng dính vào thuốc phiện, nhưng đúng lúc lại trở thành lợi thế để Lam Tiểu Tình lợi dụng, hướng hồ cô ta cũng hận Bạch Dĩ Mạt như thế, kẻ thù với kẻ thù sẽ là bạn bè, cô ta vui vẻ nhận lời, lại năm lần bảy lượt không thể tự chủ.

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi Bạch Dĩ Mạt mắc câu, ai ngờ Bạch Dĩ Mạt lại từ chối, một cước đạp vào không khí, cái loại này cũng chẳng dễ chịu chút nào.

Thế là, cô ta cảnh cáo Trịnh Tịnh Viên, để cô ta tự nghĩ cách đến châm ngòi Hướng Nhu và Bạch Dĩ Mạt, nhưng cuối cùng lại thất bại.

Cô ta đành phải ra tay, giả dạng Lam Tiểu Hạ là một chủ ý không tồi, năm đó Lam Tiểu Hạ cái gì cũng kể với cô ta, bọn họ lúc đó chẳng có bí mật nào, cô ta tự nhiên biết chuyện của bọn họ, mỗi một chuyện đều rõ như lòng bàn tay.

Quả nhiên, sự xuất hiện của cô khiến hai người này không biết phải làm sao, cho dù có che giấu, cô ta cũng không bỏ qua một tia sáng thoáng hiện trong mắt bọn họ, là tự trách hay là áy náy? Có lẽ là cả hai...

Dần dần tiếp cận, cô ta biết gần đây Bạch Dĩ Mạt nhận một vụ án, Phạm Tử Vũ, là một quân cờ không tệ, cô ta để Trịnh Tịnh Viên dụ dỗ Phạm Tử Vũ và còn chụp được chứng cứ.

Phạm Tử Vũ không thể không nghe theo sự sắp xếp của bọn họ, cho nên mới có vụ oan giá họa, đương nhiên bằng chứng trong chiếc không đủ để định tội, thế là mới sáng sớm Lam Tiểu Tình đã chuẩn bị đại lễ tặng Bạch Dĩ Mạt.

Cô ta biết thói quen Giản Quân Phàm tặng đồ cho Bạch Dĩ Mạt là ngẫu nhiên, mong một đầu năm cô ta theo dõi bọn Bạch Dĩ Mạt đến nghĩa địa của cái người cảnh sát kia, không ngờ đã phát hiện ra viên cảnh sát luôn bám lấy cô lại là cậu bé năm đó gây ra chuyện xấu, như cô ta dự đoán, cô ta nhìn thấy vết mặt đau xót của Bạch Dĩ Mạt, đau đớn vô cùng, Bạch Dĩ Mạt càng đau, cô ta càng vui sướng.

Sau đó cô ta thấy Giản Quân Phàm ôm một chiếc hộp đứng dưới lầu nhà Bạch Dĩ Mạt, cuối cùng đem vát chiếc hộp kia đi, cô ta nhặt lại mở hộp ra, bên trong mà một bình thủy tinh chứa đầy kẹo đường Đại Bạch Thỏ, trong nháy mắt cô ta nghĩ đến một chuyện.

Ngày hôm sau, cô ta cẩn thận viết địa chỉ lên ngoài bao, đem đặt trên bàn công ty chuyển phát nhanh, tất cả cứ như vậy thần không biết quỷ không hay.

Đúng như dự đoán, bởi vì chứng cứ xác thực đó mà Bạch Dĩ Mạt bị giam, cô ta biết với quan hệ của Bạch Dĩ Mạt, muốn ra khỏi đó là điều dễ dàng, thế là cô ta đem tin tức đến cho phóng viên, như thế Bạch Dĩ Mạt cũng chỉ đành phải ngoan ngoãn ngồi chờ trong tù.

Hiện tại cô ta muốn đối phó toàn diện với Hường Nhu, Hường Nhu đã muốn rối loạn đến nơi, cô ta có thể thấy, người mình yêu nhất xảy ra chuyện cũng đủ phiền lắm rồi, thế là cô ta xuống tay với công ty hắn, đối với chuyện này Hàn Thượng Phong rất vui vẻ, bởi vì lúc trước nếu không phải vì Hường Nhu thì bọn họ sẽ không phải đi đến ngày hôm nay, cũng sẽ không bị người khác uy hiếp.

Tất cả đều ở trong lòng bàn tay, nhưng lại một lần nữa thoát khỏi ván cờ đã lên nước, có lẽ cô ta đã thật sự xem thường những kẻ này, công ty Hường Nhu chẳng hề gì, Bạch Dĩ Mạt cũng thoát tội, mọi thứ lại khôi phục nguyên dạng.

Vòng tới vòng lui, cô ta chỉ có thể đánh ra chiêu bài xưa nhất quả đất – bắt cóc – uy hiếp – cuối cùng tiền bọn họ một đoạn đường, để bố mẹ, em gái trên trời cao có thể ngủ yên.

57. Chương 58: Lưới Trời Lồng Lộng

Sau khi Hường Nhu nhận điện thoại thì mắt hồn mất vía, Bạch Dĩ Mạt ở trong tay cô ta hẳn không thể không lo lắng, Lam Tiểu Tình, vì sao hắn không biết trên thế giới này vẫn có một Lam Tiểu Tình...

Bạch Dĩ Hạo tỉnh mắt nhìn sắc mặt Hường Nhu khác thường, vẻ mặt của hắn thật sự là rất kỳ quái, thế là anh hỏi: “Ai vừa gọi cho cậu thế?”

Thần tình Hường Nhu khựng lại, sau đó nói: “Điện thoại trong nhà...”

Bạch Dĩ Hạo định thần nhìn lướt qua Hường Nhu, sau đó xoay người sang chỗ khác tiếp tục nói chuyện với Giản Quân Phàm: “Tôi có thể điều tra được chính là chỗ này, bây giờ Bạch Dĩ Mạt mất tích, tôi rất nghi ngờ cái kẻ bắt cóc kia với vụ án ma túy có quan hệ với nhau, cho nên mới cần cảnh sát các cậu đến làm việc, còn làm như thế nào, tôi nghĩ không cần tôi phải nói chứ? Nhưng tôi nhắc nhở cậu, nếu em gái tôi xảy ra chuyện gì, thì đừng trách tôi.”

Giản Quân Phàm hiềm khi thấy trên mặt Bạch Dĩ Hạo và Hường Nhu lộ ra vẻ lo lắng thế này, làm sao anh không lo lắng chứ, phải biết là khi hắn nghe thấy Bạch Dĩ Hạo nói Bạch Dĩ Mạt có thể xảy ra chuyện, nội tâm của hắn cũng bất an lo âu, nếu quả thật có quan hệ với vụ thuốc phiện kia, thì đến cả hậu quả anh không dám tưởng tượng ra.

“Cậu yên tâm đi, cảnh sát nhất định sẽ làm việc, chúng tôi cũng sẽ phái người đi tìm Bạch Dĩ Mạt, mấy người hãy bình tĩnh chờ nóng nãy.” Giản Quân Phàm có thể nói gì, chỉ có thể dùng giọng điệu máy móc đáp lại.

Lúc Bạch Dĩ Hạo và Hường Nhu quay lại xe, Hường Nhu im lặng phán đoán, lúc này nghe thấy bên Bạch Dĩ Mạt không có chút tạp âm nào, dường như không ở trong thành phố, như vậy chắc là ở ngoại ô, còn hắn phải làm thế nào để thay đổi sự chú ý của cảnh sát đây? Giản Quân Phàm đâu phải kẻ ngốc, không thể không nghi ngờ hành động của hắn...

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Âm thanh lãnh đạm của Bạch Dĩ Hạo vang lên chặt đứt suy nghĩ của hắn.

Hường Nhu thất dậy an toàn, chuẩn bị khởi động xe, vừa gạt số vừa nói: “Không có gì, chỉ lo lắng cho Bạch Dĩ Mạt thôi.”

Bạch Dĩ Hạo lạnh lùng tắt di động, nói: “Bây giờ không phải là lúc một mình cậu sắm vai anh hùng, rốt cuộc là vừa rồi ai đã gọi điện cho cậu.”

Lại nói thật ra Bạch Dĩ Hạo cũng rất hiểu Hường Nhu, dù sao cũng là nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, dù đã lâu không gặp nhau, nhưng đối với hắn cũng coi như là hiểu rõ, cho nên hành động của hắn rất khác thường, khác thường đến nỗi làm người ta hoài nghi.

“Thật sự không có gì.” Hường Nhu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, hắn biết Bạch Dĩ Hạo không phải là người dễ bị gạt như vậy.

“Hương Nhu, cậu mau nói cho anh biết chuyện đi.” Thanh âm của Bạch Dĩ Hạo đã muốn rơi vào hầm băng, làm cho người ta không rét mà run, ánh mắt kia như dồn ép Hương Nhu, một áp lực trước nay chưa từng có thổi đến.

“Bạch Dĩ Mạt bị bắt cóc.” Hương Nhu không thể nghĩ ra các nào tốt, có lẽ nói ra cho anh biết cũng đúng.

“Là ai?”

Hương Nhu đem nội dung cuộc điện thoại vừa rồi nói ra một lần, càng nghe sắc mặt Bạch Dĩ Hạo càng khó nhìn, dường như hết sức căng thẳng.

“Chuyện này nhất định phải báo cho Giản Quân Phàm.” Bạch Dĩ Hạo liền cho ra kết luận với chuyện đó.

Hương Nhu lại nói: “Không được, nếu kinh động đến cảnh sát, Bạch Dĩ Mạt sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta không thể để cô ấy mạo hiểm.”

“Chẳng lẽ cậu cứ dựa theo lời cô ta mà làm ư, nói chữ tín với ma túy, bọn chúng sẽ làm theo sao?” Âm thanh của Bạch Dĩ Hạo càng ngày càng lạnh, lời nói ra cũng càng lúc càng bén nhọn.

“Bất kể thế nào em tuyệt đối sẽ không lấy Bạch Dĩ Mạt ra mạo hiểm, nếu giao dịch của Lam Tiểu Tình thất bại, Bạch Dĩ Mạt sẽ lập tức mất mạng.”

Bạch Dĩ Hạo không nói gì, chỉ ngẩn người nhìn vào chiếc điện thoại của mình, bỗng dưng anh ngẩng đầu: “Chúng ta cần phải cứu Bạch Dĩ Mạt ra trước khi Giản Quân Phàm phá hủy giao dịch.”

Hương Nhu đỏ khốc đỏ cười: “Cứu như thế nào, chúng ta không biết Bạch Dĩ Mạt đang giam ở đâu?”

“Điện thoại Bạch Dĩ Mạt có hệ thống xác định vị trí.” Bạch Dĩ Hạo đang bấm số.

Hương Nhu lắc đầu: “Em đã sớm kiểm tra rồi, không có tín hiệu.”

Khóe miệng Bạch Dĩ Hạo bỗng dưng cong lên một độ cong, nói với Hương Nhu: “Anh có cách rồi...”

++

Sau khi Bạch Dĩ Mạt nghe Lam Tiểu Tình kể chuyện xong, trong lòng bất giác lại đồng tình với người này, cô ta biến thành cái dạng này ngày hôm nay cũng là bị bắt buộc, ai lại đồng ý từ chối cuộc sống hạnh phúc yên tĩnh bình thường, để chạy đến uống máu đầu mũi đao chứ.

“Về mặt của mày nói cho tao biết là mày đồng cảm với tao.” Lam Tiểu Tình nhìn thấy sự bình tĩnh trong mắt Bạch Dĩ Mạt dần dần thay đổi, ánh mắt kia rõ chính là thứ ánh mắt cảm thông.

Bạch Dĩ Mạt không phủ nhận: “Cô biết tất cả những chuyện này đều là sai, là thân bất do kỷ, vì sao cô lại tiếp tục muốn sai nữa?”

“Mày có biết nhiều năm qua thứ chống đỡ tao sống tiếp là thứ gì không? Chính là thù hận, là ngọn lửa báo thù luôn cháy trong người tao, để tao có thể kiên định sống tiếp.”

Bạch Dĩ Mạt nhìn khuôn mặt đã quen thuộc lại lộ ra vẻ mặt dữ tợn, cô biết nhiều năm qua trong thế giới của cô ta có lẽ đúng như những gì cô ta nói, là sự thù hận đã nâng đỡ cô ta, thế nhưng chẳng lẽ thế là tốt sao?

“Vì Tiểu Hạ, bây giờ cô rút lui vẫn còn kịp, đừng mắc tiếp sai lầm nữa, quay đầu là bờ.”

Lam Tiểu Tình cười to: “Cũng bởi vì Tiểu Hạ, cho nên chúng mày nên đi theo nó, nó rất cô đơn, cần có bạn.”

“Cô...”

Bạch Dĩ Mạt còn muốn khuyên cô ta nữa, nhưng điện thoại của Lam Tiểu Tình bỗng vang lên đã ngắt lời cô, cô thấy Lam Tiểu Tình đi ra ngoài đóng cửa lại, sau đó bắt đầu tiếp tục quan sát căn phòng, di động bị Lam Tiểu Tình cầm, cô không thể liên lạc với Hương Nhu được, nhưng cho dù có liên lạc, thì ngay cả cô cũng không biết nơi này là đâu.

Cho nên đành phải dựa vào sức mình mà chạy trốn.

Cô phát hiện ở góc tường có gì đó, cô khó khăn lặn xuống giường di chuyển đến đó, quả nhiên là một cái đinh, cô dùng sức rút đinh ra, tiếp tục dịch chuyển về lại bên giường, sau đó lại một lần nữa khó khăn trở lại chỗ ngồi, một loạt động tác liên tục, sau lưng đã thấm đẫm mồ hôi.

Dùng đinh cắt dây thừng, ngay cả cô cũng không biết có phải đi vào đầm rồng hang hổ không, chỉ có thể chậm rãi cầm đầu đinh mà xát không ngừng vào dây thừng, cứ chà xát liên tục, tia hi vọng tồn tại biến thành động lực duy nhất.

Lam Tiểu Tình xuống lầu đi ra đại sảnh liền trông thấy Hàn Thượng Phong và Trịnh Tịnh Viên, cô ta cười chào hỏi với hai người họ: “Mấy người tới rồi hả?”

Sắc mặt hai người cũng chẳng tốt lắm, chỉ nhìn chăm chú vào người đàn bà khiến người ta sợ hãi nói không ra lời.

“Các người thế này là sao hả, chúng ta không phải là đồng bọn tốt sao?” Lam Tiểu Tình bước đến ngồi xuống ghế salon đối diện bọn họ, sau đó lại cười.

Hàn Thượng Phong nói thẳng ra mục đích của mình: “Những gì cần làm tôi đã làm cả rồi, cô nên thực hiện lời hứa của mình, đem thứ đồ đó trả lại tôi chứ?”

Lam Tiểu Tình vẫy tay một cái, một thuộc hạ đưa đến một túi tài liệu cho cô ta, cô ta ném qua Hàn Thượng Phong: “Thứ anh muốn bây giờ cho anh, à nhầm, là công ty của anh.”

Hàn Thượng Phong lạnh lùng nhìn Lam Tiểu Tình, bây giờ anh ta thật sự là hai bàn tay trắng, anh ta đứng dậy nói: “Tôi đi đây.”

“Có duyên hẹn gặp lại.” Lam Tiểu Tình lắc lắc ngón tay.

Hàn Thượng Phong chỉ thản nhiên không chút tức giận trả lời: “Hi vọng mãi mãi không gặp lại.”

Nói xong đi ra cửa lớn bỏ đi...

Trịnh Tịnh Viên trông thấy Hàn Thượng Phong rời đi, rồi lại nhìn Lam Tiểu Tình đối diện, chỉ nói một câu ‘thật là tuyệt tình’ rồi không nói gì nữa.

“Những gì nên làm tôi cũng làm rồi, thứ của tôi đâu?”

Cũng như thế Lam Tiểu Tình rất sẵn khoái giao đồ lại cho Trịnh Tịnh Viên, hơn nữa còn lắc đầu nói: “Một khuôn mặt xinh đẹp thế này, thật đáng tiếc.”

Bây giờ Trịnh Tịnh Viên nghiện ma túy càng ngày càng nghiêm trọng, thời gian dùng cũng càng lúc càng nhiều, bị thứ thuốc phiện này tra tấn thành người không ra người quỷ không ra quỷ.

Trịnh Tịnh Viên có chút ai oán nhìn Lam Tiểu Tình, đáng tiếc, nếu không phải là ma túy của cô ta đưa đến, thì cô sẽ biến thành cái bộ dạng quỷ quái như bây giờ sao? Sẽ cam tâm tình nguyện bán rẻ vì ma túy sao?

Cô ta chỉ cảm lấy cớ cứu mạng mình, sau đó đứng dậy rời đi.

“Hương Nhu thật sự tốt thế sao?” Phía sau vang lên âm thanh của Lam Tiểu Tình, rồi sau đó cô ta tiếp tục líu rú: “Khiến cô sa đọa như thế, khiến Tiểu Hạ tình nguyện đi tìm cái chết?”

Trịnh Tịnh Viên không hề quay đầu lại, chỉ nở nụ cười tuyệt vọng, sau đó bước rời khỏi cái chốn địa ngục trần gian này.

Mà trong lúc này, Bạch Dĩ Mạt đã thành công cắt đứt sợi dây thừng trên người, cô chạy đến bên cửa sổ, vén một góc rèm lên, nhìn ra bên ngoài, biệt thự trên núi, đây là biệt thự trên núi.

Lam Tiểu Tình lại dùng một nơi trống trơn thế này để bắt cóc cô, quả nhiên chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất.

Cô muốn từ cửa sổ chạy trốn, nhưng cửa sổ đã bị khóa, đập cửa kính thì âm thanh quá lớn, sẽ đứt dây động rừng, như vậy là chỉ có thể chạy trốn từ cửa sổ chính.

Cô rón ra rón rén đi đến bên cửa, áp tai vào bên cửa lắng nghe, không có động tĩnh gì, sau đó cô chậm rãi xoay mở nắm đấm, không hề có ai canh gác, trong lòng cô âm thầm cảm thấy may mắn.

Sau đó cô vòng qua cầu thang, đi xuống một chỗ khác, đi ra đại sảnh thì không thấy ai, tuy trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng không có gì quan trọng bằng việc chạy đi ngăn Hướnɡ Nhu lại, trong nháy mắt cô chạy ra cửa, bỗng sau lưng một tiếng cạch vang lên.

Cô dừng lại, xoay người, nhìn thấy Lam Tiểu Tình thêm mấy người đàn ông đứng nơi đó, âm thanh vừa phát ra chính là từ khẩu súng trong tay Lam Tiểu Tình.

“Lúc này không bắn viên nào, không có nghĩa là bây giờ rỗng đạn.” Lam Tiểu Tình nhận được điện thoại liền đến thư phòng bàn chuyện, không ngờ vừa đi ra lại thấy cảnh này, có lẽ cô ta thật sự đã coi thường Bạch Dĩ Mạt, dường như cô ta suýt quên là thân thủ của Bạch Dĩ Mạt với Tiểu Hạ không khác nhau lắm.

Lam Tiểu Tình nói với người đàn ông mặc âu phục đen trông rất nhã nhặn: “Mày sang gặp mặt ông chủ, nói tao có việc gấp không đi được, lát nữa đến nhận lỗi.”

Người đàn ông không nói dư thừa câu nào, cung kính gật đầu, sau đó lướt qua Bạch Dĩ Mạt đi ra ngoài, bóng đêm dày đặc, xem chút nữa Bạch Dĩ Mạt đã bị xô ngã vào đó, nhưng dù sao cũng chỉ là xem chút nữa.

Từng phút từng giây trôi qua, hết lần này đến lần khác tiếng chuông vang lên, cuối cùng thì chuông điện thoại bèn nhộn đập tan sự yên tĩnh trong phòng.

Lam Tiểu Tình nhận điện thoại, sắc mặt biến đổi dữ dội, ném điện thoại vào tường, quơ lấy khẩu súng trên bàn đi đến phòng khách.

“Xem ra Hướnɡ Nhu cũng chẳng yêu mày nhỉ, không hề xem trọng sự sống chết của mày.” Rất nhanh Lam Tiểu Tình nhắm súng vào Bạch Dĩ Mạt.

Nhưng điều cô ta không ngờ là Bạch Dĩ Mạt không hề có vẻ mặt sợ hãi mà cô ta đoán, chỉ là nở một nụ cười thoải mái: “Quả nhiên anh ấy không làm tôi thất vọng.”

“Tao định giữ mày lại một tí, không ngờ mày chết đến nơi rồi mà chẳng biết gì.” Lam Tiểu Tình bị nụ cười của Bạch Dĩ Mạt chọc giận.

Bạch Dĩ Mạt chỉ bình tĩnh nói: “Tôi chết cũng chẳng sao, nhưng tôi biết cô cũng chạy không thoát đâu, thích giết thì cứ giết đi, bớt nói nhảm đi.”

“Đúng là không lượng được sức mình.”

Rồi sau đó Bạch Dĩ Mạt nhắm hai mắt lại, trong lòng đang nói lời tạm biệt với Hướnɡ Nhu, thì bỗng nghe thấy hai tiếng bẳng bẳng vang lên, sau đó một thứ chất lỏng âm ẩm tạt vào mặt cô.

Bạch Dĩ Mạt sững sốt, sao không thấy đau?

Sau đó đột nhiên cô bị thứ gì đó kéo lại, chỉ nghe thấy một thứ gì đó lạnh như băng dí lên huyệt thái dương của mình, bên tai vang lên tiếng nói: “Cầm nhúc nhích, cử động nữa tao sẽ nổ súng.”

Aw, , sao lại giống trong phim thế này?

Lúc này Bạch Dĩ Mạt mở to mắt, đập vào mặt cô đầu tiên là hai người đàn ông lúc này canh chừng cô bị thương ngã xuống đất, thì ra thứ nóng ẩm kia là của bọn họ.

Sau đó đối diện là Giản Quân Phàm cầm súng, bên cạnh là Hướnɡ Nhu và Bạch Dĩ Hạo, còn cả một loạt cảnh sát trang bị đầy đủ, hai bên giằng co không ai nhường ai.

“Bỏ súng xuống, cô đã không còn đường chạy trốn rồi.” Giản Quân Phàm lên giọng điệu máy móc, rập khuôn như một.

“Tao chết rồi thì nó cũng phải theo tao.” Nói xong Lam Tiểu Tình đè chặt vào Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt cảm giác như huyệt thái dương mình bị đâm xuyên qua.

Bạch Dĩ Mạt đưa mắt với Hướnɡ Nhu, Hướnɡ Nhu khẽ gật đầu ra hiệu, sau đó thì thâm vài câu với Giản Quân Phàm, lông mày Giản Quân Phàm nhíu lại, rồi trong giây lát đã khôi phục lại sự bình tĩnh, nhìn Bạch Dĩ Mạt, dùng ánh mắt để truyền tin.

Bạch Dĩ Mạt nói: “Lam Tiểu Tình, thật ra cô vốn không phải là người xấu, cô từng nói một người chỉ vì yêu thương gia đình mà đi làm những chuyện xấu, nhưng những gì cô làm không phải vì người nhà. Năm đó chuyện chúng ta không thể trách bất cứ ai, bố cô đích xác làm chuyện phạm pháp, còn mẹ tôi cũng chỉ là một nhân viên chính phủ chấp hành nhiệm vụ của bà, cô mất bố mình thì tôi cũng mất mẹ tôi.”

Bạch Dĩ Mạt có thể cảm giác được người sau mình hơi khựng lại, thế là nói tiếp: “Nhiều năm như thế cô để thù hận che mờ hai mắt, cô có biết thuốc phiện hại chết bao nhiêu người không? Khiến bao nhiêu người nhà tan cửa nát không? Cô nói cô vì người nhà mất mà làm chuyện đó, nhưng cô có biết nếu bọn họ biết cô đi vào ngõ cụt như thế, sẽ đau lòng như thế nào không? Cuối cùng, Tiểu Hạ đã buông tay tất cả, vì sao cô không thế?”

Bạch Dĩ Mạt biết Lam Tiểu Hạ chính là nhược điểm của cô ta, quả nhiên, âm thanh phía sau cô dần dần biến đổi, lúc nhắc đến Lam Tiểu Hạ, cô có thể cảm nhận được súng trên tay cô ta dần dần nổi lóng, hòng súng cũng để chênh vị trí.

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc này, Bạch Dĩ Mạt trở tay xoay người đẩy tay phải Lam Tiểu Tình ra, Lam Tiểu Tình kịp nổ súng thì Giản Quân Phàm đã nhanh một bước nhắm ngay vào tay Lam Tiểu Tình.

Súng trong tay Lam Tiểu Tình rơi trên mặt đất, Bạch Dĩ Mạt toét miệng cười chạy về phía Hướng Nhu, không ngờ Lam Tiểu Tình ở sau lại rút ra một con dao bên hông, nhắm lưng Bạch Dĩ Mạt, mượn lực tay trái phóng tới.

Giản Quân Phàm vừa hét lên một tiếng cảnh thận, Bạch Dĩ Mạt đã được anh kéo lui sau, sau đó cô thấy rõ con dao kia đâm vào ngực Giản Quân Phàm...

58. Chương 59: Tương Nhu Dĩ Mạt (chương Cuối)

Trong phòng cấp cứu bác sĩ y tá không ngừng ra vào, Bạch Dĩ Mạt đứng bên ngoài chỉ có thể nhìn y tá bưng dụng cụ chữa bệnh ra ra vào vào, ngoài ra hoàn toàn không biết gì cả.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ đi ra nói cho bọn họ biết là miệng vết thương quá sâu, động đến động mạch khiến xuất huyết nhiều, nhất định phải làm phẫu thuật ngay lập tức.

Đang nói dở, Bạch Dĩ Mạt ngậy ngẩn cả người, biết Giản Quân Phàm sắp được đưa vào phòng phẫu thuật, cô mới hiểu được vết thương của anh nghiêm trọng cỡ nào, nhìn những mảng máu đỏ tươi trên người anh, cô suýt nữa ngất đi.

Trên đường đến đây, hai hốc mắt cô đỏ lên, ánh mắt dán chặt vào Giản Quân Phàm đang còn hôn mê, một giây buông tay này, cô và Giản Quân Phàm cách nhau một cánh cửa.

Người nghe tin càng lúc càng đến nhiều, đứng ngoài phòng phẫu thuật, lãnh đạo cục cảnh sát, đồng nghiệp bạn bè của Giản Quân Phàm, ông Hướng, bố mẹ nghe thấy tin cũng vội vàng tới.

Bạch Dĩ Mạt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng phẫu thuật, ngay một câu cũng không nói...

Đến một từ cô vẫn không dám thốt miệng ra, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện: Giản Quân Phàm, anh không được xảy ra chuyện gì, chỉ cần anh không sao em sẽ tha thứ cho anh, chúng ta sẽ giống như trước kia, anh phải kiên trì đến cùng, không được buông tay...

++

Một tuần sau.

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện tư gia Lăng Vân truyền ra một tiếng sư tử gầm: “Họ Hướng kia, anh dám cho anh Quân Phàm uống rượu hả...”

Giản Quân Phàm có chút buồn bực quan sát nữ cảnh sát trước mặt, đau đầu không thôi, vì sao không cảm thấy miệng vết thương đau mà chỉ thấy đầu sắp nứt ra là sao?

“Tiểu cô nương, rượu đỏ bồi bổ sức khỏe, hay là cô cũng uống một ly nhé?” Hường Nhu ngồi trên ghế bên cạnh trưng ra nụ cười giết người không đèn mạng cầm ly rượu trong tay lên, dường như muốn đưa cho người đẹp cảnh sát.

“Anh, đi ra ngoài.” Người đẹp cảnh sát chỉ vào Hường Nhu rồi duỗi tay chỉ ra cửa.

Hường Nhu buồn cười nhìn chằm chằm cô, hỏi một cách kỳ quái: “Cô có phải là phụ nữ không thể, tôi gặp người nào cũng để cho tôi vào, còn cô, lại bảo tôi đi ra?”

Giản Quân Phàm nhìn hai người mắt to trừng mắt nhỏ thì vô cùng mất kiên nhẫn nói: “Hai người đi ra luôn đi.”

“Vì cái gì?”

Lúc này hai người lại thật ăn ý, đồng thanh dị khẩu.

Bỗng cửa được đẩy ra, Bạch Dĩ Mạt cầm theo bình giữ nhiệt đi vào, trông thấy không khí lúc này, ấy, thật quái dị!

Ba người trong phòng bày ra vẻ mặt khác nhau.

Giản Quân Phàm trên giường bệnh mỉm cười nhìn Bạch Dĩ Mạt, nói với cô: “Em đến là tốt rồi, anh bị hai người này quấy nhiễu phiền chết đi được.”

Hường Nhu nhìn khuôn mặt kia của Giản Quân Phàm, trong lòng thấy ghen tức, không phải chỉ là đỡ một đường dao thôi sao, vì cái gì mà ngày nào sáng trưa chiều cũng ba lượt là sao!

Hắn còn thay cô đỡ đạn đấy, cũng không thấy một ngày cô chạy đến nhiều như thế!

Nghĩ đi nghĩ lại trong lòng càng bực bội, dựa vào cái gì mà vợ của mình phải đi hầu hạ người đàn ông khác chứ! Nói xong hắn liền chop lấy bình giữ nhiệt trong tay Bạch Dĩ Mạt, khước miệng kéo lên, lời nói thốt ra rõ ràng là đồ kị: “Để xem nào, xem hôm nay hầm cho anh họ anh ăn canh gì đây nào?”

Bạch Dĩ Mạt là người không thích nấu ăn lại tự mình xuống bếp hầm canh cho Giản Quân Phàm, Hường Nhu thân là bạn trai vẫn chưa hưởng thụ đãi ngộ này nhỉ? Có thể không ghen được sao?

“Canh gà táo đỏ, bổ máu...” Bạch Dĩ Mạt thấy Hường Nhu như thế thì muốn cười, không cẩn thận lại thấy người đẹp đang lườm cô.

“A, Hiểu Hàn, cũng đến thăm hả, cũng không kịp chào hỏi cô, hôm nay tới sớm thật đấy!”

Doãn Hiểu Hàn sửa lại bộ cảnh phục trên người, tức giận nói với Bạch Dĩ Mạt: “Chúng ta không thân quen đến thế, mời gọi tôi là cảnh sát Doãn.”

Đối với cái kiểu chia mũi nhọn vào mình thế này Bạch Dĩ Mạt đã chịu đựng được một tuần lễ rồi, khoảng từ ngày hôm sau khi Giản Quân Phàm làm xong phẫu thuật.

Nhận được tin tức ông bà Giản ngồi máy bay tư nhân tới cũng là sáng hôm sau, đại khái cũng biết sơ qua chuyện, biết không có vấn đề gì lớn cũng yên lòng.

Vốn định đưa Giản Quân Phàm về thành phố Y để tiện chăm sóc, nhưng bác sĩ lại nói tốt nhất không cần phải đi đâu xa, thế là chuyển anh đến bệnh viện Lăng Vân, nằm trong phòng bệnh cao cấp nhất, đến nỗi Giản Quân Phàm mới tỉnh lại là lại muốn chuyển viện.

Doãn Hiểu Hàn này nghe nói là quen nhau mấy đời với nhà họ Giản, thích Giản Quân Phàm từ lâu rồi, vì có thể làm việc cùng với Giản Quân Phàm mà không để ý đến tiếng oán hờn trong nhà, càng muốn làm cảnh sát hơn, vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát đã được phân đến cục cảnh sát chỗ Giản Quân Phàm.

Gần đây nghe thấy tin Giản Quân Phàm bị thương, kết quả không hề báo cáo một tiếng với lãnh đạo, vội vàng chạy thẳng đến bệnh viện, vào phòng bệnh đã ôm lấy Giản Quân Phàm đang còn hôn mê khóc um

lên, tất cả mọi người đứng một bên như bị điểm huyết nhìn nha đầu liễu lĩnh này suýt nữa túm Giản Quân Phàm từ trên giường xuống.

Tiếp đó không nói cũng biết, ngày ngày đúng giờ đều đến trình diện, biết Giản Quân Phàm vì cứu Bạch Dĩ Mạt mới bị thương, nhất thời xếp Bạch Dĩ Mạt vào danh sách đen, không thêm để ý đến cô, cũng lây sang Hường Nhu luôn được phụ nữ hoan nghênh, nhưng cái này quả thật không thể trách Hường Nhu người ta sức hấp dẫn không đủ, mà là tiểu cảnh sát này trong mắt chỉ có mỗi Giản Quân Phàm.

Bạch Dĩ Mạt khẽ ho một tiếng, nhìn Doãn Hiểu Hàn thuận thực giật lấy bình giữ nhiệt trên tay Hường Nhu, sau đó đi đến bên cạnh bàn trà đặt bình giữ nhiệt lên đó, cuối cùng bưng bát lên đến đưa cho Giản Quân Phàm: “Ăn cái này đi.”

Bạch Dĩ Mạt thức thời đành phải lờ Hường Nhu đang xem kịch vui ra khỏi phòng, lúc đó còn gặp ánh mắt cầu cứu của Giản Quân Phàm, nhưng bọn họ lại làm như không phát hiện ra.

++

Trời dần tối, Bạch Dĩ Mạt ngồi trong xe tâm tình không tệ, vụ án lúc trước đã hoàn toàn thoát tội, rồi sau đó đi đi lại lại với Hường Nhu, người lĩnh án thay kia cũng được thả ra, tuy Bạch Dĩ Mạt biết Hường Nhu vẫn dùng thủ đoạn không tốt, nhưng Hường Nhu đã cam đoan với cô sau này sẽ không bao giờ làm chuyện trái pháp luật nữa, Bạch Dĩ Mạt mới miễn cưỡng quên đi.

Lam Tiểu Tình đến nay đang ở trong trại giam, mà đêm đó bọn Hường Nhu sợ dĩ có thể tìm được Bạch Dĩ Mạt, thật ra cần phải cảm tạ Hàn Thượng Phong, nếu không phải gặp được Hàn Thượng Phong xuống núi, thì bọn họ cũng không thể nào tìm được Bạch Dĩ Mạt.

Sau đó Hàn Thượng Phong đến cục cảnh sát tự thú nhận tội của mình, ông bố Hàn Khởi thấy đứa con nhận hết trách nhiệm về mình, qua một đêm như già đi mười tuổi.

Còn Trịnh Tịnh Viên trước đó đã bị đám chó săn chộp được không ít ảnh thân mật giữa cô ta với mấy sếp lớn, từ đó đã ngáng chân con đường diễn viên của mình, rồi sau đó lại bị phóng viên chụp được cảnh cô ta hít thuốc phiện, tương lai của cô ta bị hủy triệt để, bây giờ được đưa vào trại cai nghiện để cai...

Hường Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt khẽ ngâm nga mấy câu hát, trong lòng ấm áp hẳn, giống như cơn gió xuân chợt đến làm ấm người ta trong tháng ba này, bọn họ đã trải qua hiềm nghi, vượt qua gian nguy, cuối cùng cũng có thể nắm tay nhau không sợ trở ngại.

Đúng lúc đó điện thoại của Bạch Dĩ Mạt vang lên, cô nghe điện thoại thì sắc mặt bỗng trở nên kì lạ, Hường Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt như thế, đoán không phải có chuyện gì xấu xảy ra nữa chứ?

“Sao thế?” Hường Nhu hỏi.

Trên mặt Bạch Dĩ Mạt nhìn không ra biểu tình gì, nói với Hường Nhu: “Lam Tiểu Tình, cô ấy, tự sát rồi...”

Hai người cùng im lặng, đột nhiên Hường Nhu mở miệng hỏi Bạch Dĩ Mạt ‘ở đâu’, Bạch Dĩ Mạt cũng lờ đi ý nhiều nói ở bệnh viện, thế là thấy vô lăng trong tay Hường Nhu quay một vòng, ô tô liền chạy sang con đường khác...

Lam Tiểu Tình không có người thân, vì cảnh sát biết Bạch Dĩ Mạt có vướng mắc với cô, cho nên mới gọi điện báo cho Bạch Dĩ Mạt một tiếng, lúc bọn họ đến bệnh viện, Lam Tiểu Tình đã không cứu nổi tuyên bố tử vong.

Cô không để lại một câu, vô cùng đơn giản, im lặng rời khỏi thế giới mà cô cho rằng dơ bẩn không chịu nổi...

++

Ra khỏi bệnh viện thì trời đã tối, cho dù là mùa xuân tháng ba cũng không ngăn được những đợt gió lạnh, Hường Nhu chuẩn bị đi lấy xe, Bạch Dĩ Mạt lại kéo tay Hường Nhu, nói: “Chúng ta về đi!”

Hường Nhu cầm tay Bạch Dĩ Mạt, nở nụ cười mê người, dịu dàng nói với cô: “Được!”

Dưới ánh đèn mờ nhạt, một cặp tình nhân tay nắm tay xung mao xuất chúng, thỉnh thoảng khiến người đi đường quay đầu lại nhìn, còn hai người họ cũng cố ý tìm chủ đề thoải mái, tránh chuyện nghiêm trọng.

Thế là, chỉ thấy bọn họ chỉ trở đường phố, thi thoảng phát ra tiếng cười, âm thanh tranh cãi, cho đến lúc bọn họ đi qua công viên trung tâm thì Hướng Nhu như sực nhớ ra điều gì đó, kéo Bạch Dĩ Mạt chạy vào bên trong.

Cuối cùng bọn họ cũng dừng lại dưới cây đại thụ nhiều tuổi, Bạch Dĩ Mạt không hiểu gì nhìn Hướng Nhu: “Trời tối rồi anh dẫn em đến để trèo cây hay chặt cây thế?”

Hướng Nhu hưng phấn kéo Bạch Dĩ Mạt đến ngồi xổm xuống bên cây đại thụ, chỉ vào một nơi nói: “Còn nhớ năm sinh nhật tám tuổi của em chúng ta đã đến đây nướng thịt, rồi chôn cái gì dưới cây cổ thụ không?”

Đầu óc Bạch Dĩ Mạt xoay chuyển, quay lại năm tám tuổi thì vô đầu tỉnh ngộ: “Hộp cầu nguyện.”

Ánh mắt Hướng Nhu sáng lên nhìn Bạch Dĩ Mạt gật đầu: “Chúng ta đã nói đến sinh nhật em hai mươi tuổi sẽ đến đây đào lên xem, kết quả đã chậm mất năm năm.”

Bạch Dĩ Mạt vô cùng thích thú, vỗ vào Hướng Nhu ra lệnh: “Anh còn chờ gì nữa, mau đào lên.”

Nói xong hai người bắt đầu trèo ghẹo mãi, rất giống dáng vẻ ngây thơ năm tám tuổi đó.

“Anh thấy rồi.”

“Em cũng thấy rồi.”

Hai người giờ chiếc hộp sắt nhỏ trong tay lên, cầm giữa không trung lắc lắc.

Bạch Dĩ Mạt nhìn chiếc hộp màu hồng nhạt trong tay Hướng Nhu, liền cướp lại: “Cái đó là của em.”

Hướng Nhu đứng lên, lợi dụng ưu thế người cao khiến Bạch Dĩ Mạt phải kiễng chân lên, Bạch Dĩ Mạt càng như vậy, Hướng Nhu lại càng tò mò: “Nhìn em thế này, anh rất nghi ngờ trong hộp em viết gì đó về anh.”

“Em đâu có nhớ rõ, anh đưa em xem đã, anh đưa em đi.”

“Không đưa, không đưa đâu.”

Hướng Nhu vừa nói không, vừa mở hộp ra lấy tờ giấy nhỏ ra, dưới ánh đèn thấy trên tờ giấy là mấy chữ trẻ con xiêu vẹo viết bằng bút máy.

Hắn đọc to: “Mình hi vọng tên tiểu tử thú vị Hướng Nhu kia cả đời không tìm được vợ?”

Đọc rất rõ ràng, Hướng Nhu đọc xong mới khôi phục thần trí, cúi đầu nhìn Bạch Dĩ Mạt giả ngốc, sau đó hỏi: “Cái nguyện vọng này là thế nào hả, mới tám tuổi sao có thể viết ra những gì không biết xấu hổ thế chứ?”

Bạch Dĩ Mạt thật sự không nhớ rõ bản thân đã viết gì, chỉ nhớ mơ hồ hình như là về Hướng Nhu, vừa nghe thấy Hướng Nhu đọc xong, đến cô cũng choáng váng, đây không phải tự đào hố nhảy vào sao?

Cô cố gắng làm mình thoát nhìn không uất ức, nhớ đến chiếc hộp của người nào đó còn ở trong tay mình, thế là khước miệng nhếch lên nói: “Anh viết gì đó không chừng càng không biết xấu hổ hơn!”

Bạch Dĩ Mạt nói xong cũng nhanh chóng mở hộp, lấy tờ giấy bên trong ra, Hướng Nhu thấy thế cũng cướp lại, bị Bạch Dĩ Mạt giấu đi tránh được.

Hướng Nhu vừa động đậy đã đè lên Bạch Dĩ Mạt, sau đó tiếp tục cướp, Bạch Dĩ Mạt cười ha ha đến nỗi thở không nổi, Hướng Nhu nhìn đôi môi ướm ái kiều diễm đỏ mọng của Bạch Dĩ Mạt, trong lòng bỗng rực rạch, đột nhiên thay đổi mục tiêu.

Bạch Dĩ Mạt chỉ cảm thấy miệng mình bỗng mềm mại, mới phát hiện ra tên lưu manh này đã muốn đè lên cô, khước miệng cô nhẹ nhàng cong lên, sau đó ôm cổ hắn đáp lại, nụ hôn sâu quấn quýt nhau khiến hai người ngọt ngào thấu tận tim gan...

Hướng Nhu nằm thẳng trên cổ, Bạch Dĩ Mạt bị chiếc áo khoác của Hướng Nhu bọc lại trước ngực, hai người nhìn lên bầu trời vô tận, nhìn thấy ánh trăng kia, giống như soi sáng con đường tương lai của họ.

“Bạch Dĩ Mạt.”

“Ừm?”

“Anh yêu em.”

“Em cũng thế...”

Tờ giấy bị vát trên cỏ mở ra, yên bình nằm bên cạnh họ cách đó không xa, trên giờ giấy cũng là bốn chữ viết bằng bút máy rõ ràng – Tương Nhu Dĩ Mạt.

— The End —

59. Chương 60: Giản Quân Phàm

Giản Quân Phàm gặp Bạch Dĩ Mạt chỉ là ngẫu nhiên, nhưng yêu cô lại thành tất nhiên...

Lần đầu tiên gặp cô là lúc cô đang đuổi theo tên trộm cao hơn cô một cái đầu, hôm đó anh vừa mới nghỉ phép chuẩn bị quay về thành phố Y, không ngờ lại gặp phải cảnh như thế.

Anh sợ cô bị thương nên cũng theo gót, đuổi đến nơi thì tình huống trước mắt làm cho anh chấn động, người đàn ông kia bị cô chế ngự nằm trên mặt đất, thế là, anh không khỏi ngẩng nhìn người con gái nhìn có vẻ nhu nhược này, lại còn giống học sinh hơn.

Anh đi lên cùng với cảnh sát bắt tên trộm về, sau đó còn có lòng hỏi cô có bị thương hay không, cô chỉ lắc đầu về mặt hồ hững, đúng lúc anh chuẩn bị xoay người đi thì đột nhiên cô ôm bụng đau đớn, thậm chí trên trán còn chảy mồ hôi.

Đưa cô đến bệnh viện mới biết thì ra cô có thai, do trước đó đánh nhau với tên trộm động tác quá mạnh nên phải sinh non, khi anh cầm chứng minh thư của cô đăng ký thì anh mới phát hiện, thì ra cô chính là Bạch Dĩ Mạt, con gái của ân nhân.

Lúc Bạch Dĩ Hạo đến vội vàng hỏi bác sĩ tình hình của Bạch Dĩ Mạt, sau khi biết được đáp án chưa kịp phân bua đã đánh cho anh một trận, đánh xong rồi mới biết, thì ra mình đánh nhầm người, chẳng qua người lạ là anh chỉ đưa Bạch Dĩ Mạt vào viện thôi.

Mấy ngày sau đó, bọn họ giống như có cảm giác hận đã gặp nhau quá muộn, anh với Bạch Dĩ Mạt tán gẫu nói chuyện mãi không ngừng, nụ cười của cô cùng với vẻ hồ hững khi mới gặp không giống nhau.

Sau đó, chính Bạch Dĩ Hạo cũng nghi ngờ liệu anh có ý gì với Bạch Dĩ Mạt?

Nhưng người kia đã phủ nhận, bởi vì lúc đó anh đã đem cái tình cảm này quy thành cảm giác bút rứt ới cô, đối với cô chẳng qua chỉ là vì bồi thường, gửi gắm lên tâm tình.

Cũng có lẽ, anh đang sợ, sợ sau khi không kiềm chế được yêu mất, lại bị cô phát hiện ra mình chính là người mà cô hận nhất, như thế thì bọn họ sẽ như thế nào đây? Anh không dám nghĩ! Anh không ngờ thì ra mình yếu đuối như vậy...

Mà anh từ đầu đến cuối không hề hỏi qua chuyện Bạch Dĩ Mạt sinh non, bất kể ánh mắt Bạch Dĩ Hạo có lạnh tới cỡ nào, có đe nẹt thế nào, cô cũng không chịu nói, chuyện của cô ngoài bác sĩ ra, cũng chỉ có anh và Bạch Dĩ Hạo, còn cả vị luật sư vốn là bạn của Bạch Dĩ Hạo là Quý Phi Dương biết, cuối cùng đã trở thành bí mật của bốn người họ.

Nhưng di chứng của vụ sinh non lại khiến cho Bạch Dĩ Mạt ngang bướng vì bọn họ lại cảm thấy không biết làm sao, cho dù là người anh trai cô luôn kính trọng cũng thế...

Lúc học đại học cô yêu hai lần, thời gian cũng không dài, sau đó không yêu nữa, dường như trong lòng cô đang cất giữ một người, anh đoán chính là người khiến cô mang thai kia!

Tiếp sau đó, cô tốt nghiệp, vào văn phòng luật sư của Quý Phi Dương, hoa đào bên người không ngừng, nhưng đến một người cô chẳng buồn để ý, còn Giản Quân Phàm người xuất hiện thường xuyên bên cạnh cô bị hiểu lầm thành bạn trai cô, cô không giải thích lại khiến anh thấy vui vẻ.

Tuy nói là thế, còn cô, mỗi lần có người hiểu lầm là lại lặng lẽ nói xin lỗi với anh, nhưng anh chỉ cười trừ, anh biết anh không nên quản nhiều chuyện của cô, nhưng cảm giác ở cạnh nhau lại tự nhiên như thế, tự nhiên đến mức anh hi vọng cứ thế cả đời.

Thậm chí cả bố Bạch Dĩ Mạt cho dù biết anh chính là cậu bé năm kia cũng rất vừa ý anh, luôn bảo Bạch Dĩ Mạt dẫn anh về nhà ăn cơm, nghiêm nhiên coi anh là con trẻ.

Nhưng Bạch Dĩ Mạt lại không yên lòng, khiến anh biết người kia trong lòng cô vẫn chưa ra khỏi đó, còn anh lại cam tâm tình nguyện trở thành nam khuê mật lúc đó.

Cụ thể mà nói, Giản Quân Phàm không biết mình đã yêu Bạch Dĩ Mạt từ lúc nào, anh cũng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, đáng về cô quả thật rất được, đôi mắt trong suốt, nụ cười nhạt lộ ra lúm đồng tiền, rất đẹp, nhưng từ trước đến nay anh không phải là kiểu đàn ông theo đuổi tình yêu.

Hướng hồ, từ nhỏ đến lớn bên cạnh anh không thiếu mỹ nữ vờn quanh, so với cô còn cả khối người đẹp hơn, tính tình so với cô cũng tốt hơn nhiều, quan trọng nhất là bọn họ không hề từ chối anh, sẽ không nổi giận với anh.

Còn cô thì sao, tính khí lạnh lùng, không lễ phép, độc miệng soi xét, giống như con lừa vậy, nhưng vì sao những khuyết điểm này trong mắt anh lại trở thành ưu điểm? Vì sao anh lại cảm thấy tính cách như thế làm rung động con tim?

Thì ra anh đã sớm yêu, cũng có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy cô đã yêu từ lúc nào...

Ý thức được bản thân hết thuốc chữa cũng đã chậm, người trong lòng cô đã quay về, càng châm biếm hơn là không ngờ người kia lại là em họ anh.

Anh thấy ánh mắt Bạch Dĩ Mạt nhìn Hướng Nhu, tuy có vẻ khinh thường, nhưng cái nhìn đó không giống như nhìn anh, đêm đó anh đem thắc mắc hỏi ra thì thấy Bạch Dĩ Mạt kích động né tránh, cuối cùng anh cũng hiểu được thì ra bố của đứa trẻ, người cô cố chấp bảo vệ chính là Hướng Nhu.

Hướng Nhu thích quần lấy Bạch Dĩ Mạt, ngày ngày khiến cô xù lông, tuy cô luôn phủ nhận tình cảm với Hướng Nhu, nhưng từng chút từng chút, trong lúc cô khóc trong vòng tay của Hướng Nhu, cuối cùng anh cũng bắt đầu đau, cơn đau không thể nói rõ, lòng đau như dao cắt.

Anh bắt đầu thu nhận vụ án ma túy về mình, làm ình một mối, thấy bọn họ ngọt ngào anh chỉ có thể mỉm cười, nỗ lực mỉm cười, cho dù là anh biết Hướng Nhu cố ý biểu hiện ân ái trước mặt anh, anh cũng chỉ có thể cười, bởi vì anh đã đánh mất người sau năm năm trông nom bên cạnh, đã đánh mất hoàn toàn.

Anh không hề từ chối trong nhà sắp xếp đi xem mặt, một lần lại là một người...

Có lẽ anh nghĩ mình thật sự vẫn còn có thể vùi đầu vào tình cảm khác, nhưng vì sao anh lại tìm kiếm bóng dáng Bạch Dĩ Mạt trên người những người con gái này, cho dù chỉ là một chút, anh cũng có thể cùng người đó bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng mà, không có, bọn họ đến một đặc điểm cũng không giống, anh bắt đầu tự cười nhạo mình, cần gì chứ? Trên thế gian này chỉ có một Bạch Dĩ Mạt mà thôi...

Cuối cùng trong ngày đêm vùi mình vào vụ án ma túy, trong một lần lại một lần đi xem mặt vô ích, trong lòng đau nhức khi dùng rượu thuốc lá, anh lại nhận được thiệp mời kết hôn của Bạch Dĩ Mạt và Hướng Nhu.

Một ngày trước hôn lễ, anh là người duy nhất đi cùng chú rể cô dâu đến tham gia bữa tiệc chia tay độc thân, Hướng Nhu bị mấy người anh em kia chúc không ít rượu, tửu lượng hẳn dù có tốt, cũng phải say ngà ngà.

Còn anh vốn không muốn đến, nhưng ai bảo anh là anh họ của hắn đây?

“Anh họ, em kính anh một ly.” Hướng Nhu tạm thời thoát khỏi đám bạn, đi đến cạnh Giản Quân Phàm ngồi trong góc nhìn hạnh phúc của hắn.

Giản Quân Phàm mỉm cười, ngữ khí nhẹ cảnh cáo Hướng Nhu đối tốt với Bạch Dĩ Mạt, sau đó cầm ly rượu lên một hơi cạn sạch, nhưng vì sao hôm nay rượu lại chưa xót như thế, chưa đến tận lòng.

Hương Nhu bật cười ha ha, ù ù cạc cạc nói câu cảm ơn với anh.

Anh biết được hai chữ kia bao hàm ý gì, nhưng điều anh khó chịu chính là, hai chữ này từ lúc tham gia bữa tiệc, Bạch Dĩ Mạt cũng nói với anh.

Về đến nhà, anh lẳng lặng ngồi trên ghế salon, trợn tròn mắt ngẩn người, ngồi đó cả một đêm, Doãn Hiểu Hàn đến tìm anh thấy vẻ mặt tiêu tụy của anh, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Cô kéo anh đi tắm rửa, tắm xong anh thấy Doãn Hiểu Hàn đứng trong phòng giữ quần áo vì anh mà khoa chân múa tay chọn quần áo khiến anh có chút áy áy, có chút chật vật.

Doãn Hiểu Hàn là bảo bối của bác Doãn, là thiên kim đại tiểu thư, tình yêu gần như trái ngược với Bạch Dĩ Mạt, trong tình yêu Bạch Dĩ Mạt luôn bị động, còn Doãn Hiểu Hàn lại là người chủ động.

Cô vì Giản Quân Phàm mà vào trường cảnh sát đuổi theo đến thành phố S, mặc anh lạnh lùng thế nào với cô, hồ hững với cô, cô vẫn như kẹo da trâu dính lấy anh.

Anh xem mắt ngày càng nhiều, cố ý để cô biết, để cô biết khó mà rút lui, nhưng cô lại chỉ nói: “Đi đi đi đi, dù sao cũng không thành công.”

Anh cảm thấy kỳ lạ, dựa vào cái gì mà cô cảm thấy anh nhất định chướng mắt với những người đó, dựa vào cái gì cô có thể tự tin như thế, tuy quả thật bị cô nói trúng, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cười mà không nói gì với cô.

Anh đã nói với Doãn Hiểu Hàn, nói một cách nghiêm túc, anh nói cho cô biết, cô còn nhỏ, chưa bao giờ yêu đương, cho nên mới sinh ra cảm giác ỷ lại với anh, cái tình cảm này không nhất định là tình yêu, cô chẳng qua chỉ ảo tưởng, cô phản đối thì anh nói rất rõ ràng cho cô biết, Giản Quân Phàm anh sẽ không thích Doãn Hiểu Hàn cô, để trái tim cô chết rũ.

Kết quả vừa đắm vừa xóa không như mong muốn, hai mắt cô đỏ lên không nói lời nào, cuối cùng nói cho anh biết thích anh là chuyện của cô, anh không có quyền xen vào.

Ngày hôm sau lại như không có chuyện gì, dường như chuyện hôm qua chỉ là một giấc mơ, tình duyên cuộc sống vẫn tiếp tục, tình yêu cũng vẫn tiếp tục.

Cô với anh cứ như vậy một lần từ chối, một lần kiên trì, dường như không có bờ bến, dây dưa không có chừng mực...

Doãn Hiểu Hàn cẩn thận thắt cà vạt cho anh, sau đó đẩy anh đến trước gương: “Nhìn đi, đẹp trai chưa, hôm nay phải cướp lấy nỗi bật của chú rể.”

Giản Quân Phàm định thần nhìn mình trong gương, sau đó không tự giác nhìn sang Doãn Hiểu Hàn bên cạnh mình kỳ thật khá là đáng đối (môn đăng hộ đối), cuối cùng cũng cười khan một tiếng.

++

Hôm sau đến tham dự hôn lễ có rất nhiều người, danh nhân, thương nhân, quan chức, đều không ngoại lệ, buổi hôn lễ trước sau không có trong vòng một thế kỷ này ở thành phố S.

Từ việc chuẩn bị hôn lễ, rồi lựa chọn quần áo, đến mời khách khứa ngồi vào, vật phẩm này nọ, mỗi chi tiết lớn nhỏ đều do Hương Nhu tự mình chuẩn bị, xa hoa không gì sánh kịp.

Theo khúc nhạc hôn lễ, Bạch Dĩ Mạt mặc áo cưới tinh xảo làm bằng tay kiểu cung đình châu Âu chậm rãi đi vào lễ đường, từng bước đi của cô, trái tim của Giản Quân Phàm lại nảy lên một lần, thì ra vẻ đẹp của cô là rung động lòng người như vậy, nụ cười của cô như chạm đến mỗi dây thần kinh của anh.

Còn trong mắt cô chỉ có Hương Nhu nở nụ cười tươi rói, bọn họ là đôi bích nhân môn đăng hộ đối trong mắt nhiều người, là tiêu điểm trong ống kính của nhiếp ảnh gia, là ngọn nguồn của hạnh phúc.

Bọn họ đọc lời thề, trao nhẫn cho đối phương, trong tiếng hoan hô của mọi người ôm lấy nhau, vỗ tay, tiếng hát, pháo hoa, pháo mừng đều vì họ mà vang lên, chỉ có anh im lặng rút lui khỏi cảnh tượng khiến trái tim anh đau đớn.

Giản Quân Phàm, không yêu, thật sự khó như thế sao?

Anh nhìn thấy Doãn Hiểu Hàn đứng cạnh bờ hồ, nha đầu kia cũng ra đây, từ lúc nào thì anh thật sự không biết, có lẽ là lúc trong mắt anh chỉ có Bạch Dĩ Mạt?

Làm anh giật mình là Doãn Hiểu Hàn đang khóc, dường như cô biết anh đang nhìn cô, vội vàng gạt đi nước mắt, sau đó lại mỉm cười.

Anh hỏi cô sao lại thế, cô lại nói mình cảm động, có lẽ anh biết cô khóc vì cái gì, nhưng trước sau không hề hỏi.

Cho đến nhiều năm sau, khi bọn họ đã là người làm bố làm mẹ, lại một lần nữa bước vào hôn lễ người khác tham gia thì cô mới nói cho anh biết năm đó cô vì anh mà khóc, vì anh đau mà buồn, Giản Quân Phàm chỉ có thể yêu chiều ôm lấy Doãn Hiểu Hàn vào lòng, nói với cô một câu: Thật là đứa trẻ ngốc!

Người cả đời cố chấp rất nhiều, gã ngốc Giản Quân Phàm cố chấp đã thôi những năm tháng khiến anh nhớ mãi không quên, còn cô bé ngốc Doãn Hiểu Hàn cố chấp lại thu hoạch được một tình yêu hạnh phúc mỹ mãn.

Có lẽ hạnh phúc này không dễ có, có lẽ hạnh phúc này cô cũng từng nhận đau mà buông tay, nhưng đến cuối cùng, bọn họ nhìn rõ bản thân, nhìn rõ đối phương, nhìn rõ tương lai tay nắm tay cùng đi hết con đường đến bạc đầu.

Có tình yêu che kín trong bụi gai, có tình yêu là im lặng cả đời, có tình yêu mãnh liệt như lửa, có tình yêu bình thản như nước, chỉ cần kiên trì trên con đường tình yêu, cuối cùng nhận được sự vĩnh hằng, mới là người chiến thắng...

60. Chương 61: Hạnh Phúc Ngọt Ngào

Từ sau khi Giản Quân Phàm cầm một dao cho Bạch Dĩ Mạt, Bạch Dĩ Mạt đã đối tốt hơn với Giản Quân Phàm, những ân oán trước kia như là chuyện của tổ tiên, khiến trong lòng Hường Nhu lại ghen tuông, áp lực, khổ sở không người để ý.

Như bây giờ, Hường Nhu ngồi trên ghế trên mặt đủ mọi sắc màu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Bạch Dĩ Mạt, trong ánh mắt ngập tràn u ám, cô vợ này rốt cuộc là nhà ai, càng ngày hằn cằn mơ hồ.

Giản Quân Phàm đã sớm xuất hiện tám trăm năm rồi, bây giờ cơ thể cũng khỏe mạnh, ăn uống bình thường, làm sao lúc nào cũng chạy đến nhà cô thế?

Được, anh nói anh là anh họ, lại là bạn tốt, còn là bạn sinh tử thường xuyên đến ăn chùa hẩn chấp nhận, thế quái gì rõ ràng Thỏ Con lúc trước đã đồng ý kết hôn với hẩn, bây giờ chỉ cần hẩn nhắc đến chuyện này, đã bị nha đầu kia chêm chọc cười nhạo, có đôi khi hẩn nhìn mình trong gương cẩn thận đánh giá, là mình đã bị cô chơi chán rồi sao? Hay là cô nhìn chán mình rồi? Hay là có kẻ thứ ba xen vào?

Bạch Dĩ Mạt đi ra phòng bếp nhìn Hường Nhu vẻ mặt không vui ngồi trên ghế thì nhất thời cảm thấy buồn cười, bộ mặt này cô đã nhìn quen lắm rồi, giống như ông chồng lâu năm không ở nhà, lòng đầy oán hận cô vợ trẻ.

Cô đi đến sau ghế, hai tay vòng lấy ôm cổ Hường Nhu, cười hì hì hỏi: “Sao thế? Sao lại giống oán nữ vậy?”

Hường Nhu dè dặt ý nghĩ muốn giết chết cô, sau đó cố ý hừ miệng nói: “Oán nữ? Chỗ nào hả? Để cho oán nam anh nhìn, nói không chừng vừa hay gom đủ thành một đôi, không gây hiềm khích với người ta.”

Bạch Dĩ Mạt cười phì một tiếng, giơ một tay ra nhéo nhéo khuôn mặt tuần tú của Hường Nhu: “Ồ, hiềm khó nhé, nhà em lại có một oán nam đẹp trai như vậy.”

“...”

“Này, đồ ăn đã rửa sạch rồi, cũng xắt ra rồi, đầu bếp khi nào sẽ lên sân khấu đây?” Bạch Dĩ Mạt nhìn Hường Nhu không nói lời nào, thế là cố ý nói vào tai hắn.

Hường Nhu chỉ cảm thấy cơ thể bực dọc bỗng bị luồng khí bên tai xua tan, thay vào đó là một luồng nhiệt nóng xông lên từ đan điền, hắn xoay người kéo Bạch Dĩ Mạt đến, trực tiếp đặt lên trên ghế.

Bạch Dĩ Mạt còn chưa kịp phản ứng mình đã vào vị trí, thì miệng đã bị bịt lấy hormone nam giới mãnh liệt trên người hắn đang toát ra mị lực đặc biệt.

Đầu lưỡi hắn thành thạo quay cuồng trong miệng cô, đùa nghịch đủ kiểu, sự bá đạo cường thế quần lấy mùi thơm, bàn tay dần dần không thành thật.

Bạch Dĩ Mạt cảm giác được ý đồ của Hường Nhu, liền gỡ hai tay hắn ra, nhân cơ hội thở lấy hơi liền ngăn hắn tiếp tục: “Dừng dừng dừng, không được, lát nữa Giản Quân Phàm đến rồi.”

Hường Nhu mỉm cười tươi, trong đôi mắt đùa hoa tràn đầy vẻ mãnh liệt bạn biết tôi cũng biết kia, dục vọng làm mờ đôi mắt hắn.

“Nhưng bây giờ anh rất đói bụng...” Nói xong không để ý Bạch Dĩ Mạt có phản kháng không tiện đà hôn xuống.

Bạch Dĩ Mạt từ trước đến nay không chịu nổi Hường Nhu vô ý hay cố ý trêu đùa, cho nên khi cô bị hôn đến ngất đi, đầu óc mới khôi phục lại chút thần trí thì lại bị Hường Nhu bóc lột sạch sẽ.

Cô đang muốn tránh thoát thì cảm giác hai chân bị tách ra nghênh đón cái thứ cứng cáp, tốc độ của hắn dịu dàng, lại có chút mãnh liệt xông vào, đem đến cho cô khoái cảm quen thuộc.

Hường Nhu vừa ra vào vừa cắn bên tai Bạch Dĩ Mạt, thở ra khí nóng: “Thử xem nào, cơ thể em vẫn thành thật hơn, em còn đói hơn cả anh nữa?”

Bạch Dĩ Mạt đương nhiên hiểu ý của Hường Nhu, hai tay bám trên vai hắn không tự giác dùng sức, móng tay chậm rãi bầu lên da hắn.

“Anh ra đi, em không muốn, a...” Bạch Dĩ Mạt giận dữ nói chưa xong đã bị Hường Nhu bắt chặp trực tiếp chạm vào điểm mẫn cảm của cô, hung hăng không chừa đường lui đụng trái sở phải, mỗi lần chạm đến dây thần kinh vẫn còn tỉnh táo của Bạch Dĩ Mạt.

Nước mắt của Bạch Dĩ Mạt đã bị hắn làm cho đến nỗi phải chảy ra, cắn răng nhắm mắt hưởng thụ từng đợt kích thích, còn cô không nhìn thấy lúc này Hường Nhu đang nở nụ cười tà khí, nụ cười kiểu này là lúc hắn đang âm mưu chuyện gì đó sẽ xuất hiện.

“Ding dong...” Hai người trên ghế đang toát mồ hôi như mưa bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa, như một chú chim sợ cành cong mở to đôi mắt, nhưng lại không chút lưu tình tiếp tục cày cấy.

Bạch Dĩ Mạt nức nở đẩy Hường Nhu ra: “Giản Quân Phàm đến đó, anh mau ra đi...á...” Lại một lần nữa dồn sức, Bạch Dĩ Mạt sợ người ngoài cửa sẽ nghe thấy, vội bịt miệng lại, cố để cho tiếng rên rỉ không khống chế được phát ra nhỏ thôi.

Hai tay cô đập Hường Nhu, hạ giọng: “Hường Nhu, em bảo anh ra đi, anh có nghe không? Ừm...”

Miệng của cô bị tay Hường Nhu thành công che lại, sau đó tay kia của hắn ôm chặt Bạch Dĩ Mạt, để hai chân cô quần ngang eo hắn, rồi khẽ kéo cả mông cả người cô đứng lên, cô giật mình ôm chặt lấy cổ hắn, trở mắt nhìn hắn ôm mình đi vào phòng ngủ, quan trọng nhất là chỗ nào đó của bọn họ vẫn nằm nguyên, không hề tách ra, kích thích như vậy vẫn là lần đầu.

Cửa phòng ngủ bị đóng lại, Bạch Dĩ Mạt trừng mắt Hường Nhu: “Anh điên rồi, anh mau buông ra!”

Hường Nhu nhanh chóng đem Bạch Dĩ Mạt một lần nữa đè ngã xuống giường, hung hăng cắn lấy cổ để đôi môi đỏ mọng của cô, phía dưới dùng sức ra vào.

Điện thoại trong phòng khách vang lên, Bạch Dĩ Mạt giây dựa muốn đứng lên, cô biết chắc là Giản Quân Phàm gọi điện đến, rõ ràng là mời người ta ăn cơm, bây giờ lại để khách ở ngoài cửa, chủ nhà lại ở trong phòng hầu hạ, nghĩ thế nào cũng thấy mình không nên.

Cũng không biết là sức mình quá lớn, hay là Hường Nhu cố ý, cuối cùng cô cũng giãy dụa ra khỏi hắn, thế là vội vàng nhảy xuống giường chuẩn bị đi ra ngoài.

Chân vừa chạm đất đã bị Hường Nhu kéo trở về, dồn ép đến bên cửa sổ, vì nhà cô nằm rất cao, bốn phía lại là kiến trúc thấp bé, cho nên lúc Hường Nhu xem xét có vẻ được thì kéo rèm lên, đặt Bạch Dĩ Mạt bên cửa sổ sát đất, một tay ôm lấy nơi cao vút của cô, một tay nắm chặt eo cô, trực tiếp tiến vào từ phía sau.

Hắn vừa không kiêng nể đâm cô, vừa nói bên tai cô: “Xem ra hôm nay anh họ cũng đói bụng...” Nói xong ngón tay chỉ vào dưới lầu cách đó không xa.

Đây là lần đầu tiên Bạch Dĩ Mạt với Hường Nhu kích thích như thế, tuy tầng nhà cô với khung cảnh trời đen trước mắt là tuyệt đối không có khả năng bị người khác nhìn, nhưng lộ liễu như vậy vẫn khiến cô có cảm giác không an toàn.

Cô nhìn theo ngón tay Hường Nhu, quả nhiên dưới lầu có vẻ như Giải Quân Phàm lái xe rời đi...

Mặt mày Hường Nhu nhú lại, tiếp tục giữ lấy trên diện rộng, cho đến khi hai chân Bạch Dĩ Mạt mềm oặt mới đặt cô lên giường tiếp tục hành động, không hề kiêng nể bắn hạt giống vào...

Kể mặt người dạ thú nào đó thỏa mãn y như ăn đứa trẻ được ăn kẹo, hài lòng ôm lấy Bạch Dĩ Mạt đến ngón tay cũng không buồn nhúc nhích.

“Bạch Dĩ Mạt?”

“Ừ...” Bạch Dĩ Mạt mơ mơ màng màng trả lời một câu.

“Sáng mai đi đăng ký nhé?”

“Ừ...”

“Nói rồi nhé, không được thay đổi...”

“...”

Ngày hôm sau.

“Đi chỗ nào cơ? Sáng sớm thế này?” Bạch Dĩ Mạt chẳng hiểu gì, nhìn Hường Nhu ngồi trên ghế lái hỏi.

“Đi đăng ký kết hôn!” Hường Nhu không giấu diếm.

Bạch Dĩ Mạt nghe thế, đầu thôi hôn mê, thân không yếu ớt, cơn buồn ngủ cũng tỉnh rụi: “Anh nói cái gì?”

Hường Nhu nghiêng đầu nhìn Bạch Dĩ Mạt mở to mắt, lặp lại: “Đi đến cục dân chính đăng ký.”

Bạch Dĩ Mạt bình tĩnh lại, sau đó nở nụ cười: “Được!”

Hường Nhu quay đầu nhìn Bạch Dĩ Mạt cười có chút kỳ quái, bản thân cũng nở nụ cười, trong lòng nha đầu kia tính toán gì hắn đều rõ.

Cho nên, Hường Nhu hết sức phấn chấn một tay cầm hai cuốn sổ màu đỏ, một tay kéo Bạch Dĩ Mạt nghi ngờ ra khỏi cục dân chính, lúc này Bạch Dĩ Mạt mới bỏ tay Hường Nhu ra.

“Hôm nay không phải là cuối tuần sao?”

“Đúng thế!” Hường Nhu trả lời thành thật.

“Vì sao cục dân chính vẫn mở?”

“Bọn họ tận tâm với nghề.”

“Anh, anh lạm dụng chức vụ.”

“Anh tuyệt đối không có, bạn của bạn anh vừa khéo là cục trưởng, việc bạn bè giúp không được tính là lạm dụng quyền lợi.”

“Thế họ khẩu thì nói thế nào?” Hộ khẩu của Bạch Dĩ Mạt nằm trong tay Bạch Thục, ông bố đã đi công tác, sao Hường Nhu có thể lấy được.

“Anh em đưa cho.” Hường Nhu cười đến xuân phong đắc ý.

“Không thể nào, anh em rất không hi vọng em gả cho anh, sao lại có lòng như thế, lại còn câu kết với anh lừa em.”

Hường Nhu cười ha ha: “Điều kiện của anh ấy là đừng giới thiệu bạn gái cho anh ấy nữa.”

“Sau đó anh ấy đưa sổ hộ khẩu cho anh à?”

“Đúng thế...”

Bạch Dĩ Mạt vừa nghe thì trong nháy mắt sụp đổ, ngay cả Bạch Dĩ Hạo cũng làm phản rồi, sao chớp mắt mình lại biến thành vợ người ta thế này?

Hường Nhu nhìn vẻ mặt không vui của Bạch Dĩ Mạt thì thấy buồn bực, rõ ràng là nước chảy thành sông, vì sao không muốn làm thủ tục với hắn?

Hắn cầm lấy tay Bạch Dĩ Mạt, hai mắt trêu đùa bỗng nghiêm túc hẳn, trên mặt cũng thôi cợt nhả: “Dĩ Mạt, vì sao em không muốn làm xong mấy thủ tục này với anh?”

Bạch Dĩ Mạt nhìn Hường Nhu, hắn đang chờ đáp án của cô, nghiêm túc chờ cô trả lời...

Không phải cô không đồng ý lấy Hường Nhu, chỉ là cô biết cơ thể của mình, sau lần sinh non đó đã tạo thành vết thương rất lớn trong cô, ngộ nhỡ cô không thể mang thai thì làm sao?

Hường Nhu là con độc đinh mấy đời của Hường gia, cô không thể ích kỷ như vậy, cô biết Hường Nhu không cần, nhưng sau đó thì sao? Người nhà hắn có thể không cần sao? Một nàng dâu không thể sinh đẻ bất luận thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không được hoan nghênh, cho nên cô mới đợi, đợi đến khi nào có đứa con với hắn thì có thể yên tâm gả cho hắn, nhưng bây giờ hắn lại dùng thủ đoạn như vậy lừa cô kết hôn, cô có thể không tức giận được sao?

“Em sợ...” Cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng nói ra băn khoăn của mình: “Em sợ em không thể có con, em sợ Hường gia các anh tuyệt hậu.”

Hường Nhu lại nhẹ thở dài một hơi, kéo Bạch Dĩ Mạt vào lòng: “Nha đầu ngốc, làm anh còn tưởng có gì nữa chứ? Người anh yêu chính là em, có thể sinh con hay không có liên quan gì? Đúng là nha đầu ngốc...”

Thế là, một tháng sau...

Trong khoa phụ sản của bệnh viện tư gia Lăng Vân sau lần Giải Quân Phàm nhập viện có nữ sư tử gầm, bây giờ lại là một nam sư tử rống...

Hường Nhu ôm Bạch Dĩ Mạt, cười vui như đứa trẻ, hắn hôn lên Bạch Dĩ Mạt, sau đó cao hứng hoa chân múa tay vui sướng: “Anh muốn làm bố, anh muốn làm bố...”

Bạch Dĩ Mạt thấy bộ dạng ngây thơ của Hường Nhu, rất khinh bỉ như những người đứng bên cạnh, không phải, là ánh mắt hình viên đạn nhìn Hường Nhu kéo bác sĩ hỏi đồng hỏi tây, nói với Hạ Nhất Bắc: “Còn nói không cần, xem cái dạng kia...”

Hạ Nhất Bắc đồng ý gật đầu, sau đó nén giận với Bạch Dĩ Mạt: “Còn không phải trách cậu sao, cái bụng của cậu cũng không thể nói bấy được, nhanh như vậy mang thai làm gì? Cậu có biết mình áp lực nhiều thế nào không?”

Bạch Dĩ Mạt đồng tình vỗ vai Hạ Nhất Bắc, về mặt mình hiểu cậu: “Mình biết, đồng chí, cậu vất vả rồi...”

61. Chương 62: Phiên Ngoại Cuối Cùng

Action 1: Bạch Dĩ Hạo đi xem mắt

Đây là một ngày ánh mắt trời ảm áp, trong gian phòng bao nào đó nhiệt độ chợt hạ xuống, bởi vì sau khi một núi băng gặp một núi băng, đã làm tổn thương đến người khác...

Hướng Nhu không có quên lời dặn của bà xã đại nhân, gánh nặng đường xa đem trợ thủ đắc lực của mình Lâm mỹ nhân lừa đến gặp Bạch Dĩ Hạo, theo lý thuyết mà nói hai tảng núi băng này hẳn nên là hận nhau gặp quá muốn, nhất kiến chung tình mới đúng, nhưng vì chuyện gì mà lại phát triển đến thế này.

Hướng Nhu cùng Bạch Dĩ Mạt trộn mồm há hốc nhìn hai núi băng đàm phán chuyện công việc, sau đó hết đề tài để nói, bọn họ lại bắt đầu nói chuyện như thế này.

Sau khi giới thiệu xong...

“Bạch tổng ngài khỏe chứ, lần trước tôi có nhắc đến sản phẩm mới của quý công ty xuất hiện trên quầy hàng của Quang Mậu các ngài, ngài cảm thấy còn có vấn đề gì? Lâm Thắng Nam giọng điệu không đổi, bộ dáng giải quyết việc chung, khiến Hướng Nhu rất nghi ngờ rốt cuộc công ty là của hắn hai là ai.

Từ trước đến nay Bạch Dĩ Hạo luôn một bộ không nhanh không chậm, bình tĩnh trầm ổn, cho dù anh biết hôm nay rõ ràng là bị hai người này lừa đến, nhưng cũng không hề kinh hãi.

“Chuyện này cô nên đi nói với phòng thị trường bên kia, không phải trực tiếp thông qua tôi, hướng hồ sếp tổng của cô không đem chuyện này giao cô toàn quyền trách nhiệm đấy chứ?” Nói đến đây, còn liếc mắt nhìn Hướng Nhu một cái.

“Tôi biết Bạch tổng ngài bề bộn công chuyện, nhưng tốt xấu gì thì quý công ty cũng có thể cho chúng tôi thời gian cụ thể với phương án định hướng, không phải để chúng tôi khổ sở chờ đợi thế này!”

“Cô phải hiểu bày trên quầy hàng Quang Mậu không phải là nhãn hiệu bình thường, còn Duệ Phong gần đây chưa bao giờ có tên trong đó, bây giờ đột nhiên các cô muốn lấy một sản phẩm bố trí trên quầy Quang Mậu, có phải là thái quá không?”

Lời này của Bạch Dĩ Hạo vừa nói ra, Hướng Nhu đã nhin không được, dù gì tương lai cũng là anh rể, nói chuyện cũng chớ nên độc địa thế chứ: “Anh cả, câu này của anh không đúng rồi, anh không thể nhìn thiên cận thế được, anh phải biết công ty bọn em khai phá nhãn hiệu này tuyệt đối là khả năng tiềm tàng, em là xem anh là anh cả của em nên mới có ý tốt đến bày trên cửa hàng Quang Mậu bộ anh, sao anh lại nói không được?”

“Tóm lại một câu, muốn trưng lên cửa hàng, phải dựa theo trình tự của công ty, cậu phải biết, từ trước đến nay anh không bao giờ nói chuyện làm ăn kiểu đi cửa sau.”

“Được, em cũng không tin, em không muốn ép Quang Mậu của anh, Hướng Nhu em vất vả mấy ngày nay, anh cứ chờ em, xem em đi vào cửa trước của Quang Mậu các anh như thế nào.” Nói xong nhìn sang Lâm Thắng Nam: “Thắng Nam, cô lập tức trở về kê khai lại một phần kế hoạch, sáng mai tôi muốn thấy nó xuất hiện trong email của tôi.”

Lâm Thắng Nam gật đầu, đứng dậy, nói với Hướng Nhu: “Được, bây giờ tôi về chỉnh sửa lại.”

“Nhanh lên, nhanh lên.” Hướng Nhu vẫy tay ý bảo đi đi, hoàn toàn không thấy Lâm Thắng Nam có thâm ý khê gật đầu với Bạch Dĩ Hạo.

Bạch Dĩ Mạt trừng mắt với Hướng Nhu, Hướng Nhu không hề phát hiện, hai mắt sáng ngời chỉ nhìn vào Bạch Dĩ Hạo ra vẻ thanh thản, như muốn nói trên thế gian này chỉ có mình Bạch Dĩ Hạo là có thể khiến cho Hướng Nhu – người luôn không thèm để ý đến mọi chuyện – cũng phải xù lông.

Trên đường về nhà, Bạch Dĩ Mạt buồn bực không lên tiếng nhìn cảnh rút lui, Hướng Nhu cảm thấy cô kỳ lạ, thế là giơ tay ra kéo Bạch Dĩ Mạt lại hỏi: “Em làm sao thế? Ăn chưa no sao? Hay à đi ăn chút gì nhé?”

Bạch Dĩ Mạt bỏ tay Hướng Nhu ra, nhìn hắn: “Em hỏi anh là khờ thật hay giả vờ thế, rõ ràng là để cho anh em với Thắng Nam xem mặt, sao anh lại nói sang chuyện khác chứ, lại còn thêm mắm thêm muối.”

“Không phải, em cũng thấy đấy, anh em như vậy, tối xấu gì anh cũng là hắc võ sĩ, bị anh ấy châm biếm thành không đáng một đồng, sau này anh biết quấy như thế nào nữa?”

“Quầy? Anh chỉ biết lêu lổng, em nói trước, không giải quyết đại sự cho anh em, đừng có hi vọng em lấy anh, cứ ôm công ty của anh cả đời đi!”

Hương Nhu có chút bất đắc dĩ cau mày lại, sao đại sự của mình lại phụ thuộc vào Bạch Dĩ Hạo kia chứ, Bạch Dĩ Hạo không định kết hôn trong thời gian tới, xem ra phải ra đòn sát thủ mới được.

“Được được được, anh sẽ nghĩ lại...”

Bạch Dĩ Mạt hừ nhẹ một tiếng, sau đó quay sang chỗ khác không nhìn hấn nữa, nhưng khoe miệng lại từ từ cong lên...

Cho đến về sau này Hương Nhu mới biết, thật ra Bạch Dĩ Hạo và Lâm Thắng Nam đã sớm sắp xếp ổn thỏa hạng mục đó rồi, chỉ thiếu nước ký tên thôi, mà lúc đó hai người biết là bị lừa đến xem mắt cũng rất tự nhiên đóng kịch, còn Hương đại gia nhanh trí của chúng ta cũng khó “lật thuyền trong mương”, bị chơi xỏ hoàn toàn không biết gì, nhưng hai nhân vật lợi hại như thế lại song kiếm hợp bích, sao có thể không thiên hạ vô địch được?

Nhiều năm sau, cuối cùng Lâm Thắng Nam cũng tìm được chàng trai của mình, cô mới có thể bình tĩnh thăng thần với Hương Nhu, năm đó vì sao cô lại đi theo hấn?

Đó là bởi vì trong lòng cô đã sớm để ý đến hấn, cô cũng biết hấn có người khác, một cô gái như Bạch Dĩ Mạt đúng là có thể khiến đàn ông chờ đợi.

Cho nên cô đành yên lặng giúp đỡ hấn trong công việc, giả vờ như không có chuyện gì, giả vờ từ chối nhiều lần xem mắt mà hấn sắp xếp, bao gồm cả Bạch Dĩ Hạo...

Lại nói, xét mọi mặt Bạch Dĩ Hạo không hề thua kém Hương Nhu, thậm chí so với Hương Nhu còn đủ tư cách làm chồng hơn, nhưng bất kể thế nào cô cũng không bước vào được, mà cô có thể mơ hồ cảm thấy Bạch Dĩ Hạo cũng như cô, nhìn ngoài thì lạnh tựa băng giá nhưng trong đáy lòng luôn có một người, một người có thể làm tan băng tuyết của anh...

Action 2: sau khi kết hôn

Sau khi Hương Nhu và Bạch Dĩ Mạt biến mất trong hôn lễ, lúc hai người trở về sau tuần trăng mật thì người trong nhà lập tức phê bình giáo dục nghiêm túc, đương nhiên người phải chịu trận là cậu nhỏ Hương Nhu của chúng ta.

Ông Hương: “Tiểu tử thôi, mày có biết cái bụng của cháu dâu ông đây đã to ra chưa hả?

Mày lại còn dám để nó tự đi đi lại lại, nếu chất của ông có xảy ra chuyện gì, ông sẽ khiến mày nhảy vào quan tài nằm!”

(1 Nguyên văn là ‘ba dài hai ngắn’, đây là động tác khi ăn cơm không được đặt đũa ngay ngắn vì nó ko đc coi là tốt, mang nghĩa ‘chết’. Vì khi chết đặt vào quan tài, mà quan tài ba miếng ván dài và hai miếng ván ngắn, nên quan tài đc coi là ‘ba dài hai ngắn’ – Nguồn: thivien.net)

Hương Nhu đứng trong phòng khách giải thích với ông Hương: “Có chuyện gì được chứ? Ông yên tâm, chúng cháu mới đến Lăng Vân kiểm tra, cháu dâu với chất trai của ông rất khỏe.”

Ông Hương cầm gỏi phi đến: “Được lắm, hôm hôn lễ đó chúng mày để lại khách khứa trong sảnh đường, tự ý làm loạn, không cần nói nhất định là ý của tiểu tử thôi mày.”

Bạch Dĩ Mạt ngồi một bên nhìn ông chồng bị người nhà xét xử công khai thì có chút lo âu, thật ra hôm đó cô không muốn tiếp khách, đột nhiên lại thêm ăn đồ cay Tứ Xuyên, phải là món cay Tứ Xuyên chính cống, chỉ bằng quơ trước mặt Hương Nhu vài câu, ai ngờ Hương Nhu trực tiếp đặt vé máy bay đến Tứ Xuyên, cả hai chạy thoát khỏi lễ đài hôn lễ.

Bây giờ phải đính chính lại cho Hương Nhu: “Ông nội, không phải đâu, thật ra là cháu...”

“Dĩ Mạt, chúng ta biết con đau lòng thay tên tiểu tử này, nhưng không cần phải giải thích gì, nó làm bậy quen rồi, phải nên chịu phạt.” Hương Thiên Hoa mở miệng.

“Bố...” Hương Nhu quát to.

Hương Thiên Hoa khoát tay chặn lại, nói: “Đừng nói bố, cũng đã làm bố rồi lại còn lông không thể này, đi, mau đến thư phòng sám hối.”

Từ nhỏ Hương Nhu đã thường xuyên đến đó, mỗi lần làm sai là lại phải đến thư phòng, mà nội dung mỗi lần sám hối đó là chép sách, giống như mấy công tử thư hương ngày xưa, cho nên chữ hán đẹp là vì luyện tập như thế.

Mẹ Hương cảm thấy đau lòng vì con trai mới về, vẫn còn mệt nhọc lại phải bị phạt, thế là dậm vào: “Con trai lớn rồi, ông cũng nói nó là người làm cha, còn lấy mấy hình phạt hồi bé ra nói sao.”

“Lớn cái gì chứ, cho dù sau này cháu của tôi có lớn thì nó làm sai cũng phải chịu phạt.” Hương Thiên Hoa hoàn toàn không chịu mềm mỏng với vợ.

Bạch Dĩ Mạt dùng sức đánh mắt ra hiệu với ông Hương, ông Hương khụ khụ hai tiếng: “Thiên Hoa à! Thôi quên đi! Hai đứa cũng đã mệt mỏi lắm rồi, Dĩ Mạt còn muốn chăm sóc cho Hương Nhu, thôi thì khỏi phạt đi.”

Bạch Dĩ Mạt cũng trở mắt nhìn Hương Thiên Hoa, nói: “Bố, con đói bụng rồi.”

Bây giờ Bạch Dĩ Mạt chính là bảo bối trong nhà, cô vừa nói một câu, tất cả mọi người đều vây quanh cô hỏi cô muốn ăn gì, để đi trong nhà đi làm.

Bạch Dĩ Mạt lắc đầu, mắt nhìn Hương Nhu nói: “Con muốn ăn đồ Hương Nhu nấu.”

Hương Nhu đương nhiên biết kế của Bạch Dĩ Mạt, thế là thuận thế nhận lời: “Nhưng mà mấy thứ em thích thì nguyên liệu để ở nhà hết rồi, hay là em cứ chờ anh một lát, anh quay về lấy.”

“Nhưng mà, em thật sự rất đói.” Bạch Dĩ Mạt cố ý giả vờ đáng thương.

Ông Hương lập tức lên tiếng: “Còn lấy cái gì nữa, cháu dâu ông đã đói đến chết rồi, nhanh về nhà đi, để cảnh vệ đưa hai đứa về,”

Bạch Dĩ Mạt liên tục xua tay: “Không cần không cần đâu, để bọn cháu tự về được rồi...”

Sau đó, trong lời dặn dò của người nhà, hai người thuận lợi thoát khỏi miệng hổ, Hương Nhu không thể không thừa nhận, kỹ năng biểu diễn của Bạch Dĩ Mạt lại tăng lên một level.

Action 3: thời gian mang thai

Cuối cùng Bạch Dĩ Mạt cũng vượt qua ba tháng đầu nguy hiểm, còn Hương Nhu ăn chay cũng đã lâu, mỗi lần ôm ấp cơ thể mềm mại của vợ, ngửi thấy mùi hương trên cơ thể cô thì lại khô nóng vô cùng, nhưng vì đứa con nên hần chỉ có thể nhẫn nhịn, có đôi khi khó chịu quá, Bạch Dĩ Mạt cũng sẽ giúp hần, tuy cảm giác trên tay không thể so với trên cơ thể, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn, lại nhìn bộ dáng đau lòng của Bạch Dĩ Mạt, hần nhịn một chút cũng chẳng sao.

Hần tắm rửa xong đi ra thấy Bạch Dĩ Mạt nằm trên giường đọc tiểu thuyết, mang thai khiến sắc mặt cô càng thêm hồng hào, không còn gầy như trước nữa, bây giờ lại càng mượt mà hơn, ôm lấy cảm giác mềm mềm trơn nhẵn, mà dáng vẻ quyến rũ cũng vô cùng, như lúc này đây, dưới ánh đèn nổi bật lên hình ảnh mê người biết bao! Hần không tự giác nuốt nước miếng, sau đó đi đến...

Bạch Dĩ Mạt đắm chìm trong thế giới tiểu thuyết cảm thấy trên người ngựa ngựa, phục hồi tinh thần mới phát hiện tay của Hương Nhu đang di chuyển trên người, cô đặt sách xuống, sau đó nắm lấy bàn tay như nhóm lửa kia, từ lúc cô mang thai rõ ràng cảm thấy giác quan của mình càng thêm bén nhạy, Hương Nhu chỉ vô ý vuốt ve một ít sẽ khiến cô muốn, nghe nói đây là phản ứng bình thường lúc mang thai, cho nên cơ thể không cần phải phản ứng tích cực trước ngọn lửa kia.

“Đừng đùa nữa, ngủ đi.” Bạch Dĩ Mạt thành công chụp lấy tay Hương Nhu.

Hương Nhu ‘ừ’ một tiếng, tay kia lại tiếp tục, thuận thế vùi đầu vào cổ cô, thổi khí lên người cô, khiến trong nháy mắt thần kinh cô lập tức có phản ứng.

Bạch Dĩ Mạt dùng tay kia đẩy đầu Hương Nhu ra, vừa đẩy vừa nói: “Đừng nữa, ngứa quá...”

Trong lúc nói, Hường Nhu đã xoay người đặt Bạch Dĩ Mạt nằm dưới cơ thể mình, cẩn thận tránh đè lên bụng cô: “Anh hỏi bác sĩ rồi, nói có thể, chỉ cần cẩn thận.”

Bạch Dĩ Mạt chống lên vai Hường Nhu: “Hay thôi đi, lỡ động đến bảo bối thì biết làm sao?”

Hường Nhu tham lam quần quýt trên môi Bạch Dĩ Mạt thật lâu mới đáp lại: “Không đâu, bảo bối cũng nên phải gặp mặt ba ba, không phải sao?”

Nói xong liền dùng sức vận động, vô cùng dịu dàng cũng rất cẩn thận, Bạch Dĩ Mạt cũng phối hợp theo, Hường Nhu biết lúc mang thai trên phương diện này phụ nữ càng thêm miễn cưỡng so với bình thường, còn hẳn đang thỏa mãn sự miễn cưỡng của cô, cũng có lẽ là của mình, mà thôi mặc kệ nó, chỉ cần tính phúc là được rồi...

Action 4: sinh con

Chớp một cái thời gian đã đến ngày dự tính sinh, Bạch Dĩ Mạt nhìn trong phòng bày đầy đồ chơi và quần áo nữ của trẻ em, còn còn cả mấy tấm poster mấy bé gái nữa, nghĩ mà muốn cười.

Hường Nhu rất muốn có con gái, cho nên từ sau khi Bạch Dĩ Mạt mang thai đã bắt đầu mua hàng về nhà, tất cả đều là đồ của con gái, có đôi khi Bạch Dĩ Mạt lại chọc hấn sao có thể chắc chắn là con gái chứ?

Hường Nhu lại thêm tự hào nói: “Với phán đoán chuyên nghiệp của anh, cùng với thời gian chúng ta làm, nhất định là con gái.”

Còn Bạch Dĩ Mạt lại cảm thấy kì quái, bác sĩ nói đứa trẻ đang ngồi, không nhìn rõ là bé trai hay bé gái, chỉ có thể sinh mới biết được.

Lúc này, Hường Nhu lại càng thêm không kiên nhẫn mua rất nhiều đồ, chất khoảng hai căn phòng, Bạch Dĩ Mạt chỉ có thể theo hấn, ai bảo ông bố này lại yêu bé gái trong bụng cô thế chứ...

Hôm nay, vốn là Hường Nhu đưa Bạch Dĩ Mạt đi kiểm tra, đâu ngờ lại nhận được điện thoại phải về công ty, thế là bảo lái xe đưa Bạch Dĩ Mạt đi.

Tới bệnh viện gặp được Hạ Nhất Bắc, thề là cùng cậu hàn huyên một hồi, nói đến nỗi cảm thấy có gì đó không thích hợp, Hạ Nhất Bắc làm bác sĩ đã phát hiện ra, cậu nhảy dựng lên bất bình tĩnh: “Bạch Dĩ Mạt, cậu cậu cậu, cậu chảy nước ối rồi.”

Bạch Dĩ Mạt tỉnh tỉnh mê mê nhìn xuống theo ánh mắt của Hạ Nhất Bắc, quả nhiên là chảy nước ối, thế là hét to một tiếng kêu đau, khiến cho Hạ Nhất Bắc mù mờ hấn, trước kia Bạch Dĩ Mạt rất thông minh lanh lợi phản ứng nhanh, từ lúc mang thai bảo bối của Hường gia thì chậm chạp hấn lên, đến đau cũng phản ứng chậm như thế.

Hạ Nhất Bắc nhanh chóng gọi y tá đến giúp, sắp xếp bác sĩ chuẩn bị phẫu thuật, Bạch Dĩ Mạt nín lấy tay Hạ Nhất Bắc yếu ớt nói: “Hường Nhu, tớ muốn Hường Nhu...”

Hạ Nhất Bắc dùng ánh mắt vỗ về: “Gọi điện rồi, đang trên đường tới, đừng sợ, không có chuyện gì đâu...”

Sau đó Bạch Dĩ Mạt bị đưa vào phòng sinh...

Lúc Hường Nhu đến thì vừa hay gặp Đẩu Dao đi ra từ phòng sinh, Hường Nhu vội vàng chạy đến hỏi: “Vợ tôi sao rồi?”

Đẩu Dao liếc nhìn Hường Nhu: “Bây giờ mới đến hả, sao không chờ đến lúc con anh lớn luôn đi?”

Hường Nhu chán nản nhìn cánh cửa phòng sinh khép kín: “Xin lỗi, đều là lỗi của tôi, rốt cuộc thì vợ tôi có sinh không!”

Hài lòng nhìn người đàn ông không ai bì nổi cúi đầu với cô, bèn nói lại nghiêm chỉnh: “Yên tâm đi, mẹ con bình an, con của anh nặng sáu cân tám, là một bé trai béo tốt.”

“Bé trai?” Hường Nhu mở to mắt.

“Nếu không thì sao?”

Hường Nhu cười ngây ngô: “Bé trai cũng tốt, bé trai cũng tốt...”

Đậu Dao bật cười: “Vợ anh mới hành hạ tôi đến chết mất, anh không đến cô ấy sống chết không sinh, nếu không phải có tôi thì con anh đã chết ngạt hơn nửa rồi...”

“Pi, có cô mới chết ngạt, con tôi rất tốt...” Lúc nói chuyện y tá đã ôm đứa bé ra, Hướng Nhu tỉnh mắt, trực tiếp bỏ nhào đến.

“Đây là con tôi?” Hướng Nhu cười tươi rói, nhìn cô y tá mặt đỏ tim đập gật đầu.

“Bố bé nào...”

Đậu Dao vừa nghe thế thì liền bước lên mấy bước, chỉ sợ người mới vừa làm bố này làm đau đứa bé, đâu biết kỹ thuật của người ta rất tốt.

Sau đó Bạch Dĩ Mạt cũng được đẩy ra, Hướng Nhu nhanh chóng đi đến, không tiêm thuốc tê đã bị hôn mê, hần chỉ đành đi theo vào phòng bệnh...

Bạch Dĩ Mạt tỉnh lại vì đau, dù sao cũng là sinh mổ, miệng vết thương đau cũng rất bình thường, Hướng Nhu thấy Bạch Dĩ Mạt tỉnh lại vội vàng hỏi hạn, cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái? Vẫn nhận ra hần chứ? Hỏi một đồng câu hỏi không thể tưởng được...

Bạch Dĩ Mạt chỉ yếu ớt bĩu môi: “Miệng vết thương đau quá, sau này không sinh nữa...”

Hướng Nhu sững ái hôn lên trán Bạch Dĩ Mạt: “Để anh bảo Đậu Dao tiêm thuốc giảm đau cho em, không sinh nữa, sau này anh sẽ không để em phải đau nữa...”

Bạch Dĩ Mạt nhẹ nhàng gật đầu, ‘ừm’ một tiếng...

Nhưng mà, có ai lại biết, Hướng Nhu một lòng thích con gái cuối cùng vẫn thỏa mãn mong nguyện để Bạch Dĩ Mạt cho hần thêm con gái, khiến hần vui đến chết...

Action 5: Mặt trời hỏ nhà họ Hướng

Lúc Hướng Dương đi nhà trẻ, quả thật chính là bản sao của Hướng Nhu, tính cách cũng y chang, rất giống Hướng Nhu thích trêu hoa ghẹo nguyệt, khiến thầy cô giáo vừa mến vừa ghét, cái miệng nhỏ của nó như được bôi mật chọc cho đám người lớn vui vẻ hần, nhưng trong lớp có một cô bé vì nó mà suýt phát khóc, Mặt Trời Nhỏ người ta đã nói gì?

“Con cũng không có cách nào! Bạn ấy cứ đòi chơi với con, con chỉ đành làm thế mà thôi!”

Thế là, sau khi Bạch Dĩ Mạt về nhà liền oán thán Hướng Nhu, như lúc này đây, hai bố con ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhìn Bạch Dĩ Mạt đang giáo dục bọn họ.

“Hướng Dương, con nói đi, tại sao con làm Đỉnh Đỉnh người ta khóc?”

Hướng Dương buông tay tỏ vẻ vô tội nói: “Mẹ, chuyện này không liên quan đến con.”

“Thế liên quan đến ai?”

“Dạ, là cô giáo nói bạn trai phải chơi với bạn trai, không thể cứ chơi với bạn nữ được, con chỉ làm theo lời cô nói thôi!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, con nói sau này con không chơi với Đỉnh Đỉnh nữa, bạn ấy liền khóc, mẹ, con vô tội mà...”

Hướng Nhu nghe thế thì không nhịn được cười: “Nói như thế, thì Mặt Trời Nhỏ của chúng ta thật sự vô tội rồi...”

Bạch Dĩ Mạt chỉ vào Hướng Nhu quát: “Anh, im miệng, lát nữa em sẽ tính sổ với anh sau...”

Hướng Dương thấy ba ba bị ma ma quát, liền quay đầu sang hỏi Hướng Nhu: “Bố ơi, mẹ thật sự là mẹ của con, là vợ của bố sao?”

Bạch Dĩ Mạt thấy Hướng Nhu cũng ra vẻ nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, sau đó nói: “Bố nghĩ rồi, đúng thế đấy! Nhưng trước kia không giống thế này...”

“Hương Dương, về phòng ngủ.” Bạch Dĩ Mạt ra lệnh.

“Vâng...” Hương Dương vâng lời chạy tung tăng về khoảng trời nhỏ của riêng mình, lúc chạy vẫn không quên thông cảm nhìn Hương Nhu.

Sau khi Bạch Dĩ Mạt dỗ Hương Dương đi ngủ, quay ra phòng khách, thấy Hương Nhu dù bận vẫn nhàn nhàn cười với vẻ mặt xấu xa.

“Còn cười nữa hả? Đều là do anh, nếu con trai không phải di truyền từ anh, sao lại đào hoa thế hả? Cô giáo nói bình thường con chơi với Đình Đình rất vui, ai ngờ học kỳ này chuyển đến cô bé lai tên là Nina, con cầu anh cũng ngay lập tức chuyển mục tiêu, kết quả khiến cho Đình Đình người ta đi mách với cô giáo, nói con anh không để ý đến nó nữa, còn khiến nó không muốn đi nhà trẻ.”

Hương Nhu kéo Bạch Dĩ Mạt lại ôm, sau đó cười nói: “Thế thì rõ là con của chúng ta thật có mắt, chắc chắn tiểu mỹ nữ người lai kia xinh hơn với Đình Đình, hôm nào anh đến xem mới được.”

“Anh có điên không hả, con trai là học theo anh, quả nhiên là cha nào con nấy, hai người bọn anh đúng là một kiểu...”

“Kiểu gì...”

“Đào hoa...”

Hương Nhu cười ha ha, bế Bạch Dĩ Mạt đi vào phòng ngủ: “Cho em摸摸 anh xem có bao nhiêu...”

...

Thế là, dưới ánh mặt trời ấm áp, vào ngày cuối tuần chim hót hoa thơm, người nhà Hương Nhu với gia đình Tưởng Quân đi dạo chơi ngoài ngoại thành, nói đến chuyện Hương Dương ‘lãng nhăng’...

Mộc Du Du hỏi: “Nhất định là Mặt Trời Nhỏ bị mẹ giáo huấn rồi!”

Hương Dương cúi gằm đầu, quệt miệng nói: “Vâng, không chỉ con bị mẹ mắng, mà bố con cũng bị mắng...”

Tưởng Quân nghe thế thì rất hứng thú: “A? Thế sau đó thì sao?”

“Sau đó mẹ bảo con vào phòng ngủ, nhưng con lo là bố sẽ bị mẹ giáo huấn thâm hiểm, nên chỉ giả vờ ngủ, đợi mẹ sau khi đi ra con liền nhìn lén, lỡ bố có bị thương con còn có thể gọi điện cho chú Hạ...”

Hương Dương uống một ngụm nước trái cây, sau đó tiếp tục miêu tả sinh động như thật: “Nhưng con không thấy mẹ đánh bố, chỉ thấy bố bế mẹ đi vào phòng ngủ...”

“Hương Dương...” Bạch Dĩ Mạt càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, quả nhiên vừa nghe thấy tiếng ai đó liền lập tức khiến cậu bé im miệng, nhưng dường như đã muộn rồi!

Cô thấy Tưởng Quân cười như có như không, Mộc Du Du đỏ mặt nhưng cũng cười, còn gã yêu nghiệt Hương Nhu lại chẳng ra sao giờ ngón cái lên với con mình.

Nhìn trời cảm thán! Một yêu nghiệt cô đã chịu đủ rồi, bây giờ lại còn một cậu nhóc, cuộc sống sau này sẽ ra sao đây!?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-ben-em>